

ARTEMIS
tarihi roman

BOLEYN KIZI'nın yazarından
PHILIPPA GREGORY

'Kanlı' Mary, 'Bakire' Elizabeth'e karşı!

Kraliçenin Soytarısı

Philippa Gregory

KRALİÇENİN SOYTARISI

Okuma Sırası

Cilt 1 Boleyn Kızı

Cilt 2 Kraliçenin Soyтары

Cilt 3 Bakirenin Aşığı

Cilt 4 Mahkum Prenses

ingilizce'den Çeviren: Canan Sakarya

Orijinal Adı : The Queen 's Fool

Yayın Yönetmeni : Iğın Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren : Canan Sakarya

Yayına Hazırlayan : Bige Turan

Kapak Tasarım - Uygulama : Melek Koç

1. Basım : Ocak 2008 ISBN : 978-9944-485-83-8

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti. ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53

Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyayinlari.com

www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım: Alfa

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Tel: (212)674 97 23

Faks: (212) 674 97 29

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu nun tescilli markasıdır.

Yaz 1548

Genç kız heyecanla ve kıkırdayarak güneşli bahçede koşuyordu; üvey babasından kaçıyor ama yakalayamayacağı bir hızla değil. Rosamund güllerinin goncalarıyla bezeli çardakta oturan üvey annesinin gözü on dört yaşındaki kıza ve dümdüz çimlerin üzerindeki kocaman ağaç gövdeleri arasında onu kovalayan yakışıklı adaraa takıldı; ikisinin de sadece en iyi tarafını görmeye kararlı bir tavırla gülümsedi, yetiştirdiği kızı ve yıllardır sevdiği erkeği seyrediyordu. Adam kızın savrulan elbisesini yakalayıp bir anda onu kendine çekti. "Ceza!" derken esmer yüzü kızın kızaran yüzünün dibindeydi.

Her ikisi de cezanın ne olacağını bili/ordu. Kız cıva gibi hemen adamın elinden kurtulup geriye, geniş yuvarlak haznesi olan süslemeli çeşmenin arkasına kaçtı. Besili sazanlar suda tembel tembel yüzüyordu; Elizabeth sataşmak için tekrar adama uzandığında heyecanlı yüzü suyun üzerinde belirdi.

"Yakalayamaz ki!"

"Kim demiş!"

Elizabeth kare yakalı elbisesinin içindeki minik göğüslerini gösterebilmek için iyice eğildi. Adamın gözlerini üzerinde hissettiğinde yanakları daha da kızardı. Boynu pembele-şirken üvey babası da bir yandan eğlenip bir yandan tahrik olarak onu izledi.

"Seni istediğim an yakalayabilirim," dedi, aklından seksi ve oyunun yatakta sona erdiğini geçirerek.

"Haydi o zaman!" dedi kız, onu neye davet ettiğini pek de bilmeden. Ama adamın ayaklarının eteklerinin arkasındaki otları çiğnediğini duymayı, ellerinin onu yakalamak için uzandığını sezmeyi istiyordu ve hepsinden çok, kollarının bedenine dolandığını, onu kendi bedeninin büyüleyici hatlarına doğru çektiğini, yeleğinin kaşındıran işlemelerini yanağında, baldırlarının gücünü bacaklarında hissetmeyi istiyordu.

Hafif bir çığlık atıp yeniden porsuk ağaçlarıyla dolu fundalığa, Chelsea bahçesinin nehre doğru inen yamacına koştu. Kraliçe gülümseyerek başını dikişinden kaldırdı, sevgili üvey kızının, ağaçların arasında koşturduğunu, yakışıklı kocasının da onun birkaç adım gerisinde olduğunu gördü. Ba-şınryeniden dikişine çevirdi ve kocasının Elizabeth'i yaka-layışını, onu çevirip sırtını porsuk ağacının incecik kırmızı kabuğuna yaslayışını ve eliyle kızın yarı açık ağzını kapayı-şını görmedi.

Elizabeth'in gözleri heyecanla simsiyah parladı ve bedeni bu kez çırpınmadı. Kral onun çığlık atmayacağını anlayınca elini kızın ağzından çekip bunun yerine başını eğdi.

Elizabeth adamın bıyıklarının yavaşça dudaklarını yaladığını hissetti, saçlarının ve teninin erkeksi kokusunu duydu. Gözlerini kapattı, başını geriye atarak dudaklarını, boynunu ve göğüslerini o dudakların cimine ...undu. Keskin dişlerin hafif hafif tenini ısırıldığını fark ettiğinde kıkırdayan o kız çocuğu gitti, yerine şehvetle ilk kez tanışan genç bir kadın geldi.

Adam Elizabeth'in belini yavaşça bırakıp elini boynundaki aralığa, parmağını kumaşın arasından göğsüne kaydı-rabileceği sımsıkı bağlanmış korseye daldırdı. Kızın göğüs ucu dipdiriydi, tahrik olmuştu; parmağını sürttüğündeyse kız hafifçe inledi. Kadınların bu bilindik tepkisi onu güldür-.dü, gırtlığının gerisinden hafif bir kahkaha patlattı.

Elizabeth kendini onun vücuduna bastırды, karşılığında adamın baldırı bacaklarının arasına yaslandı. İçinde başaramayacağı, hevese benzer bir his duydu kız. Bir sonraki adımın ne olabileceğini çok merak ediyordu.

Adam sanki onu serbest bırakmış gibi geri çekildiğinde kollarını arkadan adama dolayıp onu tekrar kendine çekti Elizabeth. Tom Seymour'ın onun bu kabahatine zevkle gü-lümsed'iğini görmese de bunu hissedebiliyordu, adamın dudakları tekrar dudaklarını buldu ve dili, bir kedi gibi özenle, dudaklarının etrafını yaladı. Bu tuhaf hisle birlikte tiksinti ve şehvet arasında bocalarken Elizabeth de onunkiyle buluşması için dilini adamın ağzına kaydırды ve yetişkin bir erkeğin izinsiz öpücüğünün o korkunç mahremiyetiyle yüzleşti.

Bu kadarı bir anda ona fazla gelmişti, kendini geriye çekti ama adam kızın fazlasıyla hoppa bir tavırla başlattığı bu dansın ritmini ve bu ritmin artık kızın her bir damarında atacağını biliyordu. Uzanıp sırmalı elbisesinin eteğini yakaladı ve ona ulaşana dek eteği çekti, çekti, ardından tecrübeli ellerini baldırlarına, iç etekliğinin arasına soktu. Kız içgüdüyle bacaklarını ona kapadı; tabii adam deneyimin getirdiğı yumuşaklıkla elinin tersini onun saki; mahremiyetine sürtmeye başlayana dek. Parmakların uyanan temasıyla birlikte kız kendini bıraktı; kızın, ellerinin altında çözüldüğünü hissedebiliyordu. Belini iyice kavramamış olsa düşebilirdi. Tom Seymour o an Kral'ın öz be öz kızına, Prenses Eli-zabeth'e, Kraliçe'nin bahçesindeki bir ağacın önünde sahip olabileceğini anladı. Prenses bakire olmasıyla ün salmıştı. Oysaki aslında fahişeden sadece bir gömlek iyiydi.

Patikadan gelen hafif bir ayak sesiyle Elizabeth'in elbisesini bırakıp onu arkasına, görüş alanının dışına iterek hemen döndü. Kızın yüzündeki şehvet dolu esime kimsenin gözünden kaçmazdı; arzuyla kendinden geçmişti işte. Gelenin, her gün burnunun dibinde vesayetindeki kızı baştan çıkartarak sevgisine hakaret ettiği kraliçe, yani karısı, üvey kızı Prenses'in emanet edildiğı kraliçe, yani VIII. Henry'nin ölüm döşeginin başında otururken Tom Seymour'u arzu eden Kraliçe Katherine olmasından korkmuştu.

Fakat önündeki patikada duran kişi Kraliçe değildi. Küçük bir kızdı, kocaman, ciddi koyu gözleri, çenesinin altında düğümlemiş beyaz İspanyol başlığıyla dokuz yaşlarında küçük bir kız. Elinde kitapçının kurdesiyle bağlı iki kitap vardı ve adama sakin, tarafsız bir ilgiyle bakıyordu, sanki her şeyi görmüş ve anlıyormuş gibi.

"Sen miydin canım!" diye haykırdı Tom Seymour yapmacık bir neşeyle. "Beni irkilttin. Seni aniden arkamda beliren bir peri sandım."

Kız bu hızlı ve gereğinden fazla yüksek sesle gelen karşılığa kaşlarını çatdı, sonra kuvvetli bir İspanyol aksanıyla alçak sesle cevap verdi, "Bağışlayın, efendim. Babam bu kitapları Tom Seymour'a götürmemi rica etti ve sizin bahçede olduğunuzu söylediler."

Kitapları adama uzattı, Tom Seymour mecburen bir adım öne atıp kitapları kızın elinden aldı. "Sen kitapçının kızıydın," dedi neşeyle. "İspanyol kitapçının kızı."

Kız onu onaylayarak başını eğdi ama sorgulayan koyu gözlerini adamın yüzünden ayırmadı.

"Neye bakıyorsun öyle, evladım?" diye sordu adam, arkasında telaşla elbisesini düzelten Elizabeth'in varlığını bilerek.

"Size bakıyordum, efendim ama arkanızda feci bir şey gördüm."

"Ne gibi?" diye sordu. Bir an kızın, onu İngiltere Prense-si'ni sıradan bir orospu gibi ağaca yapıştırdığını, eteğini yukarı sıyrıp parmaklarını Prenses'in mücevherine sürttüğünü gördüğünü söyleyecek sandı.

"Arkanızda idam sehpaşı gördüm," dedi şaşkın çocuk, sonra döndü ve sanki görevini ifa edip bitirmiş, güneşli bahçede yapacağı başka bir iş kalmamış gibi uzaklaştı.

Tom Seymour hızla zevkten hâlâ titreyen parmaklarıyla saçlarını düzeltmeye çabalayan Elizabeth'e döndü. Kız hemen kaldıkları yerden devam etmek isteyerek kollarını ona uzattı.

"Ne dedi duydun mu?"

Elizabeth'in gözleri incecik siyah bir çizgi gibiydi. "Hayır," dedi yumuşacık bir sesle. "Bir şey mi söyledi?"

"Evet, sadece arkamda bir idam sehpaşı gördüğünü söyledi!" Dışa vurduğundan çok daha fazla sarsılmıştı. Bir kahkaha patlatarak geçiştirmek istediye de ağzından bir korku çığlığı fırladı.

İdam sehpaşı lafıyla birlikte Elizabeth kulak kesildi. "Neden?" dedi hemen. "Neden böyle bir şey söylesin?"

"Tanrı bilir," dedi adam. "Küçük soytarı. Büyük olasılıkla yanlış kelime söyledi, zaten İngiliz değil. Büyük olasılıkla taht demek istedi! Büyük olasılıkla arkamda taht gördü!"

Ancak bu esprisi de diğer martavallarından daha başarılı değildi zira Elizabeth'in zihninde tahtla darağacı her zaman yakın komşuydu. Korkudan bembeyaz oldu, yüzünün kanı çekildi.

"Kimdi ki o?" Sesi, gerginliği nedeniyle tiz çıkıyordu. "Kime çalışıyor?"

Adam çocuğu görmek üzere döndü fakat fundalık bomboştı. Ta ötede karısının yavaş adımlarla onlara doğru yürüdüğü gördü, hamile bedeninin ağırlığıyla sırtı geriye doğru bir kavis çiziyordu.

"Tek kelime bile etme sakın," diyerek çabucak yanındaki genç kıza döndü. "Bununla ilgili tek kelime etmeyeceksin, tatlım. Üvey anneni üzme istemezsin, değil mi?"

Tom Seymour'ın kızı uyarmasına hiç gerek yoktu. İlk tehlike işaretiyle birlikte Elizabeth toparlanmaya başlamıştı bile, elbisesini düzeltiyordu. Bitmeyen bir oyunun sahnesinde olduğunun, hayatta kalması gerektiğinin farkındaydı. Tom Seymour kızın ikiyüzlülüğüne her zaman güvenebilirdi. Henüz on dört. yaşında olabilirdi ama annesinin ölümünden itibaren her gün yalan dolanların içinde büyümüş, tam on iki sene boyunca dalaverelere çiraklık etmişti. Elizabeth bir yalancının kızıydı, hatta iki yalancının, diye geçirdi adam içinden öfkeyle. Kızın arzuları olabilirdi ama şehvete kıyasla, tehlike ya da ihtiraslara karşı her zaman daha tetikteydi. Soğuk elini tutup onu fundalığa, karısı Katherine'e doğru götürdü. Yüzüne neşeli bir gülümseme yerleştirdi. "Sonunda onu yakaladım," diye bağırdı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 7

Etrafına bakındı, küçük çocuğu göremedi. "İnanılmaz bir kovalamacaydı," diye haykırdı.

O çocuk bendim ve bu da, Prenses Elizabeth'i ilk görü-şümdü: Arzuyla sırlıslık, şehvetten nefes nefese, başka bir kadının kocasına kedi gibi sürtünürken. Ancak Tom Seymour'u ilk ve son görüşüm oldu. Bir seneye kalmadan ihanetle yargılanıp idam sehpasında can verdi ve Elizabeth onunla sıradan bir tanışıklığın ötesinde bir şey paylaşmış olduğunu üç kez inkâr etti.

Xış 1552-1553

/ / 'W v urayı hatırlıyorum," dedim babama tekne, I—^ Thames Nehri'nin yukarisına ilerlerken par-JL—J maklıktan ona dönerek. "Baba! Burayı hatırlıyorum! Suyu açılan bu bahçeleri, kocaman evleri, Lord'a, İngiliz Lordu'na bazı kitapları götürmemi istediğin günü ve onu bir bahçede Prensesle birlikteyken bulduğumu hatırlıyorum."

Uzun yolculuğumuz onu çok yormuş olsa da bana gülümsedi. "Öyle mi, çocuğum?" dedi alçak sesle. "O yaz bizim için güzel bir yazdı. Demişti ki..." Durdu. Annemin ismini asla ağzına almazdı, ikimiz baş başayken bile. Önceleri bunu, bizi onu öldürenlerden ve peşimizden gelecek olanlardan korumak için yapıyordu ama şimdi Engizis-yon'dan olduğu kadar hüzünden de korunmak içindi. Ve hüznün peşimizden hiç ayrılmıyordu.

"Burada mı yaşayacağız?" diye sordum umutla, nehrin kenarındaki saraylara ve dümdüz bahçelere bakarak. Yıllarca oradan oraya dolandıktan sonra artık bir evimiz olsun istiyordum.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 9

"Bu kadar büyük bir yer mümkün değil," dedi şefkatle. "Küçükten başlamamız lazım, Hannah, küçük bir dükkânla. Hayatımızı yeniden kuralmalıyız. İyice yerleştirmişte üzerindeki erkek giysilerinden kurtulup yeniden kız gibi giyinecek ve Daniel Carpenter'la evleneceksin."

"O zaman kaçmayı da bırakabilir miyiz?" diye sordum çok alçak sesle.

Babam durakladı. Engizisyon'dan o kadar uzun zamandır kaçıyorduk ki artık güvenli bir mekâna vardığımızı umut etmek neredeyse imkânsızdı. Annem kilise mahkemesi tarafından bir Yahudi, sahte bir Hristiyan, bir 'Marano', yani Yahudi dönmesi olmaktan dolayı suçlu bulunduğu gece kaçmaya başlamıştık ve kazıklara bağlanıp canlı canlı yakılmak üzere onu sivil mahkemelere teslim ettiklerinde çoktan uzaklardaydık. Kellemizi kurtarma derdiyle bir çift İsa'ya ihanet eden havari Judas Iscariot misali kaçarak annemden uzaklaştık, gerçi babam sonra, gözünde yaşlarla bana onu asla kurtaramayacağımızı söylemişti. Aragon'da kalsak daha sonra da "bizi almaya geleceklerdi ve ikimiz kurtulabilecekken üçümüz birden ölecektik. Ona annemsiz yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğime yemin ettiğimde bana çok alçak ve keder dolu bir sesle hayatın her şeyden daha değerli olduğunu öğreneceğimi söyledi. Bir gün annemin beni kurtarmak için canını seve seve verdiğini anlayacağımı söyledi.

Önce sınırı aşip Portekiz'e gittik, haydutlar babamın çan-tasındaki bütün parayı son kuruşuna kadar alıp lüzumsuz buldukları için bir tek el yazmalarını ve kitaplarını bıraktı. Sonra fırtınalı bir havada tekneyle Bordeaux'ya geçtik, güvertede korunaksız vaziyette yağmurun ve denizden gelen suların altındayken ya donacağımızı ya da boğulacağımızı düşündüm Sanki bebekmisler de onları üşütmememiz. is-

10 | Philippa Gregory

latmamamız gerekiyormuş gibi en değerli kitaplara, onları karnımıza bastıra basura sarıldık. Oradan Paris'e geçtik ve bütün yol boyunca hep başka insanlarmışız gibi davrandık: Tüccar ve onun erkek çırağı, Chartres'e giden iki hacı, eğlence için seyahat eden küçük bir lord ve uşağı, Paris'e giden bir alim ve öğrencisi; haydutların giysilerimize yapışan pis kokusu, geceleri uykularımızı bölen korkularımızla Hristiyanlığa yeni dönmüş şüpheli bir ikili olduğumuzu itiraf etmektense her şeye razıydık.

Paris'te annemin kuzenleriyle buluştuk, bizi Amster-dam'daki akrabalarının yanına yolladılar, oradan da Londra'ya gönderildik. Soyumuzu İngiliz semaları altında saklayacak, Londralı olacaktık. Protestan olmamız gerekiyordu. Protestanlık'ı sevmeyi öğrenmemiz gerekiyordu. Protestan-lık'ı sevmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Akrabalarımız, ismini ağızımıza alamadığımız, inançları gizli, sürekli yer değiştirmeye mahkûm, Hristiyanlık âleminde reddedilen o insanlar, Paris'te ve Amsterdam'da olduğu gibi, Londra'da da yaşamlarını gizlilik içinde sürdürüyordu. Hepimiz Hristiyan olarak yolumuza devam ediyor, kilise kanunlarına bağlı yaşıyor, ziyafetleri, oruç günlerini ve ayinleri takip ediyorduk. Çoğumuz, tıpkı annem gibi, her iki inanca da gönülden bağlıydı, Musevî yanımızı içinde gizlice yanan bir kandil gibi saklıyor, yemeği hazırlayıp ev işlerini bitiriyor, böylece yarım yamalak hatırlanan Musevî dualarıyla günü kutsuyor, sonra ertesi gün temiz bir vicdanla kiliseye duaya gidiyorduk. Annem bana İncil'i ve hatırlayabildiği kadarıyla bütün Tevrat'ı tek bir kutsal ders olarak öğretmişti. Beni aile bağlarımız ve inançlarımızın bir sır, derin ve tehlikeli bir s:r olduğu konusunda uyarmıştı. Ketum olmalı, Tanrı'ya kucak dolusu bağışlar yaptığımız kiliselere

KRALİÇENİN SOYTARISI «11

inanmalı, o çok iyi tanıdığımız rahibe, papaz ve öğretmen dostlarımıza güvenmeliydik. Engizisyon kapımıza dayandığında boynu kesilmekten öte kopartılması gereken masum tavuklar gibi yakalandık.

Diğerleri kaçtı ve tıpkı bizim yaptığımız gibi sığınacak bir yer bulmak, uzak kuzenlerinden ya da sadık dostlarından yardım almak üzere Hristiyan âleminin diğer büyük şehirlerinde barınan akrabalarına gitti. Bizim" ailemiz bize Londra'daki d'İsraeli ailesine mektuplar yazarak yardım etti. Aile buraya Carpenter soyadıyla yerleşmişti. Carpenter-lar'ın oğullarıyla bana söz kesildi, babama matbaa makinesi alabilmesi için para yardımı' yapıldı ve bize Fleet So-kak'taki dükkânın üst katındaki odalar ayarlandı.

Londra'ya varışımızdan aylar sonra bir şehrin daha yollarını öğrenmiştim. Babam bu arada hayatta kalma ve bana bakabilme kararlılığıyla baskı atölyesini kurdu. İşe başlar başlamaz'elindeki yazılara inanılmaz bir talep oldu, özellikle de pantolonunun kemerine gizleyerek ülkeye sokup burada, İngilizce'ye çevirdiği İncil-i şerifler. Babam bir zamanlar ibadethanelerin kütüphanelerine, Henry'nin, yani şimdiki genç Kral Edward'dan önceki kralın yıktırdığı yerlere ait olan kitapları satın aldı. Yüzyılların öğretileri, eski Kral Henry tarafından sağa sola savrulmuştu ve her köşe başında bir dükkânda kiloyla satılan bu kâğıtlardan birer yığın bulabilirdiniz. Kaynak yazı arayanlar için burası bir cennetti. Babam her gün dışarı çıkıyor ve elinde nadir bulunan değerli bir parçayla geri geliyordu; topladıklarını düzenleyip sıraya dizince herkes bunları almak istedi. Londra'da insanlar kutsal yazılara deli oluyordu. Geceleri, çok yorgun oldu-

12 | Philippa Gregory

ğu zamanlarda bile baskı makinesini çalıştırıyor, inançlı vatandaşlara ezberlemeleri için her biri basit ve anlaşılır, İngilizce küçük yazılar ve dualar basıyordu. Burası kendi kendine okumaya, öğrenmeye ve papazlar olmaksızın yaşamaya kararlı bir ülkeydi ve ben hiç olmazsa buna sevinebilir-dim.

Tanrı'nın sözlerini her yere yayabilmek için yazılan ucuza, maliyetinin biraz üzerine satıyorduk. İnsanların bu yazı-

»

lan etrafa dağıtmaya gönül verdiğimizize inanması gerekliydi çünkü artık Protestanlığı seçmiştik. Yaşamımız buna bağlı olsa, bundan daha iyi Protestan olamazdık.

Ve tabii ki yaşamımız buna bağlıydı.

Ben ayak işlerini yapıyor, yazıların çevirilerine yardım ediyor, çevirileri kontrol ediyor, baskıları hazırlıyor, saraçlar gibi sivri iğnelerle ciltlerin kapaklarını dikeyor, baskı makinesinin mürettip masasında ters yazıları okuyordum. Baskı atölyesinde işim olmadığı günler dışarıda bekleyip yoldan geçenleri içeri çağırıyordum. Hâlâ kaçarken giydiğim erkek giysilerini giyiyordum ve insanlar beni pantolonunun paçaları çorapsız bileklerinin etrafında havalanan, çıplak ayakları

eski ayakkabıların içine zor sığan, kepi ters dönmüş, aylak bir oğlan zannediyordu. Güneş ne zaman yüzünü gösterse serseri delikanlılar gibi atölyenin duvarına yaslanıp soluk İngiliz güneşini kemiklerimde hissetmeye çabalayarak boş boş sokağı seyrediyordum. Sağımda bizimkinden daha küçük, ucuz tabak çanaklar satan başka bir dükkân vardı. Solda eski kitaplar, şiir kitapları ve seyyar satıcılarla sokak satıcıları için tezgâhlar satan diğer bir dükkân, onun arkasında minik tablolar ve sevimli oyuncaklar yapan bir sanatçı, onun arkasında da portre ve resimler çizen bir ressam vardı. Bu sokak kâğıt ve mürekkeple çalışan insanlara aitti KRALİÇENİN SOYTARISI "13

ve Peder bana ellerimi sertleştirmeyen bir işim olduğu için Tanrı'ya minnettar olmam gerektiğini söylemişti. Minnet duymam gerekirdi ama duymuyordum.

Burası daracık bir sokaktı ve Paris'te geçici olarak kaldığımız mahalleden bile daha kötüydü. Evler kol kola girmiş sarhoşlar gibi kaykılmış, birbirinin üstüne yaslanıp yas-lana nehre uzanıyor, taş yolun tepesinden sarkan sivri tepeli pencereler gökyüzünü kapatıyor, bu yüzden solgun güneş ışınları kerpiç duvarları yırtmaçlar gibi şeritlerle süslüyordu. Sokağın kokusu bir çiftlik avlusunun kokusu kadar keskindi. Her sabah kadınlar odalarındaki idrar leğenleriyle çamaşır kovalarını pencereden sokağa döküyor, dışkıları sokağın ortasından geçen dereye boşaltıyordu. Atıklar suda yavaşça ilerleyerek tembel tembel Thames Nehri'nin leş gibi haznesine ekleniyordu.

Daha iyi bir yerde yaşamak istiyordum, Prenses Elizabethan ağaçlı, çiçekli ve nehre bakan bahçesi gibi. Oldu-ğumdanMaha üstün biri olmak istiyordum; kitapçının sefil çırağı, saklanan bir genç kız, tanımadığı bir yabancıyla nişanlanmaya doğru ilerleyen genç bir kadın değil.

Güneşte ısınmaya çalışan İspanyol kedisi gibi öylece dikilirken taşlarda mahmuz sesleri duydum. Hemen gözlerimi açıp dikkat kesildim. Önümde uzun gölgesiyle genç bir adam duruyordu. Zengin giyimliydi, başında uzun bir şapka, omuzlarında salınan bir pelerin, yan tarafında ince, gümüş bir kılıç vardı. Şimdiye dek gördüğüm en yakışıklı, en nefes kesen erkekti.

Bütün bunlar beni irkiltmeye yetmişti, ona gökten inen bir meleğe bakar gibi baktığımı farkındaydım. Arkasında ikinci bir adam daha dikiliyordu.

14 | Philippa Gregory

Bu adam daha yaşlıca, otuzlarında gibiydi; yüzü âlimlerin-ki gibi solgun, gözleri koyu ve içe göçüktü. Onun gibileri daha önce de görmüştüm. Babamın Aragon'daki kitapçısına sıklıkla uğrayan, Paris'te bizi ziyaret eden, Londra'da babamın müşterisi ve dostu olabilecek tiplerdendi. Evet, adam bir âlimdi, kambur duruşundan, omuzlarının yuvarlaklığından bunu anlayabiliyordum. Yazardı, sağ elinin orta parmağında o geçmeyen mürekkep izini gördüm. Hepsinin üstüne, daha da önemlisi bir düşünce adamı, gizli olanı bulup çıkarmaya hazır bir insandı. Tehlikeli biriydi; dine aykırı düşüncelerden, sorulardan korkmayan, hep daha çoğunu bilmek isteyen, gerçeğin arkasındaki gerçeği arayan tipte biri.

Bir zamanlar ona benzeyen bir Cizvit papazı tanımıştım. İspanya'da babamın dükkânına gelip ona el yazmaları, eski, İncil'den, hatta Tevrat'tan bile önceki el yazmalarını bulması için yalvarmıştı. Ona benzeyen Yahudi bir âlim tanımıştım. O da babamın dükkânına gelmiş, yasak kitapları, Tevrat'tan kalan parçaları, On Emir'i istemişti. Cizvit de, âlim de sık sık babamdan kitap almaya gelmiş, sonra birden ortalıktan yok oluvermişlerdi. Bu dünyada fikirler kınından çıkmış kılıçtan daha tehlikelidir, yarısı yasaktır, diğer yarısıysa insana evrenin merkezinde güvenle duran bu dünyayı bile sorgulattırır.

Bu ilah gibi genç adam ve papazları andıran daha yaşlıca adama öyle dalmıştım ki üçüncüyü görmemiştim. Üçüncü adam beyazlara bürünmüştü, cilalanmış gümüş gibi pırıl pırıldı, parlayan pelerinine vuran gün ışığından yüzünü gö-remiyordum. Suratına baktımsa da parlak bir gümüşten öte bir şey göremedim, gözlerimi kırıştırdım ama hâlâ göremi-yordum. O an aklım başıma geldi ve u.2r kimseler üçünün de yandaki kitapçıdır: girişin.^ hrıkğın! fr"*k ^ttim

KRALİÇENİN SOYTARISI | 15

Göz ucuyla hızla kendi dükkânımızın karanlık girişine baktığımda babamın içeride taze mürekkep karıştırdığını ve benim müşteri toplamakla hiç uğraşmadığımı fark etmediğini anladım. Tembelliğim için kendime küfredip adamların önüne atıldım ve yeni edindiğim İngiliz aksanıyla gayet anlaşılır biçimde konuşmaya başladım. "İyi günler, beyler. Yardımcı olabilir miyiz? Londra'da bulabileceğiniz en eğlenceli kitaplarla tinsel kitaplar bizde. Makul fiyata el yazmaları. Resimlerimiz öyle şahane bir sanatçılıkla, öyle güzel çizilmiş ki..."

"Oliver Green'in dükkânını arıyorum, baskı atölyesini," dedi genç adam.

Siyah gözleri benimkilerle buluştuğu an olduğum yerde donduğumu hissettim. Sanki Londra'nın bütün saatleri aniden durmuş, sarkaçları sessizliğe bürünmüştü. Ona sarılmak istedim; kırmızı yırtmaçlı pantolonuyla kış güneşinin altında duran o adama orada ve sonsuza dek sarılıp kalmak istedim. Bana bakmasını ve beni görmesini istedim, gerçek beni görmesini; pis suratlı afacan oğlan çocuğunu değil, içindeki genç kıızı, hatta neredeyse genç kadını. Ama o bakışlarını kayıtsızca benden dükkâna doğru çevirdi. Kendimi toparlayarak üçüne birden kapıyı açtım.

"Alim ve kitapçı Oliver Green'in dükkânı burası. Buyurun efendiler," diyerek onları davet ettim've içerideki karanlık odaya bağırdım, "Baba! Burada seni görmek isteyen üç büyük bey var!"

Babamın yüksek baskı taburesinden ayağa kalkıp ellerini önlüğüne silerek peşinde mürekkep ve sıcak kâğıt kokusuyla bize ilerlediğini duydum. "Hoş geldiniz," dedi. "İkiniz de hoş geldiniz." Her zamanki siyah takımını ve kolları mürekkep lekeli gömleğini giymişti. Onu bir ar. adamların gö-

16 | Philippa Gregory

züyle inceledim; ellili yaşlarında, yaşadığı şoktan saçları bembeyaz olmuş, yüzüne derin çizgiler yerleşmiş, âlimliğinin verdiği kamburlukla boyunun uzunluğu gizlenmiş bir adam gördüm.

Bana başıyla bir işaret yaptı, tezgâhın altından üç tabure çektim ama beyler oturmayıp etrafa bakındı.

"Size nasıl hizmet edebilirim?" diye sordu babam. Sadece ben babamın onlardan korktuğunu görebiliyordum, üçünden birden; kafasındaki şapkayı çıkartıp dalgalı siyah saçlarını başından geriye tarayan yakışıklı ve görece genç adamdan, efendice giyinmiş orta yaşlıdan ve arkalarındaki adeta ışık saçan, beyazlara bürünmüş diğer beyefendiden.

"Kitapçıyı, Oliver Green'i arıyoruz," dedi genç lord.

Babam başını salladı. "Oliver Green benim," dedi alçak sesle ve bariz İspanyol aksanıyla. "Size gereken şekilde hizmet edeceğim. Bu ülkenin kanunlarına, geleneklerine en uygun biçimde..."

"Tamam, tamam," dedi genç adam sertçe. "İspanya'dan yeni geldiğinizi duyduk, Oliver Green."

Babam yine başını salladı. "İngiltere'ye yeni geldik hakikaten ama İspanya'dan göçeli üç sene oldu, efendim."

"İngiliz misin?"

"İngiliz'im, müsaade ederseniz," dedi babam ihtiyatla.

"Ya ismin? Fazlasıyla İngiliz?"

"İsmimiz Verde'ydi," dedi babam çarpık bir tebessümle. "Ama Green olursa İngilizler için kolaylık olur diye düşündük."

"Ve Hristiyanınız, öyle mi? Hristiyan öğretileri ve felsefesi basıyorsunuz?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 17

Bu tehlikeli soru karşısında babamın hafifçe yutkunduğunu gördüm ama cevap verirken sesi güçlü ve pürüzsüzdü. "Kesinlikle, efendim."

"Peki reformculardan mısın, yoksa eski gelenekten mi?" diye sordu genç adam, çok alçak sesle.

Babam bu soruya ne tür bir yanıt beklendiğini bilemedi, ardında ne gizlendiğini de bilemezdi. Cevapla birlikte kellemiz gidebilir, yanabilir, idam sehpasında uçuruiabilirdi, genç Kral Edvard'ın egemenliğindeki bu ülke kâfirlerle savaşmak için bu günü seçmiş olabilirdi.

"Reformculardan," dedi babam tedbirle. "İspanya'da eski inanca göre vaftiz edildik ama şimdi İngiliz kilisesinin evlatlarıyız." Sessizlik. "Tann'ya şükür," diye devanı etti. "Kral Eckvard'ın sadık hizmetkârlarıyız. İşimi yürütmek ve onun kanunlarına itaat edip kilisesinde ibadet etmekten başka bir amacım yok."

Duyduğu korkunun kokusunu burnumda duman kokusu kadar, keskin hissedebiliyordum ve bu beni de korkutuyordu/ Yüzümdeki is lekelerini silmeye çalışır gibi elimi tersiyle yanaklarımı sildim. "Korkulacak bir şey yok. Eminim kitaplarımızı istiyorlar, bizi değil," dedim İspanyolca hızlıca mırıldanarak.

Babam beni duyduğunu belli etmek için başını salladı. Ama genç lord benim mırıldanmama şarladı. "Oğlan ne dedi?"

"Alim olduğunuzu söyledim," diye yalan uydurdum İngilizce.

"İçeri git, queridaS" dedi babam hemen bana. "Çocuğu bağışlayın, Lordlarım. Karım üç sene önce öldü ve çocuk tam bir soytarı. Sadece kapıda dursun diye tutuyorum."

İ 'jpanyulca, hayulüit. (Ç.N.3

18 İ Philippa Gregory

"Çocuk doğruyu söylüyor," dedi daha yaşlıca adam memnun memnun. "Çünkü seni rahatsız etmeye gelmedik, korkmana gerek yok. Sadece kitaplarını görmeye geldik. Ben bir âlimim, sorgu memuru değil. Sadece kitaplığını görmeye geldim."

Kapıda oyalanıyordum ki yaşlıca adam bana döndü. "Bu arada, neden üç bey dedin?" diye sordu.

Babam parmaklarını şaklatarak içeri girmemi emretti ama genç lord atıldı, "Bekle. Çocuk cevap versin. Ne kötülük var ki? Biz sadece iki kişiyiz, oğlum. Sen kaç görüyorsun?"

Yaşlıca adama, sonra genç lorda baktım; şimdi gerçekten de sadece iki kişiydiler. Üçüncü, kurşun gibi pırıl pırıl olan o adam sanki hiç orada bulunmamış gibi yok olmuştu. - "Arkanızda üçüncü bir erkek görmüştüm," dedim yaşlıca adama. "Dışarıdayken. Özür dilerim. Şimdi arkanızda değil." "Böyle soytarıdır işte ama iyi kızdır," dedi babam, elini savurarak içeri girmemi işaret ederken.

"Hayır, bekle," dedi genç adam. "Bekle biraz. Ben oğlan sanıyordum. Kız mı? O zaman neden erkek giysileri giyiyor?"

Babam ardı arkası kesilmeyen sorularla gerildikçe gerilmişti. "Bırakın, kızı, gitsin, Lordlarım," dedi acıklı bir sesle. "Kız çocuğu işte, annesinin ölümünü hâlâ üzerinden atamamış küçücük beyinli bir genç kız. Size kitapları ben gösterebilirim, görmek isteyeceğiniz birkaç el yazmam da

var. Size..."

"Görmek isterim, gerçekten," dedi yaşlıca adam kararlılıkla. "Ancak önce çocukla konuşmak istiyorum. İzin var mı?"

Babam böyle büyük bir adama hayır diyemeyerek teslim oldu. Adam beni elimden tutup küçük dükkânın ort;ıs:na

KRALİÇENİN SOYTARISI İ 19

götürdü. Demirli pencereden yüzüme bir ışık çarptı, adam elini çenemin hemen altına koyup yüzümü bir sağa bir sola çevirdi.

"Üçüncü kişi nasıl biriydi?" diye sordu alçak sesle.

"Bembeyazdı," dedim yarı aralık dudaklarımla. "Ve pırıl pırıl."

"Ne giymişti?"

"Sadece beyaz bir pelerin görebildim."

"Ya başında ne vardı?"

"Sadece beyazlık gözüme çarptı."

"Yüzü?"

"Işık öyle parlaktı ki yüzünü göremedim."

"Sence bir adı var mıydı, çocuğum?"

Anlamamama rağmen dilimin ucuna bir kelime düştü. "Uriel."

Çenemin altındaki el hiç kımıldamıyordu. Adam sanki babamın kitaplarından birini okur gibi beni okuyacakmışça-sına göaümün içine bakıyordu. "Uriel?"

"Evet, "efendim."

"Bu ismi daha önce hiç duymuş muydun?"

"Hayır, efendim."

"Uriel'in kim olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Sadece sizinle birlikte olan kişinin adı olduğunu düşünüyorum. Ama şimdi söylemeden evvel bu ismi hiç duymamıştım."

Genç adam babama döndü. "Soytarı gibi konuşuyor derken görme gücünden mi bahsediyordun?"

"Öylesine konuşuyor," dedi babam inatla. "Bir şey bildiğinden değil. Çok iyi bir kız, onu her gün kiliseye gönderiyorum. Kötü bir niyeti yok, sadece konuşuyor. Elinde de-öj| Rik'hIs ist10 ne "apsın "

20 İ Philippa Gregory

"Peki ona niye erkek giysileri giydirip duruyorsun?"

Babam omuz silkti. "Efendiler, zaman kötü. Onu başında anası olmadan İspanya'dan Fransa'ya, Hollanda'dan geçirerek buralara getirmek zorunda kaldım. Ayak işlerine koştum,

çırağımmış gibi davrandım. Erkek olsa benim için daha iyi olurdu. İyice büyüüp kadın olduğunda bırakırım, elbise giyer herhalde ama şimdi onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bir kız çocuğuyla ne yaparım? Ama erkek evlatla başa çıkabilirim, erkek olarak işe de yarıyor."

"Görme yeteneği var, gerçekten," dedi diğer adam nefesini bırakarak. "Yüce Tanrım, el yazması bulmaya geliyorum, Uriel'i görebilen, onun kutsal adını bilen bir kız buluyorum." Babama döndü. "Kutsal şeylere dair bilgisi var mıdır? İncil ve dini öğretileri dışında bir şey okudu mu? Senin kitaplarını okur mu?"

"Tanrı esirgesin, hayır," dedi babam en içten ses tonu, en ikna eden tavrıyla yalan söylerken. "Yemin ederim, efendim, onu iyi bir cahil olarak yetiştirdim. Hiçbir şey bilmiyor, sizi temin ederim. Hiçbir şey."

Yaşlıca adam başını salladı. "Lütfen," dedi bana şefkatle, sonra babama döndü, "lütfen benden korkmayın. Bana güvenebilirsiniz. Kızın görme yeteneği var, değil mi?"

"Hayır," dedi babam cesaretle, benim güvenliğim için beni inkâr ederek. "Budala bir kız çocuğu sadece ve bana yük olmaktan başka bir işe yaramıyor. Faydadan çok zararı var. Gönderecek bir akrabam olsa, hiç durmazdım. İlginize layık değil..."

"Sakin olalım," dedi genç adam kibarca. "Sizi rahatsız etmek için gelmedik. Bu beyefendi John Dee, eğitimcim. Benim ismim Robert Dudley. Bizden korkmanıza gerek yok."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 21

İsimlerini duyunca babam haklı olarak iyice gerildi. Yakışıklı genç adam ülkenin en büyük beyinin oğluydu; Lord John Dudley'nin, İngiltere Kralı'nın ta kendisinin koruyucusunun oğluydu. Eğer babamın kütüphanesini beğenirlerse kendimizi bir anda Kral'a kitap satarken bulabilirdik, hem de eğitimli bir krala. Ve bir servet elde edebilirdik. Ama kitaplarımızın fitneci, dinsiz, kâfir işi olduğunu düşünürler, onları fazla sorgucu, fazla bilgi dolu bulurlarsa bu sefer de zindanlara atılabilir, yine ya sınır dışı edilir ya da ölüme gönderilirdik.

"Çok merhametlisiniz, efendim. Kitaplarımı saraya mı getireyim? Burada ışık okumak için oldukça az, kendinizi bu küçücük dükkânımda yormanıza hiç gerek yok..."

Yaşlıca adam beni bırakmıyordu. Hâlâ çenemi tutmuş yüzüme bakıyordu.

"İncil'in öğretileri var," diye hızlıca devam etti babam. "Bazıları çok eski Latince ve Yunanca. Başka dillerde kitaplarınızda var. Roma İmparatorluğu tapınaklarının, orantılarıyla birlikte açıklandığı çizimlerim var, sayıları gösteren bazı matematik tablolarım var, birileri vermişti ama tabii ki anlamlarını öğrenemedim. Yunanlılardan kalma anatomi çizimlerim var..."

Sonunda John Dee denen adam beni bıraktı. "Kütüphanenizi görebilir miyim?"

Babamın, adamın kitapların ve yazmaların durduğu raflarla çekmeceleri karıştırmamasından pek hoşnut olmayacağını gördüm. Kitaplardan bazılarının şimdi, yeni çıkartılmış kanunlara göre kâfir olarak yasaklanmış olmasından korkuyordu çünkü. Yunanca ve İbranice gizli bilgeliği anlatan kitaplar her zaman rafların açılan arka kapağında gizli durur-rİM Ar.Tik herkese açık kitaplar bile Hv "»kin olmayan gün-

22 | Philippa Gregory

lerde başımıza bela açabilirdi. "Siz yorulmayın, ben getireyim?"

"Hayır, içeri geleceğim."

"Tabii ki, Lordum," diyerek babam teslim oldu. "Benim için bir onurdur."

Önden içeri girdi ve John Dee onu takip etti. Genç Lord, Robert Dudley taburelerden birini çekip oturdu ve ilgiyle bana baktı.

"On iki misin?"

"Evet, efendim," diye yalan söyledim hemen. Aslında neredeyse on dördüme basacaktım.

"Erkek gibi giyinmene rağmen kızsın?"

"Evet, efendim."

"Evlilik ayarlandı mı?"

"Hemen değil, efendim."

"Ama görüşüp söz kestiniz?"

"Evet, efendim."

"Peki baban sana kimi seçti?"

"On altıma geldiğimde anne tarafımdan bir kuzenimle evlenmem gerekecek," diye cevapladım.

"İstemesem de."

"Sen kızsın," diye dudak büktü. "Bütün genç kızlar istemediğini söyler."

Ona öfkemi apaçık gösterecek bir bakış fırlattım.

"Ooo, alındınız mı, Bayan Oğlan?"

"Ben ne istediğimi biliyorum, efendim," dedim alçak sesle. "Başka kızlardan değilim ben."

"Belli. Ne istiyormuşsun bakalım, Bayan Oğlan?"

"Evlenmek istemiyorum."

"Karnını nasıl doyuracaksın peki?"

"Kendi dükkânım olmasını ve kendi kitaplarımı basmayı istiyorum."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 23

"Peki sence bir kız, pantolonla güzel görünse bile, kocasız yapabilir mi?"

"Ben yapabileceğimden eminim," dedim. "Worthing Du-lu'nun sokağın karşısında bir dükkânı var."

"Kocası ona bir servet bırakan dulun. Kendi servetini kendi yapmak zorunda kalmadı."

"Kızlar da kendi servetini kendi yapabilir," dedim cesaretle. "Bence bir kız da bir dükkânın gayet güzel üstesinden gelebilir."

"Peki bir kız başka nelerin üstesinden gelebilir?" diye dalga geçti. "Gemi? Ordu? Krallık?"

"Bir kadının bir krallığı yönettiğini göreceksiniz, bir kadının bir krallığı kendisinden önceki herkesten çok daha iyi yönettiğini göreceksiniz," diye yapıştırdım, sonra yüzünün nasıl bir ifade aldığını izledim. Elimi ağzıma kapattım. "Böyle demek istememiştım," diye fısıldadım. "Bir kadının daima babası ya da kocasının emri altında olması gerektiğini çok iyi biliyorum."

Bana daha çok şey duymayı bekliyormuş gibi baktı. "Sence, Bayan Oğlan, bir kadının bir kraliyeti yönettiğini gözlerimle göreceğim kadar yaşayacak mıyım?"

"İspanya'da oldu," dedim güçsüz bir sesle. "Bir kez. Kraliçe İsabella."

Başını sallayıp sanki ikimizi de tehlikeli bir eşikten geri çeker gibi konuyu değiştirdi. "Tamam. Whitehall Sarayı'nın yolunu biliyor musun, Bayan Oğlan?"

"Evet, efendim."

"O zaman Bay Dee istediği kitapları seçtiğinde bunları oraya sen getirebilirsin, değil mi? Benim odalarım. Anlaştık mı?"

Basımla onavladım.

24 | Philippa Gregory

"Babanın dükkânı iyi iş yapıyor mu?" diye sordu. "Çok kitap satıyor mu? Müşterisi fazla mı?"

"Çok değil," dedim tedbirle. "Buralarda daha yeniyiz."

"Yeteneğinle onu işinde yönlendirmiyorsun demek?"

Başımı iki yana salladım. "Bu bir yetenek değil. Babamın dediği gibi daha çok bir baş belası."

"Gördüklerini söylüyor musun? Başkalarının göremediği şeyleri görüyorsun, öyle mi?"

"Bazen."

"Öyleyse bana baktığında ne görüyorsun?"

Sesi çok alçaktı, sanki beni fısıldayarak cevap vermeye yöneltmek istiyordu. Gözlerimi çizmelerinden güçlü bacaklarına, cübbesine, beyaz yakasının yumuşacık kıvrımlarına, çekici dudaklarına, yarı kapalı siyah gözlerine kaydırđım. Yanaklarımın, kulaklarımın, hatta saçlarımın bile sanki tepemde İspanyol güneşi varmış gibi buram buram yandığını anlamışçasına bana gülümsüyordu. "Sizi ilk gördüğümde sizi tanıdığımı düşündüm."

"Daha önceden mi?"

"Gelecek bir vakitten," dedim beceriksizce. "Sizi gelecekte bir vakitte tanıyacağımı düşündüm."

"Oğlansan mümkün değil!" Aklından geçen müstehcen düşüncelere kendi kendine gülümsedi.

"Peki beni tanıdığında ne gibi bir konumda olacağım, Bayan Oğlan? Büyük bir adam mı olacağım? Sen kitapçını işletirken ben de krallığı yönetiyor olacak mıyım?"

"Doğru, umarım büyük bir adam olacaksınız," dedim gerilerek. Daha fazlasını söylemeyecek, bu sıcak istihzanın ona çözölmemin güvenli olacağını sanmama yol açmasına izin vermeyecektim.

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu ipek gibi bir sesle.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 25

Sessizce bir nefes aldım. "Sanırım pantolon giymeyen bir kadının başına bela olacaksınız."

Bir kahkaha patlattı. "Yüce Tanrım, geleceği gerçekten görüyor," dedi. "Ama ben kızları asla korkutmuyorum. Dehşetle bana geri saldıranlar hep babaları oluyor."

Gülümsedim, elimde olmadan. Gülerken gözleri öyle bir dans ediyordu ki beni de güldürüyor, içimden olağanüstü zeki ve olgun espriler yapmak geliyordu. Böylece başını kaldırıp bana bakacak ve beni bir çocuk değil, genç bir kadın olarak görecekti.

"Daha önce hiç geleceği söyleyip de tutturduğun oldu mu?" diye sordu, aniden ciddileşerek.

Büyücülüğe karşı diken üstünde duran bu ülke için bu soaı çok tehlikeliydi. "Benim güçlerim yok," dedim hemen.

"Ama güçlerin olmadan geleceği nasıl görebilirsin ki? Bu bazılarımıza layık görülmüş bir yetenektir, kutsal bir yetenek, olabilecek şeyleri bilme yeteneği. İçerideki dostum, insanoğlunun gidişatını meleklerin yönlendirdiğine, bizi bazen günahlara karşı uyardıklarına inanır. Tıpkı yıldızların di zilişinin insanın kaderini anlatması gibi."

Bu tehlikeli lakırdılara karşılık vermemeye kararlı, soytarı gibi başımı iki yana salladım.

Düşünceli göründü. "Dans edebilir misin? Ya da çaldığın bir müzik aleti var mı? Maskeli bir baloda rol alıp sözlerini ezberleyebilir misin?"

"Pek iyi değilimdir," dedim çaresizce.

Çekinceme güldü. "O halde göreceğiz, Bayan Oğlan. Neler yapabildiğini göreceğiz."

Oğlan çocukları gibi onu başımla selamlayıp ağızımdan başka bir şey kaçırmamaya dikkat ettim.

26 | Philippa Gregory

Ertesi gün bir kutu dolusu kitap ve özenle rulo yapılmış bir el yazması taşıyarak kentin öte tarafına yürüdüm, Temple Bar'ı ve Covent Garden'ın yeşil arazisini geçip Whitehall Sarayı'na doğru ilerledim. Soğuktu, yağmur çiseliyor, beni başımı önüme eğmeye, başlığımı kulaklarıma kadar çekmeye zorluyordu. Nehirden gelen rüzgâr sanki Rusya'dan doğunca üzerime esiyormuşçasına buz gibiydi, beni King's So-kak'tan Whitehall Sarayı'nın kapısının tam önüne itti.

Daha önce hiç, bir kraliyet sarayının içine girmemiştim. Kitapları kapıdaki nöbetçilerden birine vereceğimi sanıyordum ama onlara Lord Robert'ın karaladığı, alt kısmında Dudley'lerin mührü olan ayı ve değneğin bulunduğu notu gösterdiğimde ziyarete gelmiş bir prensmişim gibi beni başlarıyla selamlayıp içeri aldılar ve bana eşlik etmesi için yanıma bir adam verdiler.

Kapının ardında saray her biri muhteşem inşa edilmiş bir bahçeler dizisi gibiydi, ortada elma ağaçları, çardaklar ve oturacak banklarıyla koca bir bahçe vardı. Kapıdan yanıma verilen asker oyalanmama ve üşümek için kürklerle kadifelere bürünmüş çimende bowling oynayan güzel giyimli lordlara bakmama fırsat bırakmadan beni ilk bahçeden geçirdi. Başında dikilen bir çift askerin savurarak açtığı kapının ardında kocaman bir oda ve başka insanlar vardı; bu kocaman odanın ardında başka bir oda, ardında başka bir oda. Rehberim beni kapılardan geçire geçire uzun bir odaya götürdü, Robert Dudley bu odanın öte ucundaydı. Onu, bu koca sarayda tanıdığım tek kişiyi bulduğum için öyle rahatlamıştım ki ona doğru birkaç adım koşup bağırdım: "Lordum!"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 27

Nöbetçi daha fazla yaklaşmamı engelleyecekmiş de emin değilmiş gibi bir an durakladı ama Robert Dudley eliyle kenara çekilmesini işaret etti. "Bayan Oğlan!" diye haykırdı. Ayağa kalktı ve o an yanında kim olduğunu gördüm. Bu genç kraldı, Kral Edward, on beş yaşında, pelüslü mavi kadifelere bürünmüştü ama yüzü kaymağı alınmış süt gibi bembeyazdı ve o güne dek gördüğüm bütün oğlanlardan daha zayıftı.

Babamın kitaplarına sıkı sıkı sarılıp aynı anda başlığımı çıkarmaya çalışarak hemen dizlerimin üzerine çöktüm. Bu sırada Lord Robert, "Bahsettiğim kız-oğlan bu işte. Sizce de muhteşem bir oyuncu olmaz mı?" diyordu.

Başımı kaldırmadım ama Kral'ın acıyla incelmış sesini duydum. "Tuhaf zevkleriniz var, Dudley. Neden oynasın ki?"

"Sesi," dedi Dudley. "O nasıl bir ses, çok güzel, ya aksanı, yarı İspanyol yarı Londralı, onu sonsuza dek dinleyebilirim. Dilenci giysileri içindeki bir prenses gibi duruyor. Sence epe harika bir çocuk değil mi?"

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi göremesin diye başımı kaldırmadım. Sözcüklerini sıka göğsüme bastırdım; "Dilenci giysileri içindeki bir prenses..", "Çok güzel ses!", "Harika."

Genç Kral beni gerçek dünyaya döndürdü. "Tanrım, hangi rolü oynayacak ki? Bir kız, erkek gibi davranıyor ve kız rolü oynayacak. Ayrıca bir kızın erkek gibi giyinmesi Kutsal Kitap'a aykırı." Sesini bölen öksürük onu bir ayının köpeği sarsması gibi sarstı.

Başımı kaldırdım ve Dudley'nin sanki onu kucaklamaya gidecekmiş gibi genç adama yöneldiğini gördüm. Kral mendilini ağızından çekince kumaşta kara bir leke gördüm, kandan daha İcara. Çabucak mendili söz önünden vok etti.

28 | Philippa Gregory

"Günah falan değil," dedi Dudley onu yatıştırarak. "O bir günahkâr değil. Kız kutsanmış bir soytarı. Fleet Sokak'ta yürüyen bir melek gördü. Düşünebiliyor musun? Ben yanımdaydım, gerçekten gördü."

Genç adam yüzü ilgiyle aydınlanarak anında bana döndü. "Melekleri mi görebiliyorsun?"

Dizlerimin üstünden kalkmayıp bakışlarımı yere indirdim. "Babam soytarı olduğumu söylüyor," diye atladım. "Özür dilerim, Majesteleri."

"Peki Fleet Sokak'ta bir melek gördün mü gerçekten?"

Gözlerimi yere eğip onu başımla onayladım. Yeteneğimi inkâr edemezdim. "Evet, efendim. Özür dilerim. Yanlış bir şey yaptım. Sizi öfkeliendirmek istemezdim..."

"Benimle ilgili ne görebiliyorsun?" diye lafımı böldü.

Başımı kaldırdım. Mendildeki o lekeli kanıtı ve dudakla-rındaki titremeyi görmeden bile o mumya gibi yüzde, şiş gözlerde, bir deri bir kemik bedende herhangi biri zorlanmadan ölümü görebilirdi. Yalan söylemeye çabaladım ama kelimeler beni dinlemiyordu. "Cennetin kapılarının aralandığını."

Robert Dudley yeniden oğlana sarılacakmış gibi elini kaldırdı ama kolu kalkmadan indi.

Kral öfkelenmemişti. Gülümsedi. "Herkes bana yalan söylerken bu çocuk doğruyu söyledi," dedi. "Hepiniz etrafımda başka ne yalanlar uydurabiliriz diye dönüp duruyorsunuz. Ama küçük..." Nefesi kesildi ve bana dönüp gülümsedi.

"Majesteleri cennetin kapıları size doğduğunuz gün açılmıştı," dedi Lord Robert yatıştırmak için.

"Anneniz yükselirken. Kız bundan öte bir şey söylemiyor." Bana öfkeli bir bakış fırlattı "Öyle değil mi?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 29

Genç Kral beni işaret etti. "Sarayda kal. Benim soytarım olacaksın."

"Babamın yanına gitmem gerekli, Majesteleri," dedim olabildiğince alçak sesle ve özür diler gibi, Lord Robert'ın kor gibi bakışlarını görmezden gelerek. "Bugün buraya sadece Lord Robert'ın kitaplarını getirmek için gelmiştim."

"Benim soytarım olacak ve benim üniformamı giyeceksin," diye emretti genç adam. "Robert bu kızı bana bulduğun için sana minnettarım. Bunu unutmayacağım."

Bu cümle, çekilebilirsiniz demekti. Robert Dudley eğildi, sonra bana parmaklarını şaklattı, topuklarının üzerinde döndü ve odayı terk etti. Ben Kral'ı reddetmek isteğiyle tereddüt ettim ama selam verip Robert Dudley'nin peşinden koşmaktan başka çare yoktu. Dudley onu durdurup Kral'ın sağlık durumunu sormaya çalışan iki adamı görmezden gelip, "Şimdi olmaz," diyerek kocaman kabul odasını geçti.

Uzun bir^odanın diğer ucuna, kapısında mızraklarla nöbet tutan ve çiftli kapıyı savurarak ona açan askerlere ilerledi. Dudley askerlerin selamıyla kapıdan içeri girerken ben efendisinin topuklarında koşuşturan bir tazi gibi peşinden koşturdum. Sonunda önünde Dudley üniformalı askerlerin beklediği, muazzam bir kapıya vardık ve içeri girdik.

"Baba," dedi Dudley ve tek dizinin üzerine çöktü.

içerideki kocaman odanın şöminesinin önünde gözünü alevlere dikmiş bir adam vardı. Dönüp oğlunun başını duygudan yoksun hareketlerle kutsadı. Ben de tek dizimin üzerine çöktüm ve Robert Dudley'nin yanımda ayağa kalktığını fark etmeme rağmen yerimden kımıldamadım.

"Kral bu sabah nasıl?"

30 | Philippa Gregory

"Daha kötü," dedi Robert sözünü sakınmadan. "Kötü ök-sürüyor, mendiline koyu bir kan geldi, nefesi kesiliyor. Çok uzun sürmez, baba."

"Kız bu mu?"

"Bu kitapçının kızı, on ikisinde olduğunu söylüyor ama bence daha büyük, erkek giysileri giyiyor ama kesinlikle kız. Görme yeteneği var, John Dee'ye göre. Onu emrettiğiniz gibi Kral'ın huzuruna çıkarttım, kızı soytarısı olarak almasını rica ettim. Kız ona cennetin kapılarının onun için aralanmış olduğunu söyledi. Bu hoşuna gitti. Kız onun soytarısı olacak."

"Güzel," dedi Dük. "Peki ona görevlerini anlattın mı?"

"Onu doğruca buraya getirdim."

"Ayağa kalk, soytarı."

Ayağa kalkıp ilk kez Robert Dudley'nin babasına, Northumberland Dükü'ne, krallığın en büyük adamının yüzüne baktım. Onu güzelce aklıma yazdım; at gibi uzun, kemikli bir yüz, koyu renk gözler, gösterişli kadifeden kepinin altında yarısı dökülmüş saçlar. Kepin üzerinde kocaman gümüş aile arması: Ayı ve değnek. Kalın dudakların etrafında İspanyol sakalı ve bıyığı.

Gözlerine baktım ve... hiçbir şey göremedim. Bu, düşüncelerini gizleyen bir yüzdü, kendi düşüncelerini gizlemek için kendi kendine bile komplolar kurabilecek türden bir insanın yüzü. "Tamamdır," dedi. "O kocaman siyah gözlerinle neler görebiliyorsun benim kız-oğlan soytarım?"

"Arkanızda meleklerin durmadığını," dedim damdan düşer gibi ve Dük'ün suratında beliren yarım bir gülümseme ve oğlundan gelen şen bir kahkahayla ödüllendirildim.

"Mükemmel," dedi. "Aferin." Bana döndü. "Dinle, soytarı. Şey, adın neydi?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 31

"Hannah Green, Lordum."

"Dinle, soytarı Hannah, senden soytarı olman rica edildi ve Kral kanunlarımıza ve geleneklerimize uygun olarak seni kabul etti. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Hayır der gibi başımı salladım.

"Bu onun oldun demek, köpeklerinden biri gibi, askerlerinden biri misali. Görevin, bir köpekle aynı ama bir askerden farklı olarak, kendin olmak. Aklına gelen ilk şeyi söyleyip içinden geçenleri yapmak. Bu onu eğlendirecektir. Bizi de eğlendirecektir, Tanrı'nın bütün işlerini önümüze serecektir ki, bu Tanrı'yı da eğlendirecektir. Burada, yalancıların sarayında sen doğruları söyleyeceksin, bu ahlâksız dünyanın dürüst insanı olacaksın. Anladın mı?"

"Ben mi?" Kelimenin tam anlamıyla afallamıştım. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Kendin olmanı. Yeteneklerinin buyurduğu şekilde konuşmanı. ;Aklına eseni söylemeni. Kral'ın şu anda kutsal bir soytarısı yok ve sarayda dürüst birinin olmasını istiyor. Seni emretti. Sen artık kraliyetin soytarısısın. Hizmetkârlarından birisin. Kral'ın soytarısı olduğun için sana para ödenecek."

Bekledim.

"Beni anladın mı, soytarı?"

"Evet. Ama bunu kabul etmiyorum."

"Kabul edip etmeme şansın yok. Soytan olman istendi, senin kanunen hiçbir hakkın, söyleyecek hiçbir şeyin yok. Baban seni buraya, Robert Dudley'ye teslim etti, seni Kral'a verdi. Sen artık Kral'ınsın."

"Ya reddedersem?" Titrediğimi hissedebiliyordum.

"Edemezsin."

"Ya kaçarsam?"

"Kralın isteği doğrultusunda cezalandırılırsın. Köpek gibi kırbaçlanılsın. Sen babanın malıydın, artık uzmısın. Ve biz

32 | Philippa Gregory

de senin Kral'ın soytarısı olman için yalvardık. Artık sahibin o. Anlaşıldı mı?"

"Babam beni satmaz," dedim dik dik. "Gitmeme izin vermez."

"Baban bize karşı gelemmez," dedi Robert alçak sesle arkamdan. "Ayrıca ona burada sokaklarda olduğundan daha güvende olacağına dair söz verdim. Ona şeref sözü verdim, o da kabul etti. Bütün bu iş daha kitapları sipariş verdiğimiz gün hallolmuştu, Hannah. Anlaşma yapılmıştı."

"Şimdi," diye devam etti Dük. "Köpek olmak ve soytarı olmak dışında yapman gereken bir görev daha var."

Bekledim.

"Bizim tebaamız olacaksın."

Bu garip kelime karşısında göz ucuyla Robert Dudley'ye baktım.

"Emirlere uyan bir hizmetkâr, ömrün olduğu müddetçe," diye açıkladı.

"Bizim tebaamız. Duyduğun, gördüğün her şeyi gelip bana anlatacaksın. Kral'ın uğruna dua ettiği, ağladığı, güldüğü ne varsa gelip bana ya da Robert'a söyleyeceksin. Sen bizim Kral'ın yanı başındaki gözümüz kulağımız olacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Lordum, babamın yanına gitmem lazım," dedim çaresizce. "Ne Kral'ın soytarısı, ne de sizin tebaanız olabilirim. Benim kitapçı dükkânında çalışmam gerek."

Dük tek kaşını kaldırıp oğluna baktı. Robert bana doğru eğilip en alçak sesiyle konuşmaya başladı.

"Bayan Oğlan, baban sana bakamaz. Bunu senin yanında kendi ağzıyla söyledi, hatırlasana?"

"Evet, ama Lordum babam sadece benim onun için bir baş belası olduğumu îms ediyordu: "

KRALİÇENİN SOYTARISI | 33

"Bayan Oğlan, sanırım baban iyi bir Hıristiyan aileden gelen iyi bir Hıristiyan^değil, bir Yahudi. Sanırım İspanya'dan buraya göç ettiniz çünkü İspanyollar sizi Yahudi olmak gibi bir günahınız olduğu için ülkeden sürdü. Eğer komşularınız ve Londra'nın iyi vatandaşları Yahudi olduğunuzu öğrenirse o küçük evinizde de fazla barınamazsınız."

"Biz Marano'yuz, ailemiz yıllar önce Hıristiyanlığı seçti," diye fısıldadım. "Ben vaftiz edildim, babamın seçtiği genç bir adamla sözüm kesildi, Hıristiyan bir İngiliz beyefendisiyle..."

"Ben olsam o konuya hiç girmezdim," diye uyardı Robert Dudley açık açık. "Bizi o genç adama götürürsen sanırım bizi yine İngiltere'nin göbeğinde yaşayan başka bir Yahudi aileye götürmüş olursun, oradan da, neresi demiştin? Amsterdam mı? Sonra da Paris mi?"

İnkâr etmek üzere ağzımı açtım ama korkudan konuşamadım.'

"Bütün yasaklı Yahudiler Hıristiyan gibi davranıyor. Hepsi cuma geceleri birer mum yakıyor, hepsi domuz yemekten kaçınıyor, hepsi boyunlarında darağacının ilmeğiy-le dolanıyor."

"Lütfen!"

"Hepsi size yardım edip sizi buraya gönderdi, değil mi? Hepsi Yahudi'ydi ve hepsi yasaklı bir dine ibadet ediyor, birbirine yardım ediyordu. Gizli bir ağ misali, tıpkı Hıristiyanların korkarak iddia ettiği gibi."

"Lordum!"

"Gelmiş geçmiş en inançlı Hıristiyan Kral'ın geçmişinizi araştırmasına fırsat sunmayı gerçekten istiyor musun? Re-. formcu kilisenin darağacında en az Katolikler kadar iyi ateş yakabileceğinin farkında değil misin' Aileni o ateşe ntmny:

34 | Philippa Gregory

ister miydin? Bütün dostlarıyla birlikte? Sen hiç yanan bir insanın nasıl koktuğunu duydun mu?"

Korkudan titremeye başlamıştım, boğazım öyle kurumuştı ki hiçbir şey söyleyemiyordum. Gözlerimin korkudan simsiyah olduğunu ve alnımda biriken teri görebildiğini bilerek öylece ona baktım.

"Ben biliyorum. Sen biliyorsun. Baban senin güvenliğini sağlayamaz. Ama ben sağlayabilirim. Başka tek bir kelime etmeyeceğim."

Durdu. Konuşmaya çalıştım ama ağzımdan sadece korku dolu bir inilti çıktı. Robert Dudley korkuyla sarsılışımı haklı bulur gibi başını salladı. "Şimdi, şanslısın ki görme yeteneğin sana hayal edebileceğin en güvenli, en yüksek mevkii kazandırdı. Kral'a iyi hizmet et, bizim ailemize iyi hizmet et, baban güvende olsun. Bizi tek bir yerde bile yanıltırsan babanı bir battaniyeye koyup gözleri kafatasından fıkrana kadar havaya fırlatırlar, sen de kırmızı suratlı, kiliseye giden, Luther okuyan bir domuz çobanıyla evlendirilirsin. Seçim senin."

Dünyanın en kısa bekleyişiydi. Ardından Northumberland Dük'ü eliyle dışarı çıkmamı emretti. Seçim yapmamı beklemedi bile. Neyi seçtiğimi bilmek için görme yetisine ihtiyacı yoktu.

"Ve sen sarayda yaşamak zorundasın, öyle mi?" diye sordu babam onay bekleyerek.

Akşam yemeğimiz olan, sokağın sonundaki fırından aldığımız küçük böreği yiyorduk. Alışkın olmadığım İngiliz böreğinin tadı boğazımın gerisine takıldı, babam domuz eti kırıntılarından vapılmış sosu zorla yutturdu.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 35

"Hizmetçilerle birlikte uyumak zorundayım," dedim suratımı asarak. "Ve hepimiz Kral'ın uşaklarının giydiği üniformalardan giymek zorundayız. Ben Kral'a refakat etmek zorundayım."

"Bu sana sunabileceklerimden çok daha iyi," dedi babam neşeli görünmeye çalışarak. "Evin bir sonraki kirasını ödeyemeyeceğiz, Lord Dudley yeni kitaplar sipariş vermediği sürece."

"Sana maaşımı gönderebilirim," diye önerdim. "Bana para verecekler."

Hafifçe elimi okşadı. "Sen iyi bir evlatsın," dedi. "Bunu hiç unutma. Anneni hiç unutma. Sen bir Musevi'sin, bunu hiç aklından çıkarma."

Hiçbir şey söylemeden peki der gibi başımı salladım. Kaşığının, tatsız et suyundan bir lokma alışı, sonra ağzına gidişini izledim.

"Yarın sarayda olmalıyım," diye fısıldadım. "Bir an evvel başlamam gerekiyor. Baba..."

"Her gece kapıya seni görmeye geleceğim," diye söz verdi. "Ve eğer mutlu değilsen ya da sana kötü davranıyorlar-sa birlikte kaçacağız. Amsterdam'a geri dönebiliriz. Türklerin yurduna gidebiliriz. Buluruz bir yer, querida. Cesaretini yitirme, kızım. Sen Seçilmişlerden birisin."

"Oruç nasıl tutacağım?" diye sordum aniden hüzünle. "Sebat günü beni çalıştıracaklar. Duaları nasıl okuyacağım? Bana domuz yedirecekler!"

Gözlerim gözleriyle buluştu, sonra başını önüne eğdi. "Ben senin yerine burada kuralları uygulayım," dedi. "Tanrı iyidir. Anlar. Alman âlimin ne dediğini hatırlıyor musun? Tanrı hayatımızı kaybetmektense kuralları çiğnememize izin verecek. sana dua edeceğim, Hannali. Hristiyan şa-

36 | Philippa Gregory

pelinde diz çökerek dua ediyor da olsan Tanrı seni görür ve dualarını işitir."

"Baba, Lord Robert kim olduğumuzu biliyor. İspanya'yı neden terk ettiğimizi de. Kim olduğumuzu biliyor."

"Bana açık açık bir şey söylemedi."

"Beni tehdit etti. Yahudi olduğumuzu biliyor ve bana ona boyun eğdiğim sürece sırrımızı saklayacağını söyledi. Beni tehdit etti."

"Kızım, hiçbir yerde güvende değiliz. Sen şimdi en azından onun himayesindesin. Onun hizmetindesin. Kimse onun hizmetkârlarını sorgulamaz. Kral'ın soytarısını kimse sorgulayamaz."

"Baba, beni almalarına nasıl göz yumdun? Beni senden ayırmalarına nasıl razı oldun?"

"Hannah, onları nasıl durdurabilirdim ki?"

Sarayın çatısının saçaklarının altındaki kireç badanalı odada yeni giysilerimin bulunduğu heybeyi çevirip Hizmetkârların Amirinin odasından gelen listeyi okudum:

1. Bir adet sarı uşak üniforması.
2. Bir adet pantolon, koyu kırmızı.
3. Bir adet pantolon, koyu yeşil.
4. Bir adet cübbe, uzun.
5. İki adet keten iç gömleği.
6. İki çift kolluk, biri kırmızı, biri yeşil.
7. Bir adet şapka.
8. Bir adet siyah binici pelerini.
9. Bir çift dans iskarını. 10. Bir çift binici çitücaı.

KRALİÇENİN SOYTARISI • 37

11. Bir çift yürüyüş çizmesi.

Hepsi daha önce kullanılmıştır ama temizlenmiş, onarılmış ve Kral'ın soytarısı Hannah Green'e teslim edilmiştir.

"Gerçekten soytarı gibi görüneceğim."

O gece arka kapıya gelen babama kapının eşiğine yaslanarak yarı bedenim içeride, yarısı dışarıda, gün içinde olanları anlattım. "Sarayda zaten iki tane soytarı var, biri Thoma-sina adında bir cüce ve diğeri Will Somers adında bir adam. Will bana karşı kibardı, bana nereye oturacağımı gösterdi, yanına oturttu. Zeki bir adam, herkesi güldürdü."

"Peki sen ne yapıyorsun?"

"Şimdilik hiçbir şey. Aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmedi."

Babam etrafına bakındı. Gecenin karanlığında bir baykuş, nereöeyse işaret verir gibi öttü.

"Bir şeyler düşünemiyor musun? Senden bir şeyler düşünmeni beklemiyorlar mı?"

"Baba, kendime zorla bir şeyler gösteremem ki. Görme yetisine hükmedemem. Ya kendiliğinden gelir, ya da gelmez."

"Lord Robert'ı gördün mü?"

"Bana göz kırptı." Soğuk taşlara doğru geri çekilip yeni pelerinimi omuzlanma aldım.

"Ya Kral?"

"Yemeğe gelmedi bile. Çok hasta, yemeğini odasına gönderdiler. Sanki yemekteymiş gibi muazzam bir sofraya kurdular ama odasına küçük bir tabak gönderdiler. Dük

38 | Philippa Gregory

onun yerine masanın başına oturdu, bir tahtına oturmadığı kaldı."

"Dük'ün gözleri seni izliyor mu?"

"Beni fark etmedi bile."

"Seni unuttu mu yoksa?"

"Yok canım, kimin nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek için bakması gerekmiyor. Beni unutmış olamaz. O adam hiçbir şeyi unutmaz."

Dük, Candlemas'ta bir maskeli balo düzenlemeye karar verip bunu Kral'ın emriymiş gibi ilan etti. Hepimiz özel kostümler giyip rollerimizi ezberleyecektik. Saraya yirmi sene önce benim kadarken gelen Kral'ın soytarısı Will Somers oyunu takdim edip bir tekerleme söyleyecekti,

Kral'ın korusu şarkı söyleyecek, ben de bu gösteriye has yazılmış bir şiir okuyacaktım. Kostümüm soytarı sarısından bana özel dikilmiş yeni bir üniforma olacaktı. Beni at artık diyen eski üniformamın göğsü dar geliyordu. Çift cinsiyetli gibi görünen o tuhaf yaratıklardan biriydim, kadın olmanın eşiğinde bir genç k Bir gece, loş ışıktaki aynaya döndüğümde yabancı birinin silüetini görüyordum; güzeller güzeli bir kadının. Diğer bir geceyse aynı aynada sıradan birini.

Eğlenceler Amiri bana bir kılıç verdi ve Wrlle benim maskeli balonun ortasında bir yerde dövüşmemizi emretti.

Büyük salonun geçiş odalarından birinde ilk provamızı yapmak üzere bir araya geldik. Ben beceriksiz ve isteksizdim, erkekler gibi kılıçla dövüşmeyi öğrenmek, insanların ulu orta dövüşümüze ilgili şakalar yapışını dinlemek istemiyordum. Sarayda Will Somers dışında hiç kimse beni bu-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 39

na razı edemezdi ve adam sanki Yunancamı ilerletmek için oraya getirilmiş biri gibi benimle uğraştı. Sanki bu öğrenmem gereken bir sanatmış ve bu sanatı çok iyi öğrenmemi istiyormuş gibi.

İşe önce duruşumla başladı. Ellerini omzuma koyup omuzlarımı hafifçe aşağı indirdi, çenemi tutup yukarı kaldırdı. "Başını dik tut, prensesler gibi," dedi. "Leydi Mary'nin hiç kambur durduğunu gördün mü? Leydi Elizabeth'in başını öne eğdiğini hiç gördün mü? Hayır. Sanki prenses olarak doğup büyümüş gibi yürürler; zarif birer keçi gibi."

"Keçi mi?" dedim, omuzlarımı düşürmeden başımı dik tutmaya çalışırken.

Will Somers iltifatının böyle işgüzarlıkla bozulmasına sıırttı. "Bir yukarı, bir aşağı," dedi. "Bugün tahtın veliahdı, yarın piçmiş gibi. Dağın tepesine, sonra tekrar aşağı. Pren-ses'lerle keçiler birbirine benzer. Sen bir prenses gibi durup keçi gibi dans etmelisin."

"Leydi Elizabeth'i gördüm ben," dedim.

"Öyle mi?"

"Bir kez, küçük bir kızken. Babam beni Londra'ya gezmeye getirmişti ve Amiral Lord Seymour'a kitap getirmiştim."

Will şefkatle elini omzuma yasladı. "Az konuş, kolay kıvrır," diye salık verdi alçak sesle. Sonra elini alnına yapıştırıp en neşeli gülümsemelerinden birini bahşetti. "Halime bak, bir kadına dilini tutmasını öğüflüyorum! Ne soytarıyım ama!"

Ders devam etti. Bana kılıçla pozisyon almayı, dengemi sağlamak için elimi kalçama dayamayı, sendeleyip düşmemek için öndeki ayağımı nasıl hep öne kaydıracağımı, kılıcın arkasına geçip beni nasıl geride tutmasını sağlayacağımı gösterdi Ardındır; n.ihfe ^aldınlam ve hamlelere geçtik

40 | Philippa Gregory

Will önce bana kılıcı ona savurmamı emretti. Durakladım. "Ya hakikaten vurursam?"

"Kıymık batar o kadar, ölümcül bir yara almam," dedi. "Kılıçlar tahtadan, Hannah."

"Hazırlan o zaman," dedim gergin bir sesle ve öne atıldım.

Şaşkınlıkla Will'in yanı başıma geçtiğini ve tahta kılıcının boğazıma dayandığını gördüm.

"Öldün," dedi. "Görme yeteneğin o kadar da iyi değilmiş."

Kıkırdadım. "Bu işte hiç iyi değilim," diye itiraf ettim. "Bir daha dene."

Bu kez çok daha büyük bir güçle öne atıldım ve yana kaçarken paltosunun eteğini yakaladım.

"Mükemmel," dedi, nefes nefese. "Haydi bir daha."

Ta ki ben kılıcımı inandırıcı hareketlerle gırtlığına dayayana dek çalıştık, sonra o kendi kılıcını bana savurarak nasıl yana kaçacağımı öğretti. Sonra yere kalın bir halı serdi ve amuda kalkmayı gösterdi.

"Gülünç," diye haykırp kitap okumak için oturmuş bir çocuk gibi bacaklarını birbirine dolayarak dik oturdu.

"Pek de değil," dedim.

"Ah, tabii, sen kutsal soytarısın, şaklaban değil," dedi. "Mizah uygun yok."

"Hayır, var," dedim alınarak. "Sadece komik değilsin."

"Ben neredeyse yirmi senedir İngiltere'nin en komik adamıyım," dedi inatla. "Saraya Henry'nin Anne Boleyn'e âşık olduğu dönemde geldim ve kadın, aleyhine espri yaptım diye bir keresinde kulaklarımı yumrukladı. Ama sonra espri gerçek oluverdi. Daha sen doğmamışken, ben İngiltere'nin en komik adamıydım."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 41

"Vay vay, kaç yaşındasın şimdi?" diye sordum yüzüne bakarak. Ağzının çevresi derin çizgilerle doluydu, gözlerinin etrafında yaşının çizgileri kök salmıştı. Ama bir oğlan çocuğu kadar çevik ve incecikti.

"Dilimin döndüğü, dişlerimin gösterdiği kadar," dedi. . "Söyle, haydi. Gerçekten kaç?"

"Otuz üç. Neden? Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Hayır, teşekkürler."

"Dünyanın en esprili soytarıyla evlenmiş olursun."

"Bir soytarıyla evlenmemeyi tercih ederim."

"Bak bu imkânsız işte. Çünkü akıllı adam zaten evlenmez."

"Sen beni güldüremiyorsun," dedim, meydan okur gibi.

"Ama sen bir dişisin. Dişilerin mizah anlayışı yoktur."

"Benim var," diye direttim.

"Herkes gayet iyi bilir ki kadınlar Tanrı katında olmadıkları için komik olanla olmayan arasında ayırım yapamazlar."

"Berf-yaparım! Ben yaparım!"

"Hayır yapamazlar işte," dedi zaferle. "Yoksa bir kadın bir erkekle niye evlensin? Sen hiç, bir erkeğin bir kadını arzuladığında ne hale düştüğünü gördün mü?"

Hayır der gibi başımı salladım. Will tahta kılıcı bacaklarının arasına soktu ve odanın içinde bir o yana bir bu yana koşmaya başladı. "Düşünemez, konuşamaz, düşüncelerine ya da isteklerine hükmedemez, kokunun peşinden koşan tazi gibi çükünün peşinden oraya buraya koşmaya başlar, tek yapabildiği deli gibi ulumaktır. Uuuuuu!"

Will tahta kılıcı durdurmaya çalışmış gibi kendini geriye verip kılıcın ağırlığını taşımaya çalışır gibi yaparak odanın içinde sağa sola koştururken ben kahkahalarla gülüyor-

42 | Philippa Gregory

dum. Dump bana gülümsedi. "Kadınların akıllı yoktur," dedi. "Akıllı olan biri erkeği ne yapsın?"

"Ben istemiyorum işte," dedim.

"Tanrı seni korusun ve bekâretini senden almasın o zaman, Bayan Oğlan. Ama bir erkeğin olmasını istemiyorsan nasıl evleneceksin?"

"Evlenmeyi de istemiyorum ki."

"O zaman sen gerçekten budala bir soytarısın. Kocan olmadan nasıl geçineceksin?"

"Kendi paramı kazanacağım."

"O zaman yine budalası demektir çünkü kocan olmadan ancak soytarılık ederek para kazanabilirsin. Bu da üç katmerli soytarı olduğun anlamına gelir. Birincisi koca istemediğin için, ikincisi kocan olmadan kendi geçimini kendin sağlayacağın için, üçüncüsü soytarılık ederek para kazanacağın için. Ben hiç olmazsa sadece bir soytarıyım, sen üç kat daha soytarısın."

"Hiç de değil!" deyip onun konuşma ritmine kendimi kaptırarak tartışmaya yeniden katıldım.

"Çünkü sen senelerdir soytarılık yapıyorsun, iki nesildir kralların soytarısın, ben başlayalı ise daha birkaç hafta oldu."

Bu sözlerime bir kahkaha patlatıp omzuma vurdu. "Tanrı seni korusun, Bayan Oğlan, yoksa kutsal bir soytarıdan ziyade akıllı bir soytarı olursun ama bak sana söyleyeyim, her gün şaklabanlıklar yapıp insanları eğlendirmek ayda bir kez beklenmedik bir şey söylemekten çok daha zordur."

İşimin ayda bir kez beklenmedik bir şey söylemek olduğunu düşünmesine güldüm.

"Kalk bakalım!" dedi Will, beni çekip kaldırırken. "Cand-lemas'ta beni komik bir biçimde nasıl öldürürsün onu planlamamız lazım."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 43

Kılıç dansımızı zamanında planladık ve epeyce komik oldu. En az iki provayı öne atılıp kafalarımızı yanlışlıkla birbirine tosladıktan ya da ikimiz de aynı anda bayılmış gibi kendimizi yere bırakıp birbirimizin üstüne yuvarlandıktan sonra kahkahalara boğularak tamamladık. Ama bir gün Eğlenceler Amiri başını kapıdan içeri sokup, "Size ihtiyaç kalmadı. Kral maskeli baloyu iptal etti," dedi.

Elimde oyuncak kılıçla ona döndüm. "Ama biz hazırız!"

"Kral hasta," dedi Amir asık suratla.

"Peki Leydi Mary her şeye rağmen saraya gelecek mi?" diye sordu Will, açık kapıdan içeri giren soğuk esinti yüzünden yeleğini omzuna alırken.

"Öyle deniyor," dedi Amir. "Bu kez ona daha iyi odalar ve etin daha iyi kısmı verilecektir, sence de öyle değil mi, Will?"

Will cjhaha cevaplayamadan Amir kapıyı kapattı. Ona dönüp, "Bu-ne demekti, şimdi?" diye sordum.

Will'in yüzü duvar gibiydi. "Bu şu demek, tahta doğru ilerleyen ve Kral'dan uzaklaşanlar için şimdi harekete geçme zamanı."

"Çünkü?"

"Çünkü sinekler taze gübreye konar. Plüp plüp, vızzz."

"Ne demek istiyorsun, Will?"

"Ah,.küçüğüm. Veliaht Leydi Mary. Zavallı oğlan, Tanrı onu kutsasın, eğer Kral'ı kaybedersek kraliçe o olacak."

"Ama o eski gelenekten-"

"Evet, Katolik kilisesinden," diye düzeltti beni.

"Ve Kral Edward..."

44 | Philippa Gregory

"Tahtını Katolik bir veliahta bıraktığı için içi yanacak ama elinden gelen bir şey yok. Kral Henry yerini bu şartlarla bıraktı. Tanrı onu kutsasın, şimdi işlerin ne hale geldiğini gördükçe mezarında ters dönüyordur. Kral Edward'ın büyüüp güçlü ve mutlu bir adam olacağını, haremde yarım düzine kadın bulunacağını sanıyordu. Bu da insanı düşündürüyor işte, değil mi? İngiltere hiç huzur yüzü görecektir mi diye. İki genç, hırslı kral; Henry'nin babası ve kendisi, her ikisi de güneş gibi yakışıklı, serçeler gibi zampara ama bize ancak bir kız kadar narin bir oğlan ve peşinden gelecek yaşlı bir kız kurusu mu bırakabildiler?"

Bana baktı, gözlerindeki yaşları siler gibi yüzünü sildiğini gördüm. "Sana bir şey ifade etmiyor, tabii," dedi sert sert. "İspanya'dan yeni gelmiş lanetli kara gözlü kız. Ama İngiliz olsaydın, kız olmak ve soytarılık yapmak yerine erkek, aklı başında bir erkek olsaydın eğer şimdi endişeli bir insan olurdun."

Kapıları savurarak açtı, ona arkasından bağırarak iyi dileklerini ileten askerleri başıyla selamlayarak uzun bacaklarının üzerinde büyük salona geçti.

"Ya biz ne olacağız?" diye sordum tıslar gibi fısıldayarak arkasından koşuştururken. "Eğer genç Kral ölür de ablası % yerini alırsa?"

Will yandan yandan bana sırttı. "O zaman biz de Kral Mary'nin soytarıları olacağız," dedi lafı uzatmadan. "Ve eğer ben onu güldürebilirimse bu hakikaten büyük bir yenilik olacak."

O gece babam kapının yanına geldi. Yanında siyah kamgam iplik pelerinli, siyah bukleleri neredeyse yakasına dek

KRALİÇENİN SOYTARISI | 45

uzanan, siyah gözlü, utangaç, oğlanımsı yüzlü bir erkek getirmişti. Onu tanımam birkaç dakikamı aldı, gelen Daniel Carpenter'dı, benim sözlüm. Bu onu sadece ikinci görü-şümdü ama onu tanıyamadığım için utanmışım. Sonra da beni böyle kutsal- soytarıların rengi olan altın sarısı uşak üniformamla gördüğü için çok ama çok utandım. Pantolonumu gizlemek için pelerinime iyice sarınıp beceriksiz bir selam verdim.

Yirmi yaşlarında genç bir adamdı, daha geçen sene ölen babası gibi doktor olmak üzere eğitim alıyordu. Akrabaları sekiz sene önce Portekiz'den d'İsraili ailesi adıyla göç etmişti. İsimlerini bulabildikleri en yakın İngiliz ismiyle değiştirmiş, eğitimlerini ve İngiliz olmayan aile kökenlerini işçi bir ailenin adı ardına gizlemişlerdi. Gelmiş geçmiş en ünlü Yahudi'nin, İsa'nın mesleğini seçmiş olmaları o şeytani mizah yeteneklerinin tipik bir örneği idi. Daniel'la daha önce sadece bir kez; İngiltere'ye ilk geldiğimizde annesiyle birlikte ekmek ve şarap eşliğinde bizi ağırladıklarında konuşmuştum. Ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Bu evlilikte onun da en fazla benim kadar seçim yapma hakkı vardı ve bu işten onun da benim kadar, hatta belki daha fazla hoşnutsuzluk duyup duymadığını bilmiyordum. Onu bana seçmelerinin nedeni altıncı göbekten kuzenim olması, iki kez yer değiştirmesi ve aramızda on sene yaş farkı olmasıydı. Bu kriterler fazlasıyla yeterliydi, durum çok daha beter olabilirdi. İngiltere'de insanın seçerek evlenebileceği kadar çok kuzen, amca ya da yeğen yoktu. Kökeni Londralı, Yahudi soyundan gelen ailelerin sayısı yirmiye geçmezdi, bunların yarısı da İngiltere'nin başka yerlerine dağılmıştı. Kendi içimizden biriyle evlenmek zorunda olduğumuzdan fazla seçeneğimiz yoktu. Daniel elli yaşında, yarı kör, hatta yarı ölü bir

46 | Philippa Gregory

adam olabilir ve ben yine de onunla evlenip on'altıncı yaş günümde yatağına girmek zorunda kalabilirdim. Dünyadaki her şeyden, refaktan, birbirimize uygun olmamızdan çok daha önemli bir şey vardı: Birbirimizin en özel sırlarını biliyor olmamız. Annemin gizli Yahudi ibadetlerini

sürdürdüğü iddiasıyla kâfir ilan edilip yakıldığını biliyordu. Bense onun o şık İngiliz pantolonunun içinde sünnetli olduğunu biliyordum. Kalbini göğsüne yükselen İsa'ya açıp açmadığı, yerel kilisede her gün ve pazarları iki kez verilen vaazların öğütlerine inanıp inanmadığı, tıpkı onun benim hakkımda zamanla öğrenecekleri gibi benim de zamanla öğrenebileceğim şeyler arasındaydı. Birbirimiz hakkında kesinlikle bildiğimiz bir şey varsa o da Hristiyan inancının ikimiz için de yeni olduğu, ancak soyumuzun çok eskilere dayandığı, Avrupa'nın üç yüz seneden fazladır bizden nefret ettiği, Yahudilerin hâlâ evimiz diyeceğimiz bu ülke de dahil olmak üzere Hristiyan ülkelerin çoğuna kabul edilmediği idi.

"Daniel seninle yalnız görüşmek istiyor," dedi babam beceriksizce ve birkaç adım geri atıp bizi duyamayacağı bir mesafeye gitti.

"Soytarı olarak atandığını duydum," dedi Daniel. Yüzüne baktım ve kulaklarına kadar kızardığını gördüm. Yüzü genç bir adamın yüzüydü, teni kız teni kadar yumuşacıktı, üst dudağının tepesinde çökük koyu gözlerinin üzerindeki şapşal kaslarıyla uyumlu kuş tüyündenmiş gibi bir bıyığı vardı. İlk bakışta Yahudi'den ziyade Portekizli'yi andırıyordu ama etli göz kapakları dikkatli gözlerle karşı onu ele veriyordu.

Gözlerimi yüzünden aşağı kaydırıp geniş omuzlu, ince belli, uzun bacaklı bedenini yakışıklı genç bir adam olarak aklıma vazdım

KRALİÇENİN SOYTARISI | 47

"Evet," dedim. "Sarayda bir yerim var."

"On altına geldiğinde saraydan ayrılıp eve gelmek zo-aındasın," dedi.

Bu genç yabancıya kaşlarımı kaldırdım. "Bu emri kim veriyor?"

"Ben."

Aramıza buz gibi bir sessizlik girmesini bekledim. "Bana emretme hakkına sahip olduğunu sanmıyodum."

"Kocan olduğumda..."

"O zaman, evet."

"Ben senin sözlünüm. Bana söz verildin. Bazı haklarım var."

Suratımı astım. "Bana Kral hükmediyor, Northumberland Dükü hükmediyor, onun oğlu Lord Robert Dudley hükmediyor, babam hükmediyor, çok istiyorsan sen de onlara katılabilirsin. Londra'da önüme çıkan her adam bana hükmedebileceğim düşünüyor."

Yutkunarak kahkahasını bastırdı ve anında yüzü küçük bir oğlan çocuğununki gibi canlandı. Çetesindeki oğlanlardan biriymişim gibi omzuma vurdu. Elimde olmadan ona gülümsediğimi fark ettim. "Yazık sana güzel kız," dedi. "Yazık sana."

Hayır der gibi başımı salladım. "Gerçekten soytarıyım da ondan."

"Bütün bu adamlardan uzaklaşmak istemez miydin?"

Omuz silkтім. "Babama yük olacağıma burada kalayım daha iyi."

"Benimle eve gelebilirsin."

"O zaman da sana yük olurum."

"Çıraklığımı bitirip doktor olduğumda ikimize bir ev açacağım "

48 | Philippa Gregory

"Ne zaman yanı?" dedim, genç bir kız şımarıklığıyla. Yine yüzünün yavaşça acılı bir biçimde kızarmaya başladığını gördüm.

"İki sene içinde," dedi sıkıntıyla. "Sen evliliğe hazır olduğunda ben de bir kadına bakabilecek duruma gelmiş olacağım."

"Bana o zaman gel," dedim çaresizce. "Emirlerini o zaman bahşet, tabii hâlâ burada olursam."

"Bu zaman zarfı içinde hâlâ sözlü olacağız," diye diretti. Yüzünü okumaya çalıştım. "Evet, bugüne dek ne kadar sözlü olduysak, o kadar sözlü olacağız. Yaşlı kadınlar bunu kendilerini tatmin etmek için yaptı, bizi değil. Sen daha fazlasını mı isterdin?"

"Nerede durduğumu bilmek isterim," dedi inatla. "Seninle babanın Paris'ten, sonra Amsterdam'dan gelmesini bekledim. Aylarca hiçbirimiz ölü mü, dtri mi olduğunuzu bilmedik. Sonunda İngiltere'ye vardığınızda senin... senin bir ev bulduğun için sevineceğini sanmıştım. Sonra duydum ki babanla birlikte bir eve geçmişsin, annem ve benimle yaşama-yacakmışsın. Ayrıca erkek giysilerini de çıkartmamışsın. Sonra oğlan çocuğu gibi babanın yanında çalıştığını duydum. Sonra babanın kanatlarının altından ayrıldığını duydum. Ve şimdi seni sarayda buldum."

Bu durumla başa çıkabilmemi sağlayan görme yeteneğim değil kadınlığının yamacında duran bir genç kızın sezgileri oldu. "Koşa koşu sana geleceğimi sanmıştın," diye horozlandım. "Beni kurtaracağını sanıyordun, beni bir erkeğin kollarına atılmak isteyen ürkek bir kız olarak hayal etmiştin, kendimi sana teslim edeceğimi sanıyordun!"

Yüzünün anında iyice kızarması ve başını hafifçe geriye atmasıyla hedefi tam on ikiden w.Hvgumu anladım

KRALİÇENİN SOYTARISI | 49

"Bak bunu iyi öğren, genç doktor, ben senin hayal bile edemeyeceğin yerler gezdim, rüyalarında bile görmeyeceğin şeyler gördüm. Çok korktum, büyük tehlikeler atlattım ama bir kere bile kendimi bir erkeğin ayaklarının dibine atmak aklımın ucundan geçmedi."

"Sen..." Gençliğinin verdiği öfkeyle ne diyeceğini bulamayıp sözlerine devam edemedi. "Sen... kız gibi değilsin."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Sen yumuşak başlı bir kız değilsin."

"Bunu anneme borçluyum."

"Sen..." Öfkesi onu iyice açığa vuruyordu. "Sen benim ilk seçimim olmazdın!"

Bu beni susturdu; durup bu kadar kısa sürede ne kadar yol kat ettiğimize hafifçe şok olmuş halde birbirimize baktık.

"Başka bir kız mı istiyorsun?" dedim biraz bozularak.

"Başka bir kız tanımıyorum," dedi asık suratla. "Ama beni istemeyen bir kızı da istemiyorum."

"Hoşlanmadığım sen değilsin," dedim uzatmadan. "Hoşlanmadığım şey evlilik fikri. Bana kalsa asla evlenmezdim. Evlilik kadınların güvenlik umuduyla gerçekte bunu sağlayamayacak adamlara kendini teslim etmelerinden başka nedir ki?"

Babam merakla başını uzattı ve bizi şaşkınlık içinde birbirimize bakarken gördü. Daniel bana arkasını dönüp yana doğru iki adım attı, ben kapının direğine yaslanıp içimden acaba gecenin karanlığına doğru ilerleyecek ve bu benim onu son görüşüm mü olacak, diye merak ettim. Terbiyesizlik ederek iyi bir talibi kaçırmamın babamın canını nasıl sıkacağını ve Daniel'la ailesi kendilerini biz yeni gelenler tarafından hakarete uğramış hissederse İngiltere sınırları için-

50 | Philippa Gregory

de nasıl barınacağımızı düşündüm. Akrobalarımıza yardım etme zorunluluğu olan bir aile olabilirdik ama gizli Yahudi-ler'in öyle küçük bir dünyası vardı ki bizi dışlamaya kalkışarlarsa gidecek hiçbir yerimiz olmadığı için tekrar yollara düşmek zorunda kalırdık.

Daniel öfkesini yenip geri geldi.

"Benimle dalga geçmekle hata ediyorsun, Hannah Green," dedi, sesi hiddetten titreyerek. "Ne olursa olsun, biz söylüyoruz. Sen benim hayatımı ellerinde tutuyorsun, ben de seninkini. Bu dünya bizim için tehlikelerle dolu. Kendi güvenliğimiz için birbirimize tutunmalıyız."

"Güvenlik falan yok," dedim soğuk bir sesle. "Bizim gibiler için güvenli bir yer olabileceğini sanıyorsan bu huzurlu ülkede fazla vakit geçirmişsin demektir."

"Burada bir ev kurabiliriz," dedi hevesle. "Sen ve ben evlenip milliyeti İngiliz olabilecek çocuklar yapabiliriz. Onlar bu hayattan başka bir şey bilmez, onlara annenden ya da annenin inançlarından bahsetmek zorunda kalmayız. Kendi inançlarımızdan da."

"Ah, sen onlara anlatırsın," diye öngördüm. "Şimdi söylemem diyorsun ama çocuğumuz olur olmaz dayanamazsın. Cuma akşamları mum yakmanın, Sebat günlerinde çalışmamanın yollarını ararsın. O zaman bir de doktor olacaksın, oğlanları gizlice sünnet eder, onlara duaları öğretirsin. Benden kızlara mayasız ekmek yapmayı, sütü etten ayrı saklamayı, etin kanını akıtmayı öğretmemi istersin. Kendi çocukların olur olmaz onlara öğretmek isteyeceksin. Bu böyle gidecek, nesilden nesle geçen bir hastalık gibi."

"Bu hastalık falan değil," dedi tutkuyla fısıldayarak. Kavgamızın doruğunda bile hiçbir kuvvet sesimizi yükseltemezdi. Bahçedeki gölgelen;, uiriieiain bizi dinlunn. olasılığına

KRALİÇENİN SOYTARISI | 51

karşı her an tetikteydik. "Buna hastalık demek büyük hakaret olur. Bu bize bahşedilmiş bir hediye, biz bu inancı devam ettirmek için Seçilmiş İnsanlarız.2"

Sadece onunla tartışmış olmak için kavgaya devam edebilirdim ama bu anneme ve onun inançlarına duyduğum derin sevgiye ihanet olurdu. "Doğru," dedim, gerçekler karşısında teslim olarak. "Hastalık değil. Ama tıpkı bir hastalık-mış gibi bizi öldürüyor. Büyükanmem ve teyzem bu uğurda can verdi ve tabii annem de. Ve sen bana aynı şeyleri teklif ediyorsun. Ömür boyu bitmeyen bir korku bu, Seçilmiş olmaktan çok lanetliyiz."

"Eğer benimle evlenmek istemiyorsan bir Hristiyan ile evlenebilir, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranabilirsin," dedi. "Hiçbirimiz sana ihanet etmeyecektir. Ben seni azat ederim. Büyükkannenin ve annenin uğrunda öldüğü inançları inkâr edebilirsin. Söyle, hemen babana sözü atmak istediğimi söyleyeyim."

Durakladım. Gurur duyduğum bütün o cesaretime rağmen babama planlarını altüst edeceğimi söyleyebilecek kadar cüretli değildim. Sadece kendi güvenliğini ve Daniel'ın geleceğini göz önüne alarak sözü ayarlayan yaşlı kadına bunların hiçbirini istemediğimi söyleyecek cesaretim yoktu. Özgür olmak istiyordum; dışlanmak değil.-

"Bilmiyorum," dedim, bir genç kız yakarışıyla. "Bir şey söylemeye henüz hazır değilim... bilmiyorum."

"O zaman bırak hazır olanlar senin adına karar versin," dedi çekinmeden. Bu lafıyla beni dizginlediğini gördü. "Bak, herkesle savaşamazsın," diye salık verdi. "Nereye ait olduğuna karar verip orada kalmalısın."

• | C.ski Aiiil'ie V.iiudiieli icürttir. (Ç.ıv)

52 | Philippa Gregory

"Bu bana çok pahalıya mal olur," diye fısıldadım. "Senin için hava hoş, bir evin olacak, çocukların olacak, masanın başına oturup duaları başlatacaksın. Bense olabileceğim, yapabileceğim her şeyden vazgeçip sadece senin yol arkadaşın ve hizmetçin olacağım."

"Bu Yahudi olmakla değil, kadın olmakla alakalı," dedi. "Hristiyan'la da evlensen, Yahudi'yle de evlensen, onun hizmetçisi olacaksın. Bir kadın başka ne olabilir ki? Dinin gibi cinsiyetini de mi inkâr edeceksin?"

Bir şey söylemedim.

"Sen sadık bir kadın değilsin," dedi yavaşça. "Kendi kendine ihanet edersin."

"Terbiyesizlik ediyorsun," diye fısıldadım.

"Ama öyle," diye diretti. "Sen bir Yahudi'sin, genç bir kadınsın, benim sözlümsün ama bütün bunları inkâr ediyorsun. Sarayda kime çalışıyorsun? Kral'a mı? Dudley'lere mi? Peki onlara sadık mısın?"

Nasıl bir tebaa olarak rehin alındığımı, nasıl soytarı olarak istendiğimi ve nasıl muhbir olarak atandığımı düşündüm. "Sadece özgür olmak istiyorum," dedim. "Kimsenin bir şeyi olmak istemiyorum."

"Soytarı kıyafetinde mi?"

Babamın bize baktığını gördüm. Birbirimize kur yapmakla uğraşmadığımızı gayet iyi görebiliyordu. Araya girmek ister gibi bize doğai ihtiyatlı bir adım attı, sonra beklemeye karar verdi.

"Onlara anlaşılmadığımızı ve sözü atıp beni özgür kılmak istediğini mi söyleyeyim?" diye sordu Daniel gergin bir sesle.

Bunu seve seve kabul edebilirdim ama o sakinliği, sessizliği, sabırla cevap vermeme bekleyişi bu genç adama,

KRALİÇENİN SOYTARISI | 53

Daniel Carpenter'a bir kez daha dikkâtle bakmama neden oldu. Gökyüzü kararmak üzereydi ve alacakaranlıkta karşımdaki erkeğin nasıl bir adama dönüşeceğini görebiliyordum. Yakışıklıydı; esmer canlı bir yüzü, keskin, araştırmacı gözleri, duyarlı dudakları, benimki gibi sert, dümdüz bir burnu, yine benimki gibi gür siyah saçları vardı. Ve bilge bir adam olacaktı, şimdi de bilge bir gençti, beni görmüş, anlamıştı, fikirlerime karşı çıkıyor ama yine önümde bekliyordu. Bana bir şans verecekti. Cömert bir koca olurdu. Kibar bir koca.

"Şimdilik beni kendi halime bırak," dedim zayıf bir sesle. "Şimdi bir şey söyleyemem. Zaten gereğinden çok konuştum. Bunları dile getirdiğim için özür dilerim. Seni kız-dırdıysam özür dilerim."

Ama öfkesi geldiği gibi geçivermişti ve bu onda beğendiğim şeylere bir yenisinin eklenmesi demekti.

"Yine geleyim mi?"

"Oluf."

"Hâlâ sözlü müyüz?"

Yüzümü buruşturdum. Soanın cevabı evet ya da hayırdan daha fazlasını içeriyordu. "Ben sözü bozmuyorum," dedim, en kolay çıkış yolu olarak bunu görüp. "Söz henüz bozulmuş değil."

Peki der gibi başını salladı. "Ama bunu bilmem gerekecek," diye uyardı beni. "Eğer seninle evlenmeyeceksem o zaman başkasıyla evlenebilirim. İki sene içinde evlenmek isteyeceğim, seninle ya da bir başkasıyla."

"Seçebileceğin başkaları da mı var?" diye dalga geçtim, olmadığını bilerek.

"Londra kız dolu," diye karşılık verdi. "Akrabamız olmayan biriyle de evlenebilirim elbet."

54 | Philippa Gregory

"Tabii, izin verirlerdi!" diye haykırdım. "Bir Yahudi'yle evlenmek zorunda kalacaksın, bundan kaçışın yok. Sana ya şişko bir Parisli ya da Türk çamuruna bulanmış bir kız gönderecekler."

"Şişko Parisliye de, genç bir Türk kızına da iyi bir eş olmaya çalışacağım," dedi sesi titremeden.

"Ayrıca Tanrı'nın verdiği kadını sevip mutlu etmek ne istediğini kendi bile bilmeyen şapşal bir kızın peşinden koşmaktan daha önemlidir."

"O şapşal ben miyim?" dedim sert bir sesle.

Yüzünün kızarmasını bekliyordum ama bu kez rengi değişmedi. Dürüst gözlerle gözlerime baktı ve bakışlarını ilk kaçıran ben oldum. "Bence iyi koca olacak bir erkeğin seni kanatları altına almasını reddedip ahlâksız saray hayatını tercih ediyorsan şapşalsın demektir."

Daha cevap veremeden babam Daniel'in yanına gelip elini onun omzuna koydu.

"Birbirinizi daha iyi tanımaya çalışıyorsunuz sanırım," dedi umutla. "Gelecekteki eşin için ne düşünüyorsun, Daniel?"

Daniel'in babama beni şikâyet etmesini bekliyordum. Çoğu genç adam gururu incindiğinde bütün dişlerini sergilerdi, oysa Daniel dönüp acıklı bir gülümsemeyle bana baktı. "Sanırım birbirimizi tanımaya başladık," dedi kibarca. "Nazik birer yabancı olma aşamasını hemen geçip çabucak birbirimizle zıtlasıverdik, sence de öyle değil mi, Hannah?"

"Övgüye layık olacak kadar çabuk hem de," eledim ve Daniel'in sıcacık gülümsemesiyle ödüllendirildim.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 55

Planlandığı üzere Leydi Mary, Candlemas ziyafeti için Londra'ya geldi; görünüşe bakılırsa kimse ona kardeşinin yataktan çıkamayacak kadar hasta olduğunu söylememişti. Arkasında upuzun bir kafileyle atını Whitehall'in kapısından içeri sürdü ve daha sarayın kapısının eşiğinde Dük, babasının hemen yanında duran Lord Robert da aralarında olmak üzere Dük'ün oğulları ve İngiliz meclisi onu yerlere kadar eğilerek karşıladı. Tepede atının üzerinde oturup o küçük, kararlı yüzüyle önünde hürmetle eğilen sürüyle kafaya bakarken elini öpülmesi için uzatmadan evvel dudaklarında eğlendiğini gösteren belli belirsiz bir gülümseme gördüm sanırım.

Onunla ilgili çok şey duymuştum: Anne Boleyn'in, fahişe Kraliçe'nin emriyle bir kenara atılan, Kral'ın Sevgili kızı. Toza dönüşen prenses, ölmek üzere olan annesini görmekten men edilen acılı kız. Zavallı birini görmeyi bekliyordum, pek çok kadını darmadağın edecek bir hayat yaşamıştı ama önümde sarayda gülebilecek bir mizah anlayışına sahip tombul," ufak tefek bir savaşı görüyordum. Herkesin burnunu dizine gömmüştü çünkü aniden ürkütücü bir olasılıkla veliaht oluvermişti.

Dük onu kraliçeymiş gibi karşıladı. Atından inmesine yardım edildi, ardından ziyafet alanına götürüldü. Kral odasındaki küçük yatağında öksürüp öğürüyordu ama ziyafet sofrası yine de hazırды. Leydi Mary'nin etrafındaki gülümseyen yüzleri tarayıp başka bir veliaht yükselişe geçtiğinde Kral'ın yatağında hasta ve tek başına yatmasını kimsenin umursamadığını sanki zihnine yazdığını gördüm.

Yemekten sonra dans edildi ama o koltuğundan kalkmadı, gerçi ayağıyla tempo tuttu, müzik hoşuna gitmiş gibiydi. \Y/iU nnij birka^ kez crMİdMf!""! Leydi ona b1}. tehÜkHi dün-

56 | Philippa Gregory

yanın tanıdık yüzlerindenmiş gibi gülümsedi. Will'i babasının soytarısı olduğu, erkek kardeşini sırtında gezdirdiği, kendisine anlamsız sözler uydurarak şarkılar söyleyip bunların İspanyolca olduğuna yeminler ettiği dönemden tanıyordu. Şimdi etrafına, onun kendi öz erkek kardeşi tarafından aşağılanıp yerin dibine batırıldığını gören bu sert yüzlü adamlara bakarken hiç olmazsa Will Somers'in o sapkın mizah duygusunun hiç değişmediğini görmek Prenses'i az da olsa rahatlatıyor olmalıydı.

Pek fazla içmedi ve çok az yemek yedi; babası gibi nam salmış bir obur değildi. Sarayın diğer üyeleri gibi ben de bir gün hanımım olma ihtimali olan bu kadını inceledim. Otuz yedi yaşındaydı ama hâlâ genç kız gibi kanlı canlıydı; açık renk teni ve yanakları her an pembeye dönmeye hazırды. Başlığını dürüst kare yüzünün tepesinde geriye iştirmiş, aralara Tudor kızılı serpişmiş koyu kahve saçlarının bir kısmını göz önüne sermişti. En büyük cazibesi

gölümsemesiy-di, yavaşça yüzüne yayılıyor, gözleri sıcacık oluyordu. Ama onda en çok dikkatimi çeken şey etrafa yaydığı dürüstlük hissiydi. Kafamdaki prenses figürüne hiç uymuyordu; sarayda geçirdiğim birkaç hafta içinde herkesin sert gözlerle gülümseyip söyledikleri şeyin tam tersini îma ettiğine şahit olmuştum. Ama bu Prenses söylediği her şeyi içten söylüyor, diğerlerinin de dürüst olduğuna inanmak, atını dümdüz bir yolda sürmek istiyor gibiydi.

Minicik yüzünde merhametsiz bir ifade vardı ama gülümsemesiyle birlikte, o biricik, babasının karısına hâlâ taptığı dönemde doğan ilk çocuk olan Prenses'in gülümseme-siyle aydınlanıveriyordu. Annesinin cin gibi koyu renkli İspanyol gözlerini almıştı ve etrafındaki her şeyi çabucak gözlemliyordu. Koltuğunda dimdikti, elbisesinin koyu renk

KRALİÇENİN SOYTARISI | 57

yakası omuzlarıyla boynunu kaplamıştı. Protestan saraylarının bu en büyüğünde kendi dinini herkesin gözüne sokmak istercesine boynunda kocaman mücevherli bir haç vardı içimden; kardeşinin adamları çok daha basit nedenler için kâfirleri yakarken inancında direttiği için ya çok cesur ya da çok gözü kara diye geçirdim. Ama sonra altın kadehine uzanırken elinin titrediğini gördüm ve pek çok kadın gibi onun da olduğundan daha cesur görünmeyi öğrendiğini düşündüm.

Dansa ara verildiğinde Robert Dudley hemen yanına gidip bir şeyler fısıldadı, Prenses göz ucuyla bana döndü, Lord Robert eliyle beni çağırırdı.

"Duyduğuma göre İspanya'dan gelmişsin ve kardeşimin soytarısıymışsın," dedi İngilizce.

Önünde eğildim. "Evet, Majesteleri."

"İspanyolca konuş," diye emretti Lord Robert, bunun üstüne yeniden eğilip Prenses'e İspanyolca sarayda olmaktan mutluluk duyduğumu söyledim.

Başını kaldırıp baktığımda gözlerinde annesinin dilini duymaktan duyduğu sevinci yakaladım.

"İspanya'nın neresinden?" diye sordu hevesle İngilizce.

"Castile, Majesteleri," diye yalan söyledim hemen. Bizimle ve Aragon'daki evimizde ailemin paramparça edilmesiyle ilgili herhangi bir soru duymak istemiyordum.

"Peki neden İngiltere'ye geldiniz?"

Bu soruya hazırlıklıydım. Babamla ben olası bütün cevapların getireceği tehlikeleri gözden geçirmiş ve en güvenli olanında karar kılmıştık. "Babam büyük bir âlimdir," dedim. "Kütüphanesindeki el yazmalarından kitaplar basmak istiyordu ve bu yüzden Londra'yı seçti, ilmin merkezini."

58 | Philippa Gregory

Anında gülümseyişi kayboldu ve yüzü sertleşti. "Sanırım İncil'i henüz anlamamış insanları yanlış yönlendirmek üzere kutsal kitabın kopyalarını basıyor," dedi bozuk bir sesle.

Gözlerim babamın yeni İngilizce'ye çevirdiği İndilerden birini alan Robert Dudley'ye kaydı.

"Sadece Latince'ye çeviriyor," dedi Lord Robert yumuşak bir sesle. "Katıksız bir çeviri, Leydi Mary ve çok az hata var. Eğer arzu ederseniz Hannah size de bir tane getirebilir deme cesaretini göstereceğim."

"Babam büyük onur duyar," dedim.

Kabul eder gibi başını salladı. "Demek kardeşimin kutsal soytarısısın," dedi. "Benim için söyleyeceğin bilgi sözlerin var mı?"

Çaresizlik içinde başımı iki yana salladım. "Keşke istediğimde bir şeyler görebilsem, Majesteleri. Kanımca bilgeliğim sizinkinden çok daha az."

"Eğitmenim John Dee'ye bizimle birlikte yürüyen bir melekten bahsetti," diye atladı Robert.

Leydi Mary bana farklı bir saygıyla baktı.

"Ve sonra da babama onun arkasında herhangi bir melek görmediğini söyledi."

Yüzü anında bir gülücükle kırıştı. "Haydi canım! Öyle mi dedi gerçekten? Peki ya baban ne dedi? Yanında bir melek olmadığı için üzülmeyi mi?"

"Pek şaşırmadı sanırım," dedi Robert, o da gülümsüyor-du. "Ama bu iyi bir küçükhanım ve bence gerçek bir yetenek. Kardeşinize hastalığı sırasında çok iyi geldi. Doğruları görme ve doğruları söyleme yeteneği var, kardeşiniz bundan hoşlanıyor."

"Sadece bu bile sarayda az bulunan bir yetenek," dedi T.cvdı Marv Rnn;ı Hh-.ır hir hn>; hareke "n«"*t! «eri akıldım

KRALİÇENİN SOYTARISI | 59

ve müzik tekrar başladı. Gözlerimle Robert Dudley'yi takip ederek onun önce hanımlardan birini, sonra diğerini ve sonra Leydi Mary'yi dansa kaldırışını izledim, beni bundan birkaç dakika sonra gözlerimin içine bakıp Belli belirsiz gülümseyerek ödüllendirdi.

Leydi Mary gece Kral'ı görmedi ama nedimelerin dedikodularına göre ertesi gün Kral'ın odasına girdi ve kâğıt gibi bembeyaz bir suratla çıktı. O ana dek kardeşinin ölümüne bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

Sonrasındaysa sarayda durması için bir neden kalmadı. Geldiği gibi peşinde büyük bir şaşaa ile yoluna uğurlandı, bütün saray bu yeni kraliyet üyesine olan sadakatini sermek için peşinde olabildiğince eğildi; erkânın yarısı genç Kral ölüp de tahta onun geçmesi halinde kraliçenin Bağışlayıcı olması ve darağacında yakılan papazları, yerle bir edilen "kiliseleri görmezden gelmesi için içinden dualar etti.

Sarayın pencerelerinin birinden bu tevazu zırvalıklarını izliyordum ki birinin koluma yavaşça dokunduğunu fark ettim. Döndüğümde karşımda Robert Dudley vardı, tepemden bana gülümsüyordu.

"Lordum, babanızla birlikte Leydi Mary'yi uğurladığınızı sanıyordum."

"Hayır, seni bulmaya geldim."

"Beni mi?"

"Benim için bir şey yapar mısın diye sormaya geldim."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. "Ne olursa..." diye kekeleydim.

60 | Philippa Gregory

Gülümsedi. "Sadece ufak bir şey. Benimle birlikte öğretmenlerimden birinin odasına gelip ona yardım etmeyi dener misin?"

Başımın onayladım ve Robert Dudley elimi alıp dirseğinin arasına yerleştirdi, ardından beni Northumberlandlar'ın özel odalarına doğru götürdü. Büyük kapılar Northumberlandlar'ın adamları tarafından korunuyordu, ailenin favori oğlunun geldiğini görür görmez hemen dikkat kesilip savu-ra savura kapıları açtılar. Kapıların gerisindeki büyük salon bomboştu, hizmetkârlar ve Northumberland saraylılarının hepsi Whitehall'in bahçesinde Leydi Mary'ye sonsuz saygılarını iletmekle meşguldü. Lord Robert beni kocaman basamaklardan yukarı çıkarttı, bir odadan geçtik ve onun odasına ilerledik. John Dee kütüphanede oturmuş iç bahçelerden birine bakıyordu.

İçeri girdiğimizde başını kaldırdı. "Hannah Verde."

Gerçek adımları harfi harfine doğru duymak öyle garip geldi ki bir an karşılık veremedim, sonra iyice eğilerek selam verdim. "Evet, efendim."

"Yardım ederim, dedi. Ama ondan ne istediğini henüz söylemedim," dedi Lord Robert.

Bay Dee masadan kalktı. "Özel bir aynam var," dedi. "Bence görme yeteneği olan biri sıradan gözlerle görünmeyen ışık parçalarını görebilir. Demek istediğimi anladsın mı?"

Anlamamıştım.

"Tıpkı koku ya da sesi göremememiz gibi, orada bir şey olduğunu biliriz, bence gezegenlerin ve meleklerin de ışın yayması mümkün, doğru camı kullanırsak görebileceğimiz ışınlar."

"Öyle mi?" dedim boş gözlerle.

Eğitmen elinde olmadan gülümsedi. "Önemli değil. Beni anlamam gerekiyor. Sadece o gün melek Uriel'i gördüğün-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 61

ne göre belki aynada da böyle ışınlar görebilirsin, diye düşündüm."

"Lord Robert istiyorsa cama bakmakta bir sakınca görmüyorum," diye rızamı bildirdim.

Başıyla onayladı. "Senin için hazırladım. İçeri gel." Beni içeride başka bir odaya aldı. Pencere kalın bir perdeyle örtülmüş, kışın soğuk ışığının içeri girmesi engellenmişti. Pencerenin önüne dört bacağı mumla sağlamlaştırılmış kare bir masa yerleştirilmişti. Masanın üzerinde olağanüstü güzellikte bir ayna vardı, pahlanmış, altın çerçevesine yıldızlar ilâştirilmişti. Aynaya doğru bir adım attım ve kendimi gördüm, altının üzerindeki yansımamı, oğlan-kız olan beni değil, genç bir kadın olan beni. Bir an annemin bana baktığını sandım, o güzel gülümsemesiyle, başını yana çevirerek. "Aaa!" diye haykırdım.

"Bir şey mi gördün?" diye sordu Dee. Sesindeki heyecanı duyabiliyordum.

"Annemi gördüm sanırım," diye fısıldadım. Bir an durakladı. "Onu duyabiliyor musun peki?" diye sordu, titreyen bir sesle.

Bütün kalbimle bana gelmesini umut ederek annemi bekledim. Ancak aynadan bana bakan kendi yüzümden başka bir şey değildi, büyüyen ve akmayan gözyaşlarımla iyice koyulaşan kendi gözlerim.

"Burada değil," dedim hüznle. "Sesini duymak için her şeyi verirdim ama duyamıyorum. Benden uzaklaştı, gitti. Bir an aynada onu gördüğümü sandım, aslında gördüğüm kendi yüzümdü."

"Gözlerini kapatmanı istiyorum," dedi, "ve dikkatle okuyacağım duayı dinlemeni. 'Amin' dediğimde gözlerini tekrar açıp bana gördüğümü sandım, aslında gördüğüm kendi yüzümdü."

62 | Philippa Gregory

0

Gözlerimi kapattım, Dee'nin loş ışıklı odayı aydınlatan birkaç mumu yavaşça söndürdüğünü duydum. Arkamda tahta bir koltukta sessizce oturan Lord Robert'ın varlığını hissedebiliyordum. Tek isteğim onu memnun etmektir. "Hazırım," diye fısıldadım.

Latince uzun bir dua okudu, Bay Dee'nin kelimeleri İngilizce telaffuz edişine rağmen anlamlarını çıkartabiliyordum. Bu bir yönlendirme duasıydı, meleklerin gelip yapacağımız işi koruması için. "Amin," diye fısıldadım ve gözlerimi açtım.

Mumların hepsi sönmüştü. Ayna kapkaranlık bir göl gibiydi, siyahın siyaha yansımalarıydı ve hiçbir şey seçemiyordum.

"Bize Kral'ın ne zaman öleceğini göster," diye fısıldadı Bay Dee arkamdan.

Gözümü aynaya diktim, bir şeyler olmasını bekliyordum, gözlerim karanlığa odaklanmıştı. Hiçbir şey olmadı.

"Kralın öldüğü gün," diye fısıldadı Dee tekrar. Aslında hiçbir şey görmüyordum. Bekledim. 'Hiçbir şey gelmedi. Nasıl gelecekti ki? Ben Yunan dağlarındaki kâhinlerden biri ya da bilinmeyen görevi görebilen bir aziz değildim. Kaşınıp yanmaya başlayana kadar gözlerimi aynadan ayırmadım, kutsal bir soytarı olmaktan ziyade basit ve gerçek bir soytarı olduğumu biliyordum. Kraliyetin en büyük başlarından biri benden cevap beklerken ben hiçbir şey görmeden öylece karanlığa bakıyordum.

Bir şey söylemek durumundaydım. Dönüp onlara görme yeteneğimin bana çok nadiren ve hiçbir uyarı vermeksizin geldiğini, bu yüzden beni babamın dükkânının duvarının önüne geri bırakmalarının daha iyi olacağını söylemek için artık çok geçti. Ayrıca kim olduğum:: da biliyorlardı, beni

KRALİÇENİN SOYTARISI | 63

tehlikeden koalmaya söz vermişlerdi. Beni satın almışlardı ve şimdi ödediklerine karşılık bir şeyler görmek istiyorlardı.

"Temmuz," dedim sessizce. Ne desem zaten yalandı.

"Hangi sene?" diyerek Bay Dee bana döndü. Sesi çok alçak ve yumuşacıktı.

Sadece mantığımı kullanarak genç Kral'ın çok uzun yaşamayacağına kanaat getirdim. "Bu sene," dedim, istemeye istemeye.

"Hangi gün?"

"Altısında," diye fısıldadım ve Lord Robert'ın kaleminin uydurma öngörülerimi kayda geçirdiğini duydum.

"Bana İngiltere'yi ondan sonra kimin yöneteceğini söyle," diye fısıldadı Bay Dee.

Onun o transa geçmiş sesini taklit ederek "Kraliçe Mary," demek üzereydin ki ağzımdan beni şaşırtan başka bir kelime çıktı. "Jane."

Hemen Lord Robert'a döndüm. "Neden böyle dedim bilmiyorum. *Çok özür dilerim, Lordum. İnanın bilmiyorum..."

John Dee hemen çenemi tutup başımı aynaya geri çevirdi. "Konuşma!" diye emretti. "Sadece bize gördüklerinizi söyle."

"Hiçbir şey görmüyorum," dedim çaresizlik içinde. "Özür dilerim, çok özür dilerim, Lordum. Çok özür dilerim, hiçbir şey görmüyorum."

"Jane'den sonra gelecek olan kral," diye üsteledi. "Aynaya bak, Hannah. Bana ne gördüğünü söyle. Jane'in oğlu var mı?"

İçimden, "Evet," demek geliyordu ama dilim kuruyan ağzımda bir türlü dönmedi. "Göremiyorum," dedim mütevazı bir sesle. "Gerçekten göremiyorum."

"Kapanış duası," dedi Bay Dee, omuzlarımı dimdik tutup. "İnşallah engelleyerek. Vine Latince clua ede-

64 | Philippa Gregory

rek yaptığımız çalışmanın kutsanmasını, gördüklerimizin doğru olmasını, geleceğe bakmamızın ne bu dünyada, ne de diğer dünyada kimseye zarar vermemesini diledi.

"Amin," dedim, bu kez daha içten çünkü yaptığımızın çok tehlikeli olduğunu, hatta belki vatan hainliği olabileceğini bilerek.

Lord Robert'in odadan Çıkmak üzere ayağa kalktığını gördüm, kendimi Bay Dee'nin elinden kurtarıp onun peşinden koştum.

"İstediğiniz bu muydu?" diye sordum.

"Bana kendince duymak istediğimi düşündüğün şeyleri mi söyledin?"

"Hayır! Dilime ne geldiyse onu söyledim." Bu ağızımdan çıkan 'Jane' kelimesi için geçerliydi.

Sert sert bana baktı. "Yemin edebilir misin? Bak Bayan Oğlan, eğer kendince beni memnun edecek şeyler söylersen ne Bay Dee'ye, ne de bana bir faydan dokunur. Beni ancak gerçekleri görüp gerçekleri anlatarak memnun edebilirsin."

"Ben de öyle yaptım! Aynen dediğiniz gibi!" Onu memnun etme endişem ve aynadan duyduğum korku birleşince kendimi tutamadım ve ağlayacak gibi hafifçe hıçkırdım. "Öyle yaptım, Lordum."

Yüzü yumuşamadı. "Yemin eder misin?"

"Evet."

Elini omzuma koydu. Başım öyle zonkluyordu ki bir an içimden yanağımı o sakın koluna yaslamak geldi ama yapmamam gerektiğini düşündüm. Bakışlarına aynı onun beklediği oğlan çocuğu gibi karşılık vermek üzere hiç kımıldamadım.

"O zaman tam benim istediğim şeyi yaptın demektir," dedi. "İstediğim tam da buydu."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 65

Bay Dee yüzü aydınlanmış halde içerideki odadan çıktı. "Görme yeteneği var," dedi.

"Gerçekten var."

Lord Robert eğitmenine baktı. "Bu sizin işinizde büyük değişiklikler yaratabilir mi?"

Yaşlıca adam omuz silktilti. "Kim bilebilir? Hepimiz karanlıkta kalmış çocuklarız. Ama onda görme yeteneği var." Durdu, sonra bana döndü. "Hannah Verde, sana bir şey söylemeliyim."

"Evet efendim?"

"Görme yeteneğin var çünkü kalbin tertemiz. Lütfen, kendin ve taşıdığın bu yetenek adına bütün evlenme tekliflerini reddet, seni baştan çıkartmalarına izin verme, kendini saf ve temiz tut."

Arkamda Lord Robert hafifçe kıkırdadı.

Rengimin boynumdan kulaklarıma, kulaklarımdan şakaklarıma değiştiğini hissettim. "Dünyevi arzularım yok," dedim, fısıltı kadar alçak bir sesle. Lord Robert'a bakmaya cesaretim yoktu.

"O zaman gerçekleri göreceksin," dedi John Dee.

"Ama anlamıyorum," diye itiraz ettim. "Jane de kim? Majesteleri öldüğünde kraliçe olacak olan Leydi Mary mi?"

Lord Robert parmağını dudaklarıma götürdü ve hemen çenemi kapattım. "Otur," dedi ve beni bir sandalyeye oturttu. Bir tabure çekip yüzünü yüzüme yaklaştırarak yanıma oturdu. "Bayan Oğlan, bugün başka herhangi biri duyduğunda bizi darağacına götürecek iki şey gördün."

Kalbim korkuyla hızlandı. "Lordum?"

"Sadece aynaya bakmış olman bile hepimizi tehlikeye atar."

Ellerim yanaklarımdaki ateşin isini silmek ister gibi yüzüme uzandı. "Lordum?"

66 | Philippa Gregory

"Burada olanlarla ilgili kimseye tek kelime etmemelisin. Kralla ilgili kehanet işlerine girişmek vatana ihanet demektir ve vatana ihanetin cezası ölümdür. Bugün Kral'ın falına baktın ve öleceği günü söyledin. Beni darağacında görmek istemezsin, değil mi?"

"Asla! Ben..."

"Sen ölmek ister misin?"

"Hayır!" Sesimin titrediğini duyabiliyordum. "Lordum, çok korkuyorum."

"O zaman kimseye tek kelime etme. Babana bile. Aynadaki Jane'e gelince ..."

Bekledim.

"Bütün gördüklerini unut gitsin, senden aynaya bakmanı istediğimi falan da unut. Ayna yoktu, oda yoktu."

Ciddi bir suratla yüzüne baktım. "Yani bir daha yapmam gerekmeyecek mi?"

"İstemediğin müddetçe bunu yapman asla gerekmeyecek. Şimdilik hepsini unutmaksın." Bana o tatlı,- baştan çıkartıcı gülümsemelerinden biriyle baktı. "Çünkü senden unutmanı istiyorum," diye fısıldadı. "Bunu senden bir dostun olarak ben istiyorum çünkü hayatım senin ellerinde." Kafam tamamıyla karman çorman olmuştu. "Peki," diyebilirdim.

Saray şubatta Greenwich Sarayı'na taşındı ve Kral'ın daha iyice olduğu söylendi. Ama Majesteleri beni hiç yanına çağırmadı, Will Somers'ı da; ne müzik istedi, ne bir arkadaş, ne de yemeklerde büyük salona indi. Önlükleri havalana hava-lana tam takım hizmet başında olan, sarayın her köşesini tu-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 67

tan, kendi aralarında fısır fısır konuşan, bütün sorulara gayet dikkatli ve kıvrak cevaplar veren doktorlar gün geçtikçe sanki ortalıktan yok olmuştu. Kral'ın iyileşmekte olduğuna dair tek bir haber bile yoktu, sülüklerin bu genç adamın kanını ve zehrini emerek onu öldüren hastalıktan Kral'ı temizlediğine dair etrafa yayılan neşeli söylentiler bile kulağa pek doğru gibi gelmiyordu. Lord Robert'ın babası Northumberland Dükü, Edward'ın yerine kral kesilmişti, yemekte boş tahtın sağ yanına oturuyor, her hafta bakanların masasında onun yerini alıyor ama herkese Kral'ın iyi olduğunu, günden güne daha da iyileştiğini, havanın güzelleşmesini beklediğini ve yazın yola çıkma planları yaptığını anlatıyordu.

Bense hiçbir şey demedim. Şaşırtıcı ve küstahça şeyler söylemesi beklenen bir soytarı olarak tutulmuştum ama gerçeklerden daha şaşırtıcı ve daha küstah bir şey düşünemiyordum. Genç Kral kendi koruyucularının mahkûmu olmuş gibiydi, yanında ona bakan ya da eşlik eden hiç kimse olmadan kendi kendine ölüyordu ve bu sarayın tamamı, ülkenin bütün büyük başlan oğlanı değil tahtı düşünüyordu; bu zaten başlı başına büyük terbiyesizlikti. Benden birkaç yaş büyük bir oğlan, yanında ona bakacak bir annesi ya da babası olmaksızın kendi başına ölüme terk edilmişti.

Genç Kral odasında kapkara kan kusarken dışarıdaki adamlar sessiz sessiz kendilerine maaşlar bağladı, büro işlerinden paylar aldı, dini inançları yüzünden kapattıkları manastırlardan kira istedi, sonra ağgözlülikle bunları soydu ve kimse ağzını açmadı. Yalanlarla dolu bu sarayda doğruları söylemek için gerçekten soytarı olmam gerekirdi, Fleet So-kak'taki melek ne kadar yolunu kaybetmişse ben de o kadar yolumdan sapmış olmalıydım. Başımı öne eğdim, yemeklerde Will Somers'ın yanına oturdum ve sessizliğimi bozmadım.

68 | Philippa Gregory

Yeni bir işim vardı. Lord Robert'ın eğitmeni John Dee beni çağırıp ona kitap okumak isteyip istemeyeceğimi sormuştu. Dediğine göre gözleri yorulmuştu ve babam ona genç gözlerin kolayca deşifre edebileceği bir el yazması göndermişti.

"Okumam pek iyi değildir," dedim tedbirle.

Nehre bakan güneşli odalardan birinde önümde yürüyordu ama cümlem bittiğinde bana dönüp gülümsedi.

"Sen çok ihtiyatlı bir genç kadınsın," dedi. "Ve bu değişiklik dönemlerin çok akıllıca. Ama benim ve Lord Robert'ın yanında güvendesin. Sanırım İngilizce ve Latinceyi teklemeyi okuyorsundur, değil mi?"

Başımınla onayladım.

"Tabii İspanyolca'yı da. Hatta belki Fransızca'n da vardır?"

Sessizliğimi korudum. İspanyolca ana dilim olduğu için bu dili konuşup okuyabildiğim aşikârdı. Paris'te yaşadığımız dönemde Fransızca da öğrenmiş olacağımı tahmin etmişti.

Bay Dee iyice yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Yunanca okuyabiliyor musun? Yunanca okuyabilen birine ihtiyacım var."

Yaşım da aklım da daha büyük olsaydı bildiğimi inkâr edebilirdim. Oysa daha on dört yaşındaydım ve yeteneklerimle gurur duyuyordum. Yunanca ve İbranice'yi annem bizzat kendi öğretmişti ve babam bana hep küçük bilgini, bir erkek kadar iyisin, diyordu.

"Evet," dedim. "Yunanca da, İbranice de okuyabiliyorum."

"İbranice mi?" diye haykırdı, ilgisi iyice artarak. "Yüce Tanrım, evladım, İbranice ne gördün? Tevrat'ı gördün mü?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 69

O an hiçbir şey söylememiş olmam gerektiğini kavradım. Evet dersem, Yahudilerin kurallarını ve dualarını gördüğümü söylersem kendimin de babamın da şüphe götürmez biçimde Yahudi olduğunu ve dini inançlarımızı yerine getirdiğimizi ele verecektim. Annemin bana kendini beğenmişliğimin başımı belaya sokacağını söylediğini hatırladım. Hep çikolataya

duyduğum aşkı, saçımdaki kurdeleleri kastettiğini sanırdım. Şimdi erkek kılığında, bu soytarı kıyafetiyle kendini beğenmişlik ederek günah işlemiş, eğitimimle fazla gurur duymuştum ve cezam çok ağır olabilirdi. "Bay Dee..." diye fısıldadım dehşetle. Bana gülümsedi. "İspanya'dan kaçtığınızı seni görür görmez anlamıştım," dedi şefkatle. "Dönenlerden olduğunuzu tahmin etmiştim. Ama söylemek bana düşmezdi. Babasının inançları yüzünden birine zulmetmek'de Lord Robert'in mizacına aykırı, hele hele doğru yola dönmüşlerse. Kiliseye gidiyorsun, değil mi? Bayramlara katılıyorsun? İsa'ya ve merhametine de inanıyorsun?"

"Tabii ki, Lordum. Hiç şüphe etmeksizin." Hiçbir Hristiyan'ın kendini gizlemeye çabalayan bir Yahudi kadar dindar olamayacağını söylemek anlamsız olurdu.

Bay Dee durakladı. "Bana gelince, ben bu tür ayrılıkları aşacağımız, gerçeğin kendisiyle yüzleşeceğimiz bir zaman dilimi için dua ediyorum. Bazıları ne Tanrı'nın, ne Allah'ın, ne de Elohim'in var olduğuna inanıyor..."

Mevcut tek kutsal Tanrı'nın ismini anmasıyla birlikte şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Bay Dee? Yoksa siz Seçilmiş İn-sanlar'dan biri misiniz?"

Hayır der gibi başını iki yana salladı. "Bir yaratan olduğuna, dünyanın yüce bir yaratana olduğuna inanıyorum ama ismini bilmiyorum. Ona insanların taktığı isimleri bili-

70 | Philippa Gregory

yorum. Neden isimlerden birini seçmeliyim ki? Bilmek istediğim O'nun o Kutsal Doğası, yapmak istediğim O'nun meleklerine yardım etmek, yapmak istediğim O'nun yaptıklarını ilerletmek, bazdan altın yaratmak, basit olanı kutsal olana dönüştürmek." Durakladı. "Bunların hiçbiri sana bir şey ifade ediyor mu?"

Yüzümün ifadesini bozmadım. Babamın İspanya'daki kütüphanesinde dünyanın yaratılışının sırlarının yazdığı kitaplar vardı, onları okumaya gelen bir bilgin ve Tanrı'nın emirlerinin gerisindeki sırları öğrenmek isteyen bir Cizvit tanıyordum.

"Simya mı?" diye sordum, çok alçak sesle.

Evet der gibi başını salladı. "Yaratan bize gizemlerle dolu bir dünya vermiş," dedi. "İnanıyorum ki bir gün bunlar açığa çıkacak. Şimdilik çok az şey anlayabiliyoruz ve Pa-pa'nın kilisesi, Kral'ın kilisesi, ülkenin kanunları bize sorgulamamamızı söylüyor. Ama sorgulamamanın Tanrı'nın emirlerinden biri olduğuna inanmıyorum. Bence bu dünyayı kocaman ve muhteşem bir mekanik bahçe olarak, kendi kurallarıyla işleyen, kendi kurallarıyla büyüyen bir bahçe olarak yarattı ve biz bir gün bunu anlayabileceğiz. Etrafımızda-kilerin nasıl yaratıldığını bildiğimizdeyse bunları kendimiz yapabileceğiz, Tanrı'nın bilgisine sahip olacağız, kendimiz biçim değiştireceğiz, melek biz olacağız..."

Durdu. "Babanın simya üzerine çalışmaları var mı? Bana sadece dinle ilgili olanları gösterdi. Simya üzerine İbranice yazılmış yazıları var mı? Onları bana okur musun?"

"Ben sadece yasak olmayan kitapları biliyorum," dedim ihtiyatla. "Babam yasak kitapları tutmuyor." Bana güvenip kendi sırlarını açık eden bu kibar adam bile bana gerçeği söyletmezdi. Katı bir gizlilik ilkesiyle yetiştirilmiştim, kork-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 71 *

tuğumda ikiye bölünme etme huyumdan asla vazgeçmeyecektim. "İbranice okuyabilirim ama Yahudi dualarını bilmiyorum. Babamla ben iyi birer Hristiyan'ız. Ve bana simyayla ilgili herhangi bir kitap göstermedi çünkü elinde yok. Ben o tür kitapları henüz anlayamayacak kadar küçüğüm. Babam size İbranice okumama izin verir mi, bilmiyorum, efendim."

"İzin isteyeceğim ve bence kesinlikle kabul edecek," dedi hiç düşünmeden. "İbranice okuyabilmek Tanrı vergisi, dile yetenekli olmak kalbin temizliğinin işareti. İbranice meleklerin dili, biz ölümlüleri hiçbir şey Tanrı'ya daha fazla yaklaştıramaz. Bunu biliyor muydun?"

Hayır anlamında başımı salladım.

"Ama tabii ki," diye devam etti, şevkle yüzü parlayarak. "Tanrı Dönüşüm'den önce Cennetin Bahçelerinde Adem ve Havva'yla konuştu ve onlar dünyanın ilk insanları oldu. İbranice; konuşuyor ve konuştukları bu dille Tanrı'yı anlıyor olmalı. İbranice'nin ötesinde başka bir dil var, Tanrı'nın ilâhi yaratıklarla konuştuğu dil, ben bu dili keşfetmeyi umut ediyorum. Ve bu dile giden yol İbranice'den, Yunanca'dan, Persçe'den geçiyor olmalı." Bir an durdu. "Persçe bilmiyorsun, değil mi? Ya da Arap dillerinden birini?"

"Hayır," dedim.

"Önemli değil," dedi. "Her sabah gelip bir saat bana okuyacaksın ve büyük ilerleme kat edeceğiz."

"Ancak Lord Robert izin verirse olur," diyerek savsaklamaya çalıştım.

Bay Dee bana gülümsedi. "Genç hanım, bana dünyanın anlamını bulmak gibi yüce bir amaç için yardım edeceksin. Evrenin bir şifresi var ve biz bu şifreyi daha yeni yeni çözmeye başladık. Kurallar var, değiştirilemeyen kurallar, eeze-

72 | Philippa Gregory

genlerin rotasını, gelgitleri, insanların yaptıklarını belirleyen kurallar ve ben tabii ki, kesinlikle biliyorum ki bütün bunlar birbiriyle ilişkili; denizler, gezegenler ve insanın tarihi. Tanrı'nın lütfuyla ve yeteneklerimizi birleştirerek bu kuralları biz keşfedeceğiz. Ve bunları öğrendiğimizde..." Durdu. "Her şeyi biliyor olacağız."

ISafiar 1553

Nisanda eve, babamın yanına gitmeme izin verildi, dört aylık maaşımı ona götürdüm. İngiltere'ye ilk geldiğimizde bana aldığı oğlan kıyafetlerini giydim ama kollarının kısa geldiğini fark ettim. Ayakkabılarımsa büyüyen ayaklarıma olmadı, arkalarını kestim ve şehre öyle pasaklı pasaklı yürüdüm.

"Yakında sana elbise giydirmek zorunda kalacaklar," dedi babam. "Şimdiden kadınsı bir halin var. Saraydan yeni bir haber?"

"Yok," dedim. "Herkes sıcak havayla beraber Kral'ın güçlenip kuvvetlendiğini söylüyor." Herkesin yalan söylediğini eklemedim.

"Tanrı onu kutsasın, başımızdan eksik etmesin," dedi babam dindarlar gibi. Daha çok şey öğrenmek istemiş gibi yüzüme baktı. "Ya Lord Robert? Onu görüyor musun?"

Rengimin değişmeye başladığını hissedebiliyordum. "Arada bir." Ona Lord Robert'ı en son ne zaman gördüğümü saati saatine, dakikası dakikasına söyleyebilirdim. Benimle konuşmamıştı, hatta belki beni görmemişti bile. Atına binmiş nehir kenarına, çamurlu arazide balıkçıl avlama-

74 | Philippa Gregory

ya gidiyordu. Siyah bir pelerin giymiş, kurdelesine siyah taşlı bir broşla siyah bir tüy tutturduğu siyah bir şapka takmıştı. Bileğinde ibikli bir şahin vardı ve bir elini şahini dengede tutmak için yana açmış, diğer eliyle toynakları hevesle toprağı döven şahlanmış atını dizginliyordu. Masallardaki prensler gibiydi, gülüyordu. Onu Thames'in üzerinde rüzgârda salınan bir martıyı seyrederek gibi seyrettim, günümü aydınlatan bir güzellik olarak. Onu bir erkeği arzulayan bir kadın gibi değil, kutsal, her yönüyle mükemmel ama ulaşılmaz bir nesneye tapar gibi seyrettim.

"Çok büyük bir düşün«olacak," dedim sessizliği doldurmak için. "Lord Robert'ın babası ayarlıyor."

"Kim evleniyor?" diye sordu babam dedikoducular gibi meraklı meraklı.

Parmaklarımla üç çift saydım. "Leydi Katherine Dudley Lord Henry Hastings'le, Greyler'in iki kızı da Lord Guildford Dudley ve Lord Henry Herbert'le evlenecek."

"Ve sen bu insanların hepsini tanıyorsun, öyle mi!" diye gürlledi babam, her babanın duyacağı gibi gurur duyarak.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece Dudleyler'i tanıyorum," dedim. "Onların da hiçbiri üniformamı çıkarttığımda beni tanımaz. Ben sarayın en alt kademe hizmetkârlarından biriyim, baba."

Bana ve kendine birer dilim ekmek kesti. Bayattı, çünkü ekmekti. Bir tabakta küçük bir parça peynir vardı. Odanın diğer yanında bir parça et duruyordu, bunu da İngilizlerin yemekte her şeyi, eti, ekmeği, pudingi aynı anda sofraya koymasına meydan okuyarak daha sonra yiyecektik. İçimden ne yaparsak yapalım şu anda içeri giren biri bizim kendi dinimizce doğru olan biçimde, yani süt ürünleri ve eti ayırarak yemek yediğimizi hemen fark edebilir diye düşün-

KRALIÇENİN SOYTARISI | 75

düm. Babamın incecik derisine ve benim kapkara gözlerime bakan herkes Yahudi olduğumuzu anlar. Hristiyanlığa döndüğümüzü söyleyebilir, Leydi Elizabeth'in tutkusu nedeniyle övgülere boğulduğu gibi aynı tutkuyla kiliseye gidebilirdik ama herkes bizi Yahudi olarak bilecek, bizi talan etmek ya da suçlamak isteyen herkese bu bir bahane olacaktı.

"Grey kardeşleri tanıyor musun?"

"Hemen hemen hiç," dedim. "Kralın kuzenleri. Dediklerine göre Leydi Jane evlenmek istemiyor, sadece kutsal kitapları için yaşıyormuş. Ama annesiyle babası döve döve ona evet dedirtmiş."

Babam başıyla anladığını gösteren bir işaret yaptı, ailelerin kızlarına zoila kendi istediklerini yaptırması olağandışı bir durum değildi. "Başka?" diye sordu. "Ya Lord Robert'ın babası, Northumberland Dükü?"

"Kimse ondan hoşlanmıyor." Sesimi fısıldar gibi alçaktım. "Ama adam sanki kral gibi. Kral'ın odasına girip çıkıp ardından şunların bunların Kral'ın emri olduğunu söylüyor. Onun aleyhine kim ne yapabilir?"

"Daha geçen hafta komşumuz olan portre ressamını alıp götürdüler," dedi babam. "Bay Tuller'ı. Katolik ve kâfir olduğunu söylediler. Sorgulamaya soktular ve bir daha da geri gelmedi. Birkaç sene önce Meryem Anamızın resmini kopyalamış, biri evini arayıp resmi gizlediği yerden bulup çıkartmış, altında Tuller'ın imzası varmış." Başını iki yana salladı. "Kanunlar öyle anlamsız ki," diye sızlandı. "Neyle suçlarsa suçlasınlar, dayandıkları bir mantık yok. Adam resmi yaptığı dönemde bu bir suç değildi. Şimdi kâfirlik oldu. O resmi yaptığında bir sanat eseri idi. Şimdiyse suç aleti Re;;im değişmedi, değişen !;;;nunlar ve kanunlar: henüz

76 | Philippa Gregory

var olmadıkları yıllara da uyguluyorlar, daha kanunu koymadıkları, yazmadıkları yıllara. Bu insanların hepsi barbar. Mantık falan kalmamış."

İkimiz de göz ucuyla kapıya baktık. Sokak sessiz, kapı kilitliydi.

"Sence buradan gitmeli miyiz?" diye sordum çok alçak sesle. İlk kez anlamıştım ki gitmek istemiyordum.

Babam düşünceli düşünceli ekmeğini çiğnedi. "Henüz değil," dedi ihtiyatla. "Ayrıca güvende olabileceğimiz neresi var ki? Katolik Fransa'da olmaktansa Protestan İngiltere'de olmayı tercih ederim. Biz artık iyi reformcu Hristiyan-lar'danız. Kiliseye gidiyorsun, değil mi?"

"Günde iki, bazen üç kez," diye onu onayladım. "Saray her yapıları gözlüyor."

"Ben de kiliseye gittiğimi herkese gösteriyorum. Bağış da yapıyorum, kiliseye ödeneklerimi de yatırıyorum. Daha fazlasını istesek de yapamayız. Birlikte vaftiz olduk. Kim aleyhimizde bir şey söyleyebilir ki?"

Yorum yapmadım. İkimiz de biliyorduk ki herkes herkese hakkımızda her şeyi söyleyebilirdi. Kilise geleneğini insan yakmaya dönüştürmüş ülkelerde kimse ibadet biçiminden, hatta hangi yöne dönerek ibadet ettiğinden dolayı bile suçlanmayacağından emin olamazdı.

"Eğer Kral hastalanıp ölürse," diye fısıldadı babam, "o zaman Leydi Mary tahta geçer. Ve kadın Katolik. Acaba bütün ülkeyi yeniden Katolik mi yapar?"

"Neler olacağını kim bilebilir?" dedim, aklımdan bir sonraki tahtın sahibini 'Jane' olarak adlandırışım ve Lord Ro-bert'in buna hiç şaşırması geçerken. "Ben olsam büyük taht bahsimi Leydi Mary'ye oynamazdım. Bu oyunda sen-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 77

den benden çok daha büyük oyuncular var, baba. Ve onların ne planladığını bilmiyorum."

"Tahtı Leydi Mary devralırsa ve ülke yeniden Katolik olursa dükkândaki birkaç kitabı elimden çıkarmam gerekir," dedi babam endişeyle. "Biz iyi Lüteryen bir kitapçı olarak biliniyoruz."

Elimi yüzüme götürüp yanaklarımdaki isi silmeye çalışır gibi yüzümü ovuşturdum. Hemen elime uzandı. "Yapma, querida. Endişelenme. Ülkedeki herkes değişmek zorunda kalacak, sadece biz değil. Herkes aynı durumda olacak."

Ters duran sürahinin içinde gizli ışığıyla alev bizim Tanrı'mız için yanan Sebat mumumuza baktım. "Ama biz aynı durumda değiliz işte," dedim.

John Dee ve ben kendini dine adanmış âlimler gibi her sabah okuduk. Çoğunlukla bana İncil'i Yunanca okumamı, sonra aynı metni Latince tekrarlamamı emrediyor, böylece çeviriyi karşılaştırıyordu. İncil'in en eski bölümleri üzerinde çalışıyor, dünyanın yaratılışı üzerine yazılan sırları açığa çıkartarak bunları süslü metinlerden ayırmaya uğraşıyordu. Elini başına dayayarak oturuyor, ben okurken not alıyor, arada bir aklına bir düşünce gelmiş gibi beni durdurmak üzere elini kaldırıyordu. Bu benim için kolay bir işti, anlamama gerek kalmadan dümdüz okuyor, nasıl okunduğunu bilmediğim bir kelime olduğunda ki, böyle bir dolu kelime vardı, tek tek harfleri söylüyordum ve Bay Dee kelimenin ne olduğunu anlıyordu. Elimde olmadan onu sevmeye başlamıştım, çok kibar ve anlayışlı bir. adamdı ve onun sonsuz yeteneklerine olan hayranlığım gittikçe büyüyordu. Bana göre onda nrrrplevsp do&al bir anlama veteneği vardı Ken-

78 | Philippa Gregory

di basınayken matematik okuyor, şifre ve sayılarla oyunlar oynuyor, olağanüstü karmaşık akrostişler ve bulmacalar ürettiyordu. Hristiyanlık âleminin büyük düşünürleriyle mektuplaşarak teorilerini paylaşıyor, kim olursa olsun çalışmalarında geçen sorgulamaları yasaklayan Katolik Engizisyonundan daima bir adım önde gidiyordu.

Sadece Lord Robert'la onun oynayabildiği bir oyun icat etmişti, adı Çoklu Zeminde Satranç olan bu oyun için Bay Dee pahlanmış camdan oyuncuların düz gidebildiği gibi aşağı ve yukarı da gidebileceği üç boyutlu bir satranç tahtası üretmişti. Bu öyle zor bir oyundu ki Lord Robert'la bazen haftalarca aynı eli oynuyorlardı. Diğer zamanlarda iç kısımdaki çalışma odasına kapanıyor, bütün bir akşamüzeri ya da bütün bir sabah hiç sesi çıkmıyordu ve ben biliyordum ki orada aynasına bakıyor, bizim dünyamızın ötesindeki dünyada, var olması gerektiğine inandığı ama çok nadiren ucundan yakalayabildiği ruhlar dünyasında olan biteni görmeye çalışıyordu.

Odasında taştan minik bir koltuk ve taşa oyulmuş minicik bir şöminesi vardı. Burada kömür yakar, tepesine içi suya atılmış bitkilerle dolu cam kaplar asardı. Karmaşık bir biçimde birbirine bağlanan cam tüpler sayesinde bir şişeden diğerine likör sızar, sonra bekler ve soğurdu. Bazen orada saatlerce kalır ve ben onun için sayfalar dolusu sayıyı temize çekerken sadece kaplara sıvı doldururken camlardan gelen tokuşma sesini ya da minik ateşi harlandıkça tüplerin tıslayışını duyardım.

Akşamüzerleri Will Somers'la kılıç dövüşümüzü çalışıyor, komikliği bir yana bırakıp gerçekten dövüşe odaklanıyorduk ki, bir gün bana bir soytarıya göre övülecek kadar iyi kılıç kullandığımı bir gün başım belaya sirerse paçamı

KRALİÇENİN SOYTARISI | 79

kurtarmak için kılıç kullanabileceğimi söyledi. "Gerçek bir İspanyol asilzadesi gibi," dedi.

Ben işime yarayacak bir yetenek kazanmaktan mutluydum ama Kral bu kadar hastayken derslere devam etmenin anlamsız olduğuna karar verdik; Mayıs ayına kadar Strand'deki Durham House'da verilecek olan büyük düğün ziyafeti için görevlendirilmiştik. Dük çocuklarına, zihinlere kazınacak bir düğün yapmak istiyordu ve Will'le ben şaşılağı akşam yemeğı eğlencesinin bir parçası olacaktık.

"Bunu bir kraliyet düğünü gibi düşünebilirsin," dedi Will bana muzip muzip.

"Nasıl?" diye sordum.

Parmağını dudaklarına götürdü. "Jane'in annesi Frances Brandon, Kral Henry'nin yeğeni, Kral'ın kardeşinin kızı. Jane ve Katherine asil kandan gelen kız kardeşler."

"Evet," dedim. "Ne olmuş?"

"Jane bir Dudley'le evlenmek zorunda."

"Evet," dedim, hiçbir anlam veremeyerek.

"Şimdi kim Dudleyler'den daha asil?" diye sordu.

"Kralın kız kardeşleri," dedim. "Jane'in öz annesi. Ve diğerleri de."

"Arzulama açısından bakarsan iş öyle değil," diye açıkladı Will tatlı tatlı. "Arzulama açısından baktığında Dük'ten daha asil bir kan taşıyan kimse yok. Tahtı öyle istiyor ki kokusunu alabiliyor. Neredeyse ham yapıp midesine indirecek."

Will anlayamayacağım kadar ileri gitmişti. Ayağı kalktım. "Anlamadım," dedim uzatmadan.

"Böyle katakullilerle kafanı yormayacak kadar akıllı bir çocuksun," dedi ve başımı okşadı.

80 | Philippa Gregory

Kılıç dövüşümüzü dansçılar ve maskeli danslar takip etti, ardından hokkabazlar sahneye çıktı, işten alnımızın akıyla sıyrıldık. Konuklar benim zaferle sonuçlanan yeteneğime, Will'in taklalarına ve görünüşümüzdeki zıtlığa kahkahalarla güldü; Will upuzun, sırık gibi, kılıcını bir o yana bir bu yana savuruyor, ben zarif ve kararlı onun etrafında dans edip minik kılıcımı saplıyor, onun saldırılarını bertaraf ediyorum.

Esas gelin, altın rengi gelinliğinin üzerindeki inci işlemeler gibi bembeyazdı. Damat gelinden ziyade annesine sokulmuştu ve ne damat, ne de gelin birbirine bir kelimeden fazla laf etti. Jane'in kız kardeşi de kendi sözlüsüyle aynı törende evlenmiş, kocasıyla kadeh tokuşturup aynı aşk kadehinden tutkuyla içkisini yudumlamıştı. Ama Jane ve Guildford için tezahürat başladığında altın kadehini kocasının şerefine kaldıran Leydi Jane'in elinin neredeyse geri gittiğini fark ettim. Gözleri kıpkırmızı, dolu doluydu; gözlerinin altında yorgunluğunun belirtisi olan koyu halkalar, boynunda parmak izlerine benzeyen izler vardı. Sanki biri evlenmeye razı olana kadar onu boynundan tutup sarsmış gibi görünüyordu. Gelin birasına neredeyse hiç dokunmadı, yutkundüğünü hiç görmedim.

"Ne dersin, soytarı Hannah?" diye bağırdı Northumberland Dükü bana salonun diğer ucundan.

"Sence şanslı bir gelin mi olacak?"

Yanımdakiler bana döndü ve ben o tanıdık sarhoşluk duygusunu hissetmeye başladım, kehanet gelmeden önceki o belirgin sarhoşluğu. Durdurmaya çabaladım, bu saray dünyada doğruların söylenebileceği en son yerdi. Kelimele-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 81

rin ağzımdan dökülmesini engelleyemedim. "Bugünden daha şanslı olmayacak."

Lord Robert bana ihtiyatlı bir bakış fırlattı ama ağzımdan çıkanları geri alamazdım. İçimden geldiği gibi konuşmuştum, bir saraylı adabıyla değil. Hislerim bana boynunda morluklarla evlenerek baştan kötü başlayan Jane'in şansının bundan sonrasında da hızla baş aşağı olacağını söylüyordu. Ama Dük sözlerimi oğluna yapılmış bir iltifat olarak algılayıp bana güldü ve kadehini kaldırdı. Guildford, ahmağın önde gideni, annesine dönüp kocaman gülümserken Lord Robert gözlerini hafifçe kapatıp sanki orada olmamayı tercih edermiş gibi başını iki yana salladı.

Dans ediliyordu ve gelin kendi düğününde dans etmeliydi ama Leydi Jane katır inadiyla koltuğundan kımıldamadı. Lord Robert onu kibarca dans alanına götürdü. Geline bir şeyler fısıldadığını gördüm, Leydi Jane hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktı, sonra elini onun eline uzattı. Gelini neşelendirmek için ne söylediğini çok merak ettim. Dansçıların durup sıralarını beklediği arada dudakları gelinin kulağına öyle yakındı ki aklımdan Leydi Jane, Robert'ın nefesini gıplak ensesinde hissediyor olmalı, diye geçirdim. Onu gıptayla izledim. Onun yerinde, olmayı, Lord Robert'ın o uzun parmaklarının elime ya da koyu gözlerinin yüzüme dokunmasını istemiyordum. Onları güzel birer portreye bakar gibi izledim: Robert'ın, ^yüzü baykuş gibi sert bir profille ona dönüşü, gelinin solgun teninin onun sıcaklığıyla renklenişi.

Saray erkânı sanki bu tür düğünler müthiş eğlenceliymiş gibi geç saatlere kadar dans etti, sonra bu üç çift yatak odalarına alındı ve üstüne gül yaprakları serpilmiş, gül sularıyla şenlendirilir; yataklara sokuldu Bunların hepsi gösteriy-

82 | Philippa Gregory

di, ancak Will'le benim tahta kılıçlarla yaptığımız gösteri kadar gerçektir. Evliliklerin hiçbiri henüz tamamlanmamıştı, ertesi gün Leydi Jane anne babasıyla birlikte Suffolk Place'e, Guildford Dudley de karnının ağrıdığından ve midesinin şişkinliğinden yakınlıkla annesiyle birlikte evine gitti. Lord Robert ve Dük de sabah erkenden Greenwich'e Kral'ın yanına geri döndü.

"Ağabeyin neden karısına ayrı bir ev açmıyor?" diye sordum Lord Robert'a. Ona ahırların kapısında rastlamıştım, iri atını getirmelerini beklerken yanımda duruyordu.

"Yaptığı çok garip bir şey değil. Ben de benimkiyle birlikte oturmuyorum," dedi.

Durham House'un çatısı gökyüzünde yan yattı, geriye doğru sendeleyip duvara tutunarak dengemi sağladım. "Senin bir karın mı var?"

"Oooo, bunu bitmiyordun, değil mi küçük kâhinim? Her şeyi bildiğini sanıyordum?"

"Bilmiyordum..." diye lafa başladım.

"Ah, evet, küçük bir oğlan çocuğuyken evlendim. Ve bunun için şimdi Tanrı'ya şükrediyorum."

"Çünkü karını çok mu seviyorsun?" diye kekeledim, kaburgalarımın altında tuhaf bir acı hissederken.

"Çünkü eğer evlenmemiş olsam Jane Grey'le evlenecek ve babamın kumandasında dans ediyor olacaktım."

"Karın saraya hiç gelmez mi?"

"Hemen hemen hiç. Taşrada yaşamayı seviyor, Londra'dan hiç hoşlanmıyor, bu konuda anlaşıyoruz... ve bu işimi kolaylaştırıyor..." Durakladı ve göz ucuyla iri siyah atına binerken diğer atlarla ilgili etrafa emirler yağdıran babasına baktı. O an Lord Robert'ın yanında yüzüyle onlara ihanet edecek bir kadının bulunmamasının onun babasının

KRALİÇENİN SOYTARISI | 83

muhbiri olarak bir öyle bir böyle davranabilmesini kolaylaştırdığını anladım.

"İsmi ne?"

"Amy," dedi umursamaz bir tavırla. "Neden?"

Verecek bir cevabım yoktu. Başımı iki yana salladım. Karnıma gittikçe artan bir huzursuzluk basmıştı. Bir an Guildford Dudley'nin şişkinliğinin bana geçtiğini düşündüm. Midem yanıyordu.

"Çocuğunuz var mı?"

Var dese, bir kızı olduğunu söylese, çok sevdiği bir kızı, sanırım o an orada büzülüp ayaklarının dibindeki taşlara kuşu verirdim.

Ama başını salladı. "Hayır," dedi uzatmadan. "Bir gün bana bir oğlum ve veliahdım olacağını söylemelisin. Bunu yapabilir misin?"

Başımı kaldırdım ve gırtlığım yanmasına rağmen gülümsemeye çalıştım. "Sanmıyorum."

"Aynadan korkuyor musun?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Siz yanımda olduğunuz sürece hayır."

Bu lafıma gülümsedi. "Bir kadının bütün kurnazlıkları sende mevcut, kutsal bir soytarının yeteneklerini saymıyorum bile. Beni deniyorsun değil mi, Bayan Oğlan?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, efendim."

"Evli olmam hoşuna gitmedi."

"Şaşırdım, sadece."

Lord Robert eldivenli elini çenemin altına koyup başımı kendisine çevirdi, siyah gözleriyle yüzleşmek zoarında kaldım. "Yalan söyleyen bir kadın gibi davranma sakın. Bana gerçeği söyle. Genç kızlık arzularıyla mı boğuşuyorsun, benim küçük Bayan Oğlanım?"

84 | Philippa Gregory

Gizleyemeyecek kadar gençtim. Gözyaşlarının gözlerime dolduğunu ve orada öylece kaldığını hissettim, Robert'ın beni kıstırmasına yol açmışlardı.

Robert bu yaşların anlamını biliyordu. "Arzuluyorsun? Beni mi?"

Yine hiçbir şey söylemeden gözyaşlarımın arkasından buğulu buğulu uyuşmuş gibi ona baktım.

"Babana sana kimsenin zarar vermeyeceği konusunda söz verdim," dedi şefkatle.

"Ama olan oldu bile," dedim, kaçınılmaz gerçeği itiraf ederek.

Siyah gözleri sıcakık, başını iki yana salladı. "Bu hiçbir şey değil. Bu gençlik aşkı, ergenlik vurgunu. Gençliğimde ben bu hataya kapılıp bu kadar basit bir neden yüzünden evlendim. Ama sen, sen bunu aşacak ve yoluna devam edip sözlünle evlenecek, bir ev dolusu siyah gözlü çocuk doğuracaksın."

Hayır der gibi başımı salladım ve boğazım düğümlenmişti, konuşamadım.

"Önemli olan aşk değil. Bayan Oğlan, önemli olan o aşkla ne yapmayı tercih ettiğin. Sen kendi aşkınla ne yapmayı tercih ediyorsun?"

"Size hizmet edebilirim."

Soğuk ellerimden birini alıp dudaklarına götürdü. Büyülenmiş halde dudaklarının parmak uçlarıma değişini hissettim, dudak dudağa verilen bir öpücük kadar mahremdi. Dudaklarım özlemle büzülüp yumuşadı, sanki beni orada, bahçede, herkesin önünde dudaklarımdan öpecekmiş gibi.

"Doğai," dedi yumuşak bir sesle, başını kaldırmadan dudaklarıma doğru fısıldayarak. "Bana hizmet edebilirsin. Kendisini seven bir hizmetkârı olması bir erkek için büyük

KRALİÇENİN SOYTARISI | 85

nimet. Benim olur muydun, Bayan Oğlan? Tüm kalbî ve ruhunla? Ve senden istediğim her şeyi yapar mıydın?"

Bıyıkları baykuşunun göğsündeki tüyler gibi yumuşak dokunuşlarla elimi okşadı.

"Evet," dedim, verdiğim sözün büyüklüğünü kavrayamadan.

"Ne istersem?"

"Evet." . Anında kararlı bir tavırla doğruldu. "Güzel. O zaman sana yeni bir görev veriyorum, yeni bir iş."

"Sarayda yapacağım bir şey değil mi?" diye sordum.

"Değil."

"Ama Kral'a benim için ricada bulundunuz," diye hatırlattım. "Ben onun soytarısıyım."

Dudakları acıma duygusuyla bir an büzüldü. "Zavallı oğlan seni özlemeyecektir, merak etme. Yarın Greenwich'e gel, diğerleriyle birlikte, işinin ne olduğunu o zaman söyleyeceğim."

Önünde müthiş bir macera varmış da bir an evvel başlamak için sabırsızlanıyormuş gibi kendi kendine güldü. "Yarın Greenwich'e gel," dedi omzunun üzerinden, hızlı adımlarla atına doğru ilerlerken. Seyisi efendisinin çizmelerini tutmak için ellerini birleştirdi ve Lord Robert atının yüksek semerine yerleşti. Atını döndürüşünü, sonra gürültüyle ahırların bulunduğu alanı terk edişini, Strand'e çıkıp sabahın soğuk İngiliz güneşine karşı yol alışını seyrettim. Babası daha dengeli adımlarla onu takip etti. Ve ben Dük'ün gücüne olan saygılarını göstermek üzere bütün hizmetkârların şapkalarını çıkartıp başlarını eğdiğini gördüm ama yüzlerinde neşe yoktu.

86 | Philippa Gregory

Greenwich Sarayı'nın bahçesine eşyalarla dolu bir arabayı çeken koşum atlarından birine yan binmiş vaziyette gürültüyle girdim. Güzel bir bahar günüydü, nehre inen otlaklar altın ve

gümüş rengi nergislerle kaplı denizler gibiydi ve bana Bay Dee'nin alkali metali altına dönüştürme arzusunu hatırlattı. Ilık rüzgârı yüzümde hissederek durakladığımda Dudley hizmetkârlarından biri bana doğru seslendi, "Soytarı Hannah sen misin?" "Evet?"

"Hemen Lord Robert'la babasının özel odalarına gidiyorsun. Hemen oğlum!"

Başım la peki deyip koşarak saraya girdim, kraliyete ait odaları geçip bunlardan hiç de küçük olmayan ve kapısında Dudley üniformalı askerler bulunan arka odalara vardım. Nöbetçiler beni görünce kapıları savurarak açtı ve bir anda kendimi Dük'ün sıradan insanların dileklerini dinlediği kabul odasında buldum. Bir kapıdan, sonra bir kapıdan daha geçtim, odalar gittikçe küçülüp mahremiyet kazanıyordu, son çift kapı önümde açıldı ve masanın başında önünde rulo yapılmış bir el yazmasına eğilmiş Lord Robert'la, omzunun tepesinde dikilen babası belirdi. Yazının Bay Dee'ye ait olduğunu hemen fark ettim, bu bir kısmı babamdan ödünç alınmış İngiltere'nin eski haritalarına, bir kısmı da denizcilerin kıyılara ilişkin çizimlerinden çıkarttığı kendi hesaplarına dayanan bir haritaydı. Bay Dee'nin haritayı çizme nedeni İngiltere'nin en büyük hazinesinin kıyıların etrafını çevreleyen denizler olduğuna inanmasıydı ama Dük bunu farklı amaçlar için kullanıyordu.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 87

Londra'nın üzerine bir yığın minik işaretler çizmişti, aynı işaretler mavi denizin üzerinde de vardı. Ve farklı renkteki başka bir ülkenin kuzeyi de işaretlenmişti, İskoçya herhalde, diye düşündüm, bir diğer gaip da Lord Robert'ın satranç taşları gibi ülkenin doğusuna dizilmişti. Lord Robert ve babasının karşısında iyice eğilerek selam verdim.

"Hızlıca yapılmalı," dedi Dük, kaşlarını çatarak. "Hemen yapılırsa, kimsenin itiraz etmesine fırsat bırakılmadan kuzeyle uğraşabilme imkânımız olur, İspanyollar'la ve hâlâ, şimdi bile kraliyet kanı taşıyan akrabalarıyla."

"Peki ya kendisi?" diye sordu Lord Robert alçak sesle.

"Kendisi bir şey yapamaz," dedi Dük. "Kaçmaya çalışırsa, senin küçük muhbirin bizi uyaracak." Bu sözlerin üzerine dönüp bana baktı. "Hannah Green, seni Leydi Mary'yi gözlemeye gönderiyorum. Ben seni yeniden saraya çağırana kadar onun soytarısısın. Oğlum sır tutabildiğine dair bana güvence verdi. Bu haklı bir güvence mi?"

Ensem bir anda buz kesti. "Sır saklayabilirim, evet," dedim çaresizce. "Ama hoşuma giderek değil."

"Ayrıca onun yanında transa geçip gelecekte bahsetmek, tütsüler ve kristallerle oynayıp bize ihanet etmek yok, tamam mı?"

"Beni translarım ve kehanetlerim için tuttunuz," diye hatırlattım. "Kehanetin ne zaman geleceğini ben tayin edemem."

"Sık sık geliyor mu?" diye sordu oğluna.

Lord Robert başını iki yana salladı. "Nadiren ve asla zamansız değil. Korkuları yeteneğinden daha fazla. Lafı anında çevirebilecek kadar da zeki. Ayrıca bir soytarıyı kim dinler ki?"

88 | Philippa Gregory

Dük anında koca bir kahkaha patlattı. "Başka bir soytarı," dedi.

Robert gülümsedi. "Hannah bizim sırlarımızı saklayabilir," dedi kibarca. "O benim, kalbi ve ruhuyla."

Dük başıyla onayladı. "Tamam o zaman. Ona işin geri kalanını anlat."

Kulaklarımı tıkamak isteyerek başımı salladım ama Lord Robert masanın etrafından dolaşıp elimi tuttu. Hemen yanı başımda durdu ve gözlerimi yerden kaldırdığımda onun siyah gözleriyle buluştum. "Bayan Oğlan, Leydi Mary'ye gitmeni, bana onun neler yaptığını, nerelere gittiğini, kimlerle buluştuğunu yazmanı istiyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Yani muhbirlik mi yapacağım?" Durakladı. "Yarenlik edeceksin."

"Hayır, muhbirlik. Kelimenin tam anlamıyla," dedi babası kaba kaba.

"Benim için bunu yapar mısın?" diye sordu Lord Robert. "Bu benim için büyük bir hizmet. Bu hizmeti gönülden yapmanı istiyorum."

"Tehlikede olacak mıyım?" diye sordum. Kafamda Engi-zisyon'un ağır tahta kapımıza gümbür gümbür vuruşunu, eşliğimizdeki ayak seslerini duyuyordum.

"Hayır," diye söz verdi. "Benim olduğun sürece güvende olacağına dair söz verdim. Benim soytarım olacaksın, benim kanatlarım altında. Bir Dudley olduğun sürece kimse seni incitemez." "Ne yapmalıyım?" "Leydi Mary'yi izle ve bana yaz."

"Size yazmamı mı istiyorsunuz? Sizi hiç görmeyecek miyim?"

Gülümsedi. "Çağırttığımda yanıma geleceksin," dedi. "Ve eğer bir şey olursa..."

"Ne gibi?"

Omuz silkti. "Bunlar heyecan verici zamanlar, Bayan Oğlan. Ne olacağını kim bilebilir? Bu yüzden senden Leydi Mary'nin yaptıklarını bana yazmanı istiyorum. Benim için bunu yapar mısın? Bana duyduğun sevginin hatırına, Bayan Oğlan? Güvenliğimi sağlamak için?"

Başıyla onayladım "Evet."

Elini ceketinin içine sokup bir mektup çıkarttı. Babamdan Dük'e yazılmıştı, ona birtakım el yazmaları göndereceğine söz veriyordu. "Al sana bir bulmaca," dedi yumuşacık bir sesle. "İlk cümlemin yirmi altı harfini görüyor musun?"

Şöyle bir göz gezdirdim. "Evet."

"Bunlar senin alfaben. Bana yazarken bu harfleri kullanmanı istiyorum. 'Lordum,' dediği kısım senin ABC'n. L harfi senin A harfin. O harfi senin B harfin. Böyle gidiyor işte, anladırımı? İki kez geçen bir harf olduğunda sen sadece bir kez kullanacaksın. İlk diziyi bana yazdığın ilk mektup için kullanacaksın, ikinci diziyi ikinci mektubun için, böyle devam edecek. Mektubun bir kopyası da bende olacak, böylece mesajın bana ulaştığında bunu çevirebileceğim."

Gözlerimin sayfanın üzerinde gezinişini seyretti. Tek bir şeye bakıyordum, bu sistemin ne kadar sürebileceğine. Düzinelerce mektubu çevirebileceği kadar çok cümle vardı; beni haftalarca sürecek bir yolculuğa gönderiyordu.

"Şifreli mi yazacağım yani?" diye sordum endişeyle.

Sıcacık eli soğuk parmaklarımı kavradı. "Sadece dedikoduları engellemek için," dedi bana güvence vererek. "Böylece birbirimizle özel şeyler yazışabileceğiz."

"Ne kadar kalmam gerekerek" diye fısıldadım.

90 | Philippa Gregory

"Ah, çok uzun sürmeyecek." "Bana cevap yazacak mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Sadece sana bir şey sormak zorunda kalırsam ve yazdığımda ben de bu şifreleme sistemini kullanacağım. İlk mektubumda ilk cümlemin harflerini, ikinci mektubumda ikinci cümlemin kileri kullanarak. Mektuplarımı sakın saklama, okur okumaz hemen yak. Ve bana yazdıklarının kopyaları olmasın." Başıyla onayladım.

"Biri bu mektubu bulursa baban bana vermen için sana gönderdi ve sen vermeyi unuttun, tamam mı?" "Tamam efendim."

"İstediklerimi aynen anlattığım gibi yapacağına söz veriyor musun?"

"Evet," dedim perişan bir sesle. "Ne zaman gitmem gerekiyor?"

"Üç gün içinde," dedi Dük masanın gerisinde oturduğu yerden. "Bir at arabası Leydi Mary'ye yeni eşyalar götürecektir. Atınla onlara katılacaksın. Benim atlarımdan birini alacaksın kızım, at dönüşte de binmen için Leydi Mary'nin evinde kalacak. Böylece bana ya da Lord Robert'a karşı bir tehlike sezersen, gerçekten önemli bir tehlike, hemen gelip bize haber verebileceksin. Bunu yapabilir misin?"

"Neden' ki? Sizin için ne gibi bir tehlike olabilir ki?" dedim, İngiltere'yi yöneten adama.

"Kendime yönelik tehlikeler konusunda endişelenecek olan benim. Sen sadece böyle bir şey olursa beni uyaracaksın. Leydi Mary'nin evinde Robert'ın gözü kulağı sen olacaksın. Bana sana güvenilebileceğimizi söyledi; sözlerini sakın boşa çıkarma."

"Peki efendim," dedim itaatle.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 91

Lord Robert hoşça kal demek için babamı çağırabileceğimi söyledi. Babam sular çekilirken nehrin yukarisından bir balıkçı teknesinin içinde, yanında Daniel'la birlikte Greenwich Sarayı'na geldi.

"Sen!" dedim sesimde hiçbir heyecan olmaksızın, sallanan tekneden babamın karaya inmesine yardım ettiğini görünce.

"Evet, ben," diye karşılık verdi, afacan bir gülümsemeyle. "Hiç rahat bırakmıyorum, değil mi?"

Babamın yanına gittim ve kollarının bedenime dolandığını hissettim. "Ah, babacığım," diye fısıldadım İspanyolca. "Keşke İngiltere'ye hiç gelmeseydik."

"Querida, seni üzdüler mi?"

"Leydi Mary'nin yanına gitmem gerekiyor ama yolculuktan korkuyorum, onun evinde yaşamaktan da, öyle korkuyorum ki..." Durdum, kendi dilimdeki yalanların tadını alabiliyor, bir daha kimseye kendimle ilgili gerçekleri söyleyemeyeceğimi fark ediyordum. "Çocukluk ediyorum galiba."

"Kızım, eve gel. Lord Robert'tan seni azat etmesini isteyeceğim. Dükkânı kapatır, İngiltere'den ayrılırız. Burada kapana kısılmış değilsin..."

"Gitmemi Lord Robert bizzat kendi istiyor," dedim uzatmadan. "Ve ben çoktan gidebileceğimi söyledim."

Şefkatli elleri kısacık saçlarımı okşadı. "Querida, mutsuz musun?"

"Mutsuz değilim," dedim, zorla babama gülümseyerek. "Çocuk gibi davranıyorum sadece. Dışarıdan bakacak olursan tahtın veliahdıyla yaşamaya gönderiliyoam ve Lord Robert bunu benden kendisi rica etti."

92 | Philippa Gregory

Tamamıyla ikna olmadı. "Ben burada olacağım ve beni ne zaman çağırırsan mutlaka geleceğim. Ya da Daniel gelecek ve seni alıp götürecektir. Değil mi, Daniel?"

Babamın kollarından çıkmadan sözlüme döndüm. Kagir iskelenin etrafındaki tahta tırabzanlara yaslanmıştı. Sabırla bekliyordu ama yüzü solgundu ve endişeyle kaşlarını çatmıştı.

"Bana kalsa seni şimdi alır götürürüm." Babam kollarını çekti, Daniel'a doğru bir adım attım. Arkasında, iskelede sallanan tekne onları bekliyordu. Sudaki girdapları, nehrin tekrar yükselmek üzere olduğunu fark ettim; şimdi tekneye binsek hemen nehrin yukarısına gidebilirdik. Zamanlaması mükemmeldi.

"Leydi Mary'ye hizmet edeceğime söz verdim," dedim alçak sesle.

"O kadın Protestanların ülkesinde bir Katolik," dedi. "İnançlarının ve ibadetinin daha büyük bir dikkatle takip edileceği başka bir yer arasan bulamazdın. Daniel'ın ismini taşıyan benim, sen değil. Neden aslan yuvasına giresin ki? Leydi Mary'ye nasıl hizmet edeceksin?"

Fısıldayabilmemiz için iyice yanıma yaklaştı. "Öne eşlik edeceğim, soytarısı olacağım." Durdum ve doğruyu söylemeye karar verdim. "Lord Robert ve babası için muhbirlik yapacağım."

Yüzü o kadar yakınımdaydı ki kulağıma fısıldamak için eğildiğinde yanağının sıcaklığını alnımda hissettim. "Leydi Mary'nin aleyhine muhbirlik mi yapacaksın?"

"Evet."

"Ve bunu kabul ettin?"

Durakladım. "Babamla benim Yahudi olduğumuzu biliyorlar."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 93

Bir an konuşmadı. Güçlü göğsünün omzuma değdiğini hissettim. Beni kendine çekmek için elini belime doladı, kolunun sıcaklığını duyumsadım. O an nadiren hissettiğim bir korunma duygusu içimi kapladı ve bir müddet yerimden kımıldamadım.

"Bize bir şey yapacaklar mı?" "Hayır."

"Ama. seni rehin aldılar, öyle mi?"

"Bir bakıma. Daha çok sanki Lord Robert benim sırlarımı biliyor ve kendi sırları konusunda bana güveniyor diye düşünüyorum. Ona itaat etmem gerekliliği gibi hissediyorum."

Bir an beni başıyla onayladı, boynumu yana eğerek kaşlarını çatışına baktım. Önce öfkelenildiğini sandım, sonra çok ciddi bir şeyler düşündüğünü anladım. "Benim ismimi biliyor mu?" diye sordu. "Annemin, kız kardeşlerimin? Hepimiz mi risk altındayız?"

"Sözlü, olduğumu biliyor ama seni isminle bilmiyor. Ailen hakkındaysa hiçbir bilgisi yok," elledim, hemen gururlanarak. "Senin kapına herhangi bir tehlike getirmiş değilim." "Doğru, kendine saklamışsın," dedi kısacık, mutsuz bir gülümsemeyle. "Ama seni sorgularlarsa fazla uzun dayanmazsın."

"Sana ihanet etmeyeceğim," dedim hemen. Yüzü endişeli bir ifade takındı. "Çengele asıldığında konuşmayan yoktur, Hannah. Birkaç taş yığını pek çok insanın gerçekleri bülbul gibi şakımasını sağlar." Başımın üzerinden nehre baktı. "Hannah, seni gitmekten men etmeliyim."

Ardından da hemen karşı çıkacağımı hissetti. "Beceriksiz laflarınla benimle vok vere tartışma." dedi hemen "Men

94 | Philippa Gregory

ediyorum derken efehdinmişim gibi men etmekten bahsetmiyorum. Gitmemen için sana yalvarıyorum, şfnıdı oldu mu? Bu yol dosdoğru tehlikenin göbeğine gidiyor."

"Ne yaparsam yapayım tehlikenin göbeğindeyim zaten," dedim. "Ama bu yolda Lord Robert beni koruyacak."

"Sadece onun isteklerini yerine getirdiğin sürece."

Evet der gibi başımı salladım. Ona bu tehlikenin içine kendimi atmaya gönüllü olduğumu, Lord Robert'in aşkına her şeyi riske atabileceğimi söyleyemezdin.

Yavaşça kolunu belimden çekti. "Burada ve böyle korunmasız olduğun için üzgünüm," dedi. "Beni çağırtsaydın çok önce yanına gelirdim. Bu tek başına yüklenmemen gereken bir yük." Çocukluğumda yaşadığım dehşeti, Avrupa'ya kaçtığımız dönemde babamın çırağıymış gibi davranırken duyduğum korkuyu hatırladım. "Bu benim yüküm."

"Ama artık bir akraban var, ben varım," dedi, küçük yaşta ailesinin reisi olmuş genç bir erkeğin gururuyla. "Senin için yüklerini üstlenirim."

"Ben kendi yükümü taşıyabilirim," dedim inatla.

"Ah tabii, sen başına buyruk bir kadınsın. Ama başın derde girerse beni çağırtma lütfunu göster, rica ederim. Hemen gelirim, o zaman belki kaçmana yardım etmeme izin verirsin."

Bu lafı üzerine kıkırdadım. "Söz." Üzerimdeki oğlan giysilerine uyan bir tavırla elimi ona uzattım. Ama o elimi tutup beni kendine çekti ve başını eğdi. Çok yavaşça dudaklarını dudaklarıma dayadı, uzun uzun öperken dudaklarının sıcaklığını hissettim.

Sonra beni bıraktı ve tekneye döndü. Koca bir kadeh şarabı bir dikişte içmişim gibi başımın döndüğünü fark ettim.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 95

"Ah Daniel!" diye nefesimi bıraktım ama o tekneye biniyordu ve beni duymadı. Babama döndü, gülümsemesini gizlemeye çabaladığını gördüm.

"Tanrı seni korusun, kızım ve sağ salım eve dönmene izin versin," dedi alçak sesle. Babamın beni kutsaması için tahta iskelede diz çöktüm ve başımın üzerinde o tanıdık elini, o sevgi dolu okşayışını hissettim. Elimden tutup beni ayağa kaldırdı. "Çekici bir genç adam, değil mi?" dedi, sesinin ardında hafif bir kıkırdamayla. Sonra* pelerinine sarındı ve basamaklardan inerek balıkçı teknesine bindi.

Küçük tekneleri kararan suların üzerinde hızla yol alarak uzaklaşırken ben tahta iskelede tek başıma kaldım. Nehrin üzerine çöken sis^ve artan karanlık siluetlerini gizledi ve ben sadece küreklerin gıcirtısıyla suyun şapırtısını duyar oldum. Sonra o sesler de kesildi, geriye sadece yükselen suların, etrafındaki her şeyi yutarken çıkardığı ses ve rüzgârın hafif ıslığı kaldı.

Tflz I553

Leydi Mary Hertfordshire eyaletinde, Hunsdon'daki evindeydi. Oraya gitmek üç günümü aldı. Atımın üzç rinde önce çamurlu vadilerin dolambaçlı patikalarında Londra'nın kuzeyine doğru yol aldım, sonra yoculuğun bir kısmında başka bir grup yolcuya eşlik ederek güçbela North Weald denen tepeleri tırmandım. Bir geceyi yolda, bir geceyi handa, bir geceyi de bir zamanlar manastır olan ama şimdilerde bir adamın dini inançlarını yerine getirmek için ufak bir para karşılığında temizlediği kocaman bir evde konaklayarak geçirdim. Bize ahırdaki samanlıktan daha iyi bir yer veremediler, yük arabasının sürücüsü eskiden buranın keşişlerle dolu cömert bir ev olduğunu, herhangi bir yolcunun mutlaka bir kap yemek, rahat bir yatak bulduğunu ve yol boyunca onu koruyacak dualar aldığını söyleyerek dert yandı. Burada daha önce bir kez oğlu çok hastayken kalmış, keşişler oğlana bakmış, şifalı bitkileriyle onu tedavi etmişlerdi. Ondan tek kuruş istememiş, fakir insanlara yardım ederek Tanrı'ya hizmet ettiklerini söylemişlerdi. Aynı hikâye ülkenin herhangi bir yerindeki büyük manastırlar ya da yol üzerindeki küçük manastırlar için de geçerliydi. Ami simHi hürün dini ev-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 97

ler büyük lordların elindeydi, İngiliz kiliselerinin servetten arındırıldığında dünyanın daha güzel bir yer olacağını iddia ederek bu serveti kendi ceplerine akıtan saraylıların elinde. Artık manastır kapılarında fakirlerin beslenmesi, rahibelerin bedava ilaçlar yapıp köyün yaşlılarına bakması sadece güzel heykellerde, aydınlığa çıkan el yazmalarında ve büyük kütüphanelerde kalmıştı.

Sürücü bana dönerek bütün ülkenin aynı durumda olduğunu mırıldandı. İngiltere'nin bel kemiği olan büyük ibadet yerlerinin Tanrı'ya hizmet etmek için çağırılmış bütün kadınlarla erkeklerden arındırıldığını mırıldandı. Halkın mal varlığı şahsi mal varlıklarına dönüşmüştü ve bir daha asla halka geri dönmeyecekti.

"Zavallı Kral ölürse tahta Leydi Mary geçecek ve bunların hepsini eski haline çevirecek," dedi. "O halkın kraliçesi olacak. Bize eski geleneklerimizi geri getiren kraliçe."

Midillimi dizginledim. Anayoldaydık ve etrafımızda bizi duyabilecek kimse yoktu, yine de ben yasak kokan her şeyden fazlasıyla korkuyordum.

"Şu yollara bak," diye devam etti, omzunun üzerinden dert yanmaya devam edebilmek için yük arabasına doğru dönerek. "Yazın tozlu, kışın çamurlu, çukurlar hiç doldurul-muyor, soyguncular asla takip edilmiyor. Neden, biliyor musun?"

"Ben önden gideceğim. Haklısın, toz berbat," dedim.

Başıyla onaylayıp elini öne doğru savurdu. Arkamda dert yanan sesinin giderek uzaklaştığını duyabiliyordum:

"Çünkü manastırlar kapandı kapanalı hacılar gelmez oldu. Yolda hacılar olmayınca tabii yol en aşağılık adamlara ve onlara yem olan yolculara kaldı. Güzel bir söz yok, iyi bil ev yok, düzgün bil yol yok..."

98 | Philippa Gregory

Kısrağımı minik toynaklarının daha yumuşak bir toprağa basması için ufak bir tümsekten atlatarak başka bir patikaya sürdüm ve yük arabasının önüne geçtik.

Artık mazide kalan o İngiltere'yi bilmediğimden onun hissettiklerini hissedemiyor, ülkenin eskisinden daha kötü olduğu fikrini anlayamıyordum. O güzel yaz sabahı her şey bana çok hoş görünüyordu, çalılara dolanmış güller, hanım ellerinin ve çimenlerin tepesinde uçuşan kelebekler. Tarlalar ciltli kitaplar gibi özenle minik şeritlere ayrılmıştı, tepelerde parlak nemli çimenlerin üzerinde tüylü noktacıklar gibi görünen koyunlar otliyordu. Siyah beyaz çizgili evleri, altın sarısı damları, her köşede sükûnetle içeri sokulan nehrin ısıllı sularıyla taşranın görüntüsü benim memleketimden öyle farklıydı ki elimden olmadan hayretle manzarayı seyrettim. Burası öyle sulak bir memleketti ki bütün evlerin bahçelerinin yeşillikle kaplı olmasına, hatta gübre kaplı çatılarda bile papatyalar bitmesine şaşmamalıydı; eski evlerin damları bile üzerlerini kaplayan yosunlarla mandarinler gibi yemyeşildi. Benim ülkeme kıyasla burası bir ressamın süngeri gibi su dolu, nem dolu, hayat doluydu.

Önce eksik olanları fark ettim. İç içe geçmiş üzüm bağları, yüksek dağlar ya da boynunu eğmiş zeytin ağaçları yoktu. Portakal, mandalina, limon ağaçlarıyla kaplı meyve bahçeleri de yoktu. Tepeler yusuvarlak ve yeşildi, yüksek, sıcak ve taşlı değildi; benim yurdumdaki gibi sürekli masmavi ve sıcak gökyüzü yerine dağların üstü hep bulutlarla kaplıydı ve daireler çizen kartallar yerine uçuşan tarla kuş-ları vardı.

Bir ülkenin nasıl bu kadar bereketli ve yemyeşil olabildiğine hayret ederek atımı sürdüm; bu kadar verimli bir ülkede bile açlık vardı, bunu baz köylülerin yüzünde ve :

KRALİÇENİN SOYTARISI • 99

ha yeni kazılmış mezarlarda görebiliyordum. Arabacı haklıydı, İngiltere'yi kısa bir nesil boyunca barış içinde tutan dengeler son kralla birlikte yerle bir edilmişti ve yeni kral ülkeyi kargaşaya doğru sürüklemeye devam ediyordu. Büyük dini evler kapatılmış, buralarda yaşayan ve hizmet eden kadın erkek kim varsa hepsi sokağa atılmıştı. Büyük kütüphaneler darmadağın olmuş, ziyan edilmişti; babamın dükkânında emredilenin aksi görüşlerin yayılacağı korkusuyla yüzyılların alimlerinin emeğinin çöpe atıldığını gösteren bir dolu yırtık pırtık el yazması vardı. Varlıklı kiliselerin mal ve mülkleri lordların elinde çarçur edilmiş, elleri ayakları inançlı vatandaşların öpücükleriyle erimiş o güzelim heykeller, sanat eserleri yerle bir edilip parçalanmıştı. Refah ve huzur dolu bu ülke yıkımla dolu muazzam bir dönem geçirmişti ve bundan sonra kiliselerin hacılara ya da yorgun yolculara yeniden güvenli bir sığınak olabilmesi için seneler geçmesi gerekiyordu. Eğer bir gün yeniden eskisi gibi güvenli olabilecekse yani.

Yabancı bir ülkede böyle özgürce yolculuk etmek o kadar hoş bir maceraydı ki arabacı ıslık çalıp bana, "Hunsdon'a geldik," diye seslendiğinde neredeyse üzıldüm. Ve birden bu hür günlerimin sona erdiğini, tekrar işimin başına dönmem gerektiğini, hatta artık iki görevimin olduğunu fark ettim; birinci görevim inanç ve iman ana kural olduğu bir evde kutsal soytarı olmak, diğeryse ihanet ve dedikodunun birincil meşguliyet olduğu bir evde muhbirlik yapmaktı.

Yolun tozundan ve korkudan kupkuru olan boğazımla yutkundum, atımı yük arabasının yanına sürdüm ve içeri birlikte girdik, sanki bu dönen dört tekerleklerin arkasına sığınabilmişim, yolu izleyen ve gelişimizi gözleyen bu boş pencerelerin bakışlarından kendimi koruyabilmişim gibi.

100 | Philippa Gregory

Leydi Mary odasında idi, nedimelerinden biri kürsüde durmuş ona kitap okuyor, kendisi de oturmuş beyaz üzerine siyah olan o ünlü İspanyol işlemesini işliyordu. Huzuru-na çıktığımda ilk duyduğum şey kötü telaffuz edilen bir İspanyol kelimesiydi, yüzümü buruşturduğumu görünce şen bir kahkaha patlattı.

"Ah, sonunda! İspanyolca konuşabilen bir kız!" diye haykırdı ve öpmem için bana elini uzattı.

"Keşke şunu okuya-bilseydin!"

Bir an düşündüm. "Okuyabilirim," dedim bir kitapçının kızının kendi dilinde okuyabilmesinin makul bir durum olabileceğine karar vererek.

"Öyle mi? Peki ya Latince?"

"Latince okuyamam," dedim. John Dee'yle aramda geçen konuşmadan eğitimimle ilgili gururumun başıma bela olabileceğini öğrenmiştim. "Sadece İspanyolca. Şu sıra İngilizce okumayı da öğreniyorum."

Leydi Mary nedimesine döndü. "Bunu duymak hoşuna gidecek, Susan! Artık akşamüzerleri bana kitap okumak zorunda değilsin."

Susan soytarı giysilerine bürünmüş birinin onun yerini alacağını duymaktan hiç de hoşlanmısa benzemiyordu ama diğer kadınlar gibi o da kendine bir tabure çekti ve dikişe başladı.

"Bana sarayda olup biten her şeyi anlatacaksın," diyerek Leydi Mary beni yanına davet etti.

"Belki baş başa kalsak daha iyi olur."

Hanımlara şöyle bir baş işareti yaptı ve bize yalnız kalmışız havası vermek ister gibi kadınlar anında taburelerini

KRALİÇENİN SOYTARISI | 101

cam kenarına çekip daha parlak ışıktaki yandan dikişlerini dikip bir yandan sohbet etmeye başladı. Hepsinin aslında ne konuştuğumuzu duymaya çabaladığını biliyordum.

"Kardeşim Kral'dan," dedi bana, ayaklarının dibindeki mindere oturmamı işaret ederken, "bana herhangi bir mesaj var mı?"

"Hayır, Leydi Mary," dedim ve gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm.

"Bana karşı daha nazik olacağını umut ediyordum, ama şimdi zaten çok hasta," dedi. "Küçük bir oğlanken bir düzine hastalığında ona ben baktım, bunları hatırlayacağını ve bizim..."

Devam etmesini bekledim ama zihnini anılardan kurtarmak ister gibi parmaklarını birbirine vurup, "Neyse, boş ver," dedi. "Başka herhangi bir mesaj?"

"Dük size birtakım oyunlar ve taze salata yaprakları gönderdi," dedim. "Hepsi arabada mobilyaların yanındaydı ve mutfağınıza götürüldü. Ve size bu mektubu vermemi istedi."

Mektubu alıp mührü kırdı ve kâğıdı düzeltti. Gülümsediğini, sonra sıcacık kıkırdadığını gördüm. "Bana çok güzel haberler getirdin, soytarı Hannah," dedi. "Bu bana babamın emriyle bağlanan ve ölümünden beri ödenmemiş olan paranın kâğıdı. Bunu asla alamayacağımı sanıyordum ama işte elimde, Londra'daki kuyumcudan alabileceğim bir ödeme emri. Artık faturalarımı ödeyebilecek, Ware'daki dükkân sahiplerinin yüzüne yeniden bakabileceğim."

"Sevindim," dedim beceriksizce, ne diyeceğimi bilemeden.

"Evet," dedi. "Herkes Kral Henry'nin tek kızının payını çoktan eline aklığını iumıdı ama beni burada açlıktan öldü-

102 | Philippa Gregory

receklerini düşünmeye başlayana kadar geciktirip vermediler. Şimdiyse birdenbire kıymetli oluverdim."

Düşünceli düşünceli durdu. "Soru şu ki, neden şimdi birden bana iyi davranılmaya başlandı?" Şüphayle bana baktı. "Leydi Elizabeth'e de mirası takdim ediliyor mu? Onu da böyle bir mektupla ziyaret etmen söylendi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Leydim, nereden bilebilirim? Ben sadece elçiyim."

"Hiç bahsi geçmedi mi? Saraya kardeşimi ziyarete gelmedi mi?"

"Ben yola çıkarken orada değildi," dedim ihtiyatla.

Başını salladı. "Ya kardeşim? Kral? Daha iyice mi?"

Bir dolu vaatlerle gelip sonra ortalıktan kaybolan, ona yeni birtakım tedavilerle işkence yapmaktan başka bir işe yaramayan tabiileri düşündüm. Greenwich'ten yola çıktığım gün Dük Kral'a bakması için ebeden bozma bir hemşire, çocuk doğurtmaktan ve ölümlerin üzerini örtmekten başka bir şey bilmeyen bir kocakarı getirtmişti. Belli ki Kralın iyiye gittiği falan yoktu.

"Sanmıyorum, Leydim," dedim. "Yaz gelince güneşin göğsünü rahatlatmasını umut ediyorlar ama kendisi her zamanki kadar kötü görünüyor."

Bana doğru eğildi. "Söyle bana evladım, bana doğruyu söyle, kardeşim ölüyor mu?"

Kralın ölümünden bahsetmenin vatan hainliği olup olmadığını merak ederek durakladım.

Elimi yakaladı ve gözlerim onun kare yüzüne kaydı. Koyu renkli dürüst gözleri benimkilerle birleşti. İnsanın güvenebileceği bir kadın, sevebileceği bir hanımefendiye benziyordu. "Bana söyleyebilirsin, iyi sır tutarım," dedi. "Bugüne dek pek çok, pek çok sır sakladım."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 103

"Sorduğunuz için size söyleyeceğim. Bence kesinlikle ölüyor," diye alçak sesle itiraf ettim. "Ama Dük inkâr ediyor."

Başıyla onayladı. "Peki ya şu evlilik?"

Durakladım. "Hangi evlilik?"

Bir an tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Leydi Jane Grey'in Dük'ün oğluyla olan evliliği. Sarayda bu konuda neler söyleniyor?"

"Leydi Jane'in bu evliliği hiç istemediği, damadın da ondan daha istekli olmadığı."

"Peki Dük neden inat etmiş o zaman?"

"Guildford'ın evlenme vakti geldiği için?" diyerek şansımı denedim.

Cin gibi gözlerle bana baktı. "Daha fazla bir şey söylemiyorlar mı?"

Omuz silkтім. "Ben duymadım, Leydim." "Peki ya sen?" dedi aniden dikkatini Leydi Jane'den bana çevirerek. "Bu sürgünü sen mi istedin? Greenwich'teki kraliyet sarayından sürülmeyi? Babandan uzağa?" Yüzündeki çarpık gülümsemeden düşündüğünün bu olmadığını anladım.

"Buraya gelmemi Lord Robert istedi," diye itiraf ettim. "Ve babası Dük."

"Sana nedenini söylediler mi?"

Sırrımı saklamak için içimden dudaklarımı ısırarak geldi. "Hayır, Leydim. Sadece size eşlik etmem buyruldu."

Bana daha önce hiçbir kadında görmediğim bir bakışla baktı. İspanyol kadınları yandan bakmayı tercih eder, hanımefendi bir kadın daima bakışlarını kaçırdı. İngiltere'deki kadınlar gözlerini ayaklarına dikiyordu. Uşak giysileri içinde dolaşmanın un sevdiğim yanı oğlan çocuğu gibi maska-

104 | Philippa Gregory

ralık yaparken başımı dik tutup etrafa bakabilmemdi. Ama Leydi Mary babasının portresindeki, o kasıntı, yumruklarını beline dayadığı portredeki o cesur bakışları almıştı, dünyaya hükmedebileceğim düşünmek için doğmuş birinin bakışlarını. Leydi Mary'nin bakışları da aynıydı, bir erkek gibi dimdik insanın gözünün içine bakıyordu, bana kendi açık yüzünü ve berrak gözlerini göstererek suratımı taradı, gözlerimi okudu.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu çekinmeden.

Bir an öyle şaşaladım ki ona söyleyiverecektim. Tutuklanmaktan korkuyordum, Engizisyon'dan korkuyordum, şüphe çekmekten korkuyordum, işkence odasından, kâfirlere yaptıkları gibi çıplak ayağıma çıra bağlanmasından ve kaçamamaktan korkuyordum. Başkalarına ihanet edip onları ölüme göndermekten, komplo sözcüğünün kendisinden bile korkuyordum. Elimin tersiyle yanağımı ovuşturdum. "Sadece biraz gerginim," dedim alçak sesle. "Bu ülkeye ve saray hayatına yeniyim."

Sessizliği bozmadı, sonra bana daha şefkatli davrandı. "Zavallı çocuk, tek başına yaşamak için daha çok gençsin, bu elerin sularda böyle yapayalnız."

"Ben Lord Robert'in tebaasıyım," dedim. "Yalnız değilim."

Gülümsedi. "Belki de bana iyi bir refakatçi olursun," dedi sonunda. "Mutlu bir yüz, şen bir ses duymayalı günler, aylar» hatta yıllar oldu."

"Ben eğlenceli bir soytarı değilim," dedim ihtiyatla. "Eğlenceli olmam beklenmesin."

Leydi Mary bu lafıma bir kakhaha patlattı. "Benim de eğlenip gülmem beklenmesin zaten," dedi. "Belki de bana pek iyi uyacaksın, ve şimdi, lefakaçılarınie uınışman gerek."

KRALİÇENİN SOYTARISI | J05

Nedimelerini yanımıza çağırıp tek tek isimlerini saydı. İçlerinden bir ya da ikisi adanmış kâfirlerin kızlarıydı, eski inançlara bağlı kalmışlardı ve Katolik Prenses'e hizmet etmekten gurur duyuyorlardı. İki tanesi iyi bir başlık parası alması mümkün olmayan asık suratlı genç kızlardı, gözden düşmüş bir prensese hizmet etmeleri evde kalıp zorla istemedikleri biriyle evlendirilmelerinden bir adım daha iyiydi. Burası umutsuzluk kokan küçük bir saraydı; krallığın yanı başında, aynı anda hem gayri meşru denebilecek, hem de meşru olabilecek bir saray.

Yemekten sonra Leydi Mary duaya gitti. Aslında tek başına gitmeliydi, başka birinin bu duayı izlemesi suçtu ama Leydi Mary hiç çekinmeden şapele girdi ve ön sırada diz çöktü, küçük sarayının eşrafı da peşinden onu takip etti.

Şapelin kapısına kadar ben de nedimelerle birlikte gittim ama ne yapacağımı bilemeden endişeyle kapıdan içeri baktım. Lord Robert ve babasını babamla benim din devrimine olan inancımız konusunda ikna etmişim ama Kral da, Lord Robert da, Leydi Mary'nin sarayının Protestan bir ülkede Katolik inançların sergilendiği bir ada gibi olduğunu biliyordu. Duasını okumak için evin en kılıksız hizmetçisi de yanımdan geçip içeri girerken korkudan ter içinde kaldığımı ve kendimi nasıl sağlama alacağımı bulamadığımı hissediyordum. Saraya Katolik

olmakla suçlanarak şikâyet edilmekten korkuyordum fakat bu evde de, inançlı bir Protestan olarak nasıl hizmet edebilirdim?

Sonunda bir orta yol bulup dışarıya, papazın söylediklerini ve ona fısıltıyla verilen cevapları duyabileceğim bir yere oturdum ama bu şekilde kimse beni duaya katıldığı için suçlayamazdı. Yarım yamalak tünediğim içerlek pencere kenarındaki sırada otururken her an yerimden fırlayıp

106 | Philippa Gregory

koşarak kaçmaya hazırdım. Ellerim sürekli .yüzümdeydi, sanki Engizisyon'un tenime değen ateşini hissediyormuşum gibi yanaklarımı siliyordu. Nerenin güvenli olacağını bilemediğimden mideme ağrı girmişti.

Duadan sonra İncil'den Latince pasajlar okunacağı söylenerek Leydi Mary'nin odasına çağırılmıştım. Okunanları anlamıyormuş gibi yüzüme olabildiğince boş bir ifade yerleştirdim, kitabı yerine koymam için bana uzattığında içimden kimin bastığını görmek için ön sayfaları kontrol etmemem gerektiğini tekrarladım. Babamın bastıkları kadar iyi bir baskı değildi.

Leydi o gece uzun, gölgeli koridorda mumu önünde titreyirken sarayın yıkıldı yıkılacak duvarlarının ardındaki boş ve karanlık araziye bakan ışıksız ve derbeder pencerelerin önünden geçerek erkenden yatağa gitti. Diğerleri de odalarına çekildi, bekleyecek hiçbir şey yoktu, hiçbir şey olmayacaktı. Popüler Prenses'i görmeye gelecek herhangi bir ziyaretçi, sarayın zenginliğine kapılarak gösteri yapacak herhangi bir tiyatrocı, dansçı ya da satıcı olmayacaktı. Mutsuz bir prenses olmasına şaşmamalıydı. Dük, Leydi Mary'nin nadiren ziyaret edilebileceği, kalbinin ve ruhunun hiç şüphesiz giderek çökeceği, her gün yalnızlık ve soğukla boğuşacağı bir yerde kalmasını istiyorsa ona bundan daha iyi bir yer bulamazdı.

Hunsdon'daki ev ahalisi tam düşündüğüm gibi çıktı: Hasta biri tarafından yönetilen, dışlananların kederli yuva-sıydı burası. Leydi Mary kronik baş ağrılarına sahipti, ağrısı çoğunlukla geceleri başlıyor, gökyüzü alacakaranlığa döndüğü anda onun da yüzü acıyla kararıyorclu. Nedimele-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 107

ri çatılan kaşlarını fark ediyordu ama o asla acısından bahsetmiyor, asla tahta sandalyesine çökmüyor ya da sandalyesinin oymalı tahtasına, oymalı kollarına yaslanmıyordu. Tıpkı annesinin ona öğrettiği biçimde kraliçeler gibi dimdik oturuyor, gözleri loş mum ışığında iyice kısılabilir başını asla öne eğmiyordu. Onun bu fiziksel narinliğinden en yakın arkadaşı ve nedimesi Jane Dormer'a bahsettim ve bana benim şahit olduğum ağrıların en hafif ağrıların olduğunu söyledi. Leydi ay hali olduğunda doğum sancılarına benzer sancılarla boğuşuyordu ve hiçbir çare işe yaramıyordu. "Rahatsızlığının sebebi nedir?" diye sordum. Jane omuz silkti. "Çocukluğunda da çok narindi," dedi. "Hep zayıf ve güçsüzdü. Ama annesi bir kenara atılıp babası onu reddettiğinde sanki zehirlenmiş gibi oldu. Sürekli kusuyor, hiçbir şey yemiyordu, yataktan kalkamıyor, yerlerde sürünerek dolaşıyordu. Bazıları onun gerçekten zehirlendiğini iddia etti, o Boleyn cadısı tarafından. Prenses neredeyse ölmek üzereydi ama annesini görmesine izin vermediler. Kraliçe kendi sarayına geri dönememe korkusuyla gelip onu ziyaret edemedi. Boleyn kadını ve Kral ikisini de, hem anneyi, hem kızını mahvetti. Kraliçe Katherine elinden geldiğince dayandı ama hastalığı ve kalp kırıklığı onu sonunda mezara götürdü. Leydi Mary de ölebilirdi, çok acı çekti fakat hayata dönmeyi başardı. Ondan inançlarını reddetmesini, annesinin evliliğini reddetmesini istediler. O günden bu yana bu acılarla boğuşup duruyor." "Ya doktorlar...?"

"Doktorlarla görüşmesine bile izin verilmiyor senelerdir," dedi Jane tiksindirici gibi. "Tedavi edilmediği için bir değil, birkaç kez ölümden döndü. Boleyn cadısı onun ölmesini istiyordu, sana yemin edebilirim bir değil, birçok kez

108 | Philippa Gregory

zehir gönderdi. Çok acı bir yaşam sürdü; yarı mahkûm, yarı azize, sürekli acısını ve öfkesini yutan bir insan."

Sabahları Leydi Mary için en güzel vakitlerdi. Duaya gittikten ve kahvaltısını bitirdikten sonra yürüyüş yapmayı seviyor ve çoğu zaman ona eşlik etmem için beni seçiyordu. Sıcak bir haziran günü bana yanında durup çiçek isimlerini ve havanın durumunu İspanyolca söylememi istedi, önüne geçmemek için adımlarıma dikkat etmem gerekiyordu; oysa solgun yüzüyle sık sık elini kalçasına dayayıp duraklıyordu. "Bu sabah pek iyi görünüyorsunuz, Leydim?" diye sordum.

"Yorgunum," dedi. "Dün gece iyi uyuyamadım."

Yüzümdeki endişeyi görünce gülümsedi. "Her zamankinden daha kötü değilim. Akli selim olmayı öğrenmeliyim. Ancak neler olduğunu bilmemek... ve beklemek zorunda olmak... ve onun, kalbini başka yere bağlamış danışmanların elinde olduğunu bilmek..."

"Kardeşinizden mi bahsediyorsunuz?" dedim cümlesini tamamlayamadığında.

"Doğduğu günden beri her gün onu düşünüyorum!" diye patladı heyecanla. "Küçücük bir oğlandı ve ondan çok şey beklendi. Her şeyi çok çabuk öğrenebilmesine karşın, bilmiyorum, kalbi, en sıcak olması gereken yeri hep buz gibiydi. Zavallı oğlan, zavallı annesiz oğlancık! Üçümüz de ayrı yerlere atıldık, üçümüzün de annesi hayatta değildi ve üçümüz de başımıza neler geleceğini bilmiyorduk.

"Elbette Elizabeth'le ondan daha fazla ilgilendim. Ama şimdi Elizabeth benden çok uzakta, erkek kardeşimiyse göremiyorum. Tabii ki onun için endişeleniyorum; ruhuna

KRALİÇENİN SOYTARISI | 109

yaptıklarını, bedenine yaptıklarını... ve vasiyetine yaptıklarını merak ediyorum," diye ekledi alçak sesle.

"Vasiyetine mi?"

"O vasiyet benim mirasım," dedi öfkeyle. "Eğer birilerine yetiştirmiyorsan, ki yetiştirdiğini tahmin ediyorum, söyle onlara bunu asla unutmayacağım. Söyle onlara o benim mirasım ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Kimseye bir şey yetiştirmiyorum!" diye haykırdım şokla. Doğruydum, kimseye bir şey yazmamıştım, bu renksiz hayatta, sessiz gecelerde Lord Robert ve babasına yazacak bir şeyim yoktu. Karşımda entrikalar çeviren bir vatan haini değil, bıçak sırtında olanları izleyen ve bekleyen hasta bir Prenses vardı.

"Yapıyorsan da, yapmıyorsan da," diye devam etti itirazımı duymazdan gelerek, "kimse ve hiçbir şey benim yerimi inkâr edemez. O yeri bana babam bizzat bıraktı. Önce ben, sonra Elizabeth. Bana gelip annemin adına ona karşı durmamı isteyenler olmasına rağmen hiçbir zaman Edward aleyhine entrika çevirmedim. Biliyorum ki sıra ona geldiğinde Elizabeth de benim aleyhimde entrika çevirmeyecek. Bizler babamızı şereflendirmek üzere birbiri ardına yerimizi alacak olan üç veliahdız. Elizabeth, Edward'dan sonra veliahdın ben olduğumu biliyor, oğlan olduğu için önce Edward geldi, ben de, ilk meşru prenses olduğum için ikinciyim. Üçümüz de babamıza itaat ediyor ve babamın buyurduğu üzere peşi sıra yerimizi alıyoruz. Elizabeth'e güveniyorum, tıpkı Edward'ın bana güvendiği gibi. Kimseye bir şey yetiştirmediyse göre soranlara şöyle cevap verebilirsin; onlara mirasımı koruyacağımı söyle. Sakın şunu da atlama, burası benim ülkem."

110 | Philippa Gregory

Yorgunluğu geçmiş, rengi yerine gelmişti. Sanki krallığın tümünü, koruyabileceğini düşündüğü zenginliği, tahta geçtiğinde yapmayı arzuladığı değişiklikleri orada görüyormuş gibi minik bahçesinin duvarlarına baktı. Eski haline getireceği manastırları, yaptıracığı yeni manastırları, bunların içine üfleyebileceği yeni hayatı görüyormuş gibi. "Bu ülke benim," dedi. "Ve ben geleceğin İngiliz Kraliçesi'yim. Kimse beni kenara atamaz."

Yüzü bu inancın verdiği şevkle aydınlandı. "Bu benim hayatımın amacı," dedi. "Kimse bana bir daha acımayacak. Hayatımı bu ülkenin sevilen kadını olmaya adanmışımı görecekler. Kimse aklıma başka yönler çelemeyecek, kimse bana buyuramayacak. Onlar için yaşayacağım. Bu benim kutsal görevim. Kendimi onlar için feda edeceğim."

Bana arkasını dönüp hızlı adımlarla eve yürümeye başladı, aramızda belli bir mesafe bırakarak peşinden gittim. Sabah güneşi sisi dağıtarak Leydi Mary'ye yol açtı ve ben bu kadının İngiltere için muhteşem bir kraliçe olacağını idrak ettiğimde bir an başımın döndüğünü hissettim; bu ülkeye gerçek bir imge sunacak bir kraliçe, babasının kiliselerden ve günlük yaşamdan çekip kopardığı zenginliği, güzelliği, merhameti geri verebilecek bir kraliçe olabilirdi. Güneş öyle parlaktı ki sarı elbisesinin başlığı taç gibi görünüyordu ve ben önümdeki bir öbek ota takılıp yere düştüm.

Arkasına döndü ve beni yerde, dizlerimin üzerinde buldu. "Hannah?"

"Kraliçe siz olacaksınız," dedim hiç duraklamadan, sesimde görme yeteneğimin etkisiyle. "Kral bir aya kalmadan ölecek. Yaşasın Kraliçemiz. Zavallı oğlan, zavallı oğlan."

Bir saniye sonra yanıma gelmiş beni ayağa kaldırıyordu. "Ne dedin sen?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 111

"Kraliçe olacaksınız," dedim. "Kral hızla dibe çöküyor."

Bir an kendimi kaybettim, sonra gözlerimi açtığımda beni kendine çekmiş tepemden bana bakıyordu.

"Devamını da söyleyebilir misin?" diye sordu tatlı bir sesle.

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm, Leydi Mary. Ne dediğimi neredeyse bilmiyorum bile. Düşünerek söylenmiş sözler değildi."

Peki der gibi başını salladı. "Seni konuşturan Kutsal Ruh'tu, bana böyle haberler ulaştırman için. Bunun aramızda sır olarak kalacağına yemin eder misin?"

Bir an duraklayıp etrafımda arapsaçına dönmüş sadakat yeminlerini düşündüm; Lord Robert'a karşı olan görevim, babama, anneme, akrabalarımaya duyduğum saygı, Daniel Car-penter'a verdiğim söz. Şimdi de bu dertli kadın benden onun sırrını saklamamı istiyordu. Tamam anlamında başımı salladım. Lord Robert'a onun zaten bilmesi gereken bir şeyi söylememek nasılsa sadakatsizlik sayılmazdı. "Peki, Leydi Mary."

Toparlanmaya çabalarırken tekrar dizlerimin üzerinde düştüm.

"Bekle," dedi. "Kafan yerine gelene kadar ayağa kalkmaya çalışma."

Otların üzerine yanıma oturdu ve şefkatle başımı kucağına yasladı. Sabah güneşi sıcacıktı, bahçe arıların uykulu vızıltılarıyla çınılıyordu ve uzakta guguk kuşları ötüşüyordu. "Kapat gözlerini," dedi.

Onun kucağına yaslanıp uyumak istiyordum. "Ben muhbir değilim," dedim.

Parmaklarını dudaklarıma götürdü. "Şşş," dedi. "Dud-ley'lere çalıştığını biliyorum. İyi bir kız olduğunu da. Karmaşık sadakatler zincirini benden daha iyi kim anlayabilir? Korkmana gerek yok, küçük Hannah. Seni anlıyorum."

112 | Philippa Gregory

Yumuşacık dokunuşlarını saçlarımda hissettim, kısa kesilmiş buklelerimi parmaklarına doladı. Onun yanında güvende olduğumu duyar duymaz sırtımdaki ve boynumdaki kasların gevşediğini, gözlerimin kapandığını hissettim.

O ise çok uzaklardaydı. "Elizabeth akşamüzeri uykuya yattığında da böyle otururdum," dedi. "Kucağıma uzanırdı ve ben saçlarını örerdim. Saçları bakır rengi, altın rengi, bronz rengiydi, tek bir buklede bütün bu renkleri görebilirdin. Öyle güzel bir çocuktu ki, bir çocuğun bütün masumiyetini yansıttı. Kendi kendime onun benim bebeğim olduğunu düşünerek çocukça bir oyun oynar, bir adamla mutlu bir evliliğim olduğunu hayal eder, yakında bir çocuğumuzun, bir oğlumuzun daha olacağını düşlerdim."

Uzun bir süre öylece sessiz sessiz oturduk, sonra evin kapısının çarpılarak açıldığını duydum. Doğrulduğumda Leydi Mary'nin nedimelerinden birinin içeri daldığını ve çılgın gibi etrafına bakındığını gördüm. Leydi Mary elini salladı ve kız yanımıza koştu. Gelen Leydi Margaret'ti. Yanımıza yaklaşırken Leydi Mary'nin dikleştiğini, sırtının dimdik olduğunu, benim az önce verdiğim haberi bir kez daha duymak üzere kendini hazırladığını fark ettim. Dostunun onu orada, bahçede öylece otururken soytarısı dizlerinin dibinde uykuya dalmış halde bulmasını umursamamıştı ve mirası devralacağı haberini duyduğunda söylemek üzere, İlahiler'den hazırladığı cümleyi fısıldadı: "Bu Tanrı'nın işi ve bizim gözümüze muhteşem görünüyor." "Leydi Mary! Ah!"

Kız koştuğu için nefessiz, Leydisi'ne anlatmak istedikle-riyle neredeyse dilsiz gibiydi. "Kilisede olanlar..." "Ne oldu?" "Size dua etmediler."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 113

"Bana dua etmediler mi?"

"Hayır. Kral'a ve danışmanlarına dua ettiler, her zamanki gibi ama duada 'Kralın kız kardeşlerine,' dendiği yeri atladılar."

Leydi Mary'nin ıslı ıslı bakışları kızın yüzünü iyice süzdü. "İkimizi de mi? Elizabeth'i de mi?"

"Evet!"

"Emin misin?"

"Evet."

Leydi Mary gözleri endişeyle kısılarak ayağa kalktı. "Bay Tomlinson'ı Ware'e gönder, gerekirse Piskopos Stratford'ı görmesini söyle, diğer kiliselerden de bilgi istesin. Bakalım aynı şey her yerde mi olmuş?"

Kız düşercesine reveransa geçti, eteklerini topladı ve eve geri koştu.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum, ayağa kalkmaya debelenerek.

Bana baktı ama beni görmüyordu. "Northumberland bana karşı atağa kalktı demek. Öncelikle beni kardeşimin hastalığının ağırlaştığı konusunda hiç uyarmadı. Ardından papazlara beni ve Elizabeth'i dualardan çıkarmalarını emretti, onlara başka birini, Kral'ın yeni veliahdını duaya eklemelerini emredecek. Sonra zavallı kardeşim öldüğünde beni ve Elizabeth'i tutuklayıp tahta veliaht olmayan bir prensi oturtacaklar."

"Kimi?"

"Edward Courtenay'i," dedi kararlı bir sesle. "Kuzenimi. Kendini ya da oğullarından birini tahta geçiremeyeceğine göre, Northumberland'ın seçeceği tek kişi o."

Aniden görüşüm aydınlandı. Düğün ziyafeti, Leydi Jane Grpv'in hpmbeaya? vm?"" sanki ^i" kendi hırslarını ona ge-

114 | Philippa Gregory

girebilmek için gırtlığına sarılmış gibi boğazında gülümseyen o morluklar. "Ama geçirebilir işte, Leydi Jane Grey'i," dedim.

"Northumberland'ın oğlu Guildford'la yeni evlendi," diye onayladı Leydi Mary. Bir an durakladı. "Buna cesaret edebilecekleri hiç aklıma gelmemişti. Annesi, kuzenim, yerinden feragat edecek, kızı olarak onun hakkını Jane devralacak. İyi de Jane Protestan, böylece Dudley'nin babası krallığın anahtarlarını elinde tutacak." Acı bir kahkaha patlattı. "Tanrım, kadın hem de ne Protestan. Bu konuda Elizabeths bile solladı, tabii ki bunun bir anlamı olmalıydı. Öyle ki Protestanlığıyla erkek kardeşimin mirasına girdi, öyle ki Protestanlığıya vatana ihanet etti, küçük aptal, Tanrı onu korusun. Onu alıp paramparça edecekler, küçük sersem. Tabii önce beni mahvedecekler. Başka türlü olmaz. Beni ülkemin insanların dualarından çıkarmak sadece ilk adım. Sonra beni tutuklayacaklar, ardından bir bahane uydurup yargılayacak ve mahkûm edecekler."

Bembeyaz yüzü aniden iyice beyazladı, yerinde yalpaladığını gördüm. "Tanrım, ya Elizabeth? Adam ikimizi de öldürecek," diye fısıldadı. "Başka türlü olmaz. Yoksa hem Katolikler, hem Protestanlar ona karşı ayaklanır. Gerçek inançları olanları susturmak için önce beni temizlemesi gerek. Ama Elizabeth'ten de kurtulması gerekiyor. Bir Protestan, Elizabeth dururken neden Kraliçe Jane'e ve Guildford Dudley gibi uyuz bir köpeğe itaat etsin ki? Ama ben ölürsem bir sonraki veliaht Elizabeth, Protestan veliaht. Northumberland ikimizi de vatan hainliğiyle suçlayabileceği bir bahane arıyor olmalı çünkü sadece birimiz yetmeyiz. Elizabeth ve beni üç ay içinde öldürecekler."

KRALİÇENİN SOYTARISI • 115

Birkaç adım öteye gitti, sonra tekrar yanıma geldi. "Elizabeths kurtarmalıyım," dedi. "Ne pahasına olursa olsun. Onu Londra'ya gitmemesi gerektiğine dair uyarmalıyım. Buraya gelmeli. Tacımı benden almayı başaramayacaklar. Ben boşuna doğmadım ve bunca yolu ülkemi benden çalmaları, ülkemi günahlara boğmaları için tepmedim. Artık yıkılmayacağım."

Eve doğru döndü. "Gel, Hannah!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Çabuk gel!"

Hem Elizabeth'i uyaran bir mektup, hem de ondan tavsiye isteyen bir mektup yazdı. Mektupların ikisini de görmedim ama o gece Lord Robert'ın bana verdiği el yazmasını çıkarttım ve babamın mektubunu şifre olarak kullanarak dikkatle bir mesaj karaladım. "M dualardan çıkartıldığı için panikledi. Leydi J'nin yeni veliaht olacağına inanıyor. Uyarmak için Eliz'e bir mektup gönderdi. Ve İsp büyükelçisinden tavsiye istedi." Bu noktada durdum. Harfleri başka harflere dönüştürmek yorucu bir işti ama bir şey daha yazmak istiyordum, ona kendimi hatırlatmak, beni saraya geri çağırmasını teşvik etmek için bir cümle, bir kelime. Bu cümleyi ya da kelimeyi okuyacak ve beni düşünecekti, bir muhbir olarak değil, bir soytarı olarak değil, ben olarak, bütün benliği ve kalbiyle ona hizmet eden o kızı ve onun sevgisini hatırlayacaktı.

"Seni özledim," yazdım kodlamaya bile uğraşmadan ama sonra karaladım.

"Eve ne zaman geri dönebilirim?" de aynı kapıya çıkıyordu.

"Korkuyorum," bütün itirafların en dürüstü olurdu.

Sonunda hiçbir şey yazmadım, çocuk kral ölümle pençe-leşir, beyaz suratlı bacanağı İngiltere tahtına ilerler ve Dud-

116 | Philippa Gregory

ley ailesini tepelere taşıırken Lord Robert'ın ilgisini kendime çekmemi sağlayacak bir şey bulamamıştım.

Bundan sonrası artık Londra'dan Kral'ın öldüğü haberini beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Leydi Mary'nin özel mesajları gidiyor, geliyordu. Hemen hemen her üç günde bir Dük'ten havanın iyi gitmesinin işe yaradığı, kardeşinin sağlığının iyiye gittiği, ateşinin düştüğü,

göğsündeki ağrıların azaldığı, Kral'ın yaz ortasına doğru iyileşeceğini umut eden yeni bir doktorun getirildiğini belirten mektuplar alıyordu. Leydi Mary'nin bu mektuplara şöyle bir göz gezdirerek şüpheyi gözlerini kıstığını, sonra bunları masasındaki çekmecelerden birine koyup bir daha hiç açmadığını görüyordum.

Sonra, temmuz ayının ilk günlerinde gelen bir mektup nefesini tutmasına ve elini kalbine koymasına neden oldu. "Kral nasıl, Leydim?" diye sordum. "Daha kötü değil ya?" Yüzü alev alevdi. "Dük, Kral'ın daha iyi olduğunu, ayaklandığını ve beni görmek istediğini söylüyor." Ayağa kalkıp pencereye yürüdü. "Tanrım, ne olur gerçekten daha iyi olsun," diye fısıldadı. "Daha iyi olsun ve benimle eski günle-rimizdeki gibi yine sevgiyle yüz yüze görüşsün, düşman danışmanları aracılığıyla değil. Belki de Tanrı ona iyileşmesi ve sonunda doğru olanı görmesi için kuvvet vermiştir. Ya da en azından bu entrikalara bir son verebilecek kadar güçlenmesini sağlamıştır. Ah, Yüce Tanrım, bana yapmam gerekenler konusunda doğru yolu göster."

"Gidiyor muyuz?" diye sordum. Londra'ya, saraya döneceğimi, tekrar Lord Robert'ı, babamı, Daniel'ı görecekimi,

KRALİÇENİN SOYTARISI | 117

beni bir nebze de olsa koruyacak olan erkeklerin yanına geri gideceğimi düşünerek çoktan ayağa fırlamıştım.

Leydi Mary'nin omzunun gerildiğini ve kararını verdiğini fark ettim. "Beni çağırtıyorsa, tabii ki gitmeliyim. Söyle, atları hazırlasınlar. Yarın yola çıkıyoruz."

Kat kat eteklerini hışırdatarak odadan çıktı, nedimelerini çağırıp eşyalarını toplamalarını emrettiğini duydum, hep birlikte Londra'ya gidiyorduk. Ayakları genç bir kızın ayakları gibi zemini döverek yukarı çıktı, sonra en şen ve heyecan dolu sesiyle Jane Dormer'ı çağırdı; Kral gerçekten iyi-leşmişse sarayda ziyafet ve dans olmalı, bu yüzden en güzel mücevherlerini yanında götürmeliydi.

Ertesi gün, önümüzde Leydi Mary'nin vagonları, etrafımızda askerleriyle yola düştük. Yolda insanlar ona iyi dileklerini iletmek için evlerinden fırlayıp ismini sesleniyor, prenses görmeleri, gerçek bir prenses görmeleri için çocuklarını omuzlarına oturtuyorlardı ve Leydi Mary bu fikre hoşça, gülümsüyordu.

Leydi at üstündeyken Hunsdon'da ilk karşılaştığım, evde yarı kapalı bir mahkûm gibi yaşayan beyaz suratlı o kadından çok farklıydı. Tezahüratlarla onu uğurlayan İngiliz halkının arasından atıyla geçerken gerçek bir prenses gibiydi. Gözlerini ısıltı gösteren koyu kırmızı bir elbise ve bir ceket giymişti üstüne. İyi at biniyordu, şapkasının arasından çıkan bir tutam kahverengi saç salınıken bir eli kırmızı eldivenin içinde yuları tutuyor, diğer eli ona seslenenlere el sallıyordu, başı dimdik, cesareti yerindeydi, yorgunluğu tamamıyla geçmiş, yüzünün rengi yerine gelmişti. Semerinin üzerinde sağlam ve bir kraliçe gibi dimdik oturuyor, atını diğer atların adımlarına uygun sürerek Londra'ya giden ana vola doğru ilerliyordu.

118 | Philippa Gregory

Yolun çoğunda atım onunkinin yanındaydı, Dük'ün verdiği zavallı küçük beygirim Leydi Mary'nin iri atına ayak uydurmak için epey çaba harcıyordu. Benden çocukluğumda öğrendiğim İspanyolca şarkıları söylememi istedi, annesi bir zamanlar ona da bu şarkıları söylediğinden arada bir melodiyi ya da şarkının sözlerini hatırlıyor, onu seven bir annenin hatıralarıyla titreyen sesiyle bana eşlik ediyordu.

Londra'ya giden yolda hızla ilerliyor, yaz vakti çekilen suları sıçratarak dereleri geçiyor, toprağın yumuşak olduğu yerlerde eşkin gidiyorduk. Leydi Mary neler olduğunu öğrenmek için bir an evvel saraya varmak istiyordu. John Dee'nin aynasını ve Kral'ın ölüm tarihini, altı temmuzu nasıl tahmin ettiğimi hatırladım ama bir şey söylemeye cesaret edememiştım. İngiltere Kraliçesi'nin ismini söylemişim fakat ağızımdan çıkan isim Kraliçe Mary değildi. Altı temmuz Lordum'u memnun etmek için uydurduğum bir tahmindir ama Jane ismi öylece ağızımdan fırlamıştı; ikisinin de hiçbir anlamı olmayabilirdi. Leydi Mary korkularının asılsız olduğunu görmeyi umarak Londra'ya doğru atını sürerken ben de onun yanında görme yeteneğimin söylediklerinin birer saçmalık ve uydurmadan ibaret olduğunu umarak ve öyle olması gerektiğini düşünerek ona eşlik ediyordum.

Bütün sabah boyunca at tepesindeydik ve ancak öğlen civarı Hoddesdon isimli kasabaya vardık; hepimiz yeniden yola çıkmadan evvel güzel bir akşam yemeği yemeyi ve iyice dinlenmeyi umuyorduk. Birdenbire önümüzde adamın biri belirdi ve elini kaldırarak Leydi Mary'ye bir işaret verdi. Belli ki Leydi'yi tanıyordu. Leydi Mary hemen ona el sallayarak baş

başa konuşmak üzere adamı yanına çağırdı. Adam onun atının dibine yanaşıp yularını bunu sanki her zaman yapıyormuş gibi eline aldı. Leydi Mary ona doğru

KRALİÇENİN SOYTARISI | 119

eğildi. Aralarındaki konuşma çok kısa sürdü, duymak için epey çabalamama rağmen sesi çok alçaktı. Sonra adam geri çekilip kasabanın yoksul sokaklarında gözden kayboldu. Leydi Mary hemen bir mola emretti, ardından öyle bir hızla atından yere fırladı ki seyis başı ona yetişmekte güçlük çekti. Koşarak en yakın hana girdi, bağırarak bir kâğıt kalem istedi, sonra herkese içecek ve yemek ısmarlayıp atların elden geçirilmesini ve bir saat sonra yola çıkacak şekilde hazır olmasını emretti.

"Yüce Tanrım, artık yola devam edemeyeceğim," dedi Leydi Margaret, hanımı hızlı adımlarla yanından geçerken. "Öyle yorulduğum ki bir adım daha atmaya halim kalmadı."

"O zaman gelme," diye yapıştırdı Leydi Mary ki, asla böyle davranmazdı. Sesinin tonu hepimizi genç ve iyileşmekte olan kralımızı görmek üzere Londra'ya yaptığımız bu ümit dolu yolculuğun aniden feci şekilde yön değiştirdiği konusunda uyarıyordu.

Lord Robert'a mesaj göndermeye cesaret edemedim. No-tu ona ulaştırmak hiç de kolay olmazdı, hem zaten yolculuğun bütün keyfi kaçmıştı. Adam ona ne söylediyse, belli ki kardeşinin iyileşmekte olduğunu ve Leydi Mary'yi dans etmesi için saraya davet ettiğini telaffuz etmemişti. Leydi Mary ana salondan içeri girdiğinde yüzü solgun, gözleri kıpkırmızıydı ama hüznün onu yumuşatmamıştı. Kararlı ve öfkeliydi.

Elçilerinden birini, İspanyol büyükelçisini bulması, görüşlerini almak için ona yalvarması ve tahtını ele geçirmekte İspanyol imparatorunun yardımına ihtiyacı olabileceği konusunda onu uyarması için Londra yolunun güneyine gönderdi. Başka bir elçi aracılığıyla da Leydi Elizabeth'e sözlü bir mesaj ilettiler, kız kardeşler erkek kardeşe karşı ent-

120 | Philippa Gregory'-;

rika çeviriyormuş gibi bir imaj yaratmamak için mesajı kâğıt üzerine yazmaya cesaret edemedi. "İkiniz yalnız kalmadan onunla sakın konuşma," diye tembihledi. "Söyle, sakın Londra'ya gitmesin, bu bir tuzak. Kendi güvenliği için hemen yanıma gelmesi gerektiğini söyle."

Dük'e de bir mesaj gönderdi, yolculuk edemeyecek kadar hasta olduğunu ve Hunsdon'daki evinde huzur içinde dinlenmek istediğini yazdı. Sonra ana kafiye geriden gelmesini emretti. "Sen benimle geliyorsun, Leydi Margaret, sen de Hannah," dedi. En sevdiği nedimesi Jane Dormer'a gülümsedi. "Sen bizi takip edeceksin," dedi ve kulağına eğilip ona gideceğimiz yeri fısıldadı. "Bu kafilenin peşimizden gelmesini sağlamalısın. Biz kimsenin yetişemeyeceği kadar hızlı gideceğiz."

Bize eşlik etmesi için altı adam seçti, yandaşlarına kısa bir veda konuşması yaptı, sonra parmaklarını şaklatarak seyis başının onu semerine oturtmasını emretti. Atını çevirip bizi Hoddesdon'dan çıkararak kasabaya geldiğimiz yola geri soktu. Ancak bu kez kuzeye giden büyük yolu takip ediyor ve güneş yavaşça tepemizden solumuza inip batarken, gökyüzü rengini kaybedip ağaçların karanlık gölgeleri üzerinde gümüş rengi minik bir ay belirirken biz hızla Londra'dan uzaklaşıyorduk.

"Nereye gidiyoruz, Leydi Mary? Hava kararıyor," diye sordu Leydi Margaret yalvarır gibi. "Karanlıkta at süremeyiz."

"Kenninghall'a," diye cevapladı Leydi Mary katı bir sesle. "Kenninghall nerede?" diye sordum, Leydi Margaret'in aptallaşan yüzünü görünce.

"Norfolk'ta," dedi sanki dünyanın öbür ucuymuş gibi. "Tann bize yardım etsin, Leydi kaçıyor"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 121

"Kaçıyor mu?" Tehlike sezgisiyle boğazımın yandığını hissediyordum.

"Deniz tarafında. Lowestoft'tan gemiye binip İspanya'ya kaçacak. Adam ona herhalde onu büyük tehlikelerin beklediğini ve ülkeyi toptan terk etmesini söyledi."

"Ne tür tehlikeler?" diye sordum hemen.

Leydi Margaret omuz silkti. "Kim bilir? Vatan hainliğinden yargılanma. Ya biz ne olacağız? Eğer İspanya'ya gidiyorsa ben eve dönüyorum. Hanımım için bile olsa bir vatan hainiyle baş başa kalamam. İngiltere yeterince kötüydü, bir de İspanya'ya sürülmeyeceğim."

Cevap vermedim, çılgın gibi nerenin benim için en güvenli yer olacağını düşünüyordum; evde babamla mı kalmalıydım, Leydi Mary'yle mi, yoksa bir at kapıp Lord Robert'a mi gitmeliydim?

"Sen ne yapacaksın?" diye üsteledi.

Korkudan dilim dolanarak başımı iki yana salladım, elimle çılgın gibi yanağımı ovuyordum. "Bilmiyorum, bilmiyorum. Eve gitmeliyim, sanırım. Ama yolu bilmiyorum. Babam ne yapmamı isterdi, onu da bilmiyorum. Bu işin doğruları ya da yanlışları hakkında hiçbir fikrim yok."

Genç bir kadına pek de yakışmayan acı bir gülümsemeyle güldü. "Doğru ya da yanlış diye bir şey yok," dedi. "Sadece kazanmayı sevenlerle kaybetmeyi sevenler var. Altı adamı, ben ve bir soytarıyla Leydi Mary, koca bir ordu ve Londra Kulesi dahil, krallığın bütün kalelerini elinde tutan Northumberland Dükü'ne karşı savaşı kaybedecek."

İşkence gibi bir yolculuktu. Hiç mola vermeden gece bastırana dek atlarımızı sürdük, sonra Sawson Hall'da, John

122 | Philippa Gregory

Huddleston adında bir beyin evinde durduk. Hizmetçilerden birine bana bir parça kâğıt ve bir kalem getirmesi için yalvardım ve Lord Robert'a değil, adresini vermeye cesaret edemediğim birine, John Dee'ye bir mektup yazdım. "Sevgili Eğitimcim," diye başladım, mektubu açacak olan herhangi birini yanlış yönlendirebilmek umuduyla. "Bu tekerleme hoşunuza gider umarım." Ve altına benim yaşımdaki bir kız çocuğunun kibar bir eğitime göndermek isteyebileceği bir oyun gibi göstermeye çalışarak şifreli harfleri yılan kıvrımlarıyla yerleştirdim. Kısaca şöyle diyordu; "Ken-ninghall'a gidiyor." Ve ardından, "Ben ne yapmalıyım?"

Hizmetçi mektubu ertesi günü geçecek olan atıyla göndermeye söz verdi, mektubun doğru yere ve doğru ellere ulaşmasını dilemekten başka yapabilecek bir şeyim yoktu. Kendimi mutfaktaki ateşin yanına çektikleri tekerlekli somyaya attım ama bütün yorgunluğuma rağmen gittikçe azalan ateşin loş ışığında nerenin benim için güvenli olabileceğini düşünmekten sabaha kadar gözümü kırpmadım.

Sabah erkenden, saat beş civarı, tutulmuş halde uyandım, gözümü açtığımda kahya oğlan başımın tepesinde şangırtıyla kova kova su, çuval çuval odun taşıyordu. Leydi Mary sanki yasak değilmiş gibi John Huddleston'un şapelinde duasını dinledi, sabah yedide bütün gücünü toplamış halde, yolu göstermesi için yanına Bay Huddleston'u da alarak semerine oturdu.

Ben arkadan gidiyordum, önümde nallarını takırdatarak ilerleyen bir düzine kadar at vardı, küçük midillim öndeki-lere yetişmeye çabalıyordu ki havada o eski, tuhaf, berbat kokuyu duydum. Yanık kokusu alıyordum, duman kokusu. Şişte kızaran bifteğin iştah açıcı ya da mevsim sonunda yakılan yaprakların masum kokusunu değil, kin kokusu ah-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 123

yordum, birinin inançlarını, birinin evini yerle bir eden kötü niyet kokusu... Semerimde dönüp arkama baktım ve ufukta az önce geride bıraktığımız evden yükselen alevleri gördüm, Sawston Hall ateşe verilmişti.

"Leydim!" diye bağırdım. Beni duydu, döndü, sonra atını dizginledi, John Huddleston hemen yanı başındaydı. "Eviniz!" dedim uzatmadan.

Bakışları benden öteye kaydı, görebilmek için iyice gözlerini kıstı. Emin olamadı, belli ki aldığım duman kokusunu o almiyordu. Leydi Mary bana baktı. "Emin misin, Hannah?"

Başımınla onayladım. "Kokuyu duyuyorum. Duman kokusunu." Sesim içimdeki korkuyu ele veriyordu. Elimle sanki is üzerime yağıyormuş gibi durmadan yanağımı ovuyordum. "Kokuyu duyuyorum. Evinizi ateşe verdiler, efendim."

Sör Huddleston sanki doğruca eve gidecekmiş gibi atını çevirdi, sonra ziyareti evine ve servetine mal olan kadını hatırladı. "Beni başışlayın, Leydi Mary. Eve gitmeliyim... Ka*rim..."

"Koş," dedi Leydi kibarca. "Emin ol, ben kendi evime girdiğim anda sen de yeni evine gireceksin. Sana başka bir ev vereceğim, bana olan sadakatin yüzünden kaybettiğin evden daha büyük, daha şatafatlı bir ev. Bu iyiliğini asla unutmayacağım."

Adam endişeden aklını- oynatmış halde onu başıyla onayladı, ardından dörtnala ufukta evinden yükselen alevlerin görüldüğü tarafa yöneldi. Kahyası atını Leydi Mary'nin yanına sürdü. "Size yolu göstermemi arzu eder misiniz, Leydim?" diye sordu.

"Evet," dedi Leydi. "Beni Bury Saint Edmunds'a götürebilir misin?"

124 | Philippa Gregory

Kahya beresini başına geçirdi. "Mildenhall ve Thetford ormanından doğru mu? Tabii, Leydim." Leydi yola devam işareti verdi ve ardına bakmadan atını sürdü. İçimden, bir gece önce konakladığı evin yerle bir edildiğini görmesine rağmen geride bıraktığı harabeyi değil, sadece önündeki güçlükleri düşünebiliyorsa işte gerçek bir prenses, diye geçirdim.

O geceyi Thetford yakınlarındaki Euston Hall'da geçirdik ve ben Leydi Mary'nin odasında, tüm giysilerim üzerimde, pelerinime sarılıp her an geleceğinden emin olduğum bir tehlikeyi bekleyerek yerde yattım. Bütün gece ayak sesleri, yangın kokusu, meşalelerin is kokusunu duymaya hazır tetikte durdum. Arada bir içim geçti ama tıpkı Sawston Hall'a yaptıkları gibi bir Protestan çetesinin gelip bu evi de kül edeceği korkusuyla neredeyse hiç gözümü kırpmadım. Çatıyı ve merdivenleri ateşe verdiklerinde evden çıkamayacağım düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Duman kokusuyla uyanmaktan korkarak bütün geceyi uykusuz geçirdim, bu yüzden taşların üzerinde yürüyen atların toynak seslerini duyduğumda neredeyse içim rahatladı, hemen pencereye koştum, uyumadan tetikte durmamın ödülü olsa gerekti, Leydi Mary gözlerini açtığında elimi ona uzatarak sessiz olmasını işaret ettim.

"Ne görüyorsun?" diye sordu yataktan, battaniyeleri üzerinden atarken. "Kaç adam var?"

"Sadece bir at var, adam perişan görünüyor." "Git bak bakalım, kimmiş."

Tahta basamaklardan girişe koştum. Nöbetçi gözetleme deliğini açmış, geceyi burada geçirmek isteyen yolcuyla ağız dalaşı yapıyordu. Elimi nöbetçinin omzuna koydum, kenara çekildi. Gözetleme deliğinden bakabilmek için parmak uçlarımda yükselmem gerekiyordu

KRALİÇENİN SOYTARISI | 125

"Kimsin?" diye sordum, havasında olmadığım bir role bürünerek olabildiğince boğuk bir sesle.

"Ya sen kimsin?" diye sordu bana. Sesteki o belirgin Londra aksanını hemen yakaladım.

"Ne istediğini söyleyen iyi olur," diye üsteledim. Gözetleme deliğine iyice yaklaşıp sesini fısıldar gibi alçaktı. "Leydi'ye önemli bir haberim var. Kardeşiyle ilgili. Beni anladın mı?"

Bizi tuzağa düşürmek için gelip gelmediğini anlamanın hiçbir yolu yoktu. Riski göze alıp kenara çekildim ve nöbetçiye kapıyı açmasını işaret ettim. "İçeri al, sonra kapıyı tekrar sürgüle."

Adam içeri girdi. Tanrı'dan benim ihtiyacım olduğunda da görme yeteneğimi kullanabilmeyi diledim. Peşinde bir düzine daha adam olup olmadığını, şu anda evi çevreleyip çevrelemediklerini, samanlıkları ateşe verip vermediklerini bilmek için her şeyimi feda edebildim. Ancak sadece adamın yorgun olduğunu, üzerindeki yolculuk kirini ve heyecandan içinin kaynadığını görebiliyordum. "Mesaj ne?"

"Kendisinden başka kimseye söyleyemem." İpek eteklerin hışırtısı duyuldu, ardından Leydi Mary aşağı indi. "Kimsin?" diye sordu.

Adamın cevabı beni onun bizim tarafımızda olduğuna ve dünyanın bizim için bir gecede değiştiğine ikna etti. Alçalan bir kartal gibi çevik bir hareketle tek dizinin üzerine çöktü, kafasından şapkasını çekti ve sanki bir kraliçenin önünde reveransa geçer gibi başını eğdi.

Tanrı onu komşun, Leydi Mary bir an bile tereddüt etmedi. Sanki hayatı boyunca İngiltere Kraliçesi'ymiş gibi elini uzattı. Adam ona uzanan eli tutkuyla öpüp gözlerini Leydi Mary'ye çevirdi.

126 | Philippa Gregory

"İsmim Robert Raynes,-Londra'nın kuyumcusuyum, beni size Sor Nicholas Trockmorton kardeşiniz Edward'ın öldüğünü haber vermem için gönderdi, Majesteleri. Artık İngiltere Kraliçesi'siniz."

"Tanrı onu kutsasın," dedi Leydi alçak sesle. "Tanrı Edward'ın izzetli ruhunu kutsasın."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Dine dönerek mi öldü?" diye sordu.

Adam başını iki yana salladı. "Bir Protestan olarak öldü."

Leydi onu başıyla onayladı. "Ve ben kraliçe ilan edildim, öyle mi?" diye sordu daha sert bir sesle.

Adam.hayır der gibi başını salladı. "Özgürce konuşabilir miyim?"

"Özgürce konuşmayacaksan tekerlemeler zırvalamak için epey uzun bir yol kat etmiş olursun," diye cevapladı Leydi duyusuz bir sesle.

"Kral ayın altısının akşamında acılar içinde öldü," dedi alçak sesle.

"Altısında mı?" diye araya girdim.

"Evet. Ve ölmeden önce babasının vasiyetini değiştirdi."

"Buna yasal olarak hakkı yok. Vasiyetin içeriğini değiştiremez."

"Buna rağmen değiştirdi. Sizi veliaht konumundan çıkardı, Leydi Elizabeth'i de. Veliahdı olarak Leydi Jane'i yazdı."

"Bunu isteyerek yapmış olamaz," dedi Leydi yüzü bembeyaz kesilerek.

Adam yüzünü buaıstırdı. "Kendi elleriyle değıştirdi, Lordlar Kamarası ve yüksek mahkemedeki herkes de onaylayıp imzaladı."

"Bütün meclis mi?" diye sordu.

"Hepsi."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 127

"Peki benim durumum?"

"Sizi vatan haini ilan edildiğimize dair uyarmaya geldim. Lord Robert Dudley sizi tutuklamak, ve Kule'ye götürmek üzere buraya geliyor."

"Lord Robert buraya mı geliyor?" diye sordum.

"Önce Hunsdon'a gidecektir," dedi Leydi Mary. "Babasına orada olacağımı yazdım. Nerede olduğumuzu bilemez."

Bir şey söylemedim ancak John Dee'nin benim notumu ona iletteceğini ve aferin bana, bu sayede bizi nerede bulacağını kesinlikle tahmin edeceğini biliyordum.

Leydi Mary sadece kardeşi Elizabeth için endişeliydi. "Ya Leydi Elizabeth?"

Adam omuz silkti. "Bilmiyorum. Çoktan tutuklanmış olabilir. Onun evine de adam gönderiyorlardı."

"Peki Robert Dudley şimdi nerede?"

"Ondan da haberim yok. Sizi bulmak bütün günümü aldı. Sawston Hall'dan itibaren izinizi sürdürdüm çünkü yangını duyup* orada olduğunuzu tahmin ettim. Üzgünüm leyd... Majesteleri."

"Peki Kral'ın ölümü ne vakit ilan edildi? Ve Leydi Jane'in haksız veliahtlığı?"

"Ben yola düştüğümde henüz ilan edilmemişti."

Leydi Mary bir an durumu anlamak için durakladı, sonra öfkeleni. "Kardeşim öldü ve ölümü ilan edilmedi mi? Kral yanında kimse olmadan öyle kendi kendine mi yatıyor? Dua bile edilmeden? Adına hiçbir tören düzenlenmeden?"

"Ben yola çıkarken ölümü hâlâ sırdı."

Leydi dudaklarını ısırıp söyleyeceklerini yuttu, aniden gözleri cin kesildi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Sör Nicholas'a da hizmetinden dolayı teşekkürlerimi iletin, üstelik yapükljiini oncun uekleniek için hiçbir sebebim yok."

128 | Philippa Gregory

Cümlesindeki istihza oldukça sertti, dizlerinin üzerinde bekleyen bu adam için bile. "Bana gerçek kraliçenin siz olduğunu söyledi," diye atladı adam. "Kendisinin ve tüm ev halkının emrinizde olduğunu."

"Tabî ki gerçek kraliçe benim," dedi Leydi. "Gerçek prenses de hep bendim. Ve krallığı geri alacağım. E5u gece burada uyuyabilirsin. Nöbetçi sana bir yatak ayarlar. Sabah Londra'ya geri dön ve efendine teşekkürlerimi ilet. Bana bunları bildirmekle doğru bir iş yaptı. Kraliçe benim ve tahtım da benim olacak."

Topuklarının üzerinde dönüp etekleri merdivenleri sürüye sürüye yukarı çıktı. Bense peşinden gitmeden evvel bir dakika kadar durakladım.

"Ayın altısı mı dedin?" diye sordum Londralı adama. "Kral ayın altısında mı öldü?" "Evet."

Reverans yaptıktan sonra hemen Leydi Mary'nin peşinden yukarı çıktım. Odasına varır varmaz Leydi kapıyı kapattı ve yüzündeki o gururlu maskeyi indirdi. "Bana hizmetçilerden birinin giysilerini getir, sonra da John Huddleston'un seyisini uyandır," dedi telaşla. "Sonra ahırlara git ve iki at hazırla, birinin semeri ikili olsun, kahya ve benim için, diğerine de sen bineceksin." "Leydim?"

"Bana artık Majesteleri diyebilirsin," dedi asık bir suratla. "Artık İngiltere Kraliçesi'yim. Haydi fırla." "Seyise ne diyeceğim?"

"Kenninghall'a bugün varmamız gerektiğini söyle. Onun hemen ardından gideceğimi ve diğer herkesi burada bırakacağımızı. Ve senin de bizimle geleceğini."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 129

Peki anlamında başımı sallayıp dışarı fırladım. Dün gece bize hizmet eden hizmetçi bir düzine daha hizmetçiyle birlikte yukarıda tavan arasında uyuyordu. Basamakları çıkıp kapıdan içeri şöyle bir göz gezdirdim. Karanlıkta kadını bulup sarsarak uyandırdım, elimi ağzına bastırıp kulağına fısıldadım, "Yeterince katlandım. Ben kaçıyorum. Giysilerin için sana bir şilin veririm. Arkamdan çalmış dersin, kimse anlamaz."

"İki şilin," dedi hemen.

"Anlaştık," dedim. "Giysileri ver, paranı getireyim." Gömleğiyle önlüğünü bulmak için yastığının altını eşeledi. "Sadece elbiseyle başlık," diye emrettim, Kraliçe'ye eski püskü iç çamaşırlarını

giydirmeye düşüncesiyle irkilerek. Başlığıyla birlikte istediklerimi toparlayıp bana uzattı ve ben parmak uçlarımda Leydi Mary'nin odasına indim. "Buyurun," dedim. "Bana iki şiline mal oldu." Çantasından iki şilin çıkarttı. "Çizme yok ama." "Lütfen kendi çizmelerinizi giyin," dedim yalvarır gibi. "Ben daha önce de kaçtım, nasıl olduğunu bilirim. Başkasının çizmeleriyle bir yere varamazsınız."

Bu lafıma gülümsedi. "Haydi o zaman," dedi. Elimde iki şilinle tekrar yukarı koşup Tom'u, John Hudd-lestone'ın seyisini buldum ve adamı atları hazırlaması için ahırlara gönderdim. Mutfak kapısından fırına süzıldüm ve tam umduğum gibi bir önceki akşam yanan fırının ateşinde pişirilmiş bir tepsi ekmek buldum. Yarım somununu alıp pantolonumun ve ceketimin ceplerine tıktırdım, küfeli eşekler gibi görünüyordum, sonra hemen sofaya geri döndüm.

Leydi Mary oradaydı, hizmetçi kıyafında, başlığını iyice yüzüne indirmiş halde. Nöbetçi ahırlara gitmek isteyen hizmetçi kt73 kapıyı açmamak için ağız dalaşına girişmişti. Taş-

13Q | Philippa Gregory

larda parmak uçlarımdan gelen sesi duyduğunda rahatlayarak bana döndü.

"Uzatma," dedim makul sesle adama. "Jon Huddleston'un hizmetçisi, seyis onu bekliyor. Günün ilk ışıklarıyla birlikte yola çıkacağımızı söyledi. Sawston Hail'a geri döneceğiz, geç kalırsak kamçılanırsınız."

Adam gece Hristiyanlar'ın uykusunu bölen ve sabahın köründe evi terk eden misafirlerden yakına yakına kapıyı açtı ve Leydi Mary'yle ben dışarı süzıldük. Tom bahçedeydi, bir yanında çift semerli iri bir aygır, diğer yanında da benim bineceğim daha ufak bir at vardı. Küçük atımı burada bırakmak zorundaydım, zorlu bir yolculuğa çıkıyorduk.

Seyis semere atlayıp aygırı yükseltiye götürdü, ben de Leydi Mary'nin adamın arkasına sıkışmasına yardım ettim. Leydi adamın beline sıkı sıkı yapıştı ve yüzünü kapamak için başlığını iyice öne çekti. Bense atımı yükseltiye götürmek zorunda kaldım, üzengi yardım almadan binemeyeceğim kadar yüksekti. Atın üzerine yerleştiğimde toprak benden epey uzakta göründü. Hayvan huysuz huysuz kenara yürüyünce yuları öyle sert çektim ki bu kez de başını sağa sola savurup yan yan gitmeye başladı. Daha önce hayatımda hiç bu kadar iri bir ata binmemiştim ve korkuyordum ama daha küçük bir hayvan bu yolculuğun altından kalkamazdı.

Tom atının başını çevirip bahçeden dışarı çıktı. Peşinden atımı döndürdüğümde kalbimin gümbür gümbür attığını fark ettim, işte yine firar başlamıştı ve ben yine korkuyordum ancak bu kez durumum belki İspanya'dan kaçışımızdan, Portekiz'den kaçışımızdan, hatta Fransa'dan kaçışımızdan bile daha kötüydü. Çünkü bu kez İngiltere tahtına haksız yere sahip çıkan birinden. Lord Robert Dudley ve iş ba-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 131

şındaki ordusundan kaçıyordum, Lord'un yeminli tebaası, güvenilir hizmetkâriydim ve Yahudi'ydim ancak aynı zamanda Hristiyanlığın gereklerini yerine getiriyor, Protestanlık yemini etmiş bir ülkede Katolik bir Prenses'e hizmet ediyordum. Doğan güneşe karşı atlarımızı eşkin sürerek doğuya doğru ilerlerken kalbimin neden gırtlığımda attığına ve kulağıma neden atların toynak seslerinden daha yüksek geldiğine şaşmamak gerekti.

Öğlen vakti Kenninghall'a vardığımızda atları neden tırnakları içe göçene dek koşturduğumuzu kavradım. Güneş gökyüzünde tepe noktasındaydı ve iyi bakılmış bu malikâne dümdüz, başına buyruk arazide gün ışığında küçücük ama dimdik görünüyordu. Yaklaştığımızda bunun hiç de sevimli oyuncak bir şato olmadığını fark ettim, hareketli, zincirli bir köprüsü ve köprüünün üzerinde mevcut olan tek girişi kapatabilecek biçimde indirilebilen demir parmaklıklar vardı. Sıcak renkli kırmızı kiremitten yapılmıştı, insanı aldatacak denli hoş, ancak kuşatma altında teslim olmayacak türden bir evdi.

Ev halkı Leydi Mary'yi beklemiyordu, evin bakımını üstlenerek burada yaşayan birkaç hizmetçi şaşkınlık ve misafirperverlikle neredeyse yuvarlana yuvarlana kapıdan dışarı çıktı. Atlarımızı ahırlara alırlarken Leydi Mary'nin bir baş işaretiyle hemen onlara Londra'dan gelen dehşetli haberi ıttıttım. Leydi Mary'nin tahta geçtiği haberini tezahüratlarla karşılayıp beni semerden aşağı çektiler ve üzerimdeki oğlan giysilerine kanıp hakikaten bir erkeğim gibi avuçlarıyla sırtımı dövdüler. Acıyla bir çığlık patlattım. Hunsdon'dan IloûdcmJon a, Sawston üan Thetlorda, Ihetford'dan da bu-

132 | Philippa Gregory

raya neredeyse hiç durmadan at binmekten bileklerimden kasıklarımaya kadar bacaklarımın bütün iç kısmı ve kol bileklerim kaskatı kesilmişti.

Leydi Mary aygırın tepesinde çiftli semerde onca zaman oturmaktan bitkin durumda olmalıydı, neredeyse kırındaydı ve sağlığı iyi değildi ancak sadece atından yere indirilirken yüzünün buruştuğunu gördüm, o kadar. Diğer herkes-se tezahürleri duyduğunda çenesinin hafifçe yükseldiğini, onları büyük salona buyur edip alkışlarını kabul ederken yüzünü aydınlatan o Tudor gülümsemesini gördü. Bir dakika kadar kardeşinin ruhu için dua etti, hemen ardından başını kaldırdı ve onlara hanımlığı ve toprak sahipliği ne kadar iyiye kraliçeliğinin de o kadar iyi olacağına dair söz verdi. Bu sözler bir tezahürat daha getirdi, salon insanlarla dolup taştı, tarlalarda ve ormanlarda çalışan insanlar, köylüler, teker teker salona üşüştü, hizmetkârlar ellerinde sürahiler dolusu bira, kupalar dolusu şarap, dilim dilim ekmek ve etle etrafta koşuşturdu. Leydi Mary salonun başköşesindeki koltuğuna yerleşip sanki hiç hasta falan değilmiş gibi herkese tek tek gülümsedi, bir saat kadar onlara eşlik ettikten ve kahkahalar patlattıktan sonra üzerindeki hırpani kılığından ve pelerininden kurtulması gerektiğini söyleyerek odasına çıktı.

Birkaç hizmetçi, odasını hazır etmek için kendini paralamış ve ona kumaştan bir yatak yapmıştı. Yatak en iyi kalite yatak değildi ama benim kadar yorgunsa başını yastığa koyar koymaz uyuyabilirdi. Odaya bir küvet getirip Leydi Mary kıymıklardan korunması için içini kumaşla kapladılar ve sonra küveti sıcak suyla doldurdular. Ardından son ziyaretinde evde bıraktığı birkaç giysisini çıkartıp istediğini seçmesi için yatağın üzerine serdiler.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 133

"Gidebilirsin," dedi bana dönüp, sonra üzerindeki hizmetçi pelerinini yere bırakıp bağcıklarını çözmesi için hizmetçiye arkasını döndü. "Yiyecek bir şeyler bul, sonra da yat uyu. Yorgunluktan ölüyor olmalısın."

"Teşekkür ederim," dedim, ağrıyan çarpık bacaklarımla kapıya doğru topallarken.

"Eee, Hannah?"

"Evet Leydim... Majesteleri?"

"Benimle kaldığın süre içinde maaşını kim ödemiş ve bundan ne kazanç ummayı beklemiş olursa olsun... bugüne dek bana iyi bir dost oldun. Bunu unutmayacağım."

Bir an durup Lord Robert'ı derhal buraya yönlendirecek olan iki mektubumu, Lord Robert bizi yakaladığında bu kararlı, hırslı hanımefendinin başına neler geleceğini, Lord'un bizi burada kesinlikle ele geçireceğini çünkü ona nereye geleceğini harfi harfine bildirdiğimi, sonrasında Leydi'nin Ku-le'ye gideceğini ve büyük ihtimalle vatana ihanetten ölüm cezasına çarptırılacağını düşündüm. Evinde bir muhbir olarak yaşamıştım ve dostlarının en sahtesiydim. İkiyüzlünün danis-kasiydim, gerçi Leydi durumun bir kısmından haberdardı ama sahtekarlığın ne kadar içime işlediğini tahmin etmesi mümkün değildi.

O an ona her şeyi itiraf edebilecek olsam çekinmeden yapardım. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi, evine onun aleyhine çalışmak için gönderildiğimi ama şimdi onu tanıdığımı ve sevdiğimi, ona hizmet etmek için her şeyi yapabileceğimi söylemek istedim. Robert Dudley'nin benim Lordum olduğumu, benden istediği her şeyi yapmak zorunda olduğumu söylemek istedim. O güne dek yaptığım her şeyin çelişkilerle dolu olduğunu söylemek istedim; her şeyin aynı anda hem siyah hem beyaz olduğunu, hem sevgi hem korku dolu olduğunu

134 | Philippa Gregory

Ama söyleyemedim, yalan söylemeye alışan bu dilimin altında sır tutmayı öğrenerek büyümüştüm, bu yüzden önünde tek dizimin üzerine çöküp başımı eğdim.

•Kraliçelerin yaptığı gibi öpmem için bana elini uzatmadı. Annemin yaptığı gibi elini başıma koydu ve, "Tanrı seni korusun, Hannah ve seni günahlardan uzak tutsun," dedi.

O an o şefkat dolu sözler, öz annemin başıma değen eli, gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu; odadan çıkıp tavan arasındaki banyosuz ve yemeksiz minik odama gittim, hâlâ küçücük bir kız olarak hüngür hüngür ağladığımı kimse görmesin diye doğruca yatağıma girdim.

Sonraki üç günü kuşatma beklentisiyle Kenninghall'da geçirdik ama ne Lord Robert, ne de süvarileri geldi. Malikânenin etrafında yaşayan beyefendiler hizmetkârları ve akrabalarıyla birlikte akın akın eve doluştu, bazıları silahlıydı, bazıları mızrak yapmamız için demir, bazıları kürek ve kargı yapmamız için kancalar getirdi. Leydi Mary bilge beyefendilerin tavsiyeleri ve İspanyol elçisinin yalvaran mektubuna rağmen malikânenin salonunda kendini İngiltere Kraliçesi ilân etti. İspanyol elçisi mektubunda Leydi Mary'nin kardeşinin öldüğünü, Northumberland'ı yenmenin mümkün olmadığını, bu yüzden Dük'le müzakereye oturması gerektiğini, bu meyanda amcasının da İspanya'da eninde sonunda gelecek olan düzmece vatan

hainliğı suçlaması ve ölüm cezasıyla ilgili elinden geleni yapacağını yazmıştı. Mektubun bu kısmı Leydi'nin suratının asılmasına neden oldu, ardından daha da beter bir haber geliyordu. Elçi sırf İspanyol gemilerinin onu kurtanmasını, İspanya'ya götürmesini engellemek için Northumberland'!;-» Nor-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 135

folk'tan Fransız sularına savaş gemileri gönderdiğini yazmıştı. Artık. Leydi Mary için kaçış yolu kalmamıştı, İmparator onu kurtarmak için tek bir girişimde bile bulunamazdı. Dük'e teslim olmalı, tahttan vazgeçtiğini ilan etmeli ve kendini Dük'ün insafına bırakmalıydı.

"Ne görüyorsun, Hannah?" diye sordu bana. Sabahın erken saatleriydi, duadan yeni gelmişti, tespihi hâlâ elindeydi ve alnında kutsal suyun damlacıkları duruyordu. Leydi için kötü bir sabahtı, bazen umutla aydınlanıp mutlu olan yüzü solgun ve bezgin görünüyordu. Korkudan hasta olmuş gibiydi.

Başımı iki yana salladım. "Sizin için gelecek bana sadece bir kez göründü, Majesteleri ve kraliçe, olacağınızdan emindim. Şimdi kraliçesiniz. O günden beri başka hiçbir şey görmedim."

"Şimdi kraliçeyim hakikaten," dedi alayla. "Hiç olmazsa kendi kendimi kraliçe ilan ettim. Keşke bunun ne kadar süreceğini ya da başka birilerinin beni onaylayıp onaylamayacağını da söyleyebilseydin."

"Keşke," dedim ciddi bir ifadeyle. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bana teslim olmamı öğütlüyorlar," dedi açık açık. "Hayatım boyunca güvendiğim danışmanlar, İspanya'daki akrabalarım, annemin tek dostları. Hepsi bana bunun kazanamayacağım bir savaş olduğunu, devam edersem boynumun vuılacağını söylüyor. Kule Dük'ün elinde, Londra Dük'ün elinde, ülke Dük'ün elinde, denizde savaş gemileri var, peşinde bir ordu destekçisi, kraliyet muhafızları var. Ülkenin Mint'te yatan bütün paracıkları onun, Kule'deki bütün silahlar onun. Benimse sadece bu şatom var, sadece bu kasabam, birkaç kraliyet muhafızım ve bir iki tırmığım. Ve Lord Robert'la adamları burava doğai ileri ivor."

136 | Philippa Gregory

"Kaçamaz mıyız?" diye soldum.

Başını iki yana salladı. "Ne yeterince hızlı, ne de yeterince uzağa. Bir İspanyol' gemisine kapağı atabilseydim, belki... ama Dük buradan Fransa'ya dek bütün denizi savaş gemileriyle doldurmuş, buna hazırmış, bense değildim. Tuzağa düşürüldüm."

Aklıma John Dee'nin Dük'ün çalışma odasında serili duran ve üzerinde Norfolk'un etrafını sarmış askerlerle denizcileri gösteren minik şekillerin bulunduğu haritası geldi. Leydi Mary bunların tam ortasında kapana kısırılmıştı.

"Teslim olmak zorunda mı kalacaksınız?" diye fısıldadım.

Korktuğunu düşünmüştüm ama benim sorumla birlikte yüzüne renk geldi, sanki ona meydan okumuşum, büyük bir kumar oynama teklifinde bulunmuşum gibi gülümsedi. "Teslim olursam Tanrı beni lanetlesin!" diye yemin etti. Sanki ortaya attığı hayatı değilmiş de mızrak dövüşü için bahse giriyormuş gibi bir kahkaha patlattı. "Hayatımı kaçarak, saklanarak, yalan söyleyerek geçirdim. Bir kere, bir kerecik bile olsa kendi sancağımla at binip beni reddeden, haklarımı, kiliseyi ve bizzat Tanrı'yı reddeden insanlara baş kaldırdığım için mutlu olmalıyım."

Onun bu heyecanı benim içimdeki tutkuları da kabarttı. "Ley... Majesteleri!" diye kekeledim.

Muhteşem bir gülümsemeyle bana döndü. "Neden olmasın?" dedi. "Bir kerecik bile olsa neden erkek gibi savaşıp onlara baş kaldırmayayım?"

"Ama kazanabilecek misiniz?" diye sordum çekinmeden.

Tam bir İspanyol tavrıyla yüzünü buruşturdu. "Ah! Pek mümkün görünmüyor!" Önündeki berbat seçenekten çok memnunmuş gibi gülümsedi. "Ama Hannah, önüme Leydi Jane gibi sıradan birini çıkaran bu adamlar beni un ufak et-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 137

ti. Bir zamanlar önüme Elizabeth'i koymuşlardı. Sanki kreşteki bakıcısıymışım gibi beni ona bakmaya mecbur ettiler. Oysa şimdi bir seçeneğim var. Onlara boyun eğmek yerine baş kaldırabilirim. Karşılarında hayatım için yalvararak sürünüp teslim olmaksızın onlarla savaşarak ölebiliyim. İşe bu yönüyle baktığımda başka seçeneğim yok. Ve Tanrı'ya şükür bayrağımlı dalgalandırıp babamın tahtı, annemin şerefi, kendi mirasım için savaşmaktan daha iyi bir seçeneğim yok. Ayrıca Elizabeth'i de düşünmeliyim. Onun güvenliğini sağlamam gerek. Mirasımı ona devretmem gerek. O benim kardeşim, benim soaımluluğumda. Ona buraya gelmesini yazdım, böylece güvende olacaktı. Ona burada barınma sözü verdim ve mirasımız için savaşacağım."

Leydi Mary tespihini işçi eli gibi kısıcık parmaklarının arasında toparladı, elbisesinin ceplerinden birine tıktı ve hızlı adımlarla beyleriyle askerlerinin kahvaltısı ettiği büyük salonun kapısından içeri girdi. Dosdoğru kürsüsüne çıktı. "Birgün buradan ayrılıyor," diye ilan etti, salonun en dibindeki adamın bile duyabileceği kadar yüksek ve berrak bir sesle. "Framlingham'a gidiyoruz, bir günlük yol, daha fazla değil. Sancağımı orada dalgalandıracağım. Oraya Lord Robert'tan daha erken varabilirsek çevresini sarabiliriz. Onu aylarca elimizde tutabiliriz. Savaşı oradan yönetebilirim. Asker toparlayabilirim."

Önce şaşkınlık, ardından onay dolu bir uğultu geldi.

"Bana güvenin!" diye emretti onlara. "Güveninizi boşa çıkarmayacağım. Ben sizin ilan edilmiş Kraliçeniz'im ve beni tahtta göreceksiniz, o zaman burada kimlerin olduğunu hatırlayacağım. Hatırlayacağım ve İngiltere'nin gerçek Kraliçesi'ne olan görevinizi yerine getirmenin karşılığını tekrar tekrar alacaksınız."

138 | Philippa Gregory

Güzel bir yemeği henüz bitirmiş olan erkeklerden kolayca edinilebilecek gür, boğuk bir kükrEME geldi. Onun bu cesareti karşısında dizlerimin titrediğini hissedebiliyordum. Eteklerini sürüyerek salonun dibindeki kapıya ilerledi, tökezleyerek önüne atlayıp ona kapıyı açtım.

"Nerede peki şimdi?" diye sordum. Kimden bahsettiğimi açıklamama gerek yoktu.

"Ah, çok uzakta değil," dedi Leydi Mary küskün bir yüzle. "King's Lynn'in güneyinde diye duydum. Bir şeyler gecikmesine yol açmış olmalı, hemen yola çıkmış olsa bizi burada yakalardı. Ama kendisinden haber alamıyorum. Kesin olarak nerede olduğu konusunda bir fikrim yok."

"Framlingham'a gideceğimizi tahmin eder mi?" diye sordum, Lord'a ulaşan notu, Leydi'nin buraya geleceğini bildiren spiral satırları aklımdan geçirirken.

Kapıda dump bana baktı. "Bunca kişinin arasında mutlaka biri koşup ona yetiştirecektir. Böyle toplantılarda her zaman bir muhbir vardır. Sence de öyle değil mi, Hannah?" Bir an beni kapana kısırdığını sandım. Küçük kız suratım gittikçe beyazlayarak yalanlarım ağızımı kuaiturken başımı kaldırıp ona baktım.

"Muhbir mi?" dedim titrek bir sesle. Elimi yanağıma götürüp sertçe ovdum.

Başıyla onayladı. "Kimseye asla güvenmem. Daima etrafımda muhbirler olduğunu bilirim. Benim gibi bir çocukluk geçersen sen de aynı şeyleri öğrenirdin. Babam annemi saraydan gönderdikten sonra yanıma gelip de Anne Boleyn'in gerçek kraliçe ve piçinin de gerçek veliaht olduğuna dair beni ikna etmeye çalışmayan kimse kalmadı. Norfolk Dükü suratıma hayktrarak bana, 'Baban olsaydım beynin dışarı fırlayana dek başını duvara vururdum,' dedi Annerr:: recl-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 139

dettirdiler, kaderimi reddettirdiler, beni Thomas Moore ve Başpiskopos Fisher gibi darağacına göndermekle tehdit ettiler. Yirmi yaşında bir genç kızdım ve kendimi piç, inancımı kafirlik ilan etmeye mecbur edildim.

"Sonra bir yaz günü aniden Anne öldü ve tek konuştukları yeni Kraliçe Jane'le küçük oğlu Edward oluverdi. Küçük Elizabeth artık düşmanım değil, annesiz bir çocuktu, unutulmuş bir kız çocuğu; tıpkı benim gibi. Sonra diğer kraliçeler..." Neredeyse gülümseyecekti. "Art arda üç kadın önüme geldi ve bana önlerinde kraliçelere eğilir gibi eğilmem, onlara 'Anne' demem emredildi ve hiçbir kalbimi kazanamadı. Bu uzun süre içinde hiçbir erkeğin söylediği tek bir söze inanmamayı, hiçbir kadının, inanmak şöyle dursun lafını bile dinlememeyi öğrendim. Sevdiğim son kadın annemdi. Güvendiğim son erkek babamdı. Ve babam annemi mahvetti, kadıncağız kalp ağrısından öldü. Şimdi ben ne düşünüyüm? Hayatım boyunca kimseye güvenilebilir miyim?"

Durdu ve bana baktı. "Yirmi yaşından biraz büyüktüm, kalbim kırıldı," dedi hayretler içinde. "Ve inanabiliyor musun, daha yeni yeni önümde bir hayat olduğunu farz etmeye başladım."

Gülümsedi. "Ah, Hannah!" diye iç çekip yanağını okşadı. "O kadar üzgün durma. Bunların hepsi uzun zaman önceydi, şimdi bu maceradan zaferle çıkabilirsek hikâyem mutlu bitecek. Annemin tahtını geri alacağım, onun mücevherlerini takacağım. Anılarının onurlandırıldığını göreceğim, cennetten bana bakıp devralması için doğurduğu kızını hak ettiği tahtında görecek. Kendimi mutlu bir kadın olarak göreceğim. Anlamıyor musun?"

Huzursuz huzursuz gülümsedim.

"Neyin var?" diye sordu.

140 | Philippa Gregory

Kupkuru boğazımla yutkunmaya çalıştım. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Özür dilerim."

Başıyla onayladı. "Hepimiz korkuyoruz," dedi dürüstçe. "Ben de dahil. Aşağı in, ahırdan bir at seç, sonra da kendine bir çift binici çizmesi bul. Bugün ordu şeklinde yola çıkıyoruz. Tanrı bizi koaisun da Lord Robert ve ordusuna yakalanmadan Framlingham'a varabilelim."

Mary İngiltere'nin diğer bütün kaleleriyle boy ölçülebilecek kadar büyük olan Framlingham Sarayı'nda sancağını dalgalandırdı; inanılmaz bir biçimde dünyanın yarısı atının sırtına atlayıp ya da yaya gelip ona bağlılık yemini etti ve isyancılara ölüm andı içti. Mary her seviyeden erkeğin ortasına dalıp onlara geldikleri için teşekkür ederek gerçek ve dürüst bir kraliçe olacağına yemin ederken ben de onun yanında yürüyordum.

Sonunda Londra'dan haber geldi. Kral Edward'ın ölümü utanç duyulacak kadar geç ilan edilmişti. Zavallı oğlan öldükten sonra vasiyetinin mürekkebi kuruyana kadar Dük onun cesedini odasında saklamış, ülkenin güçlü adamları da bu arada bu işten kendilerine nasıl pay çıkartabileceklerini planlamıştı. Leydi Jane'i kayınpederi sürükleye sürükleye tahta çıkartmıştı. Anlatılanlara göre, kadın çok ağlamış, kraliçe olamayacağını, asıl veliahdın herkesin bildiği üzere Leydi Mary olduğunu söylemişti. Ama bütün bunlar onu kaderinden döndürmemişti. Kraliyet sembolü desenli örtü başının üzerinde açılmış, gözü yaşlı itirazlarına rağmen ona hizmet yemini edilmiş, Northumberland Dükü onu kraliçe ilan etmiş ve o küstah başını kadının önünde eğip selam vermişti.

KRALİÇENİN SOYTARISI » 141 *

Bize, vatan hainlerine karşı ülkede iç savaş başlatılmıştı. Leydi Elizabeth ne Leydi Mary'nin mektuplarını cevaplamış, ne de Framlingham'da bize katılmıştı. Kardeşinin ölümünü duyduğunda yatıklara düşmüştü ve mektup yazamayacak kadar hastaydı. Leydi Mary bunu duyduğunda yüzündeki kırılganlığı kimse görmesin diye bir an başını çevirdi. Elizabethan desteğine güvenmişti, iki kız kardeş babalarının vasiyetine sahip çıkacaklardı. Dahası Leydi Mary kendi kendine kız kardeşini koruyacağına söz vermişti. Elizabethan, ablasının yanında savaşmak yerine battaniyelerin altına saklanmayı tercih ettiğini öğrenmek Leydi Mary'nin hem gönlüne, hem direncine koca bir darbe olarak indi.

Windsor Sarayı'na takviye yapıldığını, sarayın kuşatmaya hazırlandığını öğrendik, Londra Kulesi'nin silahlı savaşa, ülke içinden gelecek bir saldırıya hazır, Kraliçe Jane Ku-le'deki kraliyet odalarını emrine almıştı ve saray eşrafından herhangi birinin kaçmasını engellemek amacıyla mecburi Kraliçe'nin mecburi saray erkânını oluşturarak büyük kapıyı -sıkı sıkı kilitletiyordu.

Northumberland, savaşlarla yıllanmış tecrübeli asker, bizzat kendi bir ordu toplamış, artık Kraliçe Jane'e karşı resmen vatan haini ilan edilmiş Leydi Mary'yi avlamaya geliyordu. "Kraliçe Jane demek!" diye haykırdı Jane Dormer tiksintiyle. Lordlar Kamarası, Leydi Mary'nin vatan hainliği suçuyla tutuklanmasına karar vermişti, vatan haini olarak kellesini getirene ödül vardı. Leydi Mary koca İngiltere'de tek başına kalmıştı. Tahta geçirilen kraliçeye isyan etmiş, kanunları çiğnemişti. Dayısı İspanyol imparatoru bile onu desteklemiyordu.

Northumberland'ın emrinde kaç asker olduğunu kimse bilmiyordu, Framlingham'da ömrümüzün ne kadar olduğu-

142 | Philippa Gregory

nu da. Northumberland, Lord Robert'in athlanıyla birleşecek, sonra ikisi birlikte Leydi Mary'nin karşısına dikilecekti; iyi eğitilmiş, bol ödenekli, savaş tecrübesi olan bir ordu adam, bir kadın ve gönüllülerden oluşan karmakarışık bir gruba karşı!

Buna rağmen civar taşradan her gün yeni insanlar tahtın hak ettiği kraliçe için savaşacaklarına yemin ederek bize katılıyordu. Yarmouth'ta Leydi Mary'yi kurtarmaya gelecek İspanyol gemilerine saldırmak üzere demir atmış savaş gemilerindeki denizciler Leydi'nin ülkeyi terk etmemesi gerektiğini söyleyerek komutanlarına baş kaldırmıştı; kaçışını engelledikleri için değil, tahtın asıl sahibinin o olduğuna inandıkları için. Savaşa alışkın gerçek askerler gemilerinden ayrılıp bize destek vermek üzere karaya çıktılar. Sıraya dizilip saraya yürüdüler, bizim çiftçilerimizin çamur içinde koşturmalarına hiç benzemiyordu. Hemen saraydaki erkeklere nasıl savaşmaları gerektiğini ve savaş kurallarını öğretmeye başladılar: Hücum, ani saldırı, geri çekilme. Onların saraya gelişini, ardından yerleşmelerini izledim ve ilk kez Leydi Mary'nin tutuklanmaktan paçayı sıyrabileceğim düşündüm.

Leydi adamlarından birini sarayın etrafına karargâh kurmuş bu derme çatma 'orduya yemek getirebilecek bir araba bulması için işe koşturdu. Sarayın etrafındaki koca duvarları onarmaları için inşaatçılar çağırdı. Köyleri uçtan uca dolaşıp yalvararak ödünç silah toplayacak bir grup adam

gönderdi. Sinsi sinsi bize yaklaşan Dük'le Lord Robert'ı bulabilmeleri için her şafak vakti ve her alacakaranlıkta dört bir yana adamlar saldı.

Her gün askerleri toplayıp onlara teşekkürlerini bildirdi ve onun yanında savaşın sarayı korudukları takdirde vereceği ödüllerden bahsetti, her akşamüzeri yenilmez görünen

KRALİÇENİN SOYTARISI | 143

kalenin dev surları boyunca uzanan mazgallı siperleri dolaştı, İngiltere'nin en güçlü adamının ordusuyla birlikte ona baş kaldırmaya gelip gelmediğini görmek için Londra yolunda toz var mı, yok mu, kontrol ettirdi.

Leydi Mary'nin Dük'ün karşısında bu savaşın kazanamayacağını düşünen pek çok danışman vardı. Onların öngörülerini dinleyip ortalıktan toz olmamanın benim için daha hayırlı olup olmayacağını düşünüyordum, hemen şu an, eninde sonunda yenilgiyle sonuçlanacak olan karşılaşma başlamadan evvel. Dük bir düzine savaş görmüş, bizzat hem savaş alanında, hem Lordlar Kamarasında savaşmıştı. Fransa'yla ittifak yapmıştı, böylece bizi ilk denemede yenemez-se Fransız askerlerini üzerimize salabilecek, Fransız askerleri İngiliz halkının canını alabilecek, Fransızlar İngiltere topraklarında İngilizler'e karşı savaşacak ve bunların tümü Leydi Mary'nin suçu olacaktı. Güller Savaşı'nın kardeş kardeşe yaşanmış dehşeti Leydi Mary aklını başına toplayıp teslim olmazsa bir kez daha yaşanacaktı.

Ama sonra, temmuz ortasında Dük'ün tarafında her şey tepetaklak oluverdi. İttifakları, anlaşmaları İngiliz halkının Henry'nin kızını, Mary'yi gerçek kraliçe olarak görmesini engelleyemedi. Northumberland pek çok kişinin nefretini üzerine topladı, Kraliçe Jane'i de tıpkı Edward'i yönettiği gibi yöneteceği çok açtı. İngiliz halkı, lordundan sıradan köylüsüne kadar önce alçak sesle, sonra haykırarak Dük'e baş kaldırdı.

Kraliçe Jane'i İngiliz halkına yamamak için attığı ilmeklerin hepsi birer birer çözüldü. Her gün yeni birileri Leydi Mary'yi desteklediğini açıkça ilan etti, her gün yeni birileri Dük'e olan desteğini gizlice geri çekti. Lord Robert gizlendikleri siperlerden aniden fırlayıp gerçek kraliçeyi sonuna

144 | Philippa Gregory

kadar koruyacaklarını söyleyen bir grup öfkeli vatandaş tarafından alaşağı edildi. Lord, Leydi Mary'ye bağlılık yemini edip babasını tek başına bıraktı ama buna rağmen onu vatan haini ilan eden vatandaşlar tarafından Bury'de tutsak alındı. Dük Cambridge'de kapana kısırıldı, ordusu toz bulutu gibi yok oluverdi, bu kez Dük de aniden Leydi Mary'yi desteklediğini açıklayıp Leydi'ye sadece kraliyetin iyiliğini düşünerek elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını belirten bir not gönderdi.

"Ne demek bu?" diye sordum Leydi'ye mektubun elinde yaprak gibi titrediğini ve neredeyse kelimeleri seçemediğini- ni görünce.

"Ben kazandım demek," dedi lafı uzatmadan. "Hakkımla kazandım, savaşarak değil hakkımla kabul edildim. Kraliçe'yim çünkü bu insanların tercihi. Dük'e rağmen insanlar ağzını kapatmadı ve kraliçe olarak beni istedi."

"Peki Dük'e ne olacak?" diye sordum, bir yerlerde tutsak olan oğlu Lord Robert'ı düşünerek.

"O bir vatan haini," dedi buz gibi gözlerle. "Ben kaybet-sem sence bana ne olurdu?"

Bir şey söylemedim. Bir an, bir kalp atışı, bir genç kızın küçük kalp atışı kadar bekledim. "Peki ya Lord Robert'a ne olacak?" diye sordum; incecik bir sesle.

Leydi Mary bana döndü. "O da bir vatan haini ve bir vatan haininin oğlu. Sence ona ne olur?"

Leydi Mary iri atını alıp semerine yan oturarak Londra yoluna düştü, peşinde bin, iki bin adam, bu adamların peşinde yürüyen kendi adamları, köylüleri, yandaşlarıyla. Ley-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 145

di koca bir ordunun başını çekiyordu, yanında sadece at üstündeki nedimleri ve ben, soytansıyım.

Arkama baktığımda atların toynaklarından ve toprağı döven ayaklardan yükselen tozun hasat vermeye başlayan tarlaların üzerini bulut gibi sardığını gördüm. Köylerin içinden geçerken erkekler oraklarını, bahçe makaslarını kapıp ordumuza katılıyor ve uygun adım yürüyen askerlerin peşine düşüyordu. Kadınlar el sallayıp tezahürat yapıyor, aralarından bazıları Leydi Mary'nin yoluna gül yaprakları döküyor ya da ellerinde çiçekleriyle Leydileri'ne koşuyordu. Leydi Mary eski püskü kırmızı binici giysisiyle, başı dimdik yukarıda, iri atını savaşa giden bir şövalye, tahtını almaya giden bir kraliçe gibi sürdü. Hikâye kitaplarının sonunda istediği her

şeyi elde eden prensesler gibiydi. Büyük bir kararlılık ve cesaretle hayatının en büyük zaferini kazanmıştı ve ödülü yöneteceği insanların sevgisi olmuştu.

Herkes onun tahta çıkmasını eski güzel günlerin, büyük hasatların, güzel havaların geri dönüşü, bitmeyen salgın hastalıkların, vebanın ve gribin sona erışı olarak görüyordu. Herkes onun kiliselere eski zenginliği, tapınaklara eski güzelliği, inançlarına eski kesinliği geri getireceğine inanıyordu. Herkes onun, İspanya Prensesi olduğundan daha uzun süre İngiltere Kraliçesi, Kral'ın en fazla sevdiği ve en uzun süreli karısı olan ve onu terk etmesine rağmen kocasına olan sevgisiyle ölen annesinin güzelliğini hatırlıyordu. Herkes onun kızının, başında altın sarısı başlığı, peşinde böyle bir prensese hizmet etmekten ve onu bugün bile bağlılık yemini ederek gelişini karşılamak için bütün kiliselerde çanlar çaldıran başkentine götürmekten gurur duyan aydınlık yüzleriyle bir ordu adamıyla annesinin tahtına ilerlediğini görmekten mutluydu.

146 | Philippa Gregory

Londra yolunda onun harfleriyle kodlayarak Lord Roberta bir not yazdım. Şöyle diyordu, "Vatan hainliğinden yargılanıp idam edileceksiniz. Lütfen Lordum, kaçın. Lütfen Lordum, kaçın." Notu bir hanın şöminesindeki alevlerin göbeğine attım, simsiyah oluşunu seyrettim, sonra artıkları alıp simsiyah küllere dönüşene dek ezdim. Uyarıyı ona ulaştırmanın imkânı yoktu ve zaten, uyarıyı görmesine gerek de yoktu.

Üstlendiği riskin farkındaydı, yenilip Bury'de teslim olduğunda başına gelecekleri biliyordu. Şu anda her neredeyse, ister bir ay önce ayaklarını öpen. adamların onunla alay ettiği küçük bir kasaba hapishanesinde, ister çoktan Ku-le'de olsun, öleceğini, mahkûm edileceğini biliyordu. Tahtın asıl sahibine karşı vatan hainliği yapmıştı ve vatan hainliğinin cezası ölümdü; kendinden geçene kadar asılacak, sonra celladın karnını deşmesiyle birlikte acıyla kendine gelecek, kesilen delikten bağırsakları çıkartılacak, böylece son gördüğü şey kendi capcanlı iç organları olacak, ardından bedeni dörde bölünecekti: Önce kafası bedeninden ayrılacak, sonra vücudu dört parçaya bölünecek, o yakışıklı başı diğerlerine örnek olsun diye bir direğin ucuna geçirilecek, parçalanmış bedeni şehrin dört yanına gönderilecekti. Bu herkesin başına gelebilecek kadar kötü bir ölümdü, neredeyse canlı canlı yakılmak kadar kötüydü ve herkesten önce ben, bunun ne berbat bir şey olduğunu biliyordum.

Yolculuk boyunca onun için gözyaşı dökmedim. Henüz gencecik bir kızdım ama o kadar çok ölüm ve korkuyla yüzleşmişim ki acımı ağlayarak akıtmamayı öğrenmişim. Fakat gece uyuyamadığımı fark ettim; o gece ve yol boyunca hiçbir gece Lord Robert'in nerede olduğunu, onu bir daha görüp görmeyeceğimi, onu feci bir şekilde alr eden, onu

KRALİÇENİN SOYTARISI | 147

ve ailesini yerle bir edecek olan kadının yanında tezahüratlar ve iyi dilekler eşliğinde atımı başkente sürdüğüm için beni affedip affetmeyeceğini düşünmekten uyuyamadım.

Tehlike günleri boyunca yatağından başını kaldıramayacak kadar hasta olan Leydi Elizabeth nasıl olduysa Londra'ya bizden önce varmıştı. "Kız nereye giderse gitsin, hep birinci," dedi Jane Dormer bana alaylı bir sesle.

Leydi Elizabeth peşinde her biri yeşil ve beyaz Tudor renklerine bürünmüş bin atıyla sanki hiç korkudan hastalanmamış, yatağının altında saklanmıyormuş gibi gururla atını sürerek şehrin girişinde bizi karşıladı. Etrafında her iki Prenses'e de, "Tanrı sizi korusun!" diye haykıran tezahürat-çılarıyla sanki Londra'nın fatihiymiş de, bize şehrin anahtarını verecekmiş gibiydi.

Ohu iyice görebilmek için atımı dizginleyip geride kaldım. Leydi Mary'nin ondan müthiş bir şefkatle bahsettiği günden beri onu görmeyi çok istiyordum; Will Sommers da ona keçi gibi demişti: Bir gün tepede, ertesi gün yerlerde. Bahçede yakalanmaya can atarak babasından kaçan yeşil eteğin, ağaca yaslanarak başını geriye atan o kızıl saçların anlık görüntüsünü hatırladım. O kızın neye dönüştüğünü merak ediyordum.

At üstündeki genç kızın ne Leydi Mary'nin tarif ettiği o arı masumiyetle, ne Will'in hayal ettiği mahkûmla, ne de Jane Dormer'in nefret ettiği hesapçı tiple alakası vardı. Ben atının üstünde kesin bir kararlılıkla kaderine ilerleyen genç bir kadın görüyordum. Gençti, daha on dokuzundaydı ama heybetliydi Bu süvari alayını maksadı topladığını hemen anladım; imajın gücünün bilincindeydi ve bu tür bir imajı

148 • Philippa Gregory

organize etmekte çok yetenekliydi. Yeşil başlığının altına giydiği yeşil giysiyi alev alev yanan kızıl saçlarına uyduğu için kendisi seçmişti, adeta ablasının yanında gençliğini ve bekâretini gözler önüne sermek ister gibi. Yeşil ve beyaz babasının Tudor renkleri idi ve onun kalkık

kaşlarını, kızıl saçlarını gören hiç kimse babasının kimliğinden şüphe etmezdi. En yakınındaki atlılar hiç şüphesiz dış görünüşleri nedeniyle seçilmişti. Leydi Elizabeth'in etrafındaki bütün erkekler çarpıcı derece de yakışıklıydı. Gösterişsiz olanların hepsi dağıtılmış, arka taraflara atılmıştı. Hanımlarsa tam tersiydi. Onu gölgede bırakacak tek bir kadın yoktu, akıllıca ve sadece fettan bir kadının yapabileceği bir seçimdi bu. Kısırlaştırılmış beyaz bir atın üzerindeydi Elizabeth, iri bir hayvanın, neredeyse erkeklerin savaş atları kadar büyük bir atın üzerinceydi ve sanki at binmek için doğmuş, koca canavara hükmetmekten zevk alıyormuş gibi duruyordu. Sağlık, gençlik ve canlılıkla pırıldıyordu, başarısının cazibesiyle pırıldıyordu her yeri. Onun bu pırıltısı karşısında son iki aydır gücünü son damlasına dek tüketen Leydi Mary sönük kalmıştı. Leydi Elizabeth'in süvarileri önümüzde durdu, Leydi Mary atından inmeye hazırlanırken Leydi Elizabeth sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş, hiç yataklara düşmemiş, hiç tırnaklarını yiyip başına neler geleceğini düşünmemiş gibi kendini atından yere fırlattı. Onu görünce Leydi Mary'nin yüzü kızını gören bir annenin yüzü gibi hemen aydınlanıverdi. Belli ki Elizabeth'in gururla atını sürüşü ablasına katıksız bir mutluluk vermişti. Leydi Mary kollarını ona açtı, Elizabeth kendini bu kollara savurdu, Leydi Mary de ona sıcacık bir öpücük kondurdu. Bir an sarılıp birbiri-lerinin yüzüne baktılar, Elizabeth'in ısıltı ısıltı gözleri Mary'nin

KRALİÇENİN SOYTARISI | 149

dürüst gözleriyle birleştğinde hanımımın, o dillere destan Tudor cazibesinin ardında yatan Tudor ikiyüzlülüğünü görme yeteneğinden yoksun olduğunu kavradım.

Leydi Mary, Elizabeth'in yoldaşlarına döndü, onlara elini uzatıp Elizabeth'e eşlik ettikleri ve onu Londra'da böyle bir ihtişamla karşıladıkları için teşekkür ederek her birini tek tek yanağından öptü. Leydi Mary Elizabeth'in elini kolunun altına sıkıştırıp tekrar kardeşinin yüzünü taradı. Elizabeth'in sağlığından şüphe etmek mümkün değildi, kız dinçlik ve enerjiyle parlıyordu ama ben yine de Leydi Mary korkularıyla tek başına savaşıp ülkeyi silahlandırır, babalarının vasiyetine sahip çıkmak için savaşmaya hazırlanırken küçük leydinin solgunluğunu, karnının şişkinliğini, çektiği baş ağrılarını, onu yatağa düşüren, kımıldamasını engelleyen garip bir hastalığın söylentilerini duymuştum.

Elizabeth ablasının Londra'ya gelişini ve elde ettiği bü-yyk zaferi kutladı. "Kalplerin zaferi," dedi. "Sen halkının kalbinin Kraliçesi'sin, bu ülkeyi yönetmenin tek yolu da zaten budur."

"Bizim zaferimiz," dedi hemen Mary büyük bir cömertlikle. "Northumberland her ikimizi de ölüme götürecekti, benim kadar seni de. Ben mirasımızı devralma hakkını her ikimiz adına kazandım. Sen yine halkın kabul ettiği bir prenses olacaksın, kardeşim ve varisim olarak ve ben Londra'ya girerken senin atın benimkinin yanında olacak."

"Majesteleri beni çok onurlandırdı," dedi Elizabeth en tatlı sesiyle.

"Doğru söyledin işte şimdi," diye fısıldadı Jane Dormer bana doğru tıslar gibi. "Seni sinsi orospu."

Levdi Marv atlara binme işareti verip seyis ona yardım ederken Elizabeth kendi atına döndü. Bize doğay gülümse-

150 | Philippa Gregory

di, uşak giysimle ata düz oturmuş haldeki beni gördü ve bakışları üzerimde bir saniye bile durmadan ilgisizce arkama kaydı. Çok uzun zaman önce onu Tom Seymour'la bahçede gören çocuğu, beni tanımamıştı.

Ama o benim epey ilgimi çekmişti. Onu ilk gördüğümde sıradan bir fahişe gibi ağaca yaslanmış o resmi hafızama kazınmıştı. Onda beni kesinlikle büyüleyen bir şeyler vardı. Onu ilk kez şapşal, fingirdek, sadakatsiz bir kız olarak görmüştüm ama onda bunlardan çok daha fazlası vardı. Sevgilisinin idamını atlatmış, bir dolu entrikadan paçasını sıyırmayı başarmıştı. Arzularını kontrol altına almış, saray kurallarını genç bir kız gibi değil, usta bir saraylı gibi oynamıştı. Ağabeyinin sevilen kardeşi olmuştu. Protestan Prenses. Sarayın komplolarının dışında kalmış ama aynı zamanda her erkeğin bir kuruşa elde edebileceği bir kız diye adı çıkmıştı. Gülümsemesi tamamıyla umursamazdı, gülüşü kuşların cıvıltısı kadar hoppa ama gözlen hiçbir şeyi kaçırmayan karagözlü kedilerinki gibi keskindi.

Onunla ilgili her şeyi öğrenmek, yaptığı her şeyi, söylediği, düşündüğü her şeyi keşfetmek istiyordum. Mesela kendi kumaşlarını kendisinin dikip dikmediğini, yakasını kimin kolaladığını. O kızıl yelelerini ne kadar sıklıkta yıkadığını. Onu peşinde erkekleri ve kadınları, üzerinde yeşil giysisiyle o iri atın üzerinde gördüğüm art bir gün olmayı arzuladığım kadını görmüştüm. Kendi güzelliğinden gurur duyan ve gururuyla güzel görünen bir kadın; büyüdüğümde öyle bir kadın olmayı çok arzu ediyordum. Leydi Elizabeth bana bir gün soytarı Hannah'nın dönüşebileceği

kadın olarak görünmüştü. O kadar uzun bir zaman boyunca mutsuz bir kız, çok daha uzun bir zaman bir oalan çocuğu, ardından yine uzun bir zaman soytarı olmuştum ki kadın ol-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 151

manın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu; bunu düşünmek bile kafamı karıştırıyordu. Ama Leydi Elizabeth'i atının üzerinde öyle dimdik, güzelliği ve gururuyla ışıldarken gördüğümde olmak istediğim kadının bu olduğunu düşündüm. Daha önce hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu kadında bekâretin insanı çolak eden efendiliği yoktu, bu kadın yürüdüğü toprağı titreten bir kadındı.

Ama o kızıl saçları, gülümseyen yüzü ve her hareketine yansıyan enerjisine rağmen pişkin hoppelardan değildi. Genç bir kadının alçakgönüllülüğünü sergilerken onu semerine yükselten adama yan yan bakarak hafifçe gülümsüyor, yularına uzanırken başı işveli bir tavırla yana dönüyordu. Genç bir kadın olmanın bütün güzelliklerini bilen ama acı taraflarını başkalarına bırakan biri gibi görünüyordu. Ne istediğini gayet iyi bilen bir kadın gibiydi.

Gözlerimi ondan Leydi Mary'ye, zamanla sevdiğim hanı-nîma çevirdim ve Leydi Elizabeth'i bir an evvel evlendirip yanından uzaklaştırmasının onun için çok daha iyi olacağına karar verdim. Performansının zirvesindeki bu fesat kadınla hiçbir evde huzur kalmaz, yaşlanan bir Kraliçe'nin yanında böyle ihtirasla yanan bir veliahtla hiçbir krallık sağlam yürümezdi.

Sonbahar 1553

Leydi Mary bir sonraki İngiltere Kraliçesi olarak yeni yaşamına başladığında onunla kendi geleceğim hakkında konuşmam gerektiğini fark ettim. Eylül geldiğinde maaşım sanki bir müzisyen, ya da gerçekten bir uşak veya hizmetkârlarından biriymişim gibi Kraliçe'nin ev halkına ayrılan paradan ödendi. Belli ki bir efendiden diğerine geçmişim, soytarısı olmam için yalvarılan kral ölmüş, tebaası olarak bağlılık yemini ettiğim lord, Ku-le'ye kapatılmıştı ve bütün bir yaz hizmet ettiğim Leydi Mary şimdi hanımım olmuştu. Dönemin genel ruh halinin aksine, - çünkü diğer herkes avucunu açarak saraya koşturup kendi kahramanlıkları olmasa köylülerinin asla onu desteklemeyeceğini söylüyordu- ben belki de kraliyet hizmetkârlığından affımı rica edip babamın yanına dönme vaktinin geldiğini düşünüyordum.

Zamanlamamı seçtim: Leydi Mary'nin duasını edip huşu içinde Richmond'daki şapelinden çıkmasının hemen ardından. Takdis edilen ekmek onun için anlamsız bir tiyatro gösterisi değildi, göğşe yükselen Tann'nın varlığıydı, bunu gözlerinde, gulumsemesindeki huzurda görebilirdiniz, bu

KRALİÇENİN SOYTARISI | 153

tür bir huşu daha önce sadece kendini dine adanmış insanların yüzünde görmüştüm. Duadan çıktığında kraliçeden ziyade bir rahibe gibiydi ve işte tam o sırada yanında yürümeye başladım.

"Majesteleri?"

"Efendim, Hannah?" diyerek bana gülümsedi. "Bana söyleyeceğin bilge sözlerin var mı?"

"Ben ne zaman ne söyleyeceği belli olmayan bir soytarıyım," dedim. "Farkındayım ki çok nadiren bilge sözler edebiliyorum."

"Bana kraliçe olacağımı söyledin ve bu sözlerini korku dolu günlerim boyunca kalbimde taşıdım," dedi. "Kutsal Ruh'un seni harekete geçireceği vakti bekleyebilirim."

"Ben de sizinle bu konuyu görüşmek istiyordum," dedim beceriksizce. "Az önce ev halkınızdan biri olarak maaşım ödendi..."

Durakladı. "Beklediğinden az mı?"

"Hayır! Hayır, hiç değil! Söylemek istediğim bu değildi!" diye haykırdım çaresizlik içinde.

"Hayır, Majesteleri. Bu bana ödediğiniz ilk maaş. Daha önce maaşımı Kral ödüyordu. Ama onun hizmetine Northumberland Dükü beni Kral'ın soytarısı olarak görevlendirdiğinde girmiştim, beni sizin yanınıza da o göndermişti. Ben sadece şey diyecektim, eee, beni yanınızda tutmak zorunda değilsiniz."

Ben konuştuğum sırada onun özel odalarına doğru yönelmiştik, çok da iyi olmuştu çünkü Leydi Mary bana dönüp hiç de kraliçeleri andırmayan bir kahkaha patlattı. "Yani benim için mecburi değilsin, öyle mi?"

Ben de gülümsediğimi fark ettim. "Lütfen, Majesteleri. Dük'ün kaprisleri yüzünden babamdan koparılıp Kral'ın soytarısı yapıldım. O günden beri siz beni talep etmemeni-

154 | Philippa Gregory

ze rağmen ev halkınızın arasındayım. Sadece beni serbest bırakabilirsiniz demek istemişim, beni özel olarak sizin talep etmediğinizi biliyorum."

Suratı hemen ciddileşti. "Evine mi gitmek istiyorsun, Hannah?"

"Çok istediğimden değil, Majesteleri," dedim ihtiyatla. "Babamı çok seviyorum ama evde onun çırağı ve baskıcısı-yım. Tabii ki sarayda olmak çok daha ilginç ve eğlenceli." Eğer burada güvende olabileceksem diye eklemedim ama bu soru hep kafamın bir köşesindeydi.

"Sözlün var, değil mi?"

"Evet," dedim anlık bir sahiplenmeyle. "Ama daha evlenmemize seneler var."

Yanıtımın çocuksuluğuna gülümsedi. "Hannah, benimle kalmak ister misin?" diye sordu en tatlı sesiyle.

Ayaklarının önüne çöktüm ve kalbimin sesiyle konuştum. "Evet, isterim," dedim. Bu kadına güveniyor, onunla güvende olabileceğimi düşünüyordum. "Ama görme yeteneğim konusunda söz veremem."

"Bunu biliyorum," dedi şefkatle. "Yeteneğin Kutsal Ruh'un hediyesi ve nereden isterse oradan esiyor, falcım olmanı istemiyorum. Benim küçük nedimem, küçük dostum olmanı istiyorum. Olur musun?"

"Evet, Majesteleri, bu çok hoşuma gider," dedim ve elini başımda hissettim.

Ben önünde diz çökerken eli şefkatle başımda, bir an sessizce bekledi. "Güvenebilecek biri çok nadir bulunuyor," dedi alçak sesle. "Evime düşmanlarımın parasıyla geldiğini biliyorum ama sanırım yeteneğin Tanrı'dan geliyor ve seni bana Tann'nın gönderdiğine inanıyorum. Ayrıca artık beni seviyorsun da, değil mi Hannah?"

KRALİÇENİN SOYTARISI »155

"Evet, Majesteleri," dedim uzatmadan. "Size hizmet edip de sizi sevmeyen biri olduğunu sanmıyorum."

Hafif bir hüznle gülümsedi. "Ah, bu oldukça mümkün," dedi. Kraliyetin çocuk odasında çalışan ve Prenses Eliza-beth'i sevmeleri, ablayı da aşağılamaları için para alan kadınları düşündüğünü biliyordum. Elini başımdan çekip bir adım gerilediğini hissettim, başımı kaldırıp ona baktığımda bahçeye bakmak için pencereye ilerliyordu. "Artık benimle gelebilirsin, haydi bana eşlik et," dedi alçak sesle. "Kardeşimle konuşmam gerek."

Özel odalarından nehre bakan koridora ijerlerken onu takip ettim. Tarlaların hepsi çırlıçılak sürülmüştü ve sapsarıydı. Ama hasat iyi değildi. Hasat vakti yağmur yağmıştı ve buğdayları zamanında kurutamazlarsa tohumlar çürüyecek, kışı geçirmeye yetmeyecek, ülkede açlık başlayacaktı. Açlığın ardından salgınlar gelirdi. İngiltere'de bu ıslak gökyüzünün altında iyi bir kraliçe olabilmek için havayı da yönetebilmek gerekiyordu ve her gün saatlerce Tanrı'ya diz çöken Leydi Mary bile bunu başaramazdı.

Bir ipek hisirtisi duyup etrafa bakındım ve Leydi Eliza-beth'in diğer uçtan koridora girdiğini gördüm. Genç kadın varlığını fark edip sanki nıttetfıkmışız gibi bana haylaz bir gülümseme fırlattı. Kendimi sınıf arkadaşımınla birlikte katı bir öğretmenin önüne çıkmış gibi hissettim, gülümseyerek ona karşılık verdim. Elizabeth bunu her an becerebilir, başını bir çevirisiyle karşısındakini kendine dost edebilirdi. Hemen ardından dikkatini ablasına verdi. "Majesteleri iyiler mi?"

Leydi Mary evet anlamında başını salladı, sonra ciddi bir sesle devam etti. "Beni görmek istemişsin."

156 | Philippa Gregory

O güzel beyaz tenli yüz anında asılıp somurttu. Leydi Elizabeth dizlerinin üzerine çöktü, başını önüne eğerken bakır rengi saçları omuzlarının etrafında salındı. "Ablacığım, sanırım benden pek hoşnut değilsiniz."

Leydi Mary bir an sesini çıkarmadı. Üvey kardeşine doğru ani bir hamle yapmak üzere olduğunu gördüm. Ama mesafesini ve sesinin tonunu korudu. "Ve?" diye sordu.

"Sizi ne yönden hoşnut edemediğimi bulamıyoam, aklıma inancıma duyabileceğiniz şüpheden başka bir şey gelmiyor," dedi Leydi Elizabeth, başı hâlâ pişmanlıkla öne eğik.

"Dualara geliniyorsun," dedi Leydi Mary katı bir sesle. Bakır renkli baş onu onayladı.

"Biliyorum. Alınmanıza

sebebu mu?"

"Tabii ki!" diye yanıtladı Leydi Mary. "Kiliseyi reddedersen seni kardeşim olarak sevmemi nasıl bekleyebilirsin?"

"Aaa!" diye hafifçe haykırdı Elizabeth hayretle. "Ben de bundan korkuyordum. Ama ablacığım, beni anlamıyorsun. Duaya gelmek istiyorum. Ama korkuyorum. Cahilliğimin görülmesini istemiyorum. Çok aptalca... ama görüyorsun işte... dua etmeyi bilmiyorum." Elizabeth

gözyaşlarıyla dolu yüzünü yukarı kaldırdı. "Kimse bana ne yapacağımı öğretmedi. Ben senin inançlarınla büyütülmedim. Kimse bana öğretmedi. Hatırlıyor musun, ben Hatfield'daydım, sonra beni Katherine Parr büyüttü ve adanmış bir Protestan'dı. Senin annenin dizinin dibinde öğrendiklerini ben kimden öğrenecektim? Lütfen ablacığım, lütfen beni hiçbir suçum olmayan bu cahilliğim için suçlama. Küçükken birlikte yaşadığımız dönemde sen de bana ibadet etmeyi öğretmedin." "Benim de ibadet etmem yasaktı da ondan!"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 157

"O zaman hayatın benim için nasıl olduğunu biliyor olmalısın," dedi Elizabeth kıskırtır bir tonla. "Nasıl büyütüldüğüm konusunda beni suçlama, ablacığım."

"Ama şimdi seçim hakkı senin," dedi Leydi Mary sert sert. "Artık özgür bir sarayda yaşıyorsun. Seçim yapabilirsin."

Elizabeth durakladı. "Nasıl yapacağım, gösterilebilir mi?" diye sordu. "Bana okumam için öneride bulunabilir misin, belki senin papazınla görüşebilirim? Anlamadığım pek çok şey var, biliyorum. Majesteleri bana yardım ederler mi? Majesteleri bana doğru yolu gösterir mi?"

Ona inanmamak imkânsızdı. Yanaklarından süzülen yaşlar yeterince gerçektir, yüzü al al olmuştu. Şefkat dolu Leydi Mary öne atıldı, anaç bir tavırla elini uzatıp Elizabethan yere bakan başının üzerine koydu. Genç kadın bu dokunuşun altında hafifçe titredi. "Lütfen bana kızma, ablacığım," dedi nefes nefese. "Şu dünyada senden başka hiç kimsem yok."

Mary kardeşinin omuzlarına uzanıp onu ayağa kaldırdı. Elizabeth aslında Leydi Mary'den yarım kafa daha uzundu ama üzüntüsünden kendini aşağı salmıştı ve bu yüzden ablasına bakmak için başını kaldırması gerekti.

"Ah, Elizabeth," diye fısıldadı Mary. "Günah çıkartır ve asıl kiliseyi kabul edersen bu beni çok mutlu eder. Ve ben hiç evlenmezsem, sen de benim peşimden bakire bir kraliçe, ikinci bakire kraliçe olarak tahta çıkarsan burada birlikte müthiş bir krallık kurabiliriz. Ülkeyi yeniden asıl inançlarına geri döndüreceğim ve sen peşimden gelip Tanrı'nın kurallarını devam ettireceksin."

"Amin ablacığım, amin," diye fısıldadı Elizabeth. Sesindeki huşun duyduğumda aklıma kilisede ya da duada otu-

15,8 | Philippa Gregory

rup, "Amin," diye fısıldadığım anlar geldi, çıkan ses ne kadar huşu dolu olursa olsun bazen kişiye hiçbir şey ifade etmeyebiliyordu.

Bu günler Leydi Mary için kolay değildi. Taç giyme törenine hazırlanıyordu ancak Kule, kralların çoğunlukla taç giyme töreni gecesinde kaldıkları yer, daha birkaç ay önce ona karşı silahlanan vatan hainleriyle doluydu.

Danışmanları, özellikle de İspanyol elçisi, ona karşı ayaklanan herkesi olabildiğince çabuk idam ettirmesi gerektiğini söylüyordu. Hayatta kaldıkları sürece tatminsizlerin odak noktası olacak ama öldükleri takdirde kısa süre sonra unutulacaklardı.

"Ellerimi o aptal kızın kanına bulamayacağım," dedi Leydi Mary.

Leydi Jane kuzenine bir mektup göndermiş ve tahta geçmesinin hata olduğunu ancak bunun baskı sonucu gerçekleştiğini itiraf etmişti.

"Kuzenim Jane'i tanırım," dedi Leydi Mary alçak sesle bir gece Jane Dormer'a, müzisyenler çalgılarını toplar, saray eşrafı esneyip yatağa gitmeyi beklerken. "Onu küçüklüğünden beri tanırım, neredeyse Elizabeth'i tanıdığım kadar iyi tanırım. Adanmış bir Protestan'dır ve yaşamını dinle ilgili çalışmalara adanmıştır. Bir kızdan beklenmeyecek kadar bilgili, sıpa kadar beceriksiz ve inançlarında bir rahip kadar inatçıdır. Onunla dinle ilgili konularda asla anlaşamayız ama bir yandan da dünyevî hırsları hiç olmayan biridir. Kendini asla babamın tahtı için vasiyet ettiği veliahtların önüne koymazdı. Kraliçe olmam gerektiğini biliyordu, beni

KRALİÇENİN SOYTARISI | 159

asla inkâr etmezdi. Günah tamamıyla Northumberland Dü-kü'nün ve Jane'in babasının."

"Herkesi affetmen mümkün değil," dedi Jane Dormer açıksözlülükle. "Ayrıca kız kraliçe ilan edilmiş, kraliyet sancağının altına oturmuştu. Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranamazsın."

Leydi Mary başıyla onu onayladı. "Dük ölmeli," diye hak verdi. "Ama iş orada sona erebilir. Jane'in babasını, Suffolk Dükü'nü serbest bırakacağım, Jane'le kocası Guildford da taç giyme törenim bitene kadar Kule'de kalacak."

"Ya Robert Dudley?" diye sordum, olabildiğince masum bir sesle.

Etrafına bakındığında yanımda gri tazısıyla beni tahtının önünde basamaklara otururken gördü.

"Ah, sen burada mısın, küçük soytarım?" dedi şefkatle. "Evet, eski efendin vatan hainliğiyle

yargılanacak ama Kule'de kalacak, idam edilmeyecek, ta ki serbest bırakılması ülke için güvenli hale gelene dek. Bu seni tatmin eder mi?"

"Majesteleri nasıl arzu ederse," dedim itaatle ama kalbim onun yaşayacağı düşüncesiyle hızlanıverdi.

"Onu tatmin etse bile senin güvenliğini isteyenleri tatmin etmeyecektir," diye konuya girdi Jane Dormer, sözünü sakınmayarak. "Seni mahvetmeye kalkışan insanlar hâlâ bu topraklarda dolaşırken nasıl barış içinde yaşayabilirsin? Arkandan entrika çevirmelerini nasıl engelleyeceksin? Sence onlar kazansaydı seni affedip serbest mi bırakırdı?"

Leydi Mary gülümseyip elini en iyi dostunun omzuna koydu. "Jane, bu tahtı bana Tanrı verdi. Kimse Kenning-hall'dan sağ çıkacağımı ummuyordu, kimse Framling-ham'dan tek bir kurşun bile atılmadan kurtulacağımı bekle-miyoiüü. buna ragmen insanların iyi dilekleriyle Lond-

160 | Philippa Gregory

ra'ya ulaştım. Kraliçe olmam için beni Tanrı gönderdi. Onun merhametini mümkün olan her yerde ben de göstereceğim. Merhamet nedir bilmeyenlere bile."

Babama bir not gönderip Aziz Michael Yortusu'nda eve geleceğimi yazdım ve maaşlarımın hepsini alıp karanlık sokaklarda yürüyerek babama gittim. Ayağımın rahat ettiği yeni çizmelerim ve belimde minik bir kılıçla sokaklarda korkusuzca yürüdüm. Üzerimde sevilen Kraliçe'nin üniforması varken kimse bana sataşamazdı ve eğer sataşmaya kalkan olursa, Will Somers sağ olsun, kendimi koruyabilirdim.

Kitap dükkânının kapısı kapalıydı, kepenklerin arasından mum ışığı sızıyordu, sokak boş ve güvenliyd. Kapıya vurdum, babam ihtiyatla kapıyı açtı. Cuma akşamıydı ve Sebat kandili tezgâhın arkasındaki bir sürahinin içine gizlenmiş, kutsal ışığını karanlığa yayıyordu.

Odaya girdiğimde yüzü bembeyazdı ve eski bir kaçak olarak hemen anladım ki kapının vurulması onu tedirgin etmişti. Beni bekliyor olmasına, korkması için hiçbir sebep olmamasına rağmen gece kapının vurulması onu irkiltmişti. Bunu biliyordum çünkü aynı korku benim içimde de hep vardı.

"Baba, benim, kimse yok," dedim yavaşça ve önünde diz çöktüm. Beni kutsamasını bekleyip sonra ayağa kalktım.

"Demek hâlâ kraliyetin emrindesin?" dedi gülümseyerek. "Servetin günden güne artsın, kızım."

"Harika bir kadın," dedim. "O yüzden servetim için bana değil, ona teşekkür et. Becerebilseydim başlangıçta sarayından ayrılmak istiyordum ama şimdi ülkede ondan başka kimseye hizmet etmek istemiyorum.*"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 161

"Lord Robert'a bile mi?"

Göz ucuyla kapalı kapıya doğru baktım. "Ona hizmet eden kimse yok," dedim. "Artık ona sadece Kule'deki nöbetçiler hizmet ediyor ve iyi hizmet etmeleri için her gün dua ediyorum."

Babam başını iki yana salladı. "O gün buraya gelişini hatırlıyorum, dünyanın yarısı onun sanırdın, şimdiden..."

"Onu idam etmeyecek," dedim. "Dük dışında herkesi şimdilik affedecek."

Babam başıyla onayladı. "Tehlikeli bir dönem," dedi. "Bay Dee geçenlerde tehlikeli dönemlerin değişimleri için farz olduğunu söyledi."

"Onunla görüşüyor musun?"

Babam başıyla onayladı. "Elindeki yazmaların son sayfaları bende var mı diye sormaya gelmiş, yoksa benden yeni bir kopya isteyecekmiş. Çok acı bir kayıp. Aldığı kitap sim-yasal bir sürecin tarifi ama, son üç sayfası eksik."

Gülümsedim. "Altın tarifi mi? Ve nasıl olmuşsa tam değil?"

Babam gülümseyerek karşılık verdi. Bu aramızda bir aile esprisiydi, alkali metali altına dönüştürme, sonsuz yaşam iksiri gibi felsefe taşı tarifleri vermeyi vaat eden kitaplardan kazandıklarımızla İspanyol soyluları gibi yaşayabilirdik. Babamda bu konular üzerine düzinelerce kitap vardı ve küçükken bunları bana göstermesi için ona yalvarırdım, madeni üretebileceğimi ve böylece zengin olabileceğimizi düşünürdüm. Bana göz kamaştırıcı gizemler gösterirdi; resimler, şiirler, büyüler ve dualar ama tüm bunların sonunda kimse ne daha bilge, ne de daha zengin olmuştu. Pek çok adam, çok zeki adamlar simyanın sırrını saklamak üzere orijinal dilde yazılmış bu tekerlemeleri tercüme edebilmek

162 | Philippa Gregory

peş peşe kitaplar satın almış ama hiçbirini bize geri gelip sırrı keşfettiğini ve artık sonsuza dek yaşayacağını söylememişti.

"Biri bir gün o sayfaları bulup da altın üretecekse bu ancak John Dee olabilir," dedi babam.

"Büyük bir âlim ve düşünür."

"Biliyorum," dedim, Dee'nin yüksek sandalyesinde oturup paragraf paragraf Yunanca ya da Latince okuduğum, ben okurken onun etrafında zanaatına ait eşyalarla birlikte bunları tercüme ettiği akşamüzerlerini aklımdan geçirerek. "Peki sence geleceği görebiliyor mudur?"

"Hannah, bu adam köşelerin arkasını görebiliyor! Binaların tepesini ve etrafını gören bir alet icat etti. Yıldızların nasıl dizileceğim, gelgitlerin ne zaman olacağını kestirebiliyor, denizcilere bütün İngiltere kıyılarında kılavuzluk edecek bir harita çiziyor."

"Evet, onu görmüştüm," dedim, haritayı en son Kraliçe'nin düşmanlarının masasında gördüğümü hatırlayarak. "Bu tür şeyleri kimin kullandığı konusunda dikkatli olmalı."

"O sadece üretiyor," dedi babam kararlılıkla. "İcatlarını insanların nasıl kullandığı konusunda suçlanamaz. Dee büyük bir adam, patronunun ölmesi onun için bir şey ifade etmeyecektir. O Dük'ten, hatta Dük'ün bütün ailesi göçüp gittikten çok sonra bile hatırlanacaktır."

"Lord Robert göçtükten sonra değil ama," diye direttim.

"Ondan sonra bile," dedi babam. "Bak sana şunu söyleyeyim, evladım, ben hayatımda kelimeleri, tabloları, teknik resimleri, hatta kodlamaları bu John Dee kadar hızlı okuyup anlayabilen başka birini daha görmedim. Ah! Neredeyse unuttuyordum. Lord Robert'ın okuması için Kule'ye götürülecek birkaç kitap sipariş etti."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 163

"Öyle mi?" dedim aniden dikkat kesilerek. "Bunları Kule'ye, Lord Robert'a ben mi götüreceğim?"

"Hele bir gelsinler," dedi babam şefkatle. "Ah, Hannah, Lord Robert'ı görürsen..."

"Evet?"

"Querida, ondan seni hizmetinden azat etmesini iste ve ona veda et. O ölüm cezasına mahkûm bir vatan haini. Artık elveda deme zamanı geldi."

Karşı gelmek üzere ağzımı açtım ki babam elini kaldırdı. "Ben böyle istiyorum, kızım," diye üsteledi. "Bu ülkede nilüferlerin altındaki kurbağalar gibi yaşıyoruz. Hayatımızdaki riskleri daha fazla arttıramayız. Ona elveda demen gerek. Adı vatan hainine çıktı. Onunla herhangi bir bağımız olmamalı."

Başımı önüme eğdim.

"Daniel da böyle istiyor."

Bu sözle birlikte başım tekrar dikildi. "Nedenmiş? O bu konuda ne biliyor ki?"

Babam gülümsedi. "Cahil bir oğlan değil o, kızım."

"O sarayda yaşamıyor. Oradaki dünyayla ilgili hiçbir şey bildiği yok."

"Çok büyük bir doktor olacak," dedi babam şefkatle. "Çoğu geceler buraya gelip bitkiler ve ilaçlar üzerine yazılmış kitapları okuyor. Sağlık ve hastalık üzerine yazılmış Yunanca yazıları takip ediyor. Sadece İspanyol olmadığı için onun cahil olduğunu düşünmemelisin."

"Ama Müslüman doktorların bildiklerini bilmesine imkân yok," dedim. "Ve onların dünyanın en iyileri olduğunu bana sen söylemiştin. Yunanlıların bütün öğretilerini öğrenip daha da ileri gittiklerini."

164 | Philippa Gregory

"Doğru," dedi babam. "Yine de derin düşünebilen bir erkek, çalışkan da. Öğrenme yeteneği var. Haftada iki kez buraya okumaya geliyor. Her geldiğinde de seni soruyor."

"Öyle mi?"

Babam başıyla onayladı. "Senden 'prenseseim' diye bahsediyor."

Öyle şaşırmıştım ki bir an konuşamadım. "Prenseseim mi?"

"Evet," dedi babam, afallamama gülümseyerek. "Âşık olmuş genç bir adam gibi konuşuyor. Beni görmeye geliyor ve bana, 'Prenseseim nasıl?' diye soruyor. Prensesei sensin, Hannah."

Leydi Mary'nin taç giyme töreni ekim ayının ilk gününe denk getirilmişti ve bütün saray halkı, bütün Londra şehri ve bütün ülke yazın çoğunu Henry'nin kızını sonunda tahta geçirecek bu kutlamaya hazırlanarak geçirdi. Ancak Londra sokaklarında toplanan kalabalıkta bazı sınımlar eksikti. Adanmış Protestanlar, Kraliçe'nin hoşgörü vaadine güvenmeyerek çoktan sürgün edilecekleri korkusuna kapılıp yurtdışına kaçmıştı. Bu kişiler Fransa'da dostça bir karşılamayla karşılandı; İngiltere'nin ezeli düşmanı yine İngiltere'ye karşı silahlanıyordu. Lordlar Kamarasında da eksikler vardı; Kraliçe'nin babası en sevgili danışmanlarının şimdi nerede olduğunu merak ederdi. Bazıları geçmişte ona karşı tutumlarından utanmıştı, Protestan olanlar Kraliçe Mary'ye hizmet etmeyecekti ve bazıları da dönek manastırlarından çıkmama nezaketi

göstermişti. Buna rağmen sarayın geri kalanı, Londra ve ülkenin tamamı, diğerlerine, Protestan müddeilere karşı yeni kraliçeyi inançlarını bildikleri Katolik Krali-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 165

çe'yi koruyan ve her şeye rağmen diğer herkese nazaran onu tercih eden binlerce insan, Mary'yi karşılamaya geldi.

Masal gibi bir taç giyme töreniydi, hayatımda gördüğüm ilk taç giyme töreni. Babamın kitaplarından birinden fırlamış bir hikâye gibiydi. Altın rengi at arabasında mavi kadife üzerine beyaz ermin şeritlere bürünmüş bir prenses halılarla bezenmiş, çeşmelerinden şarap akan ve böylece her köşesi şarap kokan şehrinin sokaklarında geziyor, Prense-si'ni, bakire Kraliçesi'ni gören halkının sevinç çığlıklarıyla karşılanıyor, kraliçe olmak için savaşmış ve eski dini geri getirecek olan kadını anlatan ilâhiler söyleyen çocuklar yolunu kesiyordu.

İkinci arabada Protestan Prenses vardı ama ona yapılan tezahürat, atlılarıyla her bir köşeyi dönüşünde haykırışlarla karşılanan ufak tefek Kraliçe'ye yapılan tezahüratın yanında hiç kalıyordu. Prenses Elizabeth'in yanında en şişko hali, o bilmiş sırtışı ve kalabalıklar için yüzünde hazır bulundurduğu gülümsemesiyle Henry'nin göz ardı edilen Kraliçesi, Cleves'li Anne oturuyordu. İçimden bir veliahttan diğerine, diye geçirdim. Bu arabanın ardından sarayın ve ülkenin kırk altı hanımı, en güzel giysileri içinde yaya geliyordu. Ve biz WhitehalPdan Kule'ye ilerlerken sonlara doğru artık yalpalamaya başlamışlardı.

Arkalarında, sarayın görevlilerinin yürüdüğü bölümde, aralarında ben de olmak üzere, bütün orta sınıf seçkinler ve resmî görevliler vardı. İngiltere'ye geldiğim günden itibaren kendimi bir yabancı, korkmuyormuş gibi davranmak zorunda olduğum ama felaketten kaçan bir sığıntı olarak görmüştüm. Ancak yanımda Will Somers'la, o zeki soytarıyla birlikte başımda sarı kepi, elimdeki sırıkta asılı soytarı çanımla Kraliçe'nin Mr giymp alayında yürürken birden kendime

166 | Philippa Gregory

geldim. Ben Kraliçe'nin soytarıydım, kaderim beni vatana ihanete giriştiği ilk gün onun yanına itmiş, bütün firarı ve pervasız başkaldırısı süresince ona eşlik ettirmişti. O tahtını, bense onun alayındaki yerimi kazanmıştım.

Soytarı olarak adlandırılmak umurumda değildi. Ben kutsal soytarıydım, görme yeteneğiyle tanınan soytarı, Kraliçe'nin bugün kendi yerini bulacağını önceden gören soytarı. Hatta bazıları ben önlerinden geçerken bana atfedilen güce saygılarını göstermek için göğüslerinde haç işareti yapıyordu. Böylece ben de kara derimi, siyah saçlarımı görüp bana İspanyol kaçağı ya da daha beter şeyler söylemelerinden korkmadan başım dimdik yürümeye başladım. O gün kendimi bir İngiliz kadını, kraliçesine ve beni evladı kabul eden bu ülkeye sevgisini kanıtlamış sadık bir İngiliz kadını olarak gördüm ve böyle bir kadın olmaktan gurur duydum.

O geceyi Kule'de geçirdik, ertesi gün Leydi Mary, İngiltere Kraliçesi olarak taç giydi; kız kardeşi Elizabeth, Kraliçe'nin eteğini tutarak yürüdü, önünde ilk o eğildi ve ona bağlılık yemini etti. İkisini de güçlükle görebiliyordum, etrafım sarayın beyleriyle çevrili, manastırın en arkasındaydım ama zaten gözyaşlarını görmemi engelliyordu, artık ha-nımımın Leydi Mary'nin yanında kız kardeşiyle tahta geçtiğini, hakları ve ismi için yaşamı boyunca verdiği savaşın sona erdiğini biliyordum. Tanrı (ya da ismi her ne ise) sonunda onu kutsamış, Leydi Mary nihayet kazanmıştı.

Elizabeth, Kraliçesi'nin önünde diz çökerken kardeşler ne kadar el ele vermiş gibi görünürlerse görünsünler, belindeki minik zincirin ucunda erkek kardeşinin dua kitabını ta-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 167

sımayı sürdüren Leydi Elizabeth sadece en sade giysileriyle ortalıkta görünüyor ve dualara nadiren katılıyordu. Daha yeni hayat boyu bağlılık yemini ettiği Kraliçesi'ne alternatif Protestan Kraliçe adayı olduğunu dünyaya daha açık bir biçimde gösteremezdi. Ancak Elizabeth'le ilgili Kraliçe'nin açıkça yakınlabileceği hiçbir şey yoktu; her şey kardeşinin havasında gizliydi, herkesten şöyle azıcık ötede oturduğunda, sanki hep pişman da olsa dinini tamamen kabullenemi-yormuş gibi durduğunda.

Bundan birkaç gün sonra Kraliçe, Elizabeth'e saray eşra-ındaki herkes gibi sabah duaya katılmasını beklediğini bildiren sert bir not gönderdi. Biz tam Kraliçe'nin kabul odasından çıkmaya hazırlanırken cevap geldi. Kraliçe elini dua kitabından çekip Leydi Elizabeth'in elinde notla kapıda bekleyen nedimesine döndü.

"Leydim sizden affınızı diliyor, bugün pek iyi değil." "Neden? Nesi var?" diye sordu Kraliçe sertçe. "Dün oldukça iyi görünüyordun."

"Midesi ağrıyor, çok sancısı var," diye yanıtladı kadın. "Nedimesi Bayan Ashley duaya katılamayacak kadar kötü olduğunu söyledi."

"Leydi Elizabeth'e söyle, onu bu sabah kilisemde görmek istiyorum ve mazeret kabul etmeyeceğim," dedi Leydi Mary nedimeye sakın bir sesle ve dönüp kitabını aldı ama ben kaldığı yeri bulmak üzere sayfaları çevirirken ellerinin titrediğini gördüm.

Leydi Mary'nin odalarının eşisindeydik, nöbetçi iyi dileklerini sunmaya, saray halkını izlemeye, para istemeye gelenlerle dolu, koridora çıkabilmemiz için kapıları savurarak açmaya hazırlanıyordu ki Elizabeth'in diğer bir nedimesi yan kapıdan içeri süzüldü.

108 | Philippa Gregory

"Majesteleri," diye fısıldadı dilindeki mesajın mahzunlu-ğuyla.

Kraliçe başını bile çevirmedi. "Leydi Elizabeth'e söyle, onu duada görmek istiyorum," dedi ve nöbetçiye kapıları açmasını işaret etti. Nöbetçi kapıları savurarak açtı ve biz dışarıdan gelen, Kraliçe'nin gittiği her yerde duyulan o huşu dolu iç çekişleri duyduk. İnsanlar hemen reveransa geçip başını eğdi, Kraliçe yanaklarında öfkeli olduğunu gösteren birer al damla, elindeki tespihinin boncukları titreyerek onların arasından geçti.

Leydi Elizabeth duaya geç geldi, kalabalık koridorda sancıdan iki büklüm olmuş halde ilerlerken iç çektiğini duyduk. Ağrılar içindeki genç kız için endişelenenler oldu. Kraliçe'nin arkasındaki sıraya oturdu ve yüksek sesle nedimesine şöyle dediğini hepimiz duyduk, "Martha, bayılırsam beni tutabilir misin?"

Kraliçe bütün dikkatini ona arkası dönük halde dua okuyan ve her şeyiyle önündeki ekmekle şaraba odaklanmış papaza vermişti. Mary için, tıpkı papaz için olduğu gibi bu, günün gerçekten önemli olan tek dakikasıydı; geri kalan her şey dünyevî bir gösteriden ibaretti. Ve tabii ki biz günahkârlar o dünyevi şovun bir an evvel başlaması için can atıyorduk.

Leydi Elizabeth karnını tutup inleyerek Kraliçe'nin ma-iyetiyle birlikte duadan çıktı. Güçlkle yürüyordu, suratı sanki bembeyaz pudralanmış gibi kireç rengiydi. Kraliçe yüzünde sert bir ifadeyle önden gidiyordu. Odalarına vardığında halka açık koridordan Leydi Elizabeth'in solgun yüzü, zor bela yürüyüşü, bu kadar hasta olmasına rağmen ablasının inatla onu duaya çağırışına dair mırıltıları duymamak için kapıları kapattırdı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 169

"O zavallı kız yatakta dinleniyor olmalıydı," dedi kadınlardan biri tam kapılar kapamırken yüksek sesle. "Haklısın," dedi Kraliçe kendi kendine.

MŞ 1553

Daha. akşamüzeri altı olmasına rağmen dışarısı gece yarısı gibi kapkaranlıktı, sis dondurucu nehrin kara kefeni gibi yayılıyordu. Burnumda Londra Kule-si'nin nemli, ağlayan dev duvarlarının umutsuzluk kokusu vardı, burası kesinlikle bütün krallıkların bütün kulelerinden daha kasvetliydi. Kendimi yan kapıdaki nöbetçiye tanıttım, adam solgun yüzümü görmek için meşalesini havaya kaldırdı.

"Genç bir oğlan çocuğu," diye kanaat getirdi.

"Lord Robert'a kitap getirdim," dedim.

Meşaleyi çekti, karanlık beni yuttu, ardından menteşe gıcırtiları kapının dışı doğru açıldığı konusunda beni uyardı ve nemli dev tahtaların açılabilmesi için geri çekildim, sonra içeri girmek üzere öne bir adım attım.

"Önce kitapları göreyim," dedi.

Kitapları özenle seçmiştim. Bunlar Katolik kilisesini öven, Vatikan tarafından seçilmiş ve Kraliçe'nin rheclisi tarafından onaylanmış teoloji kitaplarıydı.

"Geç bakalım," dedi nöbetçi.

Kaygan taşlarda nöbetçi kulübesine, oradan ay ışığında her iki tarafında çamur patlayan yüksek kundura yü

KRALİÇENİN SOYTARISI | 171

rüdüm, ardından beyaz kulenin kale duvarındaki yüksek kapısına giden tahta basamakları çıktım. Herhangi bir saldırı ya da kaçırma girişimi olduğunda içerideki askerler dıştaki basamakları şöyle bir tekmeleyecek ve kimse kuleye ulaşamayacaktı. Lordum'u kimse buradan kurtaramazdı.

Kapıda yine bir asker bekliyordu. Beni içeri alıp uygun adım arkadaki kapılardan birine yürüdü ve içeri girmem için savurarak kapıyı açtı.

Sonunda onu gördüm, Lord Robert'ımı, dirseğinde bir mumla kâğıtlarına eğilmiş, siyah saçlarında, solgun yüzünde yansıyan mum ışığının altın rengi, ardından yavaşça tüm yüzüne yayılan o pırıl pırıl gülümsemeyle.

"Bayan Oğlan! Tanrım! Bayan Oğlan!"

Tek dizimin üstüne çöktüm. Gözyaşlarına boğulmadan evvel ağızımdan yalnızca, "Lordum!" kelimesi çıktı.

Robert güldü, beni ayağa kaldırdı, kolunu omzuma attı, gözyaşlarımı sildi ve bunların hepsini baş döndüren bir şefkatle yaptı. "Gel bakayım evlat, gel buraya. Ne oldu da ağlıyorsun?"

"Sizin için!" diye yutkundum. "Siz burada olduğunuz için. Ayrıca çok..." 'Solgun,' demeye cesaret edemedim, ya da 'hasta', 'yorgun', 'yenik', ama bütün bu kelimeler gerçeğe uygundu. "Tutuklu görünüyorsunuz," diye aradığım kelimayı buldum. "Ya o güzelim giysileriniz! Peki... peki şimdi ne olacak?"

Sanki bunların hiçbirisi önemli değilmiş gibi gülüp beni ateşin önüne götürdü; kendisi bir sandalyeye oturup sevdiği bir yeğeniymişim gibi bana da karşısında bir sandalye çekti. Ürkekçe öne uzanıp ellerimi dizlerine koydum. Gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmak istiyor-

172 | Philippa Gregory

clum. Onu öyle çok hayal etmişim ki, işte şimdi burada önümde duruyordu ve yüzüne yenilgi ve hayal kırıklığıyla yerleşen derin çizgiler dışında hiç değişmemişti. "Lord Robert..." diye fısıldadım.

Gözleri gözlerime değdi. "Evet ufaklık," dedi alçak sesle. "Çok büyük bir kumardı ve kaybettik, ödeyeceğimiz be-delse çok ağır. Sen artık çocuk değilsin, bu dünyanın kolay olmadığını farkındasın. Zamanı geldiğinde kendi bedelimi ödemekten çekinmeyeceğim."

"Sizi..,?" Böyle gülümseyerek beklediği kendi ölümüydü, sormaya cesaret edemedim.

"Ah, tahminimce evet," dedi neşeyle. "Çok yakın bir gelecekte. Ben kraliçe olsam öyle yapardım. Şimdi bana haberleri aktar. Fazla vaktimiz yok."

Düşüncelerimi sıraya koyarken sandalyemi biraz daha yaklaştırdım. Ona kötü olan haberlerin hiçbirini anlatmak istemiyordum, tek istediğim süzgül yüzüne bakıp eline dokunmaktı. Onu çok özlediğimi, ona birbiri ardına şifreli mektuplar gönderdiğimi ama asla alamayacağını bildiğim için hepsini birer birer şöminenin alevlerine teslim ettiğimi söylemek istiyordum.

"Haydi," dedi. "Her şeyi anlat bakalım." "Kraliçe evlenmesi gerektiğini düşünüyor ama bundan haberiniz vardır herhalde," dedim alçak sesle. "Bu yüzden hasta oldu. Birbiri ardına pek çok erkeğe teklifte bulundular. En iyi aday İspanyol Phillip. İspanyol elçisi bunun iyi bir izdivaç olacağını söylüyor ama Kraliçe korkuyor. Kendi başına ülkeyi yönetemeyeceğini biliyor ama bir erkeğin onu yönetmesinden de korkuyor." "Yine de evlenecek, değil mi?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 173

"Geri adım atabilir. Kesin bir şey söyleyemiyorum. Düşüncesi bile neredeyse onu hasta ediyor. Yatağında bir erkek olması onu tedirgin ediyor, aynı zamanda erkeksiz tahttan da korkuyor."

"Ya Leydi Elizabeth?"

Göz ucuyla kalın tahta kapıya bakıp sesimi iyice alçaktım. "Leydi Elizabeth ve Kraliçe bugünlerde pek anlaşamıyor," dedim. "Çok iyi başladılar, Leydi Mary, Elizabeth'in hep yanında olmasını istiyordu, onu veliahdı ilan etti fakat bu aralar birlikte mutlu değiller. Leydi Elizabeth artık Kraliçe'nin minik öğrencisi değil, hatta çekiştiklerinde o kazanıyor. Bir siyacı kadar kıvrak zekâlı. Kraliçe kutsal konularla ilgili ağız dalaşına girmekten nefret ediyor, Leydi Elizabeth ise her konuda çatışabiliyor ve hiçbir şeyi kabul etmiyor. Her şeye katı gözlerle bakıyor..." Durdum.

"Katı gözlerle mi?" diye sordu. "Gözleri çok güzeldir."

"Yani her şeye katı gözle bakıyor," diye açıkladım. "İnancı falan yok, asla gözlerini huşuyla kapattığını görmedim. Leydim gibi değil, vaazlarda kendinden geçtiği hiç olmadı. Her şeyi somut ve önünde görmek istiyor, hiçbir şeye güvenmiyor."

Lord Robert bu detaylı açıklamamı başıyla onayladı. "Haklısın. Kuru güvenle asla yola çıkmaz."

"Kraliçe onu duaya katılması için zorladı, Leydi Elizabeth duaya eli karnında, acıdan inleyerek indi. Ardından Kraliçe tekrar üstüne gittiğinde Katolik Kilisesi'ne döndüğünü söyledi. Kraliçe ondan doğruyu söylemesini istedi. Ondan kalbindeki sırları açıklamasını istedi; kutsal Katolik ayinine inanıp inanmadığını."

"Elizabeth'in kalbindeki sırlarmış!" diye haykırdı gülerek. "Kraliçe ne sanıyor araba' Elizabeth kimseyi kalbinin sırta-

rının yakınına sokmaz. Küçük bir kızken bile bu sırları kendine nadiren fısıldardı."

"Leydi Elizabeth halka eski inançlara geri döndüğünü açıklayacağını söyledi," dedim. "Ama açıklamadı. Ve dualara sadece çağırıldığında katılıyor. Ve herkes..." "Herkes ne diyor benim küçük muhbirim?" "Herkes onun gerçek Protestanlar'a mektuplar gönderdiğini, onu destekleyen bir grup olduğunu söylüyor. Fransızların Kraliçe'ye karşı bir ayaklanmayı desteklemek için para verebileceğini. En kötü ihtimalle Kraliçe'nin ölmesini bekleyeceğini, ardından tahtın her halükârda zaten onun olduğunu, sonra yüzündeki maskeyi çıkarıp tıpkı şimdi Protestan Prenses olduğu gibi Protestan Kraliçe olacağını söylüyorlar."

"Vay vay," dedi ve anlattıklarımı sindirmek için bir an durakladı. "Peki Kraliçe bütün bu iftiralara inanıyor mu?"

Beni anlamasını umut ederek başımı kaldırıp ona baktım. "Elizabeth'in ona gerçek bir kardeş olacağını sandı," dedim. "Büyük zaferinin hemen ardından Londra'ya onunla birlikte girdi. O gün Elizabeth'i yanına aldı, taç giyme töreninde de. Onu sevdiğini, ona güvendiğini ve veliahdı olarak onu seçtiğini göstermek için daha ne yapabilirdi? Ve o günden beri her gün Elizabeth şunu yaptı, Elizabeth bunu yaptı diye duyuyor, Leydi Elizabeth dualara katılacağını söylüyor ama katılmıyor ve Kraliçe'yle ileri geri dilediği gibi oynuyor. Ve Elizabeth..." Durdum. "Ve Elizabeth?"

"Taç giyme töreninde oradaydı, Kraliçe onu hemen arkasında istemişti. Kraliçe'nin arabasının arkasında bir at ara-basındaydı," dedim hışımla fısıldayarak. "Taç giyme töreninde Kraliçe'nin eteğini o tuttu, Kraliçe'nin önünde ilk r>

KRALİÇENİN SOYTARISI | 175

eğildi, ellerini kendi ellerine aldı ve ona sonuna dek bağlı kalacağına ant içti. Tanrı'nın önünde sadakat yemini etti. Şimdi nasıl arkasından dolap çevirebilir?"

Robert arkasına yaslanıp ilgiyle bu heyecanımı gözledi. "Kraliçe, Elizabeth'e kızgın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Öfkeden beter bir şey bu. Hayal kırıklığı. Kraliçe çok yalnız, Lord Robert. Kız kardeşinin yanında olmasını istiyordu. Elizabeth onun sevgi ve saygı beklediği tek insandı. Şimdi Elizabeth'in onu sevmediğine inanamıyor; kardeşinin onun arkasından entrika çevirdiğini öğrenmek çok acı bir şey olsa gerek. Ve artık duyduklarının yalan olmadığından emin. Her gün birileri yeni bir hikâyeye önüne geliyor."

"Herhangi bir kanıt sunabiliyorlar mı?" "Sanırım şimdiye dek Leydi Elizabeth'i düzinelerce kez tutuklamaya yetecek kadar. Görüldüğü kadar masum olmadığını düşündürecek kadar çok söylenti dolaşıyor." *"Yine de Kraliçe bu konuda bir şey yapmıyor?" "Kraliçe huzur getirmek istiyor," dedim. "Çok mecbur kalmadıkça Elizabeth aleyhine bir şey yapmayacaktır. Leydi Jane'i ve ağabeyinizi de darağacına göndermeyeceğini söylüyor... " Ve sizi de demedim ama her ikimizin de aklından Robert'ın başının tepesinde dolaşan ölüm cezası geçiyordu. "Bu ülkeye barış getirmek istiyor."

"Buna amin diyelim bakalım," dedi Lord Robert. "Elizabeth Noel'i sarayda mı geçirecek?"

"Saraydan ayrılmak için izin istedi. Yine hastaymış ve taşranın sessizliğine ihtiyacı varmış."

"Peki hasta mı gerçekten?"

Yüzümü buruşturdum. "Kim bilebilir? Geçen gün son gördüğümde bembeyazdı ve hasla gibiydi. Ama kimse onu

176 | Philippa Gregory

neredeyse hiç görmüyor. Sürekli odasında. Ancak mecbur olduğunda çıkıyor. Kimse onunla konuşmuyor, nedimeler ona kaba davranıyor. Herkes aslında hiçbir hastalığı olmadığını, sadece kıskançlıktan kapris yaptığını söylüyor."

Kadınların birbirine duyduğu kine inanamaz gibi başını salladı. "Bütün bunların üzerine zavallı kız bir de elinde tespihle dua kitabı taşıyıp duaya gidecek, öyle mi?"

"Zavallı falan değil," diye atıldım alınarak. "Nedimeler ona iyi davranmıyor ama kendi hatası. Sadece etrafta insanlar olduğunda alçak sesle konuşup başını öne eğerek yürüyor. Ayrıca duaya herkesin katılması zorunlu, her zaman. Herkes en az günde iki kez duaya katılıyor."

Lord Robert sarayın hızla saraylıktan çıkıp manastıra dönüşmesine yarım ağızla güldü. "Leydi Jane'e dönelim. Gerçekten vatan hainliğinden darağacına gönderilmeyecek mi?"

"Kraliçe kuzenini, genç bir kadını asla ölüme göndermez," diyerek ona güvence verdim. "Bir süre burada, Ku-le'de mahpus kalacak ve sonra ülke sakinleştğinde serbest bırakılacak."

Hafifçe yüzünü'buruşturdu. "Bu Kraliçe için büyük risk. Danışmanı ben olsaydım bu işi hemen bitirmesini tavsiye ederdim, hepimizin işini."

"Bunun Leydi Jane'in kendi seçimi olmadığını biliyor. Kraliçe'nin Leydi Jane'i cezalandırması acımasızlık olur ama Kraliçe acımasız bir kadın değil."

"Üstelik kız daha on altısında," dedi, benden çok kendiyse konuşur gibi. Benim varlığımı neredeyse unutarak ayağa kalktı. "Durdurmalıydım," dedi. "Jane'i güvende ve bu işten uzak tutmalıydım, babamın entrikaları ne olursa olsun..."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 177

Pencereden aşağıya, babasının boynu vurulmadan evvel af dileyip yalvardığı, sağ bırakıldığı takdirde Jane aleyhine, oğulları aleyhine, herkes aleyhine kanıtlar sunmayı teklif ettiği karanlık bahçeye baktı. Başını idam sehpasının tahtalarına dayadığında Dük'ün gözlerindeki bağ kaymış, adam hemen bağı yukarı çekmiş, emekleyerek sağa sola koşturup cellada hazır olana kadar beklemesi için yalvarmıştı. Sonu feci olmuştu ama parmağında oynattığı masum ve genç Kral'ın sonu kadar feci değil.

"Ne aptalmışım," dedi Robert acıyla. "Hırslarımla gözüm kör olmuş. Bunu önceden görememen beni şaşırttı evlat, gökler herhalde Dudleyler'in burnu büyüklüğüne kahkahalarla gülüyordun Tanrı keşke senin aracılığıyla beni uyar^ saydı."

Ateşe arkam dönük ayağa kalktım. "Keşke yapabilseydim," dedim. "Sizi buradan kurtarmak için her şeyi yapardım."

, "Peki çürüyene dek burada mı kalacağım?" diye sordu alçak sesle. "Bunu görebilir misin? Bazen yerde dolaşan sıçanların sesini duyduğumda bundan sonra duyacağım tek sesin bu olduğunu düşünüyorum, göreceğim tek şeyin mavi gökyüzünün pencereye sığan karesi olduğunu. Boynumu vurdurmayacak ama gençliği idam edecek."

Sessizlik içinde başımı iki yana salladım. "Durmadan konuşulanları dinliyorum, hatta bir keresinde ona bizzat kendim sordum. Bana tek bir kan damlasının bile ziyan edilmesini istemediğini söyledi. Sizi idam ettirmeyecek ve Leydi Jane serbest bırakıldığında siz de buradan çıkacaksınız."

"Ben onun yerinde olsam böyle yapmazdım," dedi alçak sesle. "Onun yerinde olsam Elizabeth'ten de, Jane'den de, ağabeyimden de; benden de bir an pwe) kurtulmaya bakar,

178 | Philippa Gregory

veliahdım olarak da Mary Stuart'ı seçerdim, Fransız olmasına rağmen. Temizle gitsin. Bu ülkeyi Katolik Kilisesi'ne geri döndürüp orada tutmanın tek yolu bu ve yakında o da bunu idrak edecektir. Hepimizi temizlemesi gerekiyor, Protestan entrikacılarının bu neslinin tamamını. Bunu yapmazsa ardı ardına kelle uçurması gerekecek ve her seferinde başkalarının ayaklandığını görecek."

Odanın öbür ucuna yürüyüp arkasına geçtim. Çekinerek elimi onun omzuna koydum. Dönüp sanki varlığımı unutmış gibi yüzüne baktı. "Peki, ya sen?" dedi. "Sonunda kraliyet hizmetinde güvende misin?"

"Ben hiçbir zaman güvende değilim," dedim fısıldar gibi. "Nedenini biliyorsunuz. Ben asla güvende olamam. Kraliçe'yi seviyorum ve kimse benim kim olduğumu ya da nereden geldiğimi sorgulamıyor. Onun soytarısı olarak biliniyorum, sanki hayatı boyunca hep onun yanındaymışım gibi. Kendimi güvende hissetmem gerekir ama hep ince bir buzun üstünde dans ediyormuşum gibi hissediyorum."

Başıyla anlar gibi beni onayladı. "Sırrın benimle birlikte darağacına gidecek, eğer yolum o yöne kayarsa," diye söz verdi. "Kim olduğunu da, nereden geldiğini de kimseye asla söylemedim."

Tamam der gibi başımı salladım. Gözlerimi yukarı kaldırdığımda o sıcak siyah gözleriyle beni izliyordu. "Sen büyümüşsün, Bayan Oğlan," dedi. "Yakında kadın olacaksın. Bunu göremediğim için üzüleceğim."

Diyecek hiçbir şeyim yoktu. Öyle aptal aptal durakal-dım. Duygularımın dalga dalga kabardığını bilir gibi gülümsedi. "Ah, küçük soytarı. O gün seni babanın dükkânında bırakmalı, hiç bu dalaverelere sokmamalıydım." "Babam size elveda dememi istedi."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 179

"Evet, haklı. Artık özgürsün. Beni seveceğine dair verdiğin sözden seni azat ediyorum. Artık tebaam değilsin. Gitmene izin veriyorum."

Onun için sanki şaka gibiydi. O da benim kadar biliyordu ki bir kız bir erkeği seveceğine söz verdiğinde onu kimse bu sözden azat edemezdi. Ya kız kendi kendini kurtarırdı ya da hayatı boyunca bağlı kalırdı.

"Ben özgür değilim," diye fısıldadım. "Babam beni, buraya sizi görmem ve elveda demem için gönderdi. Ama ben özgür değilim. Asla da olmayacağım."

"Her şeye rağmen bana hizmet etmeye devam mı edeceksin?"

Başım la evet dedim.

Lord Robert gülümseyip öne eğildi, dudakları kulaklarıma öyle yakındı ki nefesinin sıcaklığını duyabiliyordum. "O zaman benim için son bir şey daha yap. Leydi Elizabeth'e git. Keyfinin hiç kaçmaması gerektiğini söyle. Eğitimcim John Dee'yle çalışsın. Onu bulsun ve hiç düşünmeden onunla çalışmaya başlasın. Sonra John Dee'yi bul ve ona iki şey söyle. Bir: Bence eski efendisi Sör William Pickering'le irtibata geçmeli. Buraya kadarını anladın mı?" "Evet," dedim. "Sör William. Duymuştum." "Ve iki: Söyle James Croft ve Tom Wyatt'la tanışsın. Sanırım onlar da John Dee'nin kalbinde yatan o simya deneyine girişmişler. Edward Courtenay kimyasal birleşimler ya-pabiliyormuş. Bunların hepsini aklında tutabilir misin?" "Evet," dedim. "Ama ne anlama geldiğini anlamadım." "Daha da iyi. John Dee'ye söyle bu adamlar metali altın yapıp gümüşü küle indirgeyebiliyorlar. Ona bunu söyle. Ne demek istediğimi o anlar. Ve söyle beni oraya getirebilirse simyada hana düşen görevi seve seve üstleneceğim."

180 | Philippa Gregory

"Sizi nereye getirebilirse?" diye sordum.

"Sen sadece notu unutma," dedi. "Anlat bakayım bana neymiş."

Notu kelimesi kelimesine tekrarlardım, beni başıyla onayladı. "Ve sonra bana gel, son bir kez ve bana John Dee'nin aynasında neler gördüğünü anlat. Bunu bilmeliyim. Bana ne olursa olsun İngiltere'nin ne durumda olacağını bilmeliyim."

Olumlu anlamda başımı salladım ama beni hemen bırakmadı. Dudaklarını boynuma, tam kulağımın altına koydu ve minicik bir öpücük, minicik öpücüğünün minicik nefesini kondurdu. "Sen çok iyi bir kızsın," dedi. "Teşekkür ederim." Sonra beni bıraktı, birkaç adım geriledim, birkaç adını, birkaç adım daha, sanki ona sırtımı dönemiyordum. Arkamdaki kapıya hafifçe vurduğum, nöbetçi kapıyı açtı. "Tanrı sizi korusun ve kanatlarının altından ayırmasın, Lordum," dedim. Lord Robert bana dönüp gülümsedi, öyle güzel bir gülümseme idi ki kapı kapanıp onu benden gizlemesine rağmen kalbim paramparçaydı.

"Tanrı yolunu açık etsin, evlat," diye cevapladı beni ar-, kamdan, sonra kapı kapandı ve ben bir kez daha karanlıkta, bir kez daha soğukta, bir kez daha onsuz kaldım.

Sokağa vardığımda topuklarım kalçalarıma vura vura eve koşmaya başladım. Aniden aralıkların birinden bir gölge fırlayıp yolumu kesti. Panikle nefesimi tuttum.

"Şşş, benim, Daniel."

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Babanın dükkânına uğradım, bana Kule'ye, Lord Roberta kitap götürmeye gittiğini söyledi."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 181

"Evet."

Yanımda yürümeye başladı. "Aslında biliyorsun ki artık ona hizmet etmen gerekmiyor."

"Doğru," dedim. "Beni azat etti." Daniel'in bir an evvel gitmesini, böylece Lord Robert'in boynuma kondurduğu öpücüğü, kulaklarımdaki nefesinin sıcaklığını düşünebilmeyi istiyordum.

"Artık ona hizmet etmek yok," dedi ukalaca.

"Söyledim ya," diye yapıştırdım. "Ona hizmet etmiyorum. Babam adına ona kitap götürdüm. Tesadüfen kitapları alacak kişi Lord Robert'tı. Onu görmedim bile. Kitapları alıp nöbetçiye bıraktım."

"O zaman seni ne vakit azat etti?"

"Aylar önce," diye attım yalanımı kapatmaya çalışarak.

"Ne zaman tutuklandı?"

Bu kez bağışmaya başladım. "Sana ne ki? Onun hizmetinden azat edildim, artık Kraliçe Mary'ye hizmet ediyorum. »Başka bilmen gereken bir şey var mı?"

Onun öfkesi de benimkiyle birlikte kabarıverdi. "Yaptığın her şeyi bilmeye hakkım var. Karım olacaksın, benim olacaksın. Ve saraydan Kule'ye koşturmakta inat ettiğin sürece tehlikede olacaksın ve hepimizi tehlikeye atacaksın."

"Senin için tehlike falan yok," diye geri saldırdım. "Sen tehlike nedir bilmiyorsun bile. Asla bir şey yapmadın, ya da bir yerlere kaçmadın. Sen sıcacık evinde otururken dünya alaşağı oldu ama sen güvendedin. Şimdi neden tehlikede olacaktıydın?"

"Ben bir efendiden diğere koşup her birine farklı bir yüzümü gösterip farklı şeyler anlatmadım. Demek istediğin şey buysa, evet, haklısın," dedi sert bir tonla. "Bunların büyük ve fakdire değer dıvrınışlar olduğunu da asla düşünmedim.

182 | Philippa Gregory

İnançlarımın sadık kaldım ve babamı bu inançlara uygun olarak gömdüm. Anneme ve kız kardeşlerime destek oldum, evleneceğim gün için para biriktirdim. Bizim evleneceğimiz gün için. Sen uşak kılığında karanlık sokaklarda koşturup, Katolik bir saraya hizmet edip, namı bir vatan hainini ziyarete gidip bana hiçbir şey yapmadığımı haykırırken."

Elimi ellerinden çektim. "Adamın öleceğinin farkında değil misin?" diye bağırdım, hemen ardından gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü fark ettim. Öfke içinde, kol manşetlerimle yaşlan sildim. "Onu idam edeceklerini ve kimsenin ona yardım edemeyeceğini bilmiyor musun? Ya da en iyi ihtimalle onu orada bekletecekler, bekletecekler, ölüp çürüyene kadar bekletecekler. Kendi kendini koruyamıyor bile. Sevdiğim herkesin hiçbir suçu olmamasına rağmen benden tek tek alındığını görmüyor musun? Onları asla kurtaramadığımı? Annemi yaşadığım her dakika ne kadar özlediğimi görmüyor musun? Her gece burnuma is kokusu geldiğini ve şimdi bu adamın... bu adamın..." Hıçkırıklara boğuldum.

Daniel beni omuzlarımdan yakaladı, sarılır gibi değil de yüzümdeki ifadeyi uzun uzun, tarafsız ve uzaktan izleyebileceği bir mesafede beni tutacak kadar. "Bu adamın annenin ölümüyle uzaktan yakında hiçbir alakası yok," diye yapıştırdı. "İnançları için ölen herhangi biriyle alakası yok. O yüzden içindeki şehvete hüznün süsü verme. Birbirine düşmanlık yemini etmiş iki ayrı efendiye hizmet ediyordun. Birinin eninde sonunda gideceği yer orasıydı. Orada Lord Robert olmasa Kraliçe Mary olacaktı. Biri mutlaka zaferle çıkacak, diğeri mutlaka ölecekti."

Kendimi onun ellerinden, o sert, acımasız bakışlarından kurtarıp eve doğru yürümeye başladım. Birkaç dakika sonra peşimden geldiğini duydum

KRALİÇENİN SOYTARISI | 183

"Orada, boynu tahtaların üzerinde olan Kraliçe Mary olsa yine böyle zırlar mıydın?" diye sordu.

"Şşş," dedim her zamanki tedirginliğimle. "Evet."

Bir şey söylemedi ama sessizliği şüphesini ele veriyordu.

"Ben şerefsiz bir şey yapmadım," dedim açıksözlülükle.

"Bundan şüphe ederim," dedi benimki kadar buz gibi bir sesle. "Şerefın hâlâ yerindeyse bu sadece fırsat bulamadığın içindir."

"Orospu çocuğu," dedim, beni duymaması için mırıldanarak. Sessiz sessiz bana eve kadar eşlik etti, kapıda ne sevgi, ne de dostluk içeren bir biçimde el sıkışarak ayrıldık. Gitmesini bekledim, o dimdik uzaklaşan kafasına bir şey fırlatmayı çok isterdim. Sonra babamın yanına gittim, Dani-el'in ne kadar zaman sonra babamı görmeye gelip nişanı bozmak istediğini söyleyeceğini ve asıl bundan sonra neler olacağını merak ediyordum.

Kraliçenin soytarısı olarak her gün onun odalarında, yanı başında olmam bekleniyordu. Ama dikkat çekmeden bir saat uzaklaşabileceğim ilk fırsatta şansımı kullandım ve Dudleyler'in eski odalarına, John Dee'yi bulmaya gittim. Kapıya vurdum, tuhaf üniformalı bir adam kapıyı açıp garip garip suratıma baktı.

"EJüdleyler'in ev ahalisi hâlâ burada kalıyor sanıyordum," dedim çekinerek.

"Artık kalmıyor," dedi, uyanık bir tavırla.

"Onları nerede bulurum?"

Omuz silkti. "Düşes'in odaları Kraliçe'ninkilerin hemen yanında. Oğullan Kule'de. Kocası cehennemde."

184 | Philippa Gregory

"Eğitmen?"

Omuz silkti. "Gitti. Babasının evine geri döndü, sanırım." Peki der gibi başımı sallayıp Kraliçe'nin odalarına geri döndüm ve küçük bir mindere çöktüm. Minik köpeğinin, tazının minderi de benimkiyle hemen hemen aynıydı. Köpekle ben, burunlarımız birbirine paralel, aynı kahverengi ve anlamsız gözlerle saraylıların içeri gelip reverans yapışını, arazi, yer ya da para isteğini seyrediyorduk. Kraliçe bazen köpeğinin başını, bazen de benim başımı okşuyordu; köpek de ben de hiç sesimizi çıkartmıyor, bunca sene inançlarının alevini içlerinde mükemmel bir biçimde gizleyen bu dindar Katolikler, Protestanlığa döndüklerinde de, Katolikler'in yakılışını izlerken de inançlarını güzelce gizleyen, ancak şimdi Paskalya vaktindeki nergisler gibi bir anda çiçekler açan bu insanlar hakkındaki fikrimizi asla beyan etmiyorduk. Meğer ülkede bunca dini bütün varmış da kimsenin şimdiye dek haberi olmamış!

Ziyaretçilerin hepsi gittiğinde kimse duyamasın diye pencerenin kenarına gidip eliyle beni çağırdı. "Hannah?" "Evet Majesteleri?" diyerek hemen yanına koştum. "Artık o uşak kıyafetlerini atma vakti gelmedi mi? Yakında kadın olacaksın."

Durakladım. "Eğer izin verirsiniz, Majesteleri, uşak gibi giyinmeyi sürdürmek istiyorum."

Merakla bana baktı. "Güzel bir elbise giyip saçlarını uzatmaya özenmiyor musun, evladım? Genç bir kadın olmayı istemiyor musun? Noel'de sana bir elbise vermeyi planlıyordum."

Annemin gür siyah saçlarını ördüğü, örgüleri parmaklarına dolayarak bana büyüdüğümde bir afet, ünlü ve çok güzel bir kadın olacağımı snyWligj günleri hatırladım Bas-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 185

ka bir gün gösterişli giysilere olan merakım yüzünden beni azarlamış, bense Âşıklar Bayramında giymek üzere yeşil kadife bir elbise için yalvarmıştım.

"Annemi kaybettiğim gün şıklığa olan tutkumu da kaybettim," dedim alçak sesle. "Elbisemi o seçip üzerime tutmadıkça, bana çok yakıştığını söylemedikçe bundan zevk alacağımı sanmıyorum. O örmeyecekse saçlarımin uzamasını bile istemiyorum."

Yüzü bir anda yumuşayıverdi. "Ne zaman öldü?"

"Ben on bir yaşındayken," diye attım. "Vebaya yakalandı." Yüzüme böyle acı ve hüznle bakan bu kraliçeye bile onun bir kâfir olarak yakıldığını itiraf etmeyecektim.

"Zavallı çocuk," dedi şefkatle. "Bu asla unutamayacağın bir kayıp. Katlanmayı öğrenebilirsin ama asla unutmayacaksın."

"Ne zaman güzel bir şey olsa ona anlatmak istiyorum. Ne zaman kötü bir şey olsa onun yardımını bekliyorum."

Anlar gibi başını salladı. "Ben anneme mektuplar yazardım, göndermeme asla izin vermeyeceklerini bildiğim zamanlarda bile. Mektuplarda itiraz edebilecekleri hiçbir şey, hiçbir sır vesaire olmamasına rağmen, sadece ona ihtiyacım olduğunu ve benden uzakta olduğu için üzüldüğümü yazsam bile. Sadece onu çok sevdiğimi ve özlediğimi söylemek isterdim. Sonra öldü ve yanına gitmeme izin verilmedi. Elini tutup gözlerini bile kapatamadım."

Soğuk parmaklarını gözlerine götürüp gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi gözkapaklarına bastırdı. Boğazını temizledi. "Ama bu hiç elbise giymeyeceğin anlamına gelmiyor," dedi yalandan bir neşeyle. "Hayat devam ediyor, Hannah. Annen yas tutmanı istemezdi. Büyüyüp kadın olmanı, çok güzel bir kadın olmanı isterdi. Küçük kızının sons"?:! dek erkek giysileriyle dolaşmasını istemezdi."

186 | Philippa Gregory

"Ben kadın olmak istemiyorum," dedim açıkça. "Babam bana bir evlilik ayarladı ama ben henüz bir kadın ve bir eş olmaya hazır olmadığımı biliyorum."

"Benim gibi bakire kalmayı istiyor olamazsın," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Bu her kadının seçeceği bir yol değil."

"Doğru," dedim. "Sizin gibi bir bakire kraliçe olamam, kendimi bekâr bir kadın olmaya da adanmış değilim, sadece sanki..." Durakladım. "Sadece nasıl kadın olunacağını bilmiyorum," dedim huzursuzca. "Sizi ve saraydaki nedimleri izliyorum." Politik davranıp özellikle bana göre hepinizden daha çok bir kadının tüm zarafetini ve bir prensesin tüm gururunu taşıyan Leydi Elizabeth'i izliyorum diye eklemedim. "Hepinizi izliyorum ve sanırım zamanla öğreneceğim. Ama henüz değil."

Başını salladı. "Bunu kesinlikle anlıyorum. Ben de yanımda bir eş olmadan nasıl kraliçe olacağımı bilmiyorum. Onu yönlendirecek bir adamı olmayan bir kraliçe hayatımda hiç görmedim. Buna rağmen evlenmekten çok korkuyorum..." Durakladı. "Sanırım bir erkek evlilik fikrinin bir kadını nasıl ürkütebileceğim asla anlayamaz. Özellikle de benim gibi yaşı ilerlemiş, teninin zevklerine kapılmayacak, hatta fazla arzulanmayacak bir kadını..." Son sözlerine karşı çıkmamı engellemek amacıyla elini kaldırdı. "Bunun farkındayım, Hannah, beni pohpohlamana gerek yok."

"Ve daha da beteri ben erkeklere kolay kolay güvene-meyen bir kadını. Güçlü erkeklerle aynı. masada oturmaktan bile nefret ediyorum. Lordlar Kamarasında tartışmaya başladıklarında kalbim göğsümde küt küt atmaya başlıyor ve korkarım konuşmak zorunda kaldığımda da sesim titriyor."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 187

"Diğer yandan zayıf erkeklerden de hiç haz etmiyorum. Lordlar Kamarası başkanının beni evlendirmek istediği o Edward Courtenay'e baktığımda düşüncesi bile komik geliyor. Oğlan bir

kukla, su katılmamış bir salak, kendimi asla, asla onun gibi birinin altına yatarak küçük düşüremem.

"Ama insan emir vermeye alışmış biriyle de evlenirse..." Durakladı. "Bu da bir felaket," dedi alçak sesle. "Kalbini saklaması için bir yabancıya teslim etmek! Ve bir erkeği ölene dek seveceğine söz vermek..." Durdu. "Eh, erkekler kendilerini bu tür sözlerin yükümlülüğü altında hissetmiyor nasılsa. Bu sefer iyi niyetli bir kadının durumu ne oluyor?"

"Siz bir bakire olarak yaşayıp ölmeyi hiç düşünmüş müydünüz?" diye sordum.

Evet der gibi başını salladı. "Prensesken defalarca sözüm kesildi. Tabii babam beni reddedip piçi ilan ettiğinde artık evlilik tekliflerinin kesileceğini biliyordum. O zaman bütün bu evlilik düşüncelerini zihnimden uzaklaştırdım, çocuklarım olacağı hayallerini de."

"Babanız sizi ret mi etti?"

"Evet," dedi Kraliçe uzatmadan. "Bana meşru olmadığımı dair İncil'e el bastırıp yemin ettirdiler." Sesi titredi, derin bir nefes aldı. "Avrupa'da hiçbir prens böyle bir şeyden sonra benimle evlenmezdi: Aslına bakarsan o kadar utanıyordum ki zaten koca moca istemiyordum. Şerefli bir erkeğin yüzüne bakamaz hale gelmiştim. Sonra babam öldü ve erkek kardeşim kral oldu. Ona yarı anne, yaşlı bir vaftiz annesi, tavsiyelerde bulunabilecek büyük abla olabileceğimi sandım, hatta bakımını benim üstelenebileceğim çocuklar yapacağını düşledim. Şimdiyse her şey değişti ve ben kraliçeyim ama kraliçe olmama rağmen kendi tercihlerimi ken-

188 | Philippa Gregory

dim yapamıyorum." Durakladı. "Bana İspanyol Phillip'i teklif ettiler, biliyorsun."

Devam etmesini bekledim.

Sanki sezgilerim tazısının sezgilerinden daha güçlüymüş, sanki ona tavsiyelerde bulunabil irmişim gibi bana döndü. "Hannah, ben ne tam bir kadın, ne tam bir erkeğim. Bir erkek gibi yönetemem ve ülkeye haklı olarak beklediği veliahdı tek başıma veremem. Ben yarım bir prensim. Ne kralım, ne de kraliçe."

"Ama bir ülke kesinlikle saygı duyacağı bir yönetici ister," dedim ihtiyatla. "Ve yıllar sürecektir bir huzur. Ben bu ülkeye yeni geldim ama ben bile insanların artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmediğini görebiliyorum. Ömürleri süresince kilise değişmiş, tekrar değişmiş, insanlar kiliseyi, beraberinde kendilerini değiştirmek zorunda kalmış. Londra'da fakirlikten, ülkede açlıktan geçilmiyor. Biraz bekleyemez misiniz? Fakirleri doyurup arazisi olmayanlar için tarlalar belirleyip insanları yeniden iş sahibi yapıp yollardan dilencilerle hırsızları def edemez misiniz? Kiliselere kaybolan güzelliklerini geri getirip manastırlara eski arazilerini geri veremez misiniz?"

"Peki bunları yaptığımda?" diye sordu Kraliçe Mary sesinde garip, titrek bir şiddetle. "O zaman ne olacak? Ülke kiliseleriyle güvenli hale geldiğinde, herkesin karnı doyduğunda, ambarlar dolu, manastırlar refah içinde olduğunda? Papazlar yaşamları boyunca saflıklarını koruyup İncil insanlara olması gerektiği gibi okunduğunda? Her köyde dualar edilip her sabah olması gerektiği gibi, eskiden olduğu gibi tarlalarda çanlar çaldığında? O zaman ne olacak?"

"Tanrı'nın size verdiği görevi yerine getirmiş olmayacak mısınız?" diye kekeledim

KRALİÇENİN SOYTARISI | 189

Hayır der gibi başını salladı. "Ben söyleyeyim sana ne olacağını. Başıma bir hastalık ya da bir kaza gelecek ve çocuksuz öleceğim. Ve Anne Boleyn'le lavta çalgıcısı sevgilisi Mark Smeaton'un piçi tahta sahip çıkmak için atılacak: Elizabeth. Ve tahta oturur oturmaz maskesini fırlatıp asıl yüzünü gösterecek."

Sesindeki tıslamayı, yüzündeki nefreti ben bile zor algıladım. "Neden? Leydi Elizabeth'in nesi var? Sizi üzecek ne yaptı?"

"Bana ihanet etti," dedi açık açık. "Ben ortak vasiyetimiz, benim vasiyetim kadar onun vasiyeti için de savaşıırken o bana baş kaldıran o adama mektuplar gönderiyordu. Bunu yeni öğrendim. Ben kendim için olduğu kadar onun için de savaşıırken o ben öldüğümde yerini sağlamlaştırmak için o adamla anlaşma yapıyordu. Kâğıdı benim idam sehparamda imzalayacaktı."

"Onu yanımda Londra'ya soktuğumda insanlar Protestan Çrenses diye tezahüratlar edince onlara gülümsedi. Ona inançlarının hatalarını izah etmeleri için eğitimciler alimler gönderdiğimde onlara da gülümsedi, anasının o küstah gü-lümsemesiyle gülümsedi ve onlara şimdi her şeyi daha iyi anladığını, artık duaların onu kutsayacağını söyledi."

"Ardından duaya sanki isteği dışında zorlanarak gelmiş bir kadın gibi davrandı. Hannah! Ben onun yaşındayken İngiltere'nin en güçlü erkeği suratıma küfür edip yeni dine geçmezsem beni öldüreceğini söylemişti. Annemi benden aldılar, kadıncağız hasta, kalbi kırık ve tek başına öldü

ama onların hiçbirine baş eğmedi. Beni vatan hainliğiyle idam edeceklerini söyleyerek tehdit ettiler! Beni kafirlik ateşiyle tehdit ettiler! Benim söylediklerimden çok daha azını telaffuz eden insanları vnkıyorlardı İncacıma bütün her şeyim-

190 | Philippa Gregory

le sahip çıktım ve İspanyol İmparatoru'nun kendi bana artık direnmememi ve ucunda idam cezası olduğunu söyleyene dek yolumdan dönmedim. Dinimden feragat etmediğimde beni öldüreceklerini biliyordu. Bense Elizabeth'e kendi ruhunu kurtarması ve tekrar küçük kardeşim olması için yalvarıyorum!"

"Majesteleri..." diye fısıldadım. "Daha çok genç, öğrenecektir."

"O kadar da genç değil."

"Öğrenecek..."

"Öğrenecekse de yanlış eğitimcileri seçiyor. Fransa kral-lığıyla aleyhimde komplolar planlıyor, tahtı onun devraldığını görmek için hiçbir şeyi umursamadan savaşacak bir dolu adam var. Her gün birileri bana başka bir olası entrikadan bahsediyor ve her taşın altından o çıkıyor. Artık ona her baktığımda günahlara boğulmuş bir kadın görüyorum, tıpkı o zehir gönderen annesi gibi. Kalbindeki günahlar yüzünden neredeyse teninin karardığını görür gibi oluyorum. Kutsal Kilise'ye, benim sevgime arkasını dönüp vatan hainliğine ve günahlara doğru koşuyor."

"Ama onun sizin küçük kız kardeşiniz olduğunu söylemişsiniz," diye hatırlattım. "Onu kendi kızınız gibi sevdiğinizi söylemişsiniz."

"Seviyordum," dedi Kraliçe acı acı. "Onun hatırlamadığı kadar. Annesinin bana yaptıklarını bile bile, sevmemem gerektiği kadar. Onu gerçekten seviyordum. Ama artık okuma yazma öğrettiğim o küçük kız değil. Yanlış yöne saptı. Bozuldu. Günahlara daldı. Onu kurtaramam; o bir cadı ve bir cadının kızı."

"Genç bir kadın," diye itiraz ettim alçak sesle. "Cadı falan değil."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 191

"Cadıdan da beter," diye suçlamaya devam etti Kraliçe. "Bir kâfir. Bir münafık. Bir fahişe. Bunların hepsinin onda olduğunu biliyorum. Kâfir çünkü dualara geliyor ama onun Protestan olduğunu biliyor, okunmuş suyun üzerinde yalan yere yeminler ettiğini gözlerinden anlıyorum. Münafık çünkü kendi dinine de sahip çıkmıyor. Bu ülkede inançları uğruna kazıklara çakılmayı göze aian bir dolu insan var ama o onlardan biri değil. Kardeşim Edward kralken Elizabeth yeni dinin parlayan ışığıydı. Siyah elbiseleri, beyaz yakaları, yere dönük gözleri, ne yüzük ne küpe barındıran elleri ve kulaklarıyla ülkenin Protestan Prensesi'ydi. Şimdi o öldü diye yanımda diz çöküp kutsal suyun havaya kaldırılmasını seyrederek göğsünde haç işaretleri yapıyor, sunağın önünde reveransa geçiyor ama bunların hepsi yalan. Bunların hepsi bana hakaret, haydi bunu geçtim, onun anası yüzünden bir kenara atılan anneme hakaret. Ve tabii Kutsal Kilise'ye hakaret ki, bu da Tanrı'ya hakaret demektir. , "Ve Tanrı onu korusun, Thomas Seymour'la yaptıkları nedeniyle aynı zamanda bir fahişe. Olanları bütün dünya öğrenecekti ama diğer büyük Protestan fahişe onları açık etmedi ve sırlarıyla birlikte öldü."

"Kim o?" diye sordum. Bir an o güneşli bahçedeki kızla onu ağaca yaslayarak elini eteğinin altına sokan o adam gözümün önüne gelmiş, hem afallamış, hem de büyülenmişim.

"Katherine Parr," dedi Kraliçe Mary dişlerinin arasından. "Elizabeth'in, kocası Thomas Seymour'u baştan çıkardığını biliyordu. Onları Elizabeth'in odasında yakalamıştı, Elizabeth şiltesinde, Thomas onun üzerinde. Katherine Parr, Elizabeth'! apar topar taşraya, gözden ırak bir yere gönderdi. Dedikodulara katlandı her sevi inkâr etti Kızı korudu yani,

192 | Philippa Gregory

ama korumak zorundaydı çünkü çocuk onun evinde yaşıyordu. Kocasını da korudu, sonra adamın çocuğunu doğururken öldü. Aptal. Aptal kadın."

Başını iki yana salladı. "Zavallı kadın. O adamı o kadar sevmişti ki daha babamın cesedi mezarında soğumadan onunla evlendi. Saray skandallara boğuldu, dünya üzerindeki yerini riske attı. Ve adam onu nasıl ödüllendirdi; evindeki, kendi gözetimi altındaki on dört yaşındaki bir kıza sarkıntılık ederek. Ve o kız, Elizabeth, benim küçük kardeşim onun dokunuşları altında kıvrım kıvrım kıvrılırken bir daha ona dokunursa öleceğini söyledi ama odasının kapısını asla kilitlemedi, üvey anasına hiçbir zaman yakınmadı ve asla kalabileceği başka bir yer bulmaya kalkışmadı.

"Bunu biliyordum. Yüce Tanrım, o dönemde öyle bir dedikodusu yayılmıştı ki taşrada olmama rağmen ben bile duymuştum. Ona yazdım, yanıma gelmesini söyledim, bir evim vardı, ikimize

de bakabilirdim. Bana çok tatlı, çok dürüst bir mektup yazdı. Hiçbir şey olmadığını ve ev değiştirmesi gerekmediğini söyledi. Bu arada da her sabah adamı odasına aldı, iç eteğini görsün diye elbisesini kaldırmasına izin verdi, hatta bir keresinde, Tanrı yardımcısı olsun, elbisesini kesmesine izin verip adamın önünde çıplak kaldı.

"Benden asla yardım istemedi, kaldı ki böyle bir durumda bir günde onu aldrabileceğimi biliyordu. O zaman minik bir fahişeydi, şimdi de bir fahişe ve bunu biliyordum, Tanrı beni bağışlasın, hep düzeleceğini umdum. Ona yanımda yer veririm ki bu onun için bir onurdur, prensese dönüşeceğini sandım. Büyüyen genç bir fahişenin değiştirilebileceğini, yeniden yaratılabileceğini, prenses olmayı öğrenebileceğini sandım Ama o değişmez. Değişmeyecek.

KRALİÇENİN SOYTARISI "193

İleride yine öyle eğlenme fırsatı bulduğunda neler yapacağını göreceksin."

"Majesteleri..." Kinini böyle bir anda kusması karşısında tutulmuştum.

Derin bir nefes alıp pencereye döndü. Alnını pencerenin kalın camına yasladı ve ben saçlarından yükselen ısınin camı buharla kapladığını gördüm. Dışarısı İngiltere'nin dayanılmaz kışında buz gibiydi ve Thames bahçenin taş renginin ötesinde, kalay rengi gökyüzünün altında kopkoyu griye boyanmıştı. Kraliçe'nin kalın camda suya gömülmüş bir akik gibi yansıyan yüzünü, bedeninden yayılan harareti görebiliyordum.

"Bu nefretten kendimi kurtarmalıyım," dedi alçak sesle. "Annesinin üzerime saldığı o acıdan kendimi kurtarmalıyım. Onu reddetmeliyim."

"Majesteleri..." dedim tekrar daha yumuşak bir sesle. Bana döndü.

"Arkamda bir veliaht bırakmazsam benden sonra tahta o geçecek," dedi açık sözlülükle. "O yalancı fahişe. Yaptığım her şeyi alt üst edecek, rezil edecek. Hayatım boyunca yaptığım her şeyi hep mahvetti zaten. Ben İngiltere'nin tek Prensesi, annemin kalbinin neşesiydim. Bir anda, kısacık bir anda Elizabeth'in çocuk odasında onun hizmetçisi oluverdim, annem tek başına kaldı, sonra da öldü. Elizabeth, o fahişenin kızı başlı başına bir ahlâksızlık ürünü. Onu tahta yaklaştırmamak için bir çocuk doğurmalıyım. Bu ülkeye, anneme ve kendime karşı en büyük yükümlülüğüm bu."

"O zaman İspanyol Phillip'le evlenmek zorunda kalacaksınız?"

Başıyla onayladı. "O veya bir başkasıyla," dedi. "Onunla bozulmayacak bir anlaşma yapabilirim. O da, babası da bu

194 | Philippa Gregory

ülkenin ne durumda olduğunu biliyor. Onun gibi bir adamla hem eş, hem kraliçe olabilirim. Kendi arazileri ve serveti var zaten, küçük İngiltere'ye ihtiyacı yok. Sonrasında kendi ülkemin kraliçesi, onun eşi ve bir anne olabilirim."

'Anne' deyişi öyle tuhaftı ki birden bütün duyularım harekete geçti.. Elini kendi başımda hissettiğim zamanlar olmuştu, onu yıkık dökük evlerden fırlayan çocukların yanında görmüştüm.

"Çocuk özlemi içinizi yakıyor," diye haykırdım.

Gözlerindeki o arzuyu gördüm, başını benden öteye, tekrar pencereye, soğuk nehrin görüntüsüne çevirdi. "Ah, evet," dedi alçak sesle dışarıdaki soğuk bahçeye doğru. "Kendi çocuğumu doğurabilmenin özlemini yirmi senedir içimde taşıyorum. Zavallı erkek kardeşimi bu yüzden o kadar çok sevmiştim. Kalbimin açlığıyla bebekliğinde Eliza-beth'i bile çok sevmiştim. Belki Tanrı bütün iyiliğiyle bana kendim doğuracağım bir oğul verir." Bana baktı. "Görme yeteneğin var. Çocuğum olacak mı, Hannah? Kollarımda tutup sevebileceğim kendi çocuğum olacak mı? Büyüyüp tahtıma sahip çıkacak, İngiltere'yi büyük bir ülke yapacak bir çocuk?"

Belki bir şeyler görebilirim diye bir an bekledim. İçimde muazzam bir hayal kırıklığı ve umutsuzluktan başka bir şey hissedemedim. Gözlerimi yere indirip önünde diz çöktüm. "Üzgünüm Majesteleri," dedim. "Görme yeteneğime hükmedebilmem imkânsız. Ne bu sorunuza, ne de bir başkasını cevaplandırabilirim. Görme yeteneğim keyfine göre geliyor, keyfine göre gidiyor. Çocuğunuzun olup olmayacağını bilemiyorum."

"O zaman ben senin adına bir öngöründe bulunayım," dedi acı acı "İspanyol Phillip'le sevgi ve da arzu değil bu ül-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 195

kenin gerektirdiği gibi bir mantık izdivacı yapağım. Bize İspanya'nın zenginliğini ve gücünü katacak, bu ülkeyi imparatorluğun bir parçası yapacak ki, buna oldukça ihtiyacımız var. Bu ülkeyi yeniden gerçek kilisenin öğretilerine döndürmeme yardım edecek ve bana bu ülkeyi

gereken yolda devam ettirebilecek ilahi bir çocuk verecek." Durdu. "Burada Amin demen gerekiyordu," diye beni teşvik etti.

"Amin," dedim. Ağzımdan çok kolay çıktı. Ben erkek giysileri içinde bir kız, Hristiyan bir Yahudi, bir adama âşık ancak başka bir adamla sözlü, genç bir kadındım. Bütün hayatımı yalan laflarla geçirmiştım. "Amin," dedim.

Kapı açıldı ve Jane Dormer eliyle ortalarında kumaşa sarılı bir çerçeve taşıyan iki uşığı içeri çağırdı. "Sizin için Majesteleri," dedi muzip bir gülümsemeyle. "Hoşunuza gidecek bir şey."

Kraliçe düşünceli hâlini üzerinden hemen atmayı başaramadı. "Nedir bu, Jane? Çok yorgunum şu anda." . Cevap olarak Bayan Dormer uşakların çerçeveyi duvara dayamasını bekleyip kumaşın ucunu yakaladı ve hanımına döndü. "Hazır mısınız?"

Kraliçe gülümsemek zorunda kaldı. "Phillip'in portresi falan mı?" diye sordu. "Beni bunlarla ikna edemezsin. Unutuyorsun ama babamın bir portreye âşık olduğunu, sonra portredeki kişiyi boşayıverdiğini unutmayacak kadar büyüğüm. Bunun bir erkeğe yapılabilecek en büyük hile olduğunu söylemişti. Portrelerde insanlar her zaman yakışıklı olur. Bir portre parçasına kapılmam ben."

Cevap olarak Jane Dormer kumaşı çekti. Kraliçe'nin nefesini tuttuğunu, solgun yanaklarına kanın hücum edip geri çekildiğini gördüm, sonra o genç kızımsı kıkırdama duyuldu. "Tanrım Tane erkek diye ben buna derim!" diye fısıldadı

196 | Philippa Gregory

Jane Dormer kahkahalarla sarsıldı, kumaşı kenara atıp portreyi uzaktan görebilmek için odanın diğer ucuna koştu.

Adam gerçekten yakışıklıydı. Gençti, Kraliçe'nin kırklı yaşlarına kıyasla yirmili yaşlarının ortasında görünüyordu, gülümseyen siyah gözleri, kahverengi sakalı, dolgun, duyarlı dudakları, geniş omuzları, ince ama güçlü bacakları vardı. Koyu kırmızı giysilere bürünmüş, dalgalı kahverengi saçlarını uçarı bir biçimde yerleştirilmiş koyu kırmızı bir keple örtmüştü. Bir kadının dizlerinin başını çözene dek kulağına aşk sözleri fısıldayacak türden bir erkeğe benziyordu. Yakışıklı bir üçkâğıtçıya benziyordu ama ağzının kararlı görünümü, omuzlarının duruşuyla her şeye rağmen dürüst bir anlaşma yapılabilecek birine benziyordu.

"Ne diyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu Jane.

Kraliçe bir şey söylemedi. Portreden gözlerimi tekrar Kraliçe'ye çevirdim. Bakışlarını portreye dikmişti. Bir an bana neyi çağrıştırdığını çıkartamadım ama sonra anladım. Kraliçe'de, Robert Dudley'i düşünürken aynada beliren kendi yüzümü görmüştüm. Aynı huşu hali, aynı büyüyen gözler, aynı kendinden geçme.

"Gerçekten çok... hoş," dedi Kraliçe.

Jane Dormer bana bakıp gülümsedi.

Gülümseyerek karşılık vermek istiyordum ama kafamda garip bir uğultu çınlıyordu, minik çanların birleşimi gibi bir şeydi.

"Simsiyah gözleri var," dedi Jane.

"Evet," dedi Kraliçe nefesini vererek.

"Yakasını çok tepeden takmış, İspanya'da şimdi moda böyle olmalı. İngiltere'ye son modaları taşıyacak."

Kafamdaki uğultu gittikçe artıyordu. Ellerimle kulaklarımı kapadım ama ses kafamda daha da güçlendi, şimdi çangır çangır ötüyordu

KRALİÇENİN SOYTARISI "197

"Evet," dedi Kraliçe.

"Ve görüyor musun? Boynunda altın bir haç var," dedi Jane neşe dolu bir sesle. "Tann'ya şükür İngiltere bir kez daha Katolik Hristiyan bir Prense kavuşacak."

Artık dayanamıyordum. Sanki kule çanlarının ortasında gibiydim. Kulaklarımdaki o feci çan seslerinden kurtulabilmek için eğilip büküldüm. Ardından patlayıverdim, "Majesteleri! Kalbiniz kırılacak!" ve anında kulaklarımdaki sesler kesildi, yerine koca bir sessizlik yerleşti, çan seslerinden daha beter bir sessizlik. Kraliçe bana bakıyordu, Jane Dormer bana bakıyordu, o an yersiz bir laf ettiğimi, bir soytarı gibi bağırdığımı fark ettim.

"Ne dedin?" dedi Jane Dormer, kelimeleri tekrarlamam için bana meydan okuyarak, beni akşamüzerinin havasını, yakışıklı bir adamın portresini inceleyen iki kadının şen şakrak havasını bozmakla suçlayarak.

"Dedim ki, 'Majesteleri, kalbiniz kırılacak,' diye tekrarlardım. "Ama neden böyle söyledim, bilmiyorum."

"Nedenini söyleyemeyeceksen hiç konuşma daha iyi," diye alevlendi Jane Dormer hanımına duyduğu o tutkulu sadakatiyle.

"Biliyorum," dedim uyuşmuş halde. "Elimde değil."

"Bir kadına kalbinin kırılacağını söyleyip neden ve nasıl olacağını bilememek biraz kıt bir bilgelik!"

"Biliyorum," dedim tekrar. "Özür dilerim."

Kraliçeye döndü. "Majesteleri, siz bu soytarıya bakmayın."

Kraliçenin o pırıl pırıl, capcanlı yüzü bir anda asılıverdi. "İkiniz de çekilebilirsiniz," dedi uzatmadan. Bu dikkatli kadının şahsına münhasır el hareketinden anladım ki kararını rokmn vermişti ve bi!g<= laflar nn\; bu kararından döndüre-

198 | Philippa Gregory

meyecekti. Bir soytarının lafları da. "Çekilebilirsiniz," dedi. Jane kumaşı portreye örtmek için öne atıldı. "Öylece bırak," dedi. "Ona biraz daha bakabilirim."

Kraliçenin meclisinde evliliğiyle ilgili bitmeyen tartışmalar süredururken İngiltere tahtında bir başka krallığı daha imparatorluklarına eklemeye can atan bir İspanyol'un ve hatta temsilcilerinin varlığı düşüncesi midemi bulandırarak John Dee'nin babasının evine doğru yola çıktım. Şehrin içinde nehrin kenarında küçük bir evdi. Kapıya vurdum ama bir süre cevap gelmedi. Sonra ön kapının tepesindeki bir pencere açıldı ve biri aşağıya seslendi: "Kim o?"

"Roland Dee'yi arıyordum," diye yukarı bağırdım. Kapının tepesindeki minik çatı beni gizliyordu; yukarıdaki sesimi duyuyor ama beni göremiyordu.

"Burada değil," diye cevap verdi yukarıdan John Dee.

"Bay Dee, benim. Soytarı Hannah," diye bağırch^. "Aslında sizi arıyordum."

"Şşş," dedi hemen ve pencereyi çarparak kapattı. Evin içinden gelen basamaklardaki ayak seslerini, sonra sürgülerin açıldığını duydum. Ardından ön kapı karanlık içe doğru bir koridora açıldı. "Hemen gir," dedi.

Aralıktan içeri süzıldüm, kapıyı hemen kapaüp sürgüle-di. Karanlık koridorda öyle sessizce birbirimize baktık. Tam ağzımı açıyordum ki konuşmamam gerektiğini ima ederek kolumu yakaladı. O an donup kaldım. Dışarıdan Londra'nın her zamanki seslerini, insanların yürüyüşünü, birkaç esnafın çığırışını, seyyar satıcıların bağırışını, uzakta birinin nehirden karaya mal indirişini duyabiliyordum.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 199

"Seni takip eden oldu mu? Beni aradığını kimseye söyledin mi?"

Sorularla birlikte kalbim gümbürdemeye başladı. Elim hemen işlerimi temizleyecekmişim gibi yanaklarıma uzandı. "Neden? Ne oldu ki?"

"Biri seni takip etmiş olabilir mi?"

Düşünmeye çabaladım ama duyabildiğim tek şey kalbimin gümbürtüsüydü. "Hayır efendim. Sanmıyorum."

John Dee başıyla onayladı, sonra döndü ve bana tek bir kelime etmeden basamakları çıkmaya başladı. Bense önce durakladım, sonra peşinden gittim. Elimde olsa arka kapıdan fırlayıp koşa koşa babamın evine gider ve onu bir daha asla görmezdim.

Basamakların tepesindeki odanın kapısı açıktı, eliyle içeri girmemi işaret etti. Çalışma masası pencerenin yanındaydı ve üzerinde bulunduğu yerden gurur duyan muhteşem bir piring alet duruyordu. Yan tarafta kocaman zımparalan-rhış meşe bir masa vardı ve üzeri Dee'nin kâğıtları, cetvelleri, kurşun kalemleri, mürekkepli kalemleri, mürekkep hokkaları ve üzerinde dakikalarla pek çok rakamın yazılı olduğu rulo kâğıtlar duruyordu.

Güvende olduğumdan emin olana kadar merakımı bastırmam mümkün değildi. "Aranıyor musunuz, Bay Dee? Burada olmamın bir sakıncası mı var?"

Gülümseyip başını iki yana salladı. "Sadece fazla evhamlıyım," dedi dürüstçe. "Babam sorguya çekilmek üzere götürüldü ama kendisi bilinen bir grubun üyesidir, Protestan düşünürlerin. Kimsenin aleyhime öne sürebileceği bir suçlama yok. Sadece seni görünce biraz irkildim."

"Emin misiniz?" diye üsteledim.

200 | Philippa Gregory

Güldü. "Hannah, kaçmaya hazır genç ve ürkek bir geyik gibisin. Rahat ol. Burada güvendesin." Kendimi toparlayıp etrafa bakınmaya başladım. Bakışlarımın pencerenin önündeki piring alete geri döndüğünü fark etti.

"O ne, tahmin et bakalım," dedi.

Başımı iki yana salladım. Çok güzel bir şeydi ama bildiğim hiçbir alete benzemiyordu. Piringten yapılmıştı, ortadaki güvercin yumurtası büyüklüğündeki top yuvarlak bir sapın uçundaydı ve etrafında diğer iki sapın desteklediği piringten bir halka vardı ki, bu sallanabildiğim, hareket edebildiğini ve yuvarlağın onun etrafında döndüğünü gösteriyordu. Dış tarafında bir halka ve bir top daha vardı, onun dışında da bir top ve bir halka daha. Bir dizi halkalar ve toplar ve merkezden en uzaktaki en küçük olanıydı.

"Bu," dedi alçak sesle, "dünyamızın bir modeli. Yaratıcı, göklerin büyük yaratıcı dünyayı böyle yaratmış ve harekete geçirmiş. Burada Tanrı'nın zihninin işleyiş biçimi görülüyor." Öne uzanıp hafifçe ilk halkaya dokundu. Sanki sihir-liymiş gibi bir anda hepsi hareket etmeye başladı, her biri kendi hızında, her biri kendi yörüngesini takip ediyor, bazen birbirinin önüne geçip bazen diğerini yakalıyordu. Sadece ortadaki altın yumurta kımıldamıyor, geri kalan her şey onun etrafında dönüyordu.

"Peki bizim dünyamız hangisi?" diye sordum.

Gülümsedi. "Bu," diye gösterdi, diğerlerinin tam ortasındaki altın yumurtayı göstererek. Yanında çok yavaş dönen topun halkasını gösterip, "Bu ay," dedi. Bir sonrakini işaret etti ve, "Bu da güneş," dedi. Diğer birkaçını işaret ederek, "Bunlar da gezegenler, onların ötesinde yıldızlar var ve bu da..." Dee'nin dokunuşuyla birlikte ilk kez dönmeye başla

KRALİÇENİN SOYTARISI | 201

yıp diğerlerini döndüren ve diğerlerine hiç benzemeyen gümüş halkayı işaret etti. "Bu primum mobile?1. Tanrı'nın dünyaya her şeyin hareketini başlatan dokunuşu ilk dokunuşunu bu halka temsil ediyor. Bu o kelime. Tanrı'nın 'Işık olsun,' buyurusu."

"Işık," diye tekrarladım alçak sesle.

Başıyla onayladı. "Işık olsun. Bu hareketi neyin başlattığını biliyor olsam gökyüzündeki bütün, hareketlerin sırrını biliyor olurum," dedi. "Bu modelde Tanrı rolünü ben oynaya-biliyorum. Ama gerçek gökyüzünde gezegenlerin dönüşünü, güneşin dünya etrafında daire çizmesini sağlayan nedir?"

Bir cevabım olmadığını, bu cevabı kimseden alamayacağını bilmesine rağmen benden cevap bekliyordu. Altın halkaların üzerinde dönen altın topların hareketinden başım dönmüş vaziyette ona bilmediğimi göstermek için başımı salladım.

Topları durdurmak üzere elini alete koydu, yuvarlakların yavaşlayıp durduğunu gördüm. "Dostum Gerard Mercator ikimiz de henüz öğrenciyken bunu benim için yapmıştı. Bir gün büyük bir haritacı olacak, bunu biliyorum. Ve ben..." Durakladı. "Ben kendi yolumu izleyeceğim," dedi. "Artık beni nereye götürürse.. Kafam berrak olmalı, hırslarımdan arınmalı, berrak ve özgür bir ülkede yaşamalıyım. Temiz bir yolda yürümeliyim."

Bir an sustu, ardından sanki beni yeni hatırlamış gibi, "Ya sen? Sen buraya neden geldin?" diye sordu alçak, farklı bir tonla. "Babamı neden arıyordun?"

3 Batlamyus'un yapıtlarında yer alan ve kendisinden üçyüz yıl önce yaşamış Hiparkus'un teorilerine dayanarak oluşturduğu dünya merkezli bir Güneş Sistemi modeli. Bu model Kopernik'in güneş sistemi modeline dek Batı ve İslam dönvalanında geçerli model olarak kabul edilmiştir fÇ.N 1

202 | Philippa Gregory

"Onu aramıyordum. Aradığımı sizsiniz. Babanıza sizin nerede olduğunuzu soracaktım," dedim. "Sarayda bana sizin babanızın yanına, eve döndüğünüzü söylediler. Sizi arıyordum çünkü size bir mesajım var."

Aniden heyecanla kendine geldi. "Mesaj mı? Kimden?"

"Lord Robert'tan."

Yüzü asıldı. "Bir an meleklerden biri bana senin aracılığıyla mesaj gönderdi sandım. Lord Robert ne istiyormuş?"

"Sonunda ne hüküm giyeceğini bilmek istiyor. Bana iki görev verdi. Biri Leydi Elizabeth'e sizi aramasını ve sizden eğitmeni olmanızı rica etmesini söylemek. İkincisi de sizi birtakım insanlarla görüştürmek."

"Kimmiş o insanlar?"

"Sör William Pickering, Tom Wyatt ve James Croft," diye isimleri saydım. "Ve size şunu iletmemi istedi, bu insanlar metali altına dönüştüren, gümüşü küle indirgeyen simyasal deneyler yapıyorlar ve onlara bu konuda yardım etmeliymişsiniz. Edward Courtenay kimyasal birleşimler yapabili-yormuş. Ve tüm bunların ardından ona geri gidip ne hüküm giyeceğini söylemem gerekiyor."

Bay Dee sanki pencerenin hemen önünde birileri bizi dinliyormuş gibi göz ucuyla cama baktı. "Öyle bir vakitte yaşıyoruz ki şu an şüpheli bir prensese, Kule'de hapis bir adama ve isimlerini bilip planlarından şüphe ettiğim üç insana hizmet etmenin sırası değil."

Ona dimdik bir bakış fırlattım. "Nasıl isterseniz, efendim."

"Ve sen de daha güvenli bir yerde çalışabilirsin, genç hanım," dedi. "Bu adam seni böyle tehlikelere atarak ne yaptığını sanıyor acaba?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 203

"Ben onun emrindeyim," dedim kararlılıkla. "Ona söz verdim."

"Seni azat etmeli," dedi alçak sesle. "Kule'den kimseye hükmedilmez."

"Beni azat etti. Ama onu bir kez daha görmeliyim," dedim. "Ve gördüğümde İngiltere'nin geleceğini söylemeliyim."

"Hemen gidip aynada bakalım mı?"

Durakladım. O kara aynadan ve karanlığın içinden bizi büyülemeye gelmesi muhtemel olan şeylerden korkuyordum. "Bay Dee, geçen sefer aslında bir şey görmemiştin," diye itiraf ettim.

"Kralın ölüm tarihini söylediğin zaman mı?"

Başım la onayladım.

"Jane'in kraliçe olacağını söylediğinde?"

"Evet." "Ama cevapların doğru çıktı."

"Tahminden öte bir şey değildi," dedim. "Öyle uyduru-verdim. Özür dilerim."

Gülümsedi. "O zaman yine uydur," dedi. "Benim için. Lord Robert için. Bunu o istedi, değil mi?" Zayıf noktamdan yakalanmışım ve bunu biliyordum. "Tamam."

"Şimdi bakacağız," dedi. "Otur, gözlerini kapat ve hiçbir şey düşünmemeye çalış. Ben sana odayı hazırlayayım."

Bana söyleneni yapıp bir tabureye çöktüm. Odanın içinde sessizce dolaştığını duyuyordum, perdelerin kapandığını, mumları yakmak için şömineden ateş aldığı anda alevin o minik tıslayışını. Ardından alçak sesle konuştu: "Her şey hazır. Gel ve iyi melekler bize yol gösterebilir."

204 | Philippa Gregory

Elimden tutup beni kutu gibi minicik bir odaya götürdü. Daha önce kullandığımız ayna duvara dayanmış, önündeki masaya üzerinde tuhaf işaretler olan bir levha iliştilmişti. Aynanın önünde bir mum yanıyordu, Dee bu mumun tam karşısına başka bir mum yerleştirdiğinde aynada uzakta kaybolana dek dünyanın ötesinde, güneşin, ayın ve gezegenlerin ötesinde ufalıp giden bir dizi mum varmış gibi göründü, tıpkı bana gösterdiği o modeldeki gibi; gökyüzüne dek değil de sonunda mum ışığının aydınlatamayacağı kadar karanlık, sadece karanlık kalana dek uzanıyordu.

Korkumu üzerimden atmak için derin bir nefes alıp aynanın önüne oturdum. Bay Dee'nin bir dua mırıldandığını duydum ve ben de tekrarlardım, "Amin." Ardından gözlerimi aynanın karanlığına çevirdim.

Konuştuğumu hissediyor ama kelimeleri güçlükle çıkartabiliyordum. Söylediklerimi yazarken Bay Dee'nin kaleminden çıkan sesi duydum. Bir dizi rakam sıraladığımı duydum, ardından garip birtakım kelimeler, kendine has bir güzelliği ve ritmi olan bir şiir gibiydi ama anlamını bilmiyordum. Sonra İngilizce şu sözleri sarf ettiğimi duydum, "Çocuk ama çocuk değil, kral ama kral değil, bakire kraliçe, unutulup giden, kraliçe ama bakire değil."

"Ya Robert Dudley?" diye fısıldadı.

"Dünyanın kaderini değiştirecek bir oğlan verecek," diye fısıldadım cevap olarak. "Ve kendisi ölecek, yatağında güven içinde uyurken, bir kraliçe tarafından çok sevilerek."

Kendime geldiğimde John Dee elinde metal tadının yanında hafif bir meyve lezzeti barındıran bir içecek ile yanımda duruyordu.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 205

"İyi misin?" diye sordu bana.

Başım la onayladım. "Evet. Biraz uykum var gibi."

"Hemen saraya dönsen iyi edersin," dedi. "Yokluğunu hissederler."

"Gelip Leydi Elizabeth'le görüşmeyecek misiniz?"

Düşünceli düşünceli yüzüme baktı. "Görüşeceğim. Güvende olduğumdan emin olduğumda. Lord Robert'a ona hizmet edeceğimi, hedefine hizmet edeceğimi söyleyebilirsin ve benim de vaktin geldiğine inandığımı. Bu değişim günlerinde Leydi Elizabeth'e ve onun istihbaratına danışmanlık edeceğim. Ama dikkatli olmam gerek."

"Korkmuyor musunuz?" diye sordum, gözlendiğimi sandığım zamanlarda, karanlıkta kendi kapım çaldığında duyduğum korkuyu düşünerek.

"Pek değil," dedi alçak sesle. "Güçlü yerlerde dostlarım var. Bitirmem gereken planlarım var. Kraliçe manastırları yeniliyor, bu manastırların kütüphaneleri de yenilecek. Kitapla-n, el yazmalarını ve eski yazıları bulup onları gereken raflara yerleştirmek bana Tanrı'nın bahşettiği bir görev. Ayrıca alkali metalin altına dönüştüğünü de görmek istiyorum."

"Felsefe taşı?" diye sordum.

Gülümsedi. "Bu kez sadece bir tekerlemeden ibaret."

"Kule'ye onu görmeye gittiğimde Lord Robert'a ne diyeceğim?" diye sordum.

John Dee düşünceli düşünceli bana baktı. "Ona yatağında güven içinde bir kraliçenin sevgisiyle öleceğinden öte bir şey söyleme," dedi. "Bunu sen gördün ki, ne göreceğini hiç bilmiyordun. Ve gerçek bu, şimdilik imkânsız görünse bile."

"Emin misiniz?" diye sordum. "İdam edilmeyeceğinden emin misiniz?"

206 | Philippa Gregory

Evet der gibi başını salladı. "Eminim. Yapacak çok işi olacak ve altın Kraliçe'nin de sırası gelecek. Lord Robert işini yarım bırakarak ölecek bir adam değil. Ve ben ona büyük bir aşk görüyorum, hayatının en büyük aşkını."

Nefesimi tutarak bekledim. "Kime âşık olacağını biliyor musunuz?" diye fısıldadım.

Bir an bile bana âşık olabileceğini düşünmemiştim. Bu nasıl olabilirdi ki? Ben onun tebaasıydım, bana Bayan Oğlan diyordu, yüzümde o genç kızlara özgü hayranlığa için için gülüyordu ve beni azat etmeyi teklif etmişti. John Dee'nin ona büyük bir aşk görüyorum dediği o kısacık an bile bana âşık olabileceği aklımın ucundan geçmemişti.

"Bir kraliçe ona âşık olacak," dedi John Dee. "Robert onun hayatının en büyük aşkı olacak."

"Ama Kraliçe İspanyol Phillip'le evlenecek," diye fikrimi belirttim.

Dee başını iki yana salladı. "İngiltere tahtında herhangi bir İspanyol görmüyorum," diye öngördü. "Başkaları da göremeyecek."

Sarayın yarısı arkasından dedikodu etmeden Leydi Eliza-beth'le görüşmek imkânsızdı. Saraydaki küçük bir tebaasından başka dostu yoktu, etrafında sürekli öylesine yoldan geçen ziyaretçiler vardı ve bunların yarısı paralı muhbirdi. Fransız kralının İngiltere'de muhbirleri, İspanyol imparatorunun kendine ait bir bilgi ağı vardı. Bütün büyük adamların her yerde hizmetçi ve uşakları dolaşıyordu, herhangi bir değişiklik ya da vatan hainliğinden haberdar olabilmeleri için, Kraliçe de bizzat kendine has bir bilgi ağı oluşturmaya çabılıyor, bunun için her tarafa para dağıtıyordu. Benim

KRALİÇENİN SOYTARISI | 207

tek bildiğimse birilerinin beni rapor ederek para aldığıydı ve düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Burası bitmeyen şüpheler ve dostmuş gibi davranmalar dünyasıydı. Bana John Dee'nin bütün gezegenlerin etrafında döndüğü dünya modelini hatırlatıyordu. Bu prenses dünya gibiydi, her şeyin merkezindeydi, tek fark gök kubbesinin altındaki diğer bütün yıldızların onu gıptayla izleyip hasta olmasını dilemesiydi. Kadının her gün daha da solgunlaşıp gözlerinin altına önce kara lekeler yerleşmesine, Noel ziyafeti yaklaşırken lekelerin mosmor olmasına ve kimsenin ona iyi dileklerini sunmamasına şaşmamalıydı.

Elizabeth'in sarayda başı dimdik, burnu havalarda yürüdüğü her gün, şapeldeki Meryem Ana heykeline her arkasını dönüşünde, belindeki zincire tespih yerine o minik dua kitabını her geçişinde Kraliçe'nin ona olan nefreti daha da büyüyordu. Herkes biliyordu ki belindeki dua kitabında ağabeyinin ölmeden önceki son duası vardı: "Ah, Tanrım, bu toprakları Katolik Kilisesi'nden koru ve senin gerçek dininin devam etmesini sağla." Kraliçe'nin ona verdiği mercan tespih yerine belinde bu kitabı taşımak ayan beyan başkaldırmaktan öte capcanlı bir itaatsizlik tablo-suydu.

Elizabeth için durum belki cıfcaflı bir başkaldırıdan sadece azıcık daha öteydi ama Kraliçe'ye göre bu dümdüz kalbine uzanan müthiş bir hakaretti. Elizabeth gösterişli renklere bürünmüş, gülümseyip el sallayarak at bindiğinde insanlar ona tezahüratlar edip şapkalarını havalara fırlatıyordu; evde dümdüz siyah beyaz giysilerine büründüğünde Whitehall'a onu Kraliçe'nin yanında yemek yerken görmeye gelenler o zarif güzelliğinden ve sade Protestan elbiselerinden bahsediyordu

208 | Philippa Gregory

Elizabeth asla açıktan açığa meydan okumamış olmasına rağmen Kraliçe onun herkese sürekli saray dışına sızacak dedikodu malzemesi verdiğini ve bunların hâlâ Protestan inançlarını koruyanlar arasında vızır vızır yayıldığını biliyordu.

"Protestan Prenses bugün hastaydı ve kutsal suya elini bile sürmedi."

"Protestan Prenses yine duadan affını istedi çünkü yine kendini iyi hissetmiyordu."

"Katolik sarayda hapis gibi yaşayan Protestan Prenses inançlarını elinden geldiğince devam ettirmeye çalışıyor ve sapkınların pençeleri arasında sabırla uygun zamanı bekliyor."

"Protestan Prenses inançlarının kurbanı oluyor ve solgun yüzlü ablası bir ayı avcısı gibi inatla kızın tertemiz vicdanını kirletmeye çalışıyor."

Cafcaflı giysileriyle görkemli, annesinin mücevherleriyle göz kamaştıran Kraliçe, Elizabeth'in alev alev saçlarının, adanmışlığını simgeleyen bembeyaz yakasının ve siyah elbisesinin olağanüstü sadeliği yanında ne yazık ki sönük kalıyordu. Kraliçe nasıl giyinirse giyinsin Elizabeth, Protestan Prenses, kadınlığa yeni adım atmanın pırıltısıyla hemen göze çarpıyordu. Kardeşinin annesi olabilecek kadar yaşlı Kraliçe onun yanında yorgun, üstlendiği görevin altında ezik duruyordu.

Bu yüzden Elizabeth'in odalarına gidip onu sormam imkânsızdı. Bu Elizabeth'in her adımını izleyip Kraliçe'ye rapor eden İspanyol elçisine gitmekle hemen hemen aynı şeydi. Ama bir gün, koridorda onun peşinden yürüyordum ve bir an tökezledi. Yardım etmek için yanına gittim, koluma yapıştı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 209

"Ayakkabımın topuğu kırıldı, tamire göndermem gerek," dedi.

"Size odalarınıza kadar yardım edeyim," diye teklif ettim ve fısıldayarak ekledim, "Size bir mesajım var, Lord Robert Dudley'den."

Yan gözle bile dönüp bana bakmadı ve bu müthiş kendine hâkimiyette onun mükemmel bir entrikacı olduğunu bir kez daha görüp Kraliçe'nin ondan korkmakta haklı olduğunu anladım.

"Ablamın iyi dilekleri olmadan kimseden mesaj alamam," dedi Elizabeth en tatlı sesiyle. "Ama bana odama kadar eşlik edersen çok sevinirim, topuğum kırıldığında bileğim burkuldu."

Eğilip ayakkabısını çıkarttı. Elimde olmadan çoraplarının üzerindeki hoş işlemleri fark ettim ama modelini sormanın ne vakti, ne yeri vardı. Her zaman, onun sahip olduğu her şey, yaptığı her hareket beni büyülüyordu. Ona kolumu uzattım. Yanımızdan geçen bir saraylı ikimize de ters ters baktı. "Prenses'in ayakkabısının topuğu kırıldı," diye açıkladım. Adam başıyla onaylayıp yürümeye devam etti. En basitinden bu adam bile ona yardım etmeye tenezzül etmemiştir.

Elizabeth dimdik önüne bakıyor, ayakkabısız ayağının üzerinde hafifçe topallıyor ve bu sayede oldukça yavaş yürüyordu. Böylece ablasının izni olmadan alamayacağını söylediği mesajı duyabilmek için bana gereğinden fazla zaman tanımış oldu.

"Lord Robert sizden John Dee'yi eğitmeniniz olarak almanızı istiyor. Bunu 'hiç düşünmeden' yapsın dedi."

Hâlâ bana bakmıyordu.

"Ona bunu yapacağınızı söyleyebilir miyim?"

210 | Philippa Gregory

"Ona kraliçe ablamı hoşnutsuz edecek hiçbir şey yapmayacağımı söyleyebilirsin," dedi hiç zorlanmadan. "Ama uzun zamandır Bay Dee'yle çalışmak istiyordum ve ondan bana okumasını rica edeceğim. Özellikle Kutsal Kilise'nin ilk kurucularını okumaktan büyük zevk alıyorum."

Bana gizli bir bakış fırlattı.

"Katolik Kilisesi'nin öğretilerini öğrenmeye çalışıyorum," dedi. "Bu konudaki eğitimim şimdiye dek hep göz ardı edilmişti."

Odalarının kapısına gelmiştik. Biz yaklaşırken nöbetçi hazırola geçip kapıları açtı. Elizabeth kolunu benden çekti. "Yardımın için teşekkürler," dedi sakın sakın ve içeri girdi. Kapılar kapanırken arkasından onun eğilip ayakkabısını ayağına geçirdiğini gördüm. Ayakkabısının topuğu tabii ki sapasağlamdı.

John Dee'nin, İngiliz lordlarının Kraliçe'nin bir İspanyol'la evlenmesine karşı çıkıp ayaklanacakları kehaneti günden güne doğru çıkıyordu. Evlilik aleyhine türküler söyleniyor, cesur papazlar gürleyerek böyle bir eşleşmenin ülkenin bağımsızlığı adına çok tehlikeli bir durum olacağını haykırıyordu. Şehirdeki bütün kireç duvarların üzerinde kaba çizimler belirmeye başladı, İspanyol Prens'e kara çalan, Kraliçe'ye Prens'le evlenmeyi aklından geçirme cüretini gösterdiği için hakaretler yağdıran ciltsiz kitaplar dağıtılmaya başlandı. İspanyol

elçisinin sarayın bütün soylularına Prens'inin İngiltere'yi ele geçirmeye hiç niyeti olmadığını, Prens'i bu izdivaca babasının teşvik ettiğini ve henüz otuzuna basmamış, oldukça yakışıklı bir prens olan Phillip'in

KRALİÇENİN SOYTARISI | 211

isterse kendinden on bir yaş büyük olan İngiltere Kraliçesi yerine ona daha büyük zevkler ve mülkler verebilecek başka biriyle kolayca evlenebileceğini anlatıp onları tek tek ikna etmeye çalışması bir işe yaramadı. Bu izdivacı desteklediğini belirten her kelimesi İspanyol açgözlülüğüne bağlandı, Prens'in başka izdivaçlar bulabileceğini ima eden her sözü hakaret olarak algılandı.

Kraliçe birbiriyle çelişen öğütlerin, İspanya'nın desteğini alamadan İngiliz halkının sevgisini kaybedeceğine dair duyduğu müthiş korkusunun altında günden güne ezildi.

"Neden kalbimin kırılacağını söyledin?" diye sordu bir gün çılgın gibi. "Bunların olacağını gördüğün için mi? Bütün danışmanlarımın bana izdivacı iptal etmemi söyleyip ardından bir an evvel evlenmem ve vakit kaybetmeden çocuk doğurmam gerektiğini söyleyeceğini görmüş müydün? Bütün ülkenin taç giyme törenimde dans edip ardından dakikalar sonra hepsinin bir ağızdan evliliğimi lanetleyeceğini görmüş müydün?"

"Hayır," dedim. "Bunları önceden göremem. Sanırım bu kadar kısa zamanda ülkenin böyle çark edeceğini kimse göremezdi."

"Onlara karşı önlem almalıyım," dedi benden çok kendiyle konuşur gibi. "Her yeni hareketimde onların avucum-da ve emrimde olmasını sağlamalıyım. Bütün büyük lordlar ve onların altındaki adam benim sadık hizmetkârlarım olmalı ama sürekli kıyıda bucakta fısıldanıp beni yargılamakla uğraşıyorlar."

Koltuğundan kalkıp pencereye doğru sekiz adım yürüdü, geri döndü ve bir sekiz adım daha yürüdü. Onu Hunsdon'da, nadiren güldüğü, neredeyse bir mahpus gibi yaşadığı o küçük samyane jkk gördüğüm anı hatırladım. Şimdi İn-

212 | Philippa Gregory

İngiltere Kraliçesi'ydi ve insanların istekleri altında yine bir mahpus gibiydi, yine hiç gülmüyordu.

"Hele meclis! Odamdaki nedimelerden beter!" diye haykırdı. "Benim huzurumda bile durmadan tartışıyorlar, düzi-nelerceler ama birinden bile anlamlı tek kelime duyamıyorum, her biri farklı bir şey istiyor ve hepsi, istisnasız hepsi bana yalan söylüyor! Muhbirlerim bana ayrı bir hikâye getiriyor, İspanyol elçisi ayrı bir hikâye anlatıyor. Ve bütün bunlar olup biterken hepsinin bana karşı olduğunu biliyorum. Bir çılgınlık yapıp beni tahttan çeke çeke indirecek ve yerime Elizabeth'i itecekler. Kendilerini önlerinde onlara sunulmuş olan cennetten alıp cehenneme atıyorlar çünkü günahkârlar ve onlara verilen gerçek sözü duyamıyorlar."

"Herkes kendi çıkarını gözetmeyi istiyor..." diye başladım.

Hemen karşı çıktı. "Hayır, istemiyor. Herkes onlar adına düşünmeye hazır başka birinin peşinden gitmek istiyor. Ve şimdi onu bulduklarını düşünüyorlar. Thomas Wyatt'ı buldular. Ah, onu bilirim. Anne Boleyn'in sevgilisinin oğlu, sence kimin tarafındadır dersin? Robert Dudley gibi Kule'de fırsat bekleyen adamları, Elizabeth gibi bir prensesleri var; aptal bir genç kız, ne düşündüğünü bilmeyecek kadar genç, üstesinden gelemeyecek kadar boş, bekleyemeyecek, benim gibi sırasını bekleyemeyecek kadar açgözlü, ben şerefimle bekledim, bütün o sına yıllarında. Ben gıkımı çıkarmadan bekledim, Hannah. Ama o beklemeyecek."

"Robert Dudley'den korkmanıza gerek yok," diye atıldım hemen. "Sizi desteklediğini ilan etti, hatırlamıyor musunuz? Kendi babasına karşı çıkarak. Bu Wyatt kimdir?"

Duvara yürüyüp pencereye geri döndü. "Bana sadık olacağına yemin etti arr.n evlenirsem beni reddede^ekmiş " de-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 213

di. "Sanki böyle bir şey yapılabilirmiş gibi! Beni tahttan indirip sonra tekrar tahta oturtacaktı."

"Onun tarafını tutan çok adam var mı?"

"Kent'in yarısı," diye fısıldadı. "O sinsî şeytan Edward Courtenay eğer onu azıcık tanıyorsam sırasını bekleyen kral gibidir ve kraliçesi olarak Elizabeth'i umuyordur. Tabii hiç şüphesiz onun bu günahları için bir yerlerden para da akıyordun"

"Para mı?"

Sesi acı doluydu. "Franklar. İngiltere'nin düşmanları her zaman frank kazanır."

"Tutuklatamaz mısınız?"

"Bulursam tutuklatırım," dedi. "Vatan hainliğinden bir değil, on kez tutuklanır. Ama ne neredede olduğunu biliyorum, ne de sırada ne yapacağını." Pencereye gidip bu soğuk kış güneşinde gümüş renkli Thames'in devamını, bahçenin gerisini, sarayın duvarlarının ötesini, Kent'i ve planlarını gizleyen adamları görebilecekmiş gibi dışarı baktı.

Londra yolundaki umutlarımızla şimdi taç giymiş bir kraliçeyken olanlar arasındaki farka inanamıyordum. "Biliyor musunuz, Londra'ya girdiğimizde bütün çilelerinizin sona erdiğini sanmıştım."

Bana dönüp baktığında hayalete benziyordu, gözlerinin altı kahverengi, cildi mumya gibi kaskatıydı. Atının üzerinde peşinde tezahüratlarla bağırarak ordusuyla ismini haykıran kalabalıklara daldığı gün olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu. "Ben de öyle," dedi. "Mutsuzluğum sona erdi sanmıştım. Bütün çocukluğum boyunca taşıdığım korkular; geceleri peşimi bırakmayan karabasanlar ve ertesi günü kâbuslarımın gerçek olduğunu anladığım günler bitti sanmıştım. Halkın istediği kraliçenin ben olduğumu, tacımı taktı-

214 | Philippa Gregory

ğımda güvende olacağımı sanmıştım. Ama şimdi durum eskisinden de beter. Her gün aleyhimde başka bir üçkâğıt duyuyorum, her gün duaya gittiğimde başka birinin bana şüpheyle baktığını görüyorum, her gün başka birinin daha Leydi Elizabeth'in inançlarına, vakarına ya da zarafetine hayran olduğunu duyuyorum. Her gün başka bir lordun Fransız elçisine fısıldandığını, minik bir dedikodu yaydığını, minik bir yalan daha atıp krallığı İspanya'nın kucağına fırlattığını iddia ettiğini biliyorum, sanki hayatımı, bütün hayatımı bu tahtı bekleyerek geçirmemişim gibi! Sanki annem veliaht olabilmem için Kral'la yapabileceği tüm anlaşmaları reddederek bu uğurda hayatını feda etmemiş gibi! Zavalılık yanında ben olmadan, kocasından tek bir kibar söz duymadan, dostlarından uzakta, soğuk, rutubetli bir harabede öldü, sırf ben bir gün kraliçe olabileyim diye. Sanki onun mirasını salt bir portreye duyduğum hayranlık yüzünden bir kenara fırlatabilirmişim gibi! Bu kadar kendimde olmadığımı düşünmeleri için deli olmaları gerek!

"Benim için bu tahttan daha değerli hiçbir şey, hiçbir şey yok. Benim için bu insanlardan daha değerli hiçbir şey yok ama bunu göremiyor ve bana güvenmiyorlar!"

Titriyordu, onu hiç bu kadar dertli görmemiştım. "Majesteleri," dedim. "Sakin olmalısınız. Akli başında görünmelisiniz, öyle olmasanız bile."

"Benim tarafımı tutan biri olmalı," diye fısıldadı kendi kendine, beni duymamış gibi. "Beni düşünen, nasıl bir tehlikenin içinde olduğumu anlayan biri. Beni koruyacak biri."

"İspanyol Prens Phillip sizi koruyama..." diye başladım ama beni susturmak için elini kaldırdı.

"Hannah, ondan başka hiçbir umudum yok. Umarım bana gelir, kendisi aleyhine bunca kara çalmaya rağmen, her

KRALİÇENİN SOYTARISI | 215

ikimizi de bekleyen tehlikelere rağmen. Krallığa adım attığı anda öldürüleceğine dair savrulan tehditlere rağmen. Umarım Tanrı'dan bana gelme cesareti, beni karısı yapıp koruma cesareti bulur. Çünkü Tanrı şahidimdir, bu ülkeyi onsuz yönetemem."

"Bakire kraliçe olacağınızı söylemişsiniz," diye hatırlattım. "İnsanlarınız için rahibe gibi yaşayacağınızı, kocanız yerine onlara sarılacağınızı, çocuğunuz yerine onları kucaklayacağınızı söylemişsiniz."

Başını pencereden, soğuk nehrin, kurşun rengi gökyüzünün görüntüsünden öteye çevirdi. "Söylemiştim," diye onayladı. "Ama o zaman başıma neler geleceğini bilmiyordum. Kraliçe olmanın bana prenses olmaktan bile daha fazla acı vereceğini bilmiyordum. Bakire kraliçe olmanın, şimdi olduğum gibi, sürekli tehlike içinde, sürekli gelecek korkusuyla, sürekli yalnız yaşamak demek olduğunu bilmiyor-, dum. Hepsinden beteri de sürekli kafamın bir köşesinde yaptığım hiçbir şeyin uzun süreli olmayacağını bilmek."

Kraliçenin bu dertli hali akşam yemeğine dek sürdü, koltuğuna başı öne eğik, suratı asık oturdu. Büyük salona bir ölüm sessizliği çöktü, başında kara bulutlar olan bir kraliçeyle kimse mutlu olamazdı, ayrıca herkesin kendi korkuları vardı. Kraliçe tahtına sahip çıkamıyorsa, insanlar evlerinin güvenliğinden nasıl emin olabilirdi? Eğer tahttan indirilir de yerine Leydi Elizabeth geçerse bu kez kiliselerini yenileyen, her yerde yeniden dualar okunması gerektiğini haykıranlar tükürdüğünü nasıl yalayacaktı? Saray sessiz ve endişeli, etrafına bakmıyordu ama Will Somers sandalyesinden kalkıp züppe bir tavırla ceketinin kollarını düzelttikten

216 | Philippa Gregory

sonra Kraliçe'nin masasına yöneldiğinde insanlar hareketlendi. Bütün gözlerin üzerine odaklandığından emin olduğunda Will zarif bir hareketle yere diz çöküp eğilerek mendilini salladı.

"Ne var, Will?" diye sordu Kraliçe dalgın dalgın.

"Size izdivaçlarımı takdim etmeye geldim," dedi Will, bir papaz kadar ciddi ama berbat bir İspanyol şivesiyle. Bütün saray nefesini tuttu.

Kraliçe gözlerinde hafif bir gülümseme pırıltısıyla başını kaldırdı. "İzdivaç mı? Will?"

"Ben müzmin bir bekâрім," dedi Will ve salonun arka tarafından bastırılan kahkahaların sesi duyuldu. "Herkesin bildiği gibi. Ama bu koşullarda durumumu tekrar değerlendirmeye hazırım."

"Hangi koşullarda?" Kraliçe'nin sesi titrerken gülmemek için kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu.

"İzdivaç teklifi koşulunda," dedi Will. "Sizinle izdivaç, Majesteleri."

Tehlikeli sulara dalmıştı, Will için bile tehlikeli sulara.

"Ben koca aramıyorum," dedi Kraliçe

"O zaman ben çekileyim," dedi Will, muazzam bir vakarla. Ayağa kalktı ve tahttan geriledi.

Saray da, Kraliçe de ardından gelecek espri için nefesini tuttu. Will bir an durakladı, zamanlaması bir müzisyeninki kadar dakik, bir güldürü makinesi gibi mükemmeldi. Döndü.

"Ama düşünmeye devam edin," diyerek kemikli parmağını uyarır gibi Kraliçe'ye doğayı salladı.

"Kendinizi evrenin tek imparatorunun oğlunun kollarına atıp atmayacağınızı düşünmeye devam edin. Bakın, biliyorsunuz ki ben sizin olabilirim," dedi aynı berbat şiveyle.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 217

Saray kahkahalara boğulur, Kraliçe bile kendini tutamayıp gülerken Will o komik, sırık gibi bacaklarıyla yürüyüp kendine koca bir kupa şarap doldurdu. Masanın karşısından ona baktım, kadehini bana kaldırdı, diğer soytarıya. Tam yapması gerekeni yapmış, en zor, en acı veren meseleyi alıp espri konusuna çevirmişti. Ama Will bunu ve daha zorunu her zaman becerebilir, meselenin zehrini çekip alabilir, bunu kimseyi incitmeyecek biçimde espriye dönüştürebilir, böylece evlilik konusundaki inadının ülkeyi paramparça etmek üzere olduğunu bilen Kraliçe bile yemeğini gülümseyerek yiyip hiç olmazsa bir akşam altında ezildiği baskıları unutabilirdi.

Sarayı dedikodularıyla baş başa bırakıp ayaklanmaya meyilli bir şehrin içinden geçerek babama, eve gittim. Kraliçe'ye karşı harekete geçmeye hazırlanan gizli bir ordunun varlığına dair söylentiler her tarafta dolaşıyordu. Herkesin evinden bir ya da iki erkek eksilmiş, isyana katılmaya gitmişti. Dediklerine göre Leydi Elizabeth iyi bir İngiliz erkeğiyle, Edward Courtenay'la evlenmeye hazır ve istekliydi ve ablası tahtı boşaltır boşaltmaz yerine geçmeye söz vermişti. Kent'in lordları İspanyol bir Prens'in onları fethedip bastırmasına izin vermeyecekti. İngiltere bir Prenses'in, yarı İspanyol bir Prenses'in İspanya'ya sunabileceği bir başlık parası değildi. Kraliçe izdivacı kafasına koyduysa evlenebileceği bir dolu iyi İngiliz erkeği vardı. Soyunda kraliyet kanı taşıyan genç, yakışıklı Edward Courtenay vardı. Avrupa'nın her köşesi Protestan Prenslerle doluydu, iyi soydan gelen, iyi eğitimli bir dolu beyefendi vardı. Tabii ki evlenmeliydi, hemen evlenmeliydi çünkü bir kadın başında erkeği olma-

218 | Philippa Gregory

dan krallık şöyle dursun evini bile idare edemezdi; kadın doğası bu işe uygun değildi, zekâsı karar almaya yetmezdi, cesareti güçlülere göğüs gerebilecek denli büyük olamazdı, böyle uzun bir mücadeleye girecek metanet onda yoktu. Tabii ki Kraliçe evlenmeli ve krallığa bir veliaht vermeliydi. Ama bir İspanyol Prens'le evlenmemeli, bunu aklından bile geçirmemeliydi. Bunun bahsini etmek bile İngiltere'ye ihanet etmekte, dediklerine göre bunu aklından geçirebildiğine göre çok feci âşık olmuş olmalıydı. Ve şehveti uğruna mantığını bir kenara koyan bir kraliçe ülkeyi yönetmeye uygun değildi. İspanyol uranlığına katlanmaktansa geçkin yaşında arzularıyla gözü kararmış bir kraliçeyi tahttan indirmek en iyisiydi.

Babamın dükkânda misafirleri vardı. Daniel Carpenter'ın annesi tezgâhın arkasındaki sandalyelerden birine çökmüştü, oğlu da yanı başındaydı. Babamın beni kutsaması için diz çöktüm, ardından Bayan Carpenter'a ve gelecekteki kocama hafif bir baş selamı verdim. İki ebeveyn de bahçe duvarındaki kediler gibi birbirine kabarak tetikte duran Da-niel'a ve bana bakıp gizlemek istemelerine rağmen başara-mayarak dünya işlerindeki pişkinlikleriyle flörtleşen çocuklarının asabiyetine güldü.

"Seni görmek ve sarayla ilgili haberleri almak için bekledim," dedi Bayan Carpenter. "Daniel da seni görmek istiyordu, tabii."

Daniel annesine benimle ilgili meseleleri onun açıklaması gerekmediğini belirten hoş bir bakış fırlattı.

"Kraliçe'nin izdivacı gerçekleşecek mi?" diye sordu babam. Bana bir bardak güzel İspanyol şarabı doldurup oturayım diye dükkân tezgâhının kenarına bir tabure çekti. İçten içe gülerek sarayda sovtarı olarak çalışmamın bana say-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 219

gınlık kazandırdığını, bir tabure ve bir bardak şarapla ödül-lendirildiğimi gözlemledim.

"Kesinlikle," dedim. "Kraliçe çılgınlar gibi yanına bir yardımcı ve bir yoldaş istiyor. İspanyol bir prens istemesi de çok doğal."

Özel odasına, dua sunağının tam karşısına astırdığı portreden, her zor anında göz ucuyla ona danışmasından, başını bir önündeki heykele, bir koca namzedine çevirip durduğundan bahsetmedim.

Babam göz ucuyla Bayan Carpenter'a baktı. "Lütfen Tanrım, bu bizim için hiçbir şeyi değiştirmesin," dedi. "Lütfen İspanyol adetlerini buraya taşımasın."

Kadın başıyla onayladı ama gerektiği üzere göğsünde haç işareti yapmadı. Bunun yerine öne uzanıp hafif hafif babamın eline vurdu. "Geçmiş unut," dedi kendinden emin. "Biz üç nesildir İngiltere'de yaşıyoruz. Kimse bizim ; Hristiyan ve iyi birer İngiliz olduğumuzdan şüphe duyamaz."

"İngiltere ikinci bir İspanya olursa burada kalamam," dedi babam kısık sesle. "Biliyorsun, her pazar, her azizler günü, kafirleri yaktılar, bazen yüz tanesini bir arada. Ve senelerdir Hristiyan öğretilerini izleyen bizler, Hristiyan gibi bile davranmayanlarla bir arada yargılandık. Kimse masumiyetimizi kanıtlayamadı! Hasta olduğu için duaya katılamayan yaşlı başlı kadınlar, kutsal kadeh havaya kaldırılırken gözü başka yere kayan genç kadınlar, her türlü bahane mubahtı ve ispiyonlanıyorlardı. Her seferinde, her seferinde kurbanlar para kazanan, dünyada bir adım öte gitmiş ve kendine düşman edinmiş insanlar oluyordu. Ve ben kitaplarım, işim", bilgimden dolayı edindiğim ün nedeniyle bir gün sıranın hanî gelmeğini biliyordum, bu yüzden hazır-

220 | Philippa Gregory

lanmaya başladım. Ama anne babamı, karımın, kız kardeşini, karımı benden evvel alacakları aklıma gelmemişti..." Durakladı. "Bunu bilmem gerekirdi, çok önceden kaçmamız gerekirdi."

"Baba, onu kurtaramazdık," dedim, kalıp onunla beraber ölmemiz gerektiğini söyleyerek ağladığım zamanlarda beni teselli etmek için bana söylediği sözlerin aynısını ona tekrarlayarak.

"Geçmişte kaldı artık," dedi Bayan Carpenter öne atılarak. "Ayrıca buraya gelmeyecekler. Kutsal Engizisyon, İngiltere topraklarında işlemez."

"Görürsün gelecekler," dedi Daniel. Sanki çok ayıp bir söz sarf etmiş gibi anında muazzam bir sessizlik oldu, babam da annesi de dönüp ona baktı.

"İspanyol Prensi, yarı İspanyol bir kraliçe, kadın kiliseleri yeniden hayata geçirmeye bence kararlı. Bu Engizis-yon'un kâfirlerin kökünü kurutmak için buraya gelmesinden ne kadar daha iyi?"

"Kraliçe bunu yapamayacak kadar vicdanlı bir kadın," dedim. "Bütün danışmanları aksini öğütlemesine rağmen Leydi Jane'i bile ölüme gönderemedi. Leydi Elizabeth dualara ayaklarını sürüye sürüye gelip elinden geldiğince kaytarıyor ve kimse bir şey diyemiyor. Engizisyon buraya çağı-rılsa Elizabeth on defa suçlu bulunurdu. Ama Kraliçe Kutsal Kitabın anlamının günü geldiğinde herkese erişeceğine inanıyor. Kâfirleri asla yakmayacaktır. Can korkusuyla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor. Haksız yere suçlanmanın ne demek olduğunu da."

"İspanyol Phillip'le evlenecek ama ülkeyi onun eline teslim etmeyecek. Asla onun kuklası olmayacak. İyi bir kraliçe olmak istiyor, annesi gibi Ben<~== bu ülkeyi eski inançla-

KRALİÇENİN SOYTARISI • 221

rına geri döndürecek ama güzellikle. Ülkenin yarısı duaların geri gelmesinden memnun, diğer yarısı da zamanla onlara uyacak."

"Umarım," dedi Daniel. "Ama tekrarlıyorum; hazırlıklı olmalıyız. Bir gece kapımızın çalındığını duyup canımızı kurtarmak için geç kaldığımızı fark etmek istemiyorum. Hazırlıksız yakalanmayacağım, savaşmadan gitmeyeceğim."

"O ne demek? Nereye gideriz ki?" diye sordum. Göbek deliğimdeki o tanıdık dehşet hissi, hiçbir yerin benim için güvenli olmayacağı, sürekli ayak sesleri duymayı, havada is ko- ' kuşu almayı bekleyeceğim duygusu yine peydah olmuştu.

"Önce Amsterdam, sonra İtalya'ya," dedi kararlı bir ses- • le. "Seninle ben Amsterdam'a varır varmaz evlenip oradan yolumuza devam edeceğiz. Hep birlikte yolculuk edeceğiz. Baban,

annem ve kız kardeşlerim de bizimle gelecek. Doktorluk öğrenimimi İtalya'da tamamlayabilirim, Yahudileri hoş gören, inançlarımızı saklamadan ifa edebileceğimiz İtal-,, yan şehirleri mevcut. Baban kitaplarını satar, kız kardeşlerim iş bulabilir. Bir aile olarak hep birlikte yaşarız."

"Gördün mü, geleceği nasıl planlıyor," dedi Bayan Carpenter onaylar gibi fısıltıyla. Babam da Daniel'a, sanki bu genç adanı her sorunun çözümümüştü gibi bakarak gülüm-süyordu.

"Gelecek seneye kadar evlenmeyecek, sözlü kalacağız," dedim. "Ben henüz evlenmeye hazır değilim."

"Ah, yine başladı," dedi babam.

"Bütün kızlar böyle sanır," dedi Bayan Carpenter.

Daniel bir şey söylemedi.

Taburemden yere kaydım. "Yalnız konuşabilir miyiz?"

"Baskı odasına gidin," diye önerdi babam Daniel'a. "Annenle ben burada birer bardak daha şarap içeceğiz "

222 | Philippa Gregory

Kadının bardağına biraz daha şarap doldurdu, Daniel ve ben büyük makinenin olduğu odaya girmek üzereyken annesini muzip muzip gülümserken yakaladım.

"Bay Dee bana evlenirsem görme yeteneğimi kaybedeceğimi söyledi," dedim heyecanla.

"Bunun Tanrı'nın bir lütfü olduğuna' inanıyor, öylece bir kenara fırlatamam."

"Tahmin ve hayal görmekten öte bir şey değil," dedi Daniel kararlılıkla.

Bu benim düşünceme öyle yakın bir fikirdi ki karşı çıkmakta zorlandım. "Bizim anlayamayacağımız bir şey," dedim inatla. "Bay Dee onun falcısı olmamı istiyor. Simyayla uğraşıyor ve ..."

"Bu iş bana büyücülük gibi göründü. İspanyol Phillip İngiltere'ye geldiğinde John Dee'yi büyücülükten yargılar."

"Yargılamaz. Bu kutsal bir iş. Fal bakmadan önce ve sonra dua ediyor. Bu kutsal ve ruhani bir iş."

"Peki şimdiye kadar sen bu işten ne öğrendin?" diye sordu alaylı alaylı.

Kendi öngördüğüm bütün sırlar, çocuk ama çocuk değil, kral ama kral değil, bakire kraliçe, unutulup giden, kraliçe ama bakire değil deyişim ve Lordum'un gelecekteki güvenliği, şaşaası teker teker aklımdan geçti. "Sana söyleyemeyeceğim sırlar var," deyip ekledim, "Ve bu karın olmamam için geçerli bir sebep. Bir erkekle kadını arasında sır olmamalı." Öfkeli bir iç çekişle başını çevirdi. "Bana akıl oyunları yapma," dedi. "Annemle babanın yanında asla evlenmek istemediğini söyleyerek beni bir güzel aşağıladın. Benimle buraya girip verdiği sözü tutmamak için akıllı görünmeye çalışma. Öyle bir hile batağına batmışsın ki dilin sayesinde kendi kendini mutluluktan yoksun bırakıp kalp kırıklığı yaşayacaksın."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 223

"Hiçbir sıfatım olmadan nasıl mutlu olabilirim?" diye sordum. "Kraliçe Mary'nin gözdesiyim, iyi para kazanıyorum. Bahşiş ve kıyak adı altında yüzlerce sterlin alabilirim. Kraliçe bana güveniyor. Ülkenin en büyük filozofu Tanrı'nın bana geleceği görme yetisi bahsettiğini düşünüyor. Ve sen mutluluğumun bütün bunları bırakıp çıraklık aşamasındaki bir doktorla evlenmeme bağlı olduğunu sanıyorsun."

Önümde birleştirdiğim ellerimi tutup beni kendine çekti. Nefesi tıpkı benimki gibi hızlıydı. "Yeter," dedi öfkeyle. "Beni yeterince küçük düşürdün sanırım. Çıraklık aşamasındaki bir doktorla evlenmek zorunda değilsin. Robert Dud-ley'nin orospusu ya da eğitimcinin yardımcısı olabilirsin. Kendini Kraliçe'nin dostu sanabilirsin ama herkes seni soytarı olarak tanıyor. Kendini sana sunabileceklerimin altında bir konuma itiyorsun. Seni seven bir erkeğin şerefli eşi olabilirsin ama sen kendini gelen geçen herkesin ulaşabileceği bir batağa atıyorsun."

« "Hiç de değil!" diye nefesimi tuttum, ellerimi çekmeye çalışarak.

Aniden beni kendine çekip kollarını belime doladı. Siyah saçları eğildi, dudakları dudaklarıma yanaştı. Saçındaki briyantın kokusunu, yanaklarının sıcaklığını duyabiliyordum. Devam etmesini istememe rağmen kendimi geri çektim.

"Başka bir erkeğe mi âşıksın?" diye sordu hışımla.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"İnançların üzerine, bunlar her neyse, benimle evlenebilecek kadar özgür olduğuna yemin edebilir misin?"

"Seninle evlenebilecek kadar özgürüm," dedim ve cevabımda fazlasıyla dürüsttüm. Tanrı biliyordu ki beni sözlümden başkası zaten istemiyordu.

224 | Philippa Gregory

"Şerefimle," diye asıl söylemek istediği noktayı belirtti.

Dudaklarımın aralandığını hissettim, o anki öfkemle yüzüne tükürebilirdim. "Tabii ki şerefimle," dedim. "Daha demin sana yeteneğimin bakire kalmama bağlı olduğunu söylemedim mi? Bunu riske atmak istemediğimi söylemedim mi?" Kendimi geri çekmek istedim ama beni bırakmadı. Elimde olmadan bütün vücudunu hissetmeye başladım; güçlü kollarını, bana yaslanan bacaklarının hâkimiyetini, kokusunu ve garip ama gerçek, bana hissettirdiği o güven duygusunu. Kendimi bırakmamak için geri çekilmeliydim. Ona sıkı sıkı sarılmak, başımı omzuna koymak, beni kollarına almasına izin verip kendimi tamamıyla güvende hissetmek istediğimi fark ettim; beni sevmesine bir izin verebil-seydim, kendimi özgür bırakıp onu sevmeyi bir başarabil-seydim...

"Engizisyon'u buraya getirirlerse gitmek zorunda kalacağız, biliyorsun." Beni öyle sıkı tutuyordu ki kalça kemiklerinin Karnıma dayandığını hissediyordum ve kendimi ona iyice yaslamak için parmak uçlarımda yükselmekten vazgeçmem gerekiyordu.

"Evet, biliyorum," diyebildim, onu yarım yamalak duyuyor ama bedenini bedenimin her köşesiyle hissedebiliyordum.

"Gidersek karım olarak benimle birlikte gelmek zorundasın, seni ve babanı koşullar ne olursa olsun alıp güvenli bir yere götüreceğim."

"Peki."

"O zaman anlaştık?"

"İngiltere'yi terk etmek zorunda kalırsak seninle evleneceğim," dedim.

"Ve on altına bastığında her koşulda evleneceğiz "

KRALİÇENİN SOYTARISI | 225

Evet der gibi başımı salladım, gözlerimi açmadan. Sonra dudakları dudaklarıma değdi ve bütün kavgaları unutturdu.

Beni bıraktığında kendime gelebilmek için baskı makinesine yaslandım. Arzudan başımın döndüğünü biliyormuş gibi gülümsedi. "Lord Robert'a gelince, senden ona daha fazla hizmet etmemeni rica ediyorum," dedi. "Namlı bir vatan haini, hapis yatıyor, onun dostluğunu kazanabilmek için hepimizi tehlikeye atıyorsun." Bakışları değişti. "Ayrıca sözlüm konusunda güvenebileceğim bir adam değil o."

"Beni sadece bir soytarı ve çocuk olarak görüyor," diye düzelttim onu.

"Ama ikisi de değilsin," dedi yumuşak bir sesle. "Ben de öyle. Ona yarı âşıksın sen, Hannah ve buna göz yumamam."

Tartışmaya hazır, önce durakladım. Ardından hayatımın en ilginç duygusunu hissettim; birine gerçeği söyleme isteğini. Daha önce hiç, birine karşı dürüst olma isteği hisset--memiştim, hayatımın tümü yalan dolan içinde geçmişti: Hristiyan ülkede bir Yahudi, erkek giysileri içinde bir genç kız, kutsal soytarı giysileri içinde tutkulu genç bir kadın ve şimdi bir erkekle sözlü ama başka bir erkeğe aşık genç kadın olarak.

"Eğer sana bir şey hakkında doğruyu söylersem bana yardım eder misin?" diye sordum.

"Elimden gelen hiçbir yardımı esirgemem."

"Daniel, seninle konuşmak bir Ferisi'yle4 konuşmak gibi."

"Hannah, seninle konuşmak Galile Denizinde balık avlamak gibi. Bana söylemek istediğin şey nedir?"

4 .Eski Museviler'de dini bir tarikata mensup kişi, fÇ.N)

226 | Philippa Gregory

Arkamı dönmek üzereydim ki beni yakalayıp kendine çekti. Bedeni bedenime değdi, erkekliğinin sertliğini hissettim ve aniden anladım, daha olgun bir kız çok daha önce anlardı, bu şehvet işaretiydi. Benim sözlümdü. Beni arzula-mıştı. Ben de onu arzulamıştım. Tek yapmam gereken ona gerçeği söylemekti.

"Daniel, gerçek şu. Kral'ın öleceğini gördüm, öleceği günün tarihini söyledim. Jane'in taç giyen bir kraliçe olacağını söyledim. Kraliçe Mary'nin kraliçe olacağını gördüm, geleceğinden bir parça yakaladım ki bu hayal kırıklığıydı, ve İngiltere'nin geleceğini gördüm ki, benim için belirsizdi. John Dee görme yeteneğim olduğunu söylüyor. Bunun kısmen bakire olmamdan kaynaklandığını iddia ediyor ve ben bu ödülümü onurlandırmak istiyorum. Ama seninle de

evlenmek istiyorum. Seni arzuluyorum. Ve elimde değil, Lord Robert'ı seviyorum. Bütün bunlar. Hepsi bir arada." Başımı göğsüne yasladım, gömleğinin düğmelerini alnımda hissediyor, içimden huzursuzca başımı kaldırıp ona baktığımda düğmelerin izini alnımda göreceğini ve çekici bir kadın değil, bir soytarı olduğumu düşünceğini geçiriyordum. Yine de o söylediğim gerçekleri sindirmeye çabalarken gerileme-yip sıkı sıkı sarıldım. Dakikalar sonra beni geriye çekip gözlerimin içine baktı.

"Bu bir hizmetkârın efendisine duyduğu türden şerefli bir sevgi mi?" diye sordu.

Onun ciddi bakışlarından gözlerimi kaçıışımı fark edip elini çenemin altına koydu ve gözlerimi kendisine çevirdi. "Söyle bana, Hannah. Sen benim karım olacaksın. Bilmeye hakkım var. Bu şerefli bir sevgi mi?"

Dudaklarımın titrediğini hissettim, yaşlar gözlerime hücum r'ti "Hepsi bir arada," dedim titreyen bir sesle "On'ı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 227

o olduğu için seviyorum..." Robert Dudley'nin bütün o çekiciliğini Daniel'a aktarabilmenin imkânsızlığını düşünerek durakladım; bakışlarını, giysilerini, zenginliğini, çizmelerini, atlarını tarif edebilmem imkânsızdı. "O... muhteşem biri." Gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. "Onu gelecekteki muhtemel konumu için seviyomm; serbest bırakılacak, büyük, çok büyük bir adam olacak, Daniel. İngiltere Pren-si'ni bu ülkeye o verecek. Ve bu gece Kule'de ölüm emrinin gelmesini bekliyor. Benimse onu düşündükçe aklıma annem geliyor, onun gibi ölümünü bekleyen annem. Çünkü onu almaya geldikleri sabah..." Sesim gitti, başımı iki yana salladım. "O da annem gibi bir tutuklu. O da annem gibi ölümün ucunda. Onu tabii ki seviyorum."

Beni birkaç saniye daha kollarında tuttu, sonra buz gibi bir tavırla ellerini çekti. Sessiz baskı odasında aramızda esen soğuk rüzgârların neredeyse sesini duydum. "O senin annen değil. O inançlarından dolayı mahkûm olmuş biri değil," dedi alçak sesle. "Engizisyon tarafından yargılanmıyor, aksine bana anlattığın üzere akıllı başında ve bağışlayıcı bir kraliçe tarafından yargılanıyor. Entrikalar çevirerek kendi kendini vatan hainine dönüştüren bir adamı sevmen için hiçbir sebep yok. Leydi Jane'i tahta oturtup o sevdiğini söylediğin Kraliçe'nin, Kraliçe Mary'nin kellesini uçurtacaktı. O şerefli bir adam değil."

Aksini iddia etmek üzere ağzımı açtım ama söyleyebileceğim bir şey yoktu.

"Ve sen içindeki aşkla onun her adımına bulaşmış durumdasın, etrafındaki insanlara, entrika planlarına. Buna aşk demeyeceğim çünkü bunun bir genç kızın abartılı beğenisinden öte bir şey olduğuna bir saniye bile inanmış ol-

228 | Philippa Gregory

şimdi içeri gider ve babana sözümüzü bozmasını söyledim. Ama sana şunu söyleyeyim. Onun için ne gibi bir gelecek görmüş olursan ol, Robert Dudley'e hizmet etmeyi kesmen gerek. John Dee'den uzak durman ve yeteneğinden feragat etmen gerek. On altına gelene dek Kraliçe'ye hizmet edebilirsin ama hem sözde, hem davranışlarında benim sözlüm olmalısın. Bugünden on sekiz ay sonra, on altına bastığında evleneceğiz ve saraydan ayrılacaksın."

"On sekiz ay mı?" dedim çok kısıp bir sesle.

Elimi ağzına götürdü ve seyyar satıcılarla panayır falcılarının yaptığı gibi başparmağımın tam dibini, yağlı kısmını ısırdı; bu hareket genç kızın cinselliğe hazır olduğu anlamına gelirdi.

"On sekiz ay," dedi uzatmadan. "Yoksa yemin ederim karım olarak başka bir kızı alıp seni kenara fırlatırım. Artık o zaman kâhinler, vatan hainleri ve kraliçeler sana nasıl bir gelecek hazırlar görürüz."

Kış soğuk geçiyordu, Noel bile insanlara neşe getirmede. Her yeni gün Kraliçe birilerinin daha yakındığını, birilerinin daha ona karşı ayaklandığını duydu. Olayların hepsi basit, sıradan, üzerinde durmaya bile değmeyecek olaylardı. İspanyol elçisine kartopu fırlatılmıştı, bir kilisenin tavanına ölü bir fare asılmıştı, bir duvara birkaç hakaret sözcüğü ka-ralanmıştı, kadının biri kilise bahçesinde gelecek için felaket kehanetinde bulunmuştu, hiçbirisi papazları ya da lordla-rı kişisel olarak korkutacak olaylar değildi; ne var ki hepsi toptan ele alındığında kesinlikle ülkede gittikçe yayılan bir huzursuzluğun habercisiydi

KRALİÇENİN SOYTARISI | 229

Kraliçe Noel'i Whitehall'da karşılayıp eğlenceleri yönetmesi için halkın arasından bir 'ziyafet ve kuralıslık Lordu'5' tuttu ve sarayın eski geleneklerle eğlertirilmesini buyurdu ama işe yaramadı. Noel'de boş kalan koltuklar hikâyeyi baştan sona anlatıyordu; Leydi Elizabeth ablasını ziyarete bile gelmeyip Ashridge'de kalmıştı; evi kuzey yolu üzerinde ve biri işaret verir vermez Londra'ya yola çıkmak için ideal bir noktadaydı. Kraliçe'nin danışmanlarının bir düzinesi

yemekte yoktu; Fransız elçisi Noel vakti hiçbir Hristiyan'ın olmayacağı kadar meşguldü. Belli ki tahta uzanan bir mesele, için için fokurdayıp kaynıyordu. Ve bunu Kraliçe de, biz de gayet iyi biliyorduk.

Başdanışmanı Piskopos Gardiner ve İspanyol elçisi ona Kule'ye geçip ülkede savaş ilan etmesini ya da Londra'dan hemen ayrılıp Windsor Kalesi'ni olası bir kuşatma için hazırlatmasını salık vermişti. Ama yanımızda yol gösterecek tek bir seyisle beraber taşrada at bindiğimiz günlerde onda daha önce de gördüğüm o azim tekrar kendini gösterdi ve Kraliçe daha kraliçeliğinin ilk Noel'inde sarayını bırakıp hiçbir yere kaçmayacağına ant içti. İngiltere daha üç ay önce ona törenle taç giydirmişti, şimdi o Jane gibi sıradan bir kraliçe mi olmuştu? O da Jane gibi kendini ve saray halkını Kule'ye hapsedip şimdilerde ondan daha gözde başka prensesin ordusunu hazırlamasını ve Londra'ya yürümesini mi bekleyecekti? Mary Noel'den Paskalya'ya dek Whitehall'dan ayrılmamaya ve yenildiğini yayanlara meydan okumaya yemin etti.

5 Lord of Misrule: Eski Roma'da kış gündönümünde tanrı Satürn şerefine düzenlenen içkili kutlamalardan kalan bir gelenek sonucu Tudor İngilteresi'nde Noel zamanı soytarılar ziyafetini yönetmesi için tayin edilen kişi. Bu kişi sofradakileri eğlendirme amacıyla köylülerin arasından seçilirdi ve bir ^ülâğüuc asilciic cjuuış giin uavianabiiirdi. (S*.İ».J

230 | Philippa Gregory

"Çok acı bir durum bu, Hannah," dedi hüzünle. "Bütün hayatım boyunca bu Noel'i bekledim ama şimdi insanlar nasıl mutlu olunacağı unutmuş gibi."

Odalarında biz bizydik. Jane Dormer dikişine devam edebilmek için.gün ışığının hiç de iç açıcı olmayan son gri damlalarını yakalayabilmek üzere cam kenarına geçmişti. Hanımlardan biri lavtayla kederli bir şarkı çalıp söylüyor, bir diğeri nakış iplerini sermiş yumak sarıyordu. Mutluluk dışında her şey mevcuttu. Gören burayı izdivaç aşamasından ziyade ölüm döşğinde bir kraliçenin sarayı zannederdi.

"Gelecek sene daha güzel olacak," dedim. "Evlendiğinizde ve Prens Phillip buraya geldiğinde."

Adamın ismini anmamla birlikte solgun yanakları pembe pembe oldu. "Şşş," dedi çekingen bir ifadeyle. "Ondan bunu beklemem yanlış olur. Çoğunlukla Kral odasında oturacaktır. Biliyorsun ki dünyada onun devralacağından daha büyük bir imparatorluk yok."

"Haklısınız," dedim kafirlerin yakıldığı alandaki ateşleri hatırlayarak. "İspanyol imparatorluğunun ne kadar güçlü olduğunu biliyorum."

"Tabii, sen biliyorsun," dedi, milliyetimi hatırlayarak. "Aslında şivemi düzeltebilmem için sürekli İspanyolca konuşmalıyız. Haydi şimdi İspanyolca konuşalım."

Jane Dormer başını kaldırıp güldü. "Ah, yakında hepimiz İspanyolca konuşmak zorunda kalacağız."

"Böyle bir şey talep etmeyecektir," dedi Kraliçe hemen, her yerde, kendi odasında bile muhbirlerin varlığını bilerek. "Bir İngiliz için en iyisi neyse onu isteyecektir."

"Biliyorum," dedi Jane teselli eder gibi. "Sadece şaka yapıyordum. Majesteleri."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 231

Kraliçe onu başıyla onayladı ama kaşlarının çatıklığı devam etti. "Leydi Elizabeth'e saraya dönmesi gerektiğini yazdım," dedi. "Noel ziyafetinde burada olmalı, gitmesine hiç izin vermemeliydim."

"Neşemize neşe katmayacaktır..." diye ekledi Jane çekinmeden.

"Saraya dönmesini istemem neşe kaynağım olduğu için değil," dedi Kraliçe sert sert. "Nerede olduğunu bilmek daha büyük bir neşe kaynağı."

"Eğer yolculuk edemeyecek kadar hastaysa onu bağışlamak zorunda kalabilirsiniz..." dedi Jane.

"Evet," dedi Kraliçe. "Hastaysa evet. Ama çok hastaysa neden Ashridge'den Donnington Sarayına geçiyor? Neden hasta, yolculuk edemeyecek kadar rahatsız bir kadın ona bakılacak yere, Londra'ya gelmekten İngiltere'nin göbeğinde, kuşatma için mükemmel korunaklı başka bir saraya gitsin?"

Hesaplı bir sessizlik oldu.

"Ülke Prens Phillip'ten memnun olacak," dedi Jane Dormer yumuşak bir sesle. "Ve bütün bu endişeler unutulup gidecek."

Aniden dışarıdaki muhafızlar kapıya sert sert vurdu ve çift kanatlı kapı savrularak açıldı. Ses beni fazlasıyla irkiltti, bir anda oturduğum yerden ayağa fırladım. Bir elçi yanında asık suratlarıyla başdanışman ve eşlikçisi kıdemli asker Norfolk Dükü Thomas Howard'la birlikte kapıda belirdi.

Sanki Kraliçe'nin arkasına gizlenmek istercesine geriledim. O an benim için geldiklerine karar verdim, kim olduğumu keşfetmiş, kafir bir Yahudi'yi, beni tutuklamaya gelmişlerdi. Sonra bana bakmadıklarını fark ettim. Kararlı çeneleri ve bur gibi gözleriyle Kraliçe'ye bakıyurlardı.

232 | Philippa Gregory

"Ah, olamaz," diye fısıldadım.

Kraliçe gözleri bir ciddi surattan diğerine kayarak yavaşça oturduğu yerden kalkarken sonunun geldiğini düşünmüş olmalıydı. Dük'ün anında taraf değiştirebileceğini biliyordu, danışmanlar hızla bir entrika planlamış olabilirdi, daha önce bunu Jane'e yapmışlardı, tekrar yapabilirlerdi. Ama hiç kasılmadı, onlara bakarken sanki akşam yemeği için davet almış gibiydi. O an bu cesaretinden, korkusunu asla dışa vurmayan o tamamıyla kraliçelere özgü kararlılığından dolayı ona hayran oldum. "Nedir mesele, Lordlarım?" dedi hoş bir sesle, adamlar odanın ortasına ilerleyip kaskaü bakışlarını ona odaklamasına rağmen. "Umarım bana iyi bir haber getirdiniz çünkü hepiniz çok ciddi görünüyorsunuz."

"Majesteleri, haber iyi değil," dedi Piskopos Gardiner duraklamadan. "İsyancılar size doğai ilerliyor. Genç dostum Edward Courtenay'ın aklı başına geldi ve bana durumu itiraf edip sizden merhamet diledi."

Gözlerinin bir anlığına yana kaydığını ve bu süre içinde kıvrak zekâsıyla durumu gözden geçirdiğini fark ettim ama yüzündeki ifade kesinlikle değişmedi, hâlâ gülümsüyordu. "Edward size ne anlattı?"

"Size karşı bir isyan tayfasının Londra'ya doğru yola çıktığını, sizi Kule'ye gönderip yerinize Leydi Elizabeth'i geçirmeyi planladıklarını. Bazılarının isimlerini saydı; Sör William Pickering, Devon'dan Sör Peter Carew, Kent'ten Sör Thomas Wyatt ve Sör James Crofts."

Kraliçe ilk kez sarsılmış göründü. "Peter Carew mu? Ona ihtiyacım olduğu vakitte, sonbaharda, bana arkasını mı döndü? Devon halkını bana karşı ayaklandıran o mu?"

"Evet."

"Ve Sör James Crofts, benim iyi dostum?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 233

"Evet, Majesteleri."

Hâlâ arkasında durmaya devam ettim. Bunlar Lordumun bana ismini saydığı, benden John Dee'ye adlarını söylememi istediği adamlardı. Bunlar kimyasal birleşimi gerçekleştirecek, gümüşü küle çevirip yerine altın koyacak olan adamlardı. Sanırım şimdi bunun ne anlama geldiğini anlamıştım. Bu metafora hangi Kraliçe'nin gümüş, hangisinin altın olduğu açıktı. Maaşımı şimdi o öderken Kraliçe'ye yine ihanet ettiğimi fark ettim, birinin bu entrikanın katalizörünün kimliğini bulup ortaya çıkarması uzun sürmeyecekti.

Kraliçe dengesini kaybetmemek için derin bir nefes aldı. "Başka kim?"

Piskopos Gardiner'in gözleri bana doğru kaydı. Bakışları değiştiğinde gerildim ama gözleri beni geçip arkama uzandı. Beni görmedi bile, Kraliçe'ye haberlerin en kötüsünü iletmek üzereydi. "Suffolk Dükü Sheen'de, evinde değil, kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Jarie Dormer'in pencere kenarındaki koltuğunda kasıldığını fark ettim. Suffolk Dükü ortalıktan kaybolmuşsa bunun tek bir anlamı olabilirdi: Emrindeki yüzlerce beyi ve çiftçiyi tahtı kızı Jane'e geri verebilmek için hazırlıyordu. Önümüzde hem Elizabeth, hem de Kraliçe Jane için ayrı birer isyan ordusu vardı. Bu iki isim ülkenin yarısını ayaklandırabilir, Kraliçe Mary'nin daha önce sergilediği bütün o cesaret ve kararlılık şimdi yerle bir olabilirdi.

"Peki ya Leydi Elizabeth? Bunlardan haberi var mı? Hâlâ Ashridge'de mi?"

"Courtenay'ın iddia ettiğine göre Leydi Elizabeth neredeyse onunla evlenmek üzereymiş, kendisini ele vermeden evvel ikisi birlikte tahta yerleşip ülkeyi birlikte yönetme kararı almışlar TW1V3 şükür ki adamın aklı başına geldi de

234 | Philippa Gregory

bize zamanında teslim oldu. Leydi Elizabeth'in her şeyden haberi var, hazır vaziyette bekliyor. Fransa Kral'ı onun tahta geçmesini destekliyor ve onu başa geçirmek için bir ordu göndermeye hazır. Şu anda isyancıların başında atını sürüyor bile olabilir."

Kraliçenin yüzünün bembeyaz olduğunu gördüm. "Emin misiniz? Benim Elizabeth'im benim başımı almaya mı geliyor?"

"Evet," dedi Dük açık açık. "Sonuna kadar bu işin içinde."

"Tanrı'ya şükür, Courtenay bunları şimdi bize söyledi," diye araya girdi piskopos. "Bu işten hâlâ güven içinde kurtulma şansımız var."

"Bu işe hiç bulaşmayacak kadar akli başında olsaydı Co-urtenay'a daha büyük bir teşekkür borçlu olurum," dedi Kraliçem sertçe. "Sizin o genç dostunuz bir soytarı, Lordum, hatta bu durumda aciz bir soytarı." Piskoposun adamı korumasına fırsat vermedi. "Peki ne yapmalıyız?" Dük öne çıktı. "Hemen Framlingham'a gitmelisiniz, Majesteleri. Sizi alıp İspanya'ya götürecek bir savaş gemisi göndereceğiz. Bu kazanamayacağınız bir savaş. İspanya'ya sağ salim varır varmaz belki yeniden yandaş toplayabilir, belki Prens Phillip'le..."

Tahtının üzerinde duran elinin tahta sıkı sıkı yapıştığını gördüm. "Framlingham'dan buraya, Londra'ya at sürelili daha sadece altı ay oldu," dedi. "İnsanlar beni kraliçe olarak görmek istedi."

"Sizi Northumberland Dükü'ne ve onun tahta koyduğu kuklası Kraliçe Jane'e alternatif olarak seçtiler," diye hatırlattı Dük bütün kabalığıyla. "Elizabeth'in yerine seçmediler. İnsanlar Protestanlığı ve Protestan Prenses'i istiyor. Ve

KRALİÇENİN SOYTARISI | 235

bunun için gerçekten ölmeye hazırlanmış olabilirler. Sizi ve yanınızda İspanyalı Phillip'i kral olarak görmek istemiyorlar."

"Londra'dan ayrılmayacağım," dedi Kraliçe. "Bütün hayatım boyunca annemin tahtını bekledim, şimdi onu terk edip gitmeyeceğim."

"Başka şansınız yok," diye uyardı Dük. "Birkaç gün içinde şehrin kapılarına dayanacaklar."

"O anı bekleyeceğim."

"Majesteleri," dedi Piskopos Gardiner yeniden. "Hiç olmazsa Windsor'a çekilebilirsiniz..."

Kraliçe Mary'nin sesi yükseldi. "Ne Windsor'a, ne Ku-le'ye çekiliyoam! Burada bekleyeceğim! Ben İngiltere'nin Prensesi'yim, halkım buraya gelip beni İngiltere Prensesi olarak görmek istemediğini söyleyene dek buradan, sarayımdan ayrılmayacağım. Bana kaçırmaktan bahsetmeyin, Lordlarım, çünkü bunu aklımın ucundan bile geçirmiyorum-Rim."

Onun bu tutkusu piskoposu durdurdu. "Nasıl isterseniz, Majesteleri. Ama bunlar zor vakitler ve hayatınızı riske atıyorsunuz..."

"Vakit zor olabilir ama beni zorlamaz," dedi Kraliçe hışımla.

"Hayatınızla olduğu kadar tahtınızla da kumar oynuyorsunuz," diye Dük neredeyse Kraliçe'ye bağırdı.

"Bunu ben de biliyorum!" diye haykırdı Kraliçe.

Adam derin bir nefes aldı. "Bana kraliyet muhafızlarını ve şehrin eğitimli çetelerini Wyatt'a karşı Kent'e gönderme ve komuta etme yetkisi veriyor musunuz?" diye sordu Dük.

"Evet," dedi Kraliçe. "Ama kasabalar kuşatılmayacak, köyler yağmalanmayacak."

236 | Philippa Gregory

"Böyle yapılamaz!" diye karşı çıktı Dük. "Savaşta savaş topraklarının korunabilmesi imkânsızdır."

"Bu sizin görüşünüz," diye üsteledi Kraliçe buz gibi bir sesle. "Buğday tarlalarımın iç savaş görmek istemiyorum, hele hele bu kıtlık döneminde. Bu isyanlar bir asın öldürülüşü kadar tertemiz bastırılmalı. Bu avda masum insanların öldürülmesini istemiyorum."

Bir an Dük karşı çıkacak gibi göründü. Kraliçe ona doğru eğildi. "Bu konuda bana güven," dedi ikna edici bir tavırla. "Ben biliyorum. Ben bakire kraliçeyim, tek çocuğum insanlarım. Onları sevdiğim için, onları kayırdığımı görmeleri gerek. Onların kanı elleri nde evlenemem. Bu can acıtmadan yapılmalı, kararlılıkla ve sadece bir kez. Bunu benim için böyle yapabilir misin?"

Dük başını iki /ana salladı. "Hayır," dedi. Vaktini pohpohlamalarla harcayamayacak denli korkuyordu. "Kimse bunu böyle başaramaz. Yüzlerce, binlerce insan toplanıyor. Ancak her köşe başındaki darağa-ıarı, kazıklara geçirilmiş kelleler onları durdurur. Hem İngiliz halkını yönetip hem de merhametli olamazsınız, Majesteleri."

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Kraliçe en az Dük kadar kararlı bir inatla. "Ben bu tahta bir mucizeyle geldim ve Tanrı fikrini değiştirmez. Bu insanları Tann'nın sevgisiyle geri kazanacağız. Bunu benim emrettiğim biçimde yapacaksın. Bu Tanrının istediği şekilde yapılacak, aksi halde mucizeler gerçekleşemez."

Dük karşı çıkacakmış gibi görünüyordu.

"Ben böyle emrediyorum," dedi Kraliçe uzatmadan.

Dük omuz silkip bir baş selamı verdi. "Sizin emrettiğiniz gibi olsun o z man," dedi. "Koşullar ne olursa olsun."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 237

Kraliçe Dük'ün başının tepesinden sanki fikrimi merak ediyormuş gibi soran gözlerle bana baktı. Hafif bir baş selamı verdi.., içimdeki o müthiş korkuyu sezmesini istemiyordum.

MŞ 1554

Sonunda onu o an uyarmadığıma pişman oldum. Norfolk Dükü Londra'daki çömez oğlanlarla Kraliçe'nin muhafızlarını alıp Wyatt'in ordusunu barışçıl yöntemlerle yenmek üzere Kent'e doğru yola çıktı. Bir gün içinde Kent'ten Londra'ya yürüyen adamlarla burun buruna gelmeleri gerekiyordu. Ancak kraliyet ordusu Wyatt'in adamlarıyla karşılaşarak onların dürüst yüzünü, kararlı tavırlarını görünce Kraliçe'yi korumaya yemin etmiş toy oğlanlar keplerini havaya fırlatıp, "Hepimiz İngiliz'iz," diye haykırıverdi.

Tek kurşun bile atılmadı. Birbirlerini kardeşlerini kucaklar gibi kucaklayıp komutanlarına karşı gelerek Kraliçe'nin aleyhinde birleşiverdiler. Canını zor kurtaran Dük Londra'ya geri kaçarken "Wyatt'in toplama ordusuna eğitilmiş bir ordu daha katmış oldu ve Wyatt eskisinden daha da gözü dönmüş bu yeni orduyla anında Londra'nın kapılarına dayanıverdi.

Medway'deki deniz gücü ki, her zaman rüzgârın ne yönden eseceği onlar belirlerdi, Protestan bir İngiliz Kraliçesinde kararlı, İspanya'ya duydukları nefretle tek bir vücut olup Kraliçe'yi bu savaşta yalnız bırakarak Wyatt'in tarafına geç-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 239

ti. Gemilerden aldıkları hafif silahları, stoklarını ve savaş yeteneklerini de yanlarında getirdi. Biz Framlingham'dayken Yarmouth'taki gemilerden bize katılan denizcilerin bir anda her şeyi nasıl değiştirdiklerini hatırladım. Denizciler karada savaşmak üzere bize katıldıkları an biliyorduk ki bu halkın savaşıydı ve halk birleştiğinde asla yenilmezdi. Şimdi halk bir kez daha birleşmişti, ancak bu kez bizim aleyhimize. Kraliçe Medway'den gelen haberi duyduğunda artık savaş kaybettığını anlamış olmalı, diye düşündüm.

Sayıları iyice azalan danışmanlarıyla korkunun o ekşi kokusunun sindiği odada bir toplantı düzenledi.

"Yarısı taşradaki evlerine kaçtı," dedi Jane Dormer'a, önündeki boş sandalyelere bakarak. "Şimdi Elizabeth'e mektuplar gönderiyor olmalılar, terazilerini dengeleyebilmek, kazanan tarafın yanına geçebilmek için."

Meclisi onu bezdirmişti. Sarayda kalanlar iki farklı görüşteydi; bir kısmı izdivacı iptal edip bir İngiliz erkeğiyle evleneceğine söz vermesi gerektiğini, diğer bir kısmı da İspan-yollardan yardım isteyip isyanı ibret verecek bir acımasızlıkla bastırması gerektiğini savunuyordu.

"Böylece görmüş olduk ki kendi başıma ülkeyi yönetemiyorum!" diye haykırdı Kraliçe.

Thomas Wyatt'in ordusu yolu üzerindeki her köyden topladığı yandaşlarla gittikçe büyüyerek müthiş bir coşkuyla Thames nehrinin güney yamacına vardığında Londra köprüsünün yukarı çekildiğini ve Kulenin güney ucundaki eğitilmiş silahçıların onları beklediğini gördü.

"Silahlarını ateşlemeyecekler," diye emretti Kraliçe. "Majesteleri, Tanrı aşkına..."

Kraliçe hayır der gibi başını salladı. "Benden Southward qtpc; nçmnmi m; istiyorsunuz? Beni kraliçe olarak

240 | Philippa Gregory

karşılayan o kibar köye? Londra halkına kurşun attırmayacağım."

"İsyancılar artık menzilimizde. Ateş açıp bir topla hepsini yerle bir edebiliriz."

"Bir ordu toparlayıp onları geriletene dek orada kalmak zorundalar o zaman."

"Majesteleri, ordunuz yok artık. Sizin için savaşacak kimseniz yok."

Yüzü bembeyazdı ama bir an bile gerilemedi. "Henüz bir ordum yok," diye belirtti. "Ama Londra'nın iyi insanlarıyla bir ordu çıkartabilirim."

Danışmanlarının uyarılarına ve gerilemeyip şehrin güney yamacında her gün daha da güçlenerek bekleyen isyancılara rağmen Kraliçe kraliyet elbisesini giyip belediye başkanı ve halkıyla görüşmeye Guildhall'a gitti.

Jane Dormer, Kraliçe'nin diğer nedimleri ve ben, felakete ilerlediğimizi bile bile mümkün olduğunca sık giyinip kendine güvenli görünmeye çalışarak Kraliçe'nin maiyetine katıldık.

"Sen neden geliyorsun anlamadım," dedi yaşlı danışmanlardan biri beni işaret ederek.

"Kraliçe'nin alayında yeterince soytarı mevcut zaten."

"Ama ben kutsal soytarıyım, masum soytarı," dedim küstah küstah. "Ve etrafta çok az masum insan var. Siz onlardan biri değilsiniz sanırım."

"Burada olacak kadar soytarıyım," dedi nahoş bir sesle.

Kraliçe'nin tüm danışmanları ve en çok da nedimelerinin arasında Londra'dan sağ salim kurtulacağımıza inanan bir tek Jane'le ben vardım ama Jane de, ben de Kraliçe'yi Framlingham'da görmüştük ve bu Kraliçe'nin her koşulda desteklenmesi gertker; b<r kraliçe olduğunu biliyorduk Siyah

KRALİÇENİN SOYTARISI | 241

gözlerindeki keskinliğe, arabasına bindiğinde nasıl gururlandığına şahit olmuştuk. Tacını o minik başına takıp aynada kendine nasıl gülümsediğini görmüştük. Gördüğümüz yenemeyeceği kadar büyük bir ordunun karşısında korkudan donakalan bir kraliçe değil, halka oyunu oynarcasına hayatını ortaya koyan bir kraliçeydi. O ve Tanrısı felaketlere karşı koyarken başka bir insana dönüşüyordu; Londra'nın kapılarının hemen ardında düşman orduları beklerken insan bu kraliçeden başka bir kraliçe isteyemezdi.

Ama bütün bunlara rağmen korkuyordum. Kadınların, erkeklerin nasıl vahşice öldürüldüğünü görmüş, yakılan kafirlerden çıkan dumanın kokusunu duymuştum. Ben, sadece aramızdaki birkaç nedime gibi, ölümün ne demek olduğunu biliyordum.

"Benimle geliyor musun, Hannah?" diye sordu Kraliçe en tatlı sesiyle Guildhall'ın basamaklarını çıkmaya hazırlanırken.

"Ah, elbette Majesteleri," dedim, üşüyen dudaklarımın arasından.

Guildhall'da onun için bir taht hazırlamışlardı ve Londra'nın yarısı, sırf meraktan, Kraliçe'nin hayatı adına tartışırken ne diyeceğini duymaya gelmişti. O ağır altın tacın altında ağır kraliyet cüppesi içinde minik bedeniyle ayakta dururken bir an aklımdan onları yanında olmaları için ikna edemeyeceğini geçirdim. Çok kırılğan, çok kadınsı ve gerçekten kocasının sözünden çıkmayacak bir eş gibi görünüyordu. İnsanın güvenemeyeceği türden bir kadın gibi.

Konuşmak için ağzını açtı ama hiç ses gelmedi. "Yüce Tannm, ne olur konuşmasına izin ver." Korkudan sesi kısıldı, diye düşündüm, Wyatt şimdi, şu an salona girip kendini savunamayan bu kraliçe yerine tahta Leydi Elizabeth'in

242 | Philippa Gregory

geçmesini talep etse, yeri yidi. Ama bir saniye sonra Kraliçe'nin sesi gürleyiverdi, her kelimeyi bastıra bastıra haykırıyor gibi yüksek ama Noel günü kilisede şarkı söyler gibi berrak ve tatlı bir sesle konuştu.

Onlara her şeyi anlattı, konuşma bu kadar açıktı. Vasiyetinin hikâyesini; bir kralın kızı olduğunu, babasının gücünü ve insanların sadakatini istediğini anlattı. Onlara çocuksuz bir kadın olduğunu hatırlattı ve ülkesinin insanlarını bir annenin çocuklarını sevdiği gibi sevdiğini, onları hanımları gibi sevdiğini söyledi, hatta öyle çok seviyordu ki onların kendisine olan sevgisinden bir gün bile şüphe etmemiştir.

İnsanları baştan çıkarttı. Ev hapsindeyken o hasta, üzgün, acınacak kadar yalnız görünen ve sadece bir kez güçlü bir komutan olarak gördüğümüz Mary'miz onların karşısında dimdik durdu ve alevini onlara bulaştırıp her birini savunmasının bir parçası yapana dek coşkuyla parladı. Onların iyiliği için, sadece onlara bir veliaht bırakmak amacıyla evlenmek istediğine yemin etti, ayrıca eğer insanları seçiminin doğru olmadığını düşünüyorsa onlar için bakire yaşayıp bakire ölebilirdi; onların kraliçesiydi ve bir erkeğinin olup olmaması onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Önemli olan tek şey tahtıydı ki, taht onundu, onun mirasıydı ve oğluna geçmeliydi. Hiçbir şey bundan daha önemli değildi. Evliliğinde de, diğer her alanda olduğu gibi onu yine halkı yönlendirecekti. Evlensin ya da evlenmesin, onları kendi kararlarıyla, Kraliçeleri olarak o yönetecekti. O halkındı, halkı da onun, hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Salona baktığımda insanların gülümsediğini, sonra başlarını sallayarak onu onayladığını gördüm. Bu insanlar kraliçelerini sevmek, dünyanın her şeyiyle kavranabileceğini, bir kadının arzularından fedakarlık edebileceğini, bir ülkenin

KRALİÇENİN SOYTARISI | 243

güvende olabileceğini, değişimlerin durdurulabileceğini hissetmek istiyordu. Onlara eğer ona karşı dürüst olurlarsa kendisinin de onlara karşı dürüst olacağına yemin etti Mary, sonra sanki bütün bunlar bir oyunmuş gibi insanlarına dönüp gülümsedi. O gülümsemeyi, o ses tonunu tanıyordum; bu Framlingham'da bütün olup bitene karşın neden bir ordu çıkartamayacağını soran sesin aynıydı. Neden tahtı için savaşılamayacağını soran ses. Ve şimdi, bir kez daha ihtimaller çok zayıftı: Southwark'da toplanmış yandaşları bol bir ordu, ona karşı harekete geçmiş yandaşları bol bir prenses, ona karşı yardım göndermeye hazır Avrupa'nın en büyük gücü. Ve kendi yandaşlarının hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Mary o ağır tacının altında başını

geriye attı, pırlantalardan yansıyan ışık huzmeleri odaya saçıldı. Sanki her biri ona tapıyormuş gibi Londra halkına dönüp gülümsedi ve evet o an hepsi ona tapıyordu.

"İşte şimdi, sadık birer vatandaş olarak cesaretinizi toplayıp gerçek birer erkek gibi bu isyancılarla korkmadan yüzlesin. Çünkü arkanızda ben varım. Ben hiçbirinden korkmuyorum!" Şahaneydi. İnsanlar keplerini havaya fırlatıp sanki Bakire Meryem'e tezahürat eder gibi tezahürat etti. Sonra dışarı fırlayıp haberi Guildhall'a gelmeyi başaramayan diğerlerine yaydı, ta ki şehir onlara anne olmaya, onların hanımı olmaya yemin eden, onları çok sevdiği için onların isteğine göre evlenecek ya da evlenmeyecek ve karşılığında onların sevgisini bekleyecek kraliçenin söylentileriyle inleyene dek. Londra Mary'ye taptı. Erkekler isyancılara karşı yürümeye gönüllü oldu, kadınlar en güzel çarşaflarını yırtıp bandajlar yaptı, gönüllü askerlere yolluk olarak kekler pişirdi. Erkeklerin yüzlercesi, binlercesi bir araya geldi ve bir savaş

244 | Philippa Gregory

daha kazanıldı; birkaç gün sonra Wyatt'ın ordusu köşeye kısıtılıp yenildiğinde değil, o akşamüzeri Mary kendi ayaklarının üzerinde dimdik durup başı yukarıda cesaretle parlayarak onlara bakire bir kraliçe olarak onların sevgisini istediğini, çünkü onlara sevgisini verdiğini söylediği an kazanılmıştı.

Bir kez daha Kraliçe tahtı elde tutmanın tahta oturmaktan daha zor olduğunu öğrenmiş oldu. İsyanı takip eden birkaç gün vicdanıyla boğuşup ona karşı ayaklanan ve acı bir biçimde yenilen isyancıları ne yapmalı sorusuna yanıt aradı. Belli ki Tanrı bu tahtta Mary'yi koruyacaktı ama Tan-rı'yla dalga geçilmemeliydi. Mary'nin kendisini koruması gerekiyordu.

Konuştugu bütün danışmanlar baş belalarının her biri tutuklanıp vatan haini olarak yargılanmadan ve idam edilmeden kargaşanın sona ermeyeceğini söylüyordu. Artık yumuşak kalpli, merhametli kraliçe falan olamazdı. Geçmişte Leydi Jane ve Dudley kardeşlerin Kule'de güvenle hapis tutulmasını onaylayanlar bile şimdi Kraliçe'yi buna bir son vermeye, hepsini idam sehпасına göndermeye yüreklendiriyordu. Bu isyanı Jane'in çıkartmamış olması hiç önemli değildi, tıpkı onu tahta geçiren ayaklanmayı yönetmemesi-nin hiçbir önemi olmadığı gibi. Taçlandırmak istedikleri onun kafasıydı, dolayısıyla bedeninden ayrılması gereken yine onun kafası olmalıydı.

"Aynısını o size yapacaktı, Majesteleri," diye mırıldanıyordu herkes.

"Daha on altı yaşında," diye cevaplıyordu Kraliçe, parmaklarını ağrıyan şakaklarına bastırarak.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 245

"Babası bu amaçla isyana katıldı. Diğerleri Prenses Elizabeth için ayaklandı. Her iki genç kadın da sizin kara gölgeniz. Her iki genç kadın da düşmanınız olarak doğdu. Onların varlığı yaşamınızın sürekli tehdit altında olması demek. Her ikisi de ortadan kaldırılmalı."

Kraliçe duyduğu katı kalpli öğütlerle dua sunağına yürüdü. "Jane'in tek suçu o soydan gelmesi," diye fısıldadı sunağın üzerindeki çarmıha gerilmiş İsa heykelciğine bakarak.

Sanki mucizevi bir cevap bekliyormuş gibi bekledi.

"Ve benim kadar hepinizin bildiği gibi Elizabeth gerçekten suçlu," dedi çok alçak sesle. "Ama kuzenimle kardeşimi nasıl idam sehпасına gönderirim?"

Jane Dormer bana bir bakış fırlattı, ikimiz birlikte diğer nedimelerin Kraliçe'yi hem görmesini, hem duymasını engelleyecek şekilde taburelerimizin yerini değiştik. Diz çökmüş Kraliçe'yi kimse duymamalıydı. Şu anda tek güvendiği danışmanına danışıyordu. Yapmak zoarında olduğu seçimleri ayaklarından çivilenmiş çıplak Tanrı'sının huzuruna sunmuştu.

Meclis Elizabeth'in ayaklanmada parmağı olduğuna dair kanıt aradı ve onu on kez asmaya yetecek kadar delil buldu. Elizabeth hem Thomas Wyatt, hem de Sör William Pic-kering'le görüşmüştü, üstelik isyan başlatılırken. Ben kendi adıma biliyordum ki ilettiğim notu denevimli bir komplocu gibi ustalıkla almıştı. Ben de, Kraliçe de hiç şüphesiz biliyordu, isyan başarılı olsaydı ki Edward Courtenay ahmaklık etmese başarısız olması için bir sebep yoktu, şimdi meclisin başında oturup üvey ablasıyla kuzeninin ölüm fermanını imzalayıp imzalamaması gerektiğine kafa yoran Kraliçe Elizabeth olacaktı. Hiç şüphem yoktu ki Kraliçe Elizabeth de

246 | Philippa Gregory

dizlerinin üzerinde saatler geçirirdi. Ama sonunda fermanı imzalardı.

Muhafızlardan biri kapıya vurdu, sessizlik içindeki odaya şöyle bir göz gezdirdi.

"Ne oldu?" dedi Jane Dormer alçak sesle.

"Soytariya mesaj var, yan girişte," dedi genç adam.

Başımla onu onaylayıp odadan dışarı süzıldüm, büyük kabul odasından geçmek üzere Kraliçe'nin özel odalarının kapısını açıp dışarı çıktığımda odadaki ufak grup merakla hareketlendi. Hepsi taşradan gelen istirhamcılardı; Wa-les'dan, Devon'dan, Kent'ten, Kraliçeye karşı ayaklanan bölgelerden. Şimdi Kraliçe'den merhamet dileyceklerdi, devirmeye uğraştıkları kraliçeden. Kapı geçmem için açıldığında yüzlerinde beliren o umut dolu ifadeyi görünce Kraliçe'nin neden saatlere dizlerinin üzerine çöküp Tanrı'nın bu konudaki kararını keşfetmeye çalışmasına şaşırmadım. Tahtını elinden kapmaya kalkışanları bir kez affetmişti, şimdi yine aynı merhameti gösterir miydi? Ya bir sonrakinde, bir sonrakinde?

Bu vatan hainlerine hiçbir saray nezaketi borçlu değildim. Kaşlarımı çatıp dirseklerimle kendime yol açtım. Hepsinden kesinlikle ve tek kelimeyle nefret ediyordum, Kraliçe'yi bir değil iki kez devirmeye kalkışmış, sonra saraya gelip kepleri ellerinde, başları öne eğik eve dönebilmek için, ona karşı bir komplo daha planlayabilmek için izin istiyorlardı.

Onları ite ite geçip kıvrılan taş basamaklardan aşağı girişe indim. İçimden gelenin Daniel olmasını istediğimi fark ettim, bu yüzden karşımda bir uşak, ev giysileri içinde, ne bir üniforması ne bir arması olan hiç tanımadığım bir oğlan gördüğümde hayal kırıklığına uğradım.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 247

"Ne istiyorsun benden?" diye sordum hemen kasılarak.

"Robert Dudley'e götürmen için sana bunları getirdim," dedi kendini tanıtmadan ve bir elime bir dua kitabı, diğerine de bir el yazması tutuşturdu.

"Kimden?"

Başını iki yana salladı. "Lord Dudley bu kitapları istiyor," dedi. "Bana bunları ona götürmekten mutluluk duyacağın söylendi." Cevabımı beklemeden duvarın kenarından yan kambur koşarak karanlıkta gözden kayboldu.

Saraya geri dönmeden evvel her iki kitabı da ters çevirip gizli bir mesaj yar mı diye boş yapraklarına baktım. Hiçbir şey yoktu. İstersem bunları Lord Robert'a götürebilirdim. Tek bilmediğim götürmek isteyip istemediğimdi.

Kule'ye sabah, gün ışığında gitmeyi tercih ettim, saklayacak bir şeyim yokmuş gibi. Kapıda nöbetçilere kitapları gösterdim, bu kez adam sayfaları karıştırıp araya sıkıştırılmış bir şey olmadığından emin olmak ister gibi kitabın sırtını inceledi. Yazılara baktı. "Bu ne?"

"Yunanca," dedim. "Diğeri de Latince."

Beni baştan ayağa süzdü. "Ceketinin içini göster. Ceplerini dışarı çıkart."

Söyleneni yaptım. "Sen erkek misin, kız mı, yoksa ikisinin arası bir şey mi?"

"Kraliçenin soytarısıyım," dedim. "Ve geçmeme izin verirsen senin için iyi olur."

"Tanrı Majesteleri'ni korusun!" dedi ani bir heyecanla. "Onu eğlendirmeleri için emrinde çalıştırdığı tuhaf yaratıkları da!" Çimenlerden geçerek beni yeni bir binaya götürdü.

248 | Philippa Gregory

Başımı ekseriyetle idam sehpası kurdukları yerden öteye çevirerek onu takip ettim.

Şık bir çift kanatlı kapıdan geçerek kıvrılan taş basamaklardan yukarı çıktık. Muhafız tepede yana çekilerek içeri girmem için kapının kilidini açtı.

Lord Robert pencerenin kenarında durmuş nehirden gelen soğuk havayı içine çekiyordu. Kapı açılınca başını çevirdi, beni gördüğündeki sevinci yüzünden okunabiliyordu. "Bayan Oğlan!" dedi. "Sonunda!"

Odası daha öncekinden hem daha büyük hem de daha iyi durumdaydı. Dışarıdaki karanlık bahçeye, gökyüzüne doğru yükselen Beyaz Kule'ye bakıyordu. Üzerinde bu odada çakısıyla bunları taşa kazıyacak kadar uzun vakit geçirmiş erkeklerin ürkütücü biçimde arkalarında bıraktıkları simgelerin, isimlerin ya da isimlerin baş harflerinin bulunduğu koca bir şömine odayı hâkimiyetine almıştı. Lord Robert'ın simgesi de oradaydı, ağabeyi ve babası idamlarını beklerken taşı oymuş, pencerelerinin altında idam sehpaları hazırlanırken buraya isimlerini kazımışlardı.

Hapis geçirdiği aylar Lord Robert'ta izlerini bırakmaya başlamıştı. Yüzü solgundu, kışın insana çöken solgunluktan bile daha beyaz, isyandan beri dışarıda yürümesine izin verilmiyordu. Gözleri İngiltere'nin en güçlü adamının oğlu olarak kayırıldığı günlerdekinden daha çöküktü. Ama çarşafı temiz, yüzü tıraşlı, saçları ipek gibi pırıl pırıdı ve onu görür görmez kalbim yine hızla atmaya başladı, geri çekilip onu olduğu gibi; bir vatan haini, ölüme mahkûm edilmiş, idamını bekleyen bir adam olarak görmeye çalıştığım anda bile.

Bir bakışta suratımı okuyuverdi. "Bana dargın mısın, Bayan Oğlan?" diye sordu. "Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?"

Başımı salladım. "Hayır Lordum."

Yanıma yaklaştı ama çizmelerinin tertemiz deri, kadife ceketinin lavanta kokusunu duymama rağmen geriledim.

Elini çenemin altına koyup yüzümü kendine çevirdi. "Mutsuz görünüyorsun," dedi. "Ne oldu? Sebebi sözlün değil herhalde?"

"Hayır, değil," dedim.

"Ne o zaman? İspanya'yı mı özledin?"

"Hayır."

"Sarayda mutsuzsun?" diye tahmin etmeye çalıştı. "Kızlarla mı didişiyorsun?"

Başımı iki yana salladım.

"Burada olmak istemiyorsun? Buraya gelmek istemiyordun?" Hemen ardından yüzümden geçen duygu dalgasını yakalayıp, "Aha! Vefasız seni! Taraf değiştirdin demek, Bayan Oğlan, muhbirlerin sıkça yaptığı gibi. Taraf değiştirdin ve şimdi bana karşı muhbirlik ediyorsun."

"Hayır," dedim dürüstçe. "Asla. Asla size karşı muhbirlik etmem."

Geri çekilecektim ama elleriyle yüzümü kavrayıp ondan uzaklaşmamı engelledi. Gözlerimi çözülmüş birer şifre gibi hiç zorlanmadan okuyabiliyordu.

"Benim hedefimden ve benden umudunu kesip bana hizmet etmeyi bıraktın ve onun hizmetine geçtin," diye suçladı beni. "Artık Kraliçe'yi seviyorsun."

"Kraliçe'yi sevmemek mümkün değil," dedim kendimi savunarak. "O en güzel kadınlardan biri. Hayatımda tanıdığım en cesur kadın ve her gününü inançlarına, dünya meselelerine adıyor. Neredeyse azize olacak."

Bu lafıma gülümsedi. "Sen inanılmaz bir kızsın," dedi bana gülerek. "Sürekli birilerine âşıksın. Demek şimdi bu kraliçeyi bana, gerçek efendine tercih ediyorsun."

250 | Philippa Gregory

"Hayır," dedim. "Çünkü şimdi buradayım ve size hizmet ediyorum. Bana söylendiği gibi. Gerçi beni görmeye hiç tanımadığım biri geldi ve yaptığım işin güvenli olduğundan emin değildim."

Omuz silkti. "Tamam, söyle bakalım, bana ihanet mi ettin?"

"Ne zaman?" dedim şaşkın şaşkın.

"Senden Leydi Elizabeth'e ve eğitimciye mesajımı iletmemi istediğimde?"

Böyle bir ihanetin düşüncesinin bile yüzümde yarattığı dehşet ifadesini görebiliyordu. "Yüce Tanrım, hayır, Lordum. Her iki görevi de yerine getirdim ve bundan kimseye bahsetmedim."

"O zaman nasıl her şey böyle ters gitti?" Ellerini yüzümden çekip arkasını döndü. Önce pencereye, sonra pencereden çalışma masası olarak kullandığı masaya yürüdü. Masanın yanından dönüp şömineye yöneldi. Bunun Lordun her zamanki voltası olduğunu düşündüm, dört adımla masaya, dört adımla şömineye, dört adımla tekrar pencereye; kahvaltısını etmeden evvel alt üstünde gezmeye, sonra bütün gün avlanmaya, ardından bütün gece sarayın hanımlarıyla dans etmeye alışkın bir adam şimdi sadece bu kadar hareketle idare etmek durumundaydı.

"Lordum, sorunuzun cevabı çok basit. Edward Courte-

nay Piskopos Gardiner'e anlatmış ve planınız keşfedilmiş,"

dedim alçak sesle. "Haber Kraliçe'ye piskopos bizzat iletti."

Bir anda döndü. "O omurgasız kuklanın gözlerinin

önünden bir dakika bile yok olmasına nasıl izin verirler?"

"Piskopos bir şeyler planlandığını biliyordu. Bir şeyler planlandığını herkes biliyordu."

Başını salladı. "Tom Wyatt'ın çenesi hiç durmaz ki "

"Bunun ceremesini çekecek. Şimdi sorguya çekiyorlar." "Leydi Elizabeth'in ismini söyletmek için." Lord Robert taşı aralayıp kaçacakmış gibi yumruklarını pencerenin iki kenarına dayadı.

"Ellerinde Elizabeth'in aleyhine kanıt var mı peki?"

"Yetecek kadar," dedim ters ters. "Kraliçe dizlerinin üzerinde, ne yapacağını bulmak için dua ediyor. Eğer Eliza-beth'i kurban etmenin Tanrı'nın emri olduğuna karar verirse, elinde bunun için gereğinden fazla delil var." "Ya Jane?"

"Kraliçe onu kurtarma savaşı veriyor. Jane'e gerçek inançların öğretilmesini istedi. Kuzeninin gerçek dine dönmesini umut ediyor, ardından onu başışlayacak."

Kesik bir kahkaha patlattı. "Gerçek dine, öyle mi, Bayan Oğlan?"

Kıpkırmızı oldum. "Lordum, şimdilerde herkes sarayda böyle konuşuyor da o yüzden öyle dedim."

"Ve sen de onlardan farksız konuşmaya başlamışsın, benim küçük conversa'm, küçük nueva cristiana'm?"

"Evet, Lordum," dedim gerilemeyip gözlerimi kaçırmadan.

"On altı yaşında birinin önüne sunulan pazarlığa bak," dedi. "Zavallı Jane. Ya inançları ya ölüm. Kraliçe kuzenini şehit mertebesine çıkartmak mı istiyor?"

"İnançlarını değiştirmek istiyor," dedim. "Jane'i hem ölümden, hem de lanetlenmekten kurtarmak istiyor."

"Ya ben?" diye sordu alçak sesle. "Ben bırakılacak mıyım, yoksa ölümlle mi damgalanacağım, ne dersin?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum, Lordum. Ama Kraliçe Mary ona verilen öğütleri yerine getirirse sadakatinden şüp-

252 | Philippa Gregory

he edilen bütün herkes asılacaktır. İsyanda savaşılan bütün askerler şimdiden her köşe başında bir darağacında asılı."

"O zaman bu kitapları çabuk okusam iyi olur," dedi kuru kuru. "Belki üzerime bir ışık falan iner. Ne dersin, Bayan Oğlan? Senin üzerine ışık inmiş miydi? Senin ve dediğin üzere gerçek inançların?"

Sert sert kapıya vuruldu, muhafız kapıyı savurarak açtı. "Soytarı hâlâ gitmiyor mu?"

"Bir dakika daha," dedi Lord Robert telaşla ;;Daha parasını ödemedim. Bir dakika daha ver."

Muhafız her ikimize de öfkeli gözler'yle şüpheji şüpheli baktı, kapıyı kapatıp tekrar kilitledi. Sancılı kısa bir sessizlik oldu.

"Lordum," diye patladım, "bana acı çektirmeyin. Ben her zamanki gibiyim. Sizinim."

Bir nefes aldı. Sonra gülümsemeyi başardı. "Bayan Oğlan, ben ölü bir adamım," dedi lafı dolandırmadan. "Ardımdan yas tutup sonra da unutmahsın. Tanrı'ya şükür ki beni tanıdığın için beter bir duama düşmedin. Seni kazanan tarafın sarayına, sa~ayın gözdesi Jİacağın bir mevkie yerleştirdim. Sana bir iyilik yaptım, küçük oğlan. Ve bunun için çok memnunum."

"Lordum," diye fısılc'adım hevesle. "Siz ölemezsiniz. Eğitimcinizle beraber aynaya bakıp geleceğinizi gördük. Bu konuda hiç şüphe yok, burada sona eremez. Eğitimciniz bana yatağınızda güven içinde öleceğinizi ve çok seveceğinizi söyledi. Bir kraliçe tarafından."

Söylediklerimi duyduğunda bir an kaşlarını çattı, ardından sahte bir umuda sarılır gibi hafif bir çekti. "Birkaç gün önce daha fazlasını duymak için yal -arabilirdim. Ama artık •;ok geç. Muhafız şirndi gelir GitmHisi.i. Yalnız 1-vnnn >\n\np

KRALİÇENİN SOYTARISI » 253

Seni bana olan sadakatinden ve benim meselemden azat ediyorum. Bana olan hizmetin sona ermiştir. Sarayda iyi para kazanabilir, sonra da genç adamınla evlenirsin. Her şeyinle Kraliçe'nin soytarısı olabilir, beni unutabilirsin." Yanına yanaştım. "Lordum, sizi asla unutamam." Lord Robert gülümsedi. "Bunun için sana teşekkür ederim, ölme vaktim geldiğinde okuyacağın her türlü dua da beni sevindirecektir. Taşradaki adamlarımın çoğunun aksine dualarının biçimi benim için hiç önemli değil. Ayrıca bütün dualarının yürekten olacağını biliyorum ve seninki seven bir yürek."

"İletmemi istediğiniz bir mesaj var mı?" diye sordum şevkle. "Bay Dee'ye? Ya da Leydi Elizabeth'e?"

Başını salladı. "Mesaj falan yok. Bitti artık. .Sanırım yakında bütün dostlarımla cennette buluşacağım nasıl olsa. Ya da buluşamayacağım. Tanrının niteliği hakkında hangimizin | haklı olduğuna bağlı." « "Ölemezsiniz," diye haykırdım acıyla.

"Bana başka seçim hakkı sunacaklarını sanmıyorum," dedi.

Onun bu katılığına dayanamıyordum. "Lord Robert," diye fısıldadım. "Sizin için yapabileceğim hiçbir şey mi yok? Hiçbir şey mi?"

"Bir şey var," dedi. "Bak bakalım Kraliçe'yi, Jane'i ve Eli-zabeth'i affetmesi için ikna edebiliyor musun. Jane'i her konuda masum olduğu için, Elizabeth'i de yaşaması gereken bir kadın olduğu için. Onun gibi bir kadın genç ölmek için doğmuş olamaz. Seni bu vazifeye baş başa bıraktığımı ve başarabileceğini düşünebilirim, huzur içinde ölebilirim."

"Peki ya sizin için?" diye sordum.

254 | Philippa Gregory

Elini çenemin altına koydu, siyah saçlarını eğdi ve beni yavaşça dudaklarımdan öptü. "Benim için yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi yumuşacık bir sesle. "Ben ölü bir adamım. Ve bu öpücük, Bayan Oğlan, benim küçük tebaam, bu öpücük sana verdiğim son öpücüktü. Bu elvedaydı."

Başını çevirip pencereye döndü ve adamın kapıyı açması için bağırdı: "Muhafız!" Onu o soğuk odada idam sehпасının kurulduğunu, celladın onu beklediğini ve yaşamının sona erdiğini duymasını bekleyerek karanlığa bakarken onu öylece bırakıp gitmekten başka yapacak bir şeyim yoktu.

Sersemlemiş halde sessiz sedasız saraya geri döndüm ve günde dört kez duaya katılıp diz çöktüğümde en içten sesimle Mary'yi kurtaran Tanrı'ya Lord Robert'ımı da kurtarması için yalvardım.

Üzerimdeki bıkkınlık ve kötümserlik Kraliçe'nin ruh haline çok uyuyordu. Galip şehrin galip sarayı gibi yaşamıyorduk. Burası bir dizi kararsızlıkla karşı karşıya, endişeden bezmiş bir saraydı. Her gün, duadan ve kahvaltıdan sonra Kraliçe Mary üşüyen elleri kürkünün içinde, eteklerini öne doğru savuran rüzgârın önünde telaşlı adımlarıyla nehir kenarında yürüyordu. Ben siyah pelerini omuzlarıma güzelce sarıp başımı yakama gömerek onun peşinden gidiyordum. Soyтары üniformamın kalın bir pantolonu ve üzerimde beni üşütmeyecek kalın bir ceket olduğu için mutluydum. İmparatorluktaki bütün İspanyol Prensesleri için bile bu soğuk kış günlerinde bir kadın gibi giyinmezdim.

Kraliçenin dertli olduğunu biliyor, o yüzden hiç ağzımı açmıyordum. Onun iki adım gerisinden yürüyordum çünkü . biliyordum ki donmuş çakıllarda yürürken arkasında birinin

KRALİÇENİN SOYTARISI | 255

ona eşlik ettiğini bilmek onu rahatlatıyordu. O kadar uzun zaman yalnız yaşamış, o kadar çok tek başına yürümüştü ki şimdi birinin onun peşinde olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Nehirden gelen rüzgâr uzun süre yürüyemeyeceği kadar soğuktu, kalın şapkasına ve boynundaki kürke rağmen. Topuklarında döndü ve ben başım önümde yoluma devam ederken neredeyse ona çarpıyordum.

"Affedersiniz, Majesteleri," dedim, hemen bir baş selamı verip yolundan çekilerek.

"Yanımda yürüyebilirsin," dedi.

Bir şey söylemeden yanına geçtim ve onun konuşmasını bekledim. Nöbetçinin geçmesi için açtığı küçük bahçe kapısına varana dek konuşmadık. İçeride hizmetçilerden biri Kraliçe'nin pelerini çıkartıp kuru pabuçlar vermek üzere bekliyordu. Ben pelerini koluma atıp ısıtılmak için ayaklarımı yerdeki samanlara sürttüm.

* "Benimle gel," dedi Kraliçe omzunun üzerinden ve odalarına giden kıvrımlı taş basamakları çıkmaya başladı. Neden bahçe merdivenini seçtiğini biliyordum. Ana binadan girmiş olsak salonu, basamakları, kabul odasını istihdamcılarla dolu bulacaktık, bunların yarısı Tom Wyatt'ın peşinden ölüm cezasına çarptırılacak oğulları ve kardeşleri için yalvarmaya gelmişti. Kraliçe Mary her duaya, her yemeğe gidişinde gözü yaşlı kadınlarla dolu bir kalabalığın içinden geçmek zorunda kalıyordu. Avuçlarını kenetleyerek ellerini ona uzatıp ismini bağırlıyorlardı. Durmadan ondan merhamet diliyorlar, Kraliçe de durmadan onları geri çevirmek zorunda kalıyordu. Bahçede yalnız yürümeyi, gizli basamaklardan yukarı çıkmayı tercih etmesi o yüzden, şaşırtıcı değildi.

256 | Philippa Gregory

Basamaklar küçük bir hole açıldı, buradan Kraliçe'nin özel odalarına uzandı. Jane Dormer pencere kenarındaki koltukta dikiş dikiyor, yarım düzine kadın da onun yanında nakış işliyordu; Kraliçe'nin nedimelerinden biri Mezmur-lar'ı okuyordu. Kraliçe'nin uslu bir sınıfa göz gezdiren öğretmen edasıyla gözlerini odada dolaştırdığını, sonra hoşnut bir ifadeyle başını salladığını gördüm. İspanyol Phillip sonunda geldiğinde karşısında akıllı başında ve adanmış bir saray bulacaktı.

"Gel, Hannah," dedi, şöminenin yanına bir koltuk çekerken yanına bir tabure çekerek oturmamı işaret ederek.

Yere çöküp dizlerimi çeneme yaklaştırdım ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Senden bir hizmet bekliyorum," dedi aniden. "Tabii Majesteleri," dedim. Bana bir ayak işi yükleyeceğini düşünerek ayağa kalkmaya hazırlanıyordum ki elini omzuma koyup beni durdurdu.

"Seni bir mesaj iletmeye göndereceğim," dedi. "Benim için bir şeye bakmaya göndereceğim."
"Bir şeye bakmaya mı?" "Yeteneğinle, üçüncü gözünle."

Durakladım. "Majesteleri, denerim ama biliyorsunuz ki yeteneğim benim hâkimiyetimde değil."
"Doğru ama benimle birlikteyken iki kez geleceği gördün; bir keresinde benim kraliçe olacağımı söyledin, diğerinde beni kalp kırıklığı konusunda uyardın. Şimdi beni bir kez daha uyarmanı istiyorum."

"Neye karşı uyaracağım?" Sesim onunki kadar kısıktı. Odadakilerin şöminedeki odunların çıtırtısında bizi duyması imkânsızdı.

"Elizabeth"* karşı," diyerek iç geçirdi.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 257

Bir an hiçbir şey söylemeyerek gözlerimi kocaman elma ağacı kütüklerinin kızıl korlarına diktim.

"Majesteleri, size öğüt verecek benden daha bilge başlar var," dedim güçlkle. Ateşin pırıltısında neredeyse Pren-ses'in alev alev saçlarını, o kendine güvenli gülümseyişini görebiliyordum.

"Hiçbirine senden fazla güvenmiyorum. Hiçbirinin böyle bir yeteneği yok."

Durakladım. "Saraya mı geliyor?"

Mary başını salladı. "Gelmiyor. Hasta olduğunu söylüyor. Karnının, kollarının bacaklarının şiştiğini, hastalıktan ölmek üzere olduğunu söylüyor. Yataktan çıkamayacak denli hastaymış. Kılını kimildatılamayacak kadar. Bu onda eskiden beri var, gerçek bir hastalık inanıyorum ki. Ama nedense hep belirli zamanlarda hortluyor."

"Belirli zamanlarda mı?"

"Çok korktuğunda," dedi Mary alçak sesle, "ve yakalandığı zaman. İlk kez böyle hastalandığında Thomas Seymo-ur'u idam sehпасına gönderiyorlardı. Şimdi sanırım başka bir komplo planıyla suçlanmaktan korkuyor. Onu muayene etmesi için doktorlarımı gönderiyorum ve senin de gitmeni istiyorum."

"Elbette." Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum.

"Yanında otur, ona kitap oku, bana yaptığın gibi ona da yarenlik et. Saraya' gelebilecek kadar sağlıklı yerindeyse onunla yolculuk eder, moralini düzeltirsin. Ölmek üzereyse onu teselli edebilir, bir papaz çağırıp selamete dönmesini sağlayabilirsin. Tanrı'nın onu affetmesi için hâlâ çok geç değil. Onunla dua et."

"Başka bir isteğiniz?" Sesim incecik çıktı. Kraliçe beni üuynıak için eğilmek zorunda kaldı.

258 | Philippa Gregory

"Muhbirlik yap," dedi açık açık. "Yaptığı her şeyi, gördüğü herkesi, her biri istisnasız birer kafir ve yalancı olan ev halkını, hepsini gözetle. Duyduğun bütün isimleri, sevdikleri bütün dostlarını gözetle. Bana her gün yaz ve öğrendiklerini aktar. Aleyhime komplo kurup kurmadığını bilmek istiyorum. Elimde delil olmalı."

Kollarımla dizlerimi kavradım ve bacaklarımın sarsıldığını, parmaklarımın titrediğini fark ettim. "Muhbirlik edemem," diyerek nefesimi bıraktım. "Genç bir kadına ihanet edip onu ölüme gönderemem."

"Artık benden başka efendin yok," diye hatırlattı kibarca. "Northumberland öldü, Robert Dudley Kule'de. Benim isteğimi yerine getirmeyip ne yapacaksın?"

"Ben bir soytarıyım, muhbir değil," dedim. "Ben sizin . soytarınızım, muhbiriniz değil."

"Soytarımsın ve danışabilmem için yeteneğini hizmetime sunacaksın," diye buyurdu. "Ve ben diyorum ki Elizabeth'e git, bana hizmet ettiğin gibi ona hizmet et ve gördüğün duyduğun her şeyi bana rapor et ama hepsinden önemlisi yeteneğinin dile gelmesini bekle. Bence Elizabeth'in yalanlarının ötesini görüp bana kalbinde dönenleri söyleyebilirsin."

"Ama ya hastaysa ve ölüm döşeğindeyse..."

Bir an dudaklarıyla gözlerinin etrafındaki sert çizgiler yumuşadı. "Ölürse tek kardeşimi kaybetmiş olacağım," dedi soğuk bir tavırla. "Bizzat gidip onu kollarıma almam gerekirken ona soruşturmacılarımı göndereceğim. Hiç unutmuyorum, ona ilk baktığımda daha bebektir. Hiç unutmadım, parmaklarıma tutunarak yürümeyi öğrendi." Bir süre durdu, o minik tombul ellerin destek almak için kendisine tutunuşunu düşünerek gülümsedi, ardından o kızıl kafalı bebeğe duyduğu sevgiden kurtulmak istemişçesine basını salladı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 259

"Çok tipik," dedi. "Tom Wyatt tutuklandı, ordusu düştü ve Elizabeth aniden mektup bile yazamayacak, bana cevap veremeyecek, Londra'ya gelemeyecek kadar hastalanıp yataklara

düştü. Jane'i tahta çıkarttıklarında onu yanımda görmek istediğimde ne kadar hastaydıysa yine o kadar hasta. Tehlike kokusu alır almaz hastalanıyor. Arkamdan komplolar planlıyordu ve sadece başarısızlığının acısını çekti, vicdan sancısı değil. Elizabeth'le kraliçe ve veliahdi olarak, kardeş olarak birlikte yaşayabilir miyiz, yoksa başıma olabilecek en kötü şey geldi, kardeşim düşmanım oldu ve ben ölene kadar hiçbir şey onu durdurmayacak mı, bunu bilmek zorundayım." Dürüst kara gözlerini bana çevirdi. "Bunu bana sen söyleyebilirsin," dedi. "Benden nefret ediyor ve ölümüne sebep olmaktan çekinmiyorsa bu konuda beni uyarmakla şerefsizlik etmiş olmazsın. Onu Londra'ya getirebilir ya da bana gerçekten hasta olduğunu yazabilirsin. Yatağının yanında benim gözüm kulağım olacaksın ve Tanrı sana yol gösterecek." İkna kabiliyetine teslim oldum. "Ne zaman yola çıkıyorum?"

"Yarın şafak vakti," dedi Kraliçe. "Bu gece istersen babanı ziyaret edebilirsin, akşam yemeğine gelmek zorunda değilsin."

Ayağa kalkıp hafif bir baş selamı verdim. Elini bana uzattı. "Hannah?" dedi alçak sesle.

"Evet, Majesteleri?"

"Onun kalbine bakabilmeni ve beni sevebileceğini, gerçek inanca dönebileceğini görmeni diliyorum."

"Ben de bunu görebilmeyi umut ediyorum," dedim içtenlikle.

260 | Philippa Gregory

Dudakları titriyor, gözyaşlarını tutmaya çabalıyordu. "Ama eğer sadık değilse bunu bana söylemelisin, kalbimi kıracak olsa bile."

"Söyleyeceğim."

"Ama eğer geri kazanılabılırsa o zaman ülkeyi birlikte yönetebiliriz. Yanı basımdaki kız kardeşim, tebaanın önde geleni, benden sonra tahta geçecek olan kadın olabilir." "Lütfen Tanrım."

"Amin," dedi alçak sesle. "Onu özlüyorum. Onun yanımda güvende olmasını istiyorum. Amin."

Babama onu görmeye gideceğimi ve akşam yemeğini benim getireceğimi belirten bir not gönderdim. Kapıya vururken geç olmasına rağmen hâlâ çalıştığını fark ettim, karanlık dükkânın arka tarafındaki baskı odası mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Baskı odasının kapısını açıp elindeki mumunu havaya kaldırarak dışarı çıkarken ışık dükkâna yayıldı.

"Hannah! Mi queridct."

Hemen sürgüyü çekti ve paldır küldür içeri girdim, yemek sepetini yere koyup ona sarıldım, sonra beni kutsaması için önünde diz çöktüm.

"Sana saray yemeği getirdim," dedim.

Kıkırdadı. "Kıyağa bak! Kraliçe yemeği yiyeceğim."

"Kraliçe çok az yiyor," dedim. "İyi yiyici değil. Şişmek istiyorsan danışmanları gibi yiyeceksin."

Kapıyı arkamdan iterek kapattı, başını çevirip baskı odasına seslendi. "Daniel! Hannah geldi!"

"Daniel mı burada?" diye sordum gergin gergin.

"Bir tıp kitabını baskıya hazırlamama yardım etmek için geldi. Senin geleceğini söylediğimde de gitmedi," dedi babam mutlu mutlu.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 261

"Ona yetecek kadar yemek yok," dedim kaba bir tavırla. Son görüştüğümüzde tartışarak ayrıldığımızı unutmamıştım. Babam huysuzluğuma güldü ama bir şey söylemedi, bu sırada baskı odasının kapısı açıldı ve kapıda, siyah pantolonunun üzerinde bir önlük, önü simsiyah mürekkep lekesi, elleri leş gibi Daniel göründü.

"İyi akşamlar," dedim gülümsemeden.

"İyi akşamlar," diye cevapladı.

"Haydi bakalım!" dedi babam, yemek yiyecek olmanın keyfiyle. O tezgâhın yanına üç tabure çekerken Daniel ellerini yıkamaya gitti. Ben sepettekileri çıkarttım. Geyik böreği, fırından yeni çıkmış hâlâ sıcak tazecik bir somun ekmek, şişte kızarmış ve tûlbende sarılı birkaç dilim dana eti, yarım düzine kızarmış kuzu pirzola. Sepetime Kraliçe'nin kilerinden iki şişe de iyi kalite kırmızı şarap eklenmişti. Sebze getirmemiş ama tatlıların yapıldığı mutfaktan bir kâse romlu tatlı çalmıştım. Tatlıyla kremayı sonra yemek üzere kenara koyup ziyafetin geri kalanını masaya dizdik. Ben tezgâhın altındaki dolaptan üç kupa ve birkaç boynuz saplı bıçak çıkartırken babam şarabı açtı.

"Eee, haberler nasıl?" diye sordu babam yemeğe başladığımızda.

"Prenses Elizabeth'in yanına gidiyorum. Dediklerine göre hastaymış. Kraliçe ona eşlik etmemi istedi."

Daniel başını kaldırıp bana baktı ama ağzını açmadı.

"Leydi Elizabeth nerede kalıyor şimdi?" diye sordu babam.

"Ashridge'deki evinde."

"Yalnız mı gidiyorsun?" diye sordu endişeyle.

"Hayır. Kraliçe doktorlarını ve danışmanlarından birkaçını ona gönderiyor. Sanırım on kişi kadar olacağız."

202 | Philippa Gregory

Başını salladı. "Buna sevindim. Yolların güvenli olduğunu sanmıyorum. İsyancıların çoğu paçayı kurtardı ve şimdi evlerine dönüyor. Hepsi öfkeli ve silahlı."

"Beni iyi korurlar, merak etme." Pirzolanın kemiğini sıyırdım, başımı kaldırdığımda Daniel beni izliyordu. İştahım kaçır gibi oldu, pirzolayı kenara bıraktım.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu Daniel alçak sesle.

"Prenses Elizabeth ne zaman yolculuk yapabilecek kadar iyileşirse," dedim.

"Lord Robert'tan haber var mı?" diye sordu babam.

"Hizmetinden azat edildim," dedim gerilerek. Gözlerimi tezgâha diktim, ikisinin de içimdeki acıyı görmesini istemiyordum. "Kendini ölüme hazırlıyor."

"Ve o gün gelmeli," dedi babam çekinmeden. "Kraliçe, Lordun ağabeyiyle Leydi Jane'in ölüm fermanını imzaladı mı?"

"Henüz değil," dedim. "Ama bugün yarın imzalar."

Başını salladı. "Zor günlerdeyiz," dedi. "Kraliçenin şehri ayaklandırıp isyancıları yeneceği kimin aklına gelirdi?"

Başımı iki yana salladım.

"O kadın bu ülkeyi elinde tutabilir," dedi babam. "İnsanların kalbine hükmedebildiği sürece kraliçe olmayı sürdürebilir. Büyük bir kraliçe bile olabilir."

"John Dee'den hiç haber aldın mı?" diye sordum.

"Yolculukta," dedi babam. "Fıçıyla el yazması alıyor. Güvende olmaları için buraya bana yolluyor. Londra'dan uzaklaşmakta haklı, onun da ismi geçti. İsyancıların çoğu onun eski dostları."

"Hepsi sarayın adamlarıydı," diye ona karşı çıktım. "Herkesi tanıyorlardı. Kraliçe Mary'nin kendisi Edward Courte-nay'ın arkadaşıydı. Hatta bir aralar Kraliçe'nin onunla evle-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 263

"Diğerlerini onun ele verdiğini duydum?" dedi Daniel. Evet der gibi başımı salladım.

"Ne iyi bir tebaa, ne de iyi bir dost," diye fikrini belirtti Daniel.

"Bizim hayal bile edemeyeceğimiz arzuları olan bir adam," dedim zekice. Sonra benim tanıdığım Edward Cour-tenay'ı düşündüm; o gevşek ağızlı kırmızı suratı. Erkek gibi görünmeye çalışan o oğlan çocuğunu, hoş bir oğlan da değil üstelik. Kraliçe Mary veya Leydi Elizabeth'e ya da yükselmesini sağlayabilecek herhangi birine kur yaparak yükselmeyi umut eden o kendini beğenmişi düşündüm.

"Özür dilerim," dedim sözlüme. "Haklısın. Ne iyi bir tebaa, ne de iyi bir dost. Oğlan çocuğundan farksız."

Gülümsemesi önce kendi yüzünü, sonra benim içimi ısıttı. Bir parça ekmek alırken gerginliğimin kaybolduğunu hissettim. "Annen nasıl?" diye sordum kibar kibar.

"Bu soğuk, yağmurlu günleri hasta geçirdi ama şimdi iyi."

"Kardeşlerin?"

"İyiler. Ashridge'den döndüğünde seni evime çağırıp onlarla tanıştırmalıyım."

Tamam anlamında başımı salladım, oysaki Daniel'in kız kardeşleriyle tanışmayı hayal bile edemiyordum.

"Yakında hep birlikte yaşamamanın vakti gelecek," dedi. "Şimdiden onlarla tanışırsan iyi olur, birbirinize alışsınız."

Bir şey demedim. Sözümüz bozulmamıştı ama belli ki Daniel son tartışmamızı da daha öncekiler gibi göz ardı etmeye kararlıydı. Bu sözümüzün hâlâ bozulmadığı anlamına geliyordu o zaman. Ona dönüp gülümsedim. Onun evinde, işlerin her zamanki gibi yapılmasını buyuran annesi ve evin gözde evladı, erkek evladı olarak Daniel'in etrafında koşuş-tıran V.\? I-rnHfşleriyle birlikte yaşamayı düşünemiyordum.

264 | Philippa Gregory

"Sence pantolonumu beğenirler mi?" diye sordum kışkır-tırcasına.

Yüzünün renk değiştirdiğini gördüm. "Hayır, sanmıyorum," dedi uzatmadan. Sırtını tezgâha yaslayıp şarabından bir yudum aldı. Babama baktı. "O sayfayı da bitirsem iyi olur," dedi. Tabureden indi, baskı önlüğüne uzandı.

"Tatlını sonra oraya getirmemi ister misin?" diye sordum.

Siyah gözleriyle sert sert bana baktı. "Hayır," dedi. "Aynı anda hem tatlı, hem ekşi sevmem ben."

Atlarımızı yolculuğa hazırlarlarken Will Somers ahırların orada adamlarla şakalaşıyordu.

"Will, sen de bizimle mi geliyorsun?" diye sordum umutla.

Başını salladı. "Bensiz gidin! Hava çok soğuk! Bunun sana da uygun bir iş olmadığını düşünüyorum, Hannah Green."

Yüzümü buruşturdum. "Kraliçe rica etti. Elizabeth'in kal-bindekileri görmemi istiyor."

"Kalbindekileri?" diye tekrarladı alaylı alaylı. "Önce kalbini bul da!"

"Başka seğeneğim var mı?" diye sordum.

"Tek seçenek itaat."

"Peki şimdi ne yapayım?"

"Aynısını."

Yanına yanaştım. "Will, sence gerçekten Kraliçeyi devirip tahta geçmek için komplo kurmuş mudur?"

O görmüş geçirmiş gülümsemesiyle hafifçe tebessüm etti. "Soytarı, bundan hiç şüphlen olmasın. Aksini aklına getirmen bile soytarılık."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 265

"Ama hasta numarası yaptığını söylersem, yalancı olduğunu rapor edersem onu ölüme göndermiş olurum."

Başıyla onayladı.

"Will, bunu Prenses gibi bir kadına yapamam. Bu bir tarla kuşunu vurmaktan farksız olur."

"O zaman hedefi ıskala," dedi.

"Kraliçeye yalan atıp Prenses'in masum olduğunu mu söyleyeyim yani?"

"Görme yeteneğin var, değil mi?"

"Keşke olmasaydı."

"Şimdi de körlük yeteneğini geliştirme zamanı. Eğer fikrin yoksa, yorum yapman beklenemez. Sen masum bir soytarısın, soytarıdan ziyade masum ol."

Neşem biraz yerine gelerek başımla onu anladığımı belirttim. Adamlardan biri ahırdan atımı getirdi ve Will beni eyerime kaldırmak üzere ellerini birleştirdi.

"Yüksel bakalım," dedi. "Yükseğe, daha yükseğe. .Soytariyken danışman oldun. Soytarıya akıl danıştığına göre, Kraliçe gerçekten çok yalnız olmalı."

Ashridge'e giden otuz mili kat etmemiz üç günümüzü aldı, dinmeyen dondurucu soğukta tökezleye tökezleye, sulusepken fırtınada kafalarımız öne eğik yolculuk ettik. Başlarında Leydi Elizabeth'in öz kuzeni Lord William Howard'ın bulunduğu danışmanlar yollardaki isyancılar korkuyordu, bu yüzden tekerlek izleriyle dolu patikadan ibaret bir yolda, tepemizde kara bulutların arasından ara sıra yüzünü gösteren solgun kış güneş i eşliğinde, yaya giden muhafızların adımlarına ayak uydurmak zorunda kaldık.

266 | Philippa Gregory

Eve öğlen vakti vardık, uzun bacalardan kıvrılan dumanı gördüğümüzde içimize bir sevinç doldu. Ahırların önünde toplandık ama atlarımızı alacak bir seyis, bize hizmet edecek tek bir kul bulamadık. Leydi Elizabeth hizmetinde çok az sayıda uşak çalışıyordu, bir seyis baş i ile yarım düzine oğlan. Bunların hiçbir i de Kraliçe'nin maiyetini karşılamaya gelmemişti. Askerleri mümkün olduğunca dinlenebil-meleri için arkada bırakıp evin ön kapısına yürüdük.

Prenses'in öz kuzeni kapıya vurdu ve kolu çekerek açmaya çalıştı. Kapı içeriden çengellenmiş, demir çubuklarla sürgülenmişti. Lord Howard geri çekilip baş muhafızı aradı. O an anladım ki ona verilen emirler benimkilerden çok farklıydı. Ben buraya Prenses'in kalbini görmeye, ona ablasının merhametini kazandırmaya gelmiştim. Lord ise ölü ya da diri, onu Londra'ya götürmeye gelmişti.

"Bir daha çalın," dedi asık suratla. "Açılmazsa kırın."

Kapı anında teslim oluverdi, ikinci vuruşumuzla birlikte bir çift meraklı uşak kapıyı ardına kadar açıp önündeki büyük adamlara, kürk mantolara bürünmüş doktorlara ve peşlerinde duran silahlı adamlara baktı.

Düşman alayı gibi davet beklemeden salona yürüdük. Ortalık çok sessizdi, hizmetkârların ayak seslerinin duyulmaması için yere bolca saman serpiştirilmişti ve ortalık mis gibi nane kokuyordu. Hem sevilen, hem korkulan bir kadın, Bayan Kat Ashley, Elizabeth'in en sadık hizmetkârı ve koruyucusu, ellerini kaskatı göğsünün altında kavuşturmuş, saçlarını görkemli başlığının altına gizlemiş, salonun girişinde dikiliyordu. Kraliyet alayını sanki korsan çetesiymişiz gibi baştan ayağa süzdü.

Danışmanlar kendi selamlama mektuplarını, doktorlar kendilerininkini takdim etti

KRALİÇENİN SOYTARISI | 267

"Leydim'e burada olduğunuzu söyleyeceğim fakat kendisi kimseyi göremeyecek kadar hasta," dedi nemrut nemrut. "Size yiyecek olarak elimizde ne varsa sunmalarını sağlayacağım ancak sizinki kadar büyük bir grubu ağırlamaya yetecek odamız yok."

"Hillham Hall'da kalacağız," dedi Sör Thomas Cornwal-lis ona yardımcı olmaya çalışır gibi.

Kadın adamın kalacak yer seçimini aşağılarcasına kaşlarını kaldırdı, sonra salonun giriş kapısına döndü. Ben peşinden yürüdüm. Hemen bana döndü.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?"

En masum yüzümle ona baktım. "Sizinle geliyorum, Bayan Ashley. Leydi Elizabeth'in yanına."

"Leydi Elizabeth kimseyi görmek istemiyor," diye gürledi kadın. "Çok hasta."

"O zaman bırakın ayak ucunda dua edeyim," dedim alçak sesle.

"O kadar hastaysa soytarının dualarına ihtiyacı var demektir," dedi salondan biri. "O çocuk melekleri görebiliyor."

Kendi tuzağına kendi düşen Bayan Ashley hafifçe başını salladı ve onun peşinden kapıdan çıkıp kabul odasından geçerek Leydi Elizabeth'in özel odasına girmeme izin verdi.

Kapının arkasına kabul odasından gelen sesi engellemek için kalın bir Şam halısı asılmıştı. Pencerelerdeki uyumlu perdeler dışarıdan gelen havayı ve ışığı engellemek üzere sıkı sıkı kapatılmıştı. Odayı sadece titrek ışığıyla birkaç mum aydınlatıyor ve Prenses'in yastığa kan gibi yayılan saçlarıyla bembeyaz yüzünün görülmesini mümkün kılıyordu.

Hemen o an Prenses'in gerçekten hasta olduğunu anladım. Karnı hamile bir kadınıninki gibi şişmişti, işli yatak örtü-

268 | Philippa Gregory

sünün üzerinde duran eli de şişti,, parmakları sanki yirmisinde genç bir kadına değil de yaşlı bir nineye aitmiş gibi dolma dolmaydı. O güzel yüzü kabarmıştı, boynu bile daha kalındı.

"Nesi var?" diye sordum.

"Su toplama hastalığı," diye yanıtladı Bayan Ashley. "Bu seferki öncekilerin hepsinden beter. Dinlenmeye ve sükunete ihtiyacı var."

"Leydim," diyerek nefesimi bıraktım.

Elizabeth başını kaldırıp şiş gözkapaklarının altında bana baktı. "Kimsin?"

"Kraliçenin soytarısı," dedim. "Hannah."

Gözlerini araladı. "Mesaj mı var?" dedi, incecik bir sesle.

"Hayır," dedim hemen. "Kraliçe Mayı tarafından gönderildim. Beni size refakat etmem için yolladı."

"Teşekkürler," dedi fısıldar gibi. "Ona gerçekten hasta olduğumu ve rahatsız edilmemem gerektiğini söyleyebilirsin."

"Sizi iyileştirmeleri için doktorlar gönderdi," dedim. "Sizi görmeyi bekliyorlar."

"Yolculuk edemeyecek kadar hastayım," dedi, sesi ilk kez gür çıkarken.

Gülmek için dudaklarımı ısırdım. Evet hastaydı, yine de vatan hainliğiyle yargılanmaktan kaçabilmek için eklemelerinin şişliğini bahane etmek gülünçtü. Ancak elindeki tek koz buydu ve hastalığını öne sürmekten başka çaresi yoktu.

"Size eşlik etmeleri için danışmanlarını gönderdi," diye uyardım.

"Kimleri?"

"Diğerleriyle birlikte kuzeniniz Lord William Howard'ı."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 269

Şiş dudaklarının acı bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. "Beni tutuklamak için öz kuzenimi gönderiyorsa çok kararlı olmalı."

"Hastalığınız süresince size eşlik edebilir miyim?" diye önerdim.

Başını öteye çevirdi. "Çok yorgunum," dedi. "Kendimi daha iyi hissettiğim bir vakit gelebilirsin."

Yatağın ucunda diz çöktüğüm yerden kalkıp geriledim. Kat Ashley beni odadan çıkarmak için başıyla kapıyı işaret etti.

"Onu almaya gelenlere Leydim'in ölüm döşeğinde olduğunu söylemeyi unutma!" dedi çekinmeden. "Onu darağa-cıyla tehdit edebilirsiniz, yapayalnız öbür diyara doğru gidiyor zaten!" Dudaklarından yarım yamalak bir hıçkırık fırladı, Prenses'i için duyduğu endişeyle keman yayı gibi gerildiğini fark ettim.

"Kimse Leydi'yi tehdit etmiyor," dedim. İnanmadığını belirten bir soluma duydum. "Onu götürmeye geldiler, değil mi?"

"Evet," dedim isteksizce. "Ama ellerinde ferman falan yok, onu tutuklamayacaklar."

"O zaman Leydim hiçbir yere gitmiyor," dedi öfkeyle. "Onlara Leydi'nin yolculuk edemeyecek kadar hasta olduğunu söyleyeceğim," dedim. "Yine de ben ne dersem diyeyim doktorlar onu görmek isteyecektir."

İç çeker gibi sinir bozucu bir ses çıkardı, yorganı düzelt- 'mek üzere yatağa ilerledi. Göz ucuyla Elizabeth'in kısacık bir an ona pırıl pırıl bir bakış fırlattığını gördüm, başımı eğip selam verdim ve odadan dışarı çıktım.

270 | Philippa Gregory

Ve beklemeye koyulduk. Yüce Tanrım, bekledik de bekledik. Kadın kesinlikle bir erteleme ustasıydı. Doktorlar yola çıkabilecek kadar iyileştigiğine kanaat getirdiğinde hangi elbiseleri yanına alacağına karar veremedi, nedimleri sonunda seçebildiği giysileri hazır edemediğinden şafak sökmeden planladığımız vakitte yola koyulamadık. Ardından bir gün daha kalacağımız için bütün yükler tekrar açıldı, sonra Elizabeth öyle yorulmuştu ki ertesi gün kimseyi görmek istemedi ve Leydi'nin bitmeyen erteleme dansı yeniden başladı.

Bu sabahların birinde, kocaman bavullar güçlükle at arabalarına . yüklendiği sırada, ona eşlik edebilir miyim diye sormak üzere Leydi Elizabeth'in yanına gittim. Bitkin bir edayla sedirin üzerine serilmişti.

"Her şey toplandı," dedi. "Fakat öylesine yorgunum ki yolculuğa çıkmaya hazır olduğumdan emin değilim."

Vücudundaki şişlikler inmişti ama belli ki kendini hâlâ iyi hissetmiyordu. Yanaklarına piring tozu sürmese ve -buna yemin edebilirdim- gözlerinin altını karartmasa daha iyi görünebilirdi. Hasta bir kadını canlandırmaya çalışan gerçekten hasta bir kadın gibiydi.

"Kraliçe sizi Londra'da görmeye kararlı," diye uyardım onu. "Tahtirevanı dün elimize ulaştı, dilerseniz onda yatabilirsiniz."

Dudağını ısırdı. "Oraya vardığımda acaba beni suçlayacak mı, biliyor musun?" diye sordu çok alçak sesle. "Ona kurulan komplolarla hiçbir ilgim yok, kesinlikle masumum ama aleyhime konuşacak bir dolu insan var, iftiracılar, yalancılar..."

"Kraliçe sizi seviyor," diye güven verdim. "Sanırım her şeye rağmen sizi tekrar gözdesi yapıp kalbinin başköşesine oturtabilir, onjn inançlarını kabul ettiğiniz takdirde."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 271

Elizabeth, o dimdik dürüst Tudor bakışlarıyla, babası gibi, kız kardeşi gibi gözlerime baktı. "Bana doğruyu mu söylüyorsun?" diye sordu. "Sen kutsal bir soytarı mısın, yoksa bir sahtekâr mı, Hannah Green?"

"Hiçbiri," dedim gözlerimi onunkilere odaklayarak. "Robert Dudley tarafından soytarı olarak istendim, kendi rızam alınmadan. Soytarı olmayı hiçbir zaman istemedim. Kendiliğinden gelip giden bir görme yeteneğim var ve bazen bana benim hiç anlayamadığım şeyler gösteriyor. Çoğu zamansa hiç yanıma uğramıyor."

"Robert Dudley'nin arkasında bir melek görmüşsün," diye hatırlattı.

Gülümsedim. "Evet gördüm."

"Nasıl bir şeydi?"

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Leydi Elizabeth, Robert Dudley öyle gözümü kamaşürmüştü ki meleği hatırlamıyorum bile."

Hastalığını falan unutup doğruldu ve benimle birlikte güldü. "O çok... o gerçekten... evet, insanın elinde olmadan bakacağı bir erkek."

"Ve gördüğüm şeyin bir melek olduğunu çok sonra idrak ettim," dedim kendimi affettirme çabasıyla. "Onları gördüğümde üçünden de çok etkilenmiştim, Bay Dee'den, Robert Dudley'den ve o üçüncü şahıstan."

"Gördüklerin doğru çıkıyor mu peki?" diye sordu merakla. "Bay Dee için kehanetlerde bulundun, değil mi?"

Ayağımın altında yerin beni yutmak üzere sarsıldığını hissederek durakladım. "Kim söyledi bunu?" diye sordum ihtiyatla.

Bana gülümsedi, o minik bembeyaz dişleriyle zeki bir tilki gibi. "Benim ne bildiğimi boş ver. Ben senin ne bildiğini soruyorum."

272 | Philippa Gregory

"Gördüklerimin bazıları doğru çıktı, evet," dedim, yeterince dürüst. "Ama bazen bilmem gereken şeyleri, önemli dünya meselelerini göremiyordum. Ve o zaman bu yeteneğimin hiçbir anlamı olmuyor. Beni önceden uyarmış olsaydı... sadece bir kez..."

"Ne konuda?" diye sordu.

"Annemin ölümü," dedim. Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz hepsini yakalayıp yutmak istedim. Geçmişimi bu sivri zekâlı Prenses'e açık etmek istemiyordum.

Göz ucuyla yüzüne baktım ama bana büyük bir anlayışla bakıyordu. "Bilmiyordum," dedi kibarca. "İspanya'dayken mi öldü? Sen İspanya'dan geldin, değil mi?"

"İspanya'da öldü," dedim. "Vebadan." Annem hakkında yalan söylediğim için karnımda ani bir acı duydum ama bu genç kadın beni izlerken Engizisyonun ateşlerini aklıma bile getirmek istemiyordum. Ateşlerin titrek yansımasını gözlerimde görmeyi başarabilirmiş gibi hissediyordum.

"Çok üzüldüm," dedi alçak sesle. "Genç bir kadının annesiz büyümesi zor."

Bir an kendisini ve idam sehpasında cadı, zinacı, fahişe gibi isimlerle idam edilen annesini düşündüğünü fark ettim. Düşüncelerini hemen bir kenara attı. "İngiltere'ye gelmenize ne sebep oldu?"

"Burada akrabalarımız var. Ayrıca babam bana bir izdivaç ayarladı. Her şeye yeniden başlamak istedik."

Pantolonuma gülümsedi. "Sözlün yarı erkek bir kadın almak üzere olduğunun farkında mı?"

Hafifçe dudaklarımı sarkıttım. "Sarayda çalışmamdan hoşlanmıyor, üniformamı beğenmiyor ve pantolon giymemden hoşlanmıyor."

"Peki sen onu beğeniyor musun?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 273

"Kuzen olarak evet. Kocam olacak kadar, hayır."

"Peki bu konuda söz hakkın var mı?"

"Pek sayılmaz," dedim uzatmadan.

Başını salladı. "Bütün kadınların durumu aynı," dedi, se-/ sinde hafif bir öfke tınısıyla.

"Yaşamlarının gidişatını belirleyebilenler sadece pantolon giyenler. Pantolon giymekle doğru iş yapıyorsun."

"Ama yakında çıkartmak zorunda kalacağım," dedim. "Küçük bir kızken bunları giymeme izin veriliyordu ama artık..." Dilimi tuttum. Sırlarımı teker teker dökmek istemiyordum. Bu Prenses'in bir yeteneği vardı, Tudor yeteneği, kar-şındakine sırlarını yere serdirme yeteneği.

"Ben senin yaşındayken kadın olmayı asla öğrenemeyeceğimi sanıyordum," dedi, aklımdan geçenleri harfi harfine dile getirerek. "Tek istediğim öğrenci olmaktı, bunu nasıl yapabileceğimi biliyordum. Harika bir öğretmenim vardı, bana Latince, Yunanca ve ülkede konuşulan bütün dilleri öğretti. Babamı memnun etmeyi çok istiyordum, Edward kadar akıllı olursam benimle gurur duyacak sanıyordum. Ona Yunanca yazardım, düşünebiliyor musun? Ve en büyük korkum evlendirilmek, İngiltere'den uzağa gönderilmektir. Hayatımın en büyük umudu eğitilmiş, büyük bir leydi olmak ve sarayda kalabilmektir. Babam öldüğünde hep sarayda kalabileceğimi sandım; erkek kardeşimin gözdesi olarak çocuklarına halalık edebileceğimi, birlikte babamın başlattıklarını tamamlayabileceğimizi."

Başını iki yana salladı. "Haklısın, senin görme yeteneğini arzulamamalıyım," dedi. "İşlerin buraya varacağını, ablamın hoşnutsuzluğunun gölgesinde kalacağımı, sevgili erkek kardeşimin öleceğini, babamın mirasının çığneneceğini önceden bilseydim..."

274 | Philippa Gregory

Elizabeth durdu ve bana döndü, koyu gözleri yaşlarla doluydu. Avucunu açıp bana uzattı, elinin hafifçe titrediğini görebiliyordum. "Geleceğimi görebilir misin?" diye sordu. "Mary beni kardeşi olarak geri kabul edip ona karşı yanlış bir davranışta bulunmadığımı anlayacak mı? Ona kalbimin masum olduğunu söyleyecek misin?"

"Mümkünse evet." Elini aldım ama gözlerimi aniden bembeyaz kesilen solgun yüzünden ayırmadım. Üzeri işlerle dolu yastıklara yaslandı. "Doğru söylüyorum, Prenses'im, Kraliçe sizin dostunuz olacaktır. Bunu biliyorum. Masum olduğunuzu duymak onu çok sevindirecektir."

Elini geri çekti. "Vatikan beni azize de ilan etse, yine tatmin olmayacak," dedi. "Sana nedenini de söyleyeyim. Sorun sarayda olmamam değil, sorun onun diniyle ilgili şüphelerim bile değil. Sorun kız kardeşler arasındaki bitmeyen öfke. Annesine yapılanlar, kendisine yapılanlar yüzünden beni asla bağışlamayacak. Babamın sevgilisi, sarayın bebeği olduğum için beni asla bağışlamayacak. Beni en sevilen kız çocuğu olduğum için bağışlamayacak. Onu genç bir kadinken hatırlıyorum, yatağımın başında durmadan bana ninniler söylüyordu ama gözlerinde sanki yastığı alıp suratıma kapatacakmış gibi bir ifade vardı. Sevgileri ve nefretleri var ve hepsi birbirine girmiş vaziyette. En son isteyeceği şey sarayda onu gölgeleyecek kendinden genç bir kız kardeş."

Hiçbir şey söylemedim, bunlar çok kurnazca değerlendirmelerdi.

"Kendisinden daha güzel bir prenses," diye hatırlattı bana. "Yarı orta sınıf bir İspanyol gibi görünmekten ziyade safkan bir Tudor olan bir prenses."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 275

Başımı çevirdim. "Sözlerinize dikkat edin, Prensesim." Elizabeth meydan okuyan hafif bir kakhaha patlattı. "Seni buraya kalbimi görmen için gönderdi, değil mi? Tanrı'nın kendi amaçlarını onun hayatına yüklediğine dair müthiş bir inancı var. Ona ne olması gerektiğini O söylüyor. Ama görünüşe bakılırsa Tanrı'sı hayatına mutluluk getirmekte nedense pek yavaş. Sen onca zaman taht için bekle, sonra ülke isyandan geçilmesin. Şimdi de bir izdivaç hadisesi pey-dah oldu ama nedense damadın buraya gelmek için hiç acelesi yok, evde kalıp metresiyle gününü gün etmeyi tercih ediyor. Onun için ne görüyorsun, soytarı?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey, Majesteleri. Emredileni görmem mümkün değil. Ayrıca her koşulda, bakmaya da korkuyorum."

"Bay Dee müthiş bir kâhin olabileceğini, bir gün gökyüzünün sırlarını çözmekte ona yardım edebileceğini söylüyor."

* Başımı çevirdim, yüzümün gözlerimin önünde capcanlı beliren görüntüleri, o kara aynayı, İngiltere'yi yönetecek iki kraliçeden söz ettiğimi, ağzımdan dökülen kelimeleri ele vermesinden korkuyordum: Çocuk ama çocuk değil. Kral ama kral değil. Bakire kraliçe, unutulup giden. Kraliçe ama bakire değil. Bu insanların kim olabileceği konusunda bir fikrim yoktu. "Bay Dee'yle aylardır konuşmadım," dedim ihtiyatla. "Onu neredeyse hiç tanımıyorum."

"Ama bir keresinde ben çağırmadan yanıma gelip onun ve diğerlerinin ismini saydın," dedi çok alçak sesle.

Bir an bile şaşalamadım. "Sizin yanınıza bunları söylemek için yanaşmamıştım, Leydim. Hatırlarsanız ayakkabınızın topuğu kırılmıştı ve ben de odanıza gitmenize yardım cunişiiin.

276 | Philippa Gregory

Gözlerini yan kapatıp gülümsedi. "Hiç de soytarı değilsin, Hannah."

"Sapla samanı birbirinden ayırabilirim," dedim uzatmadan.

Bir sessizlik oldu, ardından doğrulup ayaklarını yere bastı. "Kalkmama yardım et," dedi.

Kolundan tuttum ve ağırlığını üzerime verdim. Ayağa kalktığı anda sendeledi, numara yapmıyordu. Hastaydı, titrediğini hissediyor ve korkudan titrediğini biliyordum. Pencereye doğru bir adım attı, her birinin üzerinde gözyaşı gibi birer damla buz parçası bulunan soğuk bahçeye baktı.

"Londra'ya gitmeye cesaretim yok," dedi bana inler gibi. "Bana yardım et, Hannah. Oraya gidemem. Lord Robert'tan hiç haber aldın mı? John Dee'den bana gerçekten hiç mesaj yok mu? Ya da diğerlerinden? Bana yardım edecek hiç mi kimse yok?"

"Leydi Elizabeth, size yemin ederim, her şey bitti. Sizi kurtarabilecek kimse yok, ablanıza hükmedebilecek bir güç kalmadı. Bay Dee'den aylardır haber almadım, Lord Robert'ı son gördüğümde Kule'de idam gününü bekliyordu. Fazla yaşamayı umut etmiyor. Beni hizmetinden azat etti." Sesimin hafifçe titrediğini fark edip elerin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. "Bana en son Leydi Jane için Kraliçe'den merhamet dilememi söyledi." Elizabeth için de merhamet dilememi istediğini eklemedim. İdam sehпасına kuzeni kadar yakın olduğunu hatırlatmama gerek varmış gibi görünmüyordu.

Gözlerini kapatıp tahta kepenklere yaslandı. "Peki onun için yalvardın mı? Jane bağışlanacak mı?" "Kıallice daima merhametlidir," dedim.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 277

Gözleri yaşlarla dolu gözlerime baktı. "Umarım gerçekten öyledir," dedi perişan halde. "Acaba bana da merhamet gösterir mi?"

Ertesi gün artık daha fazla karşı koyamadı. Bavullarının, mobilya ve yatak takımlarının yüklendiği arabalar çoktan yola çıkmış, büyük kuzey yolundan savrula savrula aşağı, güneye ilerliyordu. Kraliçe'nin tahtirevanı, minderleri ve en sıcacık yünlerden örülmüş kilimleri koşu kayışlarıyla dört katıra bağlanmış, katırcıyla birlikte kapının ağzında bekliyordu. Eşikte Elizabeth sendeledi, bayılacak gibi oldu ama doktorlar yanı başındaydı ve yarı taşır yarı sürükler halde onu tahtirevana yatırıp örtülere sardılar. Acıyla inliyordu ama bence boğazını düğümleyen acı değil, korkuydu. Korkudan hasta olmuştu. Bir vatan haini olarak yargılanmaya m gittiğinin, ardından ölüme gönderileceğinin bilincindeydi.

Yavaş yol aldık. Her molada Prenses biraz daha dinlenmeyi talep ederek aheste davrandı, taşırırken sedyesinin sallandığından yakındı, ayağını tahtirevandana yere basamadı, sonra tahtirevana bir türlü çıkamadı. Kış rüzgârlarına karşı örtülü olan yüzü soğuktan iyice pembeleşti, daha da şişti. Bu yolculuk yapılacak bir hava değildi, .hele hele hasta birinin yolculuk yapabileceği bir hava hiç değildi ama Kraliçe'nin danışmanları bu işi uzatmak istemiyordu. Eliza-beth'in öz kuzeni başlarında, bütün kararlılıklarıyla yol alırlarken hiç şüphesiz Elizabeth'e ellerinde ferman olduğu ve ölüme mahkûm edildiği havası veriyorlardı.

Kimse tahtın bir sonraki veliahdına, onların Prenses'e davranmaya cesaret ettiği biçimde davranamazdı. Kimse İn-

278 | Philippa Gregory

giltire'nin bir sonraki kraliçesini sabahın karanlığında tahtirevana yatmaya zorlayamaz, daha hava aydınlanmadan buz tutmuş engebeli yolda yol almaya başlayamazdı. Elizabeth'e böyle davrananların her biri onun asla kraliçe olmayacağından emin demekti.

Sonsuza dek sürecek gibi görünen bir yolculuğun daha üçüncü günündeydik, Prenses her sabah daha da geç uyanıyor, eklemlerinin ağrısından tahtirevana öğlene dek çıka-mıyordu. Yol üzerinde her yemek molası verdiğimizde masaya geç oturuyor, tahtirevana geri dönmekte nazlanıyordu. Gece konaklayacağımız eve vardığımızda danışmanlar öfkeyle atlarına küfürler ediyor, odalarına ayaklarını vura vura çıkıyor, yerdeki samanları tekmeliyordu.

"Böyle yolculuğu erteletmekle ne elde etmeyi umut ediyorsunuz, Prensesim?" diye sordum ona bir sabah, Lord Howard ne zaman hazır olacağını sormam için beni- onuncu kez odasına gönderdiğinde. "Kraliçe bekletildiğinde sizi affedecek değil ya."

Nedimelerinden biri yavaşça boynuna bir atkı dolarken kaskatı kımıldamadan dikiliyordu. "Bir gün daha kazanıyorum," dedi.

"İyi de ne yapmak için?"

Bana gülümsedi ama koyu gözleri korku doluydu. "Ah, Hannah, bir sonraki günün en değerli şey olduğunu bilmezsen içinde benim duyduğum gibi bir yaşam özlemi duyamazsın. Şu an hayatıma bir gün daha ekleyebilmek için her şeyi yaparım ve yarın buna yine devam edeceğim. Londra'dan uzak kaldığım her gün yaşamıma bir gün daha ilave etmem demek. Uyandığım her sabah, yatağa yattığım her gece benim için ayn bir rafar "

KRALİÇENİN SOYTARISI | 279

Yolculuğun dördüncü sabahı yolda bizi elinde Lord William Howard'a yazılmış bir mektupla bir elçi yakaladı. Lord mektubu okuyup yeleğinin ön cebine tıkarken suratı aniden asılıverdi. Elizabeth onun başka bir tarafa bakmasını bekleyip ardından şiş parmağıyla beni yanına çağırdı. Atımı tahtirevanın yanına sürdüm.

"O mektupta ne yazılı olduğunu öğrenmene karşılık iyi ödül veririm," dedi. "Git benim için onları dinle. Seni fark etmeyeceklerdir."

Akşam yemeği için durduğumuzda fırsat kolladım. Lord Howard ve diğer danışmanlar atlarının ahıra alınmasını izliyordu. Lord Howard'ın mektubu yeleğinin cebinden çıkarttığını gördüm ve binici çizmelerimi düzeltiyormuş gibi yanında durakladım.

"Leydi Jane idam edilmiş," diye ilan etti açık açık. "İki gün önce. Guildford Dudley'nin hemen ardından."

"Ya Robert?" diye sordum hemen öne atılıp, sesim haberin ardından gelen mırıldanmaları bölerek. "Ya Robert Dudley?"

Soytarılar çoğunlukla hoş görülürdü. Bu ilgime başını sallayarak karşılık verdi. "Ondan haber yok," dedi. "Bence ağabeyinin yanında o da idam edilmiştir."

Dünyanın etrafımda karardığını, bayılmak üzere olduğumu fark ettim. Soğuk basamağa çöküp başımı ellerimin arasına aldım. "Lord Robert," diye fısıldadım dizlerime. "Lordum."

Ölmüş olamaz, o parlak, simsiyah gözlü, capcanlı adam sonsuza dek yok olmuş olamazdı. Celladın onun başını herhangi bir vatan haininin başını keser gibi kesmesi, siyah gözlerinin, o tatlı gülümseyişinin, o muhteşem cazibenin onu idam sehpasından kurtaramaması mümkün değildi. Ya-

280 | Philippa Gregory

kısıklı Robtn'i öldürmeye kimin vicdanı elverirdi? Kim böyle bir fermanı imzalayabilir, hangi cellat ona kıyabilirdi? Bütün bunlar imkânsızdı çünkü her şeyden evvel onun geleceğini aynada ben görmüştüm. Kelimeleri ağızımdan dökülürken kendi kulaklarımla duymuş, mum ışığının kokusunu almış, alevlerin titrek ışıklarını, bunları ta Bay Dee'nin karanlığına yansıtan aynalarında gözlerimle görmüştüm. O an biliyordum, bir kraliçe tarafından çok sevilecek, yatağında ölecekti. Bunlar bana gösterilmiş, kelimeler bana söylenmişti. Eğer Lord Robert ölmüşse bu sadece hayatımın büyük aşkı ölmüş demek değildi, aynı zamanda mümkün olan en acı biçimde yeteneğimin bir yanılsama, bir efsaneden ibaret olduğunu da öğrenmiş oluyordum. Her şey bir balta darbesiyle yok olup gitmişti.

Ayağa kalktım ama arkamdaki duvara doğru sendeledim.

"Hasta mısın, soytarı?" diye sordu Lord Howard'in adamlarından birinin sakın sesi. Lord kayıtsız bakışlarla bana baktı.

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Leydi Elizabeth'e Leydi Jane'i söyleyebilir miyim?" diye sordum.

"Bilmek isteyecektir."

"Söyleyebilirsin," dedi. "Evet, bence de bilmek isteyecektir. Birkaç gün içinde herkes öğrenecek. Jane ve Dud-leyler yüzlerce insanın önünde idam sehpasında öldü. Bu halkın davası."

"Suçları neydi?" diye sordum, bilmeme rağmen.

"Vatan hainliği," dedi çekinmeden. "Söyle bunu ona. Vatan hainliği. Ve tahta konmaya çalışmak."

Başka bir kelime etmeden herkes tahtirevana, bir elini Bayan Ashley'ye uzatmış, diğeriyle kapıya tutunarak Leydi Elizabeth'in zahmetle yete inmeye çalıştığı lalale cıvıltı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 281

"Ve bütün vatan hainleri ölür," dedi kuzeni, beyaz suratlı kıza, bir zamanlar her erkeğin dostu, şimdiyse akbabalara fırlatılmış kendi öz kuzenine baktı. "Bütün vatan hainleri ölür."

Yanına gitmeden evvel yemeğini bitirmesini bekledim. Ellerini önce ibrikçi başının ona uzattığı kâsedeki suya batırdı, sonra kurulaması için uşağa uzattı.

"Mektup?" diye sordu başını çevirmeden.

"Bugün yarın halka açıklanır," dedim. "Size bunu söylemek istemezdim, Leydi Elizabeth ama kuzeniniz Leydi Jane Grey idam edilmiş, kocasıyla birlikte... ve Robert Dud-ley'le."

Uşağa uzattığı ellerinde tek bir kıpırtı olmadı ama gözlerinin çöktüğünü gördüm. "Demek bunu da yaptı," dedi alçak sesle. "Kraliçe. Kendi öz kuzenini, çocukluğundan beri tanıdığı o genç kıızı öldürme cesaretini buldu." Bana baktı, elleri; üzerinde isminin baş harfleri bulunan kumaşla ellerini kuruyan uşağın kadar dingindi. "Kraliçe baltanın gücünü keşfetti. Artık kimse yatağında rahat uyuyamayacak. Tanrı'ya şükür, masumum ve yanlış bir şey yapmadım."

Başımı salladım ama söylediklerini neredeyse duymuyordum bile. Lord Robert'ın o siyah saçlarıyla başı dimdik ölüme gidişini düşünüyordum.

Ellerini havludan çekip masadan öteye döndü. "Çok yorgunum," dedi kuzenine. "Bugün yola devam edemeyecek kadar yorgunum. Dinlenmeliyim."

"Leydi Elizabeth, yola devam etmeliyiz," dedi adam.

Kesin bir tavırla başını iki yana salladı Elizabeth. "Mümkün değil," dedi uzatmadan. "Şimdi dinleneceğim ve yarın sabah erkenden yola çıkacağız."

282 | Philippa Gregory

"Mümkün olduğunca erken," diye teslim oldu Lord. "Şafak vakti, Leydim."

Elizabeth ona dudaklarından öte gitmeyen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tabii," dedi.

Leydi Elizabeth ne yapıp edip eninde sonunda bitecek olan yolculuğumuzu uzatmayı başardı ve yola çıkışımızın onuncu gününde gece çok geç vakit ismi saklı tutulan bir beyin Highgate'deki evine vardık.

Beni Elizabeth'in nedimelerinin yanına gönderdiler ve hanımlar Leydileri'nin Londra'ya girişine hazırlanmak üzere ertesi sabah şafak vakti ayaklandı. Beyaz çarşafların, iç etekliğin, bakireliği simgeleyen beyaz elbisenin fırçalanıp kırışıklıklarının açılarak odasına götürüldüğünü görünce

aklıma ablasını Tudor renkleri olan yeşil ve beyazlar içinde Londra'da karşıladığı gün geldi. Şimdi, bembeyaz giysilere, şehit olacak bir bakire gibi karlara bürünüyordu. Tahtirevan kapıya geldiğinde Elizabeth hazırды, onu görmek için toplanan bir kalabalık olduğunda hiçbir şey ertelenmiyordu.

"Perdelerin kapalı olmasını istersiniz," dedi Lord Howard ters ters Leydi Elizabeth'e.

"Bırak açık kalsın," diye karşılık verdi hemen. "İnsanlar beni görsün. Bu havada evimden zorla on beş günlük bir yolculuğa çıkartıldığımda ne hale düştüğümü görsünler."

"On günlük," dedi Lord ters ters. "Ayrıca beş günde tamamlanabilirdi."

Elizabeth ona cevap vermeye tenezzül bile etmeyip yastıklarına uzandı ve Lorda çekilebileceğini ima edecek biçimde başını kaldırdı. Adamın mırıldanarak bir küfür savurduğunu duydum, ardından atının eyerine atladı. Ben atımı

KRALİÇENİN SOYTARISI | 283

tahtirevanın peşine sürdüm ve küçük maiyet bahçeden Londra yoluna, oradan da şehrin içine doğru yol aldım.

Londra ölüm kokuyordu. Her köşe başında sırikaların tepesindeki haçlardan sallanan dehşet dolu görüntüler vardı. Başımı kaldırıp baktığımda yüzleri hortlak gibi, dudakları içe çekilmiş, gözleri dışa fırlamış, öfkeyle size bakan ölüleri görüyordum. Rüzgâr estiğinde cesetlerin kokusu sokağa yayılıyor, bedenleri ileri geri sallanıyor, paltoları sanki hâlâ can çekiyormuş gibi havalanıp iniyordu.

Elizabeth sağa sola bakmadan gözlerini önüne dikti ama köşe başlarında darağacında sallanan cesetleri hissedebiliyordu; bunların yarısı tanıdığı insanlardı ve her biri insanların onun planladığını düşündüğü bir isyan yüzünden ölmüştü. Tahtirevana ilk oturduğunda üzerindeki beyaz elbise kadar solgundu, King's Sokak'a vardığımızdaysa yüzü ^ hepten kireç gibi oldu.

Birkaç kişi ona seslendi, "Tanrı sizi korusun, Majesteleri!" Seslerle kendine gelip acıklı bir suratla güçsüz elini onlara doğru kaldırdı. Ölümüne gitmek üzere giyinmiş bir şehit gibi görünüyordu ve cesetlerle dolu bu sokakta kimse onun korkularından şüphe duyamazdı. Bu Elizabeth'in isyanıydı ve direklerde sallanan kırk beş beden isyanın başarısız olduğunu vurguluyordu.. Şimdi onları idama götüren adaletle Elizabeth yüzleşecekti. Onun da sonunun ölüm olduğundan kimsenin şüphesi yoktu.

Maiyetin ağır adımlarla saraya doğru ilerlediğini görür görmez Whitehall'in kocaman kapıları ardına kadar açıldı.. Elizabeth tahtirevanda doğrulup sarayın dev basamaklarına

284 | Philippa Gregory

baktı. Kraliçe Mary ya da herhangi bir saray eşrafı kardeşini karşılamaya gelmemişti. Sessiz bir tahkirle karşılanıyordu Elizabeth. Basamaklarda tek bir uşak vardı ve adam sanki onu hapse tıkacak olan kendisiymiş gibi Lord Howard'la konuştu, Prensesle değil.

Lord Howard tahtirevanın yanına gelip Elizabeth'e elini uzattı.

"Size bir daire hazırlanmış," dedi kısaca. "Size eşlik etmesi için iki kişi seçebilirsiniz."

"Nedimelerim benimle gelmeli," diye karşı çıktı hemen. "İyi değilim."

"Emirler sadece iki refakatçi diyor, daha fazla değil," dedi adam uzatmadan. "Seçin."

Lord'un yolculuk boyunca Elizabeth'e karşı kullandığı buz gibi ses şimdi iyice katılaşmıştı. Londra'daydık, yüzlerce göz ve kulak Lord'un üzerindeydi. Vatan haini kuzenine kesinlikle nezaket göstermediğinden herkesin emin olmasını istiyordu. "Seçin."

"Bayan Ashley ve..." Elizabeth etrafına bakındı ve gözü bana takıldı. Tıpkı diğer döneğinlerin yapacağı gibi bu lanetli prensesle herhangi bir bağım olmasını istemeyerek geriledim. Ancak benim aracılığımla Kraliçe'ye ulaşabilme şansı olduğunu biliyordu. "Bayan Ashley ve soytarı Hannah," dedi.

Lord Howard güldü. "Üç soytarı bir arada," diye mırıldandı ve kapıdaki uşağa üçümüzü Elizabeth'in dairesine götürmesini işaret etti.

Dostum soytarı Will Somers'ı görmek için Elizabeth'in odasına yerleşmesini beklemedim. Will büyük salondaki se-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 285

dirlerden birinde kestiriyordu. Biri uyurken üzerine bir pelerin örtmüştü, Will'i herkes severdi.

Sedire, onun yanına oturup uyandırsam mı, diye düşündüm.

Gözlerini açmadan, "Biz bir çift soytarı olmalıyız, bir haftadır ayrıyız ama birbirimizle konuşmuyoruz bile," dedi ve hemen doğrulup omuzlarına sarıldı.

"Uyuyorsun sandım," dedim.

"Etraftaki soytarıları kandırıyorum," dedi gururla. "Düşündüm ki uyuyan bir soytarı uyanık bir soytarıdan daha komik olur. Özellikle bu sarayda."

"Neden?" diye sordum ihtiyatla.

"Kimse esprilerime gülmüyor," dedi. "Bakalım sessizliğime gülecekler mi, diye merak ettim. Sessiz bir soytarıyı tercih ettiklerine göre, uyuyan bir soytarıyı seveceklerdir. Ve uyurken bana gülüp gülmediklerini bilemem. Böylece komik olduğumu düşünerek kendimi teselli edebilirim. Rü-"yanıda kendi esprilerimi görüp gülerек uyanabilirim. Zekice, değil mi?"

"Çok," dedim.

Bana döndü. "Prenses geldi, değil mi?"

Başım la onayladım.

"Hasta mı?"

"Çok. Gerçekten hasta, bence."

"Kraliçe ona bütün acılarını dindirecek bir tedavi önerebilir. Cerrah oldu, kelle kesme konusunda uzmanlaşıyor."

"Lütfen Tanrım, iş oralara gelmesin," dedim hemen. "Will, anlat hemen, Robert Dudley'nin ölümü nasıldı? Çabucak bitirdiler mi?"

"Hâlâ yaşıyor," dedi. "Bütün olanlara rağmen."

286 | Philippa Gregory

Kalbimin tepetaklak olduğunu hissettim. "Yüce Tanrım, bana idam edildi dediler."

"Sakin ol," dedi Will. "Gel, kafanı bacaklarının arasına koy."

Uzaklardan bir yerden sesini duyduğumda bana şöyle diyordu, "Şimdi biraz daha iyi misin? Seni baygın küçük çılgın?"

Doğrudum.

"Şimdi yüzüne kan geldi," dedi Will. "Kanın bu kadar hızlı dolaşmaya devam ederse yakında o pantolonu çıkartmak zorunda kalacaksın, küçük hanım."

"Ölmediğinden emin misin? Ben öldü sanıyordum. Bana öldü dediler."

"Tanrı biliyor ki ölmesi gerekirdi. Babasının', ağabeyinin, zavallı baldızının penceresinin altında idam edilmesini gördü ama o hâlâ orada," dedi Will. "Belki şoktan saçları beyazla-mıştır ama başı hâlâ omuzlarının üzerinde."

"Yaşıyor mu?" Hâlâ inanamıyordum. "Emin misin?"

"Şimdilik evet."

"Görmeye gidersem sence sorun olur mu?"

Güldü. "Dudleyler her zaman sorun oldular," dedi.

"Üzerime şüphe çekmeden diyoaim."

Başını iki yana salladı. "Bu saray karardı artık," dedi hüzünle. "Kimse üzerine şüphe çekmeden bir şey yapamaz. Bu yüzden uyuyorum. Uyurken kimseye komplo kurduğumu düşünemezler. Üstelik masum uyuyorum. Rüya görmemeye özen göstererek."

"Sadece onu görmek istiyorum," dedim. Sesimdeki özlemi gizlemeyi başaramadım. "Sadece onu görmek, yaşadığından emip <~.İrnak, yaşayacağından emin olmak istiyorum."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 287

"O da insanoğlu," dedi Will haklı olarak. "Bir fani. Bugün canlı olduğuna seni temin edebilirim. Ama ne kadar canlı kalacağı konusunda bir garanti veremem. Bu kadarıyla yetinmek zorundasın."

Hfratıar 1554

İlerleyen günlerde Kraliçe Mary'yle Leydi Elizabethan daireleri arasında gidip geldim; iki tarafta da rahat edemiyordum. Kraliçe'nin ağız sıkıydı, kararlıydı. Elizabethan vatan hainliğiyle idama gitmesi gerektiğini biliyor, yine de onu Kule'ye göndermeye içi elvermiyordu. Meclis Prenses'i sorguladı, komplonun tamamından haberdar olduğundan, yarısını da bizzat yönettiğinden, kuzeydeki isyan için o Ashridge'i tutarken güneyden Londra'yı ele geçirmeyi planladıklarından ve dahası ki, bu en beteri ydi, isyan için Fransa'dan yardım istediğinden emin oldu. Londra'nın sadakati sağ olsun, Kraliçe hâlâ tahttaydı, Prenses ise tutuklu, yoksa işler tam aksi olacaktı.

Üzerindeki bütün baskılara rağmen Kraliçe bunun ülkede sebep olacağı kargaşadan çekindiğinden Elizabeth'! vatan hainliğiyle yargılamakta tereddütlüydü. Elizabeth'in isyanına eşlik etmek üzere kendini ortaya atanların sayısı karşısında hayal kırıklığına uğramıştı, şimdi Prenses'in canını kurtarmak için kim bilir kaç kişi öne atılırdı. Otuz adam daha evlerine, Kent'e, asılmak üzere kendi köylerine ve kasabalarına gönderilmişti ama Piuiesian Pıciises'ıı idam otu

KRALİÇENİN SOYTARISI | 289

pasına gönderildiğini öğrendiklerinde hiç şüphesiz yüzlercesi daha bu insanların yerini almaya gönüllü olacaktı.

Ve daha da kötüsü Kraliçe'nin kendi vicdanını zorlaya-mamasıydı. Elizabeth'in saraya bir muvafık olarak döneceğini ve uzlaşacaklarını umut etmişti. Elizabeth'in, Mary'nin ondan daha güçlü olduğunu, o Kent'in yarısını avucunun içine alsa bile Kraliçe'nin şehre hükmedebildiğini öğreneceğini umut etmişti. Oysa Elizabeth ablasının karşısına geçip günah çıkartmamış, ondan merhamet dilenmemişti. Bütün gururuyla başı dimdik, her konuda masum olduğuna yemin etmeye devam ediyor ve Mary onun o dudaklarında daha fazla yalan görmeye tahammül edemiyordu. Saat başı Kraliçe sunağının önünde diz çöküp çenesi ellerinde, gözleri haça dikili vatan haini kız kardeşini ne yapması gerektiği konusunda Tanrı'dan yardım diliyordu.

"Sizi bir saniye düşünmeden darağacına gönderirdi," dedi Jane Dormer dobra dobra, Kraliçe dizlerinin üzerinden ayağa kalkıp şöminenin yanına giderek başını taştan bacaya yaslayıp alevlere bakarken. "Tacı kendi başına taktığı an sizin başınızı omuzlarınızdan ayırıverirdi. Suçunuzun kıskançlık mı, isyan mı olduğu umurunda bile olmazdı. Sizi sadece veliaht olduğunuz için öldürttü." "

"O benim kardeşim," diye cevapladı Mary. "Ona yürümeyi ben öğrettim. Sendelerken ellerini ben tuttum. Şimdi onu nasıl cehenneme gönderirim?"

Jane Dormer omuz silkerek onunla aynı fikirde olmadığını belirtti ve dikişini eline aldı.

"Tanrı'ya ona yol göstermesi için dua edeceğim," dedi Kraliçe alçak sesle. "Elizabeth'le birlikte yaşamamanın bir yolunu bulmalıyım."

290 | Philippa Gregory

Soğuk günler martta ılınmaya, gökyüzü sabahları daha erken, akşamları daha geç kararmaya başladı. Saray Pren-ses'e ne olacağını görmek için parmak uçlarında beklemeye devam etti. Elizabeth neredeyse her gün danışmanlar tarafından sorguya çekiliyor ama Kraliçe onunla yüz yüze gelmek istemiyordu. "Yapamam," dedi uzatmadan ve ben anladım ki Kraliçe, Elizabeth'i mahkemeye göndermek üzere kendini hazırlıyordu, oradan birkaç adım sonra da dara-ğacına. Elllerinde Prenses'i üç kez asacak kadar delil olmasına rağmen Kraliçe hâlâ bekliyordu. Paskalyadan hemen önce babamdan saraydan bir hafta uzaklaşıp dükkâna, onun yanına gidip gidemeyeceğimi soran bir mektup aldığım da sevindim. İyi olmadığını, kepenkleri açıp kapayacak birine ihtiyacı olduğunu ama endişelenmemem gerektiğini, sadece geçici olarak ateşi olduğunu ve Daniel'in her gün onu ziyaret ettiğini yazmıştı.

Daniel'in sürekli etrafımda olması fikri beni biraz rahatsız etti ama mektubu Kraliçe'ye götürdüm ve bana izin verdiğinde yanıma bir çift pantolon, yeni, temiz bir gömlek alıp Prenses'in dairesinin yolunu tuttum.

"Eve, babamın yanına gitmek için müsaade aldım," dedim, önünde diz çökerken.

Tepedeki odadan bir gürültü geldi. Soylu kuzeri Leydi Margaret Douglas'm mutfağı Elizabeth'in yatak odasının tepesine alınmış ve hizmetkârlara işlerini daha sessiz görmeleri tembihlenmemişti. Sese bakılacak olursa aksine gürültü yapabilmeleri için yeni tencereler getirilmiş gibiydi. Leydi Margaret'in, o asık suratlı Tudor'un, Elizabeth ölecek olursa

KRALİÇENİN SOYTARISI | 291

tahtın yeni veliahdı olma ihtimali çok yüksekti ve Prenses'i olabildiğince rahatsız etmek için elinde her türlü nedeni vardı.

Elizabeth gürültüyle birlikte kasıldı. "Gidiyor musun? Ne zaman döneceksin?" diye sordu.

"Bir hafta içinde, Leydim."

Başıyla onayladı ama bu arada afallayarak dudaklarının titrediğini fark ettim. "Gitmek zorunda mısın, Hannah?" diye sordu incecik bir sesle.

"Maalesef," dedim. "Babam hasta, ateşi var. Yanına gitmeliyim."

3aşını çevirip elinin tersiyle gözlerini sildi. "Yüce Tanrım, bendimi bakıcısından ayrılan bebekler gibi hissediyorum!"

"Neyiniz var?" diye sordum. Onu hiç bu kadar perişan görmemişim. Vücudu şiş şiş yatağında yatarken gördüğümde bile gözlerinin içinde ışıldayan bir yaşama sevinci vardı. "JMe oldu?"

"Korku. kemiklerime işledi," dedi Elizabeth. "Hannah, düşün ki korku soğuk ve karanlıksa eğer, ben Rusya'nın bozkırlarında yaşıyorum. Sorgulamaların dışında kimse benimle konuşmuyor, sorguda ayakta durmama yardımcı olmak dışında kimse bana dokunmuyor. Kimse bana gülüm-semiyor, herkes kalbimin içini görmek ister gibi bakıyor. Şu hayattaki bütün dostlarım ya sınır dışı edildi, ya hapse atıldı, ya da idam edildi. Daha yirmi yaşındayım ve yapayalnızım.

Gencecik bir kadını ama kimse beni ne seviyor, ne de umursuyor. Sen ve Kat dışında kimse yanıma uğramıyor ve şimdi sen bana gidiyorum diyorsun."

"Babamı görmeliyim," dedim. "O iyileşir iyileşmez geri döneceğim."

292 " Philippa Gregory

Bana dönen yüz o vakar Prenses'in, Katolik sarayında nefret edilen o Protestan düşmanın yüzü değildi. Bana dönen yüz annesiz, babasız, arkadaşsız bir genç kadının yüzüydü. Yakında yüzleşmek zorunda olduğu ölüme kendini hazırlamak üzere esaret toplamaya çalışan genç bir kadının yüzü. "Bana geri dönecek misin, Hannah? Sana alıştım. Yanımda sen ve Kaftan başka kimsem yok. Bunu senden bir dost olarak rica ediyorum, Prenses olarak değil. Geri dönecek misin?"

"Evet," diye söz verdim. Elini tuttum. Üşüdüğünü söylerken abartmamıştı, çoktan ölmüşçesine buz gibiydi. "Yemin ederim geri döneceğim."

Nemli parmakları elime karşılık verdi. "Belki de korkak olduğumu düşünüyorsun," dedi. "Ama sana yemin ederim, Hannah, yanımda dostane bir yüz olmadan cesaretimi toplayamıyorum. Ve sanırım yakında bütün cesaretimi toplamam gerekecek. Bana geri dön, lütfen. Bana çabucak geri dön."

Daha akşamüzeri olmasına rağmen babamın dükkânının kepenkleri sıkı sıkı örtülmüştü. Sokağın köşesinden döndüğümde adımlarımı hızlandırdım ve onun tıpkı Robert Dudley gibi bir ölümlü olduğunu ve hiçbirimizin ne kadar yaşayacağımızı bilmediğini idrak ederek ilk kez korkunun kalbimi esir aldığını hissettim.

Daniel son kepengin sürgüsünü çekiyordu, hızlı ayak seslerimi duyunca döndü.

"Güzel," dedi. "İçeri gel."

Elimi onun koluna koydum. "Daniel, babam çok mu hasta?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 293

Elimi eliyle kavradı. "Haydi içeri gel."

Dükkâna girdim. Tezgâh kitapsız çırılçıplaktı, baskı odasında çıt çıkmıyordu. Gıcırdayan basamaklardan yukarı çıkıp onu orada, ayağa kalkamayacak kadar hasta görmekten korkarak odanın köşesindeki tekerlekli yatağa baktım.

Yatağın üstünde kâğıtlar ve küçük bir giysi yığını duruyordu. Babam yatağın önündeydi. Anında uzun bir yolculuğa çıkmaya hazırlandığını fark ettim.

"Ah, olamaz," dedim.

Babam bana döndü. "Gitme zamanımız geldi," dedi. "Sana bir hafta müsaade verdiler mi?"

"Evet," dedim. "Ama geri dönmemi bekleyecekler. Hasta olduğun korkusuyla koş koş geldim."

"Bu bize bir hafta kazandırır," dedi yakınmamı duymazdan gelerek. "Fransa'ya varmak için yeter de artar bile."

"Yine mi?" dedim çekinmeden. "İngiltere'de kalacağımızı söylemiştin."

"Güvenli değil," diye üsteledi Daniel, arkamdan odaya girerek. "Kraliçe izdivacında ısrarlı ve İspanyalı Phillip Engizisyonu buraya taşıyacak. Köşe başlarına sııklar kurulmaya başlandı bile. Her köye bir muhbir salındı. Burada kalamayız."

"İngiliz olacağız, demiştin." Daniel'kr muhatap olmayıp babama döndüm. "Ayrıca sııklar vatan hainleri için, kafirler için değil."

"Bugün vatan hainlerini asan yarın kafirleri asar," dedi Daniel kararlılıkla. "Tahtını garantiye almanın tek yolunun kan dökmek olduğunu keşfetti. Kendi öz kuzenini idama gönderdi, şimdi de kız kardeşini gönderecek. Seni asmadan evvel bir an tereddüt edeceğini mi sanıyorsun?"

294 | Philippa Gregory

Başımı salladım. "Elizabeth'i idam ettirmiyor, sadece onu affetmekte güçlük çekiyor. Bunun Elizabeth'in diniyle bir ilgisi yok, itaatıyla ilgisi var. Bizlerse itaatkâr kullanız. Beni seviyor."

Daniel elimi tutup beni üzeri el yazmalarıyla dolu yatağa götürdü. "Bunları görüyor musun? Her biri ayrı yasaklı kitap," dedi. "Bunlar babanın serveti, senin çeyiz. Baban İngiltere'ye geldiğinde kütüphanesinde bunlar vardı, büyük koleksiyonu, şimdi onun aleyhinde birer delile dönüştüler. Bunları ne yapalım? Onlar bizi yakmadan biz bunları mı yakalım?"

"Emin bir yerde gelecek günler için saklayalım," dedim, kütüphanecinin iflah olmaz kızı olarak. Başını iki yana salladı. "Bunları koyacak emin bir yer yok, İspanya'nın yönettiği bir ülkede bunlar için güvenli bir yer olamaz. Buradan gitmeli ve bunları da yanımızda götürmeliyiz."

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?" diye haykırdım. Bu çok uzun zamandır durmadan yolculuk eden bir çocuğun acı yakınmasıydı.

"Venedik'e," dedi hemen. "Önce Fransa, sonra İtalya, ardından Venedik. Ben Padua'da öğrenimime devam edeceğim, baban bir baskı atölyesi açacak ve orada güvende olacağız. İtalyanlar öğrenme hevesi olan insanlar, şehir öğrenci dolu. Baban yeniden el yazmaları alıp satabilecek."

Bekledim, ardından ne geleceğini biliyordum. "Ve biz de evleneceğiz," dedi. "Fransa'ya varır varmaz evleniyoruz."

"Peki annenle kardeşlerin?" diye sordum. Onlarla yaşama fikri gözüme evlilik fikri kadar ürkütücü görünüyordu. "Toplanmaya başladılar bile," dedi. "Ne zaman vola çıkıyoruz?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 295

"İki gün içinde, şafak vakti. Hurma pazarında."

"Niye o kadar çabuk?" dedim hayretle.

"Çünkü gelip sorular sormaya başladılar bile."

Kelimeleri algılamayı beceremeden Daniel'in yüzüne baktım ama korkularım şekillenirken hissettiğim dehşet vücuduma yayılmaya başladı. "Babamı sorgulamaya mı geldiler?"

"Dükkâna geldiler, John Dee'yi sormak için," dedi babam alçak sesle. "Lord Robert'a kitap gönderdiğini biliyorlar. Prenses'le görüştüğünü de. Genç Kral'ın ölüm gününü önceden bildiğini de biliyorlar ki, bu vatan hainliğine girer zaten. Benden burada saklamamı istediği kitapları görmeye geldiler."

Ellerimi kavuşturmuş sağa sola kıvırıyordum. "Kitaplar mı? Hangi kitaplar? Sakladınız mı?"

"Kilerde emin bir yerdeler," dedi babam. "Ama yerdeki tahtaları çıkartırlarsa bulurlar."

"Niye yasak kitapları saklıyorsun ki?" diye haykırdım hissimle içim burularak. "Niye John Dee için burada kitap sak-layacakmışsın ki?"

Yüzü kibarlığını bozmadı. "Çünkü bir ülke kargaşa içinde olduğunda bütün kitaplar yasaklanıverir. Köşe başlarında darağaçlar kurulur, okunması yasak olan şeylerin listesi asılır. Bunların hepsi her daim bir arada yürür. John Dee, Lord Robert, hatta Daniel ve sen bile, evladım bilgiye adım atmış insanlarsınız ve aniden kanunlara karşı gelenlerin arasında yer alırsınız. Bizi okumaktan alıkoyabilmek için bütün el yazmalarını yakmak zorunda kalacaklar. Ama kafamızda yasak düşüncelerin varlığını engellemek için kelimizi uçurmak zorundalar."

296 | Philippa Gregory

"Biz vatan haini değiliz," dedim inatla. "Lord Robert hâlâ yaşıyor, John Dee de öyle. Ve cezalar vatan hainliği için, kafir düşünceler için değil. Kraliçe merhametli..."

"Peki Elizabeth her şeyi itiraf ederse ona ne olacak?" diye yaptırdı Daniel. "Vatan haini dostlarının isimlerini verirse, sadece Thomas Wyatt'ın değil Lord Robert'ın, John Dee'nin, hatta belki senin ismini de sayarsa? Ona hiç mesaj götürmedin mi, onun ayak işlerine hiç koşturmadın mı? Bunları yapmadığına yemin edebilir misin?"

Durakladım. "Asla itiraf etmeyecek. İtiraf etmenin bedelinin ne olduğunu gayet iyi biliyor."

"O bir kadın," diyerek aşağıladı. "Korkutacaklar, sonra af sözü verecekler ve her şeyi bir bir itiraf edecek."

"Sen Prenses'i hiç tanıımıyorsun, bu konuyla ilgili hiçbir fikrin yok!" diye parladım. "Ben tanıyorum. O öyle kolay kolay korkacak bir kadın değil, dahası korkudan gözyaşlarına boğulan tiplerden değil. Korktuğunda kısırılmış kedi gibi savaşıyor. Kendini salıp çıkırıklara boğulan kadınlardan değil o."

"Yine de bir kadın," dedi tekrar. "Dudley'le, Dee'yle, Wyatt ve diğerleriyle birlikte oltaya takıhverdi. Seni bu konuda uyarmıştım. Sarayda çifte oyunlar oynarsan hem kendi üzerine, hem de bizim üzerimize tehlike salacağını söylemiştim. Şimdi tehlikeyi kapımızın eşiğine getirdin."

Öfkeden nefes nefeseydim. "Ne eşiği?" dedim. "Eşiğimiz falan yok bizim. Önümüzde kocaman yollar, Fransa'yla aramızda koca bir deniz var, Fransa'dan dilenci ailesi gibi geçeceğiz çünkü sen, bir korkak gibi kendi gölgenden bile korkuyorsun."

Bir an Daniel'in bana bir tane patlatacağını sandım. Eli havalandı ve olduğu yerde dondu.

"Babanın önünde bana ko--"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 297

kak dediğin için çok üzüldüm," dedi tükürür gibi. "Beni bu kadar aşağılık biri olarak görmene üzüldüm, gelecekteki kocanı, seni ve babanı vatan hainliğinden asılmaktan kurtarmaya çalışan

adamı. Ne düşünürsen düşün, sana babanın toplanmasına yardım etmeni ve hazır olmanı buyuruyorum."

Kalbim öfkeden hâlâ güm güm atarken derin bir nefes aldım. "Ben gelmiyorum," dedim hiç uzatmadan.

"Kızım!" diye başladı babam.

Ona döndüm. "Sen git babacığım, diliyorsan. Ama ben görmediğim bir tehlikeden kaçmayacağım. Ben Kraliçe'nin sarayının gözdelelerinden biriyim ve bana ondan zarar gelmez. Meclisin dikkatini çekmeyecek kadar basit biriyim ben. Senin de herhangi bir tehlike içinde olduğunu sanmıyorum. Burada başlattıklarımızı lütfen çöpe atma. Ne olur yeniden kaçmaya başlamayalım."

Babam beni kollarına aldı, başımı omzuna yasladı. Kendimi ona yasladığımı hissettim ve bir zamanlar yardım almak için ona koşan, kararlarının daima doğru olduğuna inandığım o küçük kız olmayı özledim. "Burada kalacağız, demiştin," diye fısıldadım. "Bana burasının evim olduğunu söylemiştin."

"Querida, gitmemiz gerek," dedi alçak sesle. "Geleceklerine gerçekten inanıyorum; önce isyancılar, sonra Protestanlar, sonra da bizim için."

Başımı kaldırıp bir adım geriledim. "Baba, hayatımı kaçarak geçiremem. Bir evim olsun istiyorum."

"Kızım, bizler evi olmayan insanlarız."

Sessizlik. "Ben evi olmayan insanlardan biri olmak istemiyorum," dedim. "Saray evim gibi, orada arkadaşlarım ve bir konumum var. Fransa'ya, sonra da İtalya'ya falan gitmek iilemiyorum."

298 | Philippa Gregory

Durakladı. "Bunu söylemeden korkuyordum. Seni zorlamak istemem. Kendi kararını vermekte özgürsün, kızım. Ama bizimle gelmeni çok isterdim."

Daniel çatı penceresine doğru birkaç adım yürüdü, sonra dönüp bana baktı. "Hannah Verde, sen benim sözlü esimsin ve sana benimle gelmeni emrediyorum," dedi.

Parmak uçlarımda yükselip yüzüne baktım. "Ama ben gelmiyorum."

"O zaman sözümüz sona erdi demektir."

Babam itiraz eder gibi elini kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Tamam, öyle olsun," dedim. İçim üşüdü.

"Sözümüzü sonlandırmaya razı mısın?" diye sordu tekrar, onu reddedebileceğime inanamıyormuş gibi. Sesindeki o kibirli tını kararımı vermeme yetti.

"Sözümü sonlandırmaya razıyım," dedim, onunki kadar güçlü bir sesle. "Seni sözlüm olmaktan azat ediyor ve senden de beni azat etmeni rica ediyorum."

"Bu çok kolay," diye parladı. "Seni azat ediyorum, Hannah ve umarım bu kararından asla pişmanlık duymazsın." Topuklarının üzerinde dönüp basamaklara yürüdü. Durdu. "Yine de babana yardım edeceksin," dedi. Hâlâ bana emreden bir tavırla konuştuğunu fark ettim. "Ve fikrini değiştirir-sen bizimle gelebilirsin. Sana kin gütmeyeceğim. Babanın kızı ve benim için bir yabancı olarak bize katılabilirsin."

"Fikrimden dönmeyeceğim," dedim hışımla. "Babama yardım etmem gerektiğini senden duymaya ihtiyacım yok. Ben ona iyi bir evlat oldum, doğru erkeğe de iyi bir eş olacağım."

"Kimmiş peki o doğru erkek?" diye tısladı. "Evli ve hüküm giymiş bir adan"! m!"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 299

"Duain bakalım, durun," dedi babam kibar kibar. "Ayrılmaya karar verdiniz."

"Hakkımda bu kadar kötü düşünmene üzüldüm," dedim buz gibi bir sesle. "Babama ben bakacağım ve arabayı getirdiğinde gitmesine yardım edeceğim."

Daniel basamakları inlete inlete aşağı indi, ardından dükkân kapısının çarpılarak kapandığını duyduk. Gitmişti.

Sonraki iki gün neredeyse hiç konuşmadan iş gördük. Babamın kitaplarını bağlamasına yardım ettim, birlikte el yazmalarını rulo yapıp fiçılara doldurduk ve bunları baskı odasındaki makinenin arkasına gizledik. Kütüphanesinin yalnızca özünü alacaktık, kalan kitaplar sonradan gönderilecekti.

"Keşke sen de gelsen," dedi hevesle. "Burada kendi başına kalamayacak kadar gençsin."

"Ben Kraliçe'nin himayesindeyim," dedim. "Ve sarayda benim yaşımda yüzlerce insan var."

"Sen şahit olarak seçilenlerden birisin," dedi öfke dolu bir fısıltıyla. "Kendi insanlarınla birlikte olman gerekirdi."

"Şahit olarak seçilenlerden mi?" diye sordum alayla. "Bana daha çok asla evi olmayacaklardan biriymiş gibi görünüyor. Ya da sürekli en değerli şeylerini toplayıp diğerlerini geride bırakmak için seçilenlerden? Alevlerin ya da idam sehpasının bir adım ötesinde koşmak için seçilenlerden?"

"Bir adım önde olmak iyidir," dedi babam ağzını çarpıtarak.

Son gece sabaha kadar uğraştık, yemek molası vermeyi reddettiğinde beni, evladını kaybediyor olmanın yasını tuttuğunu anladım Şafak vakti sokakta tekerlek gıcırtiları du-

300 | Philippa Gregory

yup alt kattaki pencereden dışarı baktım, Daniel'in komutasındaki tıknaz bir çift atın çektiği at arabasının bize doğru ilerleyen kara silüetini gördüm.

"Geldiler," dedim kısık sesle babama ve kutuları kapıya doğru taşımaya başladım. Araba yanımda durdu, Daniel beni kibarca geri çekti. "Ben hallederim," dedi. Kutuları arabanın arkasına, göz ucuyla yakaladığım dört solgun suratın, annesinin ve kız kardeşlerinin bulunduğu yere yerleştirdi. "Merhaba," dedim beceriksizce, ardından dükkânın arka tarafına geri döndüm. Öyle kasılmıştım ki kutuları dükkânın arkasından kapıya güçbela taşıyıp Daniel'a teslim ettim. Babam hiçbir şey yapmadı. Alnını evin duvarına yaslayıp öylece durdu. "Baskı makinesi," dedi kısık sesle. "Ben parçalatıp kaplatır, emin bir yerde saklarım, merak etme," diyerek söz verdim. "Kalan diğer eşyalarla birlikte. Geri dönmeye karar verdiğinde hepsi burada olur ve yeniden başlayabiliriz."

"Geri dönmeyeceğiz," dedi Daniel. "Bu ülke İspanyolların egemenliğinde olacak. Burada nasıl güvende olabiliriz? Burada sen nasıl güvende olacaksın? Engizisyon'un hafızası yok mu sanıyorsun? İsmi kafirler ve kaçaklar listesinde görünmüyor mu sanıyorsun? Burada da hüküm sürecekler, ülkenin başından sonuna her şehrine mahkemeler kuracaklar. Sen ya da baban kaçabilecek mi sanıyorsun? İspanya'dan daha yeni gelmiş. Soyadı Verde. Adı Hannah Green olan bir İngiliz kızı olarak kendini yutturabileceğine gerçekten inanıyor musun? Bu şivenle ve bu tipinle?"

Ellerimle yüzümü, hatta neredeyse kulaklarımı örttüm. "Kızım," dedi babam. Dayanılacak gibi değildi.

KRALİÇENİN SOYTARISI » 301

"Tamam," dedim öfke ve hayal kırıklığıyla çılgın gibi. "Yeter! Tamam! Ben de geliyorum!"

Daniel zaferiyle ilgili tek kelime etmedi, gülümsemedi bile. Babam, "Yüce Tanrım," diye mırıldanıp yirmi yaşında bir hamal kıvraklığıyla kutulardan birini kaptı, arabanın arkasına koydu. Yirmi dakika sonra her şey toplanmıştı, ben anahtarla dükkânın ön kapısını kilitliyordum.

"Kirayı gelecek sene öderiz," diye karar verdi Daniel. "Eşyaların kalan kısmını da o zaman alabiliriz."

"Baskı makinesini İngiltere, Fransa ve İtalya boyunca taşımayı mı düşünüyorsun?" diye sordum fettan fettan.

"Gerekirse evet," dedi. "Düşünüyorum."

Babam arabanın arkasına tırmanıp elini bana uzattı. Bir an durakladım. Daniel'in üç kız kardeşi, hasetten ifadesiz suratlarıyla dönüp bana baktı. "Şimdi gelmeye mi karar verdi?" diye sordu biri.

"Burada atları idare etmeme yardım edebilirsin," dedi Daniel duraksamadan ve ben arabanın arka tarafından öne, bana en yakın atın üzerine atladım.

Atları birlikte sürdük, Fleet Sokak'ın engebesiz taşlarına varana dek beceriksizliğimizden ara sokakların kenarındaki taşlarda arabayı ara sıra kaydıra kaydıra şehre doğru yol almaya başladık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Limana," dedi. "Gelgit vaktinde bizi bekleyen bir gemi olacak, Fransa'ya kadar yerimiz ayarlandı."

"Kendi yolculuğumun parasını ben ödeyebilirim."

Bana hain bir bakış fırlattı. "Seninkini de ödedim. Geleceğini biliyordum."

Bu küstahlığı karşısında dişlerimi gıcırdatıp iri atın yularını yakaladım. "Haydi bakalım, o zaman!" dedim, her şey

302 | Philippa Gregory

atın suçuymuş gibi. Hayvan toynaklarının altında caddenin pürüzsüz zeminini hissederek hissetmez uygun adım yürümeye başladığında arabanın sürücü bölüme geçtim. Birkaç dakika sonra Daniel yanıma geldi.

"Alınman için söylemedim," dedi gergin gergin. "Sadece doğru olanı yapacağından emin olduğumu belirtmek istedim. Babanı ve insanlarını bırakıp sonsuza dek yabancılarla yaşamayı tercih edemezdin."

Başımı salladım. Thames'in üzerinde kıvrılan sisin arasından yayılan soğuk sabah ışıkları altında nehre bakan dev sarayları, nehrin kenarı boyunca uzanan keyif bahçelerini görebiliyordum. Bunların hepsi Kraliçe'nin maiyetinde sevilen bir misafir olarak zevk aldığım yerlerdi. Gün ağarmak üzereyken şehre vardık, fırıncıların bacasından kıvrılan dumanları gördüm, St. Paul'ü geçer geçmez yoğun bir ekmek kokusu daha geldi, ardından Kule'ye giden o tanıdık yola girdik.

Kule'nin duvarının gölgesi minik arabamıza abanırken Daniel, Robert Dudley'i düşündüğümü biliyordu. Başımı kaldırıp duvarın ötesine, devasa beyaz kulenin, Kule kimin elindeyse Londra onun elinde demektir, merhamet ve adalet burada söz konusu bile olamaz, dercesine yumruk gibi gökyüzüne yükselişine baktım.

"Belki paçayı kurtarır," dedi Daniel. Başımı öteye çevirdim. "Seninle geliyorum, değil mi?" dedim umursamaz gibi. "Bu kadarı sana yetmeli."

Pencerelerin birinde ışık vardı, küçük bir mum ışığı. Robert Dudley'nin masasının pencereye bitişik masası ve önündeki sandalyesini hatırladım. Gece uyumadığını, kendi ölümüne hazırlandığını, onu kendi eliyle ölüme gönderdikleri için yas tuttuğunu, Prenses Elizabeth gibi her gün

KRALİÇENİN SOYTARISI | 303

son günlerini yaşadığını duyma korkusuyla hâlâ bekleyenler adına dehşet içinde olduğunu düşündüm. Acaba varlığını hissetmiş midir, diye düşündüm, burada karanlıkta, yanında olmanın özlemiyle, iri atların her adımında ona ihanet ederek ondan uzaklara yol aldığını hissetmiş midir?

"Otur," dedi Daniel yerimden kalkmaya niyetlenmişim gibi. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Ben çökmüş halde, aval aval duvarların kalınlığına, yasak girişin kapılarına bakarken Kule'nin etrafından dolaşıp sonunda nehir kıyısına vardık.

Daniel'in kardeşlerinden biri arabanın arkasından başını uzattı. "Geldik sayılır, değil mi?" dedi, korku dolu tiz bir sesle.

"Neredeyse," dedi Daniel nezaketle. "Yeni kız kardeşine merhaba de, Hannah. Bu Mary."

"Merhaba, Mary," dedim.

Bana başıyla selam verip sanki Bartholomew sirkinin çılgınlarından biriymişim gibi gözlerini dikerek baktı. Şık pelerinimi, giysilerimin kaliteli kumaşını süzdü, ardından gözleri tertemiz parlak çizmelerime, işli pantolonuma ve çoraplarıma kaydı. Ardından tek bir kelime etmeden döndü, arabanın ortasına otuayıp kardeşlerine bir şeyler fısıldadı. Gülüşmelerini bastırmaya çalıştıklarını duydum.

"Sadece utangaç," dedi Daniel. "Kabalık etmek istemedi."

Kızın tam aksine kabalık etmek istediğinden kesinlikle emindim ama bunu ona söylemenin hiçbir anlamı yoktu. Onun yerine pelerinime iyice sarınıp limana doğru ilerlerken nehrin kapkara sularını seyrettim.

Göz ucuyla nehrin yukarısına baktım ve elimi Daniel'a uzatmama neden olacak bir şey gördüm.

"Dur!"

304 | Philippa Gregory

Ama o yuları hiç germedi. "Neden? Ne oldu?" "Dur, dedim!" dedim aniden. "Nehirde bir şey gördüm." O an durdu, yuları çektiğinde atlar hafifçe döndü, kraliyet kayığını görebiliyordum ama direğinde sancak yoktu. Bu Kraliçe Mary'nin kayığıydı ama Kraliçe içinde değildi, davul kürekçilerin eş zamanlı çekmesi için çalışıyor, kayığın önünde kara bir silüet görünüyor, iki kukuletalı adam, biri önde, diğeri kıçta herhangi bir sorun olup olmadığını denetlemek üzere gözleriyle nehrin kıyısını tarıyordu.

"Yanlarındaki Elizabeth olmalı," diye tahminde bulundum.

"Emin olmak mümkün değil," dedi Daniel. Bana bir bakış fırlattı. "Hem öyleyse bile bize ne? Bunun bizimle hiç ilgisi yok. Onu el mahkûm tutuklayacaklardı zaten, Wyatt'i..."

"Eğer Kule'ye doğa dönerlerse o zaman anlarız ki kayıktaki Elizabeth ve onu ölüme götürüyorlar," dedim dobra dobra. "Bu Lord Robert'in da öleceği anlamına gelir."

Atları harekete geçirmek üzere yuları kamçulamak için davrandı ama elimi bileğine attım. "Dur da göreyim şunu," dedim tükürür gibi.

Bir an bekledi. Kayığın döndüğünü, yükselen sulara karşı yalpaladığını, ardından Kule'ye doğru yol aldığını gördük. Sudan Kule'ye açılar karanlık kapı, Kule'yi nehrin sularından koruyan ağır demir parmaklık yukarı kalktı, bu ziyaret belli ki gizli ve sessiz gerçekleşecek biçimde önceden planlanmıştı. Kayık içeri girdi, sudaki kapı aşağı indi, etrafımızda şıkırdayan suların sesi dışında çıt çıkmıyordu. Sanki sessizlik içindeki kayık, kayığın başında ve kıcındaki gözcüler hiç var olmamıştı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 305

Arabadan aşağı kayıp ön tekerleğe yaslanarak gözlerimi yumdum. Sahneyi sanki öğlen vakti apaydınlıkmiş gibi gözümde canlandırabiliyordum, Elizabeth tartışıyor, gecikiyor, sudaki kapıdan Kule'de onun için hazırlanan odaya gidene dek fazladan her bir dakika için savaş veriyordu. Prenses'in kum saatinin her bir tanesi için direndiğini görebiliyordum, her zaman yaptığı ve yapacağı gibi. Her dakika için pazarlık ettiğini de. Ve sonunda, annesinin başını bulabildikleri en keskin Fransız kılıcına teslim ettiği çimenliğe bakan odasına girişini, kendi idam sehpasının hazırlanışını seyredişini.

Daniel yanı basımdaydı. "Onun yanına gitmeliyim," dedim. Rüyadan uyanır gibi gözlerimi araladım. "Gitmeliyim. Ona geri döneceğime dair söz verdim ve şimdi ölüm başu-cunda. Ölmek üzere olan bir kadına verdiğim söze ihanet edemem."

"Elizabeth'le ve Robert'la aynı kefeye konacaksın," diye fısıldadı hışımla. "Sıra hizmetçileri asmaya geldiğinde sen de onların arasında olacaksın."

Ona cevap bile vermedim, kafam başka bir şeyle meşguldü. "Wyatt'la ilgili ne diyordun?"

Kızardı, onu kıstırdığımı fark ettim. "Hiçbir şey."

"Bir şey diyordun. Ben kayığı gördüğüm zaman. Wyatt'la ilgili bir şey dedin. Ne olmuş Wyatt'a?"

"Mahkemeye çıkartıldı, suçlu bulundu ve ölüm cezasına çarptırıldı," dedi Daniel duraklamadan.

"Elizabeth'i suçlamak için ellerinde onun itirafı var."

"Bunu biliyordun? Ve benden gizledin, öyle mi?"

"Evet."

Pelerinimi siyah pantolonuma iyice sarıp arabanın arka-sınır. yürüdüm.

306 | Philippa Gregory

"Nereye gidiyorsun?" Uzanıp beni dirseğimden yakaladı.

"Çantamı almaya. Kule'ye gideceğim. Elizabeth'in yanına," dedim uzatmadan. "İdam edilene dek onun yanında kalacağım, sonra gelir sizi bulurum."

"İtalya'ya kadar kendi başına yolculuk edemezsin," dedi aniden hiddetle. Bana böyle karşı gelemezsin. Sen benim sözlümsün, sana ne yapacağımızı anlattım. Görüyor musun, kardeşlerim, annem, hepsi bana itaat ediyor. Sen de aynısını yapacaksın."

Dişlerimi gıcırdatıp pantolonumun içinde genç bir kadın değil, gerçekten genç bir erkek varmışçasına meydan okudum. "Bak, ben itaat etmiyorum," dedim çekinmeden. "Bak, ben senin kardeşlerin gibi bir kız değilim. Karın bile olsaydım bana böyle hükmedemeyecektin. Şimdi elini kolumdan çek. Ben öyle tartaklayabileceğin kızlardan değilim. Ben kraliyet hizmetkârıyım, bana dokunmak vatan hainliğine girer. Bırak gideyim!"

Babam arabadan indi, hemen ardından Daniel'in kardeşi Mary heyecanla parlayan suratıyla apar topar kendini dışarı attı.

"Neler oluyor?" diye sordu babam.

"Leydi Elizabeth'i şimdi Kule'ye aldılar," diye açıkladım. "Kraliyet kayığının az önce kapıdan içeri girdiğini gördük. Kayıkta onun olduğundan eminim. Ona geri döneceğime söz verdim. Sizinle yolculuk ederek bu sözü tutmayacaktım. Ama şimdi ölüme mahkûm edilip Kule'ye kapatıldı. Onu bu halde bırakamam. Ona söz verdim ve şimdi yanına gidiyorum."

Babam fikrini sorar gibi Daniel'a döndü. "Bunun Daniel'la hiç ilgisi yok," diye devam ettim, se-deki öfkeyi bastırmaya çabalayarak. "Ona bakmana ge-yok. Bu benim kararım."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 307

"Biz Fransa'ya gidiyoruz, planladığımız gibi," dedi Daniel tükürdüğünü yalamadan. "Ama Calais'de seni bekleyeceğiz. Elizabeth'in idamına dek bekleyeceğiz, sonra yanımıza geleceksin."

Durakladım. Calais İngiliz kasabasıydı, Fransa'daki heybetli İngiliz krallığından arta kalan İngiliz yerleşimlerinden biri. "Engizisyon'un Calais'ye gelmesinden korkmuyor musun?" diye sordum. "Buraya gelirlerse, fermanları orada da geçecektir."

"Gelirlerse Fransa'ya kaçabiliriz," dedi. "Ayrıca mutlaka birileri bizi uyarır. Bize katılacağına söz veriyor musun?"

"Evet," dedim, içimdeki öfkenin ve korkunun söndüğünü hissederek. "Evet, her şey bittiğinde, Elizabeth sağ ya da ölü fark etmez, sana geleceğim."

"Ölüm haberini duyar duymaz seni almaya geleceğim," dedi. "Hem o zaman baskı makinesi ve kalan kâğıtları da yanımıza alabiliriz."

* Babam ellerimi ellerine aldı. "Geleceksin, değil mi, qu-etida?" diye sordu şefkatle. "Bunu başaracaksın, değil mi?" "Seni seviyorum, baba," diye fısıldadım. "Tabii ki yanına geleceğim. Ama Leydi Elizabeth'i de seviyorum ve çok korkuyor, ona yanında olacağıma söz verdim."

"Onu seviyor musun?" diye sordu afallayarak. "Bir Protestan Prenses'i?"

"Hayatımda gördüğüm en cesur, en akıllı kadın, kıvrak zekâlı bir aslan gibi," dedim. "Kraliçe'yi de seviyorum, onu herkes elinde olmadan sever ama Prenses şöminedeki alevler gibi, kim olsa onun yanında olmak ister. Şimdiyse çok korkuyor, ölümlü yüz yüze ve ben onun yanında olmalıyım." "Şimdi derdi ne?" diye sordu Daniel'in kız kardeşlerinden biri arabanın arkasından şen şakrak bir tonla. Mary

308 | Philippa Gregory

yana kaydı, hararetle yarattığım skandali fısıldanmaya başladılar.

"Bana çantamı ver de gideyim," dedim lafı uzatmadan Daniel'a. Arabanın arkasına doğru bir adını atıp herkese, "Hoşça kalın," dedim.

Daniel çantamı taşın üzerine bıraktı. "Seni almaya geleceğim," diye hatırlattı bana.

"Evet, biliyorum," diye karşılık verdim, sesim en fazla onunki kadar sıcak.

Babam alnımdan öptü, kutsamak için elini başıma koydu, ardından tek bir kelime etmeden dönüp arabaya bindi. Daniel onun oturmasını bekledi, sonra bana uzandı, elinden kurtulmaya çalıştım ama beni iyice kendine çekti ve dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurdu; öyle arzu ve hiddet dolu bir öpücüktü ki kasılarak kendimi geri çektim, ancak beni aniden bırakıp da şoför kabinine yığıldığımda anladım ki bu öpücüğü ben istemiştim, bu öpücüğü ve daha fazlasını. Tabii artık bir şey söylemek, bir şey yapmak için çok geçti. Daniel yuları salladı, araba yanımdan geçip gitti ve ben o soğuk Londra sabahında ayağımın dibinde küçücük bir çanta, dudaklarımda şehvetli bir öpücük ve bir vatan hainine verdiğim sözle öylece kalakaldım.

O günler ve ardından kovalayan haftalar İngiltere'de geçirdiğim en berbat günlerdi, Elizabeth için de öyle. Hiçbir şeyin geçiremediği türden bir mutsuzluk ve korku komasına girdi. Öleceğini biliyordu, hem de annesi Anne Boleyn, teyzesi Jane Rochford, kuzeni Catherine Howard ve kuzeni Jane Grey'in başının kesildiği aynı yerde. O toprak, ailesinden pek çok kişinin kanun umuişti ve yakında onun kam

KRALİÇENİN SOYTARISI | 309

da diğerlerinin yanına katılacaktı. Kule'nin duvarlarının ardında, Beyaz Kule'nin gölgelediği çimendeki hiçbir taşla belirlenmemiş o nokta ailesinin kadınlarının ölüm alanıydı. Oraya yaklaştığı an sonunun geldiğine hükmetmiş, kıpkırmızı gözleriyle öleceği noktaya baktığına kanaat getirmişti. Elizabeth'in Kule'ye gelir gelmez sergilediği dramla ödü patlayan bekçi (doğal olarak Elizabeth sonuna dek direnmiş, kapının önündeki basamaklara oturup yağmur dinmeden kimıldamayacağını belirtmişti) hemen ardından onun korku dolu bir umutsuzlukla çöktüğünü görünce ki, bu yarattığı dramdan çok daha ikna ediciydi, iyice panikledi. Ona bekçinin bahçesinde, dev duvarların güvenliğinde yürüme izni verdiler ama daha ilk gün ufak bir oğlan elinde bir buket çiçekle peydah oluverdi ve ikinci gün yine geldi. Üçüncü gün Kraliçenin danışmanları kötü niyetleri ve korkularıyla bacaklarının pasını gidermesine bile izin vermenin güvenli olmadığına karar verince Prenses odasına geri gönderildi. Ona uygun gördüğüm benzetmedeki aslan gibi odada bir yukarı bir aşağı volta atıyor, ardından yatağa yatıp tek kelime etmeden uzun, sıkıcı saatler boyunca gözünü tüllere dikiyordu.

Kendini ölüme hazırlıyor diye düşünerek bir papazla görüşmek isteyip istemediğini sordum. Bana hiçbir hayat belirtisi olmayan bir bakış fırlattı, sanki gözlerinden aşağı doğru ölüyordu. Bütün pırıltısı kaçmış, geride sadece korku kalmıştı.

"Bunu sormanı onlar mı istedi?" diye fısıldadı. "Bana yatıştırıcı mı verecek? Vakit yarın mı?"

"Hayır!" dedim telaşla, işleri beter ettiğim için kendime küfrederek. "Hayır! Sadece buradan sağ salım çıkmak için dua etmek isteiiiiiz diye düşündüm."1

310 | Philippa Gregory

Başını pencereye, gri gökyüzünün bir parçasını görmesini ve soğuk havadan bir nefes çekmesini mümkün kılan aralığa döndü. "Hayır, istemem," dedi uzatmadan. "Onun göndereceği papazı istemem. Jane'e af vaatleriyle işkence yapmadı mı?"

"Gerçek dine dönmesini umut ediyordu," dedim adil olmaya çalışarak.

"Ona inançları karşılığında canını teklif etti." Dudakları hakir gören bir ifadeyle büzüldü. "Genç bir kıza teklif edilecek ne hoş bir pazarlık. Jane onu reddedecek cesareti gösterdi de o da cezasını buldu." Gözleri yine koyulaştı ve başını yatağın örtülerine çevirdi. "Bende o cesaret yok. Ben Jane gibi düşünemiyordum. Benim yaşamam lazım."

O mahkemesini beklerken ben iki kez sara.ya gittim, hem giysi almak, hem de haber toplamak için. Birincisinde Kraliçe'yi çok az gördüm, bana mahkûmun durumunu sordu.

"Bak bakalım onu uzlaştırmaya ikna edebiliyor musun. Onu yalnızca bu kurtarır. Söyle, eğer yaptıklarını itiraf ederse onu bağışlayacağım ve idam sehпасından paçayı yırtacak," dedi.

"Bunu ona ileteceğim," diye söz verdim. "Peki on .1 gerçekten affedebilecek misiniz, Majesteleri?"

Yüzünü bana doğru kaldırdı, gözleri yaşlarla doluya 1. "Kalbimde asla," dedi yumuşacık bir sesle. "Onu vatan hainliğinden ölmekten kurtarabilirsem bağışlarım. Öz babamın kızının bir mahkûm olarak ölmesini görmek istemiyorum. Ama bunun için her şeyi itiraf etmeli."

Sarayı ikinci ziyaretimde Kraliçe meclisle meşguldü, ancak büyük salonda Will'i gördüm, bir köpeğin başını okşuyordu.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 311

"Uyumuyorsun?" dedim.

"Başın hâlâ yerinde duruyor?" diye karşılık verdi.

"Yanına gitmem gerekti," dedim uzatmadan. "Beni istedi."

"Dua edelim de sen son arzusu olma," dedi kuru kuru. "Son yemeği olarak seni yemesin orada."

"Ölecek mi?" diye fısıldadım.

"Şüphesiz," dedi. "Wyatt idam sehпасında onun suçsuz olduğunu söyledi ama bütün deliller ona çıkıyor."

"Ama Wyatt onu temize çıkardı, öyle mi?" diye sordum umutla.

Will güldü. "Hepsini temize çıkardı. Görünüşe bakılırsa isyan tek kişilikti, gördüğümüz orduyu biz uydurduk. Adam Courtenay için bile suçsuz dedi, halbuki herif suçunu çoktan itiraf etmişti! Wyatt'ın sesini kimsenin umursayacağını pek sanmıyorum. O sesi bir daha duymayacağız zaten. Kendini tekrarlamayacak." * "Kraliçe, Elizabeth aleyhine mi karar verdi?"

"Kanıtlar Elizabeth aleyhine karar verdi," dedi. "Kadın yüz kişiyi asıp liderlerini bağışlayamaz ki. Elizabeth küf üreten bozulmuş et gibi vatan hainliği üretmiş. Sinekleri kovup eti odada çürümeye bırakmanın pek anlamı olmaz."

"Yakın mı peki?" diye sordum endişeyle.

"Kendisine sor..." Sustu, başıyla kabul odasının girişini işaret etti. Kapı açıldı ve Kraliçe dışarı çıktı. Beni görünce içten bir gülümseyişle bana baktı, hemen önünde diz çöktüm.

"Hannah!"

"Majesteleri," dedim. "Sizi tekrar gördüğüme çok sevindin."

Yüzü dalgalandı. "Kuİe'Jcn 'mi geliyorsun?"

312 | Philippa Gregory

"Emrettiğiniz üzere," diye karşılık verdim hemen.

Peki der gibi başını salladı. "Onun nasıl olduğunu duymak istemiyorum."

Yüzündeki o buz gibi ifadeyi görünce dudaklarımı büzüp başımı öne eğdim.

İtaat gösterimi başıyla onayladı. "Benimle gelebilirsin. At binmeye gidiyoruz."

Maiyetine katıldım. Aralarında iki ya da üç yeni yüz vardı, hanım ve bey ama Kraliçe'nin saray eşrafına katılmak için biraz pespaye giyimli, zevk için at binmeye giden genç bir maiyete göre de fazla sessizdiler. Saray huzursuz bir hal almıştı.

Hepimiz atlarımıza binip şehirden çıkana ve kuzeye, o güzelim Southhampton House'u geçip taşranın açık arazilerine yol alana dek bekleyip sonra atımı Kraliçe'nin atının yanına sürdüm.

"Majesteleri, Elizabeth'in yanında kalabilir miyim..." Durdum. "Sonuna dek?" diye tamamladım cümlemi.

"Onu bu kadar çok mu seviyorsun?" diye sordu alayla. "Artık onun mu oldun?"

"Hayır," dedim. "Ona acıyorum, tıpkı görseniz sizin de acıyağınız gibi."

"Görmeyeceğim," dedi sertçe. "Ve ona acımak bana düşmez. Ama evet, ona refakat edebilirsin. Sen iyi bir kızsın, Hannah ve Londra'ya o ilk gün seninle birlikte girdiğimi unutmayacağım." Göz ucuyla arkasına baktı. Londra sokakları şimdi çok farklıydı, her köşe başında ucunda bir vatan haininin başının sallandığı bir kazık vardı ve bütün şehir beslenmekten semirmiş kargalarla doluydu. Şehrin kokusu, İngiliz vatan hainliğinin kokusu veba salgınını anımsatıyordu. "O günlerde ne büyük umutlarım vardı," dedi. "Yine olacak, bunu biliyorum."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 313

"Bundan eminim," dedim, sözlerimin boş ve anlamsız olduğunu bile bile.

"İspanyالی Phillip gelsin, bir dolu şeyi değiştireceğiz," diye bana güven verdi. "O zaman göreceksin, her şey daha iyi olacak."

"Yakında geliyor mu?"

"Bu ay."

Başımı Salladım. Elizabeth'in ölüm cezasının ifa edildiği gün gelecekti. Protestan Prenses-hayattayken İngiltere'ye ayak basmayacağına yemin etmişti. Elizabeth'in en fazla 'ilmi dört günlük ömrü kalmıştı.

"Majesteleri," dedim tereddütle. "Eski efendim, Robert Dudley hâlâ Kule'de."

"Biliyorum," dedi Kraliçe alçak sesle. "Diğer vatan hain-leriyle birlikte. Ve hiçbirinin adını duymak istemiyorum. Ülkenin güvenliği için suçlu bulunanların hepsi ölmeli."

"Adil olacağınızı biliyorum, merhametli olacağınızdan da eminim," diye kıskırttım.

"Kesinlikle adil olacağım," diye tekrarladi. "Ama bazıları ki, Elizabeth de bunlara dahil, merhamet duygularımı çok yıprattı. Bundan sonra merhamet için Tanrı'ya dua etsinler."

Kamçısıyla atının ensesine dokundu, saray eşrafı bir anda eşkin gitmeye başladı. Daha fazla söylenebilecek bir şey kalmamıştı.

Taz 1554

Mayıs ortasında, Kraliçe'nin izdivacının gerçekleşeceğinin vaat edildiği ayda, havalar ısınmaya başlarken Elizabeth'in idam sehvası hâlâ kurulmamış, İspanyالی Phillip hâlâ gelmemişti. Sonra bir gün, Ku-le'de aniden bir değişiklik oldu. Bir Norfolk beyi ve mavi üniformalı adamları yapıyı ele geçirmek üzere Kule'ye yürüdü. Elizabeth korkudan deliye dönerek kapıdan pencereye koştu, neler olduğunu görmeye çalışarak camdaki aralıktan başını uzattı, anahtar deliğinden dışarıyı gözledi. Sonunda adama onun idamını denetlemeye gelip gelmediğini öğrenmek için beni gönderdi, kapıdaki nöbetçiye çimene idam sehvası kurulup kurulmadığını sordu. Böyle bir hazırlık olmadığına yeminler ettiler ama beni yine de gönderdi. Kimseye güvenemiyordu, kendi gözleriyle görmeden içi asla rahat etmeyecekti ama çıkmasına izin yoktu. "Güven bana," dedim kısaca.

Ellerimi yakalayıp ellerinin arasına aldı. "Yalan söylemediğine yemin et," dedi. "Bugün olacaksa bunu bilmeliyim. Kendimi hazırlamalıyım, hazır değilim." Dudaklarını ısırdı, zaten yüzlerce kez dişlenmekten çatlamış, kurumuş-

KRALİÇENİN SOYTARISI »315

lardı. "Daha yirmi yaşındayım, Hannah, yarın ölmeye hazır değilim."

Başımı sallayıp dışarı çıktım. Çimen boştu, marangozu bekleyen herhangi bir kütük falan yoktu. Bir gün daha kazanmıştı. Suya açılan kapının önünde durup mavi üniformalı adamlardan biriyle sohbete başladım. Bana verdiği dedikodu koşa koşa Prenses'in yanına gitmeme neden oldu.

"Kurtuldunuz," dedim uzatmadan, küçücük odasının kapısından içeriş girerken. Kat Ashley başını kaldırıp göğsünde haç işareti yaptı, korkuyla birlikte kendini gösteren o eski alışkanlığıyla.

Pencerenin önünde diz çökmüş gökyüzünde daireler çizen martıları gözleyen Elizabeth bembeyaz yüzü, kıpkırmızı gözleriyle bana döldü. "Ne?"

"Serbest bırakılıp Sör Henry Bedingfield'a teslim ediliyorsunuz," dedim. "Ve onunla Woodstock Sarayı'na gidi- yorsunuz."

Yüzünde hiçbir umut ışığı belirmedi. "Ya sonra?"

"Ev hapsi," dedim.

"Suçsuz ilan edilmedim yani? Saraya geri dönemiyorum?"

"Mahkemeye çıkmıyorsunuz, idrm da edilmiyorsunuz," diye asıl meseleyi belirttim. "Ve Kule'den çıkartılacaksınız. Burada hâlâ bekleyen mahkûmlar var, hem de çok daha kötü koşullarda."

"Beni Woodstock'a gömecekler," dedi. "Bu beni şehirden uzak tutmak üzere hazırlanmış bir tuzak, böylece tamamıyla unutulacağım. Gözden uzaklaşır uzaklaşma beni zehirleyecek, saraydan uzak bir yere gömecekler."

"Kraliçe ölmenizi isteseydi cellatlardan birini gönden/di," dedim. "Özgür oluyorsunuz, ya da yarı özgür. Mutlu olursunuz sanmıştım."

316 | Philippa Gregory

Elizabeth'in gözleri ifadesizdi. "Anneni kendi annesine ne yaptı, biliyor musun?" diye sordu fısıltıyla. "Onu taşrada bir eve gönderdi, sonra başka bir eve, daha küçük, daha berbat bir yere, sonra bir başka yere, daha da beterine, sonunda kadıncağzı dünyanın öte ucunda rutubetli bir harabeye tıkıldı, hasta öldü, aç, beş parasız, doktorsuz, onu görmesine izin verilmeyen kızına gözyaşı dökerek. Kraliçe Kat-herine yokluk içinde, çeke çeke öldü, kızı benim çocuk odamdaki hizmetkârlardan biriydi, bana bakıyordu. Sence o kız bunları hatırlamıyor mudur? Bana olacaklar da bunlar değil mi? Mary'nin öç aldığını görmüyor musun? Tamı tamına aynılarını yaşadığını görmüyor musun?"

"Gençsiniz," eledim. "Hayat neler getirir bilinmez." "Hastalandığımı biliyorsun, hiç uyuyamadığımı. Biliyorsun, daha iki yaşındayken beni piçlikle itham ettiklerinden beri ipin ucunda yaşıyorum. Göz ardı edilmeyi kaldıramam. Zehirlere, gece başucuma gelen katillerin bıçaklarına meydan okuyamam. Bu yalnızlığa ve korkuya da fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Leydi Elizabeth," diye yalvardım. "Bana yaşadığınız her dakikanın sizin için bir kazanç olduğunu söylemişsiniz. Buradan çıktığınızda bir dakika daha kazanmış olacaksınız."

"Buradan-çıktığımda gizemli ve utanç dolu bir ölüme gideceğim," dedi dobra dobra. Pencereye arkasını dönüp yatağına yürüdü, ellerini işli örtülere yaslayıp başını yatağa gömdü. "Beni burada öldürselerdi hiç olmazsa şehit Prenses olarak bilinecektim, ikinci ve daha büyük bir Jane olarak anılacaktım. Ama beni idam sehпасına gönderecek bile cesaretleri yok. Bana gizlice gelecekler ve gizlice öldürüleceğim."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 317

Kule'yi, Lord Robert'ı görmeyi denemeden terk edemeyeceğimi biliyordum. Aynı bölümde, karşı Kule'de, ailesinin simgesinin babası ve ağabeyi tarafından taşla kazındığı yerde tutuluyordu. Ailesinin idama gönderildiği, kendisinin ölüme gönderileceği çimenliğe bakan bu oda onun için melankolik bir yer olmalıydı.

Nöbetçilerinin sayısı ikiye çikartılmıştı. Odasına çıkmama izin verilmeden evvel bir güzel arandım ve ilk kez onunla yalnız kalmama izin verilmedi. Elizabeth'e refakat ediyor olmam Kraliçe'ye olan bağlılığima gölge düşürmüştü.

Kapıyı açtıklarında Lordum pencerenin önündeki masasının başındaydı, akşamüzeri güneşi tüm sıcaklığıyla pencereden içeri sızıyordu. Elindeki minik kitabı ışığa doğru tutmuş okuyordu. Kapı açılırken sandalyesinde dönüp kimin geldiğine baktı. Beni gördüğünde dünyanın yükünü üstlenmiş bir gülümsemeyle gülümsedi. İçeri adım atar atmaz ondaki değişimi fark ettim. Kilo almış, yüzü sıkıntıdan ve bitkinlikten şişmiş, teni aylardır kapalı kalmaktan ağarmıştı; gözleri sabit bakıyordu, bir zamanlar mutlulukla gülümseyen dudakları aynı biçimde yukarı kıvrılmıştı.

"Bayan Oğlan gelmiş," dedi. "Sana kendi iyiliğin için uzaklara git demiştim. Neden devamlı bana itaatsizlik edip buraya geliyorsun?"

"Uzaklardaydım," dedim içeri girerken ama fuhaf bir biçimde peşimdeki muhafızın varlığını üzerimde hissediyordum. "Ama Kraliçe beni Leydi Elizabeth'e refakat etmem için gönderdi, bunca zamandır hep Kule'deydim ama sizi görmeme izin yoktu."

318 | Philippa Gregory

Koyu renk gözleri ilgiyle alevlendi. "Kendisi iyi mi peki?" diye sordu, sesine bilerek hiçbir duygu katmadan.

"Hasta ve çok endişeliydi," dedim. "Bugün sizi görmeye geldim çünkü yarın buradan gidiyoaız. Kendisi serbest bırakılıp Sör Henry Bedingfield'in himayesine veriliyor ve birlikte Woodstock Sarayı'na gidiyoruz."

Lord Robert sandalyesinden kalkıp pencereden dışarı bakmaya gitti. Sadece ben kalbinin umutla çırpındığını tahmin edebiliyordum. "Serbest bırakıldı demek," dedi alçak sesle. "Mary neden böyle bir merhamet gösterisinde bulundu ki?"

Omuz silktim. Yaptığı, Kraliçe'nin çıkarlarına aykırıydı ama karakterine tamamıyla uygundu. "Elizabeth'e karşı bir zaafı var, hâlâ," diye tahminde bulundum. "Onu hâlâ küçük kız kardeşi

olarak görüyor. Kocasını memnun etmek için bile kardeşini idam sehpasına göndermeyi göze alamıyor."

"Elizabeth hep şanslıydı," dedi.

"Ya siz, Lordum?" Aşkımın sesime yansımaları engelleyemedim.

Dönüp bana gülümsedi. "Ben daha akli başındayım," dedi. "Ölmek ya da yaşamak benim elimde değil, bunu artık görebiliyorum. Ama geleceğimi merak ediyorum. Bir keresinde bana yatağimde öleceğimi söylemiştin. Hâlâ böyle olacağına inanıyor musun?"

Göz ucuyla gardiyana baktım. "Evet, inanıyorum," dedim. "Buna ve daha fazlasına. Bence bir kraliçenin sevgilisi olacaksınız."

Bu lafıma gülmeye çabaladı ancak bu küçük odada neşeye yer yoktu. "Öyle mi, Bayan Oğlan?"

Evet der gibi başımı salladım. "Ve dünyanın akışını değiştirecek bir prens vereceksiniz."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 319

Robert kaşlarını çatı. "Emin misin? Ne demek bu?"

Muhafız gırtlığını temizledi. "Özür dilerim," dedi utana sıkıla. "Şifreli konuşmak yasak."

Lord Robert adamın salaklığına başını salladı ama merakını yenmeyi başararak devam etti.

"Tamam," dedi bana gülümseyerek. "Babamın izinden aşağıya gitmeyeceğimi düşünmene sevindim." Başıyla dışarıdaki çimenliği işaret etti. "Ayrıca mahpuslukla barışmaya başladım. Kitaplarım yanımda, ziyaretçilerim geliyor, iyi hizmet görüyorum, babam ve ağabeyime yas tutmayı öğrendim." Sömineye uzanıp aile sembollerine dokundu. "Vatan haini oldukları için üzgünüm ama huzur içinde olmaları için dua ediyorum."

Arkamızda kapıya vuruldu. "Henüz gitme zamanım gelmedi!" diye feryat ettim dönerek ama arkamda duran, muhafızlardan biri değildi, bir kadındı. İpek tenli, yumuşacık kahverengi gözleri olan, kahverengi saçlı hoş bir hanımdı. Şık giyimliydi, hızlıca bir bakışla elbisesindeki işlemeleri, ırufişetlerindeki kadife ve ipekleri fark ettim. Bir eliyle şapkasının kurdelelerini tutmuş, diğer eline taze salata yaprak-kırıyla dolu bir sepet almıştı. Sahneye şöyle bir göz gezdirdi, ben yanaklarım al al olmuş, gözlerimde yaşlarla dururken efendim Lord Robert sandalyesinde gülümsüyor. Ardından odaya yürüdü, Lordum kalkıp onu karşılamaya gitti. Kadın sakın sakın onu öptükten sonra Lordumun koluna girerek, "Sen de kimsin?" der gibi bana baktı.

"Bu kim?" diye sordu. "Ah, sen Kraliçe'nin soytarısı olmalısın."

Bir dakika kadar karşılık veremedim. Daha önce unvanımdan hiç utannımıştım. Ama bunu söyleyiş şekli bir an beni yerime mıhladı. Lord Robert'ın kutsal soytarı olduğumu, Fleet oukakTa nielekiei gördüğümü, Bay Dee ye fal-

320 | Philippa Gregory

cılık ettiğimi söylemesini bekledim fakat o hiçbir şey demedi.

"Siz de Bayan Dudley olmalısınız," dedim çekinmeden, soytarılığım söz konusu edildiğinde unvanımın semeresinden faydalanarak.

Onaylar gibi başını salladı. "Çıkabilirsin," dedi kısık sesle ve kocasına döndü.

Robert onu durdurdu. "Henüz Hannah Green'le işim bitmedi," dedi. Onu masasının yanındaki sandalyeye oturtup beni öbür pencereye, karısının bizi duymayacağı bir köşeye çekti.

"Hannah, seni tekrar hizmetime alamam, beni sevme yeminini zaten daha önce bozdurmuştum ama beni hatırlaman çok hoşuma gider," dedi alçak sesle.

"Hiç aklımdan çıkmıyorsunuz ki," diye fısıldadım.

"Ve durumumu Kraliçe'ye açman."

"Lordum, bunu hep deniyorum. Kule'dekilerin hiçbirinin ismini dahi duymak istemiyor, olsun, yine deneyeceğim. Bıkmadan deneyeceğim."

"Ayrıca Prenses'le Kraliçe arasında herhangi bir şey değişirse ya da dostumuz John Dee'yle görüşme fırsatı bulabi-lirsen her şeyi öğrenmek beni memnun eder."

Elime dokunuşu beni gülümsetti, hayatta ve hâlâ yaşama arzusuyla dolu olduğunu gösteren sözleri de.

"Size yazacağım," diye söz verdim. "İznim olan her şeyi yazacağım. Kraliçe'ye itaatsizlik edemem..." * "Artık Elizabeth'e de itaatsizlik edemezsin," dedi gülümseyerek.

"Elizabeth muhteşem bir genç hanım," dedim. "Ona hizmet edip de hayran olmamak elde değil."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 321

Güldü. "Çocuğum, içinde öyle bir sevme ve sevilme arzusu var ki sürekli aynı anda bütün taraflara hizmet ediyorsun."

Başımı salladım. "Kimse beni bu konuda suçlayamaz. Kraliçe'nin hizmetkârlarının hepsi onu seviyor. Elizabeth'e gelince... o Elizabeth."

"Onu çocukluğundan beri tanırım," dedi. "İlk atına nasıl zıplayacağını ona ben öğrettim. O zamanlar şaheser bir çocuktı, büyüdüğündeysen Kraliçe'nin minik nedimesi oldu."

"Prenses," diye hatırlattım.

"Prenses," diye düzeltti lafını. "Ona iyi dileklerimi ilet, sevgilerimi ve sadakatimi de. Elimde olsa onunla bir akşam yemeği yemek isterdim."

Anladığımı gösterir gibi başımı salladım.

"O babasının kızı," dedi beğeniyle. "Tanrı şahidim ya, Henry Bedingfield'a şimdiden acımaya başladım. Elizabeth korkularından arınır arınmaz onu mutlu mutlu parmağında -oynatacak. O Elizabeth'e hükmedebilecek tipte bir adam değil, bütün meclis üyelerini arkasına almış olsa bile. Elizabeth onu zekâsıyla da karakteriyle de ezer geçer, adamın elinde olmadan zihni bulanır."

"Kocacığım?" Amy masanın başındaki sandalyesinden ayağa kalktı.

Robert elimi bırakıp ona doğru geriledi.

"Seninle yalnız kalmayı tercih ederim," dedi kadın uzatmadan.

Aniden ona karşı içimde bir nefret uyandı, aynı anda geleceğe dair kötü, kapkaranlık bir his duydum ve yabancı bir köpeğe çemkiren kediler gibi geri sıçrayıp tısladım.

"Ne oldu?" diye sordu Lord Robert.

322 | Philippa Gregory

"Bir şey yok," dedim. Gözümün önündeki sahneyi kafamdan silebilmek için başımı iki yana salladım; gördüğüm resim çok bulanıktı, bir şey çıkartmak mümkün değildi. Amy yerinden edilmiş, Robert Dudley'den uzaklaştırılmıştı, gördüklerimde kıskanç bir kadının öç duygularının etkisi olduğunu, bu sayede onun bir kenara fırlatıldığını, ölüm kadar karanlık bir boşluğa itildiğini gördüğümü biliyordum. "Bir şey yok," diye yineledim.

Robert soran gözlerle bana baktı ama üstelemedi. "Artık gitsen iyi olur," dedi alçak sesle. "Beni unutma, Hannah."

Başımı sallayıp kapıya yöneldim. Muhafız bana kapıyı açtı, Leydi Dudley'e selam verdim, bana çekilebileceğimi ima eden bir baş hareketiyle karşılık verdi. Kocasıyla yalnız kalabilmek için öyle sabırsızlanıyordu ki bir hizmetçi parçasına kibar davranabilecek ruh hali içinde değildi.

"İyi günler size, Leydim," dedim, sadece benimle konuşması için onu zorlamak amacıyla.

Bir baş selamı bile almadım. Bana arkasını döndü, belli ki çoktan gittiğimi varsayıyordu.

Tahtirevan Kule'nin kapısına gelip karanlık tavanının altında Londra'ya yol alana dek Elizabeth'in küskünlüğü ve korkusu geçmedi. Şehre girer girmez ben ve bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda nedimesi atını Prenses'in peşinde sürmeye başladı ve batıya doğru yol aldıkça yürüyüş bir zafer havasına büründü. Küçük köylerden geçerken atların toynak ve çingirak seslerini duyanlar koşarak dışarı çıkıp yol boyunca sekti, dans etti, çocuklar Protestan Prenses'i görebilmek üzere yukarı kaldırılmak için ağıladı. Küçük Windsor kasabasında, Kraliçe'nin sarayının hemen dibinde,

KRALİÇENİN SOYTARISI | 323

Eton'da ve ardından Wycombe'da insanlar bir gülücük alabilmek, ona el sallayabilmek için sokaklara döküldü. Elizabeth seyircilere olan tüm zaafıyla, hem görmek, hem görülmek için yastıklarının dikleştirilmesini istedi.

Ona armağan olarak yiyecekler, şaraplar sundular, kısa süre içinde hepimiz keklere, şekerlemelere, yol kenarından topladıkları çiçek buketlerine boğulduk. Demet demet akdiken çiçekleri toplayıp bunları tahtirevanın geçtiği yollara dizdiler. Prensesleri'ne minik gül ve papatya demetleri fırlattılar. Sör Henry yukarı aşağı atını sürerek zavallı bir halde insanların toplanmasını engellemeye, sevgi ve sadakat sözlerini bastırmaya çabaladı ama yaptığı çağlayarak yükselen bir nehirde at sürmeye çalışmaktan farksızdı. İnsanlar Elizabeth'e hayrandı, Henry köylere önceden askerlerini gönderip sokaklara dökülmelerini yasakladığında bu kez pencerelere koşup Prensesleri'ne camlardan seslendiler. Ve Elizabeth, güzelce taranmış alev alev saçları, al al olmuş solgun yüzüyle uzun parmaklı elini onlara sallıyor, sadece kendisinin başarabildiği üzere hem idama giden bir şehit, hem de insanların sevgisiyle bütünleşen bir prenses gibi bakıyordu.

Ertesi gün ve daha ertesi gün Prenses'in yolda olduğu haberi geçeceğimiz bütün köy ve kasabalara yayıldı, böylece biz geçerken köylerdeki minik kiliselerin çanlarını çalmaya başladılar. Protestan Prenses yüzünden pek çok papazın canı koptu, hepsi piskoposlarının bu

konuda ne yapacağını merak ediyordu ama durdurulması gereken o kadar çok çana vardı ki Sör Henry'nin en fazla yapabildiği hiç olmazsa herhangi bir kurtarma girişimini engellemek için askerlerine atlarını tahtırevana yakın sürmelerini emretmek oldu.

324 | Philippa Gregory

Bütün bu pohpohlamalar Elizabeth'e ilaç gibi geldi. Şiş parmakları ve bilekleri eski haline geri dönmeye başlamış, yüzüne renk gelmiş, gözleri canlanmış, zekâsı açılmıştı. Geceleri yemek yiyip konakladığı evler onu tahtın veliahdı gibi ağırlıyor, Elizabeth gülüyor, onların kendisini kraliyetten biri gibi ağırlamasına ses çıkarmıyordu. Sabahları erken kalkmaya, yolculuktan zevk almaya başlamıştı. Güneş ona şarap gibi yaramış, kısa süre içinde teni ışıktı pırıl pırıl olmuştu. Sabahları yüzlerce kez saçını fırçalatıyor, böylece saçları akar gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu, şapkasını yeşil Tudor kurdelesıyla birlikte hovarda bir tavırla yan takıyordu. Silahlı her adama gülücükler dağıtıyor, ona iyi dileklerini sunan herkese karşılığında elini sallıyordu. Yaz çiçekleriyle bezeli İngiltere yollarında Elizabeth, hapse gidiyor olmasına rağmen havasındaydı.

Woodstock çıka çıka, yıllardır bakımsız kalmış döküntü, eski bir saray çıktı. Bekçi evini Elizabeth için yalapaşap yenilemişlerdi, öyle kötü bir işçilikti ki hâlâ kırık yer tahtalarının altından pencerelerden rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Kule'den tabii ki daha iyiydi ama Elizabeth hiç şüphesiz hâlâ bir mahkûmdu. Önce sadece bekçi evinin dört odasına girmesine izin verildiyse de Elizabeth sonradan şanına yakışır biçimde alanını genişleterek bahçelerde yürümeye, ardından büyük meyve bahçelerinde dolaşmaya başladı.

Önceleri her bir kâğıt yaprağı ve kalem için bile izin alması gerekirken zaman geçtikçe talepleriyle Sör Henry'yi boğa boğa özgürlük alanını giderek genişletti. İnatla Kraliçe'ye mektup yazmak ısıdı, Kraliçe'nin incelisine başvur-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 325

rria hakkı için diretti. Hava ısındıkça arazilerin ötesine yürüme hakkı talep etti.

Sör Henry'nin onu gizlice öldürmeyeceğine büsbütün ikna oldu ve ondan korkmak yerine, adamı tam anlamıyla küçük görmeye başladı. Sör Henry, zavallı adam, tıpkı Lor-dum'un öngördüğü gibi, Kraliçe'nin en bedbaht mahkûmunun, İngiltere tahtı veliahdının otoriter talepleriyle günden güne eridi, saçları ağardı.

Sonra bir gün, yaz başında Londra'dan bir elçi geldi, elinde Elizabeth için bir bohça, benim için de bir mektupla. Üzerinde, "Leydi Elizabeth'le birlikte Kule'de kalan Hannah Green'e," yazıyordu ve el yazısı tanıdık değildi.

Sevgili Hannah,

Bunu sana babanın güvenli bir biçimde Calais'ye ulaştığını bildirmek için yazıyorum. Bir ev ve bir de dükkân kiraladık, kitap ve elyazmalart alıp satıyor. Annem onun ev işlerini görüyor, kız kardeşlerim de çalışıyor, biri bir milyonerin yanında, diğeri bir eldivencinin yanında, öbürü de ev işlerinde. Ben bir cerrahın yanıdayım, iş zor ama adam yetenekli ve ondan çok şey öğreniyorum.

Bizimle gelmediğin için üzgün, seni ikna etmeyecek biçimde konuştuğum içinse pişmanım. Beni kaba, belki de ta-lepkâr buluyorsun. Unutmamalısın ki epey bir süredir ailemin reisi benim ve annemle kardeşlerimin söylediklerimi yapmasına alışkınım. Sense annemle babanın biricik kızısın ve kendi istediğin gibi yaşamaya alışmışsın. Son zamanlarda yaşadıkların sana dünyanın tehlikeli yönüyle ilgili deneyimler kazandırdı ve artık herhangi Hr efendin de

326 | Philippa Gregory

yok gibi. Benim buyurduklarımı yapmayacağının farkındayım, sana neden buyurabildiğimi anlamadığını da görebiliyorum. Bu genç bir kıza yakışır bir durum değil ama sen böylesin.

Sana karşı açık olmak isterim. Ben başkasının kuklası olamam. Senin arzuladığın doğrultuda yaşayamam, evimizin reisinin sen olmana izin veremem. Ben bir erkek gibi davranmalıyım, yatağımın, güvertemin reisi olmalıyım, aksini hayal dahi edemem ve bence hayal dahi etmemeliyim. Tanrı bana senin hemcinslerine hükmetme hakkı vermiş. Sana merhamet ve şefkatle hükmetmek, seni hatalarından ve kendi hatalarımdan korumak benim elimde. Fakat efendin olmak bana bahşedilmiş. Ailemizin reisliğini sana devredemem; bu benim görevim ve sorumluluğum, senin olamaz.

Yine de sana bir teklifte bulunayım. Sana iyi bir koca olurum. Kardeşlerime sor, asabi değilim, inişli çıkışlı ruh hallerim yok. Bugüne dek hiçbirine el kaldırmadım, sanırım şu anda senin tahmin ettiğinden çok, çok daha nazik biriyim. Aslında gerçekten, sana karşı kibar olmak istiyorum, Hannah.

Uzun lafın kısı, seni sözlüm olarak azat ettiğime pişmanım ve bu mektubu bana yeniden söz vermeni rica etmek için yazıyorum. Seninle evlenmek istiyorum, Hannah.

Sürekli seni düşünüyorum, seni görmek istiyorum, sana dokunmak istiyorum. Sana hoşça kal öpücüğü verirken korkarım biraz kaba davrandım ve öpücüğüm hoşuna gitmedi. İçimde hem müthiş bir öfke, hem de müthiş bir arzu vardı, hepsi birbirine karışmıştı ve senin ne istediğini düşünmedim. Tanrı'dan diliyorum ki o öpücük seni korkutmuş olmasın Görüyorsun ya, Hannah galiba sana âşık oldu >v

KRALİÇENİN SOYTARISI | 327

Sana bunu açıkça söylüyorum çünkü kalbimde ve bedenimde dolaşan bu sıcacık hislerle nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Uyuyamıyor, hiçbir şey yiyemiyorum. Yapmam gereken her şeyi yapıyor, yine de sakinleşemiyorum. Eğer yazdıklarımın alındıysan örür dilerim ama başka ne yapabilirim? Tabii ki bunları sana söylemeliydim, değil mi? Evli olsak bu sırrı yatağımızda paylaşırdık... ama seninle evli olup yatağa girmeyi hayal dahi edemiyorum, seni karım olarak düşünmek bile içimin kaynamasına neden oluyor.

Lütfen bu mektubu okur okumaz bana cevap yaz ve ne istediğini söyle. Mektubuma gülmendense bunu yırtıp atmayı tercih ederim. Belki göndermesem daha iyi olurdu. Bunu da sana hiçbir zaman göndermediğim diğer mektupların yanına alabilirim. Düzinelerce var. Hissettiklerimi sana tarif edemiyorum. İstediklerimi bu mektuba yazamam. i. Ne kadar çok şey hissettiğimi, seni ne kadar çok istediğimi anlatamam.

Tanrıya yalvarıyorum, lütfen bana yaz. Tanrı'dan dileğim içimdeki ateşi sana anlatabilmiş olmak.

Daniel.

Aşka hazır bir kadın bu mektuba hemen cevap verirdi, kadınlığa hazır bir kız en azından bir şeyler karalardı. Ben mektubu dikkatle okudum, sonra şöminenin gerisine atıp yaktım, mektupla birlikte arzularımı da yakıp kül edebilir-mişim gibi. En azından kendime karşı bunu bilecek kadar dürüsttüm. Onu arzuladığımı ilk kez bana loş baskı odasında sarıldığında hissetmişim, arabanın yanında ayrılırken sımsıkı sarıldığında bu duygum iyice depresmişti. Biliyordum ki ona cevap yazacak olsam beni almaya gelecek, son-

328 | Philippa Gregory

ra onun karısı ve evcilleştirilmiş bir kadın olacaktım. Karşımda Tanrı'nın ona benim efendim olma hakkı bahsettiğine inanan bir erkek vardı. Onu sevecek kadın, ona itaat etmeyi de öğrenmeliydi ve ben henüz itaatkâr bir eş olmaya hazır değildim.

Ayrıca Daniel'ı ya da kendi geleceğimi düşünecek vaktim yoktu. Londra'dan gelen elçi bana olduğu kadar Eliza-beth'e de mektuplar getirmişti. Odasına girdiğimde onu ablasının yaklaşan nikâhı ve hakkı olan mirasın elinden alınacağı düşüncesiyle paramparça bir halde buldum. Öfkeden kendini kaybetmiş bir kedi gibi odada volta atıyordu. Kraliçe'nin teşrifatçısından İspanyol Phillip'in ülkesinden ayrıldığını, teknesiyle İngiltere'deki yeni evine doğru yol aldığını, saray eşrafinin onu Winchester'da karşılayacağını belirten soğuk bir not almıştı ancak Elizabeth davetli değildi. Elizabethan zaten yerlere serilen onurunu iyice ayaklar altına almak istercesine, bu emri alır almaz beni Kraliçe'ye, saraya göndermesi emrediliyordu. Soyta, Prenses'ten daha değerliydi. Elizabeth'e refakat görevim sona ermişti, bense çoktan unutulduğumu düşünüyordum, Elizabeth nasılsa unutulup gitmişti.

"Beni iyice aşağılamak için yapıyorlar," diye kükredi. "Kraliçe'nin düzenlediği bir şey yok," dedim sakinleştirir gibi. "Sadece saray halkı bir araya geliyor." "Ben o sarayın bir parçasıyım!" Çenemi tuttum, politik davranıp Elizabeth'in evde oturmak için kendi sebepleri olduğunda kaç kez sağlığının iyi olmadığını bahane ederek ya da gecikerek o saraya katılmayı reddettiğini yüzüne vurmam.

"İspanyol Phillip'i yanında benimle karşılamaya cesareti yok!" dedi kaba kaba. "Adamın gözlerinin yaşlı Kraliçe'den

KRALİÇENİN SOYTARISI | 329

genç Prenses'e kayacağını ve koca namzedinin beni tercih edeceğini biliyor tabii!"

Gerçeği yüzüne vurmam ama bu haldeyken kimse Elizabeth'e arzuyla bakmazdı, hastalığı yine nüksetmiş, vücudu yine şişmişti, gözleri kıpkırmızı, patlak patlak. Onu ayakta tutan tek şey öfkesiydi.

"Adam onunla sözlü," dedim kısık sesle. "Bunun arzuyla falan alakası yok."

"Burada çürüye çürüye gebermemi istiyor! Burada öleceğim, Hannah! Hastalıktan ölmek üzereyim, bana bakacak kimse yok, doktor göndermiyor, burada ölmemi umut ediyor!"

"Eminim böyle bir şey istemiyordur..."

"O zaman neden saraya çağırıyorum?"

Başımı salladım. Tartışma Elizabeth'in çizdiği daireler gibi dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu. Aniden durdu ve elini kalbine koydu.

« "Hastayım," dedi, çok alçak sesle. "Kalbim endişeyle pır pır, öyle hastayım ki sabahları yataktan çıkamıyorum. Gerçekten, Hannah, doğayla söylüyorum, kimse beni gözlemedi-ği zamanlarda bile. Her gün beni idama göndermeye karar verdiğini belirten bir haber gelecek diye bekliyorum. Her sabah şimdi askerler beni almaya geldi, diye düşünerek uyanıyorum. Böyle ne kadar yaşayabilirim sence, Hannah? Genç bir kadını, daha yirmi yaşındayım! Şimdi sarayda yeni yaşımın şerefine ziyafet verilmesini bekliyor olmalıydım, bana hediyeler yağıyor olmalıydı. Çoktan biriyle sözlü olmalıydım! Bitmeyen bu korkulara nasıl dayanmamı bekliyorlar? Kimse bunun nasıl bir şey olduğunu bilemez."

Başımın onayladım. Onu tek anlayabilen kişi Kraliçe'nin kendisiydi çünkü hir zamanlar o da herkesin nefret ettiği

330 | Philippa Gregory

veliahttı. Ama Elizabeth Kraliçe'nin sevgisini istismar etmişti ve o sevgiyi yeniden yakalayabilmesi güçtü.

"Oturun," dedim kibarca. "Size küçük bir bira getireyim."

"Küçük bir bira falan istemiyorum," dedi küskün küskün, öte yandan bacaları oturmaya hazırlandı. "Saraydaki yerimi istiyorum. Özgürlüğümü istiyorum."

"O günler de gelecek." Yandaki raftan bir sürahiyle masrapa alıp ona içecek koydum. Bir yudum alıp bana baktı.

"Senin için hava hoş," dedi nemrut nemrut. "Mahkûm olan sen değilsin. Hizmetkârım bile değilsin. İstedğin gibi gidip gelebilirsin. Seni yanında istiyor. Winchester'da, izdivaç ziyafetinde bütün eski dostları yeniden görebileceksin. Eminim sana yeni bir yelekle pantolon bile diktirmiştir, gözde kız-oğlanına. Eminim Kraliçe'nin maiyetine sen de katılırsın."

"Belki."

"Hannah, beni bırakamazsın," dedi çekinmeden.

"Leydi Elizabeth, gitmem gerek, Kraliçe beni emrediyor."

"Bana refakat edebileceğini söylemişti."

"rtiia şimdi orada olmamı istiyor."

"Hannah!" Devam edemedi, neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı.

Yavaşça ayaklarının dibine diz çöktüm ve başımı kaldırıp ona baktım. Elizabeth'in öfke dalgalarıyla hesapçı aih hali daima öyle iç içeydi ki gerçekten ne hissettiğini nadiren kestirebiliyordum. "Leydim?"

"Hannah, burada sen, Kat ve o sersem Sör Henry'den başka hiç kimsem yok. Genç bir kadını. Güzelliğimin, zekâmın doayındayım ama yalnız yaşıyorum, bir mahkûm olarak, yanımda bir bakıcı, bir soytarı ve bir sersem dışında kimse olmadan."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 331

"O zaman soytarıyı zaten pek özlemeyeceksinizdir," dedim kum kuru.

Amacım onu güldürmekti ama gözlerini bana çevirdiğinde yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Tam tersi, soytarıyı çok özleyeceğim," dedi. "Hiç arkadaşım yok, konuşacak kimsem yok. Bana bakacak kimse yok."

Ayağa kalktı. "Benimle yürüyüşe gel," diye emretti. Köhne sarayın içinde yürüyüp menteşelerinin bel verdiği kapıdan geçerek bahçeye çıktık. Bana yaslandı, ne kadar güçsüz olduğunu fark ettim. Otlar patikada sere serpeydi, ısırgan otları hendeklerden başını uzatmıştı. Elizabeth ve ben bahçenin yıkıntıları arasında yürüdük, iki yaşlı kadın gibi birbirimize tutunarak. Bir an korkularında haklı olduğunu düşündüm; Kraliçe baltalı celladını göndermese bile bu mahpusluğun onun sonu olacağını. Çiftli kapıdan geçip meyve bahçesine vardık. Açan çiçeklerin taçyaprakları kar gibi otların üzerine yayılmış, dallar ağırlıktan başlarını yana eğmişti. Elizabeth şöyle bir etrafına bakındı, sonra elimi koluna geçirip beni kendine çekti.

"Mahvoldum," dedi alçak sesle. "O adamdan bir oğlan doğursa, mahvoldum." Bana arkasını dönüp çimende yürürken hantal elbisesinin etekleri yolu üzerindeki nemli taç-yapraklarına süründü. "Bir oğlan," diye mırıldandı, bütün hayal kırıklığına rağmen sesini yükseltmemeye dikkat ederek. "Kahrolası bir İspanyol oğlanı. Kahrolası bir Katolik İspanyol oğlan. Ve İspanyol imparatorluğu gölgesinde bir İngiltere, benim İngiltere'm, İspanyol politikalarının kuklası bir

İngiltere. Papazlar geri gelecek, ateşler kurulacak, babamın inançları, babamın mirası tam meyve vermeye başlayacağı sırada İngiliz topraklarından sökülüp atılacak. Tanrı o

332 | Philippa Gregory

kadını kahretsin. Tanrı onu da, doğmamış çocuğunu da cehenneme göndersin."

"Leydi Elizabeth!" diye haykırdım. "Böyle söylemeyin!" Elleri havada, yumruklarını sıkmış bana döndü. Yakınında olsam bana vuracaktı. İçindeki tutkuyla öyle kendinden geçmişti ki ne yaptığının farkında değildi. "Tanrı onu kahretsin, hâlâ onun dostu olduğun için seni de kahretsin."

"Bunların olacağını bilmeniz gerekirdi," diye başladım. "İzdivaca karar verilmişti, adam sonsuza dek memleketinde kalamazdı..."

"Evleneceğini nereden bilecektim ki?" diye yapıştırdı. "Onu kim alırdı? Yaşlı, renksiz kadın, hayatının yarısını piç diye anılarak geçirmiş, Avrupa'daki prenslerin yarısı onu çoktan reddetti. O lanet olası İspanyol kanından olmasa Phillip onu asla almazdı. Adam paçayı sıyırmak için yalvarmıştır. Diz çökmüş, o kız kurusuna zorla yamandırılmayayım da ne olursa olsun, diye dua etmiştir."

"Elizabeth!" diye feryat ettim, gerçekten dehşete düşmüştüm.

"Ne var?" Gözleri öfkeden alev alevdi. Bir an ne söylediğinin farkında değil diye düşündüm.

"Doğruyu söylemek kötü bir şey mi? Adam genç, yakışıklı, Avrupa'nın yarısı ona kalacak. Mary'ninse içi yaşlı, hoş artık dışı da. Onların birlikte çürüyeceğini düşünmek çok iğrenç, yaşlı dişi domuzcuğun kollarında çürüyen küçük domuz yavrusu. Tiksinç. Üstelik anasına benziyorsa ölü bebeklerden başka bir şey doğuramaz."

Ellerimle kulaklarımı tıkadım. "Çok çirkin sözler bunlar," dedim gerçek fikrimi belirterek.

Bu kez bana saldırdı. "Sen de sadakatsizsin!" diye bağırды "Benim tarafımda olman, ne olursa olsun öyle kalman

KRALİÇENİN SOYTARISI | 333

gerekirdi, ne söylersem söyleyeyim. Benim soytarım olarak bana gönderildin, benimle kalman gerekir. Ayrıca doğruların ötesinde bir şey söylemiyorum. Genç bir adamın peşinde onun gibi koşturmaya utanırım ben. Oğlum yaşında bir adamla fingirdeyeceğime ölürüm daha iyi. Onun yaşına geldiğimde istenmeyen bir kız kurusu, fuzuli, hiçbir işe yaramayan, hiç kimseyi mutlu edemeyen bir kız kurusu olacaksam, şimdiden öleyim zaten."

"Ben sadakatsiz değilim," dedim direterek. "Ve sizin re-fakatçinizim, beni size soytarınız olayım diye göndermedi. Dostunuz olacaktım. Ama sizin ona Billingsgate'teki balıkçı kadınlar gibi küfretmenize katlanamam."

Bu lafım üzerine yüzü elmaların taçyaprakları gibi bembeyaz kesildi, omuzlarından aşağı dökülen saçlarıyla, elini ağzına götürerek inledi, kendini yere bırakıverdi.

Yanına diz çöküp elini tuttum. Parmakları buz kesmişti, bayılmak üzereymiş gibi duruyordu.

"Leydi Elizabeth," dedim teselli edercesine. "Sakin olun. Bu çoktan üzerine karar verilmiş bir evlilik ve bu konuda yapabileceğiniz bir şey yok."

"Davet bile edilmedim..." diye hafifçe inledi.

"Katlanması zor bir durum. Sonuçta sizi affetti." Durdum. "Hatırlasanıza, adam sizin idamınızı istiyordu."

"Bunun için minnettar mı olmalıyım?"

"Sakin olun. Ve bekleyin."

Bana döndüğünde yüzü buz gibiydi. Başını iki yana salladı. "Hayatta kalmış olmak önemli değil," dedi alçak sesle. "Hiçbir zaman önemli değildi. Ben İngiltere için hayatta kalmak istiyordum. İngiltere Prensisi olabilmek için. Mirasımı devralabilmek için."

Karşı çıkmadım, söylediklerine o an için inanıyordu, ancak ben Elizabeth'i sadece ülkesi için hayatta kalmak iste-

334 | Philippa Gregory

yen bir kadın olarak göremeyecek kadar iyi tanıyordum. Ama onu tekrar o öfke krizlerinden birine sokmak istemedim. "Bunu yapın o zaman," dedim yatıştırıcı gibi. "İngiltere için hayatta kalın. Ve bekleyin."

Çikolatasından olmuş bir çocuk gibi kapris yapmasına rağmen ertesi gün yola çıkmama izin verdi. Katolik İngiltere'nin tek Protestan Prensisi olarak içinde bulunduğu durumun ağırlığına

mı, yoksa VIII. Henry ve Fransa Kralı I. Francis'in iki ülke arası ilişkileri güçlendirmek adına yaptıkları Field of the Cloth of Gold görüşmesinden beri Hristiyan aleminin en şaşılahtı olayına davet edilmeyişine mi canının daha fazla sıkıldığını bulamamıştım. Tek bir kelime etmeden beni eliyle azat ettikten sonra asık suratını öteye çevirdiğinde partiyi kaçırarak olmasının büyük olasılıkla o sabah onun için dünyanın en kötü şeyi olduğuna karar verdim.

Sör Henry'nin adamları Wincester'a giden yolu bilmiyor olsa kalabalığı takip ederek bulabilirdik. Ülkedeki bütün erkekler, bütün kadınlar, bütün çocuklar görünüşe bakılırsa Kraliçe'nin sonunda bu adamla evlenişini görmek istiyordu, yollar mahsullerini ülkenin en büyük pazarına götüren çiftçilerle doluydu, safahatçılar yol boyunca çadırlar kurmuştu, fahişeler, şarlatanlar, ilaçlarıyla seyyar satıcılar, terzi kızlar, çamaşırcı kadınlar, arabacılar, kiralamak üzere dizi dizi atlarını çeken biniciler her taraftaydı. Ve kraliyet sarayının kıyafet ve organizasyon işlerini gören herkes: Gelip giden elçiler, üniformalı adamlar, silahlı adamlar, atlı uşaklar ve umutsuzca onlara yetişmeye çabalayarak dörtlüye giden atlılar.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 335

Sör Henry'nin adamları Kraliçe'nin meclisine Elizabeth'le ilgili rapor verecekti, bu yüzden Wolvesey Sarayı'nın girişinde, şu anda Kraliçe'nin kaldığı piskoposun kocaman evinin önünde ayrıldık. Ben doğrudan Kraliçe'nin odalarına gittim ve her kapının önünde Kraliçe'nin lütufiarını bekleyen istihramcılarla dolu kuyruklarla burun buına geldim. Dirseklerin altından, omuzların arasından yolumu yara yara geçip tahta duvarların iri kıyım toprak ağalarının arasından süzülerek kapıdaki muhafızların önüne kadar ilerledim ve çapraz duran baltalı mızraklarının önünde durdum.

"Kraliçenin soytarısı," diyerek kendimi tanıttım. Adamlardan biri beni tanıdı. Diğer muhafızla birlikte öne çıktı, onlar kapıya üşüşen kalabalığı engellerken içeri daldım.

Kabul odası kısmen daha sakindi, insanların üzerinde büyük salona kıyasla daha fazla ipek ve işli deri görüyor, İngilizce'nin yanında Fransızca ve İspanyolca da duyuyordum. Ülkenin hırslı, yükselen adamları buradaydı, yeni Kral'a kendilerini göstermek ve adamın yeni sarayına özel maiyetinde ısrarla getirdiği yüzlerce İspanyol'un yanında, Tanrı şahitleri olsun mutlaka katmak isteyeceği safkan İngiliz erkekleri olarak kendilerine yer edinmek endişesiyle sidik yarışı yapıyorlardı.

Yol boyunca konuşmalardan parçalar duya duya odanın kenarından ilerleyerek içeri süzıldüm, çoğu dedikoduydu, genç Prens'in yaşlı Kraliçe'yi ne yapacağına dair yorumlardı; Kraliçe'nin odasına vardığımda sınırdan yanaklarımın yandığını, dişlerimi sıktığımı fark ettim.

Kapıdaki nöbetçi beni tanıdığını belirten bir baş selamıyla kapıyı açtı ama Kraliçe'nin özel odası bile tıklım tıklımdı. Odada o güne dek hiç görmediğim kadar nedime ve davetli, m>""7'!<:yT sirkin, refakatçi ve her zaman sarayda gördü-

336 | Philippa Gregory

ğüm insanlar vardı. Gözlerimle onu aradım, hâlâ yoktu, şöminenin yanında taht olarak ona ayrılan koltuk boştu. Jane Dormer pencere kenarında oturmuş, onu Kraliçe hastayken tahta ulaşma şansı sıfır olan gölgelerle dolu sarayda ilk kez gördüğüm zamanki kadar kararlı bir umursamazlık içinde dikiş dikiyordu.

"Kraliçe'ye geldim," dedim, hafif bir baş selamıyla. "Aynı amaçla gelen bir dolu insandan birisin demek," dedi ters ters.

"Gördüm," dedim. "Londra'dan geldiğinizden beri hep böyle mi?"

"Her gün anıyorlar," dedi. "Kraliçe'nin beyninin de kalbi kadar yumuşak olduğunu sanıyor olmalılar. Bütün krallığını üçer kez dağıtsa bile isteklerini tatmin etmeye yetmez." "İçeri gireyim mi?"

"Dua ediyor," dedi. "Ama seni görmek isteyecektir." Pencere kenarındaki koltuğundan kalktı, o an gördüm ki kimse onu geçmeden Kraliçe'nin dar kapısından içeri adım atamayacak biçimde oturmuştu. Kapıyı açtı, aradan başımı uzattım, Kraliçe eliyle bana gel dedi.

Oldukça sık, altın ve sedef kaplamalı bir heykelciğin önünde dua etmiş, şimdi yerde diz çöküyordu, yüzü huzur dolu ve ısıltı ısıldı. Orada yerde otururken etrafa neşe saçıyordu, öyle huzurlu, öyle şirin ve mutlu görünüyordu ki onu her gören evlenmek üzere olan bir gelin, kendini aşka hazırlayan bir kadın olduğunu anlardı.

Arkamdan kapının kapandığını duyduğunda başını yavaşça bana çevirip gülümsedi. "Ah, Hannah! Geldiğine ne kadar sevindim, tam zamanında burada oldun."

Ona doğru yürüyüp önünde diz çöktüm. "Tanrı sizi bu en talihli gününüzde kutsasm Majesteleri"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 337

Elini başımın üzerine götürüp o tanıdık, şefkat dolu hareketle beni kutsadı. "Gerçekten talihli bir gün, değil mi?"

Başımı kaldırdım, güneş gibi ısıtıldı. "Evet, Majesteleri," dedim. Bundan hiç şüphem yoktu. "Sizin için harika bir gün olduğunu görebiliyorum."

"Bugün benim için yeni bir hayat başlıyor," dedi yumuşacık bir sesle. "Evli bir kadın olarak, prensi yanında, ülkesi huzur dolu, Hristiyanlık aleminin en büyük ülkesiyle, annemin ülkesiyle ittifak yapmış bir kraliçe olarak, yeni hayatımın başlayacağı gün."

Gülümseyerek başımı kaldırdım, hâlâ önünde diz çöküyordum.

"Peki çocuğum olacak mı?" diye sordu yumuşacık bir fısıltıyla. "Geleceğimde böyle bir şey görüyor musun, Hannah?"

"Bundan kesinlikle eminim," dedim, onunki kadar alçak bir sesle.

Yüzü sevinçle doldu. "Bunu kalbin mi söyledi, yoksa görme yeteneğin mi?" diye sordu hemen.

"İkisi de," dedim uzatmadan. "Bundan eminim, >fcjeste-leri."

Bir an gözlerini kapadı, biliyordum ki benim katiyetim üzerine Tanrı'ya şükrediyor, İngiltere için huzur dolu bir gelecek, dini ayrımların sona erdiği günler diliyordu.

"Artık hazırlanmalıyım," dedi ayağa kalkarak. "Jane'e söyle, nedimelerimi içeri göndersin, Hannah. Giyinmek istiyorum."

Nikâhın kıyılışını, doğru düzgün göremedim. Prens Phil-lip'i Winchester Katedral'inin pırıl pırıl altın sunağına ilerler-

338 | Philippa Gregory

ken göz ucuyla şöyle bir gördüm ama önümdeki adam, So-merset'li şişko köy ağası duruşunu değiştirip görüş alanımı kapattı, yalnızca Düşün İlahileri söyleyen Kraliçe'nin korosunun yükselip alçalan sesini, ardından Piskopos Gardiner nikâhın kıyıldığı, İngiltere'nin bakire kraliçesinin artık evli bir kadın olduğunu göstermek amacıyla çiftin birleşen ellerini yukarı kaldırdığında yükselen heyecan dolu sesleri duydum.

Düşün ziyafetinde Prens'i yakından görebileceğimi tahmin etmiyordum ancak koştura koştura salona doğru giderken İspanyol muhafızlardan birinin silahından gelen tıkırtıyı duyup pencerelerden birinin kuytusuna sığındım, silahlı adamlar yanımdan geçip gitti, arkadan Prens'in saray maiyeti gölündü, tam ortalarında Prens Phillip'le birlikte. Sonra, bütün o hengâmenin arasında, bana bir şeyler oldu. Uçuşan ipekler, kadifeler, işlemeler ve pırlantalar, İspanyol sarayının o koyu renk şıklığından olsa gerek. Elleri ve sakallarına sürdükleri kremin kokusundan, bütün erkeklerin bellerindeki altın broşlara iğnelediği kokulu baharat kutularından olsa gerek. Askerlerin içlerine giydikleri paha biçilmez zırhları, güzel süslemeleriyle taş duvarlara çarpan kılıçlardan olsa gerek. Çok uzun zamandır yabancı bir ülkede yabancı olarak yaşayan kulaklarıma hızla konuşulan İspanyolca bülbül yuvasından gelen tanıdık bir melodi gibi geldiğinden olsa gerek. İspanyolların kokusunu duydum, onları gördüm, duydum, onları daha önce hiçbir şeyi kavramadığım kadar hissettim. Ve geriye tökezledim, arkamda dengemi kazanmamı sağlayan soğuk duvarı fark ettim, neredeyse bayılmak üzereydim, evimin hasreti ve İspanya'ya duyduğum özlem öyle kuvvetliydi ki mideme bir sancı saplandı. Sanırım bir de feryat ettim ve adamlardan

KRALİÇENİN SOYTARISI | 339

biri beni duydu ki o tanıdık koyu renk gözlerini çevirip bana baktı.

"Neyin var, oğlum?" diye sordu altın renkli uşak giysilerimi görüp.

"O Kraliçe'nin kutsal soytarısı," dedi adamlarından biri İspanyolca. "Sevdiği oyuncaklardan biri. Oğlan kız bir şey, ikisinin arası."

"Yüce Tanrım, bilge ve yaşlı bir kız kurusu ama dişilikle alakası olmayan bir hizmetkârı var," diye ağzından kaçırdı biri Kastilya lehçesiyle. Prens, "Şşş," dedi ama öylesine, karısını korur gibi değil de, bildik bir kabahati azarlarcasına.

"Hasta mısın evladım?" diye sordu bana İspanyolca.

Eşlikçilerinden biri öne atılıp elimi tuttu. "Prens hasta mısın diye soruyor," dedi, özenli bir İngilizce'yle.

Bana dokunuşuyla birlikte elimin titrediğini hissettim, İspanyol tenimde bir İspanyol lordunun teni. Beni hemen ta-nırmasını bekliyordum, söylediği her kelimeyi anladığımı, İspanyolca cevabımın dilimde İngilizce'den çok daha önce hazır olduğunu.

"Hasta değilim," dedim İngilizce, çok alçak sesle konuşarak ve aksanımdaki bozukluğu kimsenin anlamamasını umut ederek. "Sadece Prens'i görünce irkildim."

"Onu irkiltmişsiniz," diye güldü Prensi'ne dönüp İspanyolca. "Tanrı vere de hanımı da irkiltseniz."

Prens dikkatini çekemeyecek kadar düşük düzeyde bir hizmetkârla, benimle hiç ilgilenmeyerek dönüp yoluna devam etti.

"Bence hanımı onu irkiltecek," dedi biri arkalardan alçak sesle. "Tanrı bizi korusun, Prensimiz'i onun gibi yaşlı bir hanımla nasıl yatağa sokacağız?"

340 | Philippa Gregory

"Üstelik bir de bakire," dedi bir diğeri. "Neler kaçırdığının farkında olan sıcak ve istekli bir dul bile değil. Bu Kraliçe, Lordumuz'un kanını kurutacak, Lordumuz onun yatağında solup gidecek."

"Ayrıca çok da sıkıcı bir kadın," diye bir diğeri devam ettirdi.

Prens bunu duydu, olduğu yerde durup maiyetine döndü. "Yeter," dedi berrak bir İspanyolca'yla, kendisini yalnızca adamlarının anladığını sanarak. "Oldu bitti. Kadınla evlendim ve yatacağım, beceremediğimi duyarsanız nedenleriyle ilgili yorumlarınızı o zaman aktarabilirsiniz. Ama bu arada barışçıl olalım. İngilizler'in memleketine gelip kraliçelerini aşağılamak adil değil."

"Ama onlar da bize adil davranmıyor..." diye başladı biri.

"Salaklar ülkesi..."

"Fakir ve öfkeli..."

"Ve açgözlü!"

"Yeter," dedi.

Onları büyük odaya giden basamaklara dek takip ettim, zincire vurulmuş gibi, yaşamım söz konusu olsa bile onlardan ayrılmayacakmışım gibi. Kendi insanlarımin arasındaydım, onları dinliyordum, her kelimeleri bana kibar davranan tek kadını ya da İngiltere'yi, ikinci evimi yeriyor olmasına rağmen.

Beni bu kendimden geçme halinden kurtaran Will So-mers oldu. İspanyollar'ın peşinden büyük salona girmek üzereyken kolumdan tutup hafifçe sarstı. "Hayrola kız? Rüyada gibisin?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 341

"Will," dedim ve dengemi sağlamak istermişçesine koluna yapıştım. "Wijl!"

"Haydi bakalım," dedi, aşırı heyecanlı bir uşakmışım gibi şefkatle sırtıma vurdu. "Seni küçük şapşal kız."

"Will, İspanyollar ..."

Beni ana kapılardan uzaklaştırıp omzuma sıcacık sarıldı.

"Dikkatli ol, küçük soytarı," diye uyardı beni. "Winches-ter'in bütün duvarlarının kulakları var ve kimin damarına basacağını asla bilemezsin."

"Öyle..." Kelimeyi bulamadım. "Öyle... yakışıklılar ki!" diye patladım.

Kahkahayla güldü, omzumu bırakıp ellerini çırttı. "Yakışıklı, öyle mi? Sen de Tanrı onu kutsasın, tıpkı Majesteleri gibi senyörler yüzünden kendini mi kaybettin?"

"Şeyleri..." Yine durdum. "Kokuları," dedim uzatmadan. "Çok güzel kokuyorlar."

"Ah, küçük kız, seni evlendirme vakti gelmiş," dedi yarı

"şaka yarı ciddi. "Erkeklerin peşinden koşuyor, ava çıkmış

dişi köpekler gibi kokularının ardından gidiyorsan bu bir

gün avını avlayacağın ve kutsal soytarı olmayı bırakacağın

anlamına gelir."

Başımı salladım. Soytarının başka bir soytarıyı kandırmaya çalışması anlamsızdı.

"Sana evini hatırlatıyorlar," diye tahminde bulundu. "Doğru mu?"

Başımla onayladım.

"Ne yapalım," dedi. "Bugün senin için hayatları boyunca İspanyollardan nefret etmiş İngiliz erkekleri için olduğundan daha güzel bir gün. Bir kez daha İspanyol bir efendin olacak. Bizim içinse dünyanın sonu gelmiş gibi."

342 | Philippa Gregory

Beni hafifçe yanına çekti. "Prenses Elizabeth nasıl?" diye sordu kısık sesle.

"Öfkeli," dedim. "Endişeli. Haziranda hastaydı, yakında duyarsın, Kraliçe'nin doktorlarını istiyordu ve gelmedikleri için çok üzüldü."

"Tanrı onu başımızdan eksik etmesin," dedi. "Böyle bir günde onun orada, bizimse burada olacağımız kimin aklına gelirdi? Bugünü göreceğimiz kimin aklına gelirdi?"

"Karşılığında sen de bana haber aktar," diye başladım. "Lord Robert mı?" Başımla onayladım.

"Hâlâ mahpus, saray eşrafından onunla konuşan kimse yok, onu dinleyen de."

Trompetler çaldı, Kraliçe ve Prens salona girip yerlerini aldı.

"Gitme vakti," dedi Will. Yüzüne kocaman bir gülücük yerleştirdi, her zamanki dangıl dungul yürüyüşünü takındı. "Çok şaşıracaksın evlat, hokkabazlık yapmayı öğrendim."

"İyi becerebiliyor musun?" diye sordum o koca adımlarıyla açık duran büyük kapılara ilerlerken ona yetişebilmek için koşturarak. "Yeteneğin var mı?"

"Çok kötüyüm gerçekten," dedi içten içe zevk alarak. "Çok komiğim."

İçeri girdiğinde muazzam bir tezahürat yükseldi, oyununa devam etmesi için yavaşladım.

"Katıksız bir kadın olmanın nasıl bir duygu olduğunu sen bilmezsin," dedi omzunun üzerinden.

"Kadınların hepsi hain hain gülüyor."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 343

Daniel Carpenter'ı ve yalnızca bir kez okuyup ateşe attığım mektubunu unutmamıştım. Mektubu katlayıp yeleğimin iç cebinde, kalbimin üzerinde de saklamış olsam fark etmezdi çünkü yazdığı her kelimeyi harfi harfine hatırlıyordum, sanki aşk soytarısı bir kız gibi her gece tekrar tekrar okumuşçasına.

İspanyol saray eşrafı geldi geleli onu daha fazla düşünmeye başladığımı fark ettim. Kraliçe'yi gören hiç kimse evliliğin kötü gittiğini düşünmezdi; gerdek sabahı yatağından kalktığından beri daha önce onda kimsenin görmediği bir pırıltıyla dolaşıyordu. Üzerine güven dolu bir dinginlik gelmişti, sonunda güvenli bir liman bulmuş bir kadın gibiydi. Âşık olmuştu, sevilen eşti, güvenle danışabileceği bir dostu, kendini onun iyiliğine adanmış güçlü bir adam olmuştu. Sonunda, endişe ve korkuyla geçen bir çocukluk ve kadınlık döneminin ardından onu seven bir erkeğin kollarında dinle-, nebiliyordu. Ona bakıp eğer Kraliçe kadar bakirelik tutkunu ve kendini dine adanmış bir kadın bile aşkı bulabiliyorsa belki ben de bulabilirim, diye düşünüyordum. Belki de evlilik kadının ölümü, gerçek benliğinin sona ermesi değil, kabuğundan arınması demekti. Belki de kadın gururundan, kendi benliğinden vazgeçmeden de eş olabilirdi. Kadın eş olmak üzere kendisini budamaktan ziyade eş olunca çiçek açabilirdi. Ve bütün bunlar bana belki de Daniel'in seçebileceğim erkek olduğunu, ona güvenebileceğimi düşündürdü, Daniel, beni seven erkek, beni düşünmekten geceleri uyuyamadığını söyleyen erkek, mektubunu bir kez okuduktan sonra ateşe attığım ama asla unutmadığım erkek. Yalan değildi, mektubu kelimesi kelimesine tekrar edebilirdim.

Bu arada Daniel'in korkularını ve önlemlerini, bunlarla bazen dalga geçmiş olmama rağmen hatırlıyordum. İspan-

344 | Philippa Gregory

yol sarayı müknaşatı gibi beni kendine çekmesine rağmen onun benim için bir tehlike, bir ölüm olduğunu biliyordum. Tabii ki İngiltere'de Phillip, İspanya'da olduğu gibi değildi. İngiltere'deki Phillip uzlaşmacıydı, ülkeye barış getirme ça-basındaydı, yeni krallığını incitmemeye, dinle ilgili sorun çıkartmamaya kararlıydı. Ama ne olursa olsun Phillip babasının ve Engizisyon'un eşit hükmettiği topraklardan geliyordu. Annemi direklerde yakan, yakalasalar beni ve babamı da yakmaya kalkışacak kanunlar onun babasının kanunlarıydı. Daniel tedbirli olmakta haklıydı, ben bile ailesini ve babamı ülke dışına kaçırmakla doğru bir iş yaptığına inanıyordum. Ben Kraliçe'nin soytarısı, kutsal bir çocuk, kötü günlerinin yareni olarak kimliğimin ardına saklanabilirdim ama böyle bir lüksü olmayan herkes kendini gelecek günlerde sorgulanmaya hazırlamalıydı. Bunlar daha ilk günlerdi, ancak Kraliçe'nin dillere destan merhametinin ki, bunu tahtına meydan okuyanlara karşı bolca dağıtmıştı, dinine hakaret edenlere işlemeyeceğine dair belirtiler vardı.

Kraliçe ve nedimeleriyle birlikte her gün dualara katılmaya müthiş özen gösteriyordum, İspanya'da pek çok akrabamı ele veren ufak detaylara da çok dikkat ediyordum; sunağa doğru vakitte dönmek, ekmek şarap ayininde başımı öne eğmek, duaları doğru düzgün okumak gibi. Benim için zor işler değildi. İnsanlarımın Tanrı'sına, çölün ve yanan çalıların Tann'sına, sürgünlerin ve zulümlerin Tanrı'sına, hiçbir zaman aşırı ya da güçlü olmamasına rağmen kalbimin derinlerinde hep gizli bir inancım vardı. Azıcık başımı sallayıp amin dememin O'nu gücendireceğini sanmıyordum. Aslında, benim insanlarımı Hristiyan aleminin en zavallı yemi .yapmasının amacı ne olursa olsun, fazlasıyla sıradan başımı azıcık indirip kaldırmamı bağışlayacağına da inanıyordum.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 345

Ama sarayın bu tür ayrıntılara gösterdiği önem Daniel'a tedbirli davrandığı için minnet duymama sebep oldu. Sonunda ona, hem ona hem babama yazmam gerektiğine ve mektubu şimdi İspanyol bir kralımız olduğu için iki kat düşmanımız olan Fransa'ya karşı tahkimat

yapmak için Cala-is'ye giden askerlerden biriyle yollamaya karar verdim. Bu mektupta birtakım düzenlemeler yapmam gerekiyordu; muhbirlerden birinin eline geçerse, İngiliz, İspanyol, Fransız, Venedikli hatta İsviçreli, genç bir kızın sevgilisine gönderdiği bir mektup izlenimi vermeliydi. Satır aralarını okuyabileceği konusunda Daniel'a güvenmekten başka çarem yoktu.

Sevgili Daniel,

Sana daha önce yazmadım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum, ayrıca Prensle birlikte Woodstock'taydım ve mektubu sana ulaştırma imkânım yoktu. Artık Kraliçe'nin yanında Wincbester'dayım, yakında Londra'ya gideceğiz ve mektubu sana gönderebileceğim.

İşin dolayısıyla Calais'ye yerleştiğine çok memnun oldum, burada işler benim açımdan değişmeye başladığında tıpkı anlaştığımız gibi senin ve babamın yanına geleceğim. Bence buradan ayrılmaya tam zamanında karar verdin ve zamanı geldiğinde ben de size katılmaya hazırım.

Mektubunu çok dikkatli okudum, Daniel, ve sık sık seni düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse hâlâ evliliğe pek hevesli değilim ama benimle mektubunda konuştuğun gibi konuştuğunda, ayrılırken beni öptüğünde bir an bile korku ya da tiksinti değil, adlandıramadığım bir sevinç hissediyorum, adlandırmamamın nedeni iffetim değil, gerçekten nasıl adlandıracağımı bilememem. Beni ürkütmedin, Daniel.

346 | Philippa Gregory

öpücüğün hoşuma gitti. Eşim olmanı ben de isterim, Daniel, saraydan azat edildiğimde, doğru zamanda, ikimiz de eşit derecede hazır olduğumuzda. Gelin olma fikriyle elimde değil, evhamlanmaya başlıyorum ama Kraliçe'nin evlendikten sonra ne kadar mutlu olduğunu gördükçe ben de kendi izdivacımı dört gözle bekler oldum. Yeniden söz verme teklifini kabul ediyorum ama önce evliliğe giden yolumu önümde apaçık görmeliyim.

Senin kendi evinde kuklaya dönüştüğünü görmeyi hiç istemem, bundan korkmanı ve bana hissetmediğim arzular yakıştırmayı yanlış buluyorum. İsteğim sana bükmehek değil, senin bana hükmetmeni de istemiyorum. Kendi hakları olan bir kadın olmalıyım, sadece bir eş değil. Biliyorum, annen böyle bir fikre aışamaz, belki babam bile alı-şamaz ama dediğin gibi ben başıma buyruk yaşamaya alışkınım; böyle bir kadına dönüştüm. Çok yolculuk ettim ve kendi çıkarlarım doğrultusunda yaşadım, sanırım pantolon giye giye de erkek gibi gururlu oldum. Üniformamdan vazgeçtiğimde gururumdan da vazgeçmek istemiyorum. Umarım bana olan aşkında büyüdüğümde dönüşeceğim kadına da yer vardır. Seni yanlış yönlendirmek istemem, Daniel, ben bir kocaya hizmetçi olamam, onun dostu ve yoldaşı olmalıyım. Sana bu mektubu bu yüzden yazıyorum; böyle bir eş isliyor musun?

Umarım bu canını sıkamaz, bunları yazarak anlaştık çok zor ama konuştuğumuzda çoğunlukla kavga etmeye başlıyoruz, bu yüzden belki de mektuplaşarak uzlaşabiliriz? Ve bir konuda seninle hemfikirim, eğer söyleneceksek bu her ikimizin de güvenebileceği koşullarda olmalı.

Zarfa babama yazdığım mektubu da ilştiriyorum, haberlerin gerisini sana o aktarır. Emin olabilirsin ki saravda

KRALİÇENİN SOYTARISI | 347

güvende ve mutluyum, koşullar değişirse söz verdiğim gibi sana geleceğim. Senden Prensle sadece Kule'de eşlik edeceğimi söyleyerek ayrıldığımı da unutmadım. Şimdi Kale'den çıkarıldı ama hâlâ bir mahkûm ve açık konuşmak gerekirse Kraliçe'yle Prensle'e layıkıyla hizmet etmem, aldığım emirler doğrultusunda ikisinden birine refakat etmeye devam etmem gerektiğine inanıyorum. Burada işler değişirse, Kraliçe'nin artık bana ihtiyacı kalmazsa, sana geleceğim. Ama öncelikli yükümlülüklerim bunlar. Biliyorum, sözlenmiş sıradan bir kız olsaydım senden başka kimseye herhangi bir yükümlülüğüm olmayacaktı ama Daniel, ben öyle bir kız değilim. Kraliçe'ye olan görevimi yerine getirecek ve ancak ondan sonra sana geleceğim. Umarım bunu a n laya b ilirs in.

Seninle sözlenmeyi isterim, eğer anlaşabilirsek...

Hannah

Mektubu tekrar okudum, saldırı ve geri çekilmeden olu-şan bu karışma mektubu yazan kişi olarak ben bile gülümsedim. Daha berrak yazabilmeyi isterdim ama bu ancak ben önümü berrak bir biçimde gördüğümde olabilirdi. Mektubu katlayıp saray ağıstosta Londra'ya yola çıktığında Daniel'a göndermek üzere kenara kaldırdım.

Kraliçe kocası için Londra'ya zafer havasıyla girmeyi planlamıştı ve her zaman Mary'ye destek olan şehir ki, şimdi kazıkların çirkin görüntüsü ve kokusundan arındırılmış, yerine zafer

kemerleri inşa edilmişti, Kraliçe'yi görünce çıldırdı. Yanına aldığı İspanyol asla gözdeleleri olamazdı ama Kraliçe'yi altın sarısı elbisesiyle mutlu mutlu gülümserken

348 | Philippa Gregory

görmek, hiç olmazsa yükümlülüğün sona erdiğini, artık ülkenin bir şekilde istikrar ve huzura ereceğini bilmek şehrin büyük adamlarının çoğunu memnun etti. Ayrıca bu eşleşmenin İspanyol Hollanda'sını İngiliz tüccarlara açmak gibi birtakım avantajları da vardı ki servetine servet katmak isteyen zengin adamlar bunu gayet iyi biliyordu.

Kraliçe ve kocası Whitehall Sarayı'na yerleşti ve müşterek sarayın rutin hayatını kurmaya başladı.

Bir sabah erken vakitte onun odasında duaya gelmesini bekliyordum ki geceliğiyle içeri girip sunağın önüne sessizce diz çöktü. Suskunluğundan bir şeyden çok etkilendiğini anlayıp ben de yanına çömeldim, başımı eğdim ve beklemeye başladım. Kral'ın karısıyla uyumadığı zamanlarda Kra-liçe'nin odalarında kalan Jane Dormer de içeri girdi ve başını eğerek sunağın önünde diz çöktü. Belli ki çok önemli bir şeyler olmuştu. En az yarım saat dualarının bitmesini bekledim, ardından Kraliçe hâlâ dizlerinin üzerindeyken yavaşça Jane'in yanına yanaştım, başımı omzuna doğru eğip Kraliçe'yi rahatsız etmeyecek kadar alçak sesle fısıldadım. "Neler oluyor?"

"Adet günü geçti," dedi Jane, dehşet dolu incecik bir sesle.

"Adet günü mü?"

"Kanaması yani. Hamile olabilir."

Kendi karnımda bir kıpırtı hissettim, karnımın tam ortasında buz gibi bir el duruyormuş gibi.

"Bu kadar çabuk olabilir mi?"

"Bir kere yapmak yeter," dedi Jane lafını esirgemedi. "Üstelik Tanrı onları korusun, bir kereden fazla yaptılar."

"Ve Kraliçe hamile kaldı?" Bunun olacağını gözlerimle görmüştüm ama ona rağmen inanmakta güçlü çekiyordum.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 349

Ayrıca Mary'nin hayalleri gerçek olacağını düşündüğümde hissetmem gereken sevinçten eser yoktu. "Gerçekten hamile mi?"

Sesimdeki şüpheyi fark edip bana döndü. "Hangimize inanmıyorsun, soytarı? Bana mı? Kraliçe'ye mi? Yoksa bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorsun?"

Jane Dormer sadece öfkelenildiğinde bana soytarı diye hitap ederdi.

"Kimseden kuşkum yok," dedim hemen. "Lütfen Tanrım hamile olsun. Bunu kimse benden daha çok istiyor olamaz."

Jane başını salladı. "Bunu kimse kendisinden daha fazla istiyor olamaz," dedi başıyla diz çökmüş Kraliçe'yi işaret ederek, "Bunun için neredeyse bir senedir dua ediyor. Doğruyu söylemek gerekirse dua edebilecek yaşa geldiği günden beri bir oğlu olsun diye dua ediyor."

Sonbafiar 1554

Kraliçe ne Kral'a, ne de saraya bir şey söyledi ama Jane kendini evladına adanmış bir anne gibi Krali-çe'si'ni izledi, bir sonraki ay, eylülde, Kraliçe'nin yine kanaması olmadığına bana zafer dolu hafif bir baş işareti yaptı ve gülümseyerek ona karşılık verdim. Kraliçe gizlice durumu Kral'a açtı ancak adamın ona karşı eskisinden iki kat daha şefkatli olduğunu gören herkes karısının onun bebeğini taşıdığını ve birlikte gizli, büyük bir sevinç paylaştıklarını anlayabilirdi.

Onların mutluluğu sarayı aydınlattı ve ilk kez neşeli, mutlu bir kraliyet sarayında yaşadığımı hissettim. Kral'ın maiyeti İngiltere'ye ilk girdiği günkü gururunu ve cazibesini asla yitirmedi, 'bir don kadar gururlu' sözü günlük bir laf oldu. Kadifelerinin şıklığını, altın zincirlerinin ağırlığını görüp de onlara hayran olmayan kimse yoktu. Avlanmaya çıktıklarında en iyi atlar onlarındı, bahis oynadıklarında ortada küçük servetler dönüyordu, birlikte güldüklerinde duvarlar titriyor, dans ettiklerinde bize resmi İspanyol danslarının en şahanelerini sunuyorlardı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 351

İngiliz hanımları Kraliçe'nin hizmetine girmek üzere saraya akın etti ve her birinin İspanyollara içi gitti. Hepsİ İspanyol şiirleri okumaya, İspanyol şarkıları söylemeye, İspanyol kart oyunları öğrenmeye başladı. Saray flörtlerle, müzikle, danslarla, partilerle canlandı ve bunların tam merkezinde Kraliçe, huzurlu ve gülümseyen bir kraliçe duruyordu, şefkatli kocası her daim yanı başındaydı. Hristiyan aleminin en entelektüel, en zarif, en zengin sarayı olmuştuk ve bunun farkındaydık. Bu ısılt ısılt saray eşrafının başında Kraliçe Mary'yle kendimizden hoşnut, keyfimizin doruklarında dans ettik durduk.

Ekimde Kraliçe'ye Elizabeth'in yine hasta olduğu bildirildi. Sedirlerden birinde yatariken benden Sör Henry Beding-field'in mektubunu ona okunvmı istedi. Woodstock, Elizabeth ve Elizabeth'in dikkat çekmek amacıyla öne sürdüğü taktikler hülyalı hülyalı pencereden dışarıya, ağaçların sarı, altın ve bronz rengine dönmekte olduğu bahçeye bakan Kraliçe'ye çok uzak görünüyordu. "Çok ısrar ediyorsa doktorlarım onu görmeye gidebilir," dedi dalgın dalgın. "Sen de onlarla gider misin, Hannah? Bak bakalım, dediği kadar kötü müymüş. Ona kaba davranmak istemiyorum. İsyanlarda-ki payını itiraf etseydi onu serbest bırakacaktım, ama bunlarla uğraşmak istemiyorum, artık."

Sanki mutluluğu paylaşamayacağı kadar büyüktü.

"Suçunu itiraf edecek olsa meclis ya da Kral mutlaka onu mahkemeye gönderirdi," diye fikrimi belirttim.

Kraliçe Mary başını iki yana salladı. "Gelip bana özel olarak anlatabilirdi ve onu başışlardım," dedi. "İsyandaki muhtelitleri ölüp gitti, artık planlayabileceği bir entrika kalmadı. Ve ben karnımda İngiliz tahtının ve tüm İspanyol imparator-!':ğ':r.':r: veliahdını laşıyoruii, uu dünyanın görüp göreceği

352 | Philippa Gregory

en büyük prens olacak. Elizabeth suçunu kabullenebilir ve ben onu affederim. Ardından da evlenir, Kral kendi kuzenini önerdi, Savoy Düku'nü. Elizabeth'e söyle bunca zamanlık bekleyiş ve şüphe artık sona erebilir, ona bebek beklediğimi söyle. Bebeğimi mayıs başında doğuracağımı da. Tahtla ilgili bütün umutlan gelecek yaz suya düşecek. Bunu ona açıkça anlat, Hannah. Aramızda büyük tatsızlıklar oldu ama uzlaşmayı kabul ettiği an bunların hepsi bitebilir."

Peki der gibi başımı salladım.

"Sör Henry onun kilisenin iyi çocukları gibi dualara katıldığını yazmış," dedi. "Söyle ona, bu beni çok memnun etti." Durakladı. "Ama dediğine göre sıra bana dua etmeye geldiğinde asla 'amin' demiyormuş." Durdu. "Şimdi bundan sen ne çıkarırsın? Bana asla dua etmiyormuş, Hannah."

Sessizliğimi bozmadım. Kraliçe öfkeyle konuşuyor olsa Elizabeth'i savunmaya kalkışabilir, gururundan, ruhunun özgürlüğünden bahsedebilirdim. Ancak Kraliçe sinirli değildi. Her şeyden çok incinmiş görünüyordu.

"Biliyorsun, tam tersi olsa ben ona dua ederdim," dedi. "Dua ederken onu hiç unutmuyorum çünkü o benim kız kardeşim. Ona her gün onun için dua ettiğimi söyleyebilirsin ve bunu Hatfield'da ona baktığım günlerden beri yapıyorum çünkü o benim kardeşim, çünkü aleyhimde komplolar kurduğu için onu affetmeye çabalıyorum, çünkü kendimi onu serbest bırakmaya hazırlıyorum, ona merhametle yakla'smayı öğrenmeye, diğerlerinin de böyle yapmasını umut ederek onu hoşgörülle yargılamaya çalışıyorum. Yaşamının her gününü sağlıklı geçirmesi için dua ediyor, ardından benim için dua edildiğinde 'Amin' deme zahmetine uiic ıvjtlaiaia*aigiiii öğreniyorum.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 353

"Majesteleri, Elizabeth genç bir kadın ve çok yalnız," dedim kısık sesle. "Ona öğüt verecek kimsesi yok." Dürüst olmak gerekirse Elizabeth'in dikkafalılığı ve ruhunun kötülüğü beni utandırıyor.

"Bakalım ona bilgeliğinden bir şeyler aktarabilecek misin, soytarım," dedi Kraliçe belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Önünde diz çöküp başı eğdim. "Sizinle olmayı özleyeceğim," dedim içtenlikle. "Hele şimdi siz böylesine mutluyken."

Elini başıma koydu. "Ben de seni özleyeceğim, küçük soytarım," dedi. "Noel ziyafetinde yanımda olacaksın ve sonrasında doğum odasına kapandığımda bana sen eşlik edeceksin."

"Majesteleri, büyük gün öncesinde size eşlik etmek beni çok memnun edecektir."

"Bahar bebeği olacak," dedi hülyalı hülyalı. "Tanrı'nın bana armağanı minik bir bahar ışığı. Sence de bu muhteşem değil mi, Hannah? İngiltere ve İspanya tahtına bir veliaht."

Whitehall'dan Woodstock'a geçmek ülke değiştirmek gibi bir şeydi. Eğlencelerle dolu, iyimserlikten sarhoş halde veliahdı bekleyen mutlu bir sarayı bırakıp Elizabeth'in ona hizmet etmek üzere harap bekçi evine bile giremeyen, bütün işleri yandaki hanın bulaşık odasında gören ve bu arada gerçekten tuhaf birtakım müşterilerle de cebelleşmek zo-ainda kalan tebaasının yemek ve düzen işini organize ettiği küçük bir hapishaneye gelmişim.

Woodstock'a vardığımda Elizabeth çok hastaydı. Halsizliğinden kimsenin şüphe etmesi mümkün değildi.. Bitkin ve

354 | Philippa Gregory

şişman, yatağında yatıyordu, yirmi birden çok daha yaşlı, ablasından bile daha büyük görünüyordu. İçimden kendi gençliği, güzelliği ve Kraliçe'nin geçkin yaşıyla ilgili tantananın bu sonbahar acımasızca geri teptiğini, Elizabeth'in şiştikçe şişerek yaşlı Anne Cleeves kadar şişkolaştığını, ab-lasıninsa bereket tanrıçası gibi çiçek açtığını geçirdim. Hastalıktan çenesi böyle şiş şişken Elizabeth ürkütücü bir biçimde babasının son yıllarında çizilmiş portrelerini andırıyordu. Onun o çıtı pıtı güzelliğinin kaba hatlara dönüştüğünü görmek dehşet vericiydi. Çenesinin belirgin hatları yerini kat kat gıdıya bırakmış, gözleri kıpkırmızı göz ka-paklarıyla örtülmüş, pembe dudakları şişko yanaklarının ve burnundan çenesine inen belirgin çizgilerin arasında kaybolmuştu.

Güzel elleri bile tombullaşmıştı. Parmaklarına olmadığı için yüzüklerini artık takmıyordu, tırnakları bile yarıya kadar parmaklarının çılgın gibi şişen etleriyle kaplıydı.

Yatak odasına girmeden evvel doktorlar onu muayene edene, kan emdirene ve Elizabeth dinlenene kadar bekledim. Bana öfke dolu bir bakış fırlattı ve hiçbir şey söylemeden yatağında kıpırtısız yatmaya devam etti. Kat Ashley kapının dışına şöyle bir baktı, başkalarının bizi duymasını engellemek için kapıda nöbet tuttu. "Çok uzatma," dedi yanımdan geçerken. "Çok halsiz."

"Nesi var?" diye sordum fısıltıyla.

Omuz silkti. "Bilmiyorlar. Hiçbir zaman anlayamadılar. Bu vücudun suyuyla ilgili bir hastalık; her yeri suyla şişiyor, vücudundan atamıyor. Ama mutsuzken iyice beter oluyor ve burada onu çok mutsuz ettiler."

"Leydi Elizabeth," dedim yatağının yanına diz çökerken.

. "Vefasız," dedi, güçlkle gözlerini açarak.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 355

Elinde olmadan her şeyi drama dönüştürme yeteneği neredeyse beni güldürüyordu. "Ah, Leydim," dedim pişman gibi. "Biliyorsunuz ki nereye çağırılırsam oraya gitmeliyim. Unutmayın ki çağırılmadığım halde Kule'ye yanınıza gelmişim."

"Tek bildiğim, düşün zamanı Winchester^ dansa gittiğin ve seni o gün bugündür görmediğim." Sesi öfkesini dışa vurmak üzere yükselmışti.

"Kraliçe onunla birlikte Londra'ya gitmemi emretti ve şimdi de beni size gönderdi. Ve size bir mesajım var."

Yastıkların üzerinde hafifçe doğruldu. "Neredeyse dinle-yemeyecek kadar hastayım, o yüzden kısa kes. Azat ediliyor muyum?"

"Suçunuzu itiraf ederseniz evet."

Şiş göz kapaklarının altında gözleri alev alev parladı. "Bana tam olarak ne dediğini söyle."

Bir katip gibi Kraliçe'nin teklifini kelimesi kelimesine oha ilettim. Hiçbir şeyi gizlemedim, ne hamilelik haberini, ne ablasının Elizabeth'in kinine karşı duyduğu üzüntüyü, ne de yeniden dost olma isteğini.

Kraliçenin bebek beklediğini duyduğunda deliye döneceğini sanmıştım ama yorum bile yapmadı. O an haberi ben ona söylemeden evvel çoktan duymuş olduğunu anladım. O halde bir muhbiri var demekti, hem de sadece Kral'in, Kraliçe'nin, Jane Dormer'in ve benim bildiğimi zannettiğim bir sırrı bilecek kadar iyi konuşlanmış bir muhbiri. Elizabeth köşeye sıkışmış bir köpek gibiydi ve asla hafife alınmamalıydı.

"Bana söylediklerini düşüneneğim," dedi, her zamanki vakit kazanma içgüdüleriyle. "Şimdi benimle mi kalacaksın? Yok^a cevabımı iletmek için gen mi gideceksin?"

356 | Philippa Gregory

"Noel'e dek saraya dönmem gerekmiyor," dedim. Cesaret verir gibi ekledim, "Eğer Kraliçe'den af dilerseniz belki Noel'de siz de sarayda olabilirsiniz. Saray şu sıralar çok neşeli, Prensesim, her taraf yakışıklı soylularla dolu, her gece dans ediliyor ve Kraliçe çok mutlu."

Başını öteye çevirdi. "Saraya gidebilsem bile bir İspanyol'la dans etmem." Sahneyi bir an gözünün önünde canlandırdı. "Etrafımda sıraya dizilip dans etmem için yalvara-bilirler ama ayağa bile kalkmam."

"Ve siz tek prenses olacaksınız," diye hatırlattım ona ikna edercesine. "Sarayın tek prensesi. Dans etmeyi reddettiğiniz anda hepsi etrafınıza üşüşecek. Ayrıca yeni elbiseleriniz olacak. İngiltere'nin tek bakire prensesi siz olacaksınız, dünyanın en büyük sarayında."

"Ben oyuncaklarla kandırabileceğiniz bir çocuk değilim," dedi sessiz bir vakarla. "Soytarı da değilim. Artık gidebilirsin, Hannah, Kraliçe'ye olan görevini yerine getirip söylediklerini yaptın. Burada kaldığın sürece artık bana hizmet edeceksin."

Başım la selam verip ayağa kalktım. Bir an durakladım, ya her şeyi itiraf edip vatan haini olmayı kabul etmek ya da sonsuza dek hapis kalmayı ve adının lekelenmesini göze almak gibi iki seçenek onu beklerken yatağında oldukça hasta görünüyordu. "Tanrı size ışık tutsun, Leydim," dedim ani bir merhametle. "Tanrı size ışık tutsun, Prenses Elizabeth ve sizi sağ salım buradan çıkarsın."

Gözlerini kapattı, kirpiklerinin gözyaşlarıyla koyulaştığını fark ettim. "Amin," diye fısıldadı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 357

Yapmadı. İtiraf etmedi. İnadinın onu belki de sonsuza dek Woodstock'a gömeceğini biliyor, sağlığının Kraliçe'nin öfkesinden daha uzun ömürlü olamayacağından korkuyordu. Ama itiraf etmek kendini Kraliçe'nin gücüne teslim etmekten öte bir şey olmazdı ve bunu yapmayacaktı. Mary'nin merhametine güvenmiyordu ve ikisinin de damarında taşıdığı amansız Tudor inadı kız kardeşleri yönlendiriyordu. Mary önce veliaht olmuş, ardından piç olarak adlandırılmış, sonra tekrar veliaht olmuştu. Tamı tamına aynı kader Elizabeth'in de peşini bırakmamıştı. Her ikisi de asla teslim olmamaya, doğuştan kazandıkları haklarını elden bırakmamaya, tacın bir gün onların olacağına daima inanmaya karar vermişti. Elizabeth hayat boyu sürdürdüğü bu alışkanlığından vazgeçmeyecekti, zengin, mutlu bir sarayın gözdesi olma, şerefiyle yaşama şansına karşılık bile. Suçlu da olabilirdi, suçsuz da, asla itiraf etmeyecekti.

"Kraliçeye ne diyeyim?" diye sordum uzun bir haftanın sonunda. Doktorlar onun bir kez daha iyileşiyor olduğunu belirtmişti, benim adıma saraya bir not iletebilirlerdi. Elizabeth iyileşmeye devam ederse sadece itiraf ettiği takdirde Noel'de zafer havasıyla saraya geri dönebilirdi.

"Ona bir tekerleme söyle," diye karşılık verdi Elizabeth anlamsız bir hainlikle. Sirtında minderleri, soğuk ayaklarının altında bir battaniyeye sarılmış sıcak tuğlasıyla koltukta oturuyordu.

Bekledim.

"Sen tekerlemeler söyleyen bir soytarı değil misin?"

"Hayır, Prensesim," dedim alçak sesle. "Sizin de bildiğiniz gibi benim soytarı yeteneklerim yok."

"O zaman gel ben sana bir tekerleme öğreteyim," dedi zalimliğini elden bırakmadan. "İstersen Kraliçe'ye bunu ya-

358 | Philippa Gregory

zabilirsin. İstersen bu cehennem deliğinin her penceresine kazıyabilirsin." Hüzünle bana gülümsedi. "Bak şöyle:

"Benden çok şüphelenildi Ama hiçbir şey kanıtlanamadı Dedi mahkûm Elizabeth.

"Sence de çok açık değil mi?"

Bir baş selamı verip Kraliçe'ye mektubumu yazmaya gittim.

XIŞ I55^I555

Bekledik, Noel geldi, geçti, Elizabeth başışlanmak için af dileylene kadar onunla kalmam emredildiğinden benim içimde de en ufak bir sevinç kalmamıştı. Woodstock buz gibiydi, dışarının soğuşunu sızdırmayan tek pencere, tütmeyen tek şömine yoktu. Yatakların üzerindeki çarşaf lar sürekli nemliydi, ayaklarımızın altındaki tahta döşemeler daima ıslak ıslaktı. Bu ev kışın çok zalimdi. Geldiğimde sağlığım iyiydi, buna rağmen ben bile amansız soğuk ve karanlıkta, geç basan alacakaranlık ve erken gelen şafak vakitlerinde bedenimin güçsüzleştiğini hissediyordum. Kule'de geçirdiği günlerde yeterince bitkin düşen Elizabeth'se çabucak endişeden hasta oluyordu, ev bir katil gibiydi.

Yemeklerden tat alamayacak kadar hastaydı, zaten yemekler de kıt ve yetersizdi. Kapıya gelen maskeli oyunculara camdan bakmaktan öte bir şey yapamayacak denli halsizdi. Onlara pencereden el sallıyordu, Elizabeth pohpoh-çulannı asla kaçırmak istemezdi, ancak onlar gider gitmez sedire yığılıyor ve kıpırtısız yatıyordu. Kat Ashley ateşe bir odun daha fırlatıyor, odunun içindeki buzlar erirken gıtır gıtır ses çıkartıyor, berbat berbat tütüyordu.

360 | Philippa Gregory

Babama iyi Noeller dilemek, onu çok özlediğimi ve yakında görmeyi umut ettiğimi söylemek üzere bir mektup yazdım. Daniel'a de iyi dileklerimi ileten bir not ilıştirdim. Birkaç hafta sonra, ocak ayının karlı günlerinde, Woodstock soğuk, şafaktan alacakaranlığa dek gri bir kâbus gibiyken ikisinden de birer mektup aldım. Babamın ki kısa ve şefkat doluydu, Calais'deki işinin

iyi olduğunu söylüyor, şehre indiğimde benden Londra'daki dükkânına uğrayıp kontrol etmemi rica ediyordu. Ardından Daniel'in mektubunu açtım.

Sevgili müstakbel eşim,

Sana Padua şehrinden yazıyor, yeni yıla iyi girmeni, bu mektup benden çıkıp sana ulaştığında iyi olmanı diliyorum. Babanın ve ailemin sağlığı Calais'de oldukça iyi, İngiltere'de işlerin yoluna girdiğini, Kraliçe'nin bebek beklediğini, Elizabeth'in de ülkeden ayrılıp Macaristan Kraliçesi Mary'yle yaşamaya gideceğini duyduğumuzdan beri her gün gözlerimiz seni arıyor. Elizabeth İngiltere'den ayrılır ayrılmaz annemin ve kız kardeşlerimin seni beklediği yere, Calais'ye geleceğini umut ediyorum.

Ben buradaki büyük üniversitede tıp okuyorum. Ustam buraya gelip İtalyanlar'ın, özellikle de Padua Üniversitesinin eczacılık yanında ikinci bir uzmanlık alanı olan cerrahlık öğrenmemi önerdi. Eğitimimle başıtı şişirmek istemiyorum ama Hannah, bu adamlar yaşamın sırlarını açığa çıkartıyor, insan bedenindeki bütün sinirlerin akışını izliyor ve Venedik'te ki, buraya yakın bir şehir, dünyanın vücudunda gelgitlerin ve nehirlerin nasıl aktığını da inceliyorlar. Burada olmanın, her gün her şeyi anlamaya bir adım daha yaklaşmamızın nasıl bir şey olduğunu sana anlatamam; kalbin atmasını sağlayan akışın iniş çıkışların-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 361

dan, nüvelerin damıtılmasından felsefe taşının bileşenlerine kadar..

Şaşıracaksın ama geçen ay Venedik'te hastalıkları zehir kullanarak yok etmede ve hastayı kurtarmada uzman bir papazın konuşmasını dinlerken John Dee'ye rastladım. Bay Dee burada öğretme yeteneği konusundaki ünüyle oldukça saygın. Öklit üzerine birders verdi, ben de katıldım ama on kelimesinin ancak birini anlayabildim. Onu yeni bir dünyanın kapılarını aralayan ve bildiğimiz her şeyi, en küçük tahıl tanesinden en büyük gezegene kadar her şeyi başka bir şekle büründürecek bu mekânda, bu adamlarla birlikte görünce artık ona başka bir gözle bakar oldum. Zehir gibi bir zihni var, şimdi ona neden o kadar saygı duyduğunu daha iyi anlayabiliyorum.

Mektubunu aldığıma ve yakında Prenses'e verdiği hizmetin sona ereceğini düşünmene çok sevindim, o zaman Kraliçe'den seni azat etmesini rica edeceğine inanıyorum. Şimdi birkaç sene İngiltere'den uzakta yaşayabilir miyiz, diye düşünüyorum. Hannah, aşkım, Venedik öyle heyecan verici bir şehir, hava öyle güzel, öyle iç açıcı, erkekler ve kadınlar öyle zengin, doktorlar öyle bilgili ki, burada kalmak ve tüm bunları seninle paylaşmak istediğim için beni suçlayamazsın. Burası refah ve güzellikler şehri, her yer yol yerine kanal ve göllerle dolu, herkes kapısının eşiğine kadar kayıkla gidiyor. Eğitim ve öğrenciler olağanüstü, her şey sorutabiliyor ve cevap alınabiliyor.

İlk mektubunu yeleğimin cebinde, kalbimin tam üzerinde taşıyorum. Şimdi Noel mesajını da onun yanına ekledim; keşke daha sık yazsan. Seni her gün düşünüyor, her gece rüyamda görüyorum.

362 | Philippa Gregory

Burada yeni bir dünya yaratıyoruz, gezegenlerin ve gelgitlerin hareketleri üzerine yeni bir bakış açısıyla. Tabii ki bir erkek ve bir kadın da aynı şekilde farklı bir biçimde evlenebilir. Seni hizmetkârım olarak değil, sevdiğim kadın olarak istiyorum. Seni temin ederim, o tatlı benliğini koruma özgürlüğünü elinden almayacağım. Bana yine yaz ve yakında geleceğini söyle. Her şeyimle seninim, tüm düşüncelerimle, sözlerimle, eylemlerimle, içimi böylesine umut ve heyecanla dolduran eğitimimle bile ki, bir gün bunları seninle paylaşacağımı bilmesem hiçbirinin anlamı olmayacaktı.

Daniel.

Daniel'in bana aşk vaat eden ikinci mektubu da birincisiyle aynı kaderi paylaştı, ateşe gitti ancak bu kez yarım düzine kez okunduktan sonra. Yok edilmeliydi, başka biri tarafından okunduğunda beni soruşturmaya kadar götürebilecek aykırı lakırdılarla doluydu. Ama ikinci mektubu yakarken çok üzüldüm. Bu mektupta büyüdükçe bilgeliğe yaklaşan genç bir adamın, evliliğini planlayan sözlü bir erkeğin, kendi seçtiği kadınla gelecekteki yaşamına bakan bir adam, güvenebileceğim bir erkeğin içten sesini duymuştum.

Soğuk, uzun bir kıştı ve Elizabeth'in sağlığı düzelmedi. Saraydan gelen haberler, Kraliçe'nin sağlıklı olduğu ve hamileliğinin iyi gittiği haberi burnu soğuktan kıpkırmızı, kürklere sarınmış, çatlak bir camdan buz gibi rüzgârların sarstığı bakımsız bahçeye bakarak yatan üvey kız kardeşi hiç mutlu etmedi.

KRALİÇENİN SOYTARISI • 363

Meclisin Katolik Kilisesi'ni yeniden kabul ettiğini ve üyelerin bir kez daha kilise çatısı altına kabul edildiği için sevinçten ağladığını duyduk. Bir zamanlar yasaklanmış olan Papalık kurallarının tekrar geçerli olması şerefine bir Şükran Günü düzenlenmişti. O gün Elizabeth babasının mirasının, erkek kardeşinin en büyük gurur kaynağının ablasının zaferi karşısında bir kenara fırlatıldığını gördüğünde çöktü. Ve o günden sonra Elizabeth her gün üç kez başı itaatle öne eğik duaya katıldı. Artık dualardan kaytarmak yoktu. Risk göze alamayacağı kadar yüksekti.

Sabahları daha aydınlık olmaya ve karlar erimeye, yerini buz gibi sularla dolu gölcüklere bırakmaya başladığında Elizabeth azıcık güçlendi ve yeniden bahçede yürümeye başladı, yanında ben incecik binici çizimlerle, soğuktan korunmak için bir battaniyeye sarınmış, buz gibi rüzgârdan yakınlardan koşturuyordum.

"Macaristan daha da soğuktur," dedi lafı uzatmadan. Görünüşe bakılırsa herkesin Kraliçe'nin gizli planlarını bildiğini ona söylemedim. "Macaristan'da şeref konuğu olacaksınız," diye cevapladım. "Kenarında oturabileceğiniz sıcak bir ateş olacaktır."

"Kraliçe bana ancak tek bir ateş yaktırır," dedi Elizabeth asık suratıyla. "Ve eğer Macaristan'a gidersem göreceksin, bana öyle bir ev olacak ki bir daha asla İngiltere'yi görmeme izin verilmeyecek. Gitmeyeceğim. İngiltere'den asla ayrılmayacağım. Sana sorarsa bunu böyle söyleyebilirsin. İngiltere'den katiiyen kendi rızamla gitmeyeceğim, İngiliz erkekleri ve kadınları da benim bir mahkûm olarak bohçala-nıp uzağa sepetlenmeme sessiz kalmayacak. Kız kardeşim yok ama dostlarım var."

364 | Philippa Gregory

Başım la onu onaylayıp politik davranarak sesimi çıkarmadım.

"Peki Macaristan olmazsa ki, bana bunu direk gelip söyleme cesareti bile henüz bulmuş değil, ne olabilir?" diye sordu yüksek sesle. "Ve yüce Tanrım, ne zaman?"

"Bahar 1555

Herkesi şaşırtarak ilk yumuşayan Kraliçe oldu. Amansız kış yerini yağmurlu ilkbahara bıraktığında Elizabeth saraya çağırıldı, itiraf etmesine gerek kalmadan ve ablasına tek bir kelime yazmamasına rağmen; bana da maiyetine katılmam emredildi, Prenses'in kalbinin değiştiğini iletmem istenmedi ki, bu zaten beklenen bir şey değildi. Elizabeth açısından bu onun istediği biçimde bir geri dönüş değildi, saraya neredeyse bir mahkûm gibi götürüldü, kimse bizi fark etmesin diye sabahları erken, akşamları geç saatte yol aldık, kimselere gülümseme ya da el sallama faslı olmadı. Şehrin etrafından dolaştık, Kraliçe, Elizabethan Londra'nın ana yollarında görünmemesini emretmişti ama dar patikalarda at sürerken kalbimin dehşetle çarptığını hissedip atımı yolun ortasına sürdüm ve Prenses'i durdurdum.

"Haydi yürü, soytarı," dedi kaba bir tavırla. "Tekmele de yürüsün."

"Tanrım bana yardım et, Tanrım bana yardım et," diye kekeledim.

"Ne oldu?"

366 | Philippa Gregory

Sör Henry Beclingfield'ın adamı benim kaskatı kesildiğimi görünce atını döndürüp yanımıza geldi. "Haydi, yürüyün," dedi kaba kaba. "Emirler hiç durmadan yol alın diyor."

"Tanrım," dedim tekrar. Ağzımdan daha fazlası çıkmıyordu.

"Kız kutsal soytarı," dedi Elizabeth. "Belki de bir şeyler gördü."

"Ben ona bir şeyleri gösteririm," dedi adam ve atımın yularını tutup hayvanı çekti.

Elizabeth yanımıza geldi. "Baksana kız kireç gibi bembeyaz ve titriyor," dedi. "Hannah? Ne oldu?"

Elizabeth elini omzuma dayamasa atımdan düşebilirdim. Asker dizini dizime yaslamış, semerimin üzerinde beni az da olsa desteklerken atımı çekştirmeye devam ederek diğer tarafa yöneldi.

"Hannah!" Elizabeth'in sesi çok uzaktan geliyordu. "Hasta mısın?"

"Duman," diyebildim. "Ateş."

Elizabeth şehre, işaret ettiğim yere doğaı baktı. "Ben koku falan almıyorum," dedi. "Bu bir uyarı mı, Hannah? Yangın mı çıkacak?"

Salak salak başımı iki yana salladım. Öyle dehşet içindeydim ki hiçbir şey söyleyemiyor ama sanki başka bir dünyadan bir çocuğun yatıştılamayan bir acıyla miyavlar gibi ağladığını duyuyordum. "Ateş," dedim alçak sesle. "Ateş."

"Ah, Smithfield ateşleri," dedi asker. "Kızın canını sıkan o olmalı. Onları diyorsun, değil mi kız?" Elizabeth'in aniden soran bakışlarına karşılık açıklama yaptı. "Yeni kanunlar. Kafirler yakılarak idam ediliyor. Bu-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 367

gün Smithfield'da yakılıyorlar. Ben kokuyu alamıyorum ama senin ufaklık duydu. Sarsıldı herhalde." Ağır eliyle yatıştırmak için omzuma hafifçe patlattı. "Haklısın," dedi. "Hoş değil."

"Yakılıyorlar mı?" dedi Elizabeth. "Kafirleri yakıyorlar mı? Yani Protestanlar'ı? Londra'da? Bugün?" Öfkeden gözü dönmüştü ama asker etkilenmedi. Ona göre benimle Elizabeth arasında pek bir fark yoktu. Biri dehşetle salaklaşmış, diğer öfkeden kudurmuş iki kadın.

"Hah," dedi kısaca. "Yeni bir dünya. Tahtta yeni kraliçe, yanında yeni kraliyet, kendilerine uyan yeni kanunlar. Yenilikleri kabullenen herkes tekrar eski inançlara geri döndü, çok da akıllılık etti. Bence iyi bir şey, Tann'ya şükür derim. Kral Henry, Papa'yla bozuştüğundan beri havamız da bozuldu, şansımız da. Ama artık Papa'nın kuralları geri geldi, Yüce Tanrı'mız İngiltere'yi yeniden kutsayacak, bir oğlumuz, veliahdımız olacak ve güzel havalar geri dönecek."

Elizabeth tek kelime etmedi. Belinden baharat kutusunu çıkarttı, elime döktü, kuru portakal ve yonca kokusunu alabilmem için elimi burnuma kaldırdı. Koku burnumdaki yanık et kokusunu gidermedi, hiçbir şey o anıyı hafızamdan silemezdi. Kazıklardakilerin haykırıışlarını bile duyabiliyordum, ailelerine alevleri körüklemeleri, daha çok tutuşturucu yağmaları için yalvarıyorlardı, böylece kavru lan bedenlerinin kokusunu duya duya, acı içinde yavaş yavaş değil, biraz daha çabuk öleceklerdi.

"Anne," diye hıçkırıışma boğuldum, ardından çenemi sıktım.

Buz gibi bir sessizlik içinde Hampton Court'a yol aldık ve muhafızıyla gelen iki mahkûm gibi karşılandık. Sanki bizi karşılamaya utanıyormuş gibi apar fopar arka kapıdan

368 | Philippa Gregory

içeri soktular. Ancak özel odalarının kapısı kapatılıp kilitlenir kilitlenmez Elizabeth dönüp soğuk ellerimi ellerine aldı. "Ben duman kokusu falan almadım, kimse almadı. Asker sadece bugün yakılacaklarını biliyordu ama kokuyu duymuyordu," dedi.

Yine bir şey söylemedim.

"Görme yeteneğindi, değil mi?" diye sordu merakla. Boğazımı temizledim, gırtlığımdaki o garip kokuyu, insan eti kokusunu hatırladım. Elimle yüzümün isini temizledim ama elim tertemizdi.

"Evet," diye itiraf ettim.

"Bana bunların olacağını haber vermen için seni bana Tanrı gönderdi," dedi. "Bunu bana başkaları da söyleyebilirdi ama sen oradaydın; yüzünde bütün dehşeti gördüm." Başım la onayladım. Ağzımdan istediğı her lafı alabiliyordu. Gördüğünün benim kendi dehşetim, bir pazar günü, her pazar yaptıkları gibi ki diğer herkes için dînî ve eğlenceli bir gelenek, bir gösteriydi, kendi annemi kazağı bağlamak üzere evden çıkardıklarında duyduğum dehşet, annemin ölümü, çocukluğumun sona eriş i olduğunu biliyordum. Prenses Elizabeth pencereye gitti, diz çöktü ve yumuşacık başını ellerine aldı. "Yüce Tanrım, bana gördükleriyle bu elçiyi gönderdiğin için sana teşekkür ederim," dediğini duydum alçak sesle. "Anlıyorum, bugün kaderimi anlıyorum, daha önce hiç anlamadığım bir biçimde. Beni tahtıma çıkar ki, sana ve insanlarıma olan görevlerimi yerine getire-bileyim. Amin."

Ben, "Amin," demedim, duasına katılıp katılmadığımı görmek için etrafına bakınmasına rağmen; en ruhani anlarda bile Elizabeth asla yandaşlarını saymayı ihmal etmezdi. . Ama ben annemin yanarak ^İmp sine izin veren ^ ^nn'yn

KRALİÇENİN SOYTARISI | 309

dua etmeyecektim. Meşalecilerin sesini dinleyen o Tanrı'ya dua edemezdim. Ne Tann'yı istiyordum, ne de O'nun dinini. Tek istediğim saçımdaki, tenimdeki, burun deliklerimde-ki kokudan arınmaktı. Yüzümdeki is i silmek istiyordum.

Ayağı kalktı. "Bunu unutmayacağım," dedi uzatmadan. "Bana bugün yeni bir bakış açısı kazandırdın, Hannah. Daha önce de biliyordum ama bugün gözlerinde gördüm. Ben bu ülkenin kraliçesi olmalı ve bu dehşete bir son vermeliyim."

Akşam, yemekten evvel, Kraliçe'nin odalarına çağınıld ım ve Majesteleri'ni Kral ve sarayın yeni üyesi, yeni gözck ^ îe toplantıdayken buldum; başpiskopos ve papalık elçisi Kardinal Reginald Pole'la. Adamı görmeden evvel kabul odasına girmiş bulundum, görmüş olsam eşikten içeri adımımı bile atmazdım. Hemen içgüdüsel olarak adamdan çok korktum. Keskin, insanı delip geçen gözleri vardı ki, bu gözler günahkârlara da, azizlere de boyun eğmeden bakıyordu. İnançları yüzünden hayatı boyunca sürgün yaşamıştı ve tıpkı kendi inançlarına yapıldığı gibi

herkesin gerçek dine dönüp dönmediğinin ateşle sınanması gerektiğinden hiç şüphesi yoktu. İçimden beni görürse, bir saniyeliğine bile olsa, kokumu hemen alacağını ve bir Marano, dönecek bir Yahudi olduğumu hemen anlayacağını, Kral, Kraliçe ve kendisinin birlikte yeniden inşa ettikleri Katolik İngiltere'de beni en azından İspanya'ya, ölümüne geri göndereceklerini ya da mümkünse İngiltere'de idam ettireceklerini düşündüm.

İçeri girdiğimde bana döndü, gözleri kayıtsız üzerinde dolaştı ama Kraliçe masadan kalkıp beni karşılamak için elleri uzattı. Ona koşup ayaklarının dibine diz çöktüm.

370 | Philippa Gregory

"Majesteleri!"

"Küçük soytarım," dedi şefkatle.

Başımı kaldırıp ona baktım ve hemen hamileliğin getirdiği değişiklikleri fark ettim. Rengi iyiydi, yanakları al al olmuştu, yüzü dolgunlaşıp yuvarlaklaşmış, gözleri sağlıklı pırıl pırıl olmuştu. Karnının gurur dolu şişkinliğini korsesiyle bol kesim elbisesi ancak kısmen örtebiliyordu, içimden büyüyen bebeğine yer açabilmek için her gün korsesinin iplerini biraz daha gevşek bağlatmak ne kadar gurur veriyordur kim bilir, diye geçirdim. Göğüsleri de dolgunlaşmıştı, bütün yüzü ve bedeni mutluluğunu, doğurganlığını dışa vuruyordu.

Elini kutsamak için başıma koyarken odadaki iki adama döndü. "Bu benim küçük sevgili soytarım, Hannah. Kardeşimin ölümünden beri yanımda. Şu andaki sevincimi paylaşabilmek için benimle upuzun bir yol kat etti. Sadık ve sevecen bir kız, onu özel bir görevle Elizabeth'e, o da Han-nah'yı seviyor, eşlik etmesi için göndermiştim." Bana döndü. "O da burada mı?"

"Yeni geldi," dedim.

Ayağa kalkmam için omzuma dokundu, ihtiyatla bacaklarımın üzerinde yükselirken adamlara baktım.

Kraliyet karısı gibi parlamıyordu, sınırsız güce ve Al-hambra'nın güneşli havasına alışkın bir adam olarak İngiliz siyasetiyle uğraşarak geçirdiği günler ve İngiltere'nin havası ona yaramamış gibi yorgun ve bezgin görünüyordu.

Kardinalin müthiş sofü görünümü ince, hoş bir yüzü vardı. Bıçak gibi keskin gözleri gözlerimi, ağzımı, ardından uşak giysilerimi taradı. Bana bakar bakmaz, bir süzüşte kafirliğimi, arzularımı ve kabullenmekte zorlanmama, ödünç giysilerifne rağmen kadınlığa adım atan bedenimi gördüğünü düşündüm.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 371

"Kutsal bir soytarı mı?" diye sordu, duygusuz bir tonla.

Başımı önüme eğdim. "Öyle diyorlar, Ekselansları." Utancımdan kıpkırmızı oldum, ona İngiliz dilinde nasıl hitap edeceğimi bilmiyordum. Daha önce sarayda bir kardinalimiz yoktu.

"Görüntüler mi geliyor?" diye sordu. "Sesler mi duyuyorsun?"

Çok açıktı ki herhangi bir abartı mutlak bir şüpheyle karşılanacaktı. Bu adam tiyatroları yutacak tipte biri değildi.

"Nadiren," dedim hiç uzatmadan, aksanımın mümkün olduğunca İngiliz aksanına benzemesine özen göstererek. "Ve ne yazık ki hiçbir zaman kendi isteğimle olmuyor."

"Benim kraliçe olacağımı gördü," dedi Mary. "Ve erkek kardeşimin öleceğini bildi. İlk efendisin dikkatini de Fleet Sokak'ta bir melek görerek çekti."

Kardinal gülümsedi, ince asık suratı hemen aydınlandı, o an hem yakışıklı, hem de çekici bir adam olduğunu fark ettim. "Melek mi?" dedi. "Neye benziyordu? Melek olduğunu nereden bildin?"

"Başka beylerle birlikteydi," dedim sıkıntıyla. "Çok zor görebildim çünkü bembeyaz parlıyordu. Sonra kayboluver-di. Sadece bir an oradaydı, sonra yok oldu. Onun melek olduğunu diğerleri söyledi, ben değil."

"Ne mütevazı bir kâhin," diye gülümsedi kardinal. "Aksanına bakılırsa İspanyol'sun?"

"Babam İspanyol ama artık İngiltere'de yaşıyoruz," dedim temkinle. Kraliçe'ye doğru yarım adım yaklaştığımı fark edip anında olduğumda yerde dondum. Kasılıp gerilmeme-liydim, bu adamlar korkunun kokusunu hemen alıverirdi.

Ama kardinal benimle pek ilgilen/medi. Kral'a gülümsedi "Bi7e bir şeyler hakkında öğüt verebilir.misin, kutsal

372 | Philippa Gregory

soytarı? İngiltere'de nesillerdir uygulanmakta olan Tanrı'nın işleriyle meşgulüz. Ülkeyi yeniden kiliseye döndürüyoruz. Uzun zamandır kötü olanı iyiye çeviriyoruz. Meclis binasındaki insanların sesleri bile Tanrı tarafından yönlendiriliyor." Durakladım. Bunun cevap bekleyen bir

sorudan ziyade dümdüz bir cümle olduğu çok açıktı. Ama Kraliçe konuşmamı bekleyerek bana bakıyordu.

"Bence nezaketle yapılmalı," dedim. "Ama tabii bu benim naçizane fikrim. Sadece keşke nezaketle yapılabilse diye düşünüyorum."

"Hızlı ve güçlü bir biçimde yapılmalı," dedi Kraliçe. "Ne kadar uzun sürerse o kadar şüphe uyandırır. Yüzlerce minik değişiklik yapılacağına bir kez ve temiz olsun."

Her iki adam da ikna olmamış gibi ona baktı. "Kimse ikna edebileceğinden fazla insanı suçlamamalı," dedi kocası, Avrupa'nın yarısının hâkimi.

Kraliçe'nin kocasının sesiyle birlikte eridiğini gördüm ama fikrini değiştirmede. "Bu insanlar dikkafalı," dedi. "Seçme şansı tanındığında asla seçemezler. Beni zavallı Jane Grey'i idam etmeye zorladılar. O onlara seçme şansı vermişti ve seçemediler. Elmadan eriğe koşan, her birinden bir lokma ısırp her şeyi mahveden çocuklar gibiler."

Kardinal, Kral'a dönüp başını salladı. "Majesteleri haklı," dedi. "Değişiklik üstüne değişiklik gördüler. İyisi mi bütün ülkeye yemin ettirmeli, bir kez ve işi bitirmeli. O zaman kafirliğin kökünü kurutup yok eder, ülkeye huzur getiririz, hem de eski geleneklerle ve bir vuruşla."

Kral düşünceli düşünceli baktı. "Çabuk ve açıkça yapmalıyız ama aynı zamanda merhametle," dedi. Kraliçe'ye döndü. "Kiliseye olan tutkunuzun farkındayım ve bunu takdir ediyorum. Ama insanların şefkatli bir anne olmalısınız. Zorlanmaktan ziyade ikna edilmeliler"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 373

Kraliçe şirin şirin elini şişkin göbeğinin üzerine koydu. "Gerçekten şefkatli bir anne olmak istiyorum," dedi.

Kral elini karısının elinin üzerine yasladı, sanki korsenin üzerinden rahimdeki bebeklerinin kıpırtılarıyla tekmelerini hissedebilirlermiş gibi. "Biliyorum," dedi. Bunu benden daha iyi kim bilebilir? Birlikte minik oğlumza kutsal Katolik bir miras bırakacağız, böylece tahta geçtiğinde burada ve İspanya'da, Hristiyan aleminin en büyük topraklarına ve dünyanın görüp göreceği en büyük barışa hükmederken bir değil, iki kez kutsanmış olacak."

Will Somers akşam yemeğinde şaklabanlık yapıyordu, ben yerime geçerken bana göz kırptı. "Bunu izle," dedi. Cepkeninin manşetlerinden iki küçük top çıkardı, bunları havaya attı, ardından bir tane daha ekledi, bir tane daha, sonunda dört tane top havada uçuyordu.

"Yetenek," dedi.

"Ama komik değil," dedim.

Karşılık olarak, tamamıyla dikkati dağılmış gibi havadaki topları yok sayarak kavisli yüzünü bana döndü. Anında toplar etrafımıza indi, masaların üzerinde sekti, maşrapaları devirdi, şaraplar her yere saçıldı.

Kadınlar çığlıklar atarak elbiselerini kurtarmak için ayağa fırladı. Will sebep olduğu kargaşaya şaşkınlıktan bön bön ba-kakaldı; İspanyol soyluları İngiliz sarayında mayıs şenliği gibi aniden gelişen kargaşaya gülerek haykırıyordu, Kraliçe elini beline koyarak gülümserken, "Will, dikkatli ol!" diye bağırdı.

Will ona dönüp burnu dizlerine değene dek eğildi, ardından pırl pırl bir suratla doğruldu. "Suç benim değil, kutsal soytarınızın." dedi. "Dikkatimi dağıttı."

374 | Philippa Gregory

"Öyle mi? Senin böyle bir kargaşa yaratacağını mı gördü?"

"Hayır, Majesteleri," dedi şirin şirin. "Onun bir şey gördüğü falan yok. Onu tanıdığım günden beri, sizin hizmetinizde ve ruhani bir kıza göre oldukça iştahlı olduğu bunca zamandır herhangi bir zillinin söyleyebileceklerinden öte bir şey dediğini duymuş değilim."

Ben hem gülüyor, hem de itiraz ediyordum, Kraliçe kahkahalarla gülüyor, Kral espriyi anlamaya çabalayarak gü-lümsüyordu. "Bana bak, Will!" diye azarladı Kraliçe. "Çocuğun görme yeteneği var, biliyorsun!"

"Görme yeteneği olabilir de konuşma yeteneği yok," dedi Will neşeyle. "Çünkü şimdiye dek duymaya değer bir şey söylemiş değil. Ama iştahı yerinde nazar değmesin, eğer onu yesin diye sarayda tutuyorsanız. Olağanüstü bir tüketici."

"Will!" diye haykırdım.

"Tek kelime duymadım," diye üsteledi Will. "Sizin ada-mınrz gibi işte. Sadece adı var."

Bu İspanyol gururunun kaldıramayacağı kadar ağır bir laftı. İngilizler espriye gürleyerek güldü ama İspanyollar şakayı kavrar kavramaz kaşlarını çattı ve Kraliçe'nin gülümsemesi aniden yok oldu.

"Yeter," dedi. sertçe.

Will bir baş selamı verdi. "Ama tıpkı Kral gibi, kutsal soytarının benim gibi basit bir komik soytarının anlayamayacağı kadar yüce yetenekleri var," diye çevirdi hemen.

"Öyle mi, neymiş?" diye bağırdı biri.

"Kral kraliyetin en zarif hanımını mutlu ediyor, bense sadece çabalıyorum," dedi Will itinayla.

"Kutsal soytarıysa Kraliçe'ye kalbini getirdi, tıpkı kraliyet hazretlerinin yaptığı gibi"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 375

Kraliçe bu toparlamayı başıyla onayladı ve Will'e eliyle diğer kahyaların yanına geçip oturmasını işaret etti. Will yanımdan geçerken göz kırptı. "Komikti," dedi kararlı bir sesle.

"İspanyollar'ı sinirlendirdin," diye mırıldandım. "Bana da çamur attın."

"Sarayı güldürdüm," diye savundu kendini. "Ben İngiliz sarayının İngiliz soytarısıyım. İspanyolları kızdırmak benim görevim. Sense zerre kadar önemli değilsin. Sen bir un tanesisin, evlat, benim esprilerimin çarkında bir un tanesisin."

"Sen de çok ufalıyorsun insanı," dedim, hâlâ bozuk bozuk.

"Tanrı gibi desene," dedi, belirgin bir tatminle.

O gece Leydi Elizabeth'e iyi geceler dilemeye gittim. Geceliğini giymiş, omuzlarına bir şal atmış, ateşin yanında oturuyordu. Parlak korlar yüzüne ve omuzlarına düşen, sönmek üzere olan ateşin ışığında neredeyse ışıklar saçan saçlarına bir sıcaklık katıyordu.

"İyi geceler, Leydim," dedim alçak sesle, başımı eğerek.

Başını kaldırdı. "Ah, küçük hafiye gelmiş," dedi nahoş nahoş.

Yeniden baş selamı verip gitmemi emretmesini bekledim.

"Kraliçe beni huzuruna çağırdı, biliyorsun," dedi. "Yemekten hemen sonra, kız kardeşler arasında özel, sevgi dolu bir muhabbet. İtiraf etmek için bana verilen son şanstı. Ve yanılmıyorsam o zavallı İspanyol odada bir yerlere gizlenmiş, her kelimeyi tek tek dinliyordu. Büyük olasılıkla her ikisi de, o dönek Pole denen herif de "

376 | Philippa Gregory

Devam eder belki diye bekledim.

Omuz silkti. "Her neyse," dedi umursamaz bir tavırla. "Hiçbir şey itiraf etmedim, her konuda masumum. Veliht benim ve beni öldürmenin bir yolunu bulmadıkça bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok, mahkemeye çıkmayacağım, evlenmeyeceğim, ülkeyi terk etmeyeceğim. Öylece bekleyeceğim."

Hiçbir şey demedim. Her ikimiz de Kraliçe'nin yaklaşan doğumunu düşünüyorduk. Sağlıklı bir oğlan Elizabeth'in boşa beklediği anlamına gelirdi. Şimdi, halen veliaht durumundayken evlenmesi en iyisi olurdu, yoksa o da sonunda ablası gibi olacaktı; geçkin bir gelin ya da daha kötüsü kız kurusu bir teyze.

"Ne kadar daha bekleyeceğimi bilmek için neler vermezdim," dedi dobra dobra. Tekrar baş selamı verdim.

"Üf, git başımdan," dedi sinirlenerek. "Beni saraya uyku öncesi ablamdan vaaz dinlemek için getirdiğini bilseydim asla gelmezdim."

"Üzgünüm," dedim. "Ama her ikimiz de sarayın sizin için Woodstock'taki o dondurucu ahırdan daha iyi bir yer olduğunu düşünmüştük."

"O kadar da kötü değildi," dedi suratını asarak. "Prensesim, orası domuz yuvasından daha berbat bir yerdi."

Bu lafıma güldü, gerçek bir genç kız kahkahasıyla. "Doğru," diye itiraf etti. "Ve Mary'den azar işitmek o müziç Bedingfield'ın beni gözlemesinden daha iyi. Haklısın, galiba burası daha iyi. Sadece..." Durdu, ayağa kalktı ve tüten kütüğü terliğinin ucuyla şömineye itti. "Ne kadar daha bekleyeceğimi bilmek için neler vermezdim," diye tekrarladı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 377

Noel mektubunda rica ettiği üzere her şeyin yerli yerinde durduğunu kontrol etmek için babamın dükkânına gittim. Burası artık ıssız bir yerdi; kışın fırtınada seramiklerden biri düşmüştü ve eski yatak odamın kireç duvarı nemden kabarmıştı. Baskı makinesinin üzeri tozla örtülüydü ve alet tozların altında dışarı çıkıp kelimeleri haykırmayı bekleyen saklanmış bir canavar gibi duruyordu. Ancak insanlar sadece papazdan dinlesin, kendisi okumasın diye İncilin bile toplatıldığı bu yeni İngiltere'de hangi kelimeler yasak değildi? Tanrı'nın adı bile yasaklanmışken hangi kitaplara izin verilecekti? Babamın koca bir raf dolusu kitaplarına ve kitapçıklarına baktım; yarısı şimdi kafir kitabıydı ve burada bizim yaptığımız gibi bunları bulundurmamak suçtu.

İçime müthiş bir bitkinlik ve korku çöktü. Kendi güvenliğimiz için ya burada bir gün kalıp babamın kitaplarının hepsini yakmalı, ya da buraya bir daha asla gelmemeliydim. Smithfield'daki dükkânlara balya balya odun ve meşale depolanmışken benim gibi bir geçmiş olan bir kız bu tür kitapların bulunduğu bir odada olmamalıydı. Ama bunlar ser-vetimizdi, babam İspanya'da yaşadığı seneler boyunca bunları biriktirmiş, İngiltere'de yaşadığı vakitte de toplamıştı. Her biri eğitilmiş insanların yüzlerce senelik emeğinin mey-vesiydi ve ben bunların sadece sahibi değil, gardiyanıydım. Kendi paçamı kurtarmak için bunları yakarsam iyi bir muhafız sayılmazdım.

Kapıya vuruldu, dehşetle yerimden fırladım. Çok ürkek bir muhafızdım. İsmimin peşindeki suçlu unvanlarımla birlikte baskı odasının kapısını kapatıp dükkânın iç kısmına geçtim ama gelen komşumuzdu.

378 | Philippa Gregory

"Senin girdiğini gördüm sandım," dedi neşeyle. "Baban hâlâ Fransa'dan dönmedi mi? İyi geldi, herhalde?"

"Öyle sanırım," dedim nefesimi toparlamaya çalışarak.

"Sana bir mektup var," dedi. "Sipariş mi acaba? Belki de bana devredersin?"

Kâğıda şöyle bir göz gezdirdim. Üzerinde Dudley mührünün ayısı ve değneği vardı. Fazlasıyla kayıtsız bir ifade takındım. "Bir okuyayım, efendim," dedim kibarca. "Deponuzda mevcut olanlardan isteniyorsa siparişi size veririm."

"El yazmaları da bulabilirim, biliyorsun," dedi hevesle. "Tabii yasaklı olmadıkları sürece. Teoloji yok, tabii bilim, astroloji, gezegenlerle ya da gezegenlerin ışınlarıyla ya da gelgitlerle ilgili çalışmalar da. Yeni bilimlerle ilgili herhangi bir şey, İncil'i sorgulayan çalışmalar olmaz. Geri kalan her şey olabilir."

"Geri kalan bir şey olduğunu sanmıyorum, saydıklarınızı deponuzda bulundurmuyorsanız," dedim acı acı, John Dee'nin senelerce her şeyi sorgulayan çalışmalarını düşünerek.

"Eğlence kitapları var," diye açıkladı. "Ve kilisenin onayladığı biçimde yazılmış Kutsal Tanrı'mızla ilgili yazılar. Ama sadece Latince. İsmimi verirsen saraydaki hanımlardan ve beylerden de sipariş kabul edebilirim."

"Tabii," dedim. "Ama bir soytarıya kitapların bilgeliğinden bahsetmiyorlar."

"Etmiyorlardır. Olur da ederlerse..."

"Ederlerse onları size gönderirim," dedim, bir an evvel gitmesi için.

Başını sallayıp kapıya yöneldi. "Görünce babana iyi di-• leklerimi ilet," dedi. "Dükkân sahibi yeni bir kiracı bulana

KRALİÇENİN SOYTARISI | 379

kadar baskı makinesini burada tutabileceğini söyledi. İşler hâlâ kesat..." Başını iki yana salladı.

"Kimsede para yok, veliahdı bekleyip güzel günler umut ederken kimsenin iş falan açmaya niyeti de yok. İyi değil mi kendisi? Tanrı onu kutsasın, Kraliçe yani? İyi görünüyor mu? Bebeğini taşıyabiliyor, değil mi?"

"Evet," dedim. "Doğuma sadece birkaç ay kaldı." "Tanrı onu daim etsin, minik prens," dedi yan komşu ve adanmış bir Hristiyan gibi haç işareti yaptı. Hiç beklemeden işareti ben de tekrarlayıp çıkması için ona kapıyı tuttum.

Kapıyı sürgüler sürgülemez mektubu açtım.

. Sevgili Bayan Oğlan,

Eski bir dost için bir dakikan varsa seni görmek beni çok memnun edecektir. Çizim için kâğıda, iyi kurşun ve mürekkepli kalemlere ihtiyacım var, vakit güzellikten başka hiçbir şeyle uğraşılmayacak kadar kötü, o yüzden ben de teselli için kendimi şiire verdim. Dükkânında bu tür şeyler varsa müsait olduğunda lütfen getir. Robert Dudley. (Beni Kule'deki evimde beklerken bulabilirsin, ziyaretçilere her gün açığım, randevu almana gerek yok.)

Pencereden aşağıdaki çimenliğe bakıyordu, masası ışığı kaçırmamak için cama yanaştırılmıştı. Arkası bana dönmüştü, döndüğünde odayı arşınlamış, çoktan yanına varmışım. Vakı kaybetmeden kollarına atıldım, bana bir çocuğu, sevdiği bir kız çocuğunu kucaklayan bir adam gibi sarıldı. Ama ben onun kollarının bana dolandığını hissettiğim anda bir kadının arzularıyla onu kucakladım.

380 | Philippa Gregory

Bunu hemen fark etti. Kollarında arzulu bir kadının varlığını anlayacak kadar uzun zaman zamparalık yapmıştı. Hemen beni bıraktı, geriledi, sanki kendi arzularının benimkilere karşılık vermesinden korkar gibi.

"Bayan Oğlan, beni çok şaşırttın! Genç bir kadın olmuşsun."

"Farkında değilim," dedim. "Düşünecek başka bir dolu şey vardı."

Zehir gibi beyni hiçbir kinayeyi kaçırmayarak beni başıyla onayladı. "Dünya çok hızlı değişiyor," dedi.

"Doğru," dedim. Kapiya göz attım, güvenli bir biçimde kapalıydı.

"Yeni Kral, yeni kanunlar, yeni kilise yönetimi. Elizabeth iyi mi?"

"Hastaydı," dedim. "Ama şimdi daha iyi. Hampton Co-urt'ta, Kraliçe'yle birlikte. Ben de Woodstock'tan yeni geldim."

Başını salladı. "Dee'yle görüştün mü hiç?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Sen görüştün mü?"

"Venedik'te olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi, Bayan Oğlan. Ve oradan Calais'ye, babana bir paket gönderdi, baban da paketi dükkâna gönderecek, senin bana getirmen için, eğer senin için de uygunsa."

"Paket mi?" diye sordum endişeyle.

"Aslında bir kitap."

Bir şey söylemedim. İkimiz de yanlış kitabın beni ipe göndereceğini gayet iyi biliyorduk.

"Kat Ashley hâlâ Prenses'in yanında mı?"

"Tabii."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 381

"Kafa gizlice söyle, biri ona kurdele satmak isterse hiç reddetmesin."

Anında geriledim. "Lordum..."

Robert Dudley otoriter elini bana uzattı. "Bugüne dek seni hiç tehlikeye attım mı?"

Wyatt'in entrikalarını, o sırada anlamadığım bir dolu tehlikeli mesaj iletip durduğumu hatırlayarak bir an durakladım. "Hayır, Lordum."

"O zaman bu mesajı da ilet ama başka kimseden herhangi bir mesaj alma ve Kat'a hiçbir şey söyleme, sana ne sorarsa sorsun. Ona kurdeleleri almasını söyleyip John Dee'ye kitabını götürdükten sonra artık işin seninle ilgili kısmı bitti demektir. Kitap masum bir kitap, kurdeleler de kurdelen öte bir şey değil."

"Bir entrika planlıyorsunuz," dedim hoşnutsuz bir tavırla. "Ve beni de içine itiyorsunuz."

"Bayan Oğlan, bir şeyler yapmalıyım. Bütün gün şiir yazamam ki."

"Kraliçe bir zaman sonra sizi bağışlayacak, sonra evinize dönebilirsiniz..."

"Beni asla bağışlamayacak," dedi çekinmeden. "Bir değişiklik, köklü bir değişiklik olana kadar beklemem gerekiyor ve beklerken çıkarlarımı korumalıyım. Elizabeth Macaristan'a gideceğini biliyor, değil mi, ya da herhangi başka bir yere?"

Başıyla onayladım. "Ülkeyi terk etmemeye ve evlenmemeye kesinlikle kararlı."

"Kral Phillip şimdi onu sarayda tutacak ve onunla dost olmaya çalışacaktır, bence."

"Neden?"

382 | Philippa Gregory

"Tek bir bebek, üstelik henüz doğmamış, tahtı garantilemeye yetmez," diye belirtti. "Ve sırada Elizabeth var. Kraliçe bebeği doğururken ölürse adamın yeri sarsılır; İngiltere'de kapana kısılmış, yeni bir kral, üstelik karısının halkı ona düşmanken."

Onu onayladım.

"Ayrıca Elizabeth'i veliahtlıktan atarsa bir sonraki veliaht Mary olur, Fransız Prensi'nin karısı. Sence sevgili İspanyol Kralımız Phillip, İngiltere tahtında Fransa kralının oğlunu görmek yerine şeytan görmeyi bile tercih eder mi, etmez mi?"

"Himm."

"Kesinlikle," dedi sessiz bir tatminle. "Elizabeth'e artık Phillip, Kraliçe'nin meclisinde olduğu için eskisinden daha güçlü konumda olduğunu hatırlatabilirsin. Orada doğru dürüst düşünebilen pek adam yok ama Phillip belli ki düşünebiliyor. Gardiner hâlâ Kraliçe'yi Elizabeth'i piç ilan edip veliahtlıktan etmesi için ikna etmeye çalışıyor mu?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Robert Dudley gülümsedi. "Kalıbımı basarım çalışıyordun Aslında öyle olduğunu biliyorum."

"Haber alamayan ya da ziyaretçisi olmayan, dostlarından edilmiş bir mahkûm olarak çok şey biliyorsunuz," dedim alayla.

O baş döndürücü esmer gülümsemesiyle gülümsedi. "Hiçbir dost bana senin kadar yakın değil, tatlım."

Gülümsememeye çabaladım ama yüzümün onun bu ilgisi karşısında yanmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Gerçekten kocaman bir kadın olmuşsun," dedi. "Uşak giysilerinden çıkmanın vakti gelmiş, kuşum. İzdivaç zamanın gelmiş."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 383

Aklıma Daniel geldi, Lord Robert'ın bana 'tatlım' ve 'kuşum' dediğini duysa yapıştıracağı anlamı düşündüm ve hemen kıpkırmızı oldum.

"Damat nasıl bakalım?" diye sordu Lord Robert, masasının başındaki sandalyeye çöküp çizimlerini masaya saçılmış kâğıtların üzerine dayarken. "Takım elbisesini mi ütölüyor? Tutkulu mu? Aceleci mi?"

"Padua'da, çok meşgul," dedim sessiz bir gururla. "Üniversitede tıp okuyor."

"Peki bakire gelinini almaya ne zaman geliyor?"

"Elizabeth'in hizmetinden azat edildiğimde," dedim. "Onunla Fransa'da buluşacağım."

Düşüncelere dalarak başını salladı. "Artık arzulanacak bir kadın olmuşsun, biliyorsun, değil'mi, Bayan Oğlan? Artık seni eskisi gibi küçük kız-oğlan çocuğu gibi görmüyorum."

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissediyordum ama efendisinin gülümsemesiyle kendinden geçmiş şirin bir hizmetçi gibi görünmemek için gözlerimi kaçırmadım. Başımı dimdik tuttum ve gözlerinin yalar gibi üzerimde dolaşmasını seyrettim.

"Sana bir çocukken asla sahip olmayı düşünmedim," dedi. "Bana uymayan bir günah."

Arkasından gelecekleri bekleyerek onu başımla onayladım.

"Eğitmenime kâhinlik ederken de öyle," dedi. "İkinizi de senin yeteneklerinden mahrum etmek istemedim."

Sesimi çıkarmadım.

"Ama yetişkin bir kadın, başka birinin karısı olduğunda bana gelebilirsin, eğer beni arzularsan," dedi. Sesi alçak, sıcacık, olağanüstü Kışkırtıcıydı. "Seni sevmek isterim, Han-

384 | Philippa Gregory

nah. Seni kollarımın arasına alıp kalbinin gılgın gibi attığını hissetmek isterim, tıpkı şimdi olduğu gibi sanırım." Durakladı. "Haklı mıyım? Kalbin hızla çarpıyor mu? Boğazın kupkuru, dizlerinin bağı çözülmüş, arzuların kabarmış?"

Sessizce ve dürüstçe onu onayladım.

Gülümsedi. "O zaman ben masanın bu tarafında duracağım, sen de o tarafında ve artık bakire, genç bir kız olmadığında seni arzuladığımı hatırlayacak ve bana geleceksin."

Daniel'a saygı göstermeli, gerçek aşkıma itiraz edip Lord Robert'ın kendini beğenmişliğine öfkeyle karşılık vermeliydim. Ama onun yerine kabul eder gibi gülümsedim, yavaşça geriledim, bir adım, bir adım daha, kapıya vardım.

"Tekrar ziyaret ettiğimde size bir şey getirmemi ister misiniz?" diye sordum.

Başını salladı. "Ben seni çağırtana kadar gelme," diye emretti sakın sakın, benim arzularıma çok uzak bir tavırla. "Mesajları ilettikten sonra da Kat Ashley ve Elizabeth'ten kendi iyiliğin için uzak dur, kuşum. Seni isminle çağırtma-dıkça da bana gelme."

Peki der gibi başımı salladım, arkamdaki tahtayı hissedip titreyen parmaklarımla kapıyı tıklattım.

"Ama beni çağırtacaksınız, değil mi?" diye üsteledim ürkek sesimle. "Beni öyle unutup gitmeyeceksiniz?"

Parmaklarını dudaklarına götürüp bana bir öpücük üfledi. "Bayan Oğlan, etrafına bir bak, beni beğenen erkek ve kadınlardan oluşan bir saray mı görüyorsun? Sen ve karımdan başka ziyaretçim yok. Beni seven iki kadın dışında herkes kabuğuna çekildi. Seni sık çağırtmıyorum çünkü seni tehlikeye atmak istemiyorum. Sarayın ilgisini üzerine çekmek, kimliğini, nereden geldiğini, kimlere sadık olduğunu araştırmalarını isteyeceğini hiç sanmam, şandı büe. Seni sa-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 385

dece sana işim düştüğünde ya da seni görmeden bir gün daha geçiremeyeceğimi hissettiğimde çağırtıyorum."

Asker arkamdaki kapıyı ardına dek açtı ama ben kımıl-dayamadım.

"Beni görmek hoşunuza gidiyor mu?" diye fısıldadım. "Bazen beni görmeden bir gün daha geçiremeyeceğinizi mi söylediniz?"

Gülümsemesi bir dokunuş kadar sıcacık ve aynı derecede umursamazdı. "Seni görmek benim için dünyanın en büyük zevklerden biri," dedi en tatlı sesiyle. Ardından asker dirseğimi tuttu ve odadan dışarı çıktım.

İlkbahar - Yaz 1555

Hampton Court'ta Kraliçe'nin doğum odası hazırlandı. Yatak odasının arkasındaki özel odaya kutsal ve cesaret verici desenleri özenle seçilmiş en şık halılar asıldı. Pencereleler odaya kesinlikle hava girmeyecek biçimde kapatıldı. Kraliçe doğum sancıları otuz dokuz yıllık bedenini yırtarken güç alabilsin diye yatağın direklerine upuzun ve ürkütücü kayışlar bağladılar. Yatağa Kraliçe ve nedimelerinin düğün gününden beri işlediği harika yastıklar ve yatak örtüleri serildi. Taş şöminenin yanına odayı hamam gibi sıcak tutabilmek için kocaman kütükler dizildi. Ses dışarı çıkmasın diye yeri halılarla kapladılar ve önümüzdeki altı hafta içinde doğması beklenen oğlan için görkemli kraliyet beşiğiyle iki yüz kırk parça eşya. getirdiler.

İhtişamlı beşiğin başına prens için bir hoş geldin beyti kazınmıştı:

Sen Mary'nin bebeği, Yüce Tanrı'nın gönderdiği bebek İngiltere'nin mutluluğunu, sağlıkla muhafaza et, sürdür ve koru.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 38?

Özel odaların gerisindeki odalarda kalan ebeler, hemşireler, eczacılar, doktorlar ve bakıcılar durmadan içeri girip çıkıyor, her yerde sütnineler ellerinde doğum odasına götürmek'üzere yeni yıkanmış çarşafarla dolaşıyordu.

Artık sarayda dolaşmakta serbest olan Elizabeth doğum odasının eşiğinde benimle birlikteydi.

"Onca hafta oraya tıklılacak,;" dedi dehşetle. "Canlı canlı dört duvar arasına gömülmek gibi."

"Dinlenmesi gerekiyor," dedim. Ama içten içe Kraliçe'nin o karanlık odada kalması beni de korkutuyordu. O kadar uzun bir süre ışık ve güneşten uzak kaldığında hasta olabileceğini düşünüyordum. Kral'ı görmesine izin yoktu, yanına refakatçi alma, müzik, şarkı, dans isteme izni de. Kendi odasında bir tutsak olacaktı. Ve iki aydan daha kısa bir sürede, bebek geldiğinde, içerisi dayanılmayacak kadar sıcak olacak, perdelerle karartılmış, her tarafta parça parça bezlerin olduğu bu odaya kilitlenecekti.

'Elizabeth bakireliğinin verdiği abartılı bir ürpermeyle eşikten gerileyip önümden kabul odasına ve koridora yürüdü. Şimdi duvarları İspanyol soylularının upuzun ciddi portreleri süslüyordu. Elizabeth başını bile çevirmeden bunların yanından geçti, görmezden gelirse resimler yok olacakmış gibi.

"Tam doğum odasına gireceğinde beni mahkûmiyetimden azat etmesi ilginç," dedi, sevincini olabildiğince gizlemeye çabalayarak. "Dört duvar arasına tıklıp kalmanın ne demek olduğunu bilseydi geleneği değiştirdi. Ben bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağım."

"Bebeğine karşı görevini yerine getirecek," dedim kararlı bir tonla.

388 | Philippa Gregory

Elizabeth huzur dolu bir tatminle kendi fikrinde direterek gülümsedi, "Lord Robert'ı görmeye Kule'ye gittiğini duydum." Fısıltıyla konuşabilmek için beni kolumdan tutup kendine çekti.

"Babamın eski dükkânından bir miktar kâğıt istedi," diye cevapladım istifimi bozmadan.

"Senden Kafa bir mesaj iletmeni istemiş," diye üsteledi Elizabeth. "Kat bana kendi söyledi."

"Mesajı ona ilettim, kendisine. Kurdelelerle ilgiliydi," dedim kaytararak. "Lord beni tuhafiye ve kırtasiye için kullanmaya alışkın. Beni zaten ilk orada, babamın dükkânında görmüştü."

Elizabeth dump bana baktı. "Demek hiçbir şeyle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, Hannah?"

"Aynen öyle," dedim.

"O zaman bunu görmemiş ol," dedi zekice ve beni bırakıp döndü, omzunun üzerinden arkamızdaki yan odalardan birinden çıkan ve ağır adımlarla bizi takip eden siyah takım elbiseli beye gülümsedi.

Adamın, Kral'ın ta kendisi olduğunu fark ettiğimde dehşete düştüm. Duvara yaslanıp bir baş selamı verdim ama o beni görmedi bile, gözleri Elizabeth'e odaklanmıştı. Eliza-beth'in adımlarındaki anlık duraksamayı, durup ona gülüm-sediğini fark ettiğinde adımları hızlandı ama Elizabeth yapması gerektiği gibi dönüp reveransa geçmemişti. Kalçalarını hafifçe sallaya sallaya güvenle koridorun ucuna doğru yürüyordu. Her adımı herhangi bir erkeği peşinden koşturacak kadar davetkârdı. Koridorun sonuna vardığında elini kapının koluna koyup omzunun üzerinden arkasına göz atmak için durdu ki, bu Kral'ın onu izlemesi için açık bir da-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 389

vetti, ardından kapıdan içeri süzüldü, bir saniye içinde yok oluvermiş, Kral öylece arkasından bakakalmıştı.

Hava ısınmaya başladı ve Kraliçe ışıltısının bir kısmını kaybetti. Mayısın ilk haftasında, olabildiğince geç bir saatte saray eşrafına veda edip özel odalarının karanlık alanına, oğlunun

doğumuna ve sonrasında altı hafta daha, bebek vaftiz olana dek kalması gereken yere girdi. Onu sadece nedimleri görebilecekti; meclisinin üyeleri emirleri onun yerine vekalet eden Kral'dan alacaktı. Mesajlar odasına nedimleri tarafından getirilecekti ama Kraliçe'nin Kral'dan onu özel olarak ziyaret etmesini istediği söylentisi şimdiden yayılmıştı. Kocasını üç ay boyunca hiç görmeme düşüncesine katlanamıyordu, böyle bir vakitte Kral'ın onu ziyaret etmesi ne kadar uygunsuz olursa olsun.

Elizabeth'in Kral'a fırlattığı bakışı ve Kral'ın onun sallaman kalçalarının peşinden aç bir köpek gibi koridorun ucuna nasıl koştuğunu düşündüğümde kraliyet doğumlarının gelenekleri her ne olursa olsun Kraliçe'nin iyi bir nasihat aldığına kanaat getirdim. Elizabeth kimsenin kocası konusunda güvenebileceği bir kadın değildi, hele hele bu kadın senenin dörtte birini kapalı geçirecekse.

Bebek biraz gecikti, hiçbir belirti olmadan haftalar geçip gitti. Ebeler bebeğin güçlü olduğunu, ehlikeyif davrandığını, bugün yarın başlaması beklenen doğumun daha kolay olacağını söylüyordu. Ancak mayıs gelip geçerken bebeğin fazlasıyla geciktiğini söylemeye başladılar. Sütineler kundaklarını katlayıp etrafa saçacakları şifalı bitkiler toplamaktan bahseder oldu. Doktorlar gülümseyip Kraliçe gibi ruha-

390 | Philippa Gregory

ni ve dünyevilikten uzak bir hanımın hamilelik günü konusunda yanılmış olabileceğini belirtti; ay sonuna dek beklememiz gerekebilirdi.

Bekleyerek geçen sıcak, sıkıcı günlerin birinde Kraliçe'nin bir oğlan doğurduğu söylentisinin Londra'yı sevindirdiği utanç verici bir an yaşandı. Şehir kendini kaybetti, sokaklarda çanlar çalındı, şenlikçiler Hampton Court'a kadar onca yolu yürüdükten sonra hiçbir şey olmadığını, hâlâ beklediğimizi, beklemekten başka yapacak bir şeyimizin olmadığını öğrendi.

Ben her gün kapalı odada Kraliçe Mary'yle oturdum. Bazen ona İncil'i İspanyolca okudum, bazen saraydan ufak haberler ilettim ya da Will'in son saçmalıklarını anlattım. Ona çiçekler götürdüm, papatya gibi kır çiçekleri, ardından yeni ^onca veren güller, ona yakında yeniden bir parçası olacağı dış dünyanın mevcudiyetini hatırlatacak ne olursa. Bunları, hoşnut bir gülümsemeyle kabul ediyordu. "Ne, güller şimdiden açmaya mı başladı?"

"Evet, Majesteleri."

"Bu sene onları görmeyi özleyeceğim."

Tam korktuğum gibi odanın karanlık ve sessizliği Kraliçe'nin ruh halini kötü etkiliyordu. Perdeler kapalı, içeride mumlar yanarken oda insanın başını çatlatacak bir ağrı çekmeden uzun süre dikiş dikemeyeceği kadar karanlıktı. Doktorlar müzik dinlememesi gerektiğini belirtti, nedimelerse kısa süre sonra sohbet konusu bulamamaya başladı. İçerideki hava, sıcak ateşin odun ismi ve refakatçilerinin iç çekmesiyle birlikte gittikçe ağırlaştı. Onunla koca bir sabah geçirdikten sonra gün ışığı ve temiz havaya kavuşabilmek için kapılardan koşarak çıktığımı fark ettim.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 391

Kraliçe doğum hazırlığına yakında doğuracağını düşünerek huzur içinde başlamıştı. İlk doğumunu bekleyen her kadın gibi biraz, ilk bebek için fazla yaşlı olduğundansa diğer kadınlardan biraz daha fazla korkuyordu. Ama ona bu bebeği Tanrı'nın verdiği, Papalığın temsilcisi İngiltere'ye döndüğünde bebeğin canlandığı, bu gebeliğin ilahi bir lütfün işareti olduğu inancıyla dayanıyordu. Fakat günler haftalara döndüğünde bebeğin gecikmesi huzurunu bozdu. Ülkenin dört bir yanından yağın iyi dilekler tükenmek bilmeyen bir oğlan talebi gibiydi. Kayınpederinden, imparatorundan aldığı mektuplar gecikmenin nedenini soruyor, paylama kokuyordu. Doktorlar bütün verilerin bebeğin yakında geleceğine işaret ettiğini söylüyordu ama bebek bir türlü gelmiyordu.

Jane Dormer ortalıkta fırtına gibi bir suratla dolanıyordu. Kraliçe'nin sağlığını soran herkese en sert çehresiyle bakıp kabalıkla suçluyordu. "Köy cadısına falan mı benziyorum?" diye sorduğunu duydum bir kadına. "Büyüler yapan, doğum tarihlerini tahmin eden bir kâhine benzer bir yanı mı var? Hayır, değil mi? Kraliçe'nin süresi onun hazır olduğunu bildiğinde bitecek, daha önce değil ve Tanrı bize bahsettiğinde bir prensimiz olacak, daha önce değil."

Bu güvenilir bir savunmaydı, saray eşrafını, geriletmeye yeterdi ama Kraliçe'nin kendisinin içinde büyüyen acı huzursuzluğu geçiremezdi. Onu daha önce de mutsuz ve korkarken görmüştüm, pırıltısı yüzünden uçar uçmaz yerine yerleşen kasveti hemen fark ettim.

Elizabeth'inse tam tersine kendine güveni geldi, artık her yere gitmekte, istediği her yerde at binmekte, tekne gezilerinde, yürüyüşlerinde, spor oyunlarında özgürdü, yaz ilerledikçe güveni

daha da arttı. Hastalığıyla birlikte yerleşen tombulluğu yok oldu, müthiş bir enerji ve coşkuyla hayata

392 | Philippa Gregory

bağlandı. İspanyollar ona hayrandı, sadece rengi bile hayran olmalarına yeterdi zaten. Üzerinde yeşil binici giysisi, bakır saçları omuzlarına dökülmüş iri gri aygırını sürerken ona Büyüleyici Kadın ve Güzel Bakırsaçlı diye sesleniyorlardı. Elizabeth onlara gülümsüyor, kopardıkları yaygaraya itiraz ediyor, böylece onları daha da şevke getiriyordu.

Kral Phillip onları hiçbir zaman durdurmadı, oysaki daha itinalı bir enişte sarayının iltifatlarla Elizabeth'in başını döndürmesini engellerdi. Ama o baldızının gittikçe artan kibirini dizginlemek için tek bir kelime etmedi. Artık Elizabeth'in evlenmesi ve İngiltere'den uzaklaşması gerektiğini de söylemiyor, Macaristan'a yapması planlanan ziyaretten bahsetmiyordu. Aslında Elizabeth'in sarayın sürekli ve şerefli bir üyesi ve tahtın veliahdı olduğunu açıkça belirmişti.

Kralın daha çok tedbir amacıyla böyle davrandığını düşünüyordum; ancak bir gün sarayın pencerelerinden birinden güney kanadındaki ağaçlığa bakıyordum, baş başa vermiş, porsukağacı korusunda, koyu renkli ağaçların arasında yarı gizli, yarı açık yürüyen bir çift gördüm. Onları seyrederken önce nedimelerden biriyle İspanyol bir saraylı olduğunu sanıp gülümsedim, Kraliçe bu gizli flörtleşmeyi duyduğunda gülecekti.

Ama o sırada kız başını çevirdi ve siyah başlığının altından bir pırıltı, bakır saçlardan başka bir şeyin göstergesi olamayacak bir pırıltı göründü. Kız Elizabeth'ti ve yanında, dokunma mesafesinde ama dokunmadan yürüyen adam Phillip'ti, Mary'nin kocası. Elizabeth'in elinde açık duran bir kitap vardı, başını kitaba eğmişti, çalışkan bir öğrenci gibi ama yanında adımlarını ona uyduran bir adamla kalçalarını savurarak salına salına gidiyordu.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 393

O an hemen aklıma onu ilk gördüğüm gün geldi, Tom Seymour'u, üvey annesinin kocasını Chelsea'deki bahçede peşinden koşması için baştan çıkarttığı gün. Aradan yedi yıl geçmiş olabilirdi ama gördüğüm koyu gözleriyle başka bir kadının kocasına yan gözle bakan ve onu biraz daha yaklaştırmaya davet eden aynı ateşli kızdı.

Kral pencerelerden kaç kişinin onları izlediğini merak ederek saraya doğru baktı, içimden görünme tehlikesini iyi değerlendirip İspanyol yöntemlerini uygulamasını, temkinli olmasını umdum. Ama o umursamaz bir tavırla omzunu silkti ve Elizabeth'e biraz daha yaklaştı, Elizabeth masum bir şaşkınlıkla irkilip okuduğu yeri kaybetmemek için uzun işaret parmağını kitabındaki kelimenin altına dayadı. Başını kaldırıp adama baktığını gördüm, al al yanaklarıyla, gözleri masum bir tavırla büyüdü ama dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. Kral birlikte yürüyebilmek için elini onun beline kaydırdı, Elizabeth'in omzunun üzerinden kitaptaki "paragrafa baktı, sanki ikisi de kelimeyi görebiliyormuş gibi, sanki birbirlerinin dokunuşundan başka şeyleri de umursu-yorlarmış gibi, sanki her ikisi de hızlanan soluklarının içinde kaybolmamış gibi.

O gece Elizabeth'in kapısına gittim ve Elizabeth'le nedimelerinin yemeğe inmesini bekledim.

"Ah, soytarı," dedi neşeyle odasından çıkarken. "Benimle yemeğe mi geliyorsun?"

"Dilerseniz evet, Prensesim," dedim kibarca, maiyetine katılarak. "Bugün bahçede ilginç bir şey gördüm."

"Hangi bahçede?" diye sordu.

394 | Philippa Gregory

"Yaz bahçesinde," dedim. "İki âşığın birlikte yürüyüp kitap okuduğunu."

"Âşık falan değiller," dedi zorlanmadan. "Orada âşıklar gördüysen görme yeteneğinden yoksunsun demektir, soytarım. Onlar ben ve Kral'dı, yürüyerek kitap okuyorduk."

"Âşıklar gibi görünüyordunuz," dedim çekinmeden. "Benim baktığım yerden öyle görünüyordu. Flörtleşen bir çift gibi."

Neşeli neşeli kıkırdadı. "Ne yapalım," dedi umarsız bir tavırla. "Diğerlerine neyin nasıl göründüğünü kim bilebilir?"

"Prenses'im, Woodstock'a geri gönderilmeyi istiyor olamazsınız," dedim telaşla. Hampton Court'un yemek salonunun kocaman çiftli kapılarına yaklaşıyorduk ve içeri girip bütün gözler üzerimize dikilmeden evvel onu uyarmak istiyordum.

"Woodstock'a nasıl gönderilecekmişimki?" diye sordu. "Kraliçe beni mahkûmiyetten ve suçlamalardan bizzat azat etti ve ben hiçbir entrikaya bulaşmayıp masum olduğumu biliyorum. Kraliyet dostum, eniştem ve saygın bir adam. Tıpkı İngiltere'deki herkes gibi ben de ablamın bebeğinin doğduğunun müjdelanmesini bekliyorum. Neyle suçlanabilirim?"

Ona doğru eğildim. "Prensesim, Kraliçe bugün sizi ve kocasını görseydi, benim gördüğüm gibi, sizi dakika beklemeden yeniden Woodstock'a gönderirdi."

Elizabeth gevrek gevrek güldü. "Ah, gönderemezdi çünkü kocası buna izin vermezdi."

"Kocasını mı? Burada emirleri kocası vermiyor."

"O kral," diye altını çizdi. "Kraliçeye bana saygıyla davranılması gerektiğini o söyledi ve aynen de öyle oluyor. Benim istediğim qjbi Holnşahilmekie özgür "~>!mnr" «erek^iğini

KRALİÇENİN SOYTARISI | 395

o söyledi ve aynen oldu. Bundan sonrasında da sarayda kalmamı söyleyecek ve öyle olacak. Ve ona bana baskı yapılmaması, kötü davranılmaması, herhangi bir şeyle suçlanmamam gerektiğini söyleyecek ve öyle olacak. Dilediğim kişiyle görüşmekte, dilediğim kişiyle konuşmakta, kısacası dilediğim her şeyi yapmakta özgür olacağım."

Kendine kısa sürede bu kadar güvenebilmesine hayretle baktım. "Siz her zaman şüphe altında olacaksınız."

"Hayır," dedi. "Artık hayır. Yarın çamaşır sepetimde bir düzine mızrakla yakalanabilirim ama yargılanmam. O beni korur."

Şaşkınlıkla susup kaldım.

"Ayrıca yakışıklı bir adam." Keyiften neredeyse şakıyor-du. "Ve Hristiyan aleminin en güçlü erkeği."

"Prensesim, çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz," diye uyardım onu. "Sizi daha önce hiç bu kadar gözü kara görmemiştim. Temkinli haliniz nereye gitti?"

"O beni severse hiçbir şey bana dokunamaz," dedi, çok alçak sesle. "Ve ben ona kendimi sevdirebilirim."

"Sizi lekelemek ve Kraliçe'yi üzmemekten başka bir niyeti olamaz," dedim hışımla.

"Aman, bir niyeti yok." Sevinçten parlıyordu. "Niyetleri geceli çok oluyor: Onu peşimde koşturuyorum. Onun bir niyeti yok, hiçbir şey düşünmüyor, bence yemek yiyip uyku bile uyuyamıyor. Bir erkeğin başını döndürmenin ne kadar zevkli bir şey olduğundan haberin yok mu, Hannah? Ben sana söyleyeyim, her şeyden daha güzel bir duygu. Hele hele erkek Hristiyan aleminin en güçlü erkeği, İngiltere Kralı, İspanya Prensi ve insanın don yağının dolması, kibirli, buyurgan, çirkin, yaşlı ablasının kocası olursa bu dünyanın en büyük zevkine dönüşüyor!"

396 | Philippa Gregory

Birkaç gün sonra at biniyordum. Dudleyler'in bana verdiği minik ata büyüdüğüm için artık binemiyordum, artık Kraliçe'nin kraliyet ahırlarındaki harika aygırlarından birini sürüyordum. Dışarı çıkmaya can atıyordum. Hampton Court bütün güzelliğine, bütün sağlamlığına rağmen bu yaz hapisane gibiydi ve sabahları at binmek bana hep şartlı tahliye hissi veriyordu. Kraliçe'nin gerginliği ve bebeği beklemek hepimizi kulübeye kapanmış dişi köpeklerle çevirmişti, hepimiz kendi patalarımıza saldırmaya hazırдық.

Ben çoğunlukla atımı nehir boyunca batıya, sabah güneşini sırtıma alarak bahçeleri ve minik çiftlikleri geçip taşranın vahşileştiği, çiftlik evlerinin seyrekleştigi alanlara doğru sürüyordum. Atıma alçak çalıları atlattırabiliyordum, eşkin giderek dereleri de geçebiliyordu. Bir saatten fazla dolaşıyor ve her seferinde ayaklarım geri giderek eve dönüyordum.

O ılık sabah erken yola çıktığıma memnundum, daha sonrasında at binilmeyecek kadar sıcak olacaktı. Güneşin yüzümü yaktığını hissedip suratımı güneş ışığından korumak için kepimi yüzüme çektim. Saraya dönüp baktım ve ötede başka bir atlı daha olduğunu fark ettim. Ahırlara doğru gitse ya da yolda dursa belki görmezdim ama saraya doğru döndü ve bahçe duvarı boyunca ilerleyen yandaki patikalardan birine daldı. Sinsi sinsi gidişi dikkatimi çekti ve daha iyi görebilmek için döndüm. Omuzlarının alim dualı-şundan onu hemen tanıdım ve düşünmeden seslendim, "Bay Dee."

Atının yularını çekip döndü ve oldukça sakın bir tavırla bana gülümsedi. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim, Han-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 397

nah Verde," dedi. "Seni görmeyi umut ediyordum. İyi misin?"

Başımı salladım. "Çok iyiyim, teşekkür ederim. İtalya'da olduğunuzu sanıyordum. Sözlüm bana Venedik'te sizin dersinize girdiğini yazmıştı."

Başını salladı. "Bir süre önce eve döndüm. Sahil şeridinin haritasını çıkartmakla meşgulüm, harita ve denizcilerin taslaklarını almak üzere Londra'ya gelmek durumunda kaldım. Bana

ulaşması gereken bir kitap geldi mi sana? Güvenli olsun diye kitabı babanın Calais'deki dükkânına göndermiştim, kitabı sana yollayacağını söylemişti."

"Bir süredir dükkâna uğramadım, efendim," dedim.

"Ne zaman olursa bana ulaşırsa memnun olurum," dedi önemsizmiş gibi.

"Kraliçe mi sizi çağırttı, efendim?"

Başını salladı. "Hayır. Buraya Prenses Elizabeth'i özel olarak ziyaret etmek üzere geldim. Benden bazı elyazmalar-ı istedi. İtalyanca öğreniyor ve ona Venedik'ten çok ilginç birtakım eski yazılar getirdim."

Hâlâ uyanmamıştım. "Sizi ona götürüyüm mi?" diye teklif ettim. "Bu yol saraya gitmiyor. Ana yoldan ahırlara gidebiliriz."

O cevaplamaya hazırlanırken duvardaki küçük kapı açıldı ve eşikte Kat Ashley belirdi.

"Ah, soytarı," dedi hoşnut hoşnut. "Ve sihirbaz."

"İkimizi de yanlış tanımladın," dedi Dee sessiz bir vakarla ve semerinden yere indi. Dee'nin atını almak üzere Kat Ashley'nin kolunun altından bir uşak peydah oldu. O an onun sarayda beklendiğini, saraya buradan gizlice girmesinin planlandığını çaktım; bazen gerçekten soytarılığım tutuyordu, onu görmemiş olmamın daha iyi olacağını, gördü-

398 | Philippa Gregory

ğümde başımı çevirip dümdüz atımı sürmem gerektiğini idrak ettim.

"Kızın atını da al," dedi Kat Ashley oğlana.

"Ben atımı ahırlara götürürüm," dedim. "Sonra da kendi işime bakarım."

"Senin işin bu zaten," dedi kaba kaba. "Şimdi burada olduğuna göre bizimle gelmek zorundasın."

"Kraliçenin emirlerinden başka hiçbir şey yapmak zorunda değilim," dedim aniden.

John Dee kibarca elini omzuma koydu. "Hannah, burada yapmam gereken işte senin yeteneğinden yararlanabilirim. Ve Lordun bana yardım etmeni isterdi."

Durakladım, ben oyalanırken Kat beni kolumdan tutup yavaşça duvarlarla çevrili bahçeye soktu. "Haydi gel işte," dedi. "İçeri girer girmez basıp gidebilirsin ama burada meydanda tartışarak beni de, Bay Dee'yi de tehlikeye atıyorsun. Haydi gel şimdi, sonra gerekiyorsa gidersen."

Her zamanki gibi izleniyor olma fikri beni çok korkuttu. Yuları oğlana fırlatıp Kat'ın peşinden gittim, bunca vakittir sarayda olmama rağmen hiç fark etmediğim, üzeri sarmaşıklarla kaplı minik bir kapıdan geçti. Bizi sarmal bir merdivene götürdü ve bir halıyla örtülü başka bir gizli kapıdan dışarı Prenses'in odalarının tam karşısına çıktık.

Kat kapıyı garip bir ritimle çaldı ve kapı hemen açıldı. John Dee'yle birlikte hemen içeri girdim. Kimse bizi görmedi.

Elizabeth pencerenin karşısında bir tabureye oturmuş, dizlerinin arasına bir lavta almıştı, yeni İtalyan lavta hocası birkaç adım ötesinde sehpayı nota yerleştiriyordu. Sahnede masum insanları canlandıran oyuncular kadar masum görünüyorlardı. Hatta öyle masum bir görüntü çiziyorlardı ki

KRALİÇENİN SOYTARISI | 399

korkudan ödü patlayan bir köpek gibi ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Elizabeth başını kaldırıp beni gördü. "Ah, Hannah."

"Kat beni içeri çekti," dedim. "Ama galiba gitsem iyi olacak."

"Bekle biraz," diye karşılık verdi.

Kat Ashley kocaman kalçasını tahta kapıya dayayıp arkasına yaslandı.

"Hannah size yardım etse daha mı iyi görürsünüz?" diye sordu Elizabeth, John Dee'ye.

"O olmadan göremem," dedi Dee dürüstçe. "Yetenek bende değil. Ben size sadece astroloji haritası çıkartacaktım; yanımda bir kâhin olmadan daha fazlasını yapamam. Han-nah'nın bugün burada olacağını bilmiyordum."

"Hannah sizin adınıza bakarsa ne görebiliriz?"

Dee omuz silkti. "Her şeyi. Hiçbir şeyi. Ben nereden bileyim? Ama Kraliçe'nin bebeğinin doğacağı günü söyleyebiliriz. Kız mı oğlan mı olacağını, sağlık durumunu ve geleceğini."

Elizabeth gözleri pırıl pırıl bana doğru geldi. "Bunu bizim için yap, Hannah," diye fısıldadı, neredeyse bana yal-vararak. "Hepimiz bilmek istiyoruz. Bunu hetkes kadar sen de istiyorsun."

Cevap vermedim. Kraliçe'nin o karanlık odada gittikçe artan umutsuzluğu onun aşüfte üvey kız kardeşiyle paylaşmak istediğim bir bilgi değildik

"Buna cesaret edemem," dedim uzatmadan. "Bay Dee, korkuyorum. Bunlar yasak çalışmalar."

"Artık her şey yasak," dedi kısaca. "Dünya iki tür insanla doluyor. Soru sorup cevap arayanlar ve cevapların bize sunulduğuna inananlar. Buradaki Levdi soran insanlardan Kra-

400 | Philippa Gregory

İçeyse her şeyin çoktan açıklanmış olduğunu düşünenlerden. Ben soran dünyadanım, her şeyi sorgulayan dünyadan. Sen de öyle. Lord Robert da. Sorgulamak nefes almak gibi bir şey, insan türbenin üzerinde tozla birlikte gelen bir cevabı 'Neden?' diye bile soramadan kabul etmek zorundaysa zaten ölmüş demektir. Sorgulamayı sen de seviyorsun, değil mi Hannah?"

"Ben öyle büyütüldüm," dedim, günahımı itiraf eder gibi. "Bunun yanında bedelini de öğrendim. Bazen alimlerin ödemek zorunda kaldığı bedeli de gördüm."

"Benim odalarım da soru sorduğun için herhangi bir bedel ödemek zorunda kalmazsın," diye güven verdi Elizabeth. "Ben Kral'ın koruması altındayım. İstedikimizi yapabiliriz. Artık güvendedim."

"Ama ben hiçbir zaman güvende değilim!" diye patladım.

"Gel buraya evlat," diye John Dee beni çağırdı. "Dostlar arasındasın. Tanrı'nın sana bahsettiği yeteneğini Yaratıcı'nın ve dostlarının yanında uygulamaya cesaretin yok mu?"

"Hayır, yok," dedim saklamadan. Gözümün önünde Ara-gon meydanına yığıldıkları odunlar, Smithfield'daki kazıklar, sadece kendi korkularını bilen ve sadece şüphelendiği şeyleri gören Engizisyon vardı.

"Her şeye rağmen burada yaşıyorsun, sarayın göbeğinde," dedi Dee.

"Kraliçe'ye hizmet ediyorum çünkü onu seviyorum ve çünkü onu şu anda bırakıp gidemem, bebeğinin doğmasını beklerken. Ve Prenses Elizabeth'e hizmet ediyorum çünkü... çünkü o daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor."

Elizabeth güldü. "Beni kitap gibi okumuşsun," dedi. "Bunu daha önce de fark etmiştim. Beni kadın nasıl olunuru öğrenmek ister gibi i7ivnrstın "

KRALİÇENİN SOYTARISI | 401

Gözlemlerini onaylayarak başımı salladım. "Belki." Gülümsedi. "Ablamı seviyorsun, değil mi?" Ona korkmadan karşılık verdim. "Evet. Onu kim sevmez ki?"

"O zaman ona bu tembel bebeğin ne zaman doğacağını söyleyerek onu rahatlatmak istemez misin? Bir ay gecikti, Hannah. İnsanlar ona gülüyor. Eğer tarihleri karıştırdıysa ona karnındaki bebeğin sağlıklı büyüdüğünü ve bu ya da gelecek hafta doğacağını söylemek istemez misin?" Durakladım. "Böyle bir şeyi nereden bileyim?" "Yeteneğinle! Yeteneğinle!" diye haykırdı sabrı taşarak. "Ona bunu bir şekilde gördüğünü söylersin. Görüntülerin sana benim odalarım da ulaştığını söylemek zorunda değilsin ki."

Bir an düşündüm.

"Ve tekrar Lord Robert'ı görmeye gittiğinde ona tavsiyelerde bulunabilirsin," dedi Elizabeth alçak sesle. "Ona Kra-Jiçe'yle barışması gerektiğini çünkü İngiltere tahtına onun oğlunun oturacağını ve İngiltere'nin sonsuza dek Katolik ve İspanyol kalacağını söyleyebilirsin. Ona umudunu kesmesini ve beklemeyi bırakmasını söyleyebilirsin. Ona davamızı kaybettiğimizi, dine dönmesi gerektiğini, Kraliçe'den merhamet dilenmesini, böylece kendini oradan kurtarmasını öğütleyebilirsin. Bu haber onun merhamet dilemesi anlamına gelir. Onu özgür kılabilirsin."

Bir şey söylemedim ama yanaklarımın renginin değişmesinden her şeyi anladı. "Buna nasıl dayanıyor, bilmiyorum," dedi, kısık bir sesle, bana büyü yapar gibi. "Zavallı Robert, Kule'de bekliyor, bekliyor ve geleceğin ona neler getirebileceğini asla bilmiyor. Mary'nin önümüzdeki yirmi yıl daha tahtta kalacağını, ardından yerine oğlunun geçeceğini bilse

402 | Philippa Gregory

sence özgürlüğü için çabalayıp yeniden serbest kalmak istemez miydi? Toprakları onu bekliyor, insanların ona ihtiyacı var, o çizmelerinin altında toprak, yüzünde rüzgâr olması gereken bir adam. Hayatının yarısını baykuş gibi uluyarak geçirecek biri değil."

"Kraliçe'nin oğlu olacağından emin olsa, serbest kalması mümkün olacak mı?"

"Eğer oğlu olursa Kule'dekilerin çoğunu serbest bırakır çünkü veliaht tahtının garantilendiği anlamına gelecektir. O zaman hepimiz ipin ucunu bırakırız."

O an hiç duraksamadım. "Tamam, yapalım," dedim.

Elizabeth sakın sakın başını salladı. "İç kısımda bir odaya ihtiyacınız var, değil mi?" diye sordu John Dee'ye.

"Mumlarla aydınlatılmış bir odaya," dedi Dee. "Ve bir ayna gerek, bir de keten kumaşla kaplı bir masa. Daha başka şeyler de olmalı ama bu kadarla da elimizden geleni yaparız."

Elizabeth kabul odasının arkasındaki özel odasına girdi, perdeleri kapadığını, şöminenin yanına bir masa çektiğini duyduk. John Dee onun masasına astroloji haritasını açtı; Elizabeth içeri girdiğinde haritanın üzerinde Kraliçe'nin doğum günüyle Kral'ın doğum gününü bir çizgiyle birleştiriyordu.

"Terazi takımyıldızında evlenmişler," dedi. "Bu derin bir sevgi birlikteliği demek."

Hemen Elizabeth'in yüzüne baktım ama kaşları çatılma-mıştı, Phillip'le flörtleşerek ablasına karşı kazandığı zafer göz önüne alınacak olursa minik zaferleri konusunda gereğinden fazla ciddiye.

"Bereketli olacak mı peki?"

Dee insanın başını döndüren ince sütunlar halindeki rakamlar arasına bir çizgi çekti, çizgilerin kesiştiği yerdeki rakamı görebilmek için eğildi.

KRALİÇENİN SOYTARISI • 403

"Sanmıyorum," dedi. "Ama emin olamıyorum. İki hamilelik olacak."

Elizabeth hayretle kedi gibi tısladı. "İki mi? Canlı doğum mu?"

John Dee tekrar rakama baktı, ardından rulonun en altındaki bir dizi rakamı inceledi. "Çok belirsiz."

Elizabeth kımıldamadan öylece kaldı, umutsuzluğunu dışa yansıtan en ufak bir belirti yoktu.

"Peki tahtı kim devralacak?" diye sordu gergin gergin. John Dee bir çizgi daha çekti, bu kez sütunları birleştiren yatay bir çizgi. "Siz olmalısınız."

"Evet, biliyorum, ben olmalıyım tabii," dedi Elizabeth, sabırsızlığını bastırarak. "Şu anda veliaht benim, eğer men edilmezsem. Ama ben olacak mıyım gerçekten?"

John Dee kâğıtlardan başını kaldırıp geriye yaslandı. "Özür dilerim, Prenses. Çok bulanık. Kocasına duyduğu sevgi ve çocuk isteği her şeyi bulandırıyor. Bir kadının bir erkeği bu kadar sevdiğini daha önce hiç görmedim, bu kadar çok çocuk arzulayan bir kadına daha önce hiç rastlamadım. Arzuları tablonun bütün sembollerinde görünüyor, o kadar ki neredeyse yoktan bir çocuk yaratacak kadar."

Elizabeth güzel bir maskeye benzeyen yüzüyle başını salladı. "Anlıyorum. Hannah size öncülük etse daha fazlasını görebilir misiniz?"

John Dee bana döndü. "Dener misin, Hannah? Bakalım neler öğrenebileceğiz? Bu Tanrı'nın işi unutmama, biz sadece meleklerin öğütlerine danışacağız."

"Deneyeceğim," dedim. Karanlık odaya girmeye ve loş aynaya bakmaya çok hevesli değildim. Ama Lord Robert'a onu serbest bıraktıracak bir haber götürme. Kraliçe'ye tah-

404 | Philippa Gregory

ta geçtiğinden beri onu en çok sevindirecek müjdeyi verme fikri içime şevk getiriyordu.

Odaya girdim. Altın kaplamalı bir aynanın her iki yanındaki mumların alevi yükselip alçalıyordu. Masaya beyaz bir örtü serilmişti. Ben izlerken John Dee kumaşın üzerine siyah bir mürekkepli kalemle beş kenarlı bir yıldız ve her köşesine birer güç sembolü çizdi.

"Kapı kapalı dursun," dedi Elizabeth'e. "Ne kadar sürer bilmiyorum."

"Ben de içeride durabilir miyim?" diye sordu. "Konuşmam."

John Dee başını salladı. "Prenses, konuşmanız gerekmiyor, bir kraliçenin sahip olması gereken her şey sizde mevcut. Ama bunu sadece Hannah'yla ben yapmalıyız ve melekler, tabii bize gelirlirse."

"Ama bana her şeyi anlatacaksınız," diye üsteledi. "Sadece bilmem gerekenleri değil. Bütün her şeyi, tamam mı?"

Dee peki dercesine başını sallayıp kapıyı Elizabeth'in hevesli suratına kapattı, sonra bana döndü. Aynanın önüne bir sandalye çekti, beni yavaşça oturttu, başımın tepesinden aynadaki görüntüme baktı. "İstiyor musun?" diye onay almak istedi.

"İstiyorum," dedim. ciddi ciddi.

"Çok büyük bir yeteneğin var," dedi kısık sesle. "Bunu yapabilmek için bütün çalışmalarımı feda edebilirdim."

"Ben sadece bir çözüm istiyorum," dedim. "Keşke Elizabeth tahtına çıkabilse ama Kraliçe de tahtını kaybetmese. Keşke Kraliçe'nin bir oğlu olsa ama Elizabeth veliahtlıktan men edilmese. Kalbim der ki, keşke Lord Robert serbest olsa ama Kraliçe aleyhine komplo kurmasa. Keşke burada olabilsem ama babamla birlikte."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 405

Gülümsedi. "Senle ben en zavallı komploculardanız," dedi şefkatle. "Çünkü ben de insanların inançlarını sürdürmeye izin vermesi halinde Kraliçe'nin tahtta kalmasının bir sakıncası

olduğunu düşünmüyorum. Kütüphanelerin yeniden düzenlenmesini, öğrenmenin yeniden serbest bırakılmasını ve bu ülke için denizleri keşfetmeyi, dışa açılıp batıdaki yeni topraklara yayılmayı istiyorum."

"İyi de şimdi yapacağımız şey bunları nasıl sağlayacak?" diye sordum.

"Meleklerin öğütlerini öğreneceğiz," dedi alçak sesle. "Bizim için bundan daha iyi bir rehber olamaz."

Aynadan geriledi, alçak sesle Latince dua okuduğunu, Tanrı'nın işi yapacağımızı, meleklerin bize gelmesini söylediğini duydum. İçten bir sesle, "Amin," dedim ve bekledim.

Çok uzun bir zaman geçmiş gibi geldi. Mumların aynadaki yansımasını gördüm, etraflarındaki karanlık büyüdü, büyüdü, mum ışıkları gittikçe daha çok parladı. Ardından bütün mumların ortasında bir karanlık huzmesi olduğunu, karanlığın içinde mumun siyah fitilini ve etrafındaki minik hareketleri gördüm. Alevlerin yapısının büyüleyiciliğine öyle kapıldım ki ne yapmam gerektiğini unuttum, sadece titreyen mumlara öylece baktım durdum ta ki uykuya dalana kadar. Sonra John Dee'nin nazik elini omzumda hissettim ve kulağıma şöyle dediğini duydum, "İç şunu, evladım."

Elindeki bir maşrapa sıcak biraydı, sandalyemde doğrulup birayı yudumlarken sanki hasta olmuşum gibi gözlerimin gerisindeki ağırlığı ve bitkin olduğumu hissettim.

"Özür dilerim," dedim. "Uyudum sanırım."

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu merakla.

Başımı salladım. "Alevleri seyrediyordum, sonra uyuyakalmışım."

406 | Philippa Gregory

"Konuştun," dedi alçak sesle. "Anlayamadığım bir dilde konuştun ama sanırım bu meleklerin diliydi. Tanrı bizi korusun, sanırım onlarla onların dilinde konuştun. Elimden geldiğince not almaya çalıştım. Tercüme etmeye çalışacağım..', bu Tanrı'yla konuşmanın anahtarı olabilir!" Devam edemedi.

"Sizin anlayabileceğiniz hiçbir şey söylemedim mi?" diye sordum, hâlâ uykuda gibi.

"Sana İngilizce sordum, sen İspanyolca cevapladın," dedi. Yüzümdeki korkuyu gördü. "Bir şey yok," dedi. "Sırların her neyse hâlâ seninleler. Başkasının duymaması gereken hiçbir şey söylemedin. Ama Kraliçe ve Prensesle ilgili şeyler söyledin."

"Ne dedim?" diye sordum.

Duraksadı. "Evladım, sana yol gösteren melek söylediklerini senin de duymanı isteseydi bunları sana ayıkken söyletirdi."

Başımı salladım.

"Ama öyle yapmadı. Belki de bunları bilmemen daha iyi."

"İyi de Lord Robert'ı gördüğümde ona ne diyeceğim?" diye sordum. "Kraliçe'ye bebeği hakkında ne diyebilirim?"

"Lord Robert'a iki sene içinde serbest bırakılacağını söyleyebilirsin," dedi kendinden emin. "Her şeyini kaybettiğini sandığı bir an olacak, bir kez daha ama tam o anda her şey onun için yeniden başlayacak. Çaresizliğe kapılmasın. Ve Kraliçe'ye umudunu yitirmemesi gerektiğini söylemelisin. Şu dünyada bir kadına iyi bir annelik, bebeğin babasını çok sevdiği ve çocuk istediği için bir bebek bahşedilecekse eğer bu kişi, bu Kraliçe'den başkası olamaz. Ancak kalbinde hissettiği oğlanın rahminde olun ol m a yarağını sana söyleye-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 407

mem. Bu doğumda bir bebeğinin dünyaya gelip gelmeyeceğini de sana söyleyemem."

Ayağa kalktım. "Ben gideyim o zaman," dedim. "Atı geri götürmem gerek. Ama Bay Dee..."

"Efendim?"

"Ya Prenses Elizabeth? Tahtı devralacak mı?"

Bana gülümsedi. "İlk baktığımızda ne görmüştük hatırlıyor musun?"

Evet der gibi başımı salladım.

"Çocuk ama çocuk değil demiştin, sanırım o Kraliçe'nin ilk bebeği, şimdiye kadar doğmuş olması gereken ama hâlâ doğmayan. Kral ama kral değil demiştin, sanırım o da İs-panyalı Phillip, kral diye bahsediyoruz ama aslında değil ve asla İngiltere kralı olmayacak. Sonra bakire kraliçe unutulup giden, kraliçe ama bakire değil, demiştin."

"Kraliçe Jane miydi, bakire kraliçe ama herkes onu çoktan unutup gitti, şimdi kraliçe kendini bakire olarak adlandıran Mary ama o da artık evli bir kraliçe?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Belki. Sanırım Prenses'in vakti de gelecek. Daha fazlası da var ama sana söyleyemem. Haydi git artık."

Baş selamı verip odadan çıktım. Kapıyı kapatırken mumları söndürmek üzere öne eğilmişti ve onun aynadaki karanlık silüetini gördüm, içimden ben kendimden geçmiş -uyurken başka neler dediğimi duydu acaba diye merak ettim.

"Ne gördün?" diye sordu Elizabeth sabırsız sabırsız daha kapıyı kapatmama fırsat vermeden.

"Hiçbir şey!" dedim. Yüzündeki ifadeye neredeyse gülecektim. "Bay Dee'ye sormalısınız. Ben bir şey görmedim, uykuda gibiydim."

408 | Philippa Gregory

"Ama konuştun değil mi, ya da Bay Dee bir şeyler gördü?"

"Prensesim, söyleyemem," dedim kapıya yönelerek, sadece bir baş selamı verecek kadar durdum. "Atımı ahıra geri götürmeliyim yoksa onu özler, beni aramaya çıkarlar."

Elizabeth baş işaretiyle gitmeme izin verdi, ben tam kapıyı açmak üzereyken dışarıdan kapıya vuruldu, Kat Ash-ley'nin daha önce vurduğu aynı garip ritimle. Kat anında kapıya vardı ve ardına dek açtı. Adamın biri hışımla odaya girdi, Kat hemen arkasından kapıyı kapattı. Sör William Pic-kering'i, Elizabeth'in eski dostu ve Wyatt isyanındaki komplo ortağını görünce büzüştüm. Sör William'in bağışlandığını ev saraya geri döndüğünü bilmiyordum ama o an anladım ki ne bağışlanmış, ne de saraya geri alınmıştı. Bu gizli bir ziyaretti.

"Leydim, gitmeliyim," dedim sertçe.

Kat Ashley beni durdurdu. "Senden Bay Dee'ye birkaç kitap götürmen istenecek. Bay Dee de sana Sör William'in evine götürmen için birtakım kâğıtlar verecek, evi sana ben tarif edeceğim," dedi. "Sör William'a bir bak da seni unutmasın. Sör William, bu Kraliçe'nin soytarısı, ihtiyacınız olan kâğıtları size o getirecek."

Emir Kat Ashley'den gelmiş olmasaydı, Lord Robert'ın uyarısını hatırlamayabilirdim ama Lordum bana çok açık izah etmişti ve sözleri, burada kaynayan her neyse, duyduğum korkuyu doğruluyordu.

"Özür dilerim," dedim Kat Ashley'e Sör William'a bakmaktan bile kaçınarak ve adam keşke beni hiç görmeseydi diye düşünerek. "Lord Robert kimseden kimseye mesaj taşımamam konusunda beni uyardı, bu onun emri. Size kurdeleleri söyleyecek ve peşinden gelecek hiçbir ayak işine

KRALİÇENİN SOYTARISI | 409

koşulmayacaktım. Beni bağışlayın Prenses, sör, Bayan Ashley, ama size yardım edemem."

Çarçabuk kapıya yöneldim ve itiraz etmelerine fırsat bırakmadan kendimi dışarı attım. Sağ salım uzaklaşıp koridorun ucuna vardığımda derin bir nefes aldım ve kalbimin bir tehlikeden kaçıyor muşum gibi güm güm attığını fark ettim. Kapının kapandığını, iyice yağlanmış sürgünün sessizce çekildiğini, Kat Ashley'nin kalçalarının tahta kapıya dayandığında çıkardığı sesi duyduğumda gerçek bir tehlikenin varlığından emin oldum.

Haziran geldi, Kraliçe Mary'nin bebeği bir aydan fazla gecikmişti ki bu herkesi endişelendirmeye başlatacak denli uzun bir vakitti; çalıların dikenlerinden uçan taçyaprakları yollarda kar taneleri gibi uçuşuyordu. Çayırılar çiçeklerle dolmuş, kokulan baş döndürecek biçimde havaya sinmişti. "Biz hâlâ Hampton Court'ta oyalanıyorduk, aslında kraliyetin şimdiye başka bir saraya geçmiş olması gerekirdi. Bahçedeki güller açmasına, İngiltere'deki Kraliçe dışındaki bütün kuşların yuvasında bebekleri olmasına rağmen biz hâlâ bekliyorduk.

Kral fırtına gibi bir çehreyle ortalıkta dolaşıyor, İngiliz sarayının keskin mizahına, İngiliz taşrasının tehlikelerine maruz kalıyordu. Gece gündüz saraya giden yollarda muhafızları, nehirdeki her iskelede askerleri bekliyordu. Sanki Kraliçe doğumda ölse İspanyollar'ı lime lime etmek için binlerce adam sarayın kapısına dayanacakmış gibiydi. Kral'ı böyle bir durumda tek kurtaracak şey yeni kraliçenin, yani Elizabeth'in iyi niyeti olacaktı. Prenses'in siyah elbisesiyle

410 | Philippa Gregory

salına salına sarayda kara kedi gibi, mandıranın kaymakla beslenen en sevgili ineği gibi dolaşmasına şaşmamalıydı.

Kralın sarayındaki İspanyol soylular gittikçe huzursuz olmaya başladı, sanki bebeğin tembelliği erkekliklerini rencide ediyormuş gibi. İngiliz halkının kötü niyetinden korkar olmuşlardı. Kuşatma altında kalmış, hiçbir yardım alma umudu olmayan küçük bir gruptu. Güvenliklerini sadece bebeğin doğumu garantileyebil irdi ama bebek tehlikeli bir biçimde gecikmişti.

Kraliçenin maiyetindeki hanımların suratı asılmıştı; ellerinde minik minik dikişlerle bütün gün oturup bir türlü gelmeyen bir bebeğe önlük, bez ve giysiler diktikleri için kendilerini aptal gibi hissediyorlardı. Sarayda mayıs baloları, piknikler, maskeli balolar, avlar görmeyi umut ederek gelen genç kızlar uzun saatler boyunca sessizce dua eden bir Kraliçe'yle tıklım tıklım karanlık

bir odaya tıkalı kaldıkları için dış biliyordu. Doğum odasından bugün de, bütün gün, yine hiçbir şey olmadı demek üzere yüzlerinde şımarık birer çocuk ifadesiyle dışarı çıkıyordu, Kraliçe'ye doğumuna iki ay önce o odaya girdiği günden daha yakınmış gibi görünmüyordu.

Elinde kitabı, bakır saçları arkasında havlanarak uzun adımlarıyla bahçelerde yürüyüşler yaparken sadece Elizabeth sarayın bu endişeli havasından etkilenmiş görünmüyordu. Kimse ona eşlik etmiyor, kimse onunla açıktan açığa dost görünmek istemiyor, kimse bu sorunlu prensesle özdeşleştirilme riskini göze almıyordu ancak herkes şimdiki durumu göz önüne alarak daha önce hiç olmadığı kadar farkındaydı ki tahtın bir sonraki veliahdı Elizabeth olacaktı. Bir oğlan doğması Elizabeth'in yine istenmeyeceği anlamına geliyordu ve bu herkesin huzuru için yeni bir tehdit un-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 411

suruydu. Ancak şimdilik, henüz ortada bir oğlan yokken Elizabeth bir sonraki kraliçeydi. Ve Elizabeth bir sonraki kraliçe de olsa, istenmeyen prenses de olsa, Kral gözlerini ondan alamıyordu.

Her gece akşam yemeğinde Kral Phillip dua etmek üzere gözlerini kapatmadan evvel ona bir baş selamı veriyor, sabahları ona gülümseyip iyi günler diliyordu. Bazen, dans olduğunda, Elizabeth nedimeleriyle birlikte piste çıkıyor, Kral gözlerinde bir perdeyle, yüzü düşüncelerini asla dışa yansıtmadan onu izliyordu. Elizabeth asla dönüp onunla göz göze gelmiyordu, ona göz kapaklarının altından koyu gözleriyle sakın bir bakış fırlatıyor, dansının adımlarına daha özen gösteriyor, boynu yana eğiliyor, incecik beli müzikle birlikte sağa sola salınıyordu. Dansın sonunda ablasının boş tahtına dönüp reveransa geçtiğinde başını öne eğiyor ama yüzünde kesin bir zafer gülümsemesi beliriyordu. Elizabeth, Phillip'in gözlerini ondan alamadığının ama yüzündeki ifadeyi kolladığının farkındaydı. Yorgun, umutsuz-* ca bir oğul bekleyen Mary'nin onun için kayda değer bir rakip olmadığını biliyordu ama Elizabeth'in genç gururu eniştesini arzudan sersem ederek ablasını aşağılamak üzere atağa geçmişti.

Haziran ayının ilk günlerinden birinde serin bir akşam vakti yemeğe gidiyordum ki biri elime dokundu. Bu küçük bir uşaktı, Sör William Pickering'in uşağı, başımı onun fısıltılarına eğmeden evvel onu başka kimlerin görmüş olabileceğini görebilmek üzere çarçabuk göz ucuyla basamakları taradım.

412 | Philippa Gregory

"Lord Robert, John Dee'nin Kraliçe'nin geleceğine baktığı için tutuklandığını söylememi söyledi," dedi, nefesi kulağımı gıcıklayarak. "Ona ait bütün kitapları ve kâğıtları yakmanı istedi."

Hemen ardından ortadan yok oldu ve benim de huzurum onunla birlikte uçup gitti. Yüzüme bir maske yapıştırıp kalbim küt küt ata ata, elimin tersiyle çılgın gibi yanağımı silerek aklımda John Dee'nin kapımıza ok yollar gibi babama yolladığı kitaptan başka hiçbir şey olmadan dönüp yemeğe indim.

O gece kalbim korkudan deli gibi çarparak uyumadan yatağımda yattım. Kendimi korumak, babamın hâlâ Fleet Sokak'ta toz içinde duran servetini korumak için ne yapmam gerektiğini bulamıyordum. Ya John Dee onlara benim ona kâhinlik ettiğimi söylerse? Ya adam Prenses Elizabethan odalarında Kraliçe için özel astroloji haritası çıkartırken o akşamüzeri bir muhbir haberi uçurduysa? Ya yakışıklı Sör William'in kapıya yaslandığını, adama onun ve Elizabethan ayak işlerini göreceğimi söylediklerini biliyorlarsa?

Şafak vakti pencereden içeri süzülen ışığı izledim, sabahın beşinde soluğu nehrin kapılarında alıp beni şehre götürebilecek bir tekne var mı diye nehri taradım.

Şansım vardı. O sabah yeni işe çıkmış yaşlı bir kayıkçı elimi kaldırdığımda iskeleye geldi ve beni teknesine aldı. Uykulu uykulu iskeleyi bekleyen asker benim üniforma giymiş gerçek bir uşak olmadığımı fark etmedi bile.

"Zamparalıktan mı?" dedi göz kırparak, sabahın o saatinde ancak saraydaki mutfak hizmetçilerinden biriyle birlikte olmuş olabileceğimi düşünerek.

"En beterinden hem de," dedim neşeyle ve tekneye atladım.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 413

Parayı verip Fleet Sokak'ın iskelesinde kendimi kıyıya attım. Sokağa temkinli girdim, dükkânımızın kapısının zorlanıp zorlanmadığını görmeye çalışarak. Meraklı komşumuzun beni yakalayamayacağı kadar erken bir saatti, sadece birkaç sütçü kız otlamaya götürmek üzere bahçedeki ineklerine sesleniyordu, benimle ilgilenecek kimseler yoktu.

Ona rağmen tam karşı kemerde epeyce durakladım, sokağı izledim, kimsenin beni izlemediğinden emin olduktan sonra pis kaldırım taşlarının karşı tarafına geçip dükkâna girdim ve kapıyı hemen kapattım.

İçerisi tozlu ve kepenkler kapalı olduğundan karanlıktı. Hiçbir şeye dokunulmamış olduğunu görebiliyordum, buraya henüz kimse girmemişti, zamanında gelmişim. Babamın üzerine 'Bay Dee'ye' yazdığı paketi komşumuz almış, tezgâhın üzerine koymuştu, yakılmamız için özel yapıştırılmış bir etiket gibi.

İpi çözüp babamın mührünü kırdım. Paketin içinde iki kitap vardı; biri, benim anlayabildiğim kadarıyla, gezegenlerle yıldızların pozisyonunu gösteren bir dizi tablo içeriyordu, diğeri de Latince astroloji rehberiydi. Bu iki kitap, bir de üzerinde John Dee'nin, yani Kraliçe'nin ölüm gününü söylediği için tutuklanmış bir adamın ismiyle, hem beni, hem de babamı vatan hainliğinden ölüme göndermeye yeterdi.

Bunları boş şömineye koydum, paket kâğıdını parçalayıp yakmaya hazırlandım, ellerim tereddütle titriyordu. Tutuşmadan evvel kav kutusunu epeyce sürtmek zorunda kaldım, her dakika içimdeki gerilim giderek yükseliyordu. Ardından çakmak taşı kıvılcım çıkartıp çırayı tutuşturdu, bir mum yakmayı becerip alevi ızgaradaki kâğıda götürdüm. Paket kâğıdının altına tuttum ve sapsarı, pırıl pırıl tutuşana dek alevin kâğıdı yalayışını seyrettim.

414 | Philippa Gregory

Her seferinde bir miktar koparıp atmayı ve her ikisini de yakmayı planlayarak kitapları ateşe götürdüm. İlk kitap, Latince olanı elimde açılıverdi. Yumuşacık yapraklardan bir avuç dolusu aldım. Sanki hiç güçleri yokmuş gibi kendilerini avucuma bırakıverdiler, sanki dünyanın en tehlikeli şeyi değillermiş gibi. Narin cildinden sayfaları koparmaya çabaladım ama sonra durdum.

Yapamıyordum. Yapamayacaktım. Elimde kitapla sönmek üzere olan titrek ateşin başına, topuklarımın üzerine oturdum ve anladım ki ölümcül bir tehlikede bile kitap yakamıyordum.

Doğama aykırıydı. Babamı bu kitapların bazılarını içlerindeki sırların artık kafirlik olarak adlandırıldığını bilerek göğsüne bağlamış Hıristiyan aleminin dört bir yanına taşırken görmüştüm. Onu kitap alıp satarken ve dahası sadece öğrenmenin devam ettiğini, yayıldığını görmek aşkına bunları ödünç verip ödünç alırken görmüştüm. Eksik bir cildi bulduğundaki sevincini, kayıp bir sayfayı hiç var olmayan oğlu gibi rafına yerleştirişini görmüştüm. Kitaplar benim kardeşlerimdi; şimdi onlara sırtımı dönemezdim. Anlamadıkları bir şey gördüklerinde onu yok eden insanlardan olamazdım.

Daniel'in Venedik ve Padua'daki eğitimine duyduğu heyecanın kalbimi hevesle attırmasının nedeni benim de bir gün her şeyin bilineceğine, hiçbir şeyin saklanamayacağına duyduğum inançtı. Ve bu kitaplardan herhangi birisi dünyanın sırlarını, her şeyi anlama anahtarını içeriyor olabilirdi. John Dee büyük bir alimdi, bu baskıları bulmak ve gizlice göndermek için onca şeye katlandıysa çok değerli olmalıydı. Bunları yakarsam annemi yakan Engizisyon'dan bir farkım kalmazdı. Bunları yakarsam düşüncelerin

KRALİÇENİN SOYTARISI | 415

tehlikeli olduğuna ve yok edilmesi gerektiğine inanlardan biri olurum.

Ben onlardan biri değildim. Hayatım bile tehlikede olsa, onlardan biri olamazdım. Ben sorular sormaya başlayan, dünyanın göbeğinde yaşayan genç bir kadındım, erkeklerin ve kadınların soruların en önemli şey olduğunu düşünmeye başladığı bir zamanda yaşıyordum. Ve soruların bizi nereye götüreceğini kim bilebilirdi? Babamdan John Dee'ye gönderilen tablolar salgınları durduracak bir deva, bir geminin denizin neresinde olduğunu anlamamanın sırrını içeriyor olabilir, bize nasıl uçacağımızı, nasıl sonsuza dek yaşayabileceğimizi söylüyor olabilirdi. Yeni doğan bir bebeği nasıl katledemezsem bu kitapları, içerdikleriyle değerli ve bilinmeyen vaatlerle dolu bu kitapları da katledemezdim.

Kalbim ağırlaşarak iki kitabı da aldım ve babamın raflarındaki masum kapakların içine yerleştirdim.- Ev aranırca cahilliğimi öne sürebileceğimi düşündüm. Paketin en tehlikeli kısmını yok etmişim ne de olsa; kabını, babamın el yazısıyla yazılmış olan John Dee'nin ismini. Babam ta Cala-is'deydi ve bizi John Dee'yle direk olarak ilişkilendirecek hiçbir şey yoktu.

Kendi kendime söylediğim yalanlardan bitkin, başımı salladım. Aslında biri araştırarak olsa benle John Dee arasında bir düzine bağlantı bulabilirdi. Babamla alim arasında da yine bir düzine bağlantı vardı. Lord Robert'ın soytarısı, olduğum biliniyordu, Kraliçe'nin ve Prenses'in soytarısı olduğum gibi, ismi tehlikeli olan herkesle bağlantım vardı. Tek umut edebileceğim şey

soytarı yaftasının beni gizleyeceği, İngiltere ve Calais arasındaki denizin babamı koruyacağı, muhafızları ona çıra verip bunları kendi kazığına taşımasını emrettiğinde bile Bay Dee'nin meleklerinin ona yol göstereceği onu ^İngin ü^nndeysen de koruyacağıydı.

416 | Philippa Gregory

Çocukluğunu firar halinde, inançlarını, cinsiyetini, kendini saklayarak geçirmiş bir kız için bunlar yetersiz tesellilerdi. Yeniden kaçmaya başlamaktan başka çarem yoktu ama yakalanmaktan bile İngiltere'den kaçmaktan korktuğum kadar korkmuyordum. Babam bana burasının evimiz olacağına, burada güvende olacağıma dair söz verdiğinde ona inanmıştım. Kraliçe başımı kucağına alıp buklelerimle oynadığında ona anneme güvendiğim gibi güvenmiştim. İngiltere'den gitmek istemiyordum, Kraliçe'der ayrılmak istemiyordum. Ceketimdeki tozu sildim, kepimi düzelttim, ve yeniden sokaklara düştüm.

Hampton Court'a tam kahvaltı vaktinde vardım. Nehirden boş bahçelere koştum, saraya ahır kapısından girdim. Beni gören olursa sıkça yaptığım gibi at binmekten geldiğimi düşünecekti.

"İyi günler," dedi uşaklardan biri, ben de yalan söylemeyi huy edinmiş birinin hoş gülümsemesiyle ona döndüm.

"İyi günler," diye cevapladım.

"Bugün Kraliçe nasıllar?"

"Çok mutlu."

Doğum odasının yaz güneşini örten perdeleri gibi Kraliçe hamileliğinin onuncu ayında her gün biraz daha sararıp soldu. Tam aksine, Elizabeth'in kendine olan güveni arttıkça görünümü, saçları, teni pırl pırl parlamaya başladı. D doğum odasına girip havadan sudan konuşmak, lavtasıyla şarkı söylemek ya da olağanüstü şık bebek giysileri dikmek üzere bir tabure çektiğinde Kraliçe ortadan yok oluveriyordu. Kız dikişinin basma geçip mütevazı bir tavırla başını eğdiğinde bile bir ateş parçası, vanan bir afetti. Onun yanın-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 417

da eli karnında, sürekli bebeğin kımıldamasını bekleyen Mary çok silik kalıyordu. Bitmeyen haziran ayında günler geçtikçe doğumun gölgesini bekleyen bir gölgeye benzedi. Neredeyse yok gibiydi, bebeği de öyle. İkisi de eriyip gidiyordu.

Kral sustalı maymun gibi olmuştu. Her şey ona karısına sadık kalması gerektiğini söylüyordu: Karısının ona olan aşkı, hassas durumu, İngiliz soylularını yatıştırma, ülke verimsiz İspanyol Kral'ına hırlarken meclisi İspanyol siyasetine karşı olabildiğince sıcak tutma gerekliliği. Bütün bunların farkındaydı, çok iyi bir siyasetçi ve devlet adamıydı; buna rağmen kendini durduramıyordu. Elizabeth nereye yürüyorsa ayakları Kral'ı da oraya götürüyordu. At binmeye çıktığında kendi atını isteyip onun peşinden gidiyordu. Dans ettiğinde onu izliyor ve müzisyenlere tekrar çalmalarını emrediyordu. Ders çalıştığında ona kitaplar ödünç veriyor, kayıtsız bir müdür gibi telaffuzunu düzeltiyor ve bütün bu süre zarfında gözlen Elizabeth'in dudaklarında, elbisesinin yakasında, sıkıca kucağında kavuşturduğu ellerinde dolaşıyordu.

"Prenses bu çok tehlikeli bir oyun," diye uyardım onu.

"Hannah, bu benim hayatım," dedi bana. "Kral benim tarafımda olduğu müddetçe kimseden korkmama gerek yok. Ve yeniden evlenmek üzere serbest kalırsa, kendime uygun bir eş aramama gerek de kalmaz."

"Ablanızın kocasıyla mı? Doğum odasında onun bebeğini beklerken?" diye haykırdım şaşkınlıkla.

Yere çevirdiği gözleri fıldır fıldırdı. "Düşünüyorum da, tıpkı ablamın daha önce düşündüğü gibi, İspanya'yla İngiltere arasında bir ittifak bütün Hristiyan alemine hükmedebilir," dedi şirin şirin.

418 | Philippa Gregory

"Evet, Kraliçe de böyle düşünmüştü ama sonuçta sadece kullarının başına kafirlik kanunları getirebildi," dedim bozuk bozuk. "Ve kendini kırık kalbiyle birlikte karanlık doğum odasına kapattı, kardeşi gün ışığında kocasıyla flörtleş-sin diye."

"Kraliçe kendisiyle politik nedenlerden dolayı evlenen bir adama âşık oldu," diye yargıladı Elizabeth. "Ben asla böyle bir aptallık etmezdim. Benimle evlenecek olsa tam tersi olurdu. Ben politik nedenlerle o aşk için evlenirdi. Ve kimin kalbi daha önce kırılıyormuş görürdük."

"Size sizi sevdiğini mi söyledi?" diye fısıldadım dehşetle, kapalı odasında Kraliçe'nin kendi yalnızlığında kaybolduğunu düşünerek. "Kraliçe ölürse sizinle evleneceğini mi söyledi?"

"Bana tapıyor," dedi Elizabeth sessiz bir zevkle. "Ona istediğim her şeyi söyletebilirim."

Çok meraklıymış gibi görünmeden John Dee hakkında haber almak oldukça zordu. Ortadan yok olmuştu, sanki hiçbir zaman var olmamıştı, İngiltere'nin St. Paul'ünde kurulmuş Engizisyon'un

berbat zindanlarında kaybolmuştu, azimli sorgulamalarıyla her hafta yarım düzine kadın ve erkeği Smithfield'in ateşlerine gönderen piskopos Bonner'in nezaretindeydi.

"John Dee'den haber var mı?" diye sordum Will Somers'a gizli gizli, bir sabah onu bir bankta yaz güneşinin tadını çıkaran kertenkeleler gibi yatarken bulduğumda.

"Henüz ölmedi," dedi, gözlerini zar zor aralayarak. "Şşş."

"Uyuyor muydun?" diye sordum, daha fazla bilgi alma is-. teğiyle.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 419

"Henüz ben de ölmedim," dedi. "Bu da onunla ortak bir yanımla var demektir. Ama ben kazığa gerilmiş değilim ya da göğsüme yüzlerce kaya dizili değil veya geceleri, şafak vakitleri kahvaltılarına kaba bir alternatif olarak beni sorguya çekmiyorlar. O yüzden çok ortak noktamız var denemez."

"İtiraf etti mi?" diye sordum, nefesim hafifçe sesime karışarak.

"Mümkün değil," dedi Will mantık yürüterek. "Çünkü itiraf etmiş olsa şimdiye ölürdü ve benimle arasındaki benzerlik o noktada sona ererdi çünkü ben ölü değilim, sadece uyuyorum."

"Will..."

"Çoktan uykuya daldım ve rüya görmeye başladım, daha fazla da konuşmuyorum."

Elizabeth'i bulmaya gittim. Kat Ashley'yle konuşmayı düşündüm ama karmaşık sadakatimden dolayı benden haz etmediğini biliyordum ve dürüst davranacağından şüpheliydim. Telaşla ahırlara koştum ve tam tazılar arkalarında binicilerle birlikte sıra halinde içeri girerken oraya vardım. Elizabeth yeni siyah aygırının üzerindeydi, Kral'ın ona hediyesi, kepi yana düşmüş, yüzü pırıl pırıldı. Bütün saray eşrafı atından iniyor, aynı anda seyislere sesleniyordu. Elizabethan atını tutmak için öne atıldım ve diğerlerinin sesleri arasında duyulmayacak biçimde alçak sesle, "Prenses, John Dee'den hiç haberiniz var mı?" diye sordum.

Bana arkasını dönüp atını okşadı. "Aferin, Sunburst," dedi yüksek sesle. "İyi iş basardın." Ardından bana doğru mırıldandı, "Ruh çağırmak ve rakamlarla uğraşmak suçuyla içeri attılar."

420 | Philippa Gregory

"Ne?" dedim dehşetle.

Elizabeth olağanüstü sakindi. "Dediklerine göre Kraliçe'nin astroloji haritasını çıkartmış ve geleceği öğrenmek için ruh çağırmış."

"Başkalarının isimlerini de verir mi, ona eşlik edenlerin?" dedim nefes nefese.

"Onu kafirlikle tutuklarsa bülbül gibi şakır," dedi bana dönüp gülümseyerek, sanki benimki kadar onun da hayatı tehlikede değilmiş gibi. "Onu askıya alacaklar biliyorsun. Kimse o acıya dayanamaz. Eli mahkûm konuşur."

"Kafirlik mi?"

"Öyle dediler."

Yuları seyise fırlattı ve omzuma yaslanarak saraya doğru yürüdü.

"Onu yakacaklar mı?"

"Hiç şüphesiz."

"Prensesim ne yapacağız?"

Kolunu omzumdan aşağı kaydırıp sanki kendime gelmemi ister gibi kolumu sıkıca tuttu. Elinin bir an bile titremediğini hissedebiliyordum. "Bekleyeceğiz. Ve paçayı yırtmayı umacağız. Her zamanki gibi, Hannah. Bekle ve paçayı yırtmayı umut et."

"Siz paçayı yırtacaksınız," dedim ani bir buruklukla.

Elizabeth ışıldayan yüzünü bana döndü, mutlu mutlu gü-lümsüyordu ama gözleri birer kömür tanesi gibiydi. "Ah, evet," dedi. "Yırttım, şu ana dek."

Haziran ortasında hâlâ hamile olan Kraliçe geleneği bozarak kendini doğum odasından azat etti. Doktorlar dış dünyaya çıktığında daha kötü olacağını söyleyemedi, açık

KRALİÇENİN SOYTARISI | 421

havada yürümesinin belki iştahını açacağını düşündüler. Kraliçe'nin kendinin ve bebeğin hayatta kalmasına yetecek kadar yemediğinden korkuyorlardı. Sabah serinliğinde ya da akşamları gölgede sadece nedimelerine ve ev halkına açık olan bahçelerde ağır adımlarla yürüyüşe çıkıyordu. Gözlerimin önünde Prens Phillip'in evlenip yatağına aldığı ve sevgisiyle mutluluk verdiği o baştan çıkarıcı kadından bir kez daha ilk tanıdığım o endişeli, vakitsiz çökmüş kadına dönüşüyordu. Aşka yeni duyduğu güveni ve mutluluğu kayboluyordu, pembe pembe yanakları ve mavi gözleriyle yine içine kapandığını, neredeyse hasta bir insanın yavaş yavaş ölüme gidişi gibi çocukluğunun korku dolu günlerine geri döndüğünü görebiliyordum.

"Majesteleri," diyerek diz çöktüm, bir gün özel bahçesinde onunla karşılaştığımda. İskelenin ötesinde hızla akan nehre bakıyor; bakıyor ama görmüyordu. Akıntıda yavru ördekler oynuyor, anneleri yanlarında onları gözlüyor, ba-,, tıp çıkan o minik tüy yumaklarını seyrediyordu. Thames'de-ki ördeklerin bile yavruları olmuştu ama başucunda o umut dolu şiirin kazındığı İngiliz beşiği hâlâ bombuştu.

Gördüğünü algılamayan mutsuz gözleriyle bana döndü. "Ah, Hannah."

"İyi misiniz, Majesteleri?"

Gülümsemeye çabaladıysa da dudaklarının kıvrımları aşağı dönüktü.

"Hayır, değilim, Hannah evladım. Pek iyi değilim."

"Ağrınız mı var?"

Başını salladı. "Ağrım olsa sevinirdim, doğum sancıları diye. Hayır, Hannah. Hiçbir şey hissetmiyorum, ne bedenimde, ne kalbimde."

422 | Philippa Gregory

Biraz yanına yanaştım. "Belki de bunlar doğumdan önce keyfini çıkarmanız gereken şeyler," dedim avutmaya çalışarak. "Tıpkı meyve ya da kömüre aş eren kadınlar gibi."

Başını salladı. "Hayır, sanmıyorum." Elini bana uzattı, hasta bir çocuk gibi güçsüz. "Göremiyor musun, Hannah? Yeteneğinle? Görüp bana gerçeği söyleyebilir misin?"

İsteksiz diyebileceğim kadar yavaş ellerini tuttum ve dokunur dokunmaz sanki iskelenin altından akan kapkara nehre düşmüşüm gibi karanlık ve soğuk bir umutsuzluk içime yayıldı. Yüzümdeki dehşeti görüp hemen aklımdan geçenleri anlad.

"Bebek gitmiş, değil mi?" diye fısıldadı. "Bir şekilde oğlumu kaybettim."

"Ben bilemem, Majesteleri," diye kekeledim. "Doktor değilim, bunu anlama yeteneğim yok..."

Başını salladığında başlığının üzerindeki şaşalı işlemeler, kulaklarındaki altın halkalar, kalp kırıklığını örten bütün dünyevi zenginlikleri gün ışığında pırıldadı. "Biliyordum," dedi.

"Karnımda bir oğlan vardı ve gitti. Daha önce yaşam hissettiğim yerde şimdi bir boşluk hissediyorum."

Hâlâ buz gibi ellerini tutarken bir yandan ovuşturduğumu fark ettim, cesetlerin ellerini ovuşturan insanlar gibi.

"Ah, Majesteleri!" diye haykırdım. "Başka bir bebeğiniz olabilir. Birini yapan bir tane daha yapabilir. Bir bebeğiniz vardı ama kaybettiniz, yüzlerce kadının başına geliyor, ve hepsi bir tane daha yapıyor. Siz de yapabilirsiniz."

Beni duymuyordu bile, ellerini elimden çekmeden sanki onu alıp götürmesini ister gibi öylece nehre baktı.

"Majesteleri?" diye fısıldadım çok alçak sesle. "Kraliçe Mary? Sevgili Mary?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 423

Bana döndüğünde gözleri yaşlarla doluydu. "Her şey ters gidiyor," dedi, sesi alçak ve yapayalnızdı. "Elizabeth'in annesi babamı bizden ayırdığından, annemin kalbini kırdığından beri her şey ters gidiyor ve düzelmiyor. Her şey ters, Hannah ve defalarca denememe rağmen bir türlü, bir türlü düzelmiyor. Artık kaldıramıyorum. Bu hikâyede benim dü-zeltemeyeceğim kadar çok üzüntü, günah ve kayıp var. Beni aştı. Ve şimdi de Elizabeth kocamı elimden aldı, hayatımın en büyük neşesi, tek neşe kaynağı olan kocamı, annemi kaybettiğimden beri beni hayatımda seven tek adamı. Şimdi oğlum da beni terk etti."

Bedbahtlığı bir umutsuzluk rüzgârı gibi üzerime esti. Gece sele kapılmış, boğuluyor olan bir kadınmış gibi ellerini yakaladım. "Mary!"

Ellerini yavaşça benden çekip uzaklaştı, tek başına, her zaman olduğu gibi, şu anda hep öyle olması gerektiğini düşünüyordu. Arkasından koştum. Ayak sesimi duymasına rağmen ne durakladı, ne de başını çevirdi.

"Bir. çocuğunuz daha olabilir," diye tekrarladım. "Ve kocanızı geri alabilirsiniz."

Ne duraksadı, ne kafa salladı. Başı yukarıda, yanaklarından yaşlar süzülerek yürüdüğünü biliyordum. Yardım isteyemez, yardım alamazdı. Yüreğindeki acı mahrumiyet açışıydı. Babasının sevgisinden mahrum olmuş, annesinden mahrum olmuştu. Şimdi de bebeğinden mahrum kalmıştı ve her gün, bütün saray eşrafının önünde kocasını genç ve güzel kız kardeşine kaptırıyordu. Geride durdum ve uzaklaşmasını izledim.

424 | Philippa Gregory

Uzun ve sıcak temmuz ayı boyunca Kraliçe bebeğinin neden gelmediği konusunda bir açıklama yapmadı. Elizabeth her sabah gerçek bir kardeş ilgisiyle onun sağlığını sorup ö tatlı, berrak sesiyle şöyle diyordu:

"Yüce Tanrım, bebek doğmak için ne kadar çok bekledi!" Her gün Londra'dan insanlar Kraliçe'nin sağ salim doğu-rabilmesi için duaya geliyordu ve hepimiz kilisede günde üç defa ayağa kalkıp, "Amin," diyorduk. Londra'dan gelen haberler şehrin bir dehşet şehrine döndüğünü söylüyordu. Kraliçe'nin bebeğinin İngiltere kafirlikten kurtulana dek doğmayacağı inancı vahşi bir şekil almıştı. Sorgucuları, Piskopos Bonner ve diğerleri, gizli tutuklamalar ve kaba işkenceler içeren vahşi politikalar izliyordu. Kafirlikle konusunda adil olmayan hükümlere varıldığına, hizmetçi kızların götürüldükleri, cahilliklerinin kurbanı olarak İncilleri'nden vazgeçmeyeceklerine yemin ettiklerindeyse kazığa bağlanıp inançları yüzünden yakıldıklarına dair söylentiler dolaşıyordu. İlk çocuğuna hamile bir kadının kafirlikle suçlanıp mahkemeye çıkartıldığına dair bir berbat hikâye vardı. Katolik papazların vaazlarına baş eğmediğinde onu kazığa bağlayıp çiray tutuşturmuşlardı. O korkuyla oracıkta bebeğini doğurmuş ve bebek kazığın önüne düşmüştü. Titreyen bacaklarıyla alevlerin arasından duyulacak kadar can havliyle ağlayarak toprağa kaydığına cellat ağlayan bir çirayı alevlere atar gibi çırılçıplak bebeciğe tırmığını saplayıp onu tekrar ateşin içine atmıştı.

Bu hikâyeler asla Kraliçe'ye ulaşmıyordu ama duysa bu vahşete mutfaka bir son vereceğinden emindim. Kendi bebeğinin doğumunu bekleyen bir kadın başka bir hamileyi kazığa göndermezdi. Bir sabah majesteleri yürüyüş yaparken fırsatı değerlendirdim.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 425

"Majesteleri, sizinle konuşabilir miyim?"

Dönüp gülümsedi. "Evet, Hannah, tabii."

"Bu bir devlet meselesi ve bu konuda yorum yapmaya yetkili değilim," dedim ihtiyatla. "Ben genç bir(kadınım, belki anlamıyorumdur."

"Neyi anlamıyorsundur?" diye sordu.

"Londra'dan gelen haberler çok vahşice," dedim konuya dalarak. "Haddimi aşıyorsam özür dilerim ama sizin adınıza çok vahşice şeyler yapılıyor ve danışmanlarınız sizi bunlardan haberdar etmiyor."

Cesaretime karşın hafif bir uğultu oldu. Bir grup nedimenin arkasında Will Somers'ın gözlerini devirerek bana baktığını gördüm.

"Neden? Ne demek istiyorsun, Hannah?"

"Majesteleri, ülkedeki büyük Protestanların çoğunun sessizce dualara katıldığını, papazların gizlice eş aldığını ama hepsinin yeni kanunlara uyduklarını biliyorsunuzdur. Sadece onların hizmetkârları ve sorgulandıklarında yalan söylemeyi akıl edemeyecek kadar şapşal cahil köylülere olan oluyor. Siz tabii ki ülkenizin basit insanların inançları yüzünden yakılmasını istemezsiniz, değil mi? Tabii ki bu insanları bağışlardınız?"

Bana onay veren bir gülümsemeyle bakmasını bekliyordum ama kaşlarını çatı. "Eğer dışlarını değiştirip içlerini değiştirmeyen aileler varsa isimlerini bilmek isterim," dedi sert bir sesle. "Haklısın; hizmetkârların yakılması değil derdim, hepsini istiyorum, efendilerin ve adamlarının hep birlikte kiliseye dönmelerini. Aynı kanunları hem zengine, hem fakire uygulamakta ısrar etmezsem zavallı bir İngiltere Kraliçesi'yim demektir. Eğer eşini sakladığını bildiğin bir papaz

426 | Philippa Gregory

varsa, Hannah bana hemen ismini versen iyi olur yoksa senin de ölümlü ruhun tehlikeye girer."

Onu hiç böyle buz gibi görmemiştim.

"Majesteleri!"

Sanki beni duymuyordu. Elini kalbinin üzerine koyup haykırdı: "Yüce Tanrı şahidim, Hannah, bu ülkeyi günden kurtaracağım, birbiri ardına bir dolu yaşama mal olsa bile. Kafirlikten arınmalı, Tanrı'ya dönmeliyiz, bir düzine ateş de gerekse, yüzlerce ateş de gerekse bunu yapacağız, Hannah. Hiçbir istisna olmayacak. Sen bile sorgulanacaksın. Söyle-mezsen, seni de sorguya gönderirim..."

Rengimin attığını, kalbimin güm güm çarptığını hissedebiliyordum. Bunca zaman paçayı yırttıktan sonra kendimi böyle tehlikeye atmak, kazığın tepesine çıkmak! "Majesteleri!" diye kekeleydim. "Ben masumum..."

Sarayın gerisinden bir çığlık geldi ve hepimiz dönüp baktık. Nedimelerden biri eteklerini hızla koşan ayaklarından yukarı kaldırmış Kraliçe'ye doğru geliyordu. "Majesteleri!" diye inledi. "Beni kurtarın! Soyтары! Soyтары kafayı üşüttü!"

Will Somers upuzun bacaklarını büküp çömelmişti. Hemen yanında çimende bir kurbağa vardı, cart yeşil bir kurbağa, şişko gözlerini kırıştıırıyordu.

"Yarışıyoruz," dedi Will vakarla. "Mösyö lö kurbağa ve ben benim ondan önce meyve bahçesinin ucuna varacağıma dair iddiaya girdik. Ama o uzun bir oyun oynuyor. Beni stratejiyle yenmeye çalışıyor. Keşke biri sopayla onu şöyle bir dürtse."

Saray kahkahalara boğulmuştu, çığlıklar atan kadın da şimdi dönmüş gülüyordu. Will kurbağa gibi çömelmiş, dizlerini kulaklınnın kadar rekmiş fal taşı gihi artığı gözlerini

KRALİÇENİN SOYTARISI | 427

kırpıştırırken göz ardı edilemeyecek kadar komikti. Kraliçe bile gülümsüyordu. Biri bir sopa getirdi, kurbağanın arkasına geçti ve hayvanı dürttü.

Anında kurbağa korkuyla öne atıldı. Will de hiç beklenmedik bir çeviklikle öne zıpladı. İlk sıçrayışında kesinlikle kurbağadan ilerideydi. Saraylılar gürleyerek koşup iki sıra oluşturdu ve biri kurbağayı yeniden dürttü. Bu kez hayvan daha da korkmuştu ve üç kez zıpladı, üzerine bir de yürüdü. Will havyanın peşinden zıplarken nedimeler kurbağayı yarışa zorlamak için eteklerini sallıyor ve kurbağa kesinlikle önde gidiyordu. Bir sopa darbesi daha geldiğinde hayvan yine zıpladı, Will şevkle öne atıldı, insanlar çılgın gibi bahse giriyor, İspanyollar İngilizlerin bu şapşallığına başlarını sallıyor ama ellerinde olmadan da gülüyor ve kurbağaya kese kese bozuk para fırlatıyordu.

"Biri Will'i gıdıkласın!" diye bağırdı biri. "Geride kaldı."

Biri bir sopa bulup şimdi önlerinden yok olmak üzere daha kuvvetle zıplayan Will'in arkasına geçti. "Ben yaparım!" diye atladım ve sopayı kapıp Will'i kırbaçlıyormuş gibi çaktırmadan hemen arkasına yere patlattım, pantolonunun paçasına bile neredeyse değmedi.

Will olabildiğince hızla zıpladı ama kurbağanın ödü patlamıştı ve meyve bahçesinin dibindeki taneli çiçeklerin gür çalılarının arasının onun için cennet olduğunu biliyor gibiydi. Hayvan oraya yöneldi ve Will yarışı kurbağaya burun ucuyla kaptırdı. İnsanlar çılgın gibi alkışladı, bozuk paralar avuç avuç el değiştirdi. Kraliçe karnını tuta tuta kahkahalarla gülüyor, Jane Dormer elini onun beline dolamış Kraliçe'yi destekliyor ve uzun zaman sonra bir kez olsun hanımının yüzünde mutlu bir ifade gördüğü için gülümsüyordu.

428 | Philippa Gregory

Will upuzun bacaklarını sonunda gererek ayağa kalktı, baş selamı verirken yüzü bir gülümsemeyle buruştu. Bütün saray Will Somers'in kurbağayla yarışmasını konuşup gülüşerek saraya yöneldi ama ben elimi koluna dayayıp onu durdurdum.

"Teşekkürler," dedim.

Bana en ciddi bakışıyla baktı, ikimizde de soytarılıktan eser yoktu. "Evlat, bir kralı değiştiremezsin, onu sadece güldürebilirsin. Bazen, büyük bir soytanyasan, onun kendi kendine gülmesini sağlarsın, işte o zaman onu daha iyi bir insan ve daha iyi bir kraliyet yapmış olursun."

"Beceriksizliğime geldi," diye itiraf ettim. "Ama Will, bugün bir kadınla konuştum ve anlattıkları insanı ağlatacak derecede vahşiydi!"

"Fransa daha da beter," dedi hemen. "İtalya daha beter. Sen herkesten daha iyi biliyorsundur evlat, İspanya çok daha beter."

Bu beni durdurdu. "Ben İngiltere'ye buranın daha merhametli bir ülke olduğunu düşünerek gelmiştim. Tabii ki Kraliçe papazların karılarını yaktıracak bir kadın değil."

Elini omzuma attı. "Evlat, sen gerçek bir soytarısın," dedi şefkatle. "Kraliçe'nin ona öğüt verecek bir annesi yok, onu seven bir kocası ya da kafasını dağıtacak bir çocuğu yok. Doğru olanı yapmak istiyor ve etrafındaki herkes ona bu ülkeyi dize getirmenin en iyi yolunun zaten sonunda cehenneme gidecek birkaç sıradan insanı yakmak olduğunu söylüyor. Kalbi bu insanlara burkuluyor olabilir ama diğerlerini kurtarabilmek için onları feda edecektir, tıpkı kendi ölümsüz ruhunu kendi için feda edeceği gibi. Senin yeteneğin, benim yeteneğim asla kendimizi ona feda ettirmemek olmalı."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 429

Ona dönüp bakarken yüzüm aynı onun istediği kadar hüznü doluydu. "Will, ona güvenmiştim. Ona hayatım konusunda güvenmiştim."

"Ve çok doğru yapmıştın," dedi dalga geçer bir tavırla. "Sen gerçek bir soytarısın. Bir krala ancak bir soytarı güvenir."

Temmuzda saray halkı yer değiştiriyor, İngiltere'nin büyük evlerini geziyor, avlara çıkıp partiler veriyor, İngiliz yazının keyfini çıkarıyor olması gerekirken Kraliçe hâlâ ne zaman yola çıkabileceğimiz konusunda hiçbir şey söylemiyordu. Yolculuğumuz prensin doğmasını

bekleyerek gün be gün erteleniyordu ve şimdi on iki hafta gecikmişken kimse prensin gerçekten geleceğine inanmıyordu.

Kimse Kraliçe'ye bir şey söylemiyordu ki, bu da en kö-tüsüydü. Kimse ona kendini nasıl hissettiğini, hasta olup olmadığını, kanaması varmı, midesi bulanıyor mu, sormuyordu. Bebeği düşmüştü ve bu ona dış dünyadan çok daha fazla şey ifade ediyordu; ancak kimse ona ne nasıl olduğunu soruyor, ne de onu teselli etmeye çalışıyordu. Etrafına kibarlıkla örülmüş sessiz bir duvar çekilmişti, bazıları arkasından gülümsüyor, bazılarıysa elleriyle yüzünü örtüp gülüyor ve onun yaşlı, salak bir kadın olduğunu, adet kesilmesini hamilelikle karıştırdığını söylüyordu! Ne salak bir kadındı! Ve Kral'ı da salak durumuna düşürmüştü! Adam Hristiyan alemine madara olduğu için ondan nasıl nefret ediyor olmalıydı!

Kraliçe de insanların neler söylediğini biliyor olmalıydı ki dudaklarının acı acı kıvrılması kırılganlığını dışa vuruyordu ama hainlik ve dedikodularla çalkalanan yaz sarayında ba-

430 | Philippa Gregory

şı dimdik yürüyor ve yine hiçbir şey söylemiyordu. Temmuz sonunda, Kraliçe'den hâlâ bir açıklama gelmemişken ebeler bandajlarını katladı, beyaz işli ipek kundakları kaldırdılar, başlıkları, minik patikleri, yelekleri, kundak kuşaklarını topladı, son olarak görkemli bebek beşiğini doğum odasından kaldırdılar. Hizmetkârlar pencere ve duvarlardaki halıları indirdi, yerlerdeki kalın Türk halılarını, yatağın şık işlemeli örtülerini ve kayışlarını topladılar. Doktorlardan, ebelerden ya da Kraliçe'nin kendisinden tek bir kelime gelmemesine rağmen herkes anladı ki artık bebek falan yoktu, hamilelik de, mesele burada kapanmıştı. Saray neredeyse suskun bir halde Oatland Sarayı'na geçti ve öyle sessiz sedasız yerleşti ki sanki biri gizlice ölmüştü: Utancından.

Kafirlik, ruh çağırma ve planlar yapmaktan tutuklanan John Dee Londra'daki Piskopos Sarayı'nın midesinde kayıplara karışmıştı. Dediklerine göre sarayın altındaki kömürlükler, kilerler, hatta kanalizasyonlar bile Piskopos Bonner tarafından sorgulanmayı bekleyen yüzlerce şüpheli kafire hücre görevi görüyordu. Komşusu St. Paul Katedrali'nin çan kulesi yatmak şöyle dursun, neredeyse oturacak yeri bile olmayan, tepelerindeki kemerlerde çalan çanların sesinden sağır olmuş, gaddarca yapılan sorgulamalardan bitkin, işkenceyle konuşturulmuş ve bekleyen, üstelik ne yazık ki kesinkes dışarı çıkartılıp yakılacak mahkûmlarla tıklım tıklı.

John Dee hakkında hiçbir haber alamadım, ne Prenses Elizabeth'ten, ne de saraydaki dedikodulardan, kulağı kesik Will Somers bile John Dee'nin akıbetinden habersizdi. Sorduğumda kaşlarını çatıp bana baktı ve, "Soytarı, fikirlerini kendine sakla. Dostlar arasında hiç ağza alınmaması daha

KRALİÇENİN SOYTARISI | 431

iyi olan isimler vardır, dostların her ikisi de soytarı olsa bile," dedi.

"Ne kadar dayandığını bilmek zorundayım," dedim telaşla. "Bu benim için... benim için önemli bir mesele."

"Adam kayıplara karıştı," dedi Will asık suratla. "Gerçekten sihribazmış demek ki, tamamıyla ortadan yok oluverdi."

"Öldü mü?" Sesim öyle alçaktı ki Will sesimi duyması mümkün değildi, yüzümdeki dehşeti okumuş olmalıydı.

"Yok oldu," dedi. "Kayıp. Ki muhtemelen bu ölümden beter."

Kayıp bir adamın ortalıktan yok olmadan evvel neler demiş olabileceğini bilmediğimden geceleri sadece birkaç saat uyuyabiliyor, kapının dışındaki her sese beni almaya geldiklerini düşünerek irkilerek uyanıyordum. Geceleri rüyamda annemi almaya geldikleri günü görmeye başlamıştım, çocukluğumda yaşadığım dehşet ve kendim için duyduğum korkular arasında acınacak durumdaydım.

Prenses Elizabeth böyle değildi. John Dee'den hiç haber almasa da olurdu. Sarayda dışa yansıtıldığı bütün Tudor ışıltısıyla yaşıyor, bahçelerde yürüyüşler yapıyor, salonda yemeğini yiyor, ablasının bir sıra gerisine oturup dualara katılıyor ve sürekli, sürekli Kral'ın bakışlarına sessiz vaatlerle karşılık veriyordu.

Birbirlerine duydukları arzu sarayı alevlendirmişti. Öyle ki sıcaklığı neredeyse hissedilebilecek kadar aşıkardı. Elizabeth odaya girdiğinde herkes Kral'ın av borazanını duymuş bir tazı gibi tetikte beklediğini görebiliyordu. Kral peşinde yürürken Elizabeth de aralarındaki hava ensesini okşamış gibi elinde olmadan ürperiyordu. Koridorda karşılaştıkların-

432 | Philippa Gregory

da, ikisi de daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyormuş gibi bir metre arayla duruyorlardı ve sadece kendilerinin duyduğu bir m¼zikle salıncasına bir o yana bir bu yana salınıyorlardı. Elizabeth başını yana eğdiğinde Kral onun boynuna, kulak memesinden sallanan inciye, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi bakıyordu. Elizabeth'e atından inmesine yardım ederken Prenses'in ayakları yere değdikten sonra onu kendine çekiyor ve Kral geri çekildiğinde ikisi de titriyor oluyordu.

Aralarında Kraliçe'nin duymayacağı tek bir kelime, başkaları tarafından gr¼lmeyecek bir dokunuş olması m¼mk¼n değildi. G¼nl¼k hayatın i içeliği ikisini de alevlendirmeye yetiyor, dans ederken Prens'in eli Elizabeth'in belinde, Elizabeth'in eli onun omzunda, yakınladıkları anda gözleri birbirine kilitleniyordu. Kral ¼lkeyi yönettiği s¼rece bu kadının başına herhangi bir ceza gelmeyeceğine hiç ř¼phe yoktu. Adam onu Kule'ye göndermek şöyle dursun, neredeyse göz¼n¼n n¼nden ayıramıyordu.

Kraliçe b¼t¼n bunlara seyirci kalmak zorundaydı. Artık d¼md¼z olan karnı, sıskalaşan bedeniyle, gencecik kız kardeşinin biçimli kaşının bir hareketiyle Kral'ı yanına ağırını izlemek mecburiyetindeydi. Tutkuyla sevdiği adamın başka bir kadının emrine amade oluşuna seyirci kalıyordu ve o kadın, Elizabeth, Mary'niii babasını çalan istenmeyen kız kardeş, şimdi de kocasını baştan çıkartıyordu.

Kraliçe Mary en ufak bir duygu belirtisi bile göstermedi. Hatta koltuğundan eğilip Phillip'e g¼l¼mseyerek bir şeyler söyledikten sonra kocasının Elizabeth'in dansına kendini öylesine kaptırdığını ve onu duymadığını fark ettiğinde bile. Elizabeth Prens'e b¼t¼n sarayın n¼nde okuduğu bir kitabı getirip ithaf etme ¼zerine doğaçlama Latince bir devis

KRALİÇENİN SOYTARISI | 433

d¼zd¼ę¼nde bile. Elizabeth, Prens'e onun için yazdığı bir melodi söylediğinde, avda onu yarışa davet edip ikisi sarayın n¼nden atlarını koşturarak gidip yarım saat yok olduklarında bile. Mary annesinin, kocasının kendini altı uzun sene boyunca başka bir kadının aşkına kaptırını izlemiş ve bunun ilk ¼ç senesini tahtına oturup onlara g¼l¼mseyerek geçirmiş Aragonlu Katherine'in b¼t¼n vakarını devralmıştı. Tıpkı annesinin yaptığı gibi Mary de Phillip'e sevgi ve anlayışla, Elizabeth'e nezaketle g¼l¼ms¼yor, bir tek ben ve onu gerçekten seven birkaç kişi daha kalbinin paramparça olduğunu biliyordu.

Ağustosta babamdan bir mektup aldım, bana ne zan.an Calais'de onlara katılacağımı soruyordu. Gerçekten, gitmeye can atıyordum. Artık İngiltere'de geceleri uyuyamıyordum, evim olarak görmeye çalıştığım yer artık bir cennet .değildi. Kendi insanlarımla, babamla olmak istiyordum. Piskopos Bonner'ın sorgularından ve Smithfield'daki ateşlerden uzak olmak istiyordum.

nce Elizabeth'e gittim. "Prensesim, babam Calais'e, onların yanına gitmemi istiyor, izniniz var mı?"

G¼zel y¼z¼ hemen atıldı. Elizabeth hizmetk¼rlarını etrafında görmekten hoşlanan biriymi, asla hiçbirinin ayrılmasını istemezdi. "Hannah, sana ihtiyacım var."

"Tanrı sizi kutsasın, Prensesim, bence size gayet iyi hizmet ediliyor," dedim g¼l¼mseyerek.

"Ayrıca Woodstock'a yanınıza geldiğimde beni pek de sıcak karşılamamıştınız."

"O zaman hastaydım," dedi sinirle. "Ve sen Mary'nin ha-fiş esiydin."

434 | Philippa Gregory

"Ben kimsenin hafiyesi olmadım," dedim, işime geldiği gibi Lord Robert'a çalıştığım zamanı unutarak. "Kraliçe beni size göndermişti, tıpkı size izah ettiğim gibi. şimdi sarayda saygı gr¼yorsunuz ve size iyi davranılıyor, sizi bırakabilirim, bana ihtiyacınız yok."

"Ne hizmet istediğime ve nesiz yapabildiğime ben karar veririm," dedi hemen. "Sen değil."

Uşak selamımı verdim. "L¼tfen Prensesim, babama ve szl¼me gitmeme izin verin."

Evleneceğim aklına gelince, tıpkı beklediğim gibi tavrı değişiverdi. Öfkesinin ardından parlayan o gerçek Tudor cazibesıyla bana g¼l¼msedi. "Peşinde olduğun şey bu mu? Renkli hayatına elveda deyip aşkına koşmaya hazırısın? Kadın olmaya hazır olduğunu mu d¼ř¼n¼yorsun, k¼¼k soytarı? Beni yeterince izledin mi?"

"Amacım iyi bir eş olmak olsaydı, izlediğim kişi siz olmazdınız," dedim zekice.

Bir kakhaha patlattı. "Y¼ce Tanrım, haklısın. Ama benden ne ğrendin?"

"Bir erkeğin nasıl ıldırtıldığını, başınızı bile çevirmeden bir erkeği peşinizden nasıl koşturduğunuzu ve atınızdan inerken bedeninizin her santimini ona nasıl değdirdiğinizi."

Başını geriye atıp kakhahayla g¼ld¼, kocaman gerçek bir kakhahayla. "İyi ğrenmişsin," dedi. "Sadece bu yeteneklerden benim kadar zevk almanı umut ediyorum."

"Kârım ne olacak?"

Elizabeth bana en hesapçı gözleriyle baktı. "Eğlence," diye karar verdi. "Ve gerçek kârlar. Sen ve ben yatağımızda Kral bana âşık olduğu için daha güvenle uyuduk, Hannah. Ve tahta giden yolum dünyanın en güçlü adamı beni destekleyeceğine söz verdiğinden beri daha berrak görünüyor."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 435

"Böyle bir söz mü aldınız?" diye sordum, aval aval ona bakarak.

Başıyla onayladı. "Ah, evet. Ablam bildiğinden çok daha fazla aldatılıyor. Ülkesinin yansı bana âşık, şimdi kocası da. Kocana gitmeden evvel sana tavsiyem, ona asla güvenme ve onu kendinden daha fazla sevme."

Gülümseyerek başımı salladım. "Ben iyi bir eş olacağım," dedim. "Müstakbel kocam iyi bir adam. Amacım saraydan ayrılıp ona gitmek ve iyi, sadık bir eş olmak."

"Ah, sen bunları yapamazsın," dedi çekinmeden. "Henüz olgun bir kadın değilsin. Kendi gücünden korkuyorsun. Onun arzularından korkuyorsun. Kendi arzularından korkuyorsun. Kadın olmaktan korkuyorsun."

Karşılık vermedim ama doğru söylüyordu.

"Ah, git haydi o zaman, küçük soytarı. Ama sıkıldığında ki sıkılacaksın, bana geri dönebilirsin. Senin emrimde olman hoşuma gidiyor."

Baş selamı verip Kraliçe'nin odalarına yöneldim.

Kapıyı açtığım an bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. İlk aklıma Kraliçe Mary'nin hastalandığı, bir şekilde ölümcül bir hastalığa yakalandığı ve tedavi edilemediği geldi. Odada nedimleri yoktu, tek başınaydı. Oda loştu; ke-penkler kapalıydı, yaz sıcağı kalın duvarlardan sızamadığı için içerisi soğuktu. Kraliçe yerde diz çökmüş, bacaklarını karnına toplamış, alnını boş şöminenin soğuk taşına yasla-mıştı. Yanında sadece Jane Dormer vardı, azimli bir sessizlikle arkasında karanlık bir köşeye oturmuştu. Kraliçe'nin yanına gidip önüne diz çöktüğümde yüzünün gözyaşlarıyla sırlıklam olduğunu gördüm. "Majesteleri!" "Hannah, kocam beni terk ediyor," dedi.

436 | Philippa Gregory

Jane'e dönüp şaşkınlık dolu bir bakış fırlattım, sanki beni suçlar gibi kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sizi terk mi ediyor?"

"Hollanda'ya gidiyor. Hannah, beni terk ediyor... Beni terk ediyor."

Ellerini tuttum. "Majesteleri..."

Gözleri yaşlarla dolu, önünü görmeden boş şömineye odaklanmıştı. "Beni terk ediyor," dedi.

Cam kenarındaki koltuğunda iğnesini keten kumaşa saplayan Jane Dormer'in yanına gittim.

"Ne kadar zamandır böyle?"

"Kocasını sabah ona haberi iletmişinden beri," dedi buz gibi bir sesle. "Kraliçe kalbinin kırılacağını söyleyerek çığlıklar atmaya başladığında Phillip nedimleri dışarı gönderdi, ardından Mary'nin gözyaşlarını dindiremediğinde kendi de çıkıp gitti. O da geri gelmedi, nedimler de."

"Bir şeyler yedi mi? Ona yiyecek bir şey getirdin mi?"

Alev alev gözlerle bana baktı. "Kalbini kırdı gerçekten işte, tam senin dediğin gibi," dedi durup dururken. "Hatırlamıyor musun? Ben hatırlıyorum. Ona portreyi getirdiğimde ben umut doluydum, Mary de resme vurulmuştu. Ona kalbini kıracağını söylemiştin, kırdı işte. O ve bebeği buradaydı, şimdiyse gidiverdiler, o ve Fransa'yla savaşmaya can atan, İngiltere'den sürekli yakman lordları. Şimdi Mary'ye Fransa'yla savaşmaya gideceğini söyledi ama ne zaman geri döneceğinden hiç bahsetmedi; Mary'ninse ağzından kocasının onu terk ettiğinden, terk edeceğinden başka bir laf çıkmıyor. Acısından ölecekmiş gibi ağlayıp duruyor." "Yatması gerekmez mi?"

"Neden ki?" dedi. "Kocasını şehvetle gelip yanına yatacak değil, gelse gelse acıdığından gelir ve adamın varlığı şu anda ona iyi gelecek tek şey."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 437

"Bayan Jane, burada böyle oturup onun kendini paralayarak ağlayışını seyredebeyiz."

"Sen ne önerirsin?" diye sordu. "Mutluluğu bebeğini kaybettiğinde bile dizini kırıp onunla oturmayan bir adamla birlikte uçup gitti, onun uğruna kendi insanların sevgisini bile kaybetti. Ona teselli edecek tek bir söz bile söylemeyecek kadar acıma duygusu olmayan bir adam uğruna. Bu yarayı bir maşrapa sıcak bira, ayağının altına koyacağımız bir sıcak tuğlayla iyileştiremeyiz."

"En azından içecek bir Şey getirelim," dedim önerisine atlayarak.

"Sen getir," dedi. "Ben onu yalnız bırakamam. Bu yalnızlıktan ölecek bir kadın."

Kraliçenin yanına gittim ve sessizce meldiği, başını Şöminenin taşına yaslayıp ileri geri sallandėı yere diz çöktüm. "Majesteleri, aşağıya, mutfağa gidiyorum, size içecek ya da . yiyecek bir Şeyler getirebilir miyim?"

Topuklarının üzerinde doğruldu ama bana bakmadı. Alnının taşa yasladėı yerinden kan sızıyordu. Gözlerini boş Őmineden ayırmadı ama buz gibi minik elini uzatıp elimi tuttu. "Beni bırakma," dedi. "Sen de gitme. Beni terk ediyor, biliyorsun, Hannah. Daha Şimdi söyledi. Beni bırakıyor ve ben onsiız yaşamaya nasıl katlanacağımı bilmiyorum."

Sevgili Baba,

Mektubunla beni kulsadığın için teşekkürler. İyi olmana ve Calais'deki dükkânın iyi iŐlemesine sevindim. Sana itaat edip hemen yanına gelmek beni çok memnun ederdi ancak hizmetinden azat edilme izni almak üzere Kraliçe'ye gitti-

438 | Philippa Gregory

ėimde onu öyle hasta bir durumda buldum ki ayrılama-dım, en azından bu ay. Kral gemiyle Hollanda'ya açıldı, Kraliçe onsuz mutlu olamıyor, oldukça yalnız. Greenwich'e taŐındık ve saray balkı sanki yas tutuyor gibi. Onunla Kral geri gelene dek kalacağım ki, gitmeden evvel kendisi çok yakında geri döneceğine Şeref sözü verdi. O geri döndüğünde bi gecikmeden yanına geleceğim. Umarım, bu senin için de uygundur, babacığım ve umarım benim adıma Daniel'a ve annesine onlarla birlikte olmayı tercih ettiğimi ama Kraliçe'nin bu zor günlerinde yanında kalmayı vazife bildiğimi de izah edersin.

Sana sevgilerimi, saygılarımı sunarım, yakında görüşmek umuduyla,

Senin Hannah'n.

Sevgili Daniel,

Beni affet, henüz gelemiyorum. Kraliçe yle bedbaht bir halde ki onu terk etme cüretini gsteremeyeceğim. Kral gitti ve Kraliçe sevdiği dostlarına sarıldı. ylesine her Şeyden yoksun kaldı ki aklını kaybetmesinden korkuyorum. Beni affet, aşkım, olabildiğince çabuk yanına geleceğim. Kral kısa süreliğine, sadece Hollanda'daki malını mülkünü korumak için gittiğine yeminler etti ve iki ay içinde geri dönmesini bekliyoruz. Eylül ya da en geç ekimde, yanında olabileceğim. Karın olmak istiyorum, bunu gerçekten istiyorum.

Hannah

Sonbahar 1555

Kraliçe eskiden bütün sarayların en mutlusunda Gre-enwich'te sesiz bir bedbahtlıktan ibaret ayrı bir dünyaya çekildi. Kral'dan ayrılmak onun için dayanılmaz bir acı oldu. Phillip tam bir erkek gibi Kraliçe'nin mutsuzluğından kaÇmak için uzaklaşmayı seçmiş, karısı gözyaşlarını üzerine dkemesin diye de sürekli yanlarında birileri olmasını saėlamıŐtı. Her Şeyi yle bir ayarladı Kraliçe ona ancak kukla gibi veda edebildi, elleri, ayakları, dudakları kayıtsız bir efendi tarafından oynatılan bir oyuncak gibi. Sonunda gittiğinde sanki ipleri aniden kesilivermiŐ gibi tamamıyla elden ayaktan kesilerek yere yığıldı.

Elizabeth bazılarına göre ingiltere'ye döndüğünde ona karısınıninkilerden daha güzel vaatleri olduğunu ima eden bir gülümsemeyle uzaklaştı ve Kral ona planlarıyla onay verdi. Ayrılırken Phillip efendilik ederek ona glce sarılmadı ama gemiye binip yan taraftan el sallarken kendi elini öptü; bu kime gittiği belirsiz bir hareketti: Prenses'e de olabilirdi, kalbi kırık Kraliçe'ye de. Kraliçe karanlık odalarına kapandı, ona Jane Dormer ya da ben hizmet ettim, saray, mutsuzluğunun her yeri sardığı

440 | Philippa Gregory

bir hayaletler ülkesine döndü. Kralları'nın geride bıraktėı birkaç iŐpanyol, efendilerine katılmaya can atıyordu, onların bu gitme hevesi hepimize ingiliz evliliğinin geçici bir dönem ve haliyle bir hatadan öte bir Şey olmadığı hissi veriyordu. Kraliçe'ye Kral'a katılmak üzere izin istemek için baŐvurduklarında Mary ılınca bir kıskançlık krizine girdi, aslında Kral'ın asla bir daha ingiltere'ye dönmeyeceğini gizliden gizliye bildiklerine ve bu yüzden gitmek istediklerine yeminler etti. Onlara bağırıp çağırdığında iŐpanyollar başlarını eğip öfkesinden kaçarak kendilerini kurtardı. Nedimleri hiçbir Şey duymayıp görmemeye çalışarak odadan dışarı kaçıştı ya da odanın gerisindeki koltuklarına geçti, sadece ben ve Jane onun yanına gidip sakin olması için yalvar-dık. Kendini kaybetmişti, krizi geçene kadar benle Jane başını özel odasının

duvarlarına vurmasını engellemek için onu kollarından yakalamak zorunda kaldık. Kocasına olan tutkusuyla aklını yitirmiş, onu sonsuza dek kaybettiğine kanaat getirerek çıldırmıştı.

Öfkesi dindiğinde daha da beter oldu çünkü kendini yere bırakıp dizlerini göğsüne çekti, dayak yemiş bir kız gibi yüzünü dizlerinin arasına gömdü. Saatlerce onu ne ayağa kaldırabildik ne de ağzını açtırabildik. O mutsuz ve aşkıyla bu kadar küçük düştüğü için kendinden utanan yüzünü bizden saklayıp durdu. Buz gibi yerde yanında, onu teselli edecek tek bir kelime bile söyleyemeden öylece otururken elbisesinin eteğinin kadifeye dökülen gözyaşlarıyla yavaşça koyulaştığını gördüm, hiç gıkını çıkarmadığı halde.

Bir gün ve gece boyunca hiç konuşmadı, ertesi gün yüzünde umutsuzluk abidesi gibi kaskatı bir ifade vardı. Tahtına geçip oturmak üzere boş odaya girdiğinde İspanyolları zorla sarayda tutuldukları için isyan ederken buldu, İngi-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 441

\\z erkekleri ve kadınlarının tümü de öfkeliydi. Kraliçe'nin hizmetindeki yaşam Kral'ın gelip onu sevgiyle yatağına aldığı zamanki gibi, olması gerektiği gibi bir saray hayatı değildi. Edebiyat ve müzik, spor ve danslar yerine ölümcül bir hastalığı olan bir baş rahibe tarafından yönetilen bir rahibe manastır gibiydi. Kimse fısıltıdan yüksek sesle konuşmuyor, ziyafetler verilmiyor, eğlence ya da şenlikler düzenlenmiyor, Kraliçe ifadesiz, bedbaht bir suratla tahtında oturup her fırsat bulduğunda yalnız kalabilmek için odalarına çekiliyordu. Saraydaki yaşam umutsuzca Kral'ın dönmesinin beklendiği uzun günlere dönüşmüştü. Ve Kral'ın asla "dönmeyeceğini" hepimiz biliyorduk.

Başını döndürecek kimse kalmadığından ve Kraliçe'yi olduğundan daha bedbaht bir ruh haline sokmak mümkün olmadığından Elizabeth fırsatı değerlendirip Greenwich'teki sarayı terk etti ve Hatfield'a kendi sarayına gitti. Kraliçe gitmesine izin verdi, bir merhamet kelimesi etmedi. Çocuk Eli-zabeth'e duyduğu bütün sevgiyi genç kadın Elizabeth silip süpürmüştü. Mary başarısız hamileliğine katlanmaya çabalarırken Elizabeth'in Kral'la flörtleşmesi ablasını can evinden vuran son darbe olmuştu. Kalbinde Mary, Elizabeth'in bir fahişenin ve lavta çalgıcısının kızı olduğuna dair son kanıtı görmüştü. Başka kim ablasına Elizabeth gibi davranırdı? Kalbinde Elizabeth'le olan tüm bağlarını koparmış, onu kardeşlikten çıkarmış, veliahtlığından reddetmişti. Elizabeth daha küçükken ona duyduğu sevgiyi toptan geri almış, onu kalbinden söküp atmıştı. Gitmesine sevinmişti ve onu bir daha hiç görmese umursamazdı.

Prenses'e güle güle demek üzere büyük kapıya gittim. Londra'dan geçeceği ve Londra halkı ona bakıp tezahürat edeceği için o ağırbaşlı siyah beyaz elbisesini. Protestan

442 | Philippa Gregory

Prenses üniformasını giymişti. Çizmelerini oğlanın birleştiği ellerinin üzerine koyup uşağın onu semerine yükseltmesini beklerken afacan afacan bana göz kırptı.

"Bahse girerim, benimle gelmek isterdin," dedi hain hain. "Burada mutlu bir Noel geçireceğini sanmıyorum, Hannah."

"Hanımına iyi gününde de, kötü gününde de hizmet edeceğim," dedim istifimi bozmadan.

"Genç adamının seni bekleyeceğinden emin misin?" diye iğneledi beni.

Omuz silktim. "Bekleyeceğini söylüyor." Elizabeth'e kocasına duyduğu aşkın Mary'yi nasıl mahvettiğini gördükten sonra kendi evliliğine çok şans tanımadığımı söylemeyecektim. "Ona sadece Kraliçe'den ayrıldığım günden sonrası için söz verdim."

"Tamam, bana gelebilirsin, ne zaman istersen, bana gelebilirsin," dedi.

"Teşekkürler, Prenses," derken bu davetine karşılık duyduğum sevince kendim de şaşırdım, zaten Elizabeth'in cazibesine kimse dayanamazdı. Yas tutan sarayın karanlığında bile Elizabeth günışığı gibi parlıyordu, ablasının kaybı . gülümsemesini hiç silikleştirmemişti.

"Çok gecikme," diye uyardı beni alayla.

Başımı kaldırıp ona bakabilmek için atının boynuna yaklaştım. "Çok gecikmeyeyim mi?"

"Ben kraliçe olduğumda herkes bana hizmet etmek için sıraya girecek, sıranın başında olmak istersin, değil mi?"

"Bu seneler alabilir," diye karşılık verdim.

Başını salladı, o çıtır çıtır sonbahar sabahı kendinden son derece emindi. "Ah, sanmıyorum," dedi. "Kraliçe ne güçlü, r.c "İp mutlt: bir İmdir: Sence Km! Phillip ilk fırsatta sarayn

KRALİÇENİN SOYTARISI | 443

koşup bir oğlan ve veliaht bırakmaya mı gelecek? Hayır. Ve onun yokluğunda bence zavallı ablam kederden öbür dünyaya göçecek. Sonrasında beni bulacaklar, İncilimi okurken ve ben onlara..." Bir an durdu. "Ona kraliçe olacağını söylediklerinde ablam ne söylemeyi planlamıştı?"

Durakladım. O iyimser günlerde Mary'nin İngiltere'nin bakire kraliçesi olacağını vaat ettiğini ve annesinin ülkesini gerçek dine ve mutluluğa döndüreceğini söylediğini çok iyi hatırlıyordum. "Şöyle demişti: 'Bu Tanrı'nın işi ve bizim gözümüze muhteşem görünüyor,' ama sonra ona kaçmamız gerektiğini söylediler ve ona bahsedilmesi gereken kendi tahtı için hep birlikte savaşmak zorunda kaldık."

"Bence iyiymiş," dedi Elizabeth takdirle. " 'Bu Tanrı'nın işi ve bizim gözümüze muhteşem görünüyor.' Bu çok iyi. Böyle diyeceğim. Bu gerçekleştiğinde yanımda olmak istersin, değil mi?"

Dinlenmediğimizden emin olmak için etrafıma bakındım ama Elizabeth kimsenin bizi duymadığını biliyordu. Onu tanıdığım bunca zamanda kendini asla riske atmamıştı, soluğu Kule'de alanlar her zaman dostları olmuştu.

Küçük maiyeti gitmeye hazırdı. Elizabeth siyah başlığının altındaki güzeller güzeli yüzüyle eğilip bana baktı. "O yüzden bir an evvel bana gelsen iyi olur," diye hatırlattı.

"Gelebilirsem gelirim. Tanrı sizi korusun, Prenses."

Eğilip hoşça kal der gibi elimi okşadı. "Bekleyeceğim," dedi gözleri dört dönerek. "Ve hayatta kalacağım."

Kral Phillip sık sık yazdı ama mektupları Mary'nin şefkat dolu aşk vaatlerine ve ona geri dönmesini isteyen sözlerine

444 | Philippa Gregory

karşılık olamazdı. Kısa iş mektupları, karısına İngiltere'de yapması gerekenler konusundaki emirleriydi. Kraliçe'nin dönmesini rica eden yakarışlarına cevap değildi, ona hiç olmazsa ne zaman geri döneceğini ya da karısının ona katılmasına izin verip vermeyeceğini bile söylemiyordu. Önceleri mektupları içtendi, karısına kendini oyalayacak bir şeyler bulmasını, karısıyla tekrar birlikte olacağı günleri dört gözle beklediğini yazıyordu, ancak sonra her gün gelmesi için yalvaran Kraliçe'nin mutsuzluktan hastalandığını, onun yokluğuyla yataklara düştüğünü söyleyen ayrı bir mektup almaya başladığında mektupları iş mektubuna benzedi. Sadece meclisin hangi konuda ne karar alması gerektiğini emreden mektuplardı ve Kraliçe elinde onun mektuplarıyla meclisin karşısına çıkıp sadece ismi kral olan bir adamın emirlerini danışmanlarının önüne sürerek kendi otoritesiyle onları bu emirlere uymaya zorluyordu. Kıpırmızı gözlerle odaya girdiğinde meclisi onu hoş karşılamıyor, İspanyol Prens'in kendi savaşları arasında İngiltere'nin çıkarlarını düşündüğünden açıktan açığa şüphe ediyorlardı. Kardinal Pole, Kraliçe'nin tek dostu ve yaveriydi ama adam İngiltere'den o kadar uzun süre sürülmüş ve İngiliz Lordları'na karşı öyle şüpheli olmuştu ki Mary sonunda bir zamanlar yaptığı gibi İngilizlerin kالبine hükmeden bir kraliçe olmaktan çıkıp düşmanları arasında sürgüne edilmiş bir kraliçeye dönüştü.

Ekimde akşam yemeğinden önce Jane Dormer'ı arıyordum, başımı soktuğum aralık kapıların hiçbirinde onu bulamadım ve sonunda nedime belki de birkaç dakikasını dua etmeye ayırmıştır diyerek Kraliçe'nin kilisesine yöneldim. İçeri girdiğimde şaşkınlık içinde Will Somers'ı Meryem Anamızın hevkelinin önünde diz çökmüş, heykelin ayaklarının

KRALİÇENİN SOYTARISI | 445

dibindeki bir mumu yakarken buldum, başı öne eğik, soytarı kukuletası elinde buruş buruş, çınlamasın diye kukuletanın çingırağını elinden bırakmadan tutuyordu.

Will'in dindar bir adam olduğu hiç aklıma gelmemişti. Gerileyip onu kapının ağzında bekledim. Başını öne eğişini, ardından haç işareti yapışını izledim. Derin bir iç geçirerek ayağa kalktı, hafifçe yalpalayarak koridoru geçti, otuz beş yaşından çok daha yaşlı görünüyordu.

"Will?" dedim karşısına çıkarken.

"Evlat." Huy haline gelen o tatlı gülümsemesi yanaklarında belirdi ama gözleri gülmüyordu.

"Bir derdin mi var?"

"Ah, kendim için dua etmiyordum."

"Kimin için ediyordun?"

Boş kiliseye şöyle bir göz gezdirdi, sonra beni bir sıraya çekti. "Majesteleri üzerinde herhangi bir etkin olabilir mi sence, Hannah?"

Bir an düşündüm, sonra dürüstçe, üzüntüyle hayır der gibi başımı salladım. "Sadece Kardinal Pole'un ve Kral'ın lafını dinliyor," dedim. "Ve herkesten önce de kendi vicdanını."

"Onunla yeteneğin aracılığıyla konuşsan seni dinler miydi?"

"Belki," dedim temkinle. "Ama yeteneğime hükmedemiyorum, Will, biliyorsun."

"Belki rol yapabilirsin, diye düşünmüştüm."

Geriledim. "Bu kutsal bir yetenek! Rol yapmak Tanrı'ya ihanet olur!"

"Evlat, bu ay üç adet Tanrı gibi adam kafirlik suçuyla hapse atıldı ve yanılmıyorsa dışarı alınıp ölümüne yakılacaklar; Başpiskopos Cranmer, Piskopos Latimer ve Piskopos Ridley."

446 | Philippa Gregory

Bekledim.

"Kraliçe babasının kilisesinde piskopos ilan edilmiş bu iyi adamları yakamaz," dedi soytarı dobra dobra. "Böyle bir şey olmamalı."

Bana baktı, kollarını omuzlarıma dolayıp beni kucakladı. "Ona görme yeteneğin olduğunu ve onları sürgüne göndermesi gerektiğini söyle," diye beni ikna etmeye çalıştı. "Hannah, bu adamlar ölürse Kraliçe bütün merhametli insanları kendine düşman eder. Bunlar iyi insanlar, onurlu insanlar, kendi öz babasının atadığı insanlar. Onlar inançlarını değiştirmede, etraflarındaki dünya değişti. Kraliçe'nin emri üzerine ölmemeliler, bunu yaparsa ömrü boyunca utancını üzerinde taşır. Tarih her şeyden öte onun piskoposları öldüren bir kraliçe olduğunu hatırlar."

Durakladım. "Buna cesaret edemem, Will." "Yapacaksan ben yanında olurum," diye söz verdi.

"Sana yardım ederim. Bir şekilde altından kalkarız."

"Bana bu işlere hiç bulaşmamayı kendin söylemiştin," diye fısıldadım telaşla. "Sen kendi ağzınla bana bir kralın aklını çelmeye asla yeltenme demiştin. Senin efendin piskoposları geç, kendi iki karısının başını uçurttu, onu durdurmadın."

"Evet ve karılarını öldürten kral olarak hatırlanacak," diye kehanette bulundu Will. "Onun dışındaki her şey, cesareti, sadakati, dürüstlüğü unutulup gidilecek. Bu ülkeye refah ve barış getirdiğini, İngiltere'yi hepimizin seveceği bir ülkeye dönüştürdüğünü unutacaklar. Ona dair tek hatırladıkları altı karısı olduğu ve ikisinin başını uçurttuğu olacak."

"Bu Kraliçe'yle ilgili tek hatırladıklarıysa bu ülkeye kıtlık, sel ve ateşler getirdiği olacak. Bizim bakire Kraliçemiz, İn-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 447

giltere'nin kurtarıcısı olacakken İngiltere'nin laneti olarak hatırlanacak."

"Beni dinlemeyecektir..."

"Dinlemeli," diye üsteledi. "Yoksa hor görülecek ve unutulacak, bu dürüst kalpli Kraliçe yerine Tanrı bilir kimi, Eli-zabeth'i, Mary Stuart'ı hatırlayacaklar!"

"Taptığı tek şey vicdanını dinlemektir," diye Kraliçe'yi savunmaya kalkıştım.

"Yumuşak kalbini dinlemeli," dedi. "Vicdanı bugünlerde iyi bir akıl hocası değil. Onun yerine kalbini dinliyor olmalı. Ve sen ona duyduğun sevgine karşılık görevini yerine getirmeli, bunu ona söylemelisin."

Sıradan kalktım, dizlerimin titrediğini fark ettim. "Korkuyorum, Will," dedim titrek bir sesle.

"Çok korkuyorum. Daha önce onunla konuştuğumda nasıl davrandığını gördün... Beni suçlamasını kaldıramam, kimsenin benim nereden geldiğimi ailemin kim olduğunu sorgulamasını göze alamam..."

Sustu. "Jane Dormer da onunla konuşmayı kabul etmedi," dedi. "Onu da denedim. Kraliçe'nin başka dostu yok, geriye bir sen kalıyorsun."

Durakladırh, onun ricasıyla kendi vicdanımın başıma baskı yaptığını, korkularıma rağmen beni doğru olanı yapmaya zorladığını hissediyordum. "Tamam. Onunla konuşacağım," diye patladım. "Ama bunu yalnız yapacağım. Elimden gelenin en iyisi olacak."

Elini elime koyarak beni durdurdu ve görmek için elimi kendine çekti. Titriyordum, ellerim zangır zangırdı. "Evlat, çok mu korkuyorsun?"

Bir an ona baktım ve ikimizin de korktuğunu anladım. Kraliçe bütün erkeklerin ve bütün kadınların kendilerini pa-

448 | Philippa Gregory

zar yerindeki kazıklara ve altında tüterek ve ağır ağır yanacak yeşilliklere gönderecek yanlış bir şey söylemek, yanlış bir şey yapmaktan korktuğu bir ülke yaratmıştı.

"Evet," dedim dürüstçe, yanağımdaki isi silebilmek için elimi elinden çektim. "Hayatımı bu korkudan kaçarak geçirdim ve şimdi öyle görünüyor ki tam üzerine yürümeliyim."

O gece Kraliçe yatmaya gidene ve yatak odasının köşesindeki sunağın önüne diz çökene dek bekledim. Yanında diz çöktüm ama dua etmedim. Onu bu dehşetengiz şeyi yapmamaya ikna etmek için söylemem gerekenleri tekrar tekrar aklımdan geçiriyordum. Koca bir saat dizlerinin üzerinde durdu, arada bir kapalı gözlerimi aralayıp ona baktığımda yüzünün çarmıha gerilmiş İsa'ya benzediğini ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülüğünü gördüm.

Sonunda dizlerinin üzerinden ayağa kalktı ve şöminenin yanındaki koltuğuna yürüdü. Korların arasından ısınan maşayı çekip ona ısıtmak için maşrapanın içindeki biraya daldırdım. Birayı eline tutuşturduğumda elleri buz gibiydi.

"Majesteleri, sizden bir istirahatım olacak," dedim çok alçak sesle.

Bana sanki beni neredeyse görmüyormuş gibi baktı. "Ne var, Hannah?"

"Sizinle birlikte geçirdiğim yıllar boyunca sizden asla hiçbir şey istemedim," diye hatırlattım ona.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Hayır, istemedin. Şimdi ne istiyorsun?"

"Majesteleri, hapishanelerinizde üç iyi adamın kafirlikten tutulduğunu öğrendim, Piskopos Latimer, Piskopos Ridley ve Başpiskopos Cranmer."

KRALİÇENİN SOYTARISI • 449

Yüzünü görmemem için şöminenin minik ateşine döndü ama sesi donuktu.

"Evet, bu adamların hüküm giydiği doğru."

"Sizden onlara merhamet göstermenizi rica ediyorum," dedim uzatmadan. "İyi insanları ölüme göndermek çok feci bir şey. Ve herkes bu insanların iyi insanlar olduğunu söylüyor. Sadece yanlış insanlar... sadece kilisenin öğretileriyle uyuşmayan insanlar. Ama kardeşinize iyi birer piskopos olmuşlardı, Majesteleri ve bunlar İngiltere'nin atanmış piskoposları."

Uzun bir süre bir şey söylemedi. Meseleyi uzatmalı mıyım yoksa kesmeli miyim, bilmiyordum. Sessizlik beni biraz korkutmaya başlamıştı. Topuklarımın üzerine oturup konuşmasını beklerken nefesimin hızlanmaya başladığını, masum birine göre fazlaca kesildiğini fark ettim. Kokuyla iz süren köpekler gibi tehlikenin üzerime doğru gelmeye başla-dığımı hissediyordum, peşinden gelen koku korkuyla birlik-Jte koltuk altlarımda beni gıdıklamaya başlayan, sırtımdan aşağı süzülen buz gibi ve nemli ter kokusuuydu.

Bana döndüğünde benim sevdiğim Mary'yle alakası yoktu. Yüzü kardan bir maske gibiydi. "Onlar iyi falan değil çünkü Tanrı'nın sözünü, Tanrı'nın kurallarını inkâr ediyor, kendi günahlarına diğerlerini katıyorlar," diye tısladı bana. "Ya günahlarından arınıp affedilir ya da ölürlere. Konuşman gereken kişi onlar, Hannah, ben değilim. Kanun bu: İnsanların değil, hiç kimsenin değil, benim değil, kilisenin kanunları. Kilise tarafından cezalandırılmak istemiyorlarsa günah işlememeliler. Ben burada kendimi yargıç olarak görmüyorum, karar veren kilise ve buna uymalılar, benim yaptığım gibi."

450 | Philippa Gregory

Bir an durdu ama suçlamalarına karşılık söyleyecek bir şeyim yoktu.

"İngiltere'nin üzerine Tanrı'nın lanetini çeken onlar gibi insanlar," dedi. "Hasat iyi gitmiyor, babam kiliseye sırtını döndüğünden beri refah dolu bir sene geçirilmedi, annemi bir kenara attığından beri İngiltere'nin beşiğine sağlıklı bir bebek gelmedi."

Ellerinin titrediğini, sesinin tutkuyla yükseldiğini görebiliyordum. "Bunu görebiliyor musun?" diye sordu. "Herkesten evvel sen? Annemi bir kenara attığını ve ardından bir tane bile sağlıklı ve meşru bir çocuğu olmadığını göremiyor musun?"

"Prenses Elizabeth var?" diyerek nefes aldım.

Kraliçe kocaman acı bir kahkaha attı. "O babamdan değil," dedi alayla. "Bir baksana. Her şeyiyle tam bir Sme-aton. Annesi onu Kral'ın çocuğu diye yutturmaya çalıştı ama şimdi büyüdü ve tam bir lavta çalgıcısının kızı, tam bir fahişe gibi davranıyor, herkes onun kimden olduğunu görebilir. Tanrı babama sadece tek bir sağlıklı çocuk verdi; beni; ardından zavallı babacığım bana ve anneme sırtını dönmeye zorlandı. O günden beri bu ülkenin talihi bir dakika bile iyi gitmedi. Onu Tanrı'nın sözünü ayaklar altına almaya, manastırları yıktırmaya zorladılar, ardından kardeşim İngiltere'yi daha da büyük bir günah batağına sürükledi. Ödediğimiz bedeli görüyor musun? Ülkede açlık, şehirlerde salgınlar.

"Tanrı yüceltilmeli. Ancak ülkedeki bu günah kökünden temizlendiğinde hamile kalıp doğurabileceğim. Böyle bir ülkeye asla kutsal bir prens gelmez. Babamın başlattığı, kardeşimin devam ettirdiği hata düzeltilmeli. Her şey eski haline döndürülmeli."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 451

Nefes nefese durdu, hiçbir şey söylemedim, hiddeti karşısında donup kalmıştım.

"Biliyor musun, bazen buna gücümün yetmeyeceğini düşünüyorum," diye devam etti. "Ama Tanrı bana kuvvet veriyor. Bu feci yargıları emretme azmini veriyor, bunların devam edeceğini söyleme azmini. Tanrı bana işlerini yürütme, ülkenin temizlenmesi için günahkârları ateşe gönderme gücü veriyor. Ve sen, güvendiğim sen! Buraya ben dua ederken geliyorsun, beni

hataya teşvik etmeye, zayıflığa ve benden Tanrı'yı ve ona olan kutsal görevimi reddetmemi istiyorsun."

"Majesteleri..." Boğazım düğümlendi. Ayağa kalktığı anda yerimden zıpladım. O kadar uzun zaman diz çökmekten sağ bacağıma kramp girdi, bacağım tutmadı ve tökezledim. Başımı kaldırmış ona bakarken neredeyse yere yapışmışım, bana sanki Tanrı cezami vermiş de yere devrilmişim gibi baktı.

"Hannah, evladım, bunu benden istemekle kendin ölümcül bir günahın yarı yolunu kat etmiş oluyorsun. Bir adım daha atma yoksa seni ruhunla güreşmen için papazlara gönderirim."

Duman kokusu alıyordum. Kendi kendime bunun şömineden geldiğini söyleyip durdum ama duyduğum kokunun yanan annemin kokusu olduğunu, ülkenin dört bir yanındaki pazar meydanlarında yanan İngiliz erkek ve kadınlarının kokusu olduğunu biliyordum ve yakında Piskopos La-timer'le Piskopos Ridley'yi dışarı alacaklardı ve İngiltere'de kimsenin asla söndüremeyeceği bir mum yakmak üzerelerken Doktor Ridley dostuna kalbini ferah tutmasını söyleyecekti. Kraliçe'nin ayaklarının dibinde sakatlar gibi debelendim, eteklerini, değmeme davanamıvormuş gibi toplayıp

452 | Philippa Gregory

başka tek bir kelime etmeden beni burnumda duman kokusu, dehşet içinde ağlarken öylece yerde bırakarak çekip gitti.

P&S 1555

Noel sarayda çok büyük şölenlerle ancak neşeden yoksun kutlandı, tıpkı Elizabeth'in kehanet ettiği gibi. Herkes bir önceki sene Kraliçe Mary'nin korsesinin bağları gevşek, önünde gururla taşıdığı kocaman karnıyla ortalıkta salınışını hatırladı. Geçen sene Prensimizi bekliyorduk. Bu seneyse bir Prensimiz olamayacağını bili-t yorduk çünkü Kral, Kraliçe'nin yatağını terk etmişti ve Kraliçe'nin kıpkırmızı gözleriyle sıska bedeni onun tertemiz ve yapayalnız olduğunu doğruluyordu. Bütün sonbahar komplo ve karşı komplo söylentileriyle geçmişti, dediklerine göre İngilizler İspanyol bir kraliyet tarafından yönetilmeyi haz-medemiyordu. Phillip'in babası imparatorluğu oğluna devredecek ve sonrasında Hristiyan aleminin çoğu onun yönetiminde olacaktı. İnsanlar İngiltere'nin onun için uzaktaki bir adadan ibaret olduğunu, Prens'in bu ülkeyi metresi olduğunu ve asla eve geri dönmeyeceğini bile bile ona hâlâ hayran olan kısır Kraliçe aracılığıyla uzaktan yöneteceğini söylüyordu.

Kraliçe bu dedikoduların en azından bir kısmını duymuş olmalıydı, meclis onu kocasına, kendisine, tahtına karşı teh-

454 | Philippa Gregory

ditlerden haberdar ediyordu. Giderek sessizleşti, içine kapandı, hırslandı. Babalarının kilisesinde güvende olacak erkek ve kadınların yaşadığı huzur dolu dindar bir ülke hayaline iyice sarılıp ona neye mal olursa olsun görevinden vazgeçmezse bunu sağlayabileceğine inanmaya çalıştı. Meclisi yeni bir kanun çıkartıp kazıkta dine dönen bir kafirin fikrini değiştirmekte çok geç kalmış olacağını ve dönmesine rağmen ölümüne yanması gerektiğini söyledi. Aynı şekilde bu kişinin inançlarına sempatiyle bakan herkes yine yakılacaktı.

Mbafiar 1556

Soğuk, yağışlı kış daha da yağmurlu bir bahara dönüştü. Kraliçe gittikçe daha seyrekleşen ve ona daha az mutluluk veren mektupları beklemeye devam etti.

Mayıs başında bir akşam bütün geceyi dua ederek geçireceğini ilan edip beni ve nedimelerinin tümünü dışarı gönderdi. Hepimizin ateş başında dikiş dikerek ve Kral'a diktiği keten gömleğe akıttığı gözyaşlarını görmezden gelmeye * çalışarak geçireceğimiz yeni bir sessiz geceden azat edildiğime sevinmişim.

Üç nedimeyle daha paylaştığım odaya doğru hızlı adımlarla yürüyordum ki koridorun kapısında bir gölge gördüm. Duraksamadım, birinin benimle konuşması için asla durup beklemezdim ve bu yüzden yanıma gelip adımlarıma ayak uydurmak zorunda kaldı.

"Benimle gelmek zorundasın, Hannah Verde," dedi.

İsmimin doğru ve tam olarak söylenmesi bile beni durdurmadı.

"Ben sadece Kraliçe'nin emirlerine uyarım."

Küçük bir bayrak açar gibi önümde rulo halindeki bir kâğıdı açtı ve iyice açılması için bir ucunu yere bıraktı.

456 | Philippa Gregory

Ayaklarım beynime karşı gelip yavaşladı, sonra durdu. Altta mühürleri, tepede kendi adımı gördüm. Hannah Verde, namı diğer Hannah Green, ya da Soyтары Hannah.

"Bu ne?" diye sordum bilmeme rağmen. •

"Ferman," dedi.

"Ne fermanı?" diye sordum bilmeme rağmen.

"Tutuklanma emrin, kafirlikten," dedi.

"Kafirlikten mi?" diye soludum, sanki kelimeyi daha önce hiç duymamışım, sanki annemi adlıklarından beri her gün bu anı beklememişim gibi.

"Evet, hanımefendi, kafirlikten," dedi.

"Bu konuda Kraliçe'yle görüşeceğim." Kraliçe'ye koşmak üzere arkamı dönmek üzereydim.

"Benimle geliyorsun," dedi ve korkudan gücüm kalmasa bile yine de karşı çıkamayacağım bir güçle kolumla belimi kavradı.

"Kraliçe benim için araya girecektir!" diye inledim, kendi sesimin bir çocuğunki kadar zayıf çıktığını duyarak.

"Bu kraliyetten gelen bir emir," dedi uzatmadan. "Sorgulanmak üzere tutuklanıyorsun ve Kraliçe'nin onayı var."

^^

Beni şehre, St. Paul'e götürüp bir gece feci biçimde askıya asılmış ve hücrenin bir köşesinde bez bebek gibi yatan, kolları, bacakları kırık, belkemiği dağılmış, ayakları üçe çeyrek kalayı gösteren bir saat gibi dışa bakan bir kadınla aynı odada tuttular. Kanlı dudaklarından rüzgârın uğultusu gibi bir ses geliyordu. Bütün gece bahar vakti esen ılık rüzgârlar gibi acısını soluyup durdu. Bizimle birlikte tırnakları yerinden sökülmiş bir kadın daha vardı. Ellerini kucağına

KRALİÇENİN SOYTARISI | 457

koymuş acısını dindirmeye çalışıyordu ve kapının kilidini açıp beni içeri ittiklerinde başını kaldırıp bakmadı. Ağız garip bir biçimde çarpılmıştı, sonradan anladım ki dilini de kesmişlerdi.

Eşikteki dilenciler gibi sırtımı kapıya verip yere çöktüm. Bana hiçbir şey söylemediler: Kırıklarıyla inleyen kadın da, tırnakları olmayan dilsiz kadın da. Korkumdan ben de onlara bir şey söylemedim. Ay ışığının yerde dolaşmasını seyrettim, bedeni kukla gibi darmadağın olmuş kadına, ardından ellerini kucağında birleştirip dudaklarını büzmüş kadının parlayan parmaklarına baktım. Gümüşü ay ışığında parmak uçları sanki mürekkebe batmış kalem ucu gibi simsiyahtı.

Bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelmesine rağmen gece ilerledi.

Sabah kapı ardına kadar açıldı ama kadınların hiçbiri başını kaldırmadı. Askıya asılmış kadın kıpırtısız bir ölü gibiy-dj, belki de ölmüştü. "Hannah Verde," dedi dışarıdaki ses. Emre uyarak ayağa kalkmaya çabaladım ama bacaklarım korkudan tir tir titreyerek sendeledi. Biliyordum ki tırnaklarımın sökülmesine merhamet çılgınlıkları atmadan, bildiğim herkesin ismini tek tek saymadan dayanamazdım. Askıya asıldığımda Lorduma, Elizabeth'e, John Dee'ye, fısıldandığını duyduğum her isme, hatta hiç bahsi geçmeyen isimlere bile ihanet etmeden duramazdım. Beni çağırdıklarında ayağa bile kalkamıyorsam onlara nasıl kafa tutabilirdim?

Muhafız beni kaldırıp sürükledi, ayaklarım taş zeminde sarhoşların ayakları gibi peşimizden geliyordu. Adam bira ve daha beter bir şey kokuyordu: Şapkasına sinen is ve yağ kokusu. Kokunun ateşlerin kokusu olduğunu fark ettim, çıraların ve odunların, yağ kokusuysa ölen erkek ve kadınla-

458 | Philippa Gregory

rın kaban derilerinden. Bunu kavrar kavramaz midem isyanla harekete geçti ve kendi kusmuğuma boğuldum.

"Hey, dikkat et!" dedi öfkeyle ve başımı kendinden öteye iterken yüzümü taş duvara vurdu.

Beni birkaç basamaktan yukarı sürükledi, ardından bahçeye çıkardı.

"Nereye?" dedim titrek titrek.

"Piskopos Bonner'a," dedi kısaca. "Tanrı yardımcın olsun."

"Amin," dedim hemen, sanki bu arada iyi davranırsam paçayı kurtarabilirmişim gibi. "Yüce Tanrım, Amin."

Kendimi kaybettiğimin farkındaydım. Kendimi savunmak şöyle dursun konuşamıyordum bile. Beni kurtarmaya geldiğinde Daniel'la gitmediğim için ne kadar aptal olduğumu düşündüm. Bütün bu entrikalar arasında üzerime dikkat çekmeden yolumu bulacağımı düşünerek ne büyük bir dikbaşlılık etmiştim. Ben, kapkara tenim, simsiyah gözlerim ve Hannah gibi bir isimle.

Tahta bir kapıya geldik, çivileriyle dev gibi bir kapıya. Adam kapıya vurdu, içeriden gelen bir sesle kapıyı açtı, uyumsuz âşıklar gibi kolları sertçe bedenimde içeri yürüdü.

Piskopos kapıya bakan bir masanın başına oturmuştu; katibinin sırtı kapıya dönüktü. Biraz ilerisine hem masaya, hem piskoposa bakan bir sandalye konmuştu. Nöbetçi beni sertçe yere bırakıp geriledi, kapıyı kapatıp önünde dikildi.

"İsim?" diye sordu piskopos bitkin bitkin.

"Hannah Verde," diye cevap verdi gardiyan, ben cevap vermeye yeltenip korkudan sesimin gittiğini fark ederken.

"Yaş?"

Adam öne uzanıp omzumu dürttü.

"On yedi," diye fısıldadım.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 459

"Ne?"

"On yedi," dedim, biraz daha yüksek sesle. Engizisyonun titiz kayıt sistemini, dehşetin bürokrasisini unutmıştım. Önce ismimi, yaşıma, adresimi, işimi, babamın adını, annemin adını, adreslerini, işlerini, büyükanne ve büyükbabamın isimlerini, adreslerini, işlerini yazacak, ardından, ancak bunlardan sonra, her şeyin ismini alıp etiketledikten sonra, bildiğim, hayal edebildiğim ve düşündüğüm her şeyi şakıtana kadar bana işkence yapacaklardı.

"İşin?"

"Kraliçenin soytarısı," dedim.

Odada bir şırıltı duyuldu, pantolonumda çocuksu bir ıslaklık hissettim, ardından utanç verici kötü bir koku. Korkudan altıma işemiştim. Başımı önüme eğdim, utancım korkumdan ağır bastı.

Katip ılık ve keskin kokuyla irkilmiş gibi başını kaldırdı. ; Dönüp beni süzdü. "Ah, bu kıza ben kefil olabilirim," dedi, çok önemsiz bir meseleden bahseder gibi.

Konuşan John Dee'ydi.

Onu tanıyacak halde değildim, piskoposun mahkûmuyken nasıl olup da onun katibi olduğunu merak etmek aklımın ucundan bile geçmedi. Sadece kendi halini bile düşünemeyecek bir kızın bomboş gözleriyle Dee'nin ifadesiz bakışlarına karşılık verdim.

"Öyle mi?" dedi piskopos şüpheyle.

John Dee evet der gibi başını salladı. "Kutsal soytarı," dedi. "Bir keresinde Fleet Sokak'ta bir melek görmüştü."

"Bu kafirliğe girer," diye belirtti piskopos. John Dee bir an durup durumu değerlendirdi, sanki benim için ölüm kalım meselesi değilmiş gibi. "Hayır, gerçekten gördü bence, Kraliçe Mary de öyle düşünüyor."

460 | Philippa Gregory

Soytarısını tutukladığımızı öğrendiğinde çok hoşnut olmayacaktır."

Bu piskoposu durdurdu. Tereddüt ettiğini gördüm. "Kraliçe'nin bana verdiği emir, onun evinde, sokaklarda, nerede bulursam bulayım kafirliğin kökünü kurutmak ve asla kimseye kıyak geçmemek. Kız kraliyetin emriyle tutuklandı."

"Ah, peki o zaman, nasıl isterseniz," dedi John Dee umursamaz bir tavırla.

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Beni böyle yarım ağızla savunduğuna inanamıyordum. Yine de John Dee oradaydı, bana bir kez daha arkasını dönmüş ismimi Engizisyon'un kayıtlarına geçiriyordu.

"Detaylar," diye sordu Piskopos Bonner.

"Tutuklu 27 Aralık'ta dua sırasında Kutsal ekmeğin havaya kaldırılışında başını çevirmiş," diye okudu John Dee katiplere yakışan bir mırıltıyla. "Tutuklu Kraliçe'den kafirlere mahkemede merhamet göstermesini rica etmiş. Tutuklu Prenses Elizabeth'in tanıdığı. Tutuklu bir kadınla özdeşleş-meyecek biçimde yabancı dil biliyor ve öğrenmeye ilgi duyuyor."

"Kabul ediyor musun?" diye sordu Piskopos Bonner.

"Kutsal ekmek kaldırılırken başımı çevirmedim..." diye başladım sesim bitkin ve umutsuz. John Dee beni desteklemezse sadece bu suç bile kazığa gitmeme yeterdi. Ve benim ve sözlümün ailesinin Avrupa'daki yolculuğunu bir kez didiklemeye başladılar mı Yahudi olduğum ortaya çıkardı ve bu benim, babamın, Daniel'in, onun ailesinin, onların dostlarının, hiç tanımadığım kadın ve erkeklerin, Londra'da-ki, Bristol'daki, York'taki ailelerin ölüne gönderilmesi demekti.

KRALİÇENİN SOYTARISI • 461

"Ah, bu kötü niyetten öte bir şey olamaz," diye haykırdı John Dee sabrı taşarak. "Ha?" dedi piskopos.

"Kötü niyetli şikâyetler," dedi John Dee telaşla ve kayıt defterini öteye fırlattı. "Gerçekten kadın dedikodularına vaktimiz olduğunu falan mı sanıyorlar? Burada kafirliğin kökünü kazımayla uğraşıyoruz ve önümüze nedimelerin kavgalarını koyuyorlar."

Piskopos göz ucuyla kâğıda baktı. "Kafirlerle hoşgörü mü?" diye sordu. "Bu yakılmak için yeterli bir sebep."

John Dee başını kaldırıp efendisine güvenle gülümsedi. "Bu kız kutsal soytarı," dedi sesinde bir kahkahayla. "Akli başında hiçbir insanın sormayacağı sorular sormak onun görevi. Saçma sapan konuşuyor ama işi zaten saçma sapan konuşmak, şimdi arı vız vız vız şarkısını söyledi diye onu suçlu mu ilan edelim? Kırmızı balık kaç kaç dedi diye? Bence çok sert bir mektup yazıp bu tür saçma suçlamalarla uğraşamayacağımızı belirtmeliyiz. Hizmetkârlar arasındaki çekişmelerle ilgilenemeyiz. Din düşmanlarını arıyoruz biz, yarım akıllı kızlar değil."

"Bırakalım gitsin mi?" diye sordu piskopos, kaşlarını kaldırarak.

"Şurayı imzalayın," dedi John Dee, kâğıdı masanın üzerinde iterek. "Şundan kurtulalım da işimize bakalım. Bu çocuk bir soytarı, onu sorgulamakla soytarılık etmiş oluruz."

Nefesimi tuttum.

Piskopos imzaladı.

"Götürün şunu," dedi John Dee bezgin bezgin. Koltuğunda bana doğru döndü. "Hannah Verde, namı diğer Soytarı Hannah, seni kafirlikten sorgulanmaktan azat ediyoruz. Hesap vermen gereken bir suçun yok. Bunu anlayacak kadar akıllı mcvcui mu, evladım?"

462 | Philippa Gregory

"Evet, efendim," dedim neredeyse duyulmayacak bir sesle.

John Dee muhafıza bir baş işareti yaptı. "Bırak gitsin."

Kendimi sandalyeden öne ittim, bacaklarım hâlâ tutmuyordu. Muhafız elini belime koyup beni ayağa kaldırdı. "Hücremdeki kadınlar," dedim alçak sesle John Dee'ye. "Biri ölüyor, diğerinin tırnakları sökülüyor."

John Dee sanki muhteşem bir espri patlatmışım gibi bir kahkaha attı ve piskopos gürlledi.

"Bu kız paha biçilmez bir soytarı!" diye bağırды piskopos. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, soytarı? Kahvaltınızdan memnun muydunuz? Ya yatağınız?"

Gözlerimi piskoposun kıpkırmızı gürlleyen suratından katibinin pırıldayan gülümsemesine çevirdim ve başımı iki yana salladım. Piskoposa ve bir zamanlar tanımaktan gurur duyduğum adama bir baş selamı verdim, onları masum insanları sorgulayıp ölüme göndermek üzere kanlı elleriyle baş başa bıraktım.

Greenwich'e sarayın yanına nasıl dönerdim, bilmiyordum. Beni kaba bir tavırla sokağa fırlattıklarında St. Paul'un arka tarafına geçip çılgın gibi sendeleye sendeleye uzaklaştım, ta ki Kule'nin dev gibi bana ulaşan gölgesiyle korkudan titreyen bacaklarımın arasında güvenli bir mesafe bırakana dek. Ardından serseriler gibi bir kapı girişine sığındım, sıtmaya yakalanmış gibi titriyordum. Ev sahibi bana sıtmamla birlikte defolmamı söyledi, bir evi daha geçtim ve yine yere yığıldım.

Parlak günışığı yüzümü yakıyor, ban;« vaktin öğleni geçtiğini söylüyordu. Eşikte epey bir oyalandıktan sonrn zorlo

KRALİÇENİN SOYTARISI | 463

ayağa kalktım ve kısa bir mesafe daha yürüdüm. Bebekler gibi ağladığımı ve bir kere daha durmak zorunda olduğumu fark ettim. Adım adım yürümeye devam ettim, bacaklarım tutmadığında mola vere vere Fleet Sokak'taki minik dükkânımızın yolunu bulana kadar yürüdüm ve komşumuzun kapısını deli gibi gümllettim.

"Yüce Tanrım, sana ne oldu böyle?"

Çarpık bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardım. "Ateşim var," dedim. "Anahtarımı unutmuşum ve yolumu kaybettim. İçeri girebilir miyim?"

Benden bir adım geriledi. Bu zor günlerde hastalıktan herkesin ödü patlıyordu. "Yemek ister misin?"

"Evet," dedim, gururumla uğraşamayacak kadar perişan.

"Eşiğe bir şeyler bırakırım," dedi. "Anahtar burada."

Kelime etmeden anahtarı alıp tökezleye tökezleye dükkâna yöneldim. Anahtar delikte döndü ve kepenkleri kapalı odaya daldım. Anında o kıymetli mürekkep ve kuru kâğıt kokusu etrafımı sardı. Dikilip kokuyu, kafirlik parfümünün ta kendisini, evimin tanıdık kokusunu içime çektim.

Kapıda bir sürtünme ve tabak sesi duyup bir dilim kekle bir maşrapa birayı almaya yöneldim. Tezgâhın arkasına, yere, kepenkli pencerelerden görünmeyeceğim bir yere oturdum, sırtım kâğıtlara dönük, işlenmiş deriden ciltlerin kokusunu içime çekerek yemeğimi yedim.

Bitirir bitirmez kâseyi kapıya geri koyup kapıyı kilitledim. Sonra babamın baskı odası ve deposuna girip en alt raftaki baskıları kaldırdım. Kendi katlanan yatağımda uyumak istemiyordum. Babamın yatağında bile uyumak istemiyordum. Babama bundan daha yakın olmak istiyordum, içimdeki batıl inanç bana yatakta uyursam uykumun ortasında Piskopos Bonner in beni yeniden yerimden sürükleyeceğini ama babamın sevdiği kitapların arasında uyursam onların beni güvende tutacağını söylüyordu.

464 | Philippa Gregory

Onun en alt raftaki kitap koleksiyonunun bulunduğu rafa yattım. Birkaç deste kâğıdı yastık olarak başımın altına koydum, raftan düşmemek için birkaç Fransız çeyrek boy kitabı yanıma aldım. Kayıp bir yazıymışım gibi G şekli alarak kıvrıldım, gözlerimi kapattım ve uyudum. Sabah uyandığımda geleceğim konusunda kararlıyım. Bir parça kâğıt bulup Daniel'a mektup yazdım, asla yazmayacağımı sandığım bir mektup.

Sevgili Daniel, İngiltere'den ve saraydan ayrılma zamanını geldi. Lütfen hemen beni ve baskı makinesini almaya gelir misin. Eğer bu mektup sana ulaşmaz ya da bir hafta içinde senden cevap alamazsam, ben tek başıma yola çıkıyorum.

Hannah

Mektubu mühürlediğimde kararımı vermiştim, kalbimde son birkaç aydır aslında bildiğim gibi Kraliçe Mary'nin İngiltere'sinde artık kimse güvende değildi. Kapı çalındı. Kalbim tanıdık korkuyla gümbür gümbür atmaya başladı ama sonra kepenklerin arasından yan komşumuzun silüetini gördüm.

Kapıyı açtım. "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Yemeği beğendin mi? Fırını iyi miymiş?"

"Evet. Teşekkürler."

"Şimdi daha iyi misin?"

"Evet. İyiyim."

"Bugün saraya geri dönüyor musun?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 465

Bir an durakladım, ardından gidebileceğim başka hiçbir yer olmadığını fark ettim. Saraydan yok olursam bu suçumu itiraf etmekle aynı anlama gelirdi. Geri dönmem ve hemen serbest bırakılmış masum bir kadını oynamam gerekiyordu, Daniel bana gelip buradan uzaklaşana kadar.

"Evet, bugün dönüyorum," dedim sevinçle.

"Bunu Kraliçe'ye ulaştırabilir misin?" diye sordu, utangaçça ama kararlılıkla. Bana bir kartvizit uzattı, üzerinde okuyucuya ahlâklı, yenilenmiş ve kilise tarafından onaylanmış her türlü kitabı temin edebileceğini belirten bir logo bulunuyordu. Kartı aldım ve içimden alayla dükkâna son geldiğimde kilisenin onayladığı kitapların kütüphanesine dair yorum yaptığımı hatırladım. Şimdi bu konuda ağzımı bile açmayacaktım.

"Kartı Kraliçe'nin eline uzatacağım," diye attım. "Bana güvenebilirsin."

Baskı altında bir saraya geri döndüm. Odalarını paylaştığım hizmetçi kızlar babamın dükkânına gittiğini sanmıştı. Kraliçe beni özlememişti. Yemeğe indiğimde sadece Will Somers kaşlarını soran gözlerle kaldırarak oturduğum sıraya yöneldi. Kenara kaydım, yanıma oturdu.

"İyi misin evlat? Kâğıt gibi bembeyazsın."

"Daha yeni döndüm," dedim uzatmadan. "Tutuklanmıştım."

Saraydaki başka herhangi biri bu lafım üzerine yemeğini başka bir yerde yemek için bir bahane uydururdu. Will her iki dirseğini de masaya dayadı. "Olamaz!" dedi. "Dışarı çıkmayı nasıl becerdin?"

466 | Philippa Gregory

Elimde olmadan kıkırdadım. "Soytarı olduğumu ve yaptıklarımın sorumlu tutulamayacağımı söylediler."

Patlattığı kahkahayla birlikte yan masalardaki herkes dönüp bize baktı ve gülümsedi. "Sen yok musun! Bak bu benim için iyi bir haber. Ne için yalvaracağımı biliyorum artık. Gerçekten böyle mi dediler?"

"Evet. Ama Will, komik hiçbir yanı yok. İçeride iki kadın vardı, biri askıda yarı ölmüş, diğerinin tırnakları sökülmüş. Bütün ev kilerden çatıya kadar yargılanmayı bekleyen tutuklularla doluydu."

Suratı ciddileşti. "Şşş, evlat, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Sen elinden geleni yaptın ve belki de konuştuğun için oraya gönderildin."

"Will, çok korktum," dedim alçak sesle.

Kocaman sıcak eli benim buz gibi elimi şefkatle yakaladı. "Evlat, hepimiz korkuyoruz. İyi günler yakında, ha?"

"Ne zaman göreceğiz?" diye fısıldadım.

Bir şey söylemeden başını salladı ama aklından Elizabethan geçtiğini, onun tahta ne zaman çıkacağını merak ettiğini biliyordum. Ve eğer Will Somers bile Elizabeth'i düşünüyorsa Kraliçe gerçek bir dostun sevgisini daha kaybetmiş demekti.

Daniel'in gelmesini bekleyerek günleri saydım. Green-wich'e geri dönmeden evvel mektubumu o sabah Calais'e yola çıkacak bir gemi kaptanına vermiştim. Kendi kendime mektubun ulaşmasının ne kadar süreceğini hesapladım. "Diyelim Calais'ye varması bir gün sürer, bir gün sonra eve varır, diyelim Daniel durumu kavrayıp hemen yola çıktı, bir haftada buraya varması gerekir."

KRALİÇENİN SOYTARISI • 467

Yedi gün içinde ondan haber almazsam dükkâna gitmeye, en değerli kitapları ve el yazmalarını becerebildiğim en büyük kutuya yerleştirmeye ve kendi başıma Calais'ye yola çıkmaya karar verdim.

Bu süre içinde beklemem gerekiyordu. Kraliçe'nin maiye-tiyle birlikte dualara katıldım, her gün akşam yemeğinden sonra Kraliçe'ye odasında İspanyolca İncil'i okudum, yatma vakti geldiğinde onunla birlikte dua ettim. Mutsuzluğunun geçmeyen bir perişanlığa dönüştüğünü gördüm, böyle yaşayacak, böyle ölecekti. Umutsuzluk içindeydi, daha önce hiçbir kadını böyle bir umutsuzluk içinde görmemiştim. Ölümünden daha beterd, sürekli ölümü beklemek ve hayatı durmadan reddetmekti. Kendi gününün karaltısı gibiydi. Üzerindeki gölgeyi yok etmek için yapılabilecek hiçbir şey yoktu sanki ve bu yüzden ne ben ne de başkaları uğraşıyordu.

Bir sabah Kraliçe önde, nedimleri arkasında duadan dönerken yeni nedimelerinden biri yanıma geldi. Ben Kraliçe'yi izliyordum. Ağır adımlarla yürüyordu, başı öne eğik, * sanki yası taşıyamayacağı kadar ağır bir yükümüş gibi omuzları düşmüş.

"Duydun mu? Duydun mu?" diye fısıldadı kız bana Kraliçe'nin kabul odasına doğru döndüğümüzde. Koridor Kraliçe'yi görmeye gelen insanlarla doluydu, çoğu kafirlikten tutuklu bulunan insanlar için merhamet dilenmeye gelmişti.

"Neyi duydun mu?" dedim ters ters. Yolumu kesmeye uğraşan bir kadından manşetimi kurtarmaya çabaladım. "Hanımefendi, sizin için yapabileceğim bir şey yok."

"Benim için değil, oğlum için," dedi. "Oğlum için."

Kendime engel olamayarak durdum.

"Biriktirdiğim bir para var, Kraliçe ona merhamet gösterip sürgüne gönderirse oğlum yurtdışına gidebilir."

468 | Philippa Gregory

"Oğlun için sürgün istemeye mi geldin?"

"Piskopos Bonner'ın elinde." Başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

Vebalıymış gibi geriledim. "Üzgünüm," dedim. "Elimden bir şey gelmez."

"Onun için araya girseniz? Adı Joseph Woods."

"Hanımefendi, onun için merhamet dilendiğimde kendi yaşamımı tehlikeye atmış olurum," dedim ona. "Benimle konuştuğunuz için bile siz de risk altındasınız. Eve gidip oğlunuzun ruhuna dua edin."

Bana zalimmişim gibi baktı. "Bir anneye oğlu tamamen masumken onun ruhuna dua etmesini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedim donuk donuk.

Nedime beni sabırsız sabırsız çekti. "Son haber!" diye hatırlattı.

"Evet, ne olmuş?" diye döndüm yaşlı kadının yüzündeki tarifsiz acıdan, ona verilecek en iyi öğüdün biriktirdiği parayla gidip saçma almasını ve oğlunun boynuna asmasını böylece oğlunun ateşte saatlerce can çekişmesini önleyip ateş yakılır yakılmaz patlayacağını bilerek.

"Prenses Elizabeth vatan hainliğiyle suçlanıyor!" diye tısladı nedime, haberi bir an evvel yayma derdiyle. "Bütün hizmetçileri tutuklanmış. Londra'daki evini darmadağın etmişler aramaktan." Kalabalığın sıcaklığına rağmen çizmelerimdeki ayak parmaklanma kadar olduğum yerde donduğumu anladım. "Elizabeth mi? Ne vatan hainliği?" diye fısıldadım.

"Kraliçeyi öldürme planı," dedi kız buz gibi soluyarak.

"Onunla beraber tutuklananlar?"

"Bilmiyorum! Kimse bilmiyor! Kat Ashley hiç şüphesiz, belki hepsi."

KRALİÇENİN SOYTARISI " 469

Başımı salladım, bilen birini tanıyordum. Kraliçe'yi kabul odasına doğru izleyen maiyetten ayrıldım. Kraliçe en az iki saatini burada geçirecek, birbiri ardına dert dinleyecek, insanlar ondan kıyak yapmasını, merhamet göstermesini, arazi bağışlamasını, para vermesini isteyecekti. Her bir yakarıшта kadın daha çok çöküyor, kırk yaşından çok daha yaşlı gösteriyordu. Ama ben koridordan büyük salona giderken beni özlemeyecekti.

Will orada değildi, askerlerden biri beni ahıra yönlendirdi ve onu boş kutulardan birinde bir tazi yavrusuyla oynarken buldum. Hayvan upuzun bacakları ve tüm heyecanılla Will'in tepesindeydi.

"Will, Prenses Elizabeth'in Londra'daki evini arıyorlar-mış."

"Hımm, biliyorum," dedi, başını hevesle ensesini yalayan köpek yavrusundan kaldırıp.

"Ne arıyorlar?"

"Ne aradıkları değil, ne buldukları önemli."

"Ne bulmuşlar?"

"Sen ne bulmalarını bekliyorsan onu," dedi hiç de yardımcı olmayarak.

"Ben bir şey bulmalarını beklemiyorum," diye yapıştırdım. "Söylesene. Ne bulmuşlar?"

"Kat Ashley'nin kutusunda mektup, kitapçık, fitne figanla ilgili ne varsa artık. O ve Prenses'in yeni İtalyan lavta çalgıcısı arasında planlanan bir mayıs günü dümeni, bir Dudley..." Yüzümdeki afallamayı görüp durdu. "Merak etme senin Lordun değil. Kuzeni, Sör Henry."

"Lord Robert da şüpheliler arasında mı?" diye sordum.

"Olmalı mı?"

470 | Philippa Gregory

"Hayır," diye yalan söyledim hemen. "O nasıl bir şey yapsın ki? Ayrıca o artık Kraliçe Mary'ye sadık."

"Hepimiz gibi," dedi Will zekice. "Tobias, şu köpek bile. Tobias hepimizden daha sadık çünkü bir şey söylerken tam tersini düşünmüyor. Kalbi yemek bulduğu yere ait ki, bu ismini sayabileceğim pek çok kişiden daha sadık anlamına gelir."

Kıpkırmızı oldum. "Benden bahsediyorsan ben Kraliçe'yi seviyorum ve her zaman sevdim."

Yüzü hemen yumuşadı. "Biliyorum. Ben kendi sırasını bekleyecek kadar sabırlı olamayan ve yeniden dümenler çeviren kız kardeşini ima etmiştim."

"O suçsuz," dedim hemen, Kraliçe kadar Elizabeth'e de duyduğum sadakatle.

Will kesik bir kahkaha patlattı. "Elizabeth sırasını bekleyen bir veliaht. Yıldırım çeken yüksek bir ağaç gibi belayı zaten üzerine çekecektir. Kat Ashley, Senyör lavta çalgıcısı Kuleyi boylayacak, yanlarında bir düzine Dudley ahalisiyle birlikte. Elizabeth'in eski kankası Sör William Pickering için de bir ferman var. Ben onun İngiltere'de olduğunu bile bilmiyordum. Sen biliyor muydun?"

Korkudan boğazım düğümlendi ağzımdan bir söz çıkamadı. "Hayır."

"Bilmemek en iyisi."

Başımı salladım, ardından başımın tekrar tekrar yukarı aşağı inip çıktığını fark ettim, olağan görünmeye çalışırken saçma sapan işler yapıyordum. Yüzümün korkudan kireç gibi olduğunu herkes görebilirdi.

"Neyin var, evlat?" dedi Will kibar bir sesle. "Kar tanesi gibi beyazladın. Bu işe sen de mi bulaştın, küçük? Kafirlik suçuna destek olsun diye bir de vatan hainliğinden mi tu-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 471

tuklanmak istiyorsun? Gerçekten böyle bir soytarılık mı ettin?"

"Hayır," dedim sesim aniden yükselerek. "Kraliçe'nin aleyhine dolap çevirmem. Geçen hafta pek iyi değildim. Hastayım. Biraz ateşim var."

"Umarım başkalarına yayılmaz," dedi Will alayla.

Ateşim olduğu yalanına devam edip kendimi yatağa attım. Aklıma ihtiyacı olduğunda hemen hastalığı üzerine çekmeyi becerebilen Elizabeth geldi, korku sancılarının beni nasıl ter içinde bırakabildiğini biliyordum, öyle ki kendimi hasta olarak kolayca yutturabilirdim.

Haberleri oda arkadaşlarımdan aldım. Entrikalarla ilgili soruşturmayı Kardinal Pole yönetiyor, her gün biri daha tutuklanıp sorguya çekiliyordu. Önce kendi ülkesini yardımları karşılığında Fransa'ya peşkeş çeken Sör Henry Dudley. Cepleri Fransız altını ve paralı askerlerle Fransız gönüllülerden oluşan küçük bir ordu sözüyle doluydu. Oradan yola çıkıp ordu ve silahların ödenebilmesi için saraydan para çalmayı vaat eden bir hazine memuruna vardılar. Sorgu sırasında adam Kraliçe'yi Hollanda'ya kocasının yanına göndermeyi ve yerine Elizabeth'i geçirmeyi planladıklarını itiraf etti. Ardından kardinal Kat Ashley'le William Pickering'in eski dost olduğunu, sarayın tam orta yerinde buluştuklarını, Sör William'in gizlice ülkeye, ardından da Hampton Co-urt'a sokulduğunu keşfetti.

Kat Ashley'nin Londra'da Elizabeth'in evinde bulunan kutusunda İngiliz lordlarını Katolik Kraliçe'ye karşı ayaklanmaya ve Protestan Prenses'i tahta geçirmeye teşvik etmek üzere yazılmış ilanının ilk kopyası bulunmuştu.

472 | Philippa Gregory

Kardinal Pole kimin böyle bir ilanı basabilecek baskı makinesi olduğunu bulabilmek için Elizabeth'in dostlarını ve yakınlarını araştırmaya başladı. Fleet Sokak'taki dükkânı-mızdaki baskı makinesini düşünüp çok geçmeden bana ulaşmaları ne kadar zaman alacak diye merak ettim.

Kardinal, Tanrı'dan ilham alarak azimle ve zekice, pek çok İngiliz Protestan'ı, Elizabeth'in pek çok hizmetkârı dostunu kapsayacak ve onu kaçınılmaz olarak bana, benim gibi pek çok insana daha yönlendirecek bir iz sürüyordu. Her biri tutuklanıp sorguya çekildiğinde bir kişi daha Kraliçe'nin soytarısının sürekli Prensesle birlikte olduğunu söyleyecek demektir. O biri başka birine Kraliçe'nin soytarısının ayak işlerine koşturduğu ya da mesaj getirip götürdüğünü, soytarıyı William Pickering'in kendi gözleriyle gördüğü, kızın her ne kadar Kraliçe'nin soytarısı olarak bilirse de aslında Dudley ailesinin sadık hizmetkârı olduğunu söyleyecekti.

Kardinal Pole beni o sessiz, kalın perdeli odasına çeker ve siyah cilalı masasının önünde hikâyemi anlattırırsa, biliyordum ki o an durumu çözecekti. İspanya'dan kaçışımızı, İngiltere'ye gelişimizi, babamın baskı makinesini burada bırakarak ortalıktan yok olduğunu: Her şey bizim suçlu birer Marano, Hristiyan gibi görünmeye çalışan Yahudiler olduğumuzu gösteriyordu ve tıpkı Aragon'da yakılabileceğimiz gibi Smithfield'in ateşlerine de verilebilirdik. Babamın dükkânına giderse yasak ve kafirliğe yönelik yazılar bulacaktı. Bazıları kanuna aykırıydı çünkü Tanrı'nın sözlerini sorguluyor, hatta dünyanın güneşin etrafında döndüğünü ya da şu anda etrafımızda yaşayan hayvanların dünyanın başlangıcında Tanrı tarafından altı günde yaratıldığını iddia ediyordu. Bazıları kanuna aykırıydı çünkü Tanrı'nın sözlerinin çevirisine karşı çıkıyor, elmanın kayısı olması gerektiğini id-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 473

dia ediyordu. Bazılarıysa sadece ne dediği anlaşılamadığı için kanuna aykırıydı. Gizemlerle ilgililerdi ve kardinalin kilisesi dünyanın bütün gizemlerinin kendi kontrolünde olması gerektiği konusunda ısrar ediyordu.

Dükkândaki kitaplar bizi kafirlikten, baskı makinesi vatan hainliğinden ipe gönderirdi, eğer kardinal babamın en iyi müşterileri John Dee ve Robert Dudley'yle benim aramda bir bağlantı olduğunu çözerse o an vatan hainliğinden idam sehpasına gönderilir, ipi boynumda bulurdum.

Üç günümü beyaz tavana bakarak yatakta geçirdim, kireç sıvalı duvarlar gün ışığıyla parlamasına, arılar vızıldayarak camlara çarpmasına rağmen korkudan tir tir titriyordum. Üçüncü günün akşamı yaktan çıktım. Kraliçe'nin büyük salona gitmeye ve içinin kaldırmadığı bir yemeğin başına oturmaya hazırlandığını biliyordum. Sunağından ayağa kalkarken odalarından içeri girdim.

"Hannah, biraz iyileştin mi?" Sözleri kibar ama gözleri ölgündü, kendi yaslı dünyasına hapsolmuştu. Nedimelerinden biri eğilip eteğini düzeltti ama Kraliçe başını bile çevirmedi, sanki hissetmemişti.

"Daha iyiceyim ama bugün ulaşan bir mektup canımı çok sıktı," dedim. Yüzümdeki gerginlik hikâyemi destekliyordu. "Babam hasta, ölüm döşeginde ve yanına gitmek istiyorum."

"Kendisi Londra'da mı?"

"Calais'de Majesteleri. Orada bir dükkânı var, sözlüm ve onun ailesiyle birlikte yaşıyor."

Başıyla onayladı. "Gidebilirsin tabii. Ve iyileşir iyileşmez dönersin, Hannah. Ev ahalisiyle ilgilenen hazine memuruna git ve bugüne dek olan maaşını iste. Paraya ihtiyacın olacak."

474 | Philippa Gregory

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Ben ondan kaçarken onun bana böyle kibar davranması boğazımı düğümledi. Ama aklıma Smithfield'da hiç soğumayan korları ve St. Pa-ul'deki elleri kanlı kadını hatırladım, gözlerimi yere indirdim ve sessizliğimi bozmadım.

Bana uzandı, diz çöküp parmaklarını öptüm. Şefkatli eli son kez başıma değdi. "Tanrı seni kutsasın, Hannah ve seni korusun," dedi sıcacık bir sesle, pek güvendiği kendi kardinaliyle sorgulamalarının onun önünde diz çökerken bile beni tir tir titrettiğini bilmeden.

Geriledi, ayağa kalktım. "Oyalanmadan bana dön," diye emretti.

"Elimden geldiğince çabuk olacağım."

"Ne zaman yola çıkıyorsun?" diye sordu.

"Yarın sabaha karşı şafak vaktinde," dedim.

"O zaman Tanrı seni hızla gönderip sağ salım geri getirsin," dedi o eski tathlılığıyla. Kapılardan içeri geçerken bana bitkin bitkin hafifçe gülümsedi, ardından dışarı çıktı, başı dimdik, yüzü solgun, gözleri üzüntüden donuk, onun kesesinden güzelce yiyip içmesine, o içeri girdiğinde başını eğmesine rağmen artık ona saygı duymayan bir sarayla yüzleşmek üzere içeri girdi.

Şafak vaktini beklemedim. Sarayın akşam yemeğine oturduğunu duyar duymaz koyu yeşil üniformamı üzerime geçirdim, yeni binici çizmelerimi, kepimi ve pelerinimi giydim. Kutumdan minik sırt çantamı çıkardım, içine bir zamanlar Kraliçe'nin bana verdiği dua kitabını ve minik cüzdanlarıyla birlikte hazineden aldığım maaşlarımı koydum. Başka hiçbir şeyim yoktu, sarayda üç sene hizmet ettikten sonra bile, yapmam gerektiği gibi ceplerimi şişirme-mıştım.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 475

Yan basamaklardan sessizce aşağı indim, büyük salonun girişinde durakladım. Ev halkının o tanıdık yemek seslerini duyabiliyordum, konuşmaların uğultusunu, ara sıra gelen kahkaha seslerini, salonun arka ucunda oturan kadınların daha yüksek duyulan seslerini, tahta tabaklarda bıçakların sürtünme sesini, maşrapalara değen şişelerin tıngırtısını... Son üç senedir bu sesler hayatımın bir parçası olmuştu, buranın evim, cennetim olmadığına inanamıyordum. Buranın giderek benim için daha tehlikeli hale gelmeye başladığına inanamıyordum.

Bir an gözlerimi kapatıp yeteneğimle bir şeyler görmeyi, kendi güvenliğim için yapmam gerekeni öğrenebilmeyi umut ettim. Ancak beni yönlendiren yeteneğim değil o es^ ki korkum oldu. Biri mutfakta bir şey yakmıştı, kavru lan etin kokusu salona koşturan bir hizmetkâr la birlikte içeri doldu. Kokuyu aldığım an Kraliçe'nin' yemek salonundan çıkıp kendimi Aragon'un şehir meydanında buldum, kendi kararan bacaklarına bakıp çığlıklar atarak yanan kadının kokusu havaya leş gibi sinmişti.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve beni kimin görüp görmediğini umursamadan kendimi kapıdan dışarı attım. Nehre, kendimce şehre en hızlı ve en az fark edilerek ulaşabileceğim yola yöneldim. İskeleye indim ve bir kayığın yanaşmasını bekledim.

Mary'nin sarayının korkularını unutmuşum, şimdi İspan-yollardan açıktan açığa nefret ediliyordu ve Mary kendi insanların sevgisini yitirmişti. İskeleye dört asker vardı, bir düzinesi daha nehir boyunca nöbet tutuyordu. Onlara gülümseyip gizlice âşığımla buluşuyor numarasına yatmam gerekiyordu. "İyi de neden hoşlanıyorsun?" diye sordu alayla. "Erkek gibi giyinmişsin ama sesin kız gibi? Nasıl seçiyorsun, evlat? Ne tcicili ediyorsun?"

476 | Philippa Gregory

Akıntıda bir tekne içinde bir grup Londralı'yı saraya getirerek yanaşmaya çalışınca cevap bulmakla uğraşmak zorunda kalmadım.

"Çok mu geç kaldık? Kraliçe hâlâ yemekte mi?" diye sordu teknenin önündeki şişman kadın iskeleye çıkmasına yardım ederlerken.

"Hâlâ yemekte," dedim.

"Kraliyet sancağının altında, vesaire, değil mi?" diye belirtti.

"Olması gerektiği gibi," diye onayladım. Tatminle gülümsedi. "Daha önce hiç görmedim, sık sık kendi kendime onu görme zevkine erme sözü vermeme rağmen," dedi. "Öyle yürüyüp giriyor muyuz?"

"Büyük salonun girişi bu tarafta," diye yönlendirdim onu. "Kapıda askerler var ama sizinle ailenizin geçmesine izin vereceklerdir. Teknenizi alabilir miyim? Şehre gitmek istiyorum."

Kadın kayıkçıya eliyle gidebileceğini işaret etti. "Ama bizi almaya gel mutlaka," dedi adama. Sallanan tekneye bindim ve kimsenin duymayacağı bir mesafeye açılana dek bekleyip kayıkçıyı Fleet Sokak'ın iskelesine yönelttim. Saray muhafızlarının nereye gittiğini bilmesini istemiyordum.

Bir kez daha ayaklarım geri gide gide, tembel tembel dükkânımızın yolunu tuttum. Yaklaşmadan evvel dükkâna girilmemiş olduğundan emin olmak istiyordum. Aniden, olduğum yerde donakaldım. Köşeyi dönerken dehşet içinde kapının kırıldığını ve içeri girdiklerini gördüm. Kapı ardına kadar açıldı, karanlık giriş titrek bir ışıkla aydınlatılmıştı ve iki adam, hayır üç, dışarı çıktı. Dışarıda çift atlı kocaman bir araba bekliyordu. Adamları kocaman paketlerle eşyaları di

KRALİÇENİN SOYTARISI | 477

şan taşıyordu, babam gitmeden evvel rulo yapıp kaldırdığımız el yazmalarını fark ettim ve bunun bile beni iki kez asmalarına yetecek bir delil olduğunu biliyordum.

Karanlık bir kapı eşiğine büzüşüp kepimi suratıma çektim. Eğer ailo yapılmış el yazmalarını buldularsa kutulara kaldırılmış yasak kitapları da bulacaklar demekti. Kafirlik satanlar olarak mimlenecektik. Başımıza ödülleri konacaktı. Nehre geri dönüp olabildiğince çabuk kendimi Calais'ye giden bir gemiye atmak en iyisiydi çünkü babam ve ben es kaza Londra'da yakalanırsak ızgara ete çevrilirdik.

Gerileyip yan yola girmek üzereydim ki dükkândaki silüetlerden biri elinde kocaman bir kutuyla çıkıp kutuyu arabanın arkasına yükledi. Durdum, adamın dükkâna geri girmesini böylece kaçabilmem için sokağın boş kalmasını bekliyordum ki bir şey beni durdurdu. Adamın profili tanıdık, omuzlarının alim gibi sarkışı, yıpranmış kepinin altında yüzünün incecik kemikleri. Kalbim umut ve korkuyla çarptı ama emin olana dek sokağa girmedim. Diğer iki adam güzelce sarılmış baskı makinesiyle birlikte dışarı çıktı. Öndeki komşumuzdu, diğer ucu tutan adamsa sözlümdü, Daniel. O an dükkândaki topladıklarını ve henüz kimsenin bizi keşfetmemiş olduğunu anladım.

"Baba! Babacığım!" diye haykırdım yavaşça ve karanlık kapı eşiğinden loş sokağa fırladım.

Babamın başı sesimi duyar duymaz döndü ve kolları kocaman açıldı. Hemen kollarına koştum, bana sarılan o sıcacık güçlü kollarına, beni bir daha asla bırakmayacak gibi sarılan kollarına.

"Hannah, kızım, canım kızım," dedi başımın tepesini öperek. "Hannah, kızım, mi querida"

478 | Philippa Gregory

Başımı kaldırıp yüzüne baktım, hatırladığımdan daha yıpranmış ve yaşlı görünüyordu ve onun da benim yüz hat-larımı incelediğini gördüm. İkimiz de aynı anda konuştuk.

"Mektubunu aldım, tehlikede misin?"

"Baba, iyi misin? Çok sevinçliyim geldi-"

İkimiz de güldük. "Önce sen anlat," dedi babam. "Tehlikede misin? Seni almaya geldik."

Başımı salladım. "Tanrı'ya şükür değilim," dedim. "Beni kafirlikten tutukladılar ama sonra serbest bıraktılar."

Sözlerimi duyar duymaz çabucak etrafına bakındı. O an onu gören herhangi bir İngiliz, evsiz barksız, yabancılar arasında istenmeyen insanların o şüpheli, suçlu bakışıyla onun Yahudi olduğunu hemen anlardı.

Daniel taşların üzerinde yürüyüp kanalizasyonu geçti ve önümüzde aniden durdu.

"Hannah," dedi şaşkın şaşkın.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Son görüşmemizde bir öfke patlamasıyla sözü atmıştım ve o beni ısırarak ister gibi öpmüştü. Sonra hayal edilebilecek en tutkulu mektubu yazmış ve evlenmek üzere yeniden sözlenmiştik. Onu beni kurtarmaya gelmesi için çağırmıştım, benden asık suratlı bir mırıltıyla, "Merhaba, Daniel,"dan çok daha fazlasını duymayı hak ediyordu.

"Merhaba," dedi, aynı gönülsüzlükle. "Dükkâna girelim," dedi babam, sokağın ötesine aynı temkinli bakışı yeniden fırlatarak. Beni eşikten geçirdi ve kapıyı arkamızdan kapadı. "Burayı topluyorduk, ardından Daniel gelip seni alacaktı. Sen neden buradasın?"

"Saraydan kaçtım," dedim. "Sizin gelmenizi beklemeye , cesaret edemedim. Ben size geliyordum." "Neden?" diye sordu Daniel. "Ne oldu?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 479

"Kraliçeyi tahttan indirme planları yapan insanları tutuk-luyorlar," dedim. "Onları Kardinal Pole sorguluyor ve ben adamdan korkuyorum. Nereden geldiğimi anlamasından ya da..." durdum.

Daniel bana kısa bir bakış fırlattı. "Entrikada senin de mi payın var?" diye sordu damdan düşer gibi.

"Hayır," dedim. "Pek sayılmaz."

O sert, şüpheli bakışlarını üzerimde hissettiğimde kıpkırmızı oldum.

"Yeterince içindeydim, evet," diye itiraf ettim.

"Tanrı'ya şükür ki gelmişiz, o zaman," dedi. "Yemek yedin mi?"

"Aç değilim," dedim. "Size yardım edebilirim."

"Güzel çünkü saat birde sular yükseldiğinde binebileceğimiz bir gemi var."

Baskı taburesinden aşağı kayıp babam, yan komşumuz ve DanieHa işe koyuldum, kutularla varilleri ve baskı maki- | nesinin parçalarını arabaya taşıdım. Atlar kımıldamadan ve sessizce yerinde durdu. Bir kadın penceresini açıp bize ne yaptığımızı sordu, komşumuz sonunda dükkânın kiralandığını ve eski dükkân sahibinin çöplerini temizlediğimizi söyledi.

İşimiz bittiğinde neredeyse saat gece ona geliyordu, baharın aylarının sıcak ve sapsarı ayı yükselmiş sokağı aydınlatıyordu. Babam kendini arabanın arkasına çekti, Daniel'la ben sürücü yerine geçtik. Komşumuz bizimle el sıkışıp helalleşti. Daniel atlara yola çıkmalarını işaret etti, atlar sokağa doğru asıldı, araba öne doğru ilerledi.

"Geçen seferki gidişimize benziyor," dedi Daniel. "Umarım bu kez gemiden kaytarmayacaksın."

Başımı iki yana salladım. "Kaytarmavacağım."

480 | Philippa Gregory

"Çok önemli sözler vermedin umarım?" diye gülümsedi. "Hayır," dedim üzgün üzgün.

"Kraliçenin artık bana ihtiyacı yok, Kral'dan başka kimseyi istemiyor ve sanırım Kral bir daha hiç ona, evine dönmeyecek. Prenses Elizabeth'in ev ahalisi vatan hainliğinden tutuklansa bile Elizabeth Kral'ın himayesinde. Hapse atılabilir ama şimdilik öldürülmeyecektir. Hayatta kalıp beklemeye kararlı."

"Kraliçe'nin onu atlayıp tacı başka birine... mesela Margaret Douglas ya da Mary Stuart'a vereceğinden korkmuyor mu?"

"Geleceği ona kehanet edildi," dedim en yavaş fısıltımla. "Ve veliaht olacağı temin edildi. Ne kadar bekleyeceğini bilmiyor ama kendinden emin."

"Peki geleceği kim söyledi?" diye sordu sert sert. Suçlu suçlu sesimi çıkartmadığımda başını salladı. "Bence bu kez sanırım gerçekten benimle gelmelisin," dedi mesafeli bir sesle.

"Kafirlikle tutuklandım," dedim. "Ama serbest bırakıldım. Yanlış bir şey yapmış değilim."

"Vatan hainliğinden asılmaya, cadıcılıktan sallandırılmaya, kafirlikten yakılmaya üç kez yetecek kadar şey yaptın," dedi yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi göstermeyerek.

Tam öfkeyle haykırmaya hazırlanıyordum ki benimle dalga geçtiğini anladım ve istemememe rağmen bir kahkaha attım. Anında yüzü aydınlandı, elimi tutup dudaklarına götürdü. Elime değen dudakları sıcaktı, tenimde nefesini hissediyordum ve bir an hiçbir şey duymadım, görmedim, düşünemedim, sadece onun dokunuşu vardı.

"Yalvarmana gerek yoktu," dedi yumuşak bir sesle. "Seni almaya her halükarda gelirdim. Sensiz yaşamaya devam edemem."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 481

Yolumuz Kule'nin önünden geçiyordu. Robert Dud-ley'nin hapisanesinin alçalan gölgesi üzerimize düşerken Daniel'in kasıldığını görmekten ziyade hissettim.

"Biliyorsun, ona elimde olmadan âşık olmuştum," dedim ufak bir sesle. "Onu ilk gördüğümde daha çocuktum ve o hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek, İngiltere'nin en büyük adamının oğluydu."

"Şimdi sen bir kadınsın, oysa bir vatan haini," dedi Daniel çekinmeden. "Ve sen benimsin."

Yandan yandan ona bakıp gülümsedim. "Siz nasıl diyorsanız, kocacığım," dedim melül melül. "Nasıl buyurursanız."

Daniel'in organize ettiği gibi gemi bizi bekliyordu, baskı makinesinin parçalarını, variller ve kutular dolusu kitabı gemiye taşımamız birkaç saat aldı, hepimiz bindikten sonra gemiciler denize açıldı, kayıklar bizi çekti ve yükselen sulanın yardımıyla gemi yavaşça nehrin aşağısına yol aldı. Babam yanına bir sepet yiyecek almıştı, güverteye oturup arada bir aldığı emri yerine getirmek üzere koşan denizcilerden büzüşerek soğuk tavuk ve garip, keskin tatlı bir peynir ve sert, kabuklu ekmek yedik.

"Bu yiyeceklere alışman gerekecek," diye güldü Daniel bana. "Bu Calais yemeği."

"Calais'de mi kalacağız?" diye sordum.

Başını salladı. "Orası da bizim için sonsuza dek güvenli değil," dedi. "Yakında Kraliçe Mary elini oraya da atacaktır. Şehir kaçak Protestanlar, Luterciler, Erastuscular, her tür kafirle dolu, hepsi bir an evvel Fransa'ya, Flandra'ya, Almanya'ya kaçmaya can atıyor. Entrikacılar da var. Fransa ise

482 | Philippa Gregory

Fransız Protes'tanlar'ı ya da Ortodoks kilisesinin oğlu olmayanlarla kendi savaşını veriyor. Bu iki güç arasında bence bizim gibi insanlar çekilecek."

İçimde o her zamanki adaletsizlik duygusunu hissettim. "Daha nereye çekilecekler?" diye sordum.

Daniel bana gülümseyip elini elime koydu. "Huzura, sevgilim," dedi. "Bize bir ev buldum. Ceneviz'e gideceğiz."

"Ceneviz'e mi?"

"Orada Yahudiler toplanıyor," dedi, çok alçak sesle. "İnsanlarımızın oraya yerleşmesine izin veriyorlar. İnsanlarımızın ticaret bağlantılarını, altınlarını ve güvenilir itibarlarını beraberinde getirmelerini istiyorlar. Oraya gideceğiz. Bir doktor her zaman orada iş bulabilir ve bir kitapçı her zaman kitaplarını Yahudiler'e satabilir."

"Annenle kardeşlerin?" diye sordum. Onların Calais'de kalacaklarını söylemesini umuyordum, şehirde kendilerine birer ev ve koca bulacaklarını ve bizim iki senede bir onları ziyaret edeceğimizi.

"Mary ve annem bizimle geliyor," dedi. "Diğer ikisinin işi iyi ve Calais'de kalmak istiyorlar, riski ne olursa olsun. Sarah bir beyefendiyle flört ediyor ve onunla evlenebilir."

"Sence bir sakıncası var mı?"

Daniel başını salladı. "Venedik ve Padua'da yeni bilimlerden çok daha fazlasını öğrendim," dedi.

"İnsanlarımız hakkındaki fikrim değişti. Şimdi onların Hristiyanlığın mayası olduğunu düşünüyorum. Hristiyanların arasına katılıp onlara kendi bildiklerimizi, kendi zanaatımızı, ticaret yeteneklerimizi ve şerefimizi aktarmalıyız. Belki bir gün bizim de yeniden bir ülkemiz, İsrail'imiz olur. O zaman o ülkeyi nezaketle yönetmeliyiz, kabalıkla yönetildiğinde neler olduğunuz hepimiz biliyoruz. Ama saklanmak ve utanmak için

KRALİÇENİN SOYTARISI | 483

doğmadık biz. Kendimiz olmak için doğduk ve yol göstermek üzere seçildiğimiz için gurur duymalıyız. Kardeşim bir Hristiyan'la evlenirse bildiklerini, bilgeliğini kendi ailesine aktaracaktır ya da daha iyi Hristiyanlar olacaklardır, onun bir Yahudi olduğunu bilmelerine rağmen."

"Peki biz Yahudi olarak mı, Yahudi olmayarak mı yaşayacağız?" diye sordum.

Bana gülümseyişi sıcacıktı. "Sana nasıl uyarırsa öyle yaşayacağız," dedi. "Hristiyan kanunların eğitimimi, Yahudi kanunlarının da yaşamımı etkilemesine izin vermeyeceğim. Güneşin dünyanın etrafında ya da dünyanın güneşin etrafında dönüp dönmediğini soran kitaplar okuyacağım, usulüyle öldürülmüş, düzgünce kesilmiş ve iyi pişirilmiş olursa domuz eti de yiyeceğim. Mantiğima uygun olanlar dışında düşüncelerimi, fikirlerimi ya da davranışlarımı etkileyecek hiçbir kısıtlamayı kabul etmeyeceğim."

"Peki ben mantığına uygun muyum?" diye sordum, bu «özgürlüğün bizi nereye götüreceğini merak ederek.

"Evet," dedi uzatmadan. "Mektupların ve şimdiye dek tüm söylediklerin mantığima uygun ama seni bu tehlikeyi göze alırken yanımda göreceksin. Evet. Sen de kendi yolunu bulacaksın ve umarım anlayabileceğiz. Yeni bir yaşam yolu bulacağız ve. bu, ailemizi, onların inançlarını onurlandıracak bir yol ama bize sadece onların çocukları değil, kendimiz olma şansı da tanıyan bir yol olacak."

Bizden biraz uzakta oturup konuşmamızı dinlememeye çabalayan babam hiç de inandırıcı olmayan bir biçimde esnedi. "Ben uyuyorum," dedi. Elini elime koydu. "Tanrı seni kutsasın evladım, seni bir kez daha yanımda görmek çok güzel." Pelerinini üzerine sardı ve soğuk güverteye uzandı

484 | Philippa Gregory

Daniel kolunu bana uzattı. "Yanıma gel de seni ısıtayım," dedi.

Hiç üşümüyordum ama koluna yanaşıp kendimi onun erkeksi bedeninin gizemine bırakırken bunu belirtmedim. Karmakarışık saçlarımı şefkatle öptüğünü hissettim, ardından soluğunu kulağımda duydum.

"Ah, Hannah," diye fısıldadı, "Seni o kadar uzun zamandır arzuluyorum ki şehvetimden kız gibi hüngür hüngür ağlayabilirim."

Kıkırdadım. "Daniel," dedim, bu yabancı ismi dudaklarımda deneyerek. Başımı kaldırıp ona baktım ve dudaklarının sıcaklığını dudaklarımda hissettim, beni iliklerime kadar eriten bir öpücük, bana ikimizin de simyasal bir karışım, bir zevk iksiri gibi çözöldüğümüzü hissettiren bir öpücüktü. Pelerinin altından elleri sırtımı okşadı, ardından ceketimin altına, çamaşırlarımın içine kayıp göğüslerimi, boynumu, göbeğimi okşadı, okşanan bir kedi gibi gerilip "Daniel," diye fısıldadığımı duydum ve bu seferki bir davetti. Yavaşça elleri yeni bir ülkeye gelmiş bir yabancı gibi bedenimin bütün hatlarını keşfetti. Utanarak ama artan bir merakla ellerim göğsündeki yumuşak kıllarına dokundu, pantolonunun içindeki sıcak tenini, ardından Daniel arzuyla inerken dokunuşuyla büyüyerek atmaya başlayan erkekliğinin garip biçimini keşfettim.

Gece utanılmayacak kadar uzun, utanılmayacak kadar karanlıktı. Daniel'ın pelerininin içinde pantolonlarımızı indirdik ve kolayca, güvenle, zevkle birleştik, nefes nefese başlayıp muazzam bir zevke dönüştü. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Sarayda diğer erkek ve kadınların flört-leşmesini seyrederken, Lord Robert'ın dokunuşuyla titrerken bile böyle bir zevkin var olabileceği aklıma gelmemiş-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 485

ti. Arada sadece biraz kestirdik, bir saat kadar sonra uyanıp yeniden başladık. Ancak solumuzdaki halatların arasından gökyüzünün aydınlanmaya başladığını gördüğümde arzu ve tatminle gerilmeyi bırakıp uykuya daldım.

Buz gibi bir sabaha gözlerimi açtım ve denizciler neler olduğunu anlamadan evvel çabucak giysilerimi üzerime geçirmek zorunda kaldım. Önce karanın simsiyah silüetinden öte bir şey seçemedim, ardından manzara yavaş yavaş ber-raklaştı. Kayıtsız, güçlü bir kale limanın girişini koruyordu. "Risban Kalesi," dedi Daniel, sıcak göğsüne yaslanabil-mem için arkamda dururken. "Arkadaki limanı görüyor musun?"

Kendimi hafifçe yukarı kaldırdım ve bedeninin bedenime karşılık verdiğini hissedince bir kız gibi kıkırdadım. "Nerede?" diye sordum, yeterince masum.

Beni rahatsızlıkla hafifçe inleyerek kendinden uzaklaştırdı. "Fettan kadın," dedi çekinmeden. "Orada. Önünde. Gördüğün ana liman ve buradan kanallar bütün şehre uzanıyor, o yüzden burası sadece hendekli değil, aynı zamanda duvarlarla çevrili bir şehir."

Gemi limana girdiğinde kenarda dikilip bu şehrin hatlarını insanlarımların çoğuna tanıdık bir duygu, yaşamıma yeniden başlayacağım ve burada yeni bir ev kuracağım duygusuyla izledim. Şehrin güçlü kalın surlarının üzerinden görünen bu kırmızı kiremitli damlar bana yakın olacaktı, yüksek evlerin arasındaki taş yollar fırına giden ve dönen, pazara giden ve evime dönen yol olacaktı. Bu garip aroma, işleyen limanın bu tuhaf kokusu; eski liman, kuruyan ağların katra-nımsı kokusu, havaya hafifçe karışan yeni kesilmiş kereste

486 | Philippa Gregory

kokusu, tuzlu rüzgârın tertemiz keskin tadı, bütün bunlar dudaklarımda tat, yünlü pelerinimde parfüm olacaktı. Yakında bütün bunlar evim olacaktı ve kısa süre sonra Kraliçe'nin o sabah nasıl -daha iyi mi, daha kötü mü- olduğunu, Elizabeth'in neler yaptığını, yapması gerektiği gibi sabırla bekleyip beklemediğini ve Lordum'un hücresinin penceresinin incecik aralığından güneşin doğuşunu seyrederken nasıl olduğunu merak etmekten vazgeçecektim. Bütün bu düşünceleri, sevgileri, sadakatleri geride bırakıp yeni yaşamımı selamlamalıydım. Saraydan ayrılmış, Kraliçe'yi yalnız, Elizabeth'i tek başına bırakmış ve hayran olduğum adamı, Lordumu terk etmiştim. Artık kocam için, babam için yaşayacak ve bu yeni aileye ait olmayı öğrenecektim; kocama, üç kız kardeşine ve kaynanama.

"Annem bizi bekliyor." Daniel'ın nefesi geminin tirabzanında bana yaslanırken saçlarımların arasında sıcaktı. Kendimi geriye verdim ve dokunuşuyla birlikte erkekliğinin pantolonun içinde kıpırdandığını fark ettim, onu yeniden arzulayarak kendimi iyice geriye yasladım. Onun baktığı yere baktım ve annesini gördüm, bütün heybetiyle, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, sanki isteksiz gelininin bu kez görevini yerine getirip gelmesi gereken yere gelip gelmediğini görmeye çalışır gibi gözlerini kısmış güverteyi tarıyordu.

Daniel'ı gördüğünde selamlayarak elini kaldırdı, ben de el salladım. Yüzündeki ifadeyi göremeyecek denli uzaktaydım ama ifadesini özenle seçtiğini düşündüm.

"Calais'ye hoş geldin," dedi bana tahta iskeleden indiğimizde. Daniel'ı ise tek kelime etmeden hayran hayran kucakladı.

Daniel kendini kurtarmaya çabaladı. "Baskı makinesini indirdiklerinden emin olmam lazım," dedi annesine ve tek-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 487

rar güverteye çıkıp yük bölümüne indi. Bayan Carpenter ve ben rıhtımda yalnız kalmıştık, kendimi etrafımızda dolaşan erkek ve kadınların ortasında tuhaf bir sessizliğe bürünmüş bir adaya çıkmış gibi hissettim.

"Demek seni buldu," dedi, hiç de mutluluktan uçuyor-muş gibi görünmeyerek.

"Evet," dedim.

"Peki artık onunla evlenmeye hazır mısın?"

"Evet."

"O giysileri üzerinden çıkartmak zorunda kalacaksın," dedi. "Calais'de saygın insanlar'var, seni bu kılıkta görmek hoşlarına gitmeyecektir."

"Biliyorum," dedim. "Acele çıktım, yoksa gelmeden evvel üzerimi değiştirecektim."

"Değiştirseydin daha iyi olurdu."

Yine sessizlik.

"Maaşlarını yanında getirdin mi?" . "Evet." Sesinin tonu beni öfkeliendirmeye başlamıştı.

"Son altı aylık bütün maaşımı."

"Çorap, elbise, pelerin, iç eteklik falan almak için onların hepsini harcayacaksın, fiyatlar dudaklarını uçuklatacak."

"Londra'dan daha pahalı olamaz."

"Çok daha pahalı," dedi mesafeli bir sesle. "İngiltere'den bir dolu şey gemilerle buraya getirilmek zorunda."

"Fransız malı neden almıyoruz?" diye sordum.

Yüzünü hafifçe buruşturdu. "Yok ki," dedi ama açıklama zahmetinde bulunmadı.

Daniel geldi ve konuştuğumuzu görünce memnun olmuş gibi göründü. "Sanırım her şeyi indirdiler," dedi. "Ben gidip bir araba çağırırken baban burada eşyaların başında bekleyecek."

488 | Philippa Gregory

"Ben de onun yanında bekleyeyim," dedim telaşla.

"Hayır," dedi. "Annemle beraber eve git, sana evimizi gösterir, üstelik ısınırın."

Aslında benim keyfimin yerinde olmasına özen gösteriyordu. Ama annesiyle birlikte eve gidip kardeşleriyle oturmak ve erkeklerin işlerini bitirip eve gelmesini beklemenin istediğim son şey olduğunu bilmiyordu. "O zaman seninle araba bulmaya geleyim," dedim. "Üşümüyorum."

Annesine göz ucuyla bakıp tereddüt etti. "Arabacıların yanına bu kılıkta gidemezsin," dedi kadın sertçe. "Hepimizi rezil edeceksin. Pelerini üzerine sar ve benimle eve gel."

Ev London Sokak'ta, şehrin güney kapısının yakınında bir dizi evin arasına sıkışmış yeterince hoş, küçük bir evdi. Üst kat üç odaya ayrılmıştı; Daniel'in kız kardeşleri evin arkasına bakan büyük yatak odasını paylaşıyordu, annesi küçük odanın tümünü kendine almıştı ve babam da üçüncü odadaydı. Daniel çoğunlukla ustasının yanında kalıyor ama gece yattığında babamın odasındaki açılır kapanır yatakta uyuyordu. Bir üst kat tüm ailenin yemek ve oturma odasıydı ve giriş katı babamın caddeye bakan dükkânına ayrılmıştı, arka tarafta da ufak bir mutfak ve kiler odası vardı.

Daniel'in üç kız kardeşi de oturma odasında, basamakların tepesinde bizi karşılamak üzere bekliyordu. Beni baştan ayağa süzüp sessiz sessiz birbirlerine bakarlarken yolculukta kokuşmuş giysilerim, kirli ellerim ve yüzümün halinin kesinlikle farkındaydım.

"Kızlarım," dedi anneleri. "Mary, Sarah ve Anne."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 489

Üçü de yan yana dizilmiş kuklalar gibi ayaklanıp aynı anda reveransa geçti ve tekrar yerine oturdu. Lışak giysilerim içinde onlara reverans yapamazdım, hafif bir baş selamı verdiğimde gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. "Ben çaydanlığı ocağa koyayım," dedi Bayan Carpenter. "Yardım edeyim," dedi Anne ve odadan dışarı fırladı. Diğer ikisi ve ben birbirimize hoşnutsuz bakışlar fırlattık. "Yolculuğunuz iyi geçti mi?" diye sordu Mary. "Evet, teşekkür ederim." Güvertede geçirdiğim hülyalı gece, Daniel'in ısrarcı dokunuşları şimdi çok uzaklarda kalmış gibi geliyordu bana.

"Artık Daniel'la evlenmeye hazır mısın?" "Mary! Lütfen!"

"Sormamak için ortada bir neden göremiyorum. Çok uzun bir söz oldu. Ayrıca gelinimiz olacaksa bilmeye hakkımız var."

"Bu onunla Daniel arasında bir mesele." "Ama hepimizi ilgilendiriyor."

"Evet, evleneceğim," dedim, didişmelerini sona erdirmeye çalışarak.

O parlak sorgulayan suratlarını bana döndürdüler. "Gerçekten mi?" dedi Mary. "Saraydan ayrıldın, demek?" "Evet."

"Ve geri dönmeyeceksin?" dedi diğeri, Sarah. "Hayır," dedim, pişmanlığımın sesime yansımaya izin vermeden.

"Sarayda yaşadktan sonra burası sana çok sıkıcı gelmeyecek mi? Daniel senin Kraliçe'nin yaveri olduğunu, bütün gününü onunla geçirdiğini söyledi?"

"Babama dükkânında yardım edeceğim, umarım," dedim.

490 | Philippa Gregory

İkisi de sanki kitaplar ve baskı işiyle uğraşmamam Dani-el'la evlenip onlarla yaşamamdan daha da dehşet verici bir şey olduğunu düşünür gibi şaşkın şaşkın dönüp birbirine baktı.

"Daniel'la sen nerede uyuyacaksınız peki?" diye sordu Mary.

"Mary! Lütfen!"

"Katlanan yatakta yatmaları biraz zor, değil mi?" diye belirtti mantıklı bir yargıyla. "Anneme odasından çıkmasını rica edemeyiz. Bizse hep arka odayı almışızdır."

"Daniel ve ben bir karar verimiz," dedim sesimde hafif bir öfke belirtisiyle. "Burada bize yer yoksa o zaman kendi evimizi kurarız."

Mary şaşkınlıkla hafif bir çılgılık atarken annesi basamaklardan yukarı çıktı.

"Ne oldu evladım?" diye sordu.

"Hannah eve geleli daha beş dakika olmadı ama şimdiden Daniel'la başka bir yerde yaşayacaklarını söylüyor!" diye haykırdı Mary, neredeyse gözyaşlarına boğulacak gibi. "Daniel'i şimdiden bizden ayırdı! Tıpkı düşündüğüm gibi! Tıpkı size söylediğim gibi... Her şeyi mahvedecek!" Ayağa fırladı, çılgın gibi kapıyı açıp odasına çıkan basamaklardan yukarı koştu, kapı arkasından şiddetle çarptı. Kendini yatağa fırlattığında ipli yatağın gıcırdadığını duyduk.

"Ah, gerçekten mi!" diye haykırdı annesi dargın dargın. "Bu çok abes!"

Tam onaylamak üzereydim ki suçlarcasına bana baktığını fark ettim.

"Mary'yi geldiğinin daha ilk günü nasıl üzersin?" dedi. "Hepimiz onun çok üzgün olduğunu biliyoruz. Ağabeyini çok seviyor. Diline hâkim olmayı öğrenmek zorundasın,

KRALİÇENİN SOYTARISI | 491

Bayan Hannah. Bir aileyle birlikte yaşıyorsun. Bir soytarı gibi konuşma hakkın yok artık."

Bir an donup kalarak kendimi savunacak hiçbir şey söy-leyemedim. Ardından, "Özür dilerim," dedim, dişlerimin arasından.

Tazi

Uzun, sıcak bir yazdı, Calais'deki ilk yazım. Güneş ışığını güneşe tapmaya hazır bir putsever gibi karşıladım ve Daniel bana uzayın enginliğinde güneşin dünyanın etrafında değil de, dünyanın güneşin etrafında döndüğüne dair yeni teoriye katıldığını söylediğinde kendimi sığa açarken bu bana da çok mantıklı geldi.

Meydanlarda avara avare dolaştım, limanın dalgalarına vuran göz kamaştırıcı güneş ışığını görmek için balık iskelesinde gezindim. Buraya le Bassin du Paradis adını vermişlerdi ve parlak güneş ışığında burası sahiden bir cennet gibiydi. Her fırsat bulduğumda şehirden uzaklaşmak için bir bahane uyduruyor ve ken'dimi şehrin insanların gidip gelişini, taşradan gelenleri izleyen lakayt nöbetçilerin bulunduğu şehir kapılarından dışarı atıyordum. Sıcacık toprakta yetişen sebzeleri koklayabilmek için şehrin surlarının ötesindeki minik sebze tarlalarına yürüyor, dalgaların kıyıda kırılışını izlemek üzere daha ileriye, sahile kendi uzun gölgelerini gözleyen balıkçıların olduğu bataklıklara, yemyeşil odaklardaki karanlık ağaçlıkları görebileceğim taşraya yürümeye can atıyordum.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 493

Bana uzun bir yaz gibi gelmişti ve nefesimi kesecek kadar can sıkıcıydı. Daniel ve ben aynı çatı altındaysak da genç kızla talibi gibi yaşamak zorundaydık, bizi neredeyse hiç yalnız bırakmıyorlardı. Onun dokunuşlarını, öpücüklerini, Fransa'ya yaptığımız deniz yolculuğunda bana verdiği zevki özlüyordum. Ama yanıma gelmeye bile zor cesaret ediyordu, daima geride durması gerektiğini, asla elimi ya da dudaklarımı öpmekten öte bir şey yapmaması gerektiğini biliyordu. Kokum bile, basamaklarda ya da dar odalarda yanından geçerken onu titretmeye yetiyordu. Bana tabak ya da bardak uzatırken eli elime değdiğinde onun dokunuşları için yanıp tutuşuyordum. İkimiz de arzularımızı kız kardeşlerinin meraklı bakışlarına asla sergilemiyorduk ama tamamıyla da saklayamıyorduk, bense kızların gözlerinin birimizden diğerine gidip gidip gelmesinden nefret ediyordum.

Pantolonumdan çıkmış, ilk hafta elbiseye bürünmüştüm ve hemen ardından genç bir hanımefendinin nasıl davranması konusunda, hiç bitmeyen bir söylev dinler olmuştum. Görünüşe bakılırsa babamla Daniel'in annesi aralarında kadının bana genç bir kadının sahip olması beklenen yetenekleri öğretmesi konusunda sözsüz bir anlaşma yapmıştı. Annemin bana öğrettiği ev işleriyle ilgili her türlü yeteneğimi İspanya'dan kaçtığımızda geride bırakmışım galiba. Ve o günden bu yana kimse bana ne çay demlemeyi, ne ekmek yapmayı, ne tereyağı çırpmayı, ne de peynirden süt suyu sıkmayı öğretmişti. Kimse bana çamaşır çekmecesine ban otu ve lavanta koymayı, masa hazırlamayı, sütün üzerinden kaymak almayı göstermemişti. Babam ve ben yeterince iyi anlaşarak patron ve çırağı gibi yaşamıştık. Sarayda Will Somers'dan kılıç dövüşü, cambazlık ve espri yapmayı.

494 | Philippa Gregory

Robert Dudley'den politik tedbir ve şehvet, John Dee'den matematik, Prenses Elizabeth'ten ispiyonu öğrenmişim. Belli ki genç bir doktorun evinde işe yarayacak hiçbir hünerim yoktu. Ne genç bir kadına, ne de genç bir eşe ben-ziyordum. Ve Daniel'in annesi 'beni adam etme' görevini kendine iş edinmişti.

Karşısında suratsız ve isteksiz bir öğrenci buldu. Ev işlerinde hiç de yetenekli değildim. Pirinç tavayı kumla ovup nasıl parlatacağımı öğrenmek istemiyordum. Ön basamakları fırçalamak da. Patatesleri soyup tatsız hale getirmeyi, kabuklarını da şehrin surları dışında beslediğimiz horozlara yedirmeyi istemiyordum. Bunların hiçbirini öğrenmek istemiyor, neden öğrenmek zorunda olduğumu da anlamıyordum.

"Karım olarak bunları nasıl yapacağını bilmen gerek," dedi Daniel oldukça mantıklı. İşten eve dönüş yolu üzerinde, büyük Staple Hall'un önündeki pazar yerinde onu karşılamak üzere sessizce kendimi dışarı atmışım, böylece onunla eve girmeden ve her ikimiz de annesinin kurallarına mahkûm olmadan evvel konuşabilecektim.

"Neden bilmem gerekiyor ki? Sen bunların hiçbirini yapmıyorsun."

"Çünkü ben bütün gün isteyim ve sen çocuklara bakıp onların yemeğini pişirmek durumundasın."

"Ben bir baskı atölyem olur diye düşünmüştüm, baba-mınki gibi."

"Peki evi kim temizleyip yemeği kim yapacak?"

"Bir hizmetçimiz olamaz mı?"

Kahkahası boğazına dolandı. "Belki daha sonra. Ama şimdilik bir hizmetçinin maaşını karşılayamam, biliyorsun, Hannah. Ben varlıklı bir adam değilim. Kendi muayenehanemi açtığımda sadece benim kazancımla geçiniyor olacağız."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 495

"Peki o zaman kendimize ait bir evimiz olacak mı?"

Cevabıyla birlikte kaçıracağımdan korkar gibi elimi iyice koluna sıkıştırdı.

"Hayır," dedi uzatmadan. "Daha büyük bir ev buluruz, belki Ceneviz'de. Annemle kardeşlerime evim her zaman açık olacak, babana da. Tabii ki sen de bunu istersin, değil mi?"

Bir şey söylemedim. Dürüst olmak gerekirse babam ve Daniel'la birlikte aynı evde yaşamayı isterdim. Katlanmakta güçlük çektiğim Daniel'in annesi ve kız kardeşleriydi. Tabii bunu, yani babamla yaşayabileceğimi ama annesiyle yapamayacağımı ona söyleyemezdim.

"Ben birlikte yalnız olacağız sanmışım," dedim yalandan.

"Annemle kardeşlerime de bakmak zorundayım," dedi. "Bu kutsal bir emanet. Bunu biliyorsun." Başımı salladım. Evet, bunu biliyordum.

"Sana terbiyesizlik mi ediyorlar?"

Başımı hayır der gibi salladım. Bana davranışlarından ya-kınamazdım. Her gece kızların odasında katlanan yatakta uyuyor, her gece uykuya dalarken yanımdaki büyük yatakta fısıldanmalarını duyuyor ve benim hakkımda konuştuklarını düşünüyordum. Sabahlan giyinirlerken onları görmemem için yataklarının perdelerini çekiyorlardı. Küçük aynanın önünde birbirlerinin saçlarını fırçalayıp örüyor, sonra yan yan kepimin ancak yarısını örtebildiği saçlarına bakıyorlardı. Elbiselerimin, çamaşırlarımın hepsi yeniydi ve sessiz bir kıskançlığın odak noktasıydı ve ara sıra gizlice ödünç alınıyordu. Kısacası kinci ve kabaydılar, el birliğiyle beni deli etmeye çalışıyorlardı, çoğu gece sırf öfkemi alamadığımdan yüzü-tt" mamandan dölöğime gömüp sessiz sessiz ağlıyordum.

496 | Philippa Gregory

Daniel'in annesi bana kendi aleyhinde oğluna gidebilecek hiçbir laf etmiyordu. Sinsice, neredeyse sessizce, bana Daniel'a uygun olmadığımı, hiçbir ev işini beceremediğimi,

görünüşümün tuhaf olduğunu, dini konularda bilgisiz olduğumu, görevini yerine getirmeyen bir kız çocuğu ve muhtemelen itaatkâr olmayan bir eş olduğumu hissettiriyordu. Bir kerecik doğruyu söylese benden hoşlanmadığını dile getirecekti ama bence kadın hiçbir şey hakkında doğruları söyleme taraftarı değildi.

"O zaman birlikte mutlu mutlu yaşayabiliriz demektir," dedi Daniel. "Sonunda güvendesiniz. Sonunda birlikteyiz. Mutlusun, değil mi, aşk-m?"

Durakladım. "Kardeşlerinle iyi anlaşamıyorum ve annen beni onaylamıyor," dedim alçak sesle. Başıyla bana katıldığını belirtti, ona bilmediği bir şey söylememiştim. "Yola gelecekler," dedi sıcacık bir sesle. "Yola gelecekler. Birlikte olmak zorundayız. Kendi güvenliğimiz ve hayatta kalabilmemiz için birlikte olmak zorundayız ve hepimiz kurallarımızı azıcık değiştirerek mutlu olabilmeyi öğreneceğiz."

İçimdeki şüpheleri, pek çok şüpheyi saklayarak peki der gibi başımı salladım. "Umarım," dedim ve gülümsediğini gördüm.

Haziran sonunda evlendik, elbiselerim dikilir dikilmez ve saçlarım Daniel'in annesinin dediği üzere 'makul' bir uzunluğa geldiğinde, L'eglise de Notre Dame'da, Calais'nin büyük kilisesinde, dev gibi sütunların Fransız katedrallerini andırdığı ama tepede tam bir İngiliz usulüyle yükselen bir kilise kulesi bulunan katedralde. Peşinden dua okunan bir Hristiyan düğünü yapıldı, her birimiz kilise ayinlerinde oldukça titizdik. Arünüan, London Sukak'laki evimizin mah

KRALİÇENİN SOYTARISI | 497

remiyetinde, Daniel'in kardeşleri tepemizde bir şal tuttu ve babam kendi hatırlayabildiği kadarıyla evliliğin yedi kutsal kanununu tekrarladı ve Daniel'in annesi hızla vurması için oğlunun ayaklarının dibine sarılı bir bardak koydu. Ardından kepenkleri açtık ve komşularımıza hediyeli, danslı bir ziyafet verdik.

Evli bir çift olarak nerede uyuyacağımız konusundaki can sıkıcı soru babamın arka bahçede samandan bir dam eklenerek oluşturulan minik odaya, baskı makinesi boyunca yerleştirilen bir sedire geçmesiyle çözüldü. Daniel ve ben en üst katta babamın odasında uyuyorduk, bir tarafımızda uykusuz anası, diğer tarafımızda meraklı, uyanık ve bütün gece kulakları bizde olan kardeşleriyle aramızda incecik bir alçı vardı.

Nikâh gecesi çok uzun zamandır geciken bir deneyimin özlemiyle ahlâksız sevgililer gibi birbirimizin üzerine atladık. Bizi şakalar, kahkahalar ve yalancılıktan utanmalarla yatağa yolladılar, onlar gider gitmez Daniel kapıyı sürgüleyip "kepenkleri kapattı ve beni yatağa çekti. Kendi başımıza kalmaya can atarak örtüleri başımızın tepesine kadar çekti ve battaniyelerin fısıltılarımızı da örteceğini umarak sıcak karanlıkta öpüştük, koklaştık. Ama dokunuşu beni kendimden geçirdi ve ağzımdan nefes nefese bir inilti fırladı. Anında durup elimi ağzıma yapıştırdım.

"Önemli değil," dedi, parmaklarımı yeniden öpmek için dudaklarımdan çekerken.

"Önemli," dedim, doğruyu söyleyerek.

"Öp beni haydi," diye yalvardı.

"Peki, çok yavaş o zaman..."

Onu öptüm ve dudaklarının dudaklarımın altında eridiğini fark ettim. Altıma geçip beni üzerine çekti. Bacakları-

498 | Philippa Gregory

mın arasında sertliğini hisseder hissetmez zevkle inledim, ardından kendime sessiz olmayı öğretmek için elimi tersini ısırdım.

Beni altına alacak şekilde döndü. "Elini ağzıma koy," diye üsteledim.

Durakladı. "Ama o zaman seni zorluyormuş gibi hissederim," dedi rahatsız rahatsız.

Nefes nefese hafif bir kahkaha attım. "Beni zorluyor olsan daha sessiz olurum," diye dalga geçtim ama o gülemedi. Benden uzaklaşıp sırt üstü yığıldı, beni yanına çekip başımı omzuna yasladı.

"Hepsi uyuyana kadar bekleyeceğiz," dedi. "Bütün gece uyanık kalamazlar."

Bekledik, bekledik ama çok geç olana dek annesinin kocaman adımlarını duymadık, ardından utanç verici bir berraklıkla yatağın yanına oturduğunda iç çekişini, tahta terliklerinin önce birini, ardından diğerini yere bırakışını duyduk. Sonra duvarların ne kadar ince olduğunu kanıtlayan elbise hisırtılarını, örtülerin altına girerken yatağın iplerinden gelen gıcırtiları duyduk.

Sonrasında her şey imkânsızdı. Yatakta döndüğümde bile öyle gıcırdıyordu ki annesinin bizi duyacağından emindim. Dudaklarımı kulağına dayayıp, "Yarın herkes dışarıdayken sevişelim," dedim ve kocamın sessiz bir onayla başını salladığını hissettim. Ardından gerdek gecemizde şehvetle yanarak, arzudan uyuyamadan, birbirimize dokuna-madan, hatta bakamadan öylece yattık.

Ertesi sabah çarşafılar için geldiler, evliliğimizin tamamen erdiğini kanıtlamak için çarşafı kan lekeli bir bayrak gibi camdan sarkıtmak üzereydim ki Daniel beni durdurdu. "Gerek yok," dedi. "Eski adetlerden hoşlanmıyorum."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 499

Kızlar bir şey demedi ama yatmadığımızı biliyormuş ve Daniel'in beni arzulamadığından şüpheleniyormuş gibi bana kaşlarını kaldırdı. Diğer yandan annesi bana, bu ona bakire olmadığımı kanıtlıyormuş ve oğlu eve bir fahişe getirmiş gibi baktı.

Kötü bir gerdek gecesi ve tatsız bir evlilik sabahıydı ve tabii ki o gün hiçbir yere gitmeyip bütün gün evde oturdular. Ne o gün, ne ertesi gece, ne de bir ertesi gece sevişebildik.

Birkaç gün içinde ben kocamın altında bir taş gibi yatmayı, kocam da işini olabildiğince sessiz ve çabuk görmeyi öğrendi. Birkaç hafta sonra olabildiğince az sevişir olduk. Teknede aşk yaptığımız gece beni arzuyla sarhoş bırakan tatminin ardından erken gelen vaatlerin dört meraklı kadın bizi dinlerken keşfedilmesi ya da yerine getirilmesi mümkün değildi.

Şehvetim kabardığı, ardından bizi duyacaklar diye utandığım için kendimden nefret eder oldum. Söylediğim her "kelimenin, aldığım her kesik soluğun, hatta öpücüklerimin bile eleştirel ve azimli bir dinleyici kitlesine ulaştığını bilmeye katlanamıyordum. Kardeşlerinin onunla seviştiğini bildiklerini düşündükçe büzülüyor, bize, sadece bize ait olması gereken bir mahremiyete dahil oldukları düşüncesiyle kasılıyordum. Sonunda ilk kez sevişebildiğimiz gecenin ertesi sabahı, Daniel basamaklardan aşağı indiğinde annesinin bakışlarını Daniel'in üzerinde gezinirken yakaladım. Bu bir efendinin sahiplenilen bakışıydı, çiftleşme döneminde sağlıklı boşasına bakan bir çiftçi gibi. Bir gece önce benim battaniyelerin altından zevkle inlediğimi duymuş, oğlunun hüneriyle sevince boğulmuştu. Ona göre ben yakında yavru-layacak bir inekten öte bir şey değildim, kaldı ki bunun ba-

500 | Philippa Gregory

şansı da oğluna atfedilecek, aile kurmuş olma prestiji de ona kalacaktı.

O günden sonra Daniel'la aynı zamanda alt kata inmedim. Kız kardeşlerinin gece battaniyelerin altında nasıl bir koca ve karıya dönüştüğümüzü okumaya çalışır gibi bir bana, bir ona yönelen pırıl pırıl bakışlarının altında kıpkırmızı kesildiğimi hissediyordum. Ya diğerlerinden önce kalkıyor, bir gece öncenin korlarının üzerine konan talaşla birlikte aşağı iniyor, kimse uyanmadan kahvaltı için yulaf lapası haşlıyor ya da herkesin kahvaltısını edip gitmesini bekliyordum.

Aşağı geç vakitte indiğimde kız kardeşler birbirini dürtüp fısıldanıyordu.

"Görünüşe bakılırsa hâlâ saray düzeninde yaşıyorsun," dedi Mary hasetle.

Annesi eliyle onu susturmak için bir işaret yaptı. "Kızı bırak, dinlenmeye ihtiyacı olacak," dedi. Göz ucuyla kadına baktım, bu Mary'nin sivri dilinden beni ilk kez koruyuşuydu, ardından savunduğu kişinin ben, Hannah, olmadığını anladım, o Daniel'in karısını savunuyordu, sanki Daniel'a ait olan her şey oğlunun bu eve saçtığı ışıkla parlıyormuş gibi, çünkü benim gebe kalacağımı umut ediyordu. Bir oğlan daha istiyordu, İsrail Evi için, soyu devam ettirmek için bir küçük İsraili daha. Ve ben o oğlanı yakında üretebilirdim, o hâlâ genç ve ayaktaayken, onu kendi oğlu gibi yetiştirebilirdi, kendi evinde, onun yönetiminde, sonra da şu olacaktı, "Oğlumun minik oğlu, oğlum doktor biliyorsunuz."

Üç yılımı sarayda hizmet ederek geçirmemiş olsam kaynanam ve görümcelerimle kedi gibi kavga ederdim ama ben daha beterlerini görmüş, daha beterini duymuş, onların

KRALİÇENİN SOYTARISI | 501

hayal edemeyeceği şeylere katlanmıştım. Daniel'a onlarla ilgili en ufak bir yakınmamda onun bütün kaygılarını, onlara, bana ve kurmak istediği aileye duyduğu bütün sevgiyi kendi başıma yıkmış olacağımı biliyordum.

Böyle tehlikeli ve zor zamanlarda bir aileyi güvende tutma soRimluluğu alamayacak kadar genç bir adamdı. Doktor olarak mesleğine devam ediyor, her gün yüzüne ölümle bakan kadın ve erkeklerle cebelleşiyordu. Gece eve geldiğinde kötü niyet ve hasetlikten birbirini yiyen kadınlarla uğraşmak istemeyecekti.

Bu yüzden dilimi tuttum ve kardeşleri bana karşı alaycı olduğunda, hatta pazardan aldığım ekmeği, mutfaktaki yeteneksizliğimi, ellerimdeki mürekkep lekelerini, mutfak masasındaki kitaplarımı açıktan açığa eleştirdiğinde bile ağzımı açmadım. Sarayda bulunmuş ve nedimelerin Kraliçe'nin ilgisini çekebilmek için kıvranışını izlemiştim. Kadınsı hırslardan oldukça haberdardım, sadece evde buna katlanarak yaşamak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmemişti.

Babam bunların bazılarını şahit oluyor ve beni korumaya çalışıyordu. Beni çeviri işi yaparken buluyordu ya da dükkânın tezgâhına oturup bahçedeki baskı makinesinden burnuma tüterek bana güven veren mürekkep kokusunu içime çekerek Latince'den İngilizce'ye, İngilizce'den Fransızca'ya çeviriler yapıyordum. Bazen baskı yapmasında ona yardım ediyordum ama önlüğümde, hatta daha beteri elbisemde mürekkep lekesi olduğunda Bayan- Carpenter o kadar çok söyleniyordu ki ben de babam da onun öfkesini üzerimize çekmemeye özen gösteriyorduk.

Yazın son günleri yaklaşırken Daniel'in annesi cılız Fransız tavuklarının göğüs eti parçalan, en tatlı ve şişko şeftaliler arasında yemeği seçme hakkını bana bıraktığında anla-

502 | Philippa Gregory

dim ki onunla konuşmamı bekliyordu. Ağustosun son günlerinde daha fazla dayanamadı.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı, kızım?"

Kasıldığımı hissettim. Bana 'kızım' diye hitap ettiğinde hep kasılıyordum. Beni doğurandan başka bir annem olsun hiç istememiştim. Aslında bunu bu densiz, sevimsiz kadının beni de sahiplenme çabası olarak görüyordum. Ben kendi annemin kızıydım, onun değil, başka bir anne istiyor olsaydım başımı kucağına alıp buklelerimi okşayan ve bana güvendiğini söyleyen Kraliçe'yi seçerdim.

Ayrıca Daniel'in annesini artık tanıyordum. Bütün bir yaz onu gözlemlerken nelere nasıl ulaştığını öğrenmiştim. Bana 'kızım' diye hitap ediyor ya da saçlarımı kepimin altında nasıl topladığını övüyorsa peşinde olduğu bir şeyler var demektir; bilgi, vaat ya da bir tür mahremiyet. Yüzümde hiçbir gülümseme pırlıtısı olmadan ona bakıp bekledim.

"Bana söyleyeceğin bir şey?" diye üsteledi. "Yaşlı bir kadını çok ama çok mutlu edecek küçük bir haber?"

Neyin peşinde olduğunu hemen anladım. "Hayır," dedim uzatmadan.

"Henüz emin değilsin, herhalde?"

"Sormak istediğiniz şey buysa bebek beklemediğimden eminim," dedim damdan düşer gibi.

"Adetimi iki hafta önce gördüm. Öğrenmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Söylediklerime öyle kendini kaptırmıştı ki kabalığımı duymazdan geldi. "Neyin var senin?" diye sordu. "Daniel evlendiğiniz günden beri haftada en az iki kez seninle yatıyor. Ondan şüphelenemeyeceğimize göre sen hasta falan mısın?"

"Hayır," dedim buz gibi dudaklarımın arasından. Ah, tabii ki ne kadar sıklıkta seviştiğimizi bilecekti. Onun incecik

KRALİÇENİN SOYTARISI | 503

duvarların ardında kulaklarını dikmiş beklediğini bilerek benim oğlunun öpücüklerinden ya da dokunuşlarından en ufak bir zevk almadığım aklına bile gelmiyordu. Benim zevk almak isteyeceğimi hayal bile etmiyordu. Onun için tek önemli olan oğlunun zevk alması ve ona bir oğlan torun vermesiydi.

"O zaman sorun ne?" diye tekrarladi. "Şu son iki aydır bana her gün bebek beklediğini söylemeni bekliyorum."

"O zaman sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedim, küstah ruh halindeki Elizabeth gibi.

Ani bir hareketle bileğimi yakalayıp döndürdü, tırnakları etime geçerken mecburen dönüp yüzüne bakmak zorunda kaldım. "Bir şeyler içmiyorsun, değil mi?" diye tısladı. "Bebek olmasın diye içtiğin bir şey mi var? Saraydaki akıllı dostlarından edindiğin? Zilli işleri filan?"

"Tabii ki hayır!" dedim, öfkeyle bağırarak. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Senin ne yapıp ne yapmayacağını Tanrı bilir!" diye haykırdı gerçek bir öfkeyle beni kendinden öteye savurarak. "Saraya neden gittin? Neden bizimle Calais'ye gelmedin? Niye böyle doğaya aykırı, kadına benzemeyen bir halin var? Niye oğlan gibisin? Niye şimdi geldin, bu kadar geç, Daniel Calais'de istediği kızı alabilecek durumdayken? Doğur-mayacaksan zaten niye buraya geldin?"

Hışmı beni mıhlamış, bütün kelimeleri aklımdan siliver-miştı. Bir an hiçbir şey söyleyemedim. Ardından yavaş yavaş kelimeler dilime geldi. "Soytarı olarak istendim, kendi seçimim değildi," dedim. "Bu konuda cesaretiniz varsa babama danışın, bana değil. Oğlan kıyafetlerini kendimi korumak için giydim, sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi. Ve sizinle gelmedim çünkü Prenses Elizabeth'e mahkemesi süresin-

504 | Philippa Gregory

ce yanında olacağıma dair yemin etmiştim. Çoğu kadın yaptığım la kalbimin gerçek yüzünü ortaya koyduğumu düşünürdü, yalan yüzünü değil. Şimdi geldim çünkü Daniel beni istedi, ben de onu. Ve söylediğiniz tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Daniel Calais'de istediği kızı alamazdı."

"Ah hem de nasıl alırdı!" dedi hışımla. "Üstelik hem güzel, hem de doğurgan bir kızı. Çeyiziyle gelecek bir kızı, pantolonla değil, bu yaz onun bebeğini beşiğe koyan ama ona rağmen yerini bilen bir kızı. Evimde olmaktan yeterince mutlu olacak, bana anne demekten gurur duyacak bir

kızı."

İçim dondu, çok korkmuş gibi, feci bir belirsizlikle sordum. "Ben genel konuşuyorsunuz sanmıştım," dedim. "Da-niel'i beğenen bir kız mı var?"

Bayan Carpenter hiçbir şeyle ilgili bütün gerçeği söylemezdi. Benden öteye döndü ve şöminenin yanında asılı duran kahvaltı çömleğine uzanıp sanki tekrar dışarı, çömleği ovmaya gidecekmiş gibi eline aldı. "Sen buna temiz mi diyorsun?" diye sordu bozuk bozuk.

"Daniel'in burada, Calais'de beğendiği bir kadın mı var?"

diye sordum.

"Ona asla evlenme teklif etmedi," dedi hırsla. "Hep seninle sözlü olduğunu ve sana söz verdiğini söyleyip durdu."

"Yahudi mi, Hristiyan mı?"

"Hristiyan," dedi. "Ama Daniel onunla evlenseydi kız bizim dinimizi kabul edecekti."

"Evlenseydi mi?" diye haykırdım. "Daha az önce hep benimle sözlü olduğunu söylediğini söylediniz!"

Çömleği mutfak masasına getirdi. "Önemli bir şey değildi," dedi, kendi boşboğazlığından kaytarmaya çalışarak. "Sadece kızın bir zamanlar bana söylediği bir şey."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 505

"Kızla Daniel'la evlenip evlenmeyeceğini mi konuştunuz?"

"Konuşmak zorunda kaldım!" diye parladı. "Daniel Padua'dayken buraya geldi, karnı burnunda, ona ne yapabileceğimizi öğrenmeye."

"Karnı burnunda mı?" diye tekrarladım uyuşmuş halde. "Hamile miydi?"

"Daniel'in oğlunu doğurdu," dedi annesi. "Sağlıklı, güzel bir oğlan, Daniel'in bebekliğinin kopyası. Kimse çocuğun kimden olduğuna şüphe edemez, saniye bile, kız iyi bir kız olmasa bile hoş bir kız, ki öyle."

Masanın yanındaki tabureye çöktüm ve aval aval kaynanama baktım. "Bana neden söylemedi?"

Omuz silkti. "Niye söylesin ki? Sen bunca sene onu bekletirken ona yaptığın her şeyi anlattın mı?"

Aklımdan Lord Robert'in kapkara gözlerinin üzerime, dudaklarının boynuma değişti geçti. "Ben başka biriyle yatıp ondan bir çocuk yapmadım," dedim alçak sesle.

"Daniel yakışıklı bir genç adam," dedi. "Senin gibi bir rahibeyi bekleyeceğini mi sanıyordun? Yoksa soytarıyı oynayıp bir fahişe gibi giyinerek kim bilir kimlerin peşinde koştururken onu hiç düşünmüyor muydun?"

Hiçbir şey söylemeyip sesindeki hıncı, al al olan yanak-larındaki öfkeyi, tıslayarak konuşurken ağzından fırlayan tükürükleri izledim.

"Çocuğunu görüyor mu?"

"Her pazar kilisede," dedi. Çabucak gizlediği zafer gülümsemesi gözümünden kaçmadı. "Ve haftada iki defa sana geç saate kadar çalıştığını söylediğinde kızın evine yemeğe gidiyor, çocuğunu görmeye." Masadan fırladım.

506 | Philippa Gregory

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, aniden panikleyerek.

"Onu yolda eve yürürken karşılayacağım," dedim. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Sakin canını sıkma oğlumun," dedi heyecanla. "Kadını bildiğini söyleme. Kavga etmeniz hiçbir işe yaramaz. Seninle evlendi, unutma. İyi bir eş olup diğer kadına göz yummaksın. Başını çevirip görmezden gelmen seni iyi bir kadın yapar."

Aklıma Kral kulağına bir şeyler fısıldadığında Elizabethan attığı şen kahkahayı duyunca Kraliçe Mary'nin yüzünde beliren o bomboş acılı ifade geldi.

"Doğru," dedim. "Ama iyi bir eş olmak artık umuaimda bile değil. Ne düşüneceğimi ya da neyi umursayacağımı artık ben de bilmiyorum."

Aniden yanda içinde yulaf fokurdayan çömleği fark ettim, kaptığım gibi arka kapıya fırlattım. Çömlek gürültüyle tahtaya çarpıp yerde şöyle bir havalandı. "Ayrıca lanet olası çömleğini sen ov!" diye bağırdım şokla bana bakan suratına. "Sana bir oğlan torun vermemi bekliyorsan sonsuza dek beklemen gerekecek."

Deli gibi evden çıkıp her zamanki tezgâhlan ya da satıcıları görmeden pazar yerini geçtim. Balık iskelesine yöneldim, hızlı adımlarıma ve açık başıma laf atan balıkçıları duymuyordum. Telaşla doktorun evinin önüne vardım ama sonra kapıyı dövüp Daniel'ı görmek istediğimi söyleyemeyeceğimi fark ettim. Beklemek zorundaydım. Karşı evin alçak duvarına çömelip beklemeye başladım. Gelip geçenler bana bakıp gülümsediğinde ya da göz kırptığında onlara

KRALİÇENİN SOYTARISI | 507

alev alev bakışlarla karşılık verdim, arsız arsız, sanki yine oğlan giysileri içindeymişim ve eteklerimi nasıl düzeltip gözlerimi nasıl yere indireceğimi unutmuşum gibi.

Ona ne söyleyeceğimi hiç düşünmedim, ya da sonrasında ne yapabileceğimi hiç planlamadım. Tıpkı bir köpeğin efendisini beklediği gibi sadece otuayı bekledim. Patisini kapana kaptıran ve beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey olmayan bir köpek gibi, acı içinde ama acının neresinde olduğunu anlamadan, ne yapılabileceğini bilmeden. Sadece katlandım. Sadece bekledim.

Saatin dördü vurduğunu duydum, ardından dört buçuğu, sonra yan kapı açıldı ve Daniel arkasındakilere hoşça kal deyip dışarı çıkarak kapıyı kapattı. Elinde bir şişede yeşil bir sıvı vardı ve çite vardığında eve doğru değil, ters tarafa doğru yürümeye başladı. Aniden âşışını göreceği paniğine kapıldım ve ben şüpheli bir eş gibi onu takip ederken yakalanacaktım. Hemen yolun karşısında geçip ona doğru koştum.

"Daniel!"

"Hannah!" Beni gördüğüne sevindiği çok barizdi. Ama bembeyaz yüzüme şöyle bir baktıktan sonra, "Bir şey mi oldu? Hasta mısın?" dedi.

"Hayır," dedim dudaklarım titreyerek. "Sadece seni görmek istedim."

"Ve şimdi görüyorsun," dedi zorlanmadan. Elimi koluna çekti. "Bunu Dul Bayan Jerrin'e götürmem lâzım, benimle gelir misin?"

Başımınla onaylayıp yanında yürümeye başladım. Yetişe-miyordum. Elbisemin altındaki iç etekler uşakken yaptığım gibi koca adımlarla yürümemi engelliyordu. Eteklerimi yana topladım ama hâlâ beni n.ıt>_"oriardı, yansından önce

508 | Philippa Gregory

bağlanmış kısıraklar beni engellemeye devam ediyordu. Daniel yavaşladı ve birlikte sessizce yürüdük. Göz ucuyla bana şöyle bir baktı ve durgun suratımdan bir şeylerin yolunda gitmediğini anladıysa da önce ilacı teslim etmeye karar verdi.

Dulun evi tarihi şehrin dolambaçlı sokaklarındaki başka bir eski evdi. Evler kalenin dev gölgesinin dibinde dip di-beydi, kuzeye ve güneye uzanan minik yan sokakların hepsi evlerin önünde bir çizgi gibi uzanarak öne fırlayan ilk katlarla gölgeleniyor, doğu ve batıya açılan bir sonraki yolla kesişiyordu.

"Buraya ilk geldiğimizde yolumu hiç bulamayacağımı sanmıştım," dedi, sohbet konusu açmaya çalışarak. "Sonra barların isimlerini öğrendim. Bu şehir iki yüz sene İngiliz hakimiyetindeydi, unutma. Her köşe başında bir 'Bush' ya da 'Pig and Whistle' ya da bir 'Travelers Rest' var. Bu sokaktaki barın ismi 'Hollybush'. Bak işte burada." Dışında madeni bir levha asılı duran binayı işaret etti.

"Sadece bir dakika sürecek." Dar bir eşiğe döndü ve kapıyı çaldı.

"Ah, Dr. Daniel!" diye bir kadın sesi geldi içenden. "İçeri gel, içeri- gel!"

"Bayan, gelemem," dedi Daniel o kolayca sunabildiği gülümsemesiyle. "Eşim beni bekliyor, eve birlikte yürüyeceğiz."

Evden gülüşmeler, ardından eşinin ona sahip olduğu için çok şanslı olduğuna dair yorumlar geldi, ardından Daniel cebine bir para atarak dışarı çıktı.

"Şimdi," dedi. "Sizi şehrin surları etrafından eve götürebilir miyim, Leydim? Biraz deniz havası almaya ne dersini/?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 509

Gülümsemeye çalıştım ama kalbim fazlasıyla kırılmıştı. Beni sokağın sonuna, oradan da uzun bir caddeye götürdü. Caddenin ucunda içeri uzanan alçak taş basamaklarıyla şehrin surları yükseliyordu. Basamaklardan çıktık, yukarı, yukarı, kalenin duvarlarına, ufukta kuzeye, İngiltere yönüne bakabilene dek çıktık. İngiltere, Kraliçe, Prenses, Lordum, hepsi şimdi çok geride kalmış gibiydi. O an bana Kra-liçe'ye soytarılık ederken Daniel'a, taş kalpli anasına, zehirli kız kardeşlerine soytarılık ettiğim günlerdekinden çok daha iyi bir hayat sürmüşüm gibi göründü.

"Şimdi," dedi, sur boyunca yürürken, martılar başımızın tepesinde çığlıklar atıp dalgalar taşlara vururken, adımlarını benimkine uydurarak. "Neyin var, Hannah?"

Lafı bir kadının yapacağı gibi döndürüp dolaştırmadım. Meselenin tam kalbine daldım, aldatılmış bir eş değil de hâlâ bir uşakmışım gibi. "Annen bana bir Calais kadınından çocuğun olduğunu söyledi," dedim damdan düşer gibi. "Onu ve çocuğunu haftada üç kez gördüğünü."

Adımlarının tereddüt ettiğini gördüm, başımı kaldırıp baktığımda yanaklarında renk kalmamıştı.

"Evet," dedi. "Bu doğru."

"Bana söylemen gerekirdi."

Düşüncelerini toparlamaya çabalarken beni başıyla onayladı. "Sanırım haklısın. Ama sana söyleseydim benimle evlenir, buraya gelir miydin?"

"Bilmiyorum. Hayır, muhtemelen gelmezdim."

"O zaman sana neden söylemediğimi anladın."

"Beni yalanlarla kandırıp evlendin."

"Sana hayatımın en büyük aşkı olduğunu söyledim ve öylesin. Sana anneme ve babana bakmak için evlenmemiz gerektiğini söyledim ve hâlâ doğru yaptığımızı düşünüyo-

510 | Philippa Gregory

rum. Sana evlenmemiz gerektiğini, böylece İsrail'in Çocukları olarak birlikte yaşayabileceğimizi ve seni güven altına alabileceğimi söyledim."

"Evet, bir barakada!" diye patladım.

Daniel bu lafıma içerledi, bu ona minik evinden hoşlanmadığımı dolaysız olarak ilk söyleyişimdi. "Evin hakkında böyle düşünmene üzüldüm. İleride size daha iyi bakabilmeyi umduğumu daha önce söylemiştim."

"Bana yalan söyledin," dedim tekrar.

"Evet," dedi uzatmadan. "Söylemek zorundaydım."

"Onu seviyor musun?" diye sordum. Sesindeki acıklı tonu duyabiliyordum, elimi kolundan çektim, aşk beni bu kadar küçülttüğü için, aldatıldığımı zırlamak üzere olduğum için kendime çok öfkeliydim. Ondan bir adım uzaklaştım, böylece beni kucaklayıp teselli edemeyecekti. Artık âşık bir kız olmak istemiyordum.

"Hayır," dedi açıkça. "Ama Calais'ye ilk geldiğimizde yalnızdım ve o hoş, yakın, iyi bir dosttu. Azıcık aklım olsa onunla gitmezdim ama gittim işte."

"Bir kere de değil üstelik?" diye sordum, kendimi yaralayarak.

"Hayır, değil."

"Ve sanırım onunla annen ve kardeşlerin duymasın diye elini ağzına dayayarak sevişmedin de?"

"Hayır," dedi uzatmadan.

"Ya oğlu?"

Yüzü hemen sıcacık bir ifadeye büründü. "Neredeyse beş aylık bir bebek," dedi. "Güçlü ve gülbüz."

"Annesi senin ismini mi taşıyor?"

"Hayır. Kendi ismini değiştirmedim."

"Ailesiyle mi yaşıyor?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 511

"Bir evde çalışıyor."

"Çocuğunun yanında kalmasına izin mi veriyorlar?"

"Ona karşı çok kibarlar, yaşlı insanlar. Evde bir bebek olması hoşlarına gidiyor."

"Babasının sen olduğunu da biliyorlar?"

Evet anlamında başını salladı.

Birden şokla sarsıldım. "Herkes biliyor mu? Kız kardeşlerin, papaz? Komşuların? Düğün ziyafetimize gelip bana iyi dileklerini sunanlar? Herkes mi?"

Daniel durakladı. "Burası küçük bir kasaba, Hannah. Evet, sanırım herkes biliyor." Gülümsemeye çalıştı. "Ve sanırım şimdi de herkes senin bana kızgın olduğunu biliyor ve ben senden yalvararak özür diliyorum. Bir ailenin, bir kasabanın, İnsanlarımızın bir parçası olmaya alışmalısın. Sen artık tek başına bir Hannah değilsin. Babanın kızı ve bir eşsin ve umarım bir gün anne de olacaksın."

"Asla!" dedim, kelime ağzımdan öfkeyle ve ona duyduğum hayal kırıklığıyla fırladı. "Asla!"

Beni yakalayıp kendine çekti. "Böyle söyleme," dedi. "Bana öfkeliyken ve beni incitmek için her şeyi söyleyebilecekken bile. Cezalandırılmayı hak ettiğimde bile. Seni beklediğimi biliyorsun, seni sevdiğimi, başka bir adama âşık olduğunu ve bana asla dönmeyeceğini düşünürken bile sana güvendiğimi. Şimdi buradasın ve biz evliyiz, Tan-rı'ya şükür. Şimdi buradasın ve bir yaşam kuracağız, birlikte olmamız ne kadar zor olursa olsun. Ben senin kocan, senin sevgilin olacağım ve sen beni affedeceksin."

Kendimi onun kollarından kurtarıp yüzümü yüzüne diktim. Elimde bir kılıç olsa yemin ederim onu delik deşik ederdim. "Hayır," dedim. "Seninle bir daha asla yatmayacağım. Sen sahtesin Daniel vp yalanlarla beni sann güvenme-

512 | Philippa Gregory

ye ikna ettin. Diğer erkeklerden hiçbir farkın yok, bense olduğunu sanmıştım. Bana farklı olduğunu söylemiştin."

Lafımı bölecekti ama laflar ağzımdan sağanak halinde dökülüyordu. "Ve evet, ben tek başına bir Hannah'yım. Bu şehre ait değilim, bu İnsanlara, annene ya da ailene, şimdi sen bana sana da ait olmadığımı gösterdin. Seni reddediyorum, Daniel. Aileni de reddediyorum, İnsanlarını da. Ben kimseye ait olmayacağım, ben hep yalnız olacağım."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve gözlerimden sıcak gözyaşları buz gibi yanaklarıma dökülürken yürüyüp ondan uzaklaştım. Arkamdan telaşla koşturmasını bekliyordum ama yapmadı. Gidişimi izledi ve ben köpüklü gri dalgaların arasından eve, İngiltere'ye gidiyormuş gibi hızla uzaklaştım, ta Robert Dudley'ye, ona istiyorsa o gece metresi olabileceğini söylemeye gidiyordum, nasılsa kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Onurlu aşkı denemiştım ama sonuçta karşımda yalan ve sadakatsizlikten öte bir şey görmemiştım; zorlu bir yoldu ve sonunda elime sahte bir bozukluk tutuş-turulmuştu.

Öfkeden köpürerek surların etrafında geniş bir daire çizene ve sonunda kendimi Daniel'la tartıştığımız noktada bir kez daha denize bakarken bulana dek yürüdüm. Daniel gitmişti, onu bıraktığım yerde bulmayı zaten ümit etmiyordum. Evine yemeğe gitmiş, her zamanki gibi kendini toparlayıp duygularını kontrol altına aldıktan sonra ailesinin karşısına çıkmış olmalıydı. Ya da belki o diğer kadınla yemek yemeye gitmişti, annesinin bana söylediği üzere, haftada iki, akşamları, ben camda onu bekleyip geç saatlere kadar çalıştığı için onun adına i:r\;!ürken yaptığı gibi

KRALİÇENİN SOYTARISI | 513

Ayaklarım, şimdi giymek zorunda olduğum o aptal topuklu kadın ayakkabılarının içinde şehrin surlarının etrafında zorla yürütüldükleri için sızlıyordu, topallayarak dar taş basamaklardan çıkış kapısına, minik kapıdan iskeleye yürüdüm. Bir avuç balıkçı teknesi akşam sular yükseldiğinde balığa çıkmak için hazırlık yapıyofdu, düzenli olarak Fransa İngiltere arasında gidip gelen pek çok küçük ticari tekneden biri mal yüklüyordu; İngiltere'ye geri dönen bir ailenin eşyalarıyla dolu bir araba, Londra şarapçılarının variller dolusu şarap, sepetler dolusu vakti geçmek üzere olan şeftali, yeni çıkmış erikler, yemişler ve kocaman toplar halinde işlenmiş Fransız kumaşı. İskelenin yanında bir kadın annesiyle vedalaşıyordu, kadın kızını kucakladı, kızın başlığını başına çekti, sanki bir sonraki sefere görüşene dek onu sıcak tutmaya çabalar gibi. Kız kendisini annesinden kurtarıp tahta iskeleye koşmak zorunda kaldı, ardından geminin yanından elini öpüp ona el salladı. Kız İngiltere'ye birinin yanında çalışmaya gidiyordu, ya da evlenip evinden ayrılmıştı. İçimden bu dünyaya annemin kutsamasıyla gönderilmediğimi düşünerek kendime acıdım. Kimse evliliğimi benim tercihlerimi düşünerek planlamamıştı. Kocam babamla bana güvenli bir ev sağlaması ve Daniel'ın annesine bir oğlan torun vermek için ara bulucu tarafından seçilmişti. Bizim için güvenli bir ev yoktu ve kaynanamın zaten beş aylık bir oğlan torunu vardı.

İçimden bir an geminin kaptanına koşup beni karşıya geçirmek için kaç para isteyeceğini sormak geçti. Parayı daha sonra ödememe izin verse Londra'ya vardığımızda ona borcumu

ödeyebilirdim. İçimde bir arzu vardı, karnıma saplanan bir bıçak gibi, Robert Dudley'ye koşma arzusu, Kraliçe'ye dönme, saraya, pek çok insanın beni değerli gördü-

514 | Philippa Gregory

ğü, Lordum tarafından arzulandığım ve kimsenin beni aldatmadığı, utandırmadığı, kendi kendimin hanımı olabildiğim yere dönme arzusu vardı. Orada bir soytarıydım; bir hizmetçi, nedimeden daha düşük, müzisyenden daha değersizdim, belki de sevilen bir köpekle eşdeğerdim; ama o bile, iskelede cebimde beş kuruşum, Daniel'ın evinden başka gidecek yerim yokken, üstelik kocamın beni geçmişte aldattığını ve bunu yeniden tekrarlayabileceğini bilirken bugünden daha özgür ve daha gururlu bir yaşamdım.

Kapıya çıkıp eşikten evimize adım attığımda alacakaranlıktı. Daniel pelerinini üzerine doluyor, babam yanında onu bekliyordu.

"Hannah!" diye haykırdı babam heyecanla, Daniel iki adımda yanıma gelip beni kollarına aldı. Sarılmasına izin verdim ama gözlerim babama yöneldi.

"Seni aramaya çıkıyorduk. Çok geciktin!" diye bağırdı babam.

"Özür dilerim," dedim. "Benim için endişeleneceğiniz aklıma gelmedi."

"Elbette endişelendik." Daniel'ın annesi basamakların yarısını inip kaşlarını bana çatabilmek üzere tırabzandan eğildi. "Genç bir hanımefendi alacakaranlıkta ortalıkta dolaşmaz. Hemen eve gelmen gerekirdi."

Ona düşünceli düşünceli baktım ama bir şey söylemedim.

"Özür dilerim," dedi Daniel, dudaklarını kulağıma yapıştırıp. "Seninle konuşmama izin ver. Kendini böyle sıkma, Hannah."

KRALİÇENİN SOYTARISI • 515

Göz ucuyla ona baktım, esmer yüzü endişeyle çatıldı.

"İyi misin?" diye sordu babam.

"Tabii," dedim. "Tabii iyiyim."

Daniel pelerinini omzundan çekti. "Sen 'tabii ki,' diyorsun ama," diye yakındı, "şehir en sert askerlere dolu ve artık kadın giysileri içindesin, Kraliçe'nin koruması altında değilsin ve eve nasıl geleceğini bile bilmiyorsun."

Kendimi Daniel'ın kollarından ayırıp dükkânın tezgâhının altından bir tabure çıktım. "Ben Hristiyan aleminin yarısını dolaştım ve sağ kalmayı becerdim," dedim ılımlı bir sesle. "Calais'de de iki saat geçirmeyi becerebilirim diye düşündüm."

"Sen artık genç bir hanımsın," diye hatırlattı babam. "Er-kek kılığında bir çocuk değil. Akşam tek'başına sokağa bile çıkmamalısın."

"Pazara ya da kiliseye gitmek dışında hiç dışarı çıkmamalısın," diye destekledi Daniel'ın annesi, basamaklardaki yerinden sert. •

"Şşşt," dedi Daniel ona yavaşça. "Hannah sağ salım döndü ya, önemli olan buydu. Ve açtır eminim. Ona ne yemek kaldı, anne?"

"Hepsi bitti," dedi kadın çaresiz bir tavırla. "Çorbanın sonunu sen kendin içtin, Daniel."

"Sonu olduğunu bilmiyordum!" diye haykırdı Daniel. "Neden Hannah'ya hiç ayırmadık?"

"Eve ne zaman geleceğini kim bilebilirdi?" dedi annesi çekinmeden. "Ya da bir yerlerde yemek yemediğini?"

"Haydi gel," dedi Daniel dayanamayarak bana ve elimi çekti.

"Nereye?" diye sordum, tabureden inerken.

"Seni bara yemeğe götürüyorum."

516 | Philippa Gregory

"Ona biraz ekmekle bir dilim et bulabilirim," dedi annesi hemen ikimizin baş başa yemeğe gidiyor olma ihtimaline karşılık.

"Hayır," dedi Daniel. "Hannah'nın doğru düzgün sıcak bir yemek yemesi lazım, ben de bir maşrapa bira içerim. Bizi bekleyip uyumsuzluk etme, anne, siz de efendim." Pelerinini omzuma sardı ve annesine bize katılmayı teklif etme fırsatı bırakmadan kapıyı çekti, kardeşleri elbisemin gece dışarı çıkmaya uygun olmadığını söylemeye vakit bulamadan kendimizi dışarı attık.

Konuşmadan yolun sonundaki bara yürüdük. Binanın ön tarafı birahaneydi ama arkada yolcular için iyi bir han vardı. Daniel biraz çorba, biraz ekmek, bir tabak et ve iki küçük maşrapa bira sipariş etti, arkası yüksek sedirlerden birine oturduk ve Calais'ye geldiğimden bu

yana ilk kez baş başa, arada yakalayabildiğimiz kısacık bir anın ötesinde de rahatsız edilmeden konuşabileceğimizi hissettim.

• "Hannah, çok özür dilerim," dedi, kız önümüze içkileri koyup gider gitmez. "Yaptıklarım için kalpten özür diliyo-aım."

"Senin evli olduğunu biliyor mu?"

"Evet, ilk tanıştığımızda sözlü olduğumu öğrendi, İngiltere'ye seni almaya gideceğimi ve döndüğümüzde evleneceğimizi ona söylemiştim."

"Umursamıyor mu?"

"Artık hayır," dedi. "Aıştı."

Bir şey söylemedim. Bir erkeğe âşık olup onun çocuğunu doğuran bir kadının adamının başka biriyle evlenmiş olmasına bir senede alışmış olması bence imkânsızdı.

"Senin bebeğini taşıdığını öğrendiğinde onunla evlenmek istemedin mi?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 517

Durakladı. Bar sahibi elinde çorba, ekmek ve etle geldi, masanın etrafında oyalandı, bu bize bir süre sessiz kalma fırsatı yarattı. Ardından o gitti ve ben bir kaşık çorbayla ekmeği ağızıma attım. Yemek boğazıma dolanıyordu ama kalp kırıklığından iştahını kaybetmiş gibi görünmek istemiyordum.

"O bizim İnsanlarımız'dan değil," dedi Daniel kısaca. "Ayrıca her ne olursa olsun ben seninle evlenmek istiyordum. Hamile kaldığını öğrendiğimde yaptığımdan çok utandım ama onu sevmediğimi, seninle sözlü olduğumu biliyordu. Onunla evlenmemi beklemiyordu. Ona çeyiz olarak bir miktar para verdim, şimdi de her ay oğlanın masrafları için bir miktar veriyorum."

"Benimle evlenmek istiyordun ama diğer kadından uzak duracak kadar çok değil," dedim acı acı.

"Evet," diye itiraf etti. Gerçeği öfkeli bir kadının ağzından duyduğunda bile gerilmedi. "Seninle evlenmek istiyordum ama diğer kadından uzak kalmak istemiyordum. Peki ya sen, Hannah? Senin vicdanın tamamen temiz mi?"

Adil bir suçlamaych ama beni yaladı geçti. "Oğlanın adı ne?"

Bir nefes aldı. "Daniel," dedi ve kasıldığını gördü.

Koca bir ekmek parçası alıp tepesini kemirip çiğnedim, suratına tükürmek istermiş gibi.

"Hannah," dedi oldukça kibar.

Bir parça et attım ağızıma.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Üstesinden gelebiliriz. Kadın üzerimde bir hak iddia etmiyor. Bebeğin masrafıyı karşılayacağım, gidip onu görmeme gerek yok. Oğlanı özleyeceğim, büyüdüğünü görmek istiyordum ama kadını görmeme dayanamıyorsan bunu anlayabilirim. Oğlandan "da vaz-

518 | Philippa Gregory

geçerim. Sen de, ben de daha genciz. Beni affedersin, kendi çocuğumuz olur, daha iyi bir ev buluruz. Mutlu oluruz."

Ağızımdakini bitirdim, koca bir yudum birayla mideme gönderdim. "Hayır," dedim hiç uzatmadan.

"Ne?"

"Hayır dedim. Yarın kendime oğlan giysileri alıyorum, babamla ben kitapçı dükkânı için yeni bir yer bakıyoruz. Yine onun çırağı olarak çalışacağım. Bir daha asla yüksek topuklu ayakkabılar giymeyeceğim, hayatım boyunca. Ayaklarımı acıtıyor. Bir daha asla hiçbir erkeğe güvenmeyeceğim, hayatım boyunca. Beni incittin, Daniel, bana yalan söyledin, beni aldattın ve seni asla affetmeyeceğim."

Bembeyaz kesildi. "Beni terk edemezsin," dedi. "Seninle Tanrı huzurunda evlendik, bizim Tanrı'mızın huzurunda. Tanrı'ya verdiğin sözü bozamazsın. Bana verdiğin taahhüdü bozamazsın."

"Ne Tanrı'n umurumda, ne de sen. Yarın seni terk ediyorum."

Uykusuz bir gece geçirdik. Evden başka gidecek bir yer yoktu, yan yana yatmak zorunda kaldık, bir tarafımızda annesi duvarın ötesinde tetikte, diğer yanda kız kardeşleri hevesliyen yatak odasının karanlığında kazık gibi yattık. Sabah babamı evden dışarı çıkartıp ona kararımı verdiğimi ve eşi olarak Daniel'la yaşamayacağımı söyledim.

Bana omuzlarımin altından birer baş daha çıkartmışım, uzaktaki bir adadan gelmiş canavarımsı bir yaratıkmişim gibi baktı. "Hannah, hayatında ne yapacaksın?" dedi endişeyle. "Ben daima yanında olamam, ben yokken seni kim koruyacak?"

"Kraliyetin hizmetine geri döneceğim, Prenses'e ya da Lorduma gideceğim," dedim.

"Lordun dillere destan bir vatan haini, Prenses de bir ay içinde İspanyol prenslerinden biriyle evleniyor."

"Olamaz! Elizabeth aptal değil. Bir adamla evlenip ona güvenmeyecektir. Kalbini bir erkeğe emanet etmeyecek kadar akıllı bir kadın o."

"Senin gibi, o da tek başına yaşayamaz."

"Baba, kocam bana ihanet etti, beni rezil etti. Hiçbir şey olmamış gibi ona geri dönemem. Eve her geç geldiğinde annesiyle kız kardeşlerinin ellerine ağzına götürüp arkamdan fısıldanmalarıyla yaşayamam. Buraya aitmişim gibi yaşayamam."

"Evladım, buraya değilsen, nereye aitsin? Benimle olamıyorsan? Kocanla olamıyorsan?"

Cevabım hazırды: "Hiçbir yere."

Babam başını salladı. Genç bir kadının daima ait olduğu bir yer olmalıydı, şu ya da bu hizmet altına zincirlenmeden yaşaması imkânsızdı.

"Baba, ne olur kendi başımıza küçük bir iş kuralım, Londra'da yaptığımız gibi. Sana baskı atölyesinde yardım edeyim. Seninle yaşamama izin ver, huzur içinde olabilir, burada geçinebiliriz."

Uzun bir süre durakladı, aniden onu yabancı birinin gözüyle gördüm. Yaşlı bir adamdı ve onu rahat edebileceği bir evden çekip alıyordum.

"Ne giyeceksin?" diye sordu sonunda. Neredeyse bir kahkaha patlatacaktım, bu benim için hiç önemli bir mesele değildi. Ama anladım ki cevabım ona şunu belirtecekti; ya bu dünyaya uyumlu görünen bir kızı vardı, ya da ben sonsuza dek uyumsuz olacaktım.

520 | Philippa Gregory

"İstiyorsan elbise giyebilirim," dedim onu memnun etmek için. "Ama altına çizme giyeceğim. Üstüne de yelek ve ceket giyeceğim."

"Ve evlilik yüzüğünü takacaksın," diye şart koştu. "Evliliğini reddetmeyeceksin."

"Baba, kocam evliliğimizi her Tanrı'nın günü reddetti."

"Kızım, o senin kocan."

İç çektim. "Tamam. Ama gideceğiz, değil mi? Hemen?"

Elini yüzüme koydu. "Evladım, seni seven iyi bir kocan olduğunu ve mutlu olacağını sanıyordum."

Gözyaşlarını gözlerime doluşmasın, yumuşayacağımı düşünsün, hâlâ aşk şansı olan genç bir kadın olduğumu zannetsin diye dişlerimi sıktım. "Hayır," dedim hiç uzatmadan.

Baskı makinesini yeniden parçalamak, aleti bahçeden dışarı çıkartmak kolay bir iş değildi. Yanıma alabileceklerim sadece yeni elbiselerim ve iç çamaşırlarımdı, babam yanına sadece giysilerini koyduğu küçük bir kutu aldı ama bütün kitap ve el yazması stoğunu ve bütün baskı alet edevatlarını alamız gerekiyordu: Temiz kâğıtları, variller dolusu mürekkebi, sepetler dolusu cilt ipini. Taşıyıcıların her şeyi Car-penter'ların evinden yeni dükkâna taşımaları tam bir hafta aldı ve o bir hafta boyunca babam ve ben yemeğimizi Da-niel'in kız kardeşleri alev alev gözlerle dehşet içinde bana bakarken, annesi sanki bir çift sokak köpeği besliyormuş gibi hakir gören bakışlarıyla tabakları masaya vururken sessizlik içinde yemek zorunda kaldık.

Daniel olabildiğince uzak durdu, ustasının evinde kaldı, eve sadece üstünü değiştirmeye geldi. Ve o geldiğinde ben arka bahçede babamla iş yapıyor, ya da dükkân tezgâhının

KRALİÇENİN SOYTARISI | 521

altındaki kitapları paketliyor olmaya özen gösterdim. Benimle tartışmaya ya da bana yalvarmaya kalkışmadı ve ben taammüden, onu terk etmekte haklı olduğumun kanıtlandığını hissettim. Beni seviyor olsa peşimden gelirdi, bana yeniden kalmamı rica ederdi, kalmam için yalvarırdı diye düşündüm. Ne kadar inatçı ve gururlu olduğunu hatırlamamayı tercih ettim ve düşüncelerimin olmak istediğimiz insanlar olacağımızı, Yahudi, Hristiyan ya da dünya kurallarıyla kendimizi kısıtlamayacağımızı söyleyerek birbirimize söz verdiğimiz yaşama kesinlikle kaymamasına özen gösterdim.

Şehir kapısının güney kanadında bir dükkân bulmuştum; hem Calais'den ayrılmak üzere olan, hem de İngiltere sınırından Fransa'ya geçen yolcuların atlayamayacağı muhteşem bir nokta. Bu onların kendi dilinde kitap alabilecekleri son fırsattı ve Fransa'ya ya da İspanyol Hollanda'sına yapacakları yolculukla ilgili harita veya tavsiye isteyenlere yolculuk hikâyelerinden geniş bir yelpaze sunuyorduk, bunlasın çoğu hayal ürünü ama safdiller için eğlenceli hikâyelerdi. Babam şehrin içinde zaten tanınıyordu ve eski müşterileri kısa süre sonra

yeni yerine de gelmeye başladı. Babam çoğu gün dükkânın dışında, güneşin altında taburesinde oturuyor, ben artık önlüğümdeki mürekkep lekeleri için bana kaşlarını çatacak kimse olmadığından içeride baskı makinesinin tepesinde çalışıyor, harfleri ayarlıyordum. Babam yorgundu, Calais'ye taşınması, ardından iyi gitmeyen evliliğim onu yıpratmıştı. Ben ikimiz için çalışırken onun oturup dinlenmesi beni memnun ediyordu. Tersten okumayı yeniden öğrendim, mürekkep topunu temizlemeyi, beyaz kâğıda hafifçe vuruşunu, puntolar beyaz kâğıdı yavaşça öpecek ve tertemiz geri gelecek şekilde baskı makinesinin lrr>Hın? hafifçe doküp.may:

522 | Philippa Gregory

Babam benim için, kötü başlayan evliliğim, gelecek yaşamım için çok endişeleniyordu ama benim onun bütün yeteneklerini ve kitaplara olan aşkını devralmış olduğumu gördü ve yarın ölse bile önün işini sürdürerek yaşamımı idâme ettirebileceğime inanmaya başladı. "Ama para birik-tirmeliyiz, querida," diyordu. "Masraflarını garantiye almak gerek."

\

Sonbahar 1556

Minik dükkânımızdaki ilk ay Carpenterlar'ın ev ahalisinden kaçışımın iyice keyfini çıkardım. Birkaç kez pazar yerinde ya da balık iskelesinde Da-niel'in iki kız kardeşi ya da annesiyle karşılaştım, annesi beni göremiyormuş gibi başını çevirdi, kız kardeşleri beni gösterip sanki cüzamlıymışım ve özgürlük, yanıma yaklaşırlarsa kapabilecekleri bir hastalıkmiş gibi birbirini dürttü. Her gece yatağımda deniz yıldızları gibi kolumu bacağımı aç aç, etrafımdaki boşluğun keyfini çıkara çıkara yattım ve bütün yatak bana ait olduğuna göre kendimi yeniden bekâr bir kadın ilan edebileceğim için Tanrı'ya teşekkür ettim. Her sabah başka birinin kalıplarına uymayı reddettiğim için müthiş bir sevinçle uyandım. Elbisemin eteklerinin altında sağlam yürüyüş çizmelerimi gizleyebiliyor, baskı yapabiliyor, kahvaltımız için fırına gidebiliyor, akşam yemeği için babamla bara gidebiliyor, ne istersem onu yapıyordum ve bunlar evli genç bir kadının durmadan söylenen kaynanasını mutlu etmek için yapacağı şeyler değildi.

Daniel'ı ikinci ayın ortasına dek görmedim, ve o gün kiliseden çıkarken kelimenin tam anlamıyla burun buruna

524 | Philippa Gregory

geldik. Artık kilisenin arka tarafında oturmam gerekiyordu, terk edilmiş bir eş olarak amansız pişmanlık ve kocamın beni yeniden alma lütfünü göstermesi dışında hiçbir şeyin yok edemeyeceği günahlara bürünmüş bir kadın misaliydim. Papaz bizzat bana yaptığımın zinayla eşdeğer hatta daha beter olduğunu söyledi, çünkü ben günaha girmeyi kendim istemiştim, başka biri beni zorlamamıştı. Bana ancak gelecek Noel'de tamamlayabileceğim bir kefaret listesi verdi. Dinime bağlı görünmeye kesinlikle kararlıyım, o yüzden gecelerimin çoğunu kilisede dizlerimin üzerinde geçiriyor, duaların hiçbirini kaçırmıyor, siyah bir şalla başımı örtüp arka sırada oturuyordum. Böyle bir gecede arka sıranın karanlığından yarı gözleri kamaşmış halde kilise kapısının aydınlığına çıktığım anda Daniel Carpenter'la çarpıştım.

"Hannah!" dedi, dengemi bulmam için beni tutarken.

"Ah, Daniel."

Bir an öylece durduk, dip dibe, göz göze. O an içimde müthiş bir arzu duydum, onu istediğimi, onun da beni istediğini biliyordum, ardından kenara çekildim ve yere bakarak, "İzinle," diye mırıldandım.

"Hayır, bekle," dedi telaşla. "İyi misin? Baban iyi mi?"

Bastıramadığım bir kıkırdamayla başımı kaldırdım. Tabii ki bu soruların cevabını gayet iyi biliyordum. Kardeşleri ve anası gibi muhbirleri oldukça büyük olasılıkla hep bilecekti, baskı makinesine hangi kâğıtları koyduğuma, son harfine kadar, dolapta ne yemeğimiz olduğuna kadar.

"Evet," diye cevapladım. "İkimiz de. Teşekkürler."

"Seni çok özledim," dedi hemen, beni durdurmak için. "Seninle konuşmak istiyordum."

"Üzgünüm," dedim soğuk bir tonla. "Ama seninle konuşacak bir sevim yok. Daniel, şimdi izinle, lütfen."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 525

Beni yeniden konuşturmadan, yeniden öfkelenmeme, üzölmeme ya da kıskanmama sebep olmadan uzaklaşmak istiyordum. Ona karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordum; ne arzu ne de öfke. Ona karşı hissiz olmak istiyordum, bu yüzden topuklarımın üzerinde döndüm ve yürümeye başladım.

İki adımda yanıma gelip elini koluma köydü. "Hannah, böyle ayrı yaşayamayız. Doğru değil."
"Daniel, biz hiç evlenmemeliydik. Doğru olmayan buydu, ayrılmamız değil. Şimdi bırak gideyim."

Eli yana düştü ama bakışları üzerimden çekilmedi. "Akşamüzeri ikide dükkânınıza geleceğim," dedi kararlı bir sesle. "Ve seninle yalnız konuşacağım. Dışarıda olursan geri gelmeni bekleyeceğim. Bu şekilde devam etmesine izin vermeyeceğim, Hannah. Seninle konuşmaya hakkım var."

Kilisenin kapısında dışarı çıkmak için bekleyen ve içeri girmek isteyen insanlar vardı. Calais'nin terk edilmiş kadını olarak yeterince dikkat çekmiştim, üzerime daha fazla ilgi çekmek istemiyordum.

"Saat ikide o zaman," dedim ve hafif bir reverans yapıp patikanın aşağısına yürüdüm. Onun arkasından kiliseye gelen annesi ve kız kardeşleri eteklerini benim yürüdüğüm patikanın kaldırımından öteye çekti, bana sürtünürse eteklerinin uçları kirlenebilirmiş gibi. Onlara gülümseyip iyice arsız bir tavırla, "Günaydın Bayan Carpenter," dedim neşeyle. "Size de günaydın Bayan Carpenterlar." Beni duyamayacakları bir noktaya vardığımda da devam ettim, "Tanrı hepinizi çürütsün."

^fos^

526 | Philippa Gregory

Daniel saat ikide geldi, onu evden dışarı çıkartıp evimizin yanındaki taş basamaklardan yukarı, İngiltere sınırına ve Fransa'nın güneyine tepeden bakan surların kapısının çatısına götürdüm. Surların muhafazalı kısmında, hemen dışında, gittikçe artan İngiliz nüfusunu barındırabilmek için yeni evler yapılıyordu. Fransızlar üzerimize yürüyecek olursa bu yeni ev sahipleri evlerini boşaltıp şehrin kapılarının ardına sığınmak zorunda kalacaktı. Ama onlar yaklaşımadan evvel denizin kapıları açılarak seller yaratabileceğimiz kanallar vardı, sekiz büyük kale, toprak duvarlı ve inatçı bir savunma planı. Bunları aşabilirlerse Calais'nin sağlam surlarıyla karşılaşacaklardı ve herkes bu surların geçilmez olduğunu biliyordu. İngilizler burayı daha iki yüz yıl önce on bir ay süren bir kuşatmadan sonra ele geçirebilmişti, ardından Calais sakinleri teslim olmuş ve açlıktan ölmüştü. Surlar asla ihlal edilmemişti. Asla da edilmeyecekti çünkü burası ne denizden de, karadan da fethedilemeyeceğiyle ünlü bir hisardı.

Surlara yaslandım, Fransa'nın güneyine döndüm ve bekledim.

"Onunla bir anlaşma yaptım, onu bir daha görmeyeceğim," dedi Daniel sebatla, sesi alçak.

"Ona bir miktar para verdim ve kendi yerimi açtığımda bir miktar daha vereceğim. Sonrasında ne onu, ne de oğlunu bir daha göreceğim."

Başım la onayladım ama bir şey demedim.

"Beni ona karşı bütün yükümlülüklerden azat etti, çalıştığı evin efendisi ve eşi oğlanı evlat edineceklerini ve kendi torunları gibi büyüteceklerini söyledi. Beni bir daha göremeyecek ve oğlu da benden bir şey isteyemeyecek. Babasız büyüyecek. Beni hatırlamayacak bile."

Benden cevap bekledi. Yine sesimi çıkarmadım.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 527

"Genç bir kadın ve..." Duraklayıp beni içerletmeyecek bir sıfat aradı. "Kişilikli. Başka bir erkekle evlenmeye neredeyse kararlı, sonrasında beni tamamıyla unutacaktır, benim onu unuttuğum gibi." Durdu. "Bu yüzden seninle ayrı olmamız için hiçbir sebep yok," dedi teşvik edercesine. "Şu anda kimseyle geçmişe ait bir ilişkim yok, mükellefiyetim yok, senin ve sadece seninim."

Ona döndüm. "Değilsin," dedim. "Ben seni serbest bıraktım, Daniel. Koca istemiyorum, hiçbir erkeği istemiyorum. Sana dönmeyeceğim, sen ve o kadın nasıl bir anlaşma yapmış olursa olsun. Hayatımın o dönemi geride kaldı."

, "Sen benim nikâhlı karımsın," dedi. "Ülkenin kanunlarına göre, Tann'nın önünde kıyılmış bir nikâhla."

"Ah! Tanrı!" dedim kayıtsızca. "Bizim Tanrı'mız değil, bize ne ifade ediyor ki?"

"Baban bizzat Yahudi duaları okudu."

"Daniel!" diye haykırdım. "Hepsini hatırlayamadı, sen ve anjien kafa kafaya verdiğinizde bile kutsamaları kelimesi kelimesine hatırlayamadınız. Ne bir din adamı vardı yanımızda, ne bir sinagog, iki şahidimiz bile yoktu. Bizi bağlayan tek şey inancımızdı, başka hiçbir şey değil. Ben kendi inançlarım ve sana olan güvenimle geldim, sen ağzında yalanlar, arkanda saklanan bir kadın ve beşikte bir bebekle. Hangi Tanrı'ya döndüysek, her şeyiyle anlamsızdı."

Kül gibi oldu. "Simyacı gibi konuşuyorsun," dedi. "Bağlanma yeminleri ettik."

"O yeminleri edecek kadar özgür değildik ama," diye yapıştırdım.

"Bir sebep bulmuş dibine kadar gidiyor, çılgınlık noktasına varıyorsun," dedi. "Evliliğimizin yanlışları ya da doğruları neydi ise neydi. şimdi senden benimle evlenmeni istiyorum-

528 | Philippa Gregory

rum. Beni affetmeni, bir kadın gibi sevmeni istiyorum, bir âlim gibi beni incelemeni değil. Beni kalbinle sevmeni istiyorum-beyninle değil."

"Üzgünüm," dedim. "Sevmeyeceğim. Beynimle kalbim ayrı çalışmıyor. Kendimi parçalara ayırıp kalbim şöyle hissediyor, beynimse yanlış diyor demeyeceğim. Bu karar bana neye mal olursa olsun bunu sonuna kadar kabulleniyorum, bütün bir kadın olarak. Bedelini ödeyecek ama ne sana, ne de o eve döneceğim."

"Sorun annem ve kız kardeşlerimse..." diye başladı.

Elimi kaldırdım. "Huzur, Daniel," dedim yavaşça. "Onlar neyse o ve ben onlardan hoşlanmıyorum ama bana inan-saydın o zaman onlarla da yaşamının bir yolunu bulabilirdim. Sevgimiz olmadan hiçbir şeyin bir anlamı yok."

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu, sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"Burada babamla kalacağım ve zamanı geldiğinde İngiltere'ye geri döneceğiz."

"Yani sahte Prenses tahta geçip sevgilin Kule'den çıktığında," diye suçladı beni.

Başımı öteye çevirdim. "Ne olursa olsun bana ne olduğu bundan sonra senin sorunun değil," dedim alçak sesle. "Ve ben artık gitmek istiyorum."

Daniel elini koluma koydu. Avucunun içindeki sıcaklığı elbisemin kolundan bile hissedebiliyordum. Hissettiği acıyla terlemişti. "Hannah, seni seviyorum," dedi. "Benimle görüşmezsen bu benim için ölüm demek olur."

Tekrar ona dönüp bakışlarına dimdik karşılık verdim, kocasının bakışlarına karşılık veren bir kadın gibi değil, tıpkı bir oğlan gibi. "Daniel, bunun için kendinden başka suç-Inyacak Hç kimsen yok," dedim çekinmeden "Ren övle ov-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 529

nayabileceğin bir kadın değilim. Bana hatalı davrandın ve ben sana olan sevgimi kalbimden, beynimden çıkartıp attım, artık hiçbir şey, hiçbir şey onu yeniden oraya koyamaz. Bundan sonra ve hep benim için bir yabancı olacaksın. Bitti. Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma. Bitti."

Ağızından boşuk bir hıçkırık fırladı, topuklarının üzerinde döndü ve ağır ağır ilerledi. Ben olabildiğince sessiz ve çabuk dükkâna geri döndüm, basamaklardan yukarı özgürlüğümü kutladığım o küçük odaya çıktım, kendimi yüzükoyun yatağa atıp başıma bir yastık çektim ve kaybettığım aşkıma sessizce ağladım.

Bu onu son görüşüm değildi ama bir daha böyle mahrem konuşmalar yapmadık. Çoğu pazar göz ucuyla onu görüyor, hepimizin daima yaptığı gibi ciddi bir tavırla dua kitabını açışını, duanın her hareketini gözleyişini, gözlerini asla kupadan ya da papazdan ayırmayışını izliyordum. Oturdukları sıradan annesiyle kız kardeşleri başlarını çevirmeden gizlice bana bakıyordu, bir keresinde onları yanlarında kucağındaki bebekle oldukça donuk görünümü, açık renk saçlı bir kadınla birlikte gördüm ve kadının Daniel'in oğlunun annesi olduğuna ve Daniel'in annesinin hemen torununu kiliseye getirme görevini üstüne aldığına kanaat getirdim.

Başımı onların meraklı bakışlarından öteye çevirdim ama karnımda senelerdir hissetmediğim tuhaf bir bulantı hissettim. Öne yaslanıp sıranın pürüzsüz ve zamanla yıpranmış tahtasını tuttum, içimdeki hissin geçmesini bekledim ama gittikçe arttı. Görme yeteneğim harekete geçmişti.

Bunun beni yalayıp geçmesi için her şeyi verirdim. İstedğim son şey kilisede insanların ilgisini çekmekti ama ka-

530 | Philippa Gregory

ranlık dalga dalga haçlı örtüden, arkasındaki papazdan, taş kemerli pencerelerdeki mumlardan üzerime gelip beni sardı, içine aldı, öyle ki sıraya yapışırken parmaklarımdaki boğumların bembeyaz olduğunu bile göremedim. Ardından dizlerimin üzerine düşerken sadece elbisemin eteklerini gördüm, sonra karanlıktan öte bir şey kalmadı.

Savaş sesi duyuyordum ve biri çığlık atıyordu: "Oğlum! Al onu! Al onu!" ve kendimin şöyle karşılık verdiğini duydum, "Onu alamam." Ses ısrarla bağırırmaya devam etti, "Al onu! Al onu!" ve o an feci bir gümürtü, orman yıkılıyor-muş gibi bir gürültü duydum, erkeklerle kadınların, atların koşuşturmasını, tehlikenin sesini duydum; koşmak istedim ama kaçacak bir yer yoktu ve korkuyla bir çığlık attım.

"Geçti," diye bir ses geldi, Daniel'in sevgili sesi, kollarında ydım ve güneş sıcacık yüzüme vuruyordu, karanlık yoktu, korku yoktu, ağaçların devrilme sesi ya da atların toynaklarının taşlarda çıkardığı ses yoktu.

"Bayılmışım," dedim. "Bir şey dedim mi?"

"Sadece, 'Onu alamam,' dedin," dedi. "Görme yeteneğin miydi, Hannah?"

Başımla onayladım. Doğrulup kendimi ondan çekmem gerekirdi ama başımı omzuna yasladım ve bana verdiği o baş döndürücü güven duygusunu hissettim.

"Uyarı mı?"

"Feci bir şey," dedim. "Tanrım, berbat bir sahneydi. Ne olduğunu bilmiyorum. İşte böyle oluyor, korkuyu hissetmeme yetecek kadar ama bilmem yetecek kadar değil."

"Görme yeteneğini kaybedeceğine sanıyordum," dedi alçak sesle.

"Görünüşe bakılırsa yerinde duruyor. Bu görmek istediğim bir sahne değildi."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 531

"Konuşma o zaman," diye yatıştırdı. Başını yan tarafa çevirdi ve, "Onu eve götürüyorum. Bizi yalnız bırakabilirsiniz. İhtiyacı olan bir şey yok," dedi.

Anında anladım ki arkasında kilisede çığlık atarak bayılan kadını görmek için merakla toplanmış ufak bir kalabalık vardı.

"O bir kâhin," dedi biri. "Kraliçenin kutsal soytarısıydı."

"Pek bir şey görememiş o zaman..." dedi biri kıs kıs gülererek ve benim bir adamla evlenmek üzere İngiltere'ye gelip üç ay sonra onu terk etmemle ilgili bir espri yaptı.

Daniel'in öfkeden kızardığını görüp doğrulmaya çabaladım. Hemen kolu bana sıkıca yapıştı.

"Kimildama," dedi. "Eve gitmene yardım edeceğim, sonra senden kan alacağım. Ateşin var ve çılgın gibisin."

"Hayır, değilim," diye karşı çıktım hemen. "Önemsiz bir şeydi."

Babam Daniel'in yanında görünüyordu. "İkimiz de yardım edersek yürüyebilir misin?" diye sordu. "Yoksa sedye getireyim mi?"

"Yürüyebilirim," dedim. "Hasta falan değilim."

İkisi birlikte beni ayağa kaldırdı, dar patikadan sokağa, şehrin surlarına ve dükkânımıza giden yola çıktık. Köşede bir grup kadın gördüm, Daniel'in annesi ve kız kardeşleri ve kalçasında bebek olan o kadın. Gözlerini dikmiş tıpkı benim ona baktığım gibi bana bakıyordu, ikimiz de birbirimizi tarttık, inceleyerek, yargılayarak, kıyaslayarak inceledik. Gülümseyen pembe dudakları, açık renk saçları, ihaneti reddeden geniş yüzü ve mavi, hafifçe fırlak gözleriyle geniş kalçalı, pembe yanaklı, sütle beslenmiş genç bir kadındı, şeftali gibi dolgundu. Bana gülümsedi, utangaç bir gülümsemeydi, yarı özür diler, yarı umutlu. Kendine yasladığı

532 | Philippa Gregory

bebek gerçek bir Yahudi oğlandı, koyu saçlı, koyu gözlü, ciddi suratlı, tatlı bir koyu teni olan. Bayan Carpenter sırta ihanet etmiş olmasaydı bile, bebeği görür görmez Daniel'in çocuğu olduğunu anlardım.

Ona bakarken arkasında bir gölge gördüm, ben ona döner dönmez yok olan bir gölge. Gördüğüm bir atlıya benziyordu, kadının arkasında atına biniyordu, kadına doğru eğilmişti. Gözlerimi kırıştırdım ama bu genç kadın, kalçasına yasladığı bebek ve Daniel'in bana ve kadına bakan ev ahalisi dışında bir şey göremedim.

"Haydi baba," dedim, bitkin. "Beni eve götür."

Xış 1556-1557

Doğal olarak, birkaç gün sonra kilisede bayıldığım çünkü hamile olduğum söylentisi yayıldı, izleyen birkaç hafta dükkân kadınlarla dolup taşı, tezgâhın arkasından çıkıp yukarı uzandığımda karnımı görebilmek için benden en üst raflardaki baskıları istiyorlardı.

Kış geldiğinde yanıldıklarını, kitapçının kızının, o tuhaf sersem kızın hak ettiği cezayı hâlâ bulmadığını kabul etmek zorunda kaldılar. Noel'de hepsi unutulup gitmişti ve soğuk bahar aylarında bu şehrin kaçakları, serserileri, eski korsanları, eşcinselleri ve fırsatçıların yanında şahsına münhasır yeni bir kişilik olarak kabullenilmiştim.

Ayrıca o sene iflah olmaz dedikoducular için daha büyük bir dedikodu konusu vardı. Kral Phillip'in uzun zamandır peşinde olduğu karısının ülkesini Fransa'yla savaşa sokma hevesi Kraliçe'nin salim mantığına karşı zafer kazanmış, ingiltere ve Fransa birbirini düşman ilan etmişti. Calais'nin sağlam duvarlarının ardında korunuyor olsak da Fransız ordusunun, sınırı çevreleyen kalenin burçlarına ilerleyebileceği düşüncesi korku vericiydi. Müşterilerimizin iki farklı fikri vardı; bir kısmı Kraliçe'nin kocası tarafından yönetilen bir

534 | Phippa Gregory

aptal olduğunu ve Fransa'nın gücüne meydan okumakla çılgınlık ettiğini, diğer bir kısmı bunun daha önce bir kez başardıkları gibi Fransa'yı yenmek adına İngiltere ve Fransa için büyük bir fırsat olduğunu ve bu kez bu şımarıkların ülkesini bölebileceklerini düşünüyordu.

'Bafiar 1557

Bahar fırtınaları gemilerin limandan ayrılamamasına ve İngiltere'den gelen haberlerin ^gecikmesine, güvenilirliğini yitirmesine sebep oldu. İskeleye bekleyip gelen gemilere, "Haber ne? İngiltere'de haberler nasıl?" diye soran tek kişi ben değildim. Bahar boraları kiremitlere ve evin camlarına yağmur ve deniz suyu çarptırarak babamı iliklerine kadar dondurdu. Bazı günler yataktan çıkamayacak kadar üşüyor ve yorgun oluyordu, yatak odasındaki minik şöminede bir ateş yakıyor, yatağının başında oturuyor, İncil'imizin değerli parçalarından bölümler okuyordum ona. Kendi kendimize, sessizce, sadece mum ışığında ona kendi ırkımızın tumturaklı dilinde okuyordum. Ona İbrani-ce okudum, yastıklarına yaslanıp İnsanlarımızın ülkesini ve sonunda emniyetli günleri vaat eden eski kelimeleri dinleyerek gülümsedi. Ondan olabildiğince şu anda yaşadığımız ülkenin Hristiyan aleminin en güçlü ülkeleriyle savaşta olduğu haberini gizlemeye çalıştım, sorduğunda da en azından şehrin surlarının içinde olduğumuzu, Fransa'nın başka yerlerindeki İngilizlere ya da yolun sonunda Gravelins'deki

536 | Philippa Gregory

İspanyollara ne olursa olsun, hiç olmazsa Calais'nin asla düşmeyeceğini bildiğimizi vurguladım. Martta, kendi şehri Gravesend'e giderken yolu limandan geçecek olan Kral Phillip için çıldırmışken Prens'in savaş ve Prenses Elizabeth'le ilgili niyetleri hakkında edilen dedikodulara neredeyse hiç ehemmiyet vermedim. Babam için çok endişeleniyordum, durumu hiç iyiye gidiyormuş gibi görünmüyordu. İki hafta endişelenmeye devam ettikten sonra gururumu yutup ehliyetini yeni almış ve iskelenin öte ucunda kendine ufak bir muayenehane açmış olan Dr. Daniel Carpenter'ı çağırttım. Sokak çocuğu notumu ona iletir iletmez koşarak geldi, oldukça sessiz ve yavaş, sanki beni ürkütmemeye çalışır gibi.

"Ne kadar zamandır hasta?" diye sordu bana pelerinde-ki deniz suyunu silkeleyerek.

"Aslında hasta değil. Çok yorgun sadece," dedim pelerini alıp kuruması için minik ateşin önüne sererken. "Pek bir şey yemiyor, sadece çorba ve kuru meyve, o kadar. Gece gündüz uyuyor."

"İdrarı?" diye sordu Daniel.

Teşhis için sakladığım leğeni ona götürdüm, idrarı pencerenin yanına götürüp günışığında rengine baktı.

"Yukarıda mı?"

"Arka odada," dedim ve kaybettiğim kocamın topuklarında yukarı çıktım.

Daniel babamın nabzını ölçüp sakın ellerini alnına dayayarak ona nasıl olduğunu sorarken ben dışarıda bekledim. Alçak sesle karşılıklı konuştuklarını, her şeyi hiçbir anlam ifade etmeyen kelimelere dökerek kadınların asla anlayamayacağı bir şifreyle erkek sohbeti yaptıklarını duydum.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 537

Ardından Daniel dışarı çıktı, yüzü asık ve şefkat doluydu. Beni aşağıya indirdi, dükkâna tekrar girene ve tahta kapıyı arkamızdan kapatana dek tek bir kelime etmedi.

"Hannah, vantuz tedavisi yapabilirim, ilaç verebilirim, düzinelerce farklı yöntemle ona azap çektirebilirim ama benim ya da başka herhangi birinin onu iyileştirebileceğini sanmıyorum."

"İyileştirmek mi?" diye tekrarladım salak salak. "Sadece yorgun."

"Ölüyor," dedi kocam şefkatle.

Bir an anlayamadım. "Daniel, bu imkânsız! Hiçbir şeyi yok ki!"

"Karnında bir kitle var, ciğerlerine ve kalbine baskı yapıyor," dedi Daniel alçak sesle. "Kitleyi kendi de hissedebiliyor, varlığından haberdar."

"Sadece yorgun," diye itiraz ettim.

"Evet, eğer yorgunluktan daha öte bir şey hissederse, ağcısı olursa, o zaman ona ağrıyı dindirecek bir ilaç verebiliriz," diye taahhüt etti. "Tanrı'ya şükür şimdilik yorgunluktan başka bir şikâyeti yok."

Dükkânın kapısına gidip sanki müşteri gelmesini istiyor gibi kapıyı açtım. Aslında istediğim bu feci kelimelerden kaçmak, içimde yerleşmeye başlayan bu acıdan uzaklaşmaktı. Sokaklardaki bütün evlerin damından dökülen yağmur minik çamur dereleri halinde taşlardan kanalizasyon çukurlarına akıyordu. "Sadece yorgun olduğunu sanıyordum," dedim tekrar aptal aptal.

"Biliyorum," dedi Daniel.

Kapıyı kapatıp tekrar dükkâna girdim. "Sence ne kadar ömrü var?"

Aylar, hatta belki bir yıl diyecek diye bekliyordum.

538 | Philippa Gregory

"Sayılı günler," dedi alçak sesle. "Belki haftalar. Ama daha fazla değil, sanmıyorum."

"Günler mi?" dedim inanamayarak. "Nasıl yani günler?"

Gözleri merhametle dolu başını salladı. "Çok üzgünüm, Hannah. Uzun sürmeyecek."

"Başka birinden ona bakmasını rica etsem mi?" diye sordum. "Senin ustandan mesela?"

Hiç alınmadı. "İstersen elbette. Ama kim olsa aynı şeyi söyleyecek. Karnındaki kitleyi hissedebiliyorsun, Hannah, sır değil. Karnına, kalbine ve ciğerlerine baskı yapıyor. Yaşamını elinden alıyor."

Kollarımı havaya savurdum. "Yeter," dedim kederle. "Yeter."

Anında durdu. "Özür dilerim," dedi. "Ama ağrısı yok. Ve korkmuyor. Ölümüne hazırlanmış. Geldiğini biliyor. Sadece senin için endişeleniyor."

"Benim için mi!" diye haykırdım.

"Evet," dedi istifini bozmadan. "Ona kendine bakabileceğin, güvende olacağına dair garanti vermelisin!"

Durakladım,

"Ben ona kendi adıma yemin ettim, herhangi bir sıkıntın olduğunda ya da güvenliğin tehlikede olduğunda herkesten önce sana ben bakacağım. Yaşadığın sürece seni karım olarak koruyacağım."

Kendimi onun kollarına atıp sevdiğinden koparılan bir çocuk gibi ağlamamak için kapının koluna asıldım. "Çok kibarsın," demeyi başardım. "Senin korumana ihtiyacım yok, ama bunu ona vaat etmen çok kibar bir davranış."

"İhtiyacın olsa da, olmasa da seni koruyacağım," dedi Daniel. "Ben senin koçanım ve bunu unutmuş değilim."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 539

Ateşin önünden pelerinini alıp omzuna savurdu. "Yarın yine geleceğim, her gün, öğle vakti," dedi. "Ve onunla oturabilecek iyi bir kadın bulacağım, böylece sen de dinlenebileceksin."

"Ben ona bakarım," diye alevlendim. "Yardıma ihtiyacım yok."

Kapıda durakladı. "Yardıma ihtiyacın var," dedi şefkatle. "Bu tek başına altından kalkabileceğin bir iş değil. Ve yardım alacaksın. Ben sana yardım edeceğim, ister hoşuna gitsin, ister gitmesin. Her şey sona erdiğinde sevineceksin, şimdi buna ne kadar karşı çıkacak olsan da. Sana karşı kibar olacağım, Hannah, beni istesen de istemesen de."

Başımı salladım, konuşacak kadar kendime güvenmiyordum. Ardından Daniel kapıdan yağmura çıktı, ben yukarı babamın yanına koştum, İbranice İncil'i elime alıp biraz daha okudum.

Daniel'in dediği gibi babam çok çabuk göçüp gitti. Kocam sözüne sadık kalıp bir gece bakıcısı getirdi ve böylece babam hiç yalnız kalmadı, odasında mumu, duymaktan hoşlandığı alçak sesli kelimeler hiç eksik olmadı. Bakıcı Marie, tombul bir Fransız çiftçi kızıydı, dindar bir anne babadandı ve bütün duaları ardı ardına okuyabiliyordu. Babam geceleri Île-de-France'ın sahile vuran uğultularının ninnisiyle uyuyordu. Gündüzleri ben onunla oturup ona İbranice okurken dükkâna bakması için bir oğlan bulmuştum. Ancak nisan ayında hâlâ içinde ölümler için dualar bulunan eski bir baskı bulabildim. Beni gülümseyerek başıyla onayladı. Elini kaldırdı, sesimi çıkartamadım.

540 | Philippa Gregory

"Evet, vakit geldi," dedi sadece. Sesi incekti. "Sen iyi olacaksın, değil mi evladım?"

Kitabı sandalyemin üzerine koyup yanına diz çöktüm. Güçlkle elini kaldırıp başımı kutsadı.

"Benim için endişelenme," diye fısıldadım. "Ben iyi olacağım. Dükkân ve baskı makinesi var, yaşamımı idame ettirebilirim, ayrıca Daniel hep bana bakacak."

Başıyla onayladı. Çoktan uzaklara gitmeye başlamıştı bile, öğüt veremeyecek, yakınamayacak kadar uzağa. "Seni kutsuyorum, querida," dedi merhametle.

"Baba!" gözlerim yaşlarla doluydu. Başım yatağa düştü. "Kutsuyorum," dedi tekrar ve sessizce yattı. Sandalyeme oturmayı başarıp gözlerimi kırıştırdım. Gözyaşlarımdan kelimeleri güçbela görebiliyordum. Ardından okumaya başladım. "Tanrı'nın adıyla Onun kendi arzusuna göre yarattığı tüm dünyada göklere çıkartılıp günahlarından arındırıldı. Krallığını senin yaşadığın günlerde, tüm İsrail evlerinin yaşadığı günlerde kursun, çabucak, evet yakında, evet de, Amin."

Gece bakıcı kapımı tıklattığında giyiniktim, yatağımda oturmuş beni çağırmasını bekliyordum. Yatağının yanına gittim, yüzünü gördüm, gülümsüyordu, apaydınlık ve korkusuz. Annemi düşündüğünü biliyordum ve inancında, hatta Hristiyanların inancında biraz gerçeklik payı varsa, o zaman yakında cennette onunla buluşacak demektir. Bakıcıya alçak sesle, "Sen gidip Dr. Daniel Carpenter'ı çağırabilirsin," dedim ve kadının basamaklardan aşağı indiğini duydum. Yatağının yanına oturup elini elime aldım, parmaklarımın altında kalbinin minicik bir kuş kalbi gibi attığını his-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 541

settim. Aşağı katta kapı yavaşça açıldı, kapandı, iki çift ayak sesinin içeri girdiğini duydum.

Daniel'in annesi yatak odasının kapısının ağzında dikildi. "Karışmak istemem," dedi. "Ama sen işlerin nasıl yapıldığını bilmezsin."

"Bilmem," dedim. "Duaları okudum ama."

"İyi yapmışsın," dedi. "Doğru olanı yapmışsın, geri kalanını ben hallederim. Sen de izleyip öğrenebilir, böylece nasıl yapıldığını bilirsin. Ve vakit geldiğinde bana ya da bir başkasına yapabilirsin."

Sessizce yatağa yaklaştı. "Nasılsın şimdi, eski dostum?" dedi. "Sana elveda demeye geldim."

Babam bir şey söylemedi ama gülümsedi. Kaynanam yavaşça elini babamın omuzlarının altına kaydırıp onu kaldırdı, yüzü duvara, sırtı odaya bakacak şekilde yan çevirdi. Sonra yanına oturdu ve ölenler için hatırlayabildiği bütün duaları okudu.

"Güle güle babacığım," dedim yavaşça. "Güle güle babacığım. Güle güle."

Daniel söz verdiği gibi bana baktı. Damadı olarak babamın mallarının hepsi ona kaldı ama aynı gün hepsini benim üzerime geçirdi. Eve gelip babamın uzun yolculuklarımız sırasında sakladığı birkaç eşyasını temizlememe yardım etti ve Marie'den birkaç ay benimle kalmasını rica etti. Aşağıda mutfakta uyuyacak, bana refakat edecek ve beni geceleri koruyacaktı. Bayan Carpenter benim bu kadınlara yakışmayan bağımsızlığımıza kaşlarını çattıysa da sessizliğini bozmamayı becerdi.

542 | Philippa Gregory

Veda Duasının hazırlıklarını yaptı, ardından da aynı günde, kapalı kapımızın ardında gizli Yahudi törenini. Ona teşekkür etmek istediğimde elini sallayarak beni uzaklaştırdı. "Bunlar bizim İnsanlarımızın gelenekleri," dedi. "Bunları unutmamız gerek. Bunları uygulamamız gerek. Unutursak, kendimizi unutmuş oluruz. Baban İnsanlarımız arasında büyük bir alimdi, çoktan unutulup gitmiş kitaplar onda vardı ve bu kitapları güvenle saklama cesareti gösterdi. Onun gibi adamlar olmasa benim onun yatağının başucunda okuduğum duaları bilmeyecektik. Ve artık sen de neyin nasıl yapıldığını öğrendin, bunları kendi çocuklarına öğretebilirsin, böylece geleneklerimiz nesilden nesle geçer." "Unutulacaktır hepsi," dedim. "Zamanla." "Neden ki?" dedi. "Siyon'u Babil'deyken de hatırlıyorduk, şimdi Calais'nin kapılarının ardındayken de hatırlıyoruz. Neden unutulalım ki?"

Daniel bana onu affedip affetmeyeceğimi, karı koca olarak yeniden başlayıp başlayamayacağımızı sormadı. Bir dokunuşa, bir öpücüğe, sürekli dünyaya karşı savaşan bir kız değil de bahar vaktindeki bir kadın gibi capcanlı olmaya hasret kalıp kalmadığımı da. Babam öldüğünden beri şu dünyada kendimi yapayalnız hissedip hissetmediğimi, hep böyle tek başına bir Hannah olup olmayacağımı sormadı, bizim İnsanlarımızdan biri, bir eş, şimdi de kimsenin kızı olmadan nasıl yaşayabildiğimi de. Bunların hiçbirini sormadı, hiçbirine talip olmadı, kapımın eşiğinde kibarca vedalaştık, üzüntü ve pişmanlıkla, sanırım evime gitti, giderken yolda oğlunun annesi olan o tombul kadının evinin uğradı ve ben evime girdim, kapımı kapattım, uzun süre karanlıkta öylece oturdum.

' KRALİÇENİN SOYTARISI | 543

Kış ayları her zaman benim için zorlu olmuştu, İspanyol kanım hâlâ kuzeyin sahil kasabalarının kış günlerinin nemine alışamamıştı, Calais bitmeyen yağmurları ve gri gökyüzüyle Londra'dan sadece bir gömlek daha iyiydi. Babam yokken deniz ve gökyüzünün soğuğu sanki iliklerime ve gözlerime işliyormuş gibi hissediyordum çünkü hiçbir neden olmaksızın durmadan ağlıyordum. Doğru düzgün yemek yemeyi bırakıp baskıcı oğlanlar gibi yemek yemeye başladım, bir elimde koparılmış bir parça ekmek, diğerinde bir fincan süt. Babamın itaat ettiğimizi görmekten hoşlanacağı süt ürünleriyle ilgili kısıtlamalara hiç aldırmadım, Sebat mumunu da yakmadım. Sebat günlerinde çalıştım, dünyevi kitaplar bastım, fıkra kitapları, tiyatro oyunları metinleri, şiirler, sanki öğrenmek artık hiç önemli değilmiş gibi. İnançlarımın da mutluluğa dair taşıdığım umutlar gibi yok olup gitmesine izin verdim.

Geceleri iyi uyuyamıyordum ama sabahları da esnemekten puntoları güçbela ayarlayabiliyordum. Dükkânda işler kesatti; vakit böyle belirsiz olduğunda kimse dua kitaplarından başka bir kitapla ilgilenmiyordu. Sıkça limana gidip Londra'dan gelen yolcuları karşılıyor, belki de İngiltere'ye dönmeli, Kraliçe'nin beni affedip affetmeyeceğini, beni yeniden hizmetine alıp almayacağımı sormalıyım diye düşünerek onlardan haber alıyordum. İngiltere'den gelen haberler gökyüzü kadar kapkaranlıktı. Kral Phillip Londra'daki karısını ziyaret ediyor ancak ona fazla bir mutluluk bahsetmiyordu, herkes onun eve Kraliçe'den neler koparabileceğini görmeye gittiğini söylüyordu. Bir rlp Kml'm yanında metresini getirdiğine ve her

544 | Philippa Gregory

gece Kraliçe'nin acı' dolu gözlerinin önünde onunla dans ettiğine dair hain bir söylenti dolaşıyordu. Kraliçe tahtında oturup Kral'ın bu diğer kadınla gülüşüp dans etmesini izlemek, ardından kocasının Fransa'yla savaştan çekilmeye çabalayan kendi meclisine öfke saçmasına katlanmak zorunda kalmıştı.

Onun yanına gitmek istiyordum. Artık her şeyiyle İspanyol olan ve Kral'ın yeni metresinin liderliğinde yeniden şen şakrak bir mekâna dönüşerek İngilizlerin cahilliğine gülen bir sarayda hiç dostu olmadığını hissediyor olmalıydı. Ama gelen haberlerden bir diğeri de kafirlerin yakılmasına merhametsizce devam edildiğiydi ve İngiltere'de, hatta işler o noktaya dayandığında hiçbir yerde güvende olmayacağımı biliyordum.

Calais'de kalmaya razı oldum, soğuğa, yalnızlığa rağmen, kalıp beklemeye ve bir gün, yakında bir gün daha mantıklı kararlar verebileceğimi, yakında bir gün yeniden iyimser olabileceğimi ve bir gün, ne vakit olursa, neşemin tekrar yerine geleceğini umut ettim.

III —»JK

Yaz 15s7

Yaz başında sokaklar asker toplamaya gelen memurlarla doldu, davullar çalıyor, oğlanlara Fransa'yla savaşmak üzere İngiliz ordusuna katılmaya gönüllü olmaları için düdükler öttürüyorlardı. Limanda durmadan gelip giden, silah, cephan ve at getiren gemilerin gürültüsü duyuluyordu. Şehrin dışındaki arazide minik bir karargâh peydah olmuştu ve askerler uygun adımlarla oraya buraya yürüyor, bağırıp çağırıyor, sonra tekrar geri yürüyordu. Benim tek bildiğimse bu ek trafiğin bana ek iş getirmediğiydi. Böyle alelacele toplanan memur ve askerlerden oluşan derme çatma ordu pek okumaya hevesli değildi ve onların parlak, sorgulayan bakışlarından ürküyordum. Şehir yeni gelen yüzlerce adamlarla birlikte başa çıkılmaz olmuştu, ben de koyu renk bir pantolon giymeye, saçlarını kepinin altına tıkmaya ve yaz sıcağına rağmen üzerime bir yelek geçirmeye başladım. Çizmemde bir hançer taşıyordum ve biri üzerime yürür ya da dükkâna dalarsa çekinmeden kullanacaktım. Marie'yi, babamın bakıcısını, kiracı olarak yanıma almıştım, her akşam altıda birlikte kapıyı sürgülüyor, saba-

546 | Philippa Gregory

ha kadar açmıyor, sokakta herhangi bir gürültü duyduğumuzda mumlarımızı söndürüyorduk.

Liman gelen gemilerle neredeyse tıkanmıştı, şehrin dışındaki arazilerdeki adamlar merkezin dışındaki kalelere yürür yürümez karargah yeni askerlerle doluyordu. Süvarilerin şehre girip yürüdüğü gün gürültüden bacamızın sarsılacağını sandım. Benim yaşımdaki diğer kadınlar sokaklara dökülmüş adamlar geçerken tezahüratlar edip el sallıyor, çiçekler atıp memurlara göz süzüyordu ama ben başımı önüme eğdim. Yeterince ölüm görmüştüm; borazanların sesi, davulların telaşlı vuruşu kalbimi yerinden oynatmıyordu. Surların etrafında Daniel'in kız kardeşlerini gördüm, en güzel elbiseleriyle kol kola girmiş dolaşıyor, efendi efendi gözlerini yere eğmeyi becerebiliyorlardı, etraftaki herkes de tıpkı onlar gibiydi, azgın azgın önlerinden geçen İngiliz memurların dikkatini çekmeye çabalıyordu. Bense birini arzuladığımı hayal bile edemiyordum. Benim dışımda herkesi avucuna alan o heyecanı hayal edemiyordum. Tek hissettiğim adamlar kontrolden çıkarsa depomdaki kitaplar için duyduğum endişe ve bahtıma şehrin kapılarının bir kilometre dışı yerine bir kilometre içinde bir ev seçtiğim için duyduğum minnetti.

Yaz ortasında İngiliz ordusu başında generali, yarı eğitim almış ve savaşmak için gözü dönmüş halde Calais'den harekete geçti, başlarında bizzat Kral Phillip'le. St. Quentin'e bir saldırı düzenlediler ve ağustosta şehri yağmalayıp Fransızlardan aldılar. Bu, nefret edilen düşmana karşı elde edilmiş muazzam bir başarıydı. Calais sakinleri, İngilizlerin Fransa'ya kaptırdığı eski toprakları geri alma hırsıyla bu ilk zaferde sevinçten çılgına döndü, geri dönen her asker

çiçeklere boğuldu, gönüllü ellerine bir maşrapa şarap tutuşturuldu ve ulusunun kurtarıcısı olarak kutsandı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 547

O pazar günü kilisede Daniel'ı gördüm, papaz Tanrı'nın seçilmiş insanların kalles Fransızlara karşı zafer kazandığını söyleyip beni dehşete uğratarak Kraliçe'nin sağ salim doğurması ve tahta bir veliaht bırakması için dua etti. Bu benim için St. Quentin'i almamızdan çok daha iyi bir haberdirdi ve uzun aylardan sonra ilk kez kalbimin kıpırdandığını hissettim. Kraliçe'nin rahminde yeniden bir bebek taşıdığını düşündüğümde asık suratım şekil değiştirdi ve gülümsedim. Ne kadar mutlu olduğumu tahmin edebiliyordum, bu ona evliliğinin ilk zamanlarındaki neşesini geri getirmiş olmalıydı, muhtemelen şimdi Tanrı'nın İngiltere'yi affettiğini düşünüyordu ve bundan sonra merhametli bir kraliçe, iyi bir anne olacaktı.

Hep birlikte kiliseden çıkarken Daniel yanıma geldiğinde yüzümdeki mutluluğu gördü ve gülümsedi. "Kraliçenin durumundan haberin yok muydu?"

"Nereden olsun?" dedim. "Kimseyi görmüyorum. Sadece kulaktan dolma dedikodular bana ulaşıyor."

"Lordunla ilgili de haberler var," dedi mesafeli bir tonla. "Duydun mu?"

"Robert Dudley ile ilgili mi?" İsmimin yarattığı şokla hafifçe sallandığımı hissettim. "Ne haberi?" Dengemi yitirmemem için Daniel dirseğimi tuttu. "İyi haber," dedi alçak sesle, ama haberin onu pek mutlu etmediğini suratından okuyabiliyordum. "İyi haber, Hannah, sakın ol."

"Serbest mi bırakıldı?"

"O ve vatan hainliğinden yargılanan yarım düzine daha adam serbest bırakıldı ve Kral'ın yanında savaştılar." Daniel'ın dudaklarındaki kıvrım bana onun Lord Robert'ın önce kendi meselesi için savaşıacağını düşündüğünü ima etti. "Lordun kendi atlılarını ta bir ay önce toparlamış..."

548 | Philippa Gregory

"Şehre mi gelmiş? Ve benim haberim yok?"

"St. Quentin'de savaştı ve gönderilen mesajlarda kahramanlığından bahsediliyordu," dedi Daniel uzatmadan.

Sevinçten pırl pırl parladığımı hissettim. "Öyle mi? Ne harika!"

"Evet," dedi Daniel hiçbir memnuniyet belirtisi göstermeden. "Onu bulmaya kalkışmayacaksın, değil mi, Hannah? Taşra güvenli değil."

"Eve gitmek için Calais'den geçecek, değil mi? Fransızlar • barış talep ettiğinde?"

"Öyle olmalı."

"Onu o vakit bulurum o zaman. Belki İngiltere'ye dönmeme yardım eder."

Daniel bembeyaz oldu, yüzü öncekinden bile daha beter asıldı. "Kafirlikle ilgili kanunlar hâlâ bu kadar katıyken geri dönme riskini göze alamazsın," dedi alçak sesle. "Eninde sonunda seni de sorgularlar."

"Lordumun kanatları altında olursam güvende olurum," dedim basit bir güvenle.

Lord Robert'ın gücünü kabullenmek Daniel'a pahalıya mal olmuştu. "Sanırım. Ama lütfen, karar vermeden evvel benimle konuş. Konumu çok da iyi olmayabilir, biliyorsun, vatan hainliğiyle geçmiş uzun bir ömrün ardından sadece tek bir cesaret gösterisi var."

Eleştiriye karşılık vermedim.

"Seni kapına kadar götürebilir miyim?" Bana kolunu uzattı, koluna girip yanında yürümeye başladım. Aylardan sonra ilk kez içimdeki karanlığın biraz dağılmaya başladığını hissediyordum. Kraliçe bebek bekliyordu, Lord Robert serbest bırakılmış ve cesaretinden dolayı onurlandırılmıştı, İngiltere ve İspanya ittifak kurup Fransız ordusunu

KRALİÇENİN SOYTARISI • 549

yenmişti. Belli ki işler benim için de yolunda gitmeye başlayacaktı.

"Annem bana seni pazar yerinde pantolonla gördüğünü söyledi," dedi Daniel.

"Evet," dedim umursamayarak. "Sokaklarda onca asker, kaba adam ve kadın varken pantolonla kendimi daha güvende hissediyorum."

"Benim evime geri döner miydin?" diye sordu Daniel. "Seni güven altına almak isterim. Dükkânı işletmeye yine devam edebilirsin."

"Para yapmıyor zaten," diye belirttim dürüstçe. "Senden dükkân yüzünden uzak durmuyorum. Sana geri dönemem, Daniel. Ben kararımı verdim ve değiştirmeyeceğim."

Kapıma vardık. "Başın belaya girerse ya da herhangi bir tehlikede beni çağırtacaksın, tamam mı?" diye bastırdı.

"Olur."

"Ve bana söylemeden İngiltere'ye gitmeye ya da Lord Robert'la buluşmaya kalkışmayacaksın?"

"Omuz silktim. "Hiçbir planım yok, Kraliçe'yi tekrar görmek dışında. Çok mutlu olmalı, onu şimdi görmek isterdim, yine bebek beklerken. Onu mutluyken görmek isterdim."

"Belki barış anlaşması imzalandığında," diye önerdi. "Seni ziyaret için Londra'ya götürüp sonra geri getirebilirim, eğer istersen."

Ona dikkatle baktım. "Daniel, bu büyük bir kibarlık olur, gerçekten."

"Seni memnun edecek her şeyi yaparım, seni mutlu edecek ne varsa," dedi yumuşacık bir sesle.

Kapımı açtım. "Teşekkürler," dedim kısık sesle ve kollarına atlamak gibi bir hataya düşmeden evvel ondan uzaklaştım.

XQ I557-I55g

Yenilen Fransız ordusunun geri dönüp İngiliz sınırında yeniden toparlandığına ve Noel pazarı için Calais'ye gelen her yabancıнын muhbir olarak değerlendirilmesi gerektiğine dair söylentiler vardı. Fransızlar Calais'ye St. Quentin'in öcünü almaya geliyordu ama Fransızlar da hepimiz gibi biliyor olmalıydı ki, şehir alınamazdı. Herkes şehrin dışındaki surlara mayın döşenmesinden, hatta şimdi şu anda becerikli Fransız mayıncıların İngiliz topraklarının altına kurtçuklar gibi mayınlar döşediğinden korkuyordu. Herkes muhafızların rüşvetle satın alınmasından, kalenin onların dönecliği yüzünden düşmesinden korkuyordu. Ama bütün bunların tepesinde Fransızların başaramayacağına dair bir tür gamsız bir güven duygusu mevcuttu. İspanyolı Phillip mükemmel bir kumandandı, komutasında İngiliz ordusunun çiçekleri vardı, Fransızlar bizimki gibi bir ordu sınırlarını tehdit ederken ve arkalarında bizimki gibi geçilmez bir kale beklerken ne yapabilirlerdi?

Ardından Fransızlar'ın ilerleyişiyle ilgili söylentiler belirgin detaylar içermeye başladı. Dükkâna gelen bir kadın Ma-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 551

rie'yi kitaplarımızı saklayıp paramızı gömmemiz gerektiği konusunda uyardı.

"Neden ki?" diye sordum Marie'ye.

Yüzü bembeyazdı. "Ben İngiliz'im," dedi bana. "Büyükannem safkan İngiliz'di."

"Sadakatinden şüphem yok," dedim, birinin bana, doğuştan, eğitimiyle, dini ve tercihleriyle benim gibi kırma birine soyunu kanıtlamaya çalışıyor olması beni işkillendir-mişti.

"Fransızlar geliyor," dedi. "O kadın benim köyümden ve arkadaşı onu uyarmış. Calais'ye saklanmaya gelmiş."

Kadın ardından gelen pek çok kişinin öncüsü oldu. İngiliz sınırı kapsamında ancak şehrin kapılarının dışında kalan kırsal alanlardan en güvenli yerin dokunulmaz şehir olduğuna kanaat getiren insanlar akın akın gelmeye başladı.

Şehri herkesten çok kalkanıran Tüccarlar Birliği Staple Hall'da kocaman bir yatakhane düzenleyip Fransızlar iyice ilerlemeden evvel buraya yiyecek depoladı, Calais'nin bütün eli ayağı tutan genç erkek ve kadınlarını olası bir kuşatma için hazır olmaları konusunda uyardı. Fransızlar geliyordu ama İngiliz ve İspanyol ordusu hemen arkalannda sapasağlamdı. Hiçbir şeyden korkmamalı ancak hazırlıklı olmalıydık.

Ardından bir gece, aniden, Nieulay Kalesi düştü. Bu Ca-lais'yi koruyan sekiz kaleden biriydi, bu nedenle sadece küçük bir kayıptı. Ancak Nieulay, Hames Nehri'nin üzerinde, deniz kapılarının kontrol edildiği, orduların içeri girememesi için kanalları taşıracak olan kaleydi. Nieulay Fransızlar'ın dindeyken diğer kaleler ve kocaman surlar dışında bizi koruyacak bir şeyimiz kalmıyordu.

Hemen ertesi günü top sesleri duyduk, ardından şehre bir söylenti yayıldı. Risban kalesi, Calais'nin iç limanını ko-

552 " Philippa Gregory

rüyan kale de düşmüştü, üstelik de yeni inşa edilmiş, yeni güçlendirilmiş olmasına rağmen. Şimdi liman Fransız gemilerine ardına dek açılmıştı ve iskelenin açığında demirlemiş cesur İngiliz gemileri her an Fransızlar'ın eline geçebilirdi.

"Ne yapacağız?" diye sordu bana Marie.

"Sadece iki kale alındı," dedim yiğitliği elden bırakmadan, korkularımı gizlemeye çalışarak.

"İngiliz ordusu kuşatma altında olduğumuzu biliyor, bizi kurtarmaya gelecektir. Göreceksin, üç gün içinde burada olacaklar."

Ama Calais'nin surlarının önünde ilk sıraya dizilen Fransız ordusu, surların tepesinden yay çizerek içeri oklar gönderip evlerine girme telaşıyla sokaklarda koşturan insanları rasgele vuran da Fransız askerleri oldu.

"İngilizler gelecektir," dedim. "Lord Robert gelip Fransız-lar'a arkadan saldıracak."

Dükkânın kepenklerini sürgüleyip kocaman kapıların ki, bunlar dükkânımızın yanı başındaydı, saldırılara odak noktası olacak korkusuyla arka odaya çekildik. Fransızlar kuşatma aletleriyle birlikte gelmişti. Dükkânın arka odasında saklanıyor olmamıza rağmen sürgülü kapıların çılgın gibi dövdüğünü duyabiliyorum. Surların tepesindeki adamlarımız aşağıya ateş ediyor, kapılarımıza dayanan adamları umutsuzca avlamaya çalışıyordu, bir patırtı duydum, ardından koca bir varil kaynar katranın surların tepesinden aşağıya boşaltılırken çıkardığı tıslamayı, adamların haşlanarak yanıyormuş gibi çığlık çığlığa bağıışını, yukarı bakan yüzlerinin acıyla kıvrandığını duydum. Marie ve ben, dehşet içinde, incecik tahta plakalar bizi koruyabilirmiş gibi dükkânın kapısının arkasına çömeldik. Ne yapacağımı bilmiyordum, emniyetimiz için nereye gidebileceğimizi de. Bir an aklımdan sokaklarda koşup Daniel'in evine gitmek geç-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 553

ti ama ön kapıyı açamayacak kadar korkuyordum, ayrıca sokaklar şehrin surlarının üzerinden atılarak sokaklara isabet eden toplar, samandan damların tepesinden yağın ucu ateşli oklar, dar sokaklardan surlara koşan takviye kuvvetlerimizle tam bir kargaşa halindeydi.

Ardından kapımızın önünde yüzlerce atının toynak sesi duyuldu, anladım ki şehrin içinde konuşlanmış İngiliz ordusu karşı saldırıya geçmek üzere toplanıyordu. Fransızlar'ı şehrin kapılarından uzaklaştırırlarsa şehri çevreleyen taşra kasabalarını geri alabileceklerini ve şehrin surları üzerindeki baskının yok olacağını düşünmüş olmalıydı.

Atlıların geçip gittiğini, ardından kapıların önünde dizi-lirkenki sessizliği duyduk. Onların dışarı çıkabilmesi için kapılar ardına dek açılacak, o an küçük dükkânım savaş meydanının tam ortasında kalacaktı.

Bu kadarı yeterliydi. Marie'ye Fransızca fısıldadım, "Buradan çıkmamız lazım. Ben Daniel'a gidiyorum, benimle gelmek ister misin?"

"Kuzenlerime gideceğim, limanın yakınında oturuyorlar."

Sürünerek ilerleyip kapıyı hafifçe araladım. Göz ucuyla gördüğüm manzara dehşet vericiydi. Dışarda sokaklar tam bir kaos içindeydi, askerler silahlarıyla taş basamaklardan surlara koşturuyor, yaralı adamlar aşağı indiriliyordu. Komşu evlerden birinin sazdan damının sadece metreler ötesinde bir başka koca varil dolusu katran açık bir ateşin üzerinde kaynatılıyordu. Ve kapıların öte tarafından başka bir ordunun surları aşp şehre girmeye kararlı kapıları dövdüğünü, surları tırtıldığını, tepeye ateş açtığını, toplanı yerine yerleştirip ateş ettiğini duyuyorduk.

554 | Philippa Gregory

Kapıyı açtım ve aynı anda dükkânın hemen tepesinden inen ok yağmurunun bir dizi korunaksız adama isabet ettiğini belirten acı dolu çığlıklar duydum. Marie'yle birlikte sokağa fırladım. Arkamızda, ardından etrafımızda feci bir gümbürtü duyuldu. Fransız kuşatma aleti surların tepesinden yığın yığın taş ve moloz yağdırıyordu. Yıkılan bir dağ gibi hepsi sokaklarımıza indi. Kiremitli damlar iskambil kâğıtları gibi dağıldı, saz damların üzerinden taşlar yağarak çarpık bacaları indiriverdi, bacalar dik damlardan aşağı yuvarlanıp silah sesi gibi bir sesle taş sokaklara yığıldı. Sanki gökten taş ve saçma yağıyordu, adeta dehşete gömülmüştük.

"Ben gittim!" diye bağırdı Marie, balık iskelesine yol alan bir sokaktan aşağı kendini savururken.

Ona Tanrı seni korusun diye bile seslenemedim, yanan binaların dumanı bıçak gibi boğazıma saplanmış, beni sessizliğe bürümüştü. Duman kokusu, kâbuslarımın kokusu havaya yayılmış burun deliklerimi, ciğerlerimi, hatta gözlerimi doldurmuştu, öyle ki nefes alamıyor, gözlerimden yaşlar süzüldüğü için göremiyordum.

Tepemdeki surlardan tiz bir çığlık geldi, başımı kaldırıp baktığımda adamlardan birinin yandığını gördüm, alevli ok hâlâ giysisine takılıydı, adam alevleri söndürmeye debelenerek kendini yere fırlatırken bedeni yanan bir kafir gibi çığlıklar atıyordu.

Başımı kapı aralığından çıkarıp koşmaya başladım, yanan bir insanın kokusundan uzak herhangi bir yere. Dani-el'i bulmak istiyordum. Kâbusa dönüşmüş bir dünyada o tek emniyetli liman gibiydi. Kaosa boğulmuş sokaklarda, limana koşan korkmuş insanlarla tam ters yöne, surlara iler-leven askerler arasında kendime ite kaka vol açmam ve bir

KRALİÇENİN SOYTARISI | 555

şekilde dar sokaklarda kapılardan fırlayıp Fransız ordusunu geriletmek üzere bekleyen süvarilerin, at arabalarının arasından geçmem gerektiğini biliyordum.

Bir grup at sokağa daldığında gerileyip kendimi evlerin duvarlarına yapıştırdım. Hayvanların iri sırtları birbirini itekliyordu ve ben beni devirecekleri ve ezileceğim korkusuyla tekrar bir kapı aralığına sığındım.

Diğerlerinin atların kocaman toynakları arasında hızla koşuşturmalarını izleyip Daniel'in meydanın öbür ucundaki evini gözleyerek, insanların bağırışlarını, atların kişnemesini, borazancının ateş emri vermek üzere borazanını öttürmesini dinleyerek çıkmak için fırsat bekledim. Ve aklımdan, ölümü bir azize gibi karşılayan annem değil, ölümü bir savaşçı gibi karşılayan Kraliçe geçti. Kraliçe; kendi atına atlayıp kendi hakkını almak için karanlığa yolculuk eden Kraliçe. Ve onu düşündüğümde kapı aralığından çıkıp yolun aşağısında bir dolu atlı fırtına gibi sokağa daldığında başka bir kapı aralığına sığınana dek atların ürkütücü toynakları arasında koşurma cesareti buldum. Başımı kaldırıp baktığımda önlerinde taşıdıkları çamura ve bir önceki savaşta kana bulanmış sancaklarını gördüm, parlak zemin üzerindeki ayıyı ve işli değneği fark ettiğimde avazım çıktığı kadar bağırdım: "Robert Dudley!"

Adamın biri tepemden bana baktı. "Önde; her zamanki yerinde."

İtiş kakış geri koşturdum, artık hiçbir şeyden korkmadan, atların başını diğer tarafa döndürüp dev gövdeleri arasından süzülerek. "Geçebilir miyim, geçebilir miyim, efendim. Robert Dudley'nin yanına gidiyorum."

Rüya gibiydi. Üzerlerinde atlılarıyla kocaman atlar tepemde insan başlı mitolojik atlar gibivdi. Gün ışığında nar-

556 | Philippa Gregory

layan ağır zırhları, birbirlerine sürtündüklerinde çıkan metal sesleri, teberlerini kalkanlarına vurduklarında gelen zil sesi toynakların taşlarda çıkardığı seslerin üzerine binen, fırtınadan daha gürültülü acemi çığırışları.

Kendimi alayın başında buldum, Lordumun sancak hamili oradaydı ve tam yanında...

"Lordum!" diye haykırdım.

Yavaşça miğferli baş bana döndü, beni görebilmek için siperini indirdi. Başımdan kepimi çıkardım, saçlarım omuzlarıma döküldü, başımı iri atının üzerindeki esmer şövalyeye doğru kaldırdım.

"Lordum! Benim! Soytarı Hannah."

Eldivenli eli metalin üzerindeki yüzü yukarı kaldırdı ama miğferinin gölgesi yüzünü karanlıkta bırakıyordu ve onu hâlâ göremiyordum. Diğer eliyle mükemmel bir idareyle atını döndürdü. Başı bana dönüktü, miğferinin sivri uçlarının altında bıçak gibi keskin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum,.

"Bayan Oğlan?"

Bu onun sesiydi, bu iri tanrı-adamın, bu metal adamın ağzından çıkan ses. Ama onun sesiydi, Kral Edward'ın yaz ziyafetinden döndüğü zamanki kadar mahrem, sıcak ve tanıdık.

At yana döndü, kapı aralığına geriledim, sadece on santim yükselebildim, daha fazla değil.

"Lordum, benim!"

"Bayan Oğlan, burada ne işin var?"

"Ben burada yaşıyorum," dedim, onu tekrar görmenin heyecanıyla yarı gülüp yarı ağlayarak.

"Peki siz?"

"Serbest bırakıldım, savaşıyorum, kazanıyorum... ya da belki yeniliyorum şu anda. Sen burada güvende misin?"

"Sanmıyorum," dedim dürüstçe. "Şehri elimizde tutabile-rek miviz?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 557

Sağ elindeki eldiveni çıkarttı, parmağındaki yüzüğü çekip bana attı, yakalayıp yakalayamayacağımı umursanmayarak. "Bunu Windfligbfa götür," dedi. "Benim gemime. Açılmak zorunda kalırsak seni gemide göreyim. Git haydi, gemiye bin. Saldırıya geçmek üzereyiz."

"Risban kalesi düştü!" diye bağırdım, gürültüler arasından. "Açılamazsınız, limandaki silahları üzerinize çevirirler."

Robert Dudley sanki ölüm bir şakaymış gibi koca bir kahkaha patlattı. "Bayan Oğlan, bu görevden sağ kurtulmayı ummuyorum! Ama sen şanslı olabilir, kurtulabilirsin. Yürü haydi."

"Lordum..."

"Bu bir emirdir!" diye bağırdı bana. "Yürü!"

Yüzüğü parmağıma takarken nefesimi tuttum. Bunu serçe parmağından çıkarmıştı ama benim ancak orta parmağıma oldu, nikâh yüzüğümün hemen üzerine; Dudley'lerin yüzüğü benim parmağımdaydı.

"Lordum!" diye bağırdım tekrar. "Sağ salim dönün." . Borazanlar öyle bağıırıyordu ki kimse kimseyi duyamı-yordu. Saldırıya geçmek üzereydiler. Siperini yüzüne indirdi, eldivenini tekrar eline geçirdi, kargısını kılıfından çıkardı, miğferine doğru kaldırıp bana selam verdi ve düşmanı-y-la yüzleşmek üzere atını döndürdü.

"Bir Dudley!" diye bağırdı. "Tanrı ve Kraliçe için!"

"Tanrı ve Kraliçe için!" diye gürledim arkasından. "Tanrı ve Kraliçe için! Dudley! Dudley!"

Meydandan çıkıp surlara ilerlediler ve ben onun emrine uymayarak kendimi kaybetmiş gibi peşlerinden gittim. Solumda limana inen ara yollar uzanıyordu ama ben metal toynakların taş patikada insanı sağır eden sesine, bütün o şingirtılara kapılmış gidiyordum. Kapılara yaklaştıkça süva-

558 | Philippa Gregory

rilerin çığlıkları iyice yükseldi, Fransızlar'ın öfkeli karşılığını duyduğumda durakladım, büzüldüm ve dönüp limana baktım.

Tam o sırada onu gördüm. Daniel'in kadını, çamura bulanmış güzel elbisesinin yarısı omzundan aşağı kaymıştı ve göğüsleri ortadaydı. Bebeği kalçasına dayanmış, ona yapışmıştı, siyah gözleri kocaman olmuştu, kadının saçları omuzlarına savrulmuş, yüzü kederli, avcılardan kaçan gözü dönmüş bir geyik gibi taş sokakta kaya sendeleye koşturuyordu..

Beni görür görmez tanıdı. Benim onu izlediğim gibi, her pazar duasında, kilisede o da beni izlemişti. Her ikimiz de kilisenin kötü arka sıralarına mahkûmduk. Her ikimiz de diğerinin inadı yüzünden rtanç tuzağına yakalanmıştık.

"Hannah," diye seslendi bana. "Hannah!"

"Ne var?" dedim, sinirle. "Benden ne istiyorsun?"

Bana oğlunu gösterdi. "Al, onu!"

O an kilisede gördüğüm sahneyi hatırladım, onu ilk gördüğüm gün. O zaman da şu anda olduğu gibi çığlıklar, gümbürtüler duymuştum. Ardından kâbusumda bana, "Al onu!" diye bağırmıştı. O bağıırken gökyüzü aniden mermilerle kararmış, ben bir kapı aralığına sığınmıştım ama o sokağın diğer yanından, düşen taşların arasında koşturarak bana doğru gelmeye devam etmişti. "Hannah! Hannah! Yardımına ihtiyacım var!"

"Evine git," diye bağırdım, çaresiz. "Kilere falan saklan."

Son atlılar meydandan çıkarken Lord Robert ve süvari birliğinin saldırısı için açılan kapıların gıcirtısını, süvarilerin Fransız ordusuyla karşılaşmak üzere fırtına gibi dışarı fırlarken çıkardığı öfkeli gürleyişi duyduk.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 559

"Bizi bırakıyorlar mı?" diye çığlık attı dehşetle. "Kaçıyorlar mı?"

"Hayır, savaşmaya gidiyorlar. Kendine saklanacak bir yer bul..." diye bağırdım dayanamayarak.

"Tanrı bizi korusun, onlarla savaşmaya gitmek zorunda değiller, Fransızlar çoktan içeride! Savaşmak için buraya geri dönmeliler! Fransızlar burada! Şehirde! Kaybolduk!" diye bağırdı Daniel'in kadını. "Bunu onlar yaptı..."

Sözleri aniden zihnime çakıldı, bir kez daha bakabilmek için hızla ona döndüm. O an kararan gözlerinin ve yırtık elbisesinin anlamını idrak ettim. Fransızlar şehirdeydi, ona tecavüz etmişlerdi.

"Limandan geldiler! On dakika önce!" diye haykırdı bana, o bağıırken ben geldiklerini gördüm, onun arkasından sokağa dalan atlı dalgasını, Fransız süvarilerini, sokaklarda ve Lordumun arkasında, onun ve adamlarının limana dönmesini engelleyecek biçimde, atlarının ağız köpürüyordu, kargıları saldırıya geçmek üzere ellerinde, siperleri yüzleri demirdenmiş gibi görünsün diye indirilmiş, mahmuzları atlarını kanatıyordu, taşların üzerinde toynaklarının gümbür-tüsüyle, düşmanını çepeçevre sarmış bir süvari birliğinin tüm dehşetiyle oradaydılar. İlk birlik anında tepemizde bitti, bir kargı bana doğru uzandı, hiç düşünmeden çizmem-deki hançere yapıştım ve kısa bıçağını saplayıverdim. Darbenin etkisiyle bıçak elimde sarsıldı ama beni arkamdaki eve savurarak yaşamımı kurtardı. Bıçağın yerinden çıktığını hissettim, arkaya, bilmediğim bir evin içine yuvarlanırken Daniel'in kadınının çığlığını duydum. "Bebeğimi kurtar! Al onu! Al onu!"

Çocuğu önünde tutarak bana doğru koşarken, bebeği ellerime tutuşturup ben oğlanın sıcacık, yumuşacık ağırlığını

560 | Philippa Gregory

kollarımda hissederken bile ağızımdan şu sözlerin çıktığını duydum: "Alamam."

Mızrağın bedenine saplandığını, belkemiğini yardığını gördüğümde tekrar bağırdı, "Al onu! Al onu!" ve o an koca bir orman yerle bir oluyormuş gibi bir ses duyuldu, koşturan atların, erkeklerin ve tehlikenin sesiydi bu; oğlanı var gücümle tutarak evin karanlığına daldım, kapı şimşek gibi çarparak arkamdan kapandı.

Bana yardım eden her kimse teşekkür etmek için döndüm ama daha ağızımı açamadan etrafı alevler, ani bir duman kokusu sardı ve biri beni iterek geçip kapıyı açtı.

Sığınağın sgmandan çatısı alev almış, bir anda çıra gibi tutuşmuş, kafir kazıkları gibi cayır cayır yanıyordu. Evde saklanan herkes> beni iterek dışarı, sokağa çıkmaya çabalıyordu, yanarak ölmektense merhametsiz şövalyelerle yüzleşmeye hazırlardı ve ben, duman kokusunu alınca korkak bir fare gibi peşlerinden kendimi dışarı attım, oğlan bana yapışmış, omzuma sarılmış vaziyetteydi.

Tann'ya şükür sokaklar o an boştu. Fransız atlıları çılgınca bir atakla Lord Robert'in askerlerinin peşinden gitmişti. Ama Daniel'in kadını orada, bedeninde iki koca mızrakla bıraktıkları yerdeydi. Kendi kanından derin bir birikintinin içinde yatıyordu, ölmüştü.

Onu öyle görünce oğlanı kendime iyice bastırdım ve sokağın aşağısına koşmaya başladım, kapılardan öteye, taş basamaklardan limana, ayaklarım korku dolu bir ritimle ilerledim. Daniel'i aramak için duramadım, her şeyi bırakıp Lord Robert'in yüzüğüyle bana verilen fırsatı kullandım. Yakalanmamak için can havliyle koşan suçlular gibi limana kaçtım, etrafımda olan biten her şeyin, benimle birlikte diğer herkesin de koşturduğunun, bazılarının bohçalarla eş-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 561

yalar taşıdığının, diğerlerinin çocuklarını kapmış Fransızlar atlarını döndürüp şehre geri gelmeden kendilerini dışarı atmaya çalıştıklarının farkındaydım.

Tekneler sadece tek bir halatla bağlıydı, bütün yelkenler bir emirle yola çıkabilecek şekilde açılmıştı. Lord Robert'in sancağını bulabilmek için çılgın gibi etrafıma bakındım ve gördüm, mükemmel bir noktada, iskelenin en ucunda, kolayca kaçılacak bir yerdeydi. Ayaklarım tahtalara vura vura iskelenin ucuna koştum ama denizcilerden biri dışarı -fırlayıp tahta iskelenin ucunda durarak elindeki kılıfsız palayı boğazıma dayadığında durdum. "Daha ileri gidemezsin, oğlum," dedi.

"Beni Lord Robert gönderdi," dedim nefes nefese.

Başını salladı. "Tabii, bunu herkes söyleyebilir. Şehirde neler oluyor?"

"Lord Robert askerleriyle saldırıya geçti ama Fransızlar şehre çoktan girmiş, arkasındalar."

"Geri dönebilecek mi?"

"Bilmiyorum. Görmedim."

Omzunun üstünden bir şeyler emretti. Güvertedeki adamlar yelkenlerin halatlarının yanına geçti, iki adam kıyıya çıkıp halatı atmaya hazır bekledi.

Lord Robert'in, parmağımda sıkıca, evlilik yüzüğümün hemen üzerinde duran yüzüğünü göstermek için elimi adama uzattım.

Denizci hemen yüzüğe baktı, ardından tekrar daha dikkatle inceledi: "Bu onun yüzüğü," dedi.

"Ta kendisinin. Bana kendisi verdi. Askerleri dışarı çıkarmadan evvel gördü beni. Ben buraya gelmeden evvel Soyta Hannah'ydım."

562 | Philippa Gregory

Gerileyip hızla beni süzdü. "Seni tanımadım," dedi. "Peki bu? Oğlun mu?"

"Evet." Düşünmeme fırsat kalmadan yalan ağızımdan çı-kıvermişti, artık geri alamazdım. "Bırak bineyim. İngiltere'ye dönmemi Lordum emretti."

Yana çekilip başıyla tahta iskeleden geçmemi işaret etti, ardından kendisi yine iskelenin ucuna gitti. "Ama sen sonuncusun," dedi kararlı bir tonla. "Elerinde onun saçı ya da aşk düğümüyle gelseler bile."

İnsanlar akın akın şehirden limana koşarken biz geçmek bilmeyen bir saat boyunca bekledik. Denizci sığınanları iskeleden uzaklaştırmaları, onlara korkaklar diye haykırmaları için adamlarını çağırdı, bu arada kış soğuşunda karanlık erken bastı ve kimse Lord Robert'in Fransız birliklerini yenip yenemediğini ya da Fransızlar'ın şehre onun arkasından girip onun

yolunu kesip kesmediğini söyleyemedi. Ardından şehrin bir uçtan öbür uca aydınlandığını, Fransız ordusunun surlardan içeri dalıp teker teker damları ateşe verdiğini gördük.

Tahta iskenenin başında nöbet tutan denizci emirler yağdırdı, tayfalar anında hazırlandı. Ben hemen güverteye oturup bebek ağlar ve hele hele Lordum gelmiyorsa ek bir yolcunun ek bir riske değmeyeceğine karar verebilirler korkusuyla oğlanı kucağımda sallamaya başladım.

Ardından iskele tarafında atların ve erkeklerin koşuşturduğunu duyduk, durdular, kargaşayla semerlerinden aşağı zıpladılar, zırhlarını çıkardılar ve kendilerini bekleyen gemilere attılar.

"Durun, çocuklar, durun," diye bağırdı gür sesiyle tahta iskenenin ucundaki asker. Arkasında altı muhafız, omuz omuza çınlak nınlanan hazımla peçmiş Hnnıvordu vp oemi-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 563

ye binmek isteyen bütün adamlara parola sordular, iskeleye koşturup kendilerini alacak bir tekne arayan bir dolu adamı geri çevirdiler. Bütün bunlar olurken şehirden sürekli yanan saçmaların patlayışını, damlardaki kiremitlerin şangırtılarını, ateşe verilen binaların gümbürtüsünü duyuyorduk.

"Bu yenilgi değil, hezimet," dedim bebeğin minicik kulağına şaşkınlıkla, bana dönüp o küçücük pembe dudaklarıyla mükemmel bir, "Ooo," yaparak esnedi, sanki tamamıyla güvendeymiş ve başka bir hiçbir şeye ihtiyacı yokmuş gibi.

Ardından Lordumu gördüm. Onu her tür kalabalığın içinde zorlanmadan tanıyabilirdim. Bir elinde geniş ağızlı kılıcı, diğerinde miğferi, ayaklarını yenik düşmüş bir adam gibi sürüyerek gemiye yürüyordu. Arkasında topallayan, bedeninden kanlar akan, başları öne eğik bir alay asker vardı. Onları gemiye getirip iskenenin yanında durarak binmelerini, şangırdayan zırhlarıyla güverteye yerleşmelerini bek-* ledi!

"Bu kadarı yeter efendim," dedi denizci alçak sesle, gemi tamamen dolduğunda, Lordum uykudan yeni uyanmış biri gibi başını kaldırıp baktı, "Ama diğerlerini de almamız lazım. Bana hizmet edeceklerine ve onları zafere götüreceğime söz vermiştim. Şimdi onları burada bırakamam."

"Geri dönüp onları almaya geliriz," dedi denizci kibarca. Güçlü kolunu Lordumun omzuna atıp onu sıkıca tahta iskenenin üzerine çekti. Lord Robert uykusunda yürür gibi ağır adımlarla ilerledi, gözleri açtı ama hiçbir şey görmüyordu.

"Ya da başka bir gemi bulacaklar. Halat at!" diye bağırdı denizci sağlam halatın başında bekleyen adama. Adam halatı kıyıya fırlattı, diğerleri yelkenleri açtı. Yavaşça iskeleden âviildık.

564 | Philippa Gregory

Kıyıda kalan adamlar acıklı çığlıklarla seslendi. "Dudley! BirJJudley istiyoruz!"

Denizci Lord Roberta kocaman sarılıp kıyıya atlamasını engellemek için geminin tirabzanlarından onu uzaklaştırdı.

"Gelip onları alacağız," diye güven verdi. "Sağ salim dönebilecekleri başka gemiler bulacaklar, en kötüsü Fransızlar onları fidiye karşılığı satacak."

"Onları bırakamam!" Robert Dudley denizcinin elinden kurtulmaya çabaladı. "Hey! Siz! Denizciler! Limana dönün. İskeleye yavaşın!"

Rüzgâr yelkenleri şişirmeye başlamıştı, bezler çırpındı, ardından halatları çektiklerinde gerildi ve gemi ilerlemeye başladı. Arkamızdan, Calais'den kulakları çınlatan bir ses geldi, şehrin kapılan daha fazla dayanamadı, Fransız ordusu Fransa'daki İngiliz gücünün tam ortasına yayılıverdi. Robert döndü, ıstırapla karaya baktı. "Tekrar toparlanmalıyız!" diye haykırdı. "Eğer şimdi gidersek Calais'i kaybederiz. Düşünün bir! Calais! Geri dönüp yer iden toplanmalı, dövüş-meliyiz."

Denizci onu hâlâ bırakmamıştı ama artık genç lordu zapt etmekten ziyade acısını paylaşmak için sarılıyor gibiydi. "Geri döneceğiz," dedi ve onu ayakları üzerinde sağa sola salladı. "Kalanlar için geri döneceğiz ve o zaman Calais'yi geri alacağız. Hiç şüphemiz olmasın, efendim. Hiç şüphemiz olmasın."

Lord Robert geminin kıçına gidip gözleriyle limanı taradı, ne kadar düzensiz bir biçimde geri çekildiklerini gördü. Suyun karşı tarafında yanan binalardan bulut gibi bize ulaşan dumanın kokusunu duyuyorduk. İnsanların çığlıklarını duyuyorduk, Fransızlar uzun zaman evvel ağıltan İngilizlere teslim olup Fransa'ya küçük düşüren Calais sakinlerinden

KRALİÇENİN SOYTARISI | 565

öç alıyordu. Lord Robert hâlâ kafasının bir tarafında kendini denize atıp limanı boşaltma görevini üstlenmek için geri yüzmeyi düşünüyormuş gibi göründü ama o bile, bu öfkesiyle bile, durumun ümitsiz olduğunu görebiliyordu. Kaybetmiştik, İngilizler yenilmişti. Bu kadar basit ve

acımasızdı ve gerçek bir erkeğin görevi, maskeli aktörler gibi durumu abartarak yaşamını riske atmak yerine bir sonraki savaşı nasıl kazanabileceğini düşünmektir.

Lordum bütün yolculuğu geminin arka tarafında Fransa'nın gittikçe uzaklaşan kıyısına bakarak geçirdi, kalenin sağlam profili ufuk çizgisinin altında battıktan epey sonra bile. Gün ışığı ocak ayının gri gökyüzünde yok olurken o hâlâ yerinde durmuş, geriye bakıyordu, minik soğuk ay kendini gösterdiğinde Lordum yine aynı yerindeydi, kapkara ufuktan bir parça umut aşırıya çabalıyordu. Biliyordum çünkü onu seyrediyordum, direğin dibindeki bir halka halatın üzerine, tam arkasına oturmuştu. Soytarısı olarak, tebaası olarak, o uyanık olduğu için uyanık, o endişeli olduğu için endişeli, onun adına, kendi adıma midesi bulanacak kadar korkarak İngiltere'de karaya çıktığımızda gelecek bize neler vaat edecek bilmeden seyrediyordum. Tuhaf bir üçlüydük; dönecek bir Yahudi, kalçasında bir piç ve yeni serbest bırakılmış, ardından adamlarını yenilgiye götürmüş bir vatan haini.

İskelede karısı Amy'yi görmeyi beklemiyordum ama oradaydı elini gözlerine siper etmiş onu görmeyi umut ederek

566 | Philippa Gregory

güverteyi tarıyordu. O kocasını görmeden ben onu gördüm ve Lordumun kulağına, "Karınız," diye fısıldadım.

Hemen tahta iskeleden ona gitti, kadını ne kollarına aldı, ne de herhangi bir şefkat belirtisiyle selamladı ama dikkatle söylediklerini dinledi, ardından bana döndü.

"Mahkemeye gitmem lazım, Kraliçe'ye Calais'de olanları açıklamalıyım," dedi uzatmadan. "Bu yüzden kelleler uçacak, belki benimki de."

"Lordum," diye nefesimi tuttum.

"Evet," dedi hırsla. "Ailemi yükseltmek için pek bir şey yapamamış gibi görünüyorum. Hannah, sen Amy'yle git, Sussex'te arkadaşlarıyla birlikte kalıyor. Seni oraya göndereceğim."

"Lordum," diyerek ona yaklaştım. "Taşrada yaşamak istemiyorum," diyebildim sadece.

Robert Dudley bana sırıttı. "Bundan eminim, hayatım. Buna ben de dayanamıyorum. Ama bir iki ay katlanmalısın. Kraliçe beceriksizliğim karşısında kafamı uçurursa, o zaman nereye istersen gidebilirsin. Tamam mı? Bu işten yırtarsam, Londra'daki evimi yeniden açacağım ve sen de benim hizmetime gireceksin. Nasıl istersen. Çocuk kaç yaşında?"

Bilmediğimi fark ederek durakladım. "İki yaşına basmak üzere."

"Babasıyla evli misin?" diye sordu. Gözlerimi yüzüne diktim. "Evet." "İsmi?"

"Daniel, babasının ismini verdik."

Başıyla onayladı. "Amy sana bakar," dedi. "Çocukları sever."

Parmaklarını bir şaklatışıyla karısı yanında bitti. Kadının karşı çıkarak başını salladığını, ardından yenilgiye uğradı-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 567

ğında gözlerini yere indiğini gördüm. Bana saf bir nefretle baktığında onunla birlikte Kraliçe'nin sarayına gitmek yerine, Lordumun ona bana ve oğluma bakmasını emrettiğini tahmin ettim.

Lordumun atını getirmişti. Robert'ın semerine zıplayışını, adamlarının onu yukarı kaldırışını izledim. "Londra," dedi kısaca ve atını onu bekleyen kadere, kuzeye çevirdi.

1558 Ocak ayının soğuk günlerinde İngiltere'nin buz gibi taşra kasabalarında atlarımızı sürerken Amy Dudley'yi tartamadım. İyi bir biniciydi ama at binmekten pek hoşlanırdı gibi görünmüyordu, güneşin ufukta kırmızı bir yuvarlak biçimde yükseldiği, birkaç kızılgerdanın zıplayıp yapraksız çalılardan arasına saklandığı ve sabahları hava insanın kanını titreterek dona çektiğinde bile. Böyle surat asmasına neden olan şeyin kocasının yokluğu olduğunu düşündüm ama eski yaveri Bayan Oddingsell onu neşelendirmeye çalışmadı, Lord Robert'tan bahsetmediler bile. Buna alışkın kadınlar gibi sessizce atlarını sürdüler.

Ben arkalarından gitmek zorunda kaldım, Grave-send'den Chicester'a kadar, bebek sırtıma bağlı, her gece gerilmekten kalçalarımın boynuma dek her yerim ağrıyordu. Bu harikulade bebek annesi Fransız süvari birliği onu ezip geçmeden evvel oğlanı yarı atar gibi bana teslim ettiğinden beri neredeyse hiç sesini çıkarmamıştı. Gemide verdikleri bezlerle altını değiştirmiş, onu yünden örülmüş denizci yeleğine sarmış ve çoğu zaman birinin rızam dışında taşımam için ısrar ettiği bir kutuymuş gibi taşımıştım. Bir şey istemek ya da itiraz etmek için ağzını açıp tek bir laf etmiş değildi. Ufuk bana yuslanıyordu, sanki ümitsiz bebekmiş

568 | Philippa Gregory

gibi sokuluyordu; uyanıkken kucağımda ya da ayaklarımın dibinde yerde oturuyor veya tek eliyle pantolonuma yapışarak ayakta duruyordu. Ne annesinin dili olan Fransızca, ne de

İngilizce'de tek bir kelime ediyordu. Siyah ciddi gözleriyle beni izliyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

Benimle kalmaya kararlıymış gibi bir tavrı vardı. Ben ona bakmadığım sürece uyumuyor, onu yere koyup uzaklaşmaya çalıştığımdaysa kalkıp paytak paytak peşimden yürüyordu, yine sessizce, yine hiç şikâyet etmeden ama arkada kaldıkça gittikçe daha fazla buruşan minicik bir yüzle.

Ben doğuştan anaç kadınlardan değildim, hiçbir zaman bebeklerle oynayan bir kız olmamıştım ve zaten baktığım bir erkek ya da kız kardeşim de yoktu. Yine de elimde olmadan bu küçük insanın kararlılığına hayran olmuştum. Aniden koayıucusu olarak yaşamına dalmıştım ve benim yanımdan uzaklaşmadığından emin olmak istiyordu. Yumuk yumuk minik elinin güvenle bana uzanması hoşuma gitmeye başlamıştı, bana sokulduğunda onunla birlikte güzel güzel uyumaya alışmaya başladım.

Leydi Amy Dudley bu uzun, soğuk yolculukta bana hiç yardımcı olmadı. Yardım etmesi için bir neden de yoktu zaten, ne beni ne de bebeği istiyordu. Ama adamlarından birine emir verip beni bebekle birlikte bir sedire aldırması çok kibar bir davranış olurdu, böylece çocuğu kollarımda tutabilirdim, bu ağrıyan sırtımın acısını hafifletebilirdi. Semerin üzerinde geçirdiğim upuzun günün ardından ayakta duramayacak kadar yorulduğumu görmüş olmalıydı. Beni çarçabuk eve götürmesi, bebek için lapa yaptırması kibar bir hareket olurdu. Fakat benim için hiçbir şey yapmadı, bebek için de. İkimize de şüpheli ve alev alev gözlerle bak-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 569

ti, söylenen vakitte yola çıkmaya hazır olmam gerektiğini emretmek dışında bana tek kelime etmedi.

Kadınların çocuklu kadınlara karşı gösterdiği o evrensel kendini beğenmişliği hissettim ve kendime bu kadının da kısır olduğunu hatırlattım. Ayrıca kocasının çocuğumun babası olduğundan şüphelenmiş ve kıskançlığıyla bizi cezalandırıyor olabileceğini de düşünmedim değil. En kısa zamanda kadına Lordumu senelerdir görmediğimi, artık evli bir kadın olduğumu açıklamam gerektiğine karar verdim. Ancak Amy Dudley onunla konuşmama hiç fırsat vermedi, bana onunla birlikte at süren adamlarına davrandığı gibi davrandı, soğuk arazinin bir parçasıymışım, üzerine buzlar serpilmiş ağaçlardan biriymişim gibi. Bana hiç ilgi göstermedi.

Yollarda ağır ağır güneye ve batıya ilerlerken, açlığın ülkeye hâkim olduğunu ayan beyan gösteren köylerin, tarlaların arasından geçip giderken düşünecek bolca vaktim oldu. Ambarların kocaman kapıları açtı, içeride ne sap ne saman vardı. Köyler çoğunlukla kapkaranlık, evler bomboştu. Bazı minik kasabalar kelimenin tam anlamıyla terk edilmişti, sürekli kötü giden havada verimsiz topraklarda ek-' mek parası kazanmaya çabalaya insanlar umutsuzlukla göçüp gitmişti.

Bomboş yollarda atımı sürerken gözlerim kasvetli ve lanetli topraklarda fakat aklım kocamda ve terk ettiğim şehirdeydi. Artık kaçıımız sona ermiş, bir nebze daha emniyetli topraklara gelmiştik ve şimdi Daniel için korkudan ölüyordum. Şimdi Daniel ve benim birbirimizi bir kez daha kaybettiğimizi anlayacak vaktim olmuştu, hem de öyle bir kaybetmiştik ki bir daha asla görüşmeyebilirdik. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Birbiriyle savaşıyan iki ay-

570 | Philippa Gregory

rı ülkede kapana kısılp kalmış, Hristiyan aleminin gördüğü en dehşet verici savaşta ayrılmıştık. Ona, Calais'ye dönmem imkânsızdı; tek bildiğim şehre yapılan o ilk feci saldırıda ölmüş ya da yaralı bir ordunun getireceği pek çok bulaşıcı hastalıktan biri yüzünden hasta yatıyor olabileceğiydi. Dışarıdaki yaralı ve hasta insanlara yardım etmeyi görev bileceğini biliyordum ve yapabileceğim tek şey Fransızlar'ın pek de olası olmayan bir biçimde iki yüz senedir kendi topraklarında diken olmuş bir şehirde yabancı bir doktora merhamet göstermesi için dua etmektir.

Ordunun peşinden Fransız Katolik Kilisesi gelecekti, bir zamanlar gururla Protestan olan bir şehirde kafirleri avlamaya. Daniel savaş sırasında ölümden kaçmayı başarabilirdiye, askerlerden yayılacak hastalıklardan kaçmayı başarabilirdiye bile biri onu Yahudi olmakla mimlediği an kafirlik suçuyla götürülebilirdi.

Onun için endişelenmenin ikimize de bir faydası olmadığını biliyordum, hiç yoktu; ne var ki soğuk, zorlu yollarda at üstünde ilerlerken beynimi durdurmak imkânsızdı. Bir şekilde barış ilan edilmeden Calais'ye mektup göndermem mümkün değildi ve bu aylar demektir. Daha beteri, ondan haber almayı da umut edemezdim, nereye gittiğim, hatta hayatta olup olmadığım

konusunda bile en ufak bir fikri olmayacaktı. Beni aramaya şehrin surlarının içindeki dükkânıma gittiğinde dükkânın yağmalanmış ya da yanmış olduğunu görecekti, haydi yaşadığını varsayalım, Marie bile ona benim nerede olduğumu söyleyemeyecekti. Ardından minik Daniel'in annesinin öldüğünü, oğlanın da kayıp olduğunu öğrenecekti. Benim ve oğlunun İngiltere'de ve güvende olduğunu tahmin bile edemezdi. Karısını da, çocuğunu da dehşet dolu bir savaşta kaybettiğini sanacaktı.

KRALİÇENİN SOYTARISI " 571

Onun hâlâ tehlikede olabileceğini bile bile kendi emniyetimin keyfini çıkartamıyordum, onun hayatta olduğunu öğrenene dek bana mutluluk yoktu. İngiltere'ye yerleşemez-dim, Daniel'in sağ olduğunu bilene dek hiçbir yere yerleşebileceğimi sanmıyordum. Oğlu beceriksizce sırtıma bağlı vaziyette, soğuk yollarda atımı sürdürdüm ve kendi keyifsizliğimin nedenini merak eder oldum. Yolda bir yerde, sanırım Kent'te, ufukta salınan kış güneşinin parıltısı, gözlerimi kör edecek gibi parlamasıyla birlikte aklım başıma geldi. Daniel olmadan bir yere yerleşemezdim çünkü onu seviyordum. Belki de onu Whitehall Sarayı'nın kapısında gördüğüm, buluşup kavga ettiğimiz andan beri seviyordum, o günden bu yana bana karşı şaşmayan tutarlılığını, sadakatini ve sabrını seviyordum. Kendimi sanki onunla büyümüş gibi hissediyordum. Beni Kral'ın soytarısı olarak, Kraliçe'ye kendimi adanmış halde, Prenses Elizabeth'le kendimden geçmiş halde görmüştü. Efendime duyduğum çocuksu hayranlığa, şu anda olduğum kadına erişebilmek için çabalayışıma şahit olmuştu. Tek görmediği şey, tahmin etmesine asla izin vermediğim şey, içimdeki bu savaşın sonuçlarıydı: "Evet, ben bir kadını ve bu adamı seviyorum," diyebildiğim o an.

Calais'de olup biten her şey bu tek gerçeğin karşısında eriyip yok olmuştu. Annesinin müdahaleleri, kardeşlerinin kötülükleri, hepimizin tek bir küçük çatı altında mutlu mutlu yaşabileceğimize duyduğu o aptalca inanç. Şu anda hiçbir şey onu sevdiğimi bilmemden ve bunları artık ona söylemek için fazlasıyla gecikmiş olduğumu kabullenmekten daha önemli görünmüyordu. Ölmüş bile olabilirdi.

Öldüyse başka bir kızla yatmış olması da artık o kadar önemli değildi; büyük kayıp küçük ihaneti epeyce örtüyordu. Sabahları atıma binip akşamları bitkin halde inerken

572 | Philippa Gregory

gerçekten kendimi tanıttığım gibi dul olduğumu fark ettim. Daniel'i kaybetmişim ve ancak şimdi, baştan beri onu sevdiğimi anlıyordum.

Chicester'in kuzeyinde büyük bir evde kalacaktık, öğlen vakti ahırların önüne varıp yorgun atımı seyise teslim ettiğimde çok sevindim. Bayan Dudley'yi basamaklardan büyük salona doğru takip ederken bitkin ve beklenti doluydum, bu insanları tanıımıyordum, Leydim'in merhametine kalmış olmak her kadının özgürce seçeceği bir seçenek değildi. Ben akli fazlasıyla özgür olan bir kadındım, oysa herhangi birinin yanında rahat edemeyeceği kadar fazla mesafeli ve soğuktum.

Leydi Dudley önden büyük salona girdi, ben kalçamda Danny'yle birlikte Bayan Oddingsell'i takip ettim, ayrıca yanımda ev sahibemiz vardı, Leydi Dudley'e elini uzatıp yerlere kadar reveransa geçen Leydi Phillips. "Siz parka bakan her zamanki odanıza geçebilirsiniz," dedi, ardından bir gülümsemeyle bana ve Bayan Oddingsell'e döndü.

"Bu Bayan Carpenter. Hizmetçinizle aynı odayı paylaşabilir," dedi Leydi Dudley aniden. "Lordumun tanıdığı, Cala-is'den kurtardığı kadınlardan biri. Herhalde onun ne yapması gerektiğini bana söyleyecektir, kısaca."

Leydi Phillips, Amy'nin ani çıkışına, benim Robert Dud-ley'nin fahişesinden öte bir şey olmadığını ima eden laflarına kaşını kaldırdı. Bayan Oddingsell reverans yapıp basamaklara gitti ama ben hemen peşinden gitmedim. "Çocuk için bir şeye ihtiyacım var," dedim.

"Bayan Oddingsell sana yardımcı olur," dedi Robert Dudley'nin karısı buz gibi bir sesle.

KRALİÇENİN SOYTARISI • 573

"Yoksullara yardım dolabında birkaç bebek giysisi var," dedi Leydi Phillips.

Reverans yaptım. "Lord'un Calais'den gelen gemisinde bana yer ayırması çok kibar bir davranıştı," dedim berrak bir tonla. "Ama kendisi yıllardır beni görmedi, Kraliçe'ye hizmet ettiğim günlerden beri. Artık evli bir kadını, kocam Calais'de doktor, ve bu da kocamın oğlu." Her ikisinin de beni anladığını ve kraliyet hizmetinde olduğumu duyduklarını gördüm.

"Lordum hizmetkârlarına her zaman iyi davranmıştır, ne kadar düşük düzeyde olurlarsa olsunlar," dedi Amy Dudley hoşnutsuz bir sesle ve beni eliyle kovaladı.

"Ve benim oğlum için doğru düzgün giysilere ihtiyacım var," dedim yenilmeyerek. "Yoksullara yardım dolabın-dakilere değil."

Her iki kadın da bana yeniden dikkatle baktı. "Bir centilmenin oğlu ne giyiyorsa ona," dedim uzatmadan. "En kısa sürede giysilerini ben kendim dikerim."

Leydi Phillips evinde nasıl bir kaçık ağırlamakta olduğunu düşünerek bana temkinli temkinli gülümsedi. "Bir yerlerde bir şeyler olmalı," dedi ihtiyatla. "Kardeşimin oğlunun giysileri."

"Eminim amaca uygundurlar," dedim hoşnut bir gülümsemeyle. "Ve teşekkür ederim, Leydim."

Bir hafta sonra evi terk etmeye can atıyordum, Sussex'in kasvetli taşrası kışın yüzüme yaslanan soğuk bir cam parçası gibiydi. Downs minik şatonun üzerine bizi kayıtsız kireç toprağa gömecekmiş gibi yaslanıyordu. Tepelerin

U7f>rindekİ oök^nvj demi*" oihi ori vp karla dolıvrln İki h:tf-

574 | /Philippa Gregory

ta sonra gün ışığında hiç geçmeyen baş ağrıları olmaya başladı, sadece geceleri, ölüm gibi derin bir uykuya daldığım vakit peşimi bırakıyordu.

Amy Dudley buranın düzenli ve iyi ağırlanan misafirle-rindendi. Sör John Phillips'le Lordum arasında Leydi Dud-ley'e gösterilen misafirperverlikle ödedikleri bir borç davası vardı. Leydi Dudley'nin ziyaretinin süresi belli değildi, ne zaman ve nereye gidebileceğini kimse belirtipemişti.

"Kendi evi yok mu?" diye sordum çaresizlikle Bayan Od-dingsell'e.

"Kullanmak istediği bir evi yok," dedi uzatmadan ve dedikodu yapmamak için dudaklarını sıkı sıkı kapattı.

Bunu anlayamıyordum. Lordum kendi devasa arazilerinin ve servetinin çoğunu vatan hainliğiyle tutuklandığında kaybetmişti ama karısının, arazilerinin birazını kızlarının ya da dostlarının kocasına ayıracak bir ailesi ya da dostları yok muydu?

"Lordum Kule'deyken Leydi nerede otuayıyordu?" diye sordum.

"Babasıyla," diye cevapladı Bayan Oddingsell.

"Peki şimdi babası nerede?"

"Öldü, Tanrı ruhunu şad eylesin."

Leydi Dudley yönetecek bir evi, arazisi ya da çiftliği olmayan bomboş bir kadındı. Onu hiçbir zaman elinde bir kitapla görmedim, hiç mektup yazdığına şahit olmadım. Yanında tek bir seyisle sabahları at binmeye gidiyor ve ancak akşam yemeğinde geri geliyordu. Yemekte çok az ve iştahsız yiyordu. Akşamüzerleri Leydi Phillips'le oturuyor, birlikte dikiş dikip dedikodu yapıyorlardı. Phillipsler'in evlerinde çalışan hizmetkârlar, komşular ve arkadaşlarla ilgili hiçbir detay onlar için atlanacak kadar küçük değildi. Bayan Od-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 575

dingsell ve ben onlarla birlikte oturduğumuzda Leydi Phillips durmadan Sophie'nin nasıl rezil olduğunu, Amelia'nın söylediklerini, Peter'in bu konuyla ilgili ne dediğini üç günde üçüncü kez anlattığında sıkıntıdan bayılacak gibi oluyordum.

Bayan Oddingsell beni esnerken yakaladı. "Keyfini kaçırın ne senin?" dedi en ufak bir anlayış belirtisi göstermeden.

"Çok sıkıldım," dedim dobra dobra. "Çiftçi karıları gibi dedikodu yapıyor. Neden sütçü kızların hayatı onu bu kadar ilgilendiriyor ki?"

Bayan Oddingsell bana şaşkın gözlerle baktı ama bir şey söylemedi.

"Sarayda hiç dostu yok mu, Lordumdan hiç haber gelmiyor mu, ille birilerini çekiştirmesi gerekiyorsa?"

Kadın başını iki yana salladı.

Gece erken yatıyorduk ki, benim için hiçbir mahzuru yoktu, Amy Dudley sabahları erkenden kalkıyordu. Sıradan günler, öyle sıradan ki, insanı sıkıntıdan boğacak kadar ama kadın bu günleri soğuk bir kayıtsızlıkla karşılıyordu, sanki hiçbir şey uğruna yok olup giden kendi nadide hayatı değilmiş gibi. Yaşamını bitmeyen bir tablonun içindeki bir kadın gibi yaşıyordu. Günlerini kurulmuş bir oyuncak gibi sürdürüyordu, Greenwich'te hazine sandıklarında gördüklerim gibi. Davulunu çalamayan, ya da eğilip doğrulamadı-ğı için topunu ateşleyemeyen bir asker gibi. Yaptığı her şeyi görünmez tekerleklerin üzerinde ilerleyen bir makine gibi yapıyor, sanki sadece içindeki dişliler harekete geçtiğinde ancak başını çevirip konuşuyordu. Hiçbir canlılığı yoktu, itaatkar bir bekleme halindeydi. Sonra anladım ki bekliyordu Kocasından hir işaret bekliyordu

576 | Philippa Gregory

Fakat ocak şubata döndüğünde Robert'tan hâlâ bir mesaj alamıyorduk. Karısı bana yakında geleceğini, beni işe koyacağını söylemiş olmasına rağmen, Kraliçe belli ki onu tutuk-lamamış olmasına rağmen Robert'tan haber yoktu; Cala-is'nin düşmesinin bedeli her neyse onun kapısına kesilme-mişti.

Amy Dudley onun yokluğuna alışkındı, tabii. Ama kocasının Kule'de olduğu onca yıl tek başına uyurken yatağında neden yalnız yattığını biliyordu. Herkese, babasına, yandaşlarına ve dostlarına göre, Amy kocasına duyduğu aşkın şehidi olmuştu, hepsi Dudley'nin dönüşü ve kızlarının mutluluğu için dua etmişti. Oysa şimdi yavaş yavaş Amy de, diğer herkes de uyanıyordu ki Robert Dudley eve, karısına dönmüyordu çünkü tercih ettiği bu değildi. Her nedense karısının yatağına, yanı başına gelmek için bir acelesi yoktu. Kule'den azat edilmek karısının varlığının minik kefesine geri dönmek demek değildi. Lord Robert için özgürlük demek saray demekti, Kraliçe demekti, savaş alanları demekti, politika ve güç demekti; Leydi Dudley'nin hiç bilmediği çok daha büyük bir dünya demekti. Cahillikten de beter, kadının bu dünyadan ödü patlıyordu. Daha büyük bir dünyaya sadece dehşetle bakıyordu.

Lord Robert'ın doğal bir parçası olan o daha büyük dünya karısı için bitmeyen bir tehlike ve tehdit anlamına geliyordu. Kocasının hırslarını, içten gelen Tanrı vergisi hırslarını birer tehlike olarak görüyor, kocasının fırsat olarak gördüklerini o risk olarak algılıyordu. Amy kelimenin tam anlamıyla Robert için umutsuz bir ești.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 577

Sonunda, şubat ayının ikinci haftasında, kocasına haber gönderdi. Adamlarından biri Kraliçe'nin bebeğini doğurmak için doğum odasını hazırlattığı Richmond'daki saraya gidiyordu. Leydi hazretleri hizmetkâra Lord hazretlerine kendisinin Chichester'da ihtiyacı olduğunu ve onu evde beklediğini söylemesini emretti.

"Neden mektup yazmıyor?" diye sordum Bayan Odding-. sell'e, Leydi, Dudley'nin dünya aleme kocasının eve dönmesini istediğini ilan etmesine şaşarak.

Kadın durakladı. "İstediğini yapabilirim, sanırım," dedi kaba kaba.

Kadının rahatsız tavrından işin aslını kaptım. "Yazı yazamıyor mu?" diye sordum.

Bayan Oddingsell dönüp bana kaşlarını çattı. "Pek iyi değil," diye istemeye istemeye teslim oldu.

"Neden?" diye sordum, bir kitapçının kızı olarak yazı yazmak ve okumak benim için yemek yemek ya da yürümek kadar olağan bir işti.

"Ne zaman öğrenecekti ki?" diye karşı çıktı Bayan Oddingsell. "Onunla evlendiğinde daha gencecik bir kızdı, o Kule'deyken Leydi yeni gelin sayılırdı. Babası bir kadının ismini imzalamaktan öte bir şey bilmesine gerek olmadığını düşünüyordu, kocası da ona öğretmek için vakit ayırmadı. Yazabiliyor ama çok yavaş ve gerektiğinde okuyabiliyor da."

"Okuma yazma öğrenmek için bir erkeğin yardımına ihtiyaç yok ki," dedim. "Bu bir kadının kendi kendine edinebileceği bir yetenek. Ben öğretebilirim, tabi isterse."

Bayan Oddingsell başını çevirdi. "Bunu senden öğrenecek kadar kendini küçük düşürmeyecektir," dedi kaba kaba. "Sadece kocasından öğrenecektir. Ve kocası kendini böyle bir zahmete sokmuyor."

578 | Philippa Gregory

Elçi hiç beklemeden eve geri döndü ve Amy'ye Lord hazretlerinin ancak kısa bir ziyaret için geleceğini ama bu süre içinde Lord Robert'ın tarafında işlerin iyi gittiğini bilmesini istediğini söyledi.

"Sana bir cevap alana kadar bekle demiştim," dedi Leydi sinir içinde.

"Leydim, sizi yakında göreceğini söyledi. Ayrıca Prenses..."

Amy'nin başı hemen havaya kalktı. "Prenses mi? Hangi Prenses? Elizabeth mi?"

"Evet, Prenses Elizabeth Kraliçe'nin bebeğinin doğmasını beklerlerken Lord Robert'ın hiçbir yere gidemeyeceğine yeminler etti. Yine yıllar sürecektir bir hamileliğe bu kez dayanamayacaklarını söyledi. Lord olmadan buna katlanamaz-mış. Ve Lordum dedi ki, gelecekmiş, böyle bir leydiye rağmen çünkü sizi İngiltere'ye geldiğinden beri görmemiş ve siz ondan gelmesini istemişsiniz."

Bu lafla birlikte hafifçe kızardı, kibri anında alevleniver-di. "Evet, başka?"

Elçi beceriksiz beceriksiz ona baktı. "Sadece Lordumla Prenses arasında bir şakalaşma oldu," dedi.

"Ne şakalaşması?"

"Prenses onun sarayı taşradan daha çok sevmesiyle ilgili bir espri yaptı," dedi kekeleyerek. "Sarayın cazibeleriyle ilgili bir espri. Lordumun kendini karısıyla birlikte tarlalara gömmeyeceğini söyledi."

Amy'nin yüzündeki gülümseme neredeyse tamamıyla kayboldu. "Peki ya Lord ne dedi?"

"O da espri yaptı," dedi. "Hatırlayamıyorum, Leydim. Lord hazretleri zeki bir adam, o ve Prenses..." Kadının su-ratındaki ifadeyi görünce durdu.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 579

"O ve Prenses, ne?" diye saldırdı Leydi hemen.

Elçi ayaklarını oynattı, şapkasını elinde döndürmeye başladı. "Prenses esprili bir kadın," dedi ahmak ahmak. "Kelimeler aralarında öyle hızla gidip geliyordu ki ne dediklerini çıkartamadım. Taşrayla ilgili bir şeyler, bir vaatle ilgili bir şeyler. Arada bir başka bir dilde konuştular, aralarında bir sır gibi... Belli ki Prenses Lordumu beğeniyor. Lordum çok cesur yürekli bir adam."

Amy Dudley sandalyesinden fırlayıp pencerenin önüne yürüdü. "Ve çok sadakatsiz bir adam," dedi çok alçak sesle. Ardından elçiye döndü. "Tamam, gidebilirsin. Gelecek sefere sana beklemeni emrettiğimde seni burada onsuz görmek istemiyorum."

Adam bana çok açıkça bir hizmetkârın efendisine İngiltere Prenses'iyle flörtleşmesinin tam ortasında eve. dönmesini emredemeyeceğini söyleyen bir bakış attı. O odadan çıkana dek bekledim, ardından izin isteyip adamın peşinden koridorda koşturdum, bu arada da Danny kalçamda zıplayıp omzuma asılıyor, minik bacakları belime dolanmış duruyordu.

"Dur! Dur!" diye bağırdım. "Bana sarayı anlat. Bütün doktorlar Kraliçe için oraya toplanmış mı? Ebeler? Her şey hazır mı?"

"Evet," dedi. "Bebeğin gelecek ay doğması bekleniyor, martta, Tanrı'nın izniyle."

"Peki iyiymiş kendisi?"

Adam başını salladı. "Dediklerine göre'Calais düştüğü ve kocası yanında olmadığı için kalbi bile ağrıyormuş," dedi. "Kraliyet oğlunun doğumunda İngiltere'de olacağını söylememiş, yani Kraliçe doğumun bütün zorluklarını kendi başına çekecek. Ve pek iyi hizmet edilmiyor. Bütün serveti or-

580 | Philippa Gregory

duşuna saçılmış, hizmetkârlarının paraları ödenmemiş, pazardan yiyecek bile alamıyormuş. Hayaletler sarayı gibi, hele şimdi kendisi doğum odasına girince ortada saraylıları denetleyecek kimse kalmamış."

Kraliçeye iyi hizmet edilmediğini öğrenince burada Leydi Amy Dudley'le boşa kürek çekmekten öte bir şey yapmadığım için içimde feci bir sızı duydum. "Yanında kim var?"

"Sadece birkaç nedime. Kimse artık sarayda olmak istemiyor. "

"Ya Prenses Elizabeth?"

"Çok sık atına biniyordu," dedi elçi. "Lorduma pek bir abayı yakmış."

"Kim diyor?"

"Kimse. Bu herkesin bildiği bir şey. Prenses zaten gizlemeye uğraşmıyor bile. Gösteriyor."

"Ne yaparak gösteriyor?"

"Her sabah onunla at biniyor, hemen sağında yemek yiyor, onunla dans ediyor, gözlerini onun yüzüne diyor, Lordumun dirseğinin dibinde onun mektuplarını okuyor, aralarında gizli bir espri varmış gibi ona gülümsüyor, koridorda onunla yürüyüp fısır fısır konuşuyor, ondan uzaklaşıyor ama omzundan öyle bir arkasına bakıyor ki kim olsa peşinden koşturup yakalamak ister. Biliyorsundur."

Başım la onayladım. Elizabeth'in başkasının kocasını tavlayıp kendine kul köle ettiğine şahit olmuştum. "Çok iyi biliyorum. Peki ya Lordum?"

"O da sırlıslıkla."

"Sence buraya gelecek mi gerçekten?"

Elçi kıkırdadı. "Prenses onu bırakana dek sanmam. Her dakika onun emrinde. Bence kendini ondan koparamıyor."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 581

"Lordum acemi bir oğlan değil ki," dedim ani bir sinirle. "Kendi kararlarını kendi verebilir diye umut ediyorum."

"Prenses de acemi bir kız değil," dedi. "İngiltere'nin bir sonraki kraliçesinden bahsediyoruz ve gözlerini Lordumdan ayıramadığından. Sen bundan ne çıkarırsın?"

Evde yapacak iş olmayınca kendimi bütün zamanımı çocuğa, Daniel'a adarken buldum ve bütün aklım oğlanın babasındaydı. Daniel'a yazmaya ve mektubu babamın Londra'daki eski dükkânına göndermeye karar verdim. Eğer Daniel beni aramaya gelirse ilk gideceği yer orası olurdu. Bir kopyasını da Lorduma iletcek ve Calais'ye göndermesini rica edecektim. Mutlaka şehre giden gizli elçiler yok muydu?

Sevgili kocacığım,

Bunca yaşadıklarımızdan sonra bir kez daha ayrılmak forunda kalmış olmamız, benim bir kez daha İngiltere'de, senin de Calais'de olman tuhaf ama bu kez sanırım bana kıyasla seni daha büyük tehlikeler bekliyor. Her gece sağ salım ve iyi olman için dua ediyorum.

Şansım yaver gitti ve Lord Robert'a ait bir İngiliz gemisinde bana yer ayrıldı, savaş telaşı içinde fırsatı değerlendirmenin yapılacak en iyi şey olacağına karar verdim. Keşke sana gelebilseydim ama Daniel, ne yapacağımı bilemiyordum. Ayrıca yanımda düşünmem gereken başka bir canlı daha vardı. Oğlunun annesi gözlerimin önünde bir Fransız atlısı tarafından öldürüldü, son yaptığı şey oğlanı benim kucağıma tutuşturmak oldu. Şimdi oğlan benimle ve ona kendi oğlummuş gibi bakıyorum. Gerçi henüz konuş-

582 | Philippa Gregory

muyor ama güvende ve sağlığı iyi. Bana cevap yazarsan ne yapmam gerektiğini de söyleyebilir misin? Eskiden konuşur muydu? Ve hangi dili konuşuyordu?

İştahı yerinde ve büyüyor, daha sağlam adımlarla yürümeyi öğreniyor. Ben kendime bir yer ayarlayana kadar Sus-sex'te, Chicester'da Lord Dudley 'nin karısıyla kalıyoruz. Saraya ya da Prenses Elizabeth 'in yanına gitmeyi planlıyorum, eğer beni geri almak isterse.

Sana sence ne yapmak en doğrusu olur diye sormak isterim. Keşke benimle burada olsaydın, ya da ben orada seninle olsaydım. Emniyette olman için dua ediyorum, Daniel ve sana şimdi söylüyorum, daha önce söylemem gerektiği gibi, evini terk ettiğimde bile seni hâlâ seviyordum. Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Keşke o zaman ayrılmaysaydık, keşke şimdi de ayrı olmasak. Tanrı bana bir gün seninle yeniden birlikte olma şansı verirse Daniel, bir kez daha karın olmak isterim.

Karın, (kendim için bu kelimeyi kullanmama izin verersen,)

Hannah Carpenter

Mektubun üzerine bir not ilâştirerek Lorduma gönderdim.

Lordum,

Eşiniz bana karşı çok kibardı ama onun buradaki misafirperverliğine ihanet edeceğim. Lütfen saraya gelmeme ya da Prenses Elizabeth'in beni yeniden hizmetine alıp almayacağını sormama izin verin.

Hannah Green

KRALİÇENİN SOYTARISI | 583

Daniel'den hiçbir haber almadım, zaten pek bir umudum da yoktu, gerçi bunun mesafeden kaynaklanan bir sessizlik mi, yoksa ölüm sessizliği mi olduğunu bilemiyordum. Bu sessizlikte dul bir kadın mıyım, hatalı bir eş mi, yoksa onun için kayıp bir kadın mı bilmiyordum. Bu arada Lordumdan da cevap bekliyordum ama ondan da hiçbir haber gelmedi.

Lord Robert'tan haber beklerken karısının da onu beklediğini idrak ettim. Evin yoluna bir atlı girdiğinde ikimiz de hevesle başımızı kaldırıyorduk. Erken kararan kış akşamları şatonun etrafını sardığında ve ondan tek bir kelime duymadan bir gün daha bittiğinde ikimiz de pencereden dışarı bakıyorduk. Her geçen yeni günle birlikte Leydi'nin kocasına dair umutlarının giderek söndüğünü gördüm. Amy Dud-ley'ye ağır ancak emin adımlarla kocasının ona karşı hissettiği sevgi her neydiyse, Lordum genç. bir erkek ve o genç bir kadıncık, bu sevginin Lordumun babasının izinden gittiği ve hırslarıyla geçen yıllarda yıprandığı, ardından Ku-le'de', önce hayatta kalmayı düşünerek geçirdiği yıllar sırasında da tamamen yok olup gittiği zorla kabul ettiriliyordu. Kule'de kaldığı yıllar boyunca, aklını yitirmemeye, hapiste yalnızlıktan ve ölüm cezası korkusuyla delirmemeye uğraştığı süre zarfında karısı aklına gelen son olmuştu.

Ben de onu bekliyordum ama öfkeli ve âşık bir kadın olarak değil. Beni bu uykumu getiren ev bozmasından kurtaracak bir adam olarak. Kendi dükkânımı işletmeye alışmışım, kendi paramı harcamaya, kendi paramı kazanmaya. Başka birinin isteksiz bağışlarıyla yaşamak canımı sıkıyordu. Ve ben dünyaya açık yaşamaya alışkındım; İngiliz Cala-is'sinin minicik yaşamı bile taşranın havası ve mevsimleri dışında hiçbir şeyi değişmeyen rutininden daha iyiydi ve Tanrı biliyordu ki mevsimler bile koca bir sene, koca bir on

584 | Philippa Gregory

yıl kadar ağır ilerliyordu. Ve ben Kraliçe'den haber almak istiyordum, doğum odasından, uzun bir süredir beklenen bebeğinden. Şimdi bir oğlu olursa İngiltere halkı Calais'yi kaybettiği için, bu sene İngiltere'ye azap çektiren berbat kış için, hatta soğuk ve yağışlı kış mevsiminde hortlayan salgınlar için bile onu affedecekti.

Sonunda saraydan bir not geldi.

Haftaya yanınızdayım. R.D.

Amy Dudley notu sakinlikle, büyük bir vakarla karşıladı. Hizmetkârlardan onun gelişine hazırlanmak için evi alt üst etmelerini istemedi, beyleri ve komşuları ziyafete davet etmedi. Gümüş tabaklarla ibrik altlarının iyice cilalanmasını ve yatağına en güzel takımların serilmesini istedi ama Lordun gelişi için bundan öte bir özel bir hazırlık yaptırmadı. Sadece eşikte efendisini bekleyen bir köpek gibi kocasını beklediğini görebiliyordum; benden başka kimse bedeninden bütün gün atamadığı o gerginliği görmedi, gün doğumundan, Lordun erkenden gelme olasılığına karşın, gece olana dek, geç gelme olasılığına karşın. Karanlık basar basmaz yatağa girmeye başladı, günlerce beklemek çok yoru-cuymuş da Lordun gelme olasılığının düşük olduğu vakitlerde uyumak istermiş gibi.

Sonunda, cuma günü, yiyecek olarak önüne koyabileceğimiz hendekten tutulan sazan dışında hiçbir şey yokken, yolun başında, sancağı eşkin giden bir dizi atlının önünde, uygun adım ilerleyen, ikişer ikişer dizilmiş, her biri üniformasında yakışıklı ve filinta gibi atlılarla maiyetini gördük ve Lord Robert genç bir kral gibi önlerindeydi, onun arkasında da, gözüme gelen alçak kış güneşinde gözlerimi kıstım, John Dee yer alıyordu, Piskopos Bonner'ın saygın Katolik katibi.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 585

Lord Robert'in karşılanışını görmek için Danny'yle oynadığım üst kattaki koridorun penceresine yükseldim. Ön kapı ardında dek açıldı ve Amy Dudley elleri önünde kavuşturulmuş, duygularına hâkim bir eş tablosu olarak basamakların tepesinde göründü ama ben içinden ona koşmak için can attığını biliyordum. Ev halkının geri kalanının saygın ziyaretçi salona girdiğinde cilalı zeminde yerini alabilmek için kendini basamaklardan aşağı attığını duyabiliyordum.

Lord Robert atını durdurdu, semerinden atladı, yuları onu bekleyen seyise attı, John Dee'ye omzunun üzerinden bir şeyler söyledi, eğilip selam verdikten sonra, evlilik hayatının çoğunu değil de sadece birkaç geceyi evden uzakta geçirmiş gibi karısının elini öptü.

Amy reverans yaptı, ardından John Dee'ye kibar olmaya hiç özen göstermeden piskoposun papazına sadece hafif bir baş selamı verdi. İçimden güldüm, Robert'ın dostunun aşağılandığını görmekten hoşlandığını sanmıyordum, kadın John Dee'yi hor görmekle salaklık etmişti.

Parlak gülümsemesiyle ama bir şey söylemeden hevesle kucağıma gelen Danny'yi kaptım ve büyük basamaklardan aşağı, salona indim. Ev halkı toplanmış, Sör John Phillips ve Leydisi önde olmak üzere teftiş vaktinde bir ordu gibi sıraya dizilmişti. Lordum geniş omuzlan kapının çerçevesine sürtünerek o güvenli gülümsemesiyle göz kamaştıran havasıyla kapıda belirdi.

Her zamanki gibi o pırıltısı yine gözlerimi kamaştırdı. Senelerce hapis yatmak onda dudaklarının etrafındaki birkaç derin kırışık ve gözlerinin gerisindeki sertlik dışında hiçbir iz bırakmamıştı. Yenilmiş ama yenilgisini kabullenerek yaşamayı öğrenmiş bir adama benziyordu.

Bu gölge dışında ^eş ser.0 *rıre Fle^ Sokak'ta yanında bir melek yürüd-

586 | Philippa Gregory

günü gördüğüm o genç adamdan hiç farkı yoktu. Saçları hâlâ simsiyah, gür ve kıvrır kıvrırdı, hâlâ çok çekici ve ıslıl ısıldı, dudakları gülümsemeye hazır, her şeyiyle tam bir prens gibiydi.

"Sizinle olmak çok güzel," dedi herkese. "Ayrıca ben uzaktayken bana ve benim olanlara karşı mükemmel hizmetiniz için size teşekkür ederim." Durdu. "Kraliçeden haber almak için can atıyor olmalısınız," dedi. Göz ucuyla basamakların tepesine baktı ve beni bir kadın gibi üzerimde elbiseyle gördü, ilk kez. Bayan Oddingsell'le birlikte diktiğim düşük kesimli elbiseye, başlığımın altında toplanmış siyah parlak saçlarıma, kalçamdaki esmer oğlana şaşkın şaşkın baktı. Komik bir biçimde baktı, başını çevirdi, sonra yine döndü ve elbiseme rağmen beni tanıdı, ardından karışan kafasını sağa sola salladı ama konuşmasına devam etti.

"Kraliçe doğum odasında ve bir oğlan doğurmayı bekliyor. Bebek doğduğunda Kral saraya geri dönecek; bu arada İspanyol Hollanda'sının sınırlarını korumakla meşgul ve Calais'yi geri almaya yeminli. Prenses Elizabeth ablasını ziyaret etti ve Kraliçe'ye iyi dileklerini ilettiler. Prenses'in de sağlığı iyi, morali iyi, muazzam bir afet, Tanrı kutsasın. Kraliçe'ye herhangi bir İspanyol Prensiyle ya da Kral'in seçtiği biriyle evlenmeyeceğini söyledi. İngiltere'nin gelini olarak kalacak."

Verdiği haberlerin Kraliçe'yle pek ilgisi olmadığını düşündüm ama hizmetkârlar bunları duyduğu için sevinçliydi ve Prenses'in adı geçtiğinde ilgiyle bir şeyler mırıldandılar. Burada, ülkenin diğer her yerinde olduğu gibi Kraliçe'ye olan kırgınlık epey fazlaydı. Calais'yi kaybetmenin suçu ona yüklenmişti çünkü ailesinin geleneklerine ve meclisinin öğütlerine karşı çıkararak bizi Fransızlarla savaşa sürüklemiş-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 587

ti. Ülkedeki açlık ve kötü hava için onu suçluyorlardı, daha önce bir bebek doğuramadığı için yine onu suçluyorlardı, kafirlerin ölümü için yine onu.

Sağlıklı bir oğlan Kraliçe'yi onların gözünde tekrar yükseltebilecek tek şeydi, hatta bazıları bunu bile istemiyordu. Bazıları, belki artık çoğu onun çocuksuz ölmesini ve tacın dosdoğru Elizabeth'e, diğer bir kadına geçmesini istiyordu, Kraliçelerden hoşlanmamalarına rağmen bu iyi bir Protestan Prensesti ve şimdiden bir İspanyol Prensiyle evlenmeyi reddetmiş, şimdiden evlenme niyetinde olmadığına ant içmişti.

Haberlerin ardından hafif bir mırıldanma oldu, ardından dağılmaya başladılar. Robert, John Phillips'in elini sıktı, Leydi Phillips'i yanağından öptü, sonra bana döndü.

"Hannah? Bu gerçekten sen misin?"

Ağır adımlarla basamaklardan indim, karısının onun hemen arkasında olduğunu, hâlâ kapının aralığında durduğunu bilerek.

, "Lordum," dedim. En alt basamağa ulaştım ve reverans yaptım.

"Seni neredeyse tanımayacaktım," dedi gözlerine inana-mayarak. "Kızdan da öte bir şey olmuşsun, sen, Hannah. Büyümüş, kadın olmuşsun ve sonunda pantolonunu çıkarmışsın! Nasıl yürüneceğini yeniden öğrenmek zorunda kaldın, değil mi? Bana ayakkabılarını göster! Haydi! Yüksek topuklu mu? Ve kucağında bir bebek var? Ben buna değişim derim işte!"

Gülümsedim ama Amy'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. "Oğlum," dedim. "Bizi Calais'den kurtardığınız için size teşekkür ederim."

Yüzü bir an gölgelendi. "Keşke hepsini kurtarabilseydim."

588 » Philippa Gregory

"Şehirden hiç haber var mı?" diye sordum. "Kocam ve ailesi hâlâ orada olabilirler. Mektubumu iletebildiniz mi?"

Başını salladı. "Mektubunu uşağıma verdim, Fransız sularında iyice açılan balıkçılara versin diye ve balıkçıya mektubu bulabilirse geçen Fransız gemilerinden birine iletmesini söylemesini söyledim ama senin için bundan daha fazlasını yapamadım. Tutsak alınan adamların akıbetini hâlâ öğrenemedik. Daha barış görüşmelerine bile başlamış değiliz. Kral Phillip elinden geldiğince Fransa'yla barış yapmamızı engelleyecek ve Kraliçe tartışacak durumda değil. Mahkûmların bazıları değiş tokuş edilecek, adamlar evlerine gönderilecek ama ne zaman olduğunu Tanrı bilir." Geçilmez kalenin düşüşüyle ilgili hatıraları kafasından atmak ister gibi başını salladı. "Biliyorsun, seni daha önce hiç elbiseyle görmemiştim. Çok değişmişsin!"

Gülmeye çalıştım ama Amy'nin kocasını almaya geldiğini görüyordum.

"Yıkanmak ve binici giysilerini değiştirmek istersin herhalde," dedi sertçe.

Robert başıyla onu selamladı.

"Odanda sıcak su var," dedi karısı.

"O zaman yukarı çıkayım." Omzunun üzerinde etrafına bakındı. Biri de John Dçe'ye nerede kalacağını gösterdi. Ben büzüştüm, ama Lordum fark etmedi. Bağırды: "Gel, John, bak burada kim var!"

John Dee öne çıktı, onun Lord Robert'tan daha fazla değişmiş olduğunu gördüm. Saçları şakaklardan ağarmaya başlamıştı, gözleri yorgunluktan donuklaşmıştı. Yine de kendine olan güveni ve iç huzuru her zamanki kadar yerindeydi.

"Bu hanım kim?" diye sordu.

KRALİÇENİN SOYTARISI » 589

"Ben Hannah Carpenter, Bay Dee," dedim ölçülü bir dille. Son görüşmemizi ben hayatım için sorgulanırken İngiltere'nin en berbat yerinde yaptığımızı ve onun benim yargıcım olduğunu kabullenip kabullenmeyeceğini bilmiyordum. "Eskiden Hannah Green'dim. Kraliçe'nin soytarısı."

Hızla bana tekrar baktı, ardından gözlerinden dudaklarına yavaş tatlı bir gülümseme yayıldı.

"Alı, Hannah, elbisenle seni tanımazdım."

"O artık Dr. Dee," dedi Lordum çok olağanmış gibi. "Piskopos Bonner'ın papazı."

"Ah," dedim temkinle.

"Bu senin oğlun mu?" diye sordu John Dee.

"Evet. Daniel Carpenter," dedim gururla, John Dee uzandı ve minik oğlumun parmaklarına dokundu. Komik bir biçimde Danny başını çevirip yüzünü omzuma gömdü.

"Kaç yaşında?" , "İkiye girecek."

"Babası?"

Kaşlarımı çattım. "Kocamla Calais'de ayrıldım, sağ mı, değil mi, bilmiyorum."

"Onunla ilgili hiçbir şey... göremiyor musun?" diye sordu John Dee alçak sesle.

Başımı iki yana salladım.

"Dr. Dee, Hannah size odanızı gösterecek," diye araya girdi Amy'nin sesi aniden, benden hizmetkârmışım gibi bahsederek.

Önden basamakları çıkıp peşimde John Dee'yle birlikte birinci kattaki küçük yatak odalarından birine gittim. Lord Robert basamakları ikişer ikişer çıkarak peşimizden geldi, kendi odasına girdiğinde kapının arkasından çarpılarak kapandığını duyduk.

590 | Philippa Gregory

John Dee'ye nerede uyuyacağını, eşyalarını koyabileceği dolabı göstermiş yıkanması için sıcak su dolduruyordum ki odanın kapısı açıldı ve Lord Robert içeri girdi.

"Hannah, gitme," dedi. "Haber bir de senden dinleyelim."

"Yok ki," dedim sakın sakın. "Bildiğiniz gibi buradaydım, bunca vakittir, eşinizle, hiçbir şey yapmadan."

Kısa bir kahkaha attı. "Sıkıldın mı, Bayan Oğlan? Evlilik hayatından daha kötü olamaz ama?"

Gülümsedim. Lord Robert'a bir sene evli kaldıktan sonra kocamdan ayrıldığımı söylemeyecektim.

"Yeteneğin duruyor mu peki?" diye sordu John Dee alçak sesle. "Ben hep meleklerin sadece bakirelere geldiğini düşünürdüm."

Bir an durdum, onu son gördüğümde Piskopos Bonner'a danışmanlık yaptığını unutamıyordum. Paramparça parmaklarını kucağında kavuşturan kadını hatırladım. Odadaki idrar kokusunu, pantolonumdaki o ıslak sıcaklığı, utancımı. "Bilmiyorum, efendim," dedim, incecik bir sesle.

Robert Dudley sesimdeki gerginliği fark etti, gözleri hemen benden arkadaşına döndü. "Neler oluyor?" diye sordu sert sert. "Bu ne şimdi?"

Dr. Dee ve beri" beceriksizce suçlu suçlu birbirimize baktık; gizli işkencecinin gizli kurbanına baktığı gibi, bir dehşet anı paylaşılmış gibi. Dee hiçbir şey söylemedi. "Yok bir şey," dedim.

"Tuhaf bir 'yok bir şey' hali bu," dedi Lord Robert, sesi daha da sertleşerek. "Sen anlat, John."

"Bonner'ın önüne çıkartılmıştı," dedi John Dee uzatmadan. "Kafirlik suçuyla. Ben oradaydım. Dava reddedildi. Serbest bırakıldı."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 591

"Tanrım, altına kaçırarak kadar korkmuş olmalısın, Hannah!" diye haykırdı Robert.

Vuracağı noktayı öyle güzel bulmuştu ki yanaklarım yanmaya başladı ve Daniel'in oğluna sıkı sıkı sarıldım.

John Dee kısacık ve af dileyen bir bakış fırlattı. "Hepimiz çok korktuk," dedi. "Ama bu dünyada hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz, Robert. Elimizden gelenin en iyisini. Bazen maskeler takıyoruz, bazen kendimiz olabiliyoruz, bazen maskeler gerçek yüzlerden daha gerçek oluyor. Hannah kimseye ihanet etmedi ve belli ki masumdu. Serbest bırakıldı. Hepsi bu."

Lord Robert uzandı ve Piskopos Bonner'ın en Ortodoks, en sert papazının elini tuttu. "Hepsi bu gerçekten. Onun askıya alınmasını istemezdim, çok şey biliyor. Orada olmana çok sevindim."

John Dee bu sözlerin karşılığında sırtımadı. "Hiçbirimiz kendi isteğimizle orada değildik," dedi.

"Bu kızdan çok daha masum insanlar vardı, kazığa bağlanıp yandılar."

Gerçek yurtseverlik hangisinde merak ederek gözlerim bir adamdan diğerine gitti, geldi. En azından artık hiçbir şey sormayacak, hiçbir cevaba da güvenmeyecek kadar akıllan-mıştım.

Lord Robert bana döndü. "Pekâlâ, yeteneğin hâlâ yerinde mi, bekâretini kaybetmiş olmana rağmen?"

"O kadar nadir geliyor ki bilmek zor. Ama Calais'de gerçek bir sahne gördüm, evliliğimden sonra; atılların sokaklarda olacağını önceden biliyordum."

"Fransızlar'ın Calais'ye girdiğini mi gördün?" diye sordu Lord Robert inanamayarak. "Yüce Tanrım, neden beni uyarladın?"

592 | Philippa Gregory

"Ne olduğunu anlamış olsam uyarırdım," diye karşılık verdim. "Benden hiç şüpheniz olmasın. Ne gördüğümü anlayabilmiş olsam hemen gelir söyledim. Asıl gördüğüm onlardan kaçarken

bıçaklanan ve bir yandan..." Durdum. Bu güvenilir adamlara bile kadının oğlunu almam için bana seslendiğini söylemeyecektim. Danny artık benimdi. "Tanrı biliyor ki o kadını uyarmak isterdim... Her şeye rağmen... kimsenin başına öyle bir ölüm gelsin istemem."

Robert başını iki yana sallayıp pencereden dışarı döndü. "Keşke biri beni uyarabilseydi," dedi üzgün üzgün.

"Benim için yeniden görmeyi dener misin?" diye sordu John Dee. "Böylece yeteneğinin hâlâ yerinde olup olmadığını görürüz?"

İnanamayan gözlerle ona baktım. "Meleklerin öğütlerini mi istiyorsunuz?" diye sordum Engizisyon'un papazına. "Siz?

Hem de _siz?"

John Dee sesimin sertliğinden hiç rahatsız olmuş gibi görünmedi. "Ben inançlarımı değiştirmem. Ve şimdi, bu sorunlu günlerde, her zamankinden daha çok öğüde gereksinimimiz var. Ama bunu gizlice yapmalıyız. Bilginin peşinde olanlar her zaman tehlikededir. Kraliçe'nin sağlıklı bir bebek doğuracağını bilirsek geleceğe dair planlarımızı daha doğru yapabiliriz. Eğer Tanrı ona bir oğlan bahşedecekse, Prenses Elizabeth'in planlarını değiştirmesi gerekir."

"Benim de kendi planlarımı," dedi Lord Robert çarpık çarpık.

"Her neyse, yapabilir miyim, bilmiyorum," dedim. "Cala-is'de bulunduğum onca zamanda geleceği sadece bir kez gördüm."

"Bu gece deneyelim mi?" diye sordu Lord Robert. "Deneyip kolayca görüp göremediğine bakar mısın? Eski günlerin hatırına?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 593

Bakışlarım ondan Dee'ye kaydı. "Hayır," dedim uzatmadan.

John Dee gözlerimin içine baktı, koyu renk gözlerini dürüst bakışlarla gözlerime dikti. "Hannah, yaptıklarımın kötü ve işkence dolu olmadığını iddia etmiyorum," dedi kısaca. "Ama herkesten evvel senin o gün orada, St. Paul'de, sorgulanırken yanında olduğuma memnun olman gerekir."

"Masumiyetimin göz ardı edilmediğine memnunum," dedim tavrımı bozmadan. "Ve bir daha oraya gitmek istemiyorum."

"Gitmeyeceksin," dedi kısaca. "Sözüm söz."

"Şimdi bizim için geleceğe bakar mısın?" diye bastırdı Lordum.

Durakladım. "Eğer benim için de bana bir soru sorarsanız," diye pazarlığa giriştim.

"Nedir?" diye sordu John Dee.

"Kocamın sağ olup olmadığını," dedim. "Tek bilmek istediğim bu. Geleceği bile sormak istemiyorum, onu tekrar görüp görmeyeceğimi bile. Hayatta olup olmadığını bilmek bana yeter."

"Onu bu kadar çok mu seviyorsun?" diye sordu Lord Robert şüpheyle. "Genç erkeğini?"

"Evet," dedim uzatmadan. "Onun güvende olduğunu bilmeden içim rahat etmeyecek."

"Meleklerle soracağım ve sen benim için geleceğe bakacaksın," diye söz verdi John Dee. "Bu geceye ne diyorsun?"

"Saat sekizde?" diye sordu Lord Robert. "Burada?"

John Dee etrafına bakındı. "Adamlardan kitaplarımı ve masamı getirmelerini isteyeceğim."

Lord Robert odanın küçüklüğünü fark etti ve sinirli sinirli ofladı. "Hep böyle vaoivor," dedi hisımla "Dostlarıma as-

594 | Philippa Gregory

la en iyi odalar verilmiyor. Onları çılgın gibi kıskanıyor, söyleyeyim de..."

"Yeterince yer var," dedi Dee durumu idare etmek ister gibi. "Seni kendine saklamak isterken yanında koca bir maiyetle gelmeden tabii ki hoşlanmayacaktır. Şimdi yanına gitmen gerekmez miydi?"

Lord Robert isteksiz isteksiz kapıya döndü. "Benimle gel," dedi. "İkiniz de gelin, yolun tozunu yutmak için birer kupa bira içelim."

Ben geride kaldım. "Gelemem," dedim kapıyı bana açtığında.

"Ne?"

"Beni yanına almıyor," dedim beceriksizce. "Onunla birlikte oturmama izin yok."

Robert'ın siyah gözleri iyice kısıldı. "Ona senin nerede yaşayacağına karar verene kadar seni yanında misafir etmesini söylemiştim," dedi. "Nerede yemek yiyorsun?"

"Hizmetçilerin masasında. Karınızın yanında oturmuyorum."

Hemen basamaklara atıldı, ardından durdu, geri geldi. "Gel," dedi, elini bana uzatarak. "Burada reis benim, isteklerimin yapılması için tartışmama gerek yok. Sen gel, artık benimle yemek yiyeceksin. Karım kocasının sadık hizmetkârlarını ödüllendirmeyen aptal bir kadın. Ve güzel bir yüzün uzakta durmasının en güvenli yol olduğunu düşünecek kadar kıskanç." Uzattığı ele uzanmadım. Pencere kenarındaki yerimden kımıldamayarak istifimi bozmadan gülümsedim. "Lordum," dedim. "Sanırım birkaç gün içinde saraya geri dönüyorsunuz?"

"Evet," dedi. "Ne oldu?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 595

"Beni de yanınızda götürür müsünüz?"

Şaşkın şaşkın bana baktı. "Bilmiyorum. Hiç düşünmedim."

Gülümsemem kıkırdamaya dönüştü. "Ben de böyle düşünmüştüm," dedim. "Yani birkaç hafta daha burada eşinizle kalma iznim var?"

"Evet. Öyleyse bile ne olmuş?"

"O zaman böyle meyve bahçelerini kırıp geçen bahar rüzgârları gibi esecekseniz karınızın bana karşı duyduğu hoşnutsuzluğu öfkeye çevirmek istemem."

Güldü. "Aranızda bir tartışma falan oldu mu, küçük meyve bahçem?"

"Sessiz bir husumet sadece," dedim dürüst dürüst. "Sizin getireceğiniz apaçık savaştansa böyle sürmesini tercih ederim. Şimdi gidip yanına oturun, akşam sizinle burada buluşuruz."

Robert yanağıma okşadı. "Tanrı seni ve tedbirlerini kut-sasın, Hannah. Sanırım seni hiçbir zaman Kral'a vermemeliydim. Seni yanımda danışmanım olarak tutsaydım şimdiye daha iyi bir adam olurdu."

Islık çala çala basamaklardan aşağı indi, şatonun kapılarından rüzgârın ona kendi ıslığıyla karşılık verdiğini duyduğumda tüylerim ürperdi.

Yemekte Amy'yi izledim. Uzun uzadıya devam eden yemek boyunca gözlerini kocasından hiç ayırmadı. Kocasının ilgi odağı olmak için içi gidiyordu ama bunu başaracak yeteneklerden tamamıyla yoksundu. Saraydaki dedikoduların hiçbirini bilmiyordu, kocasının saydığı isimlerin neredeyse

596 | Philippa Gregory

yansını hiç duymamıştı. Ben, tuzluğun gerisine oturup tanıdığım bir kadınla ilgili anlatılan bir hikâyenin ardından gülmemek, ya da araya girip Robert'a tanıdığım genç saraylıların ne durumda olduğunu sormamak için kendimi tutup bakışlarımı tabağımdan hiç ayırmadım.

Leydi Amy'de kendi hiçbir şey bilmesi bile kocasını konuşmaya davet edecek zekâ da yoktu. Adam ne zaman bir kadının ismini ansa dudaklarını büzüyor, alaylı bir tavırla Kraliçe'den bahsettiğinde onaylamayan bakışlarla başını öne eğiyordu. John Dee'ye düpedüz kaba davranıyor, belli ki onu başarısız Protestan ayaklanmasının ardından dine dönen döneklere biri olarak görüyordu. Ve Prenses Eli-zabeth'le ilgili haberleri duymaya hiç hevesli değildi.

İçimden Lordum onunla ilk tanıştığında Amy henüz saraydan bihaber genç bir kızken ve Robert'ın babasının sinsi iktidar planlarını bilmiyorken, karısının o bozulmamış tazeliğini beğenmiş olmalı, diye geçirdim. Amy kocaman mavi gözlü, iri göğüsleri elbisesinin yakasını zorlayan, Norfolk-lu bir toprak sahibinin basit kıziyken saraydaki hanımların sahip olmadığı her şeye sahipmiş gibi görünmüş olmalıydı: Dürüstlük, saflık ve gerçeklik. Oysaki şimdi bütün bu erdemler Robert için birer dezavantajdı. Onun, değişimin ne yönde olduğunu izleyebilecek, rüzgârın durumuna göre konuşmasını ve tarzını ayarlayabilecek, onu gözetip ikaz edebilecek bir eşe ihtiyacı vardı. Kıvrak zekâlı, herkesle iyi anlaşmayı becerebilen, saraya götürebileceği, böylece hanımların arasında bir muhbiri ve müttefiki olduğundan emin olabileceği bir eşe.

Bunların yerine kendi kibri yüzünden ülkenin en güçlü papazlarından birinin yardımcısını aşağılamaya hazır, sarayda, onunkinden çok daha geniş bir dünyada olup bitenlere

KRALİÇENİN SOYTARISI | 597

en ufak bir ilgi duymayan ve kocasının ilgisine de öfkelenen bir kadına mahkûmdu.

"Kocasıyla birlikte olmak için daha çok çaba göstermedikçe asla bir Dudley'miz daha olmayacak," diye fısıldadı yüksek rütbeli hizmetkârlardan biri, sözlerini saklamaya gerek duymadan.

"Onu tutan ne ki?" diye sordum. "Kocasının tepesinden inmeyecek diye düşünüyordum."

"Babasının maiyetinde saraya gittiği için onu bir türlü affedemiyor. Mahpusluk aklını başına getirir sanıyordu. Erişebileceğinden daha öteye uzanmaması gerektiğini öğretir diye düşünüyordu."

"O bir Dudley," dedim. "Bu insanlar erişebildiklerinden öteye uzanmak için doğmuş. Dünyanın en hırslı, en açgözlü soyundan geliyorlar. Sadece bir İspanyol, altını bir Dud-ley'den daha fazla sevebilir, sadece bir İrlandalı, bir Dudley den daha büyük araziler ister."

Masanın ucuna, Amy'nin oturduğu yere baktım. Tatlısına başlamıştı, şekerli bir eriği ağzında eme eme suyunu çıkartıyordu. Kocasının John Dee'yle yaptığı o yoğun sohbeti tamamıyla duymazdan gelerek dimdik önüne bakıyordu. "Amy'yi iyi tanıyor musun?"

Hizmetçi kadın başıyla onayladı. "Evet ve artık ona acıyorum. Yaşamdan küçük bir pay istiyor, kocasının da küçük kalmasını."

"O zaman bir toprak ağası seçseydi," dedim. "Çünkü Robert Dudley geleceği parlak bir adam ve karısının asla yolunu tıkamasına izin vermeyecektir."

"Ama karısı becerebilirse onu aşağı çekecektir," diye uyardı kadın.

Başımı iki yana salladım. "O çekemez."

598 | Philippa Gregory

Amy kocasıyla birlikte geç saatlere kadar oturmayı ya da birlikte erkenden yatağa girmeyi umut ediyordu ama saat sekizde Lordum izin istedi, o, John Dee ve ben, John Dee'nin odasında buluşup kapıyı kapattık, pencerenin kepenkleri indirildi, aynanın önünde tek bir mum yakıldı.

"Bunu yapmaktan memnun musun?" diye sordu John Dee.

"Ne soracaksınız?"

"Kraliçenin oğlu olup olmayacağını," dedi Robert. "Öğrenecek bundan daha önemli bir şey yok. Ve Calais'yi geri alıp alamayacağımızı."

John Dee'ye baktım. "Ve kocamın hayatta olup olmadığını," diye hatırlattım.

"Bize neler söylenecek göreceğiz," dedi kibarca. "Dua edelim."

Gözlerimi kapattım ve peşi sıra gelen Latince'nin yumuşacık sesleri arasında yeniden kendime geldiğimi, geri döndüğümü hissettim. Evime geri dönmüştüm, yeteneğimle birlikte, Lordumla birlikte, kendimle birlikteydim. Gözlerimi açtığımda mum ışığı yüzümde sıcaklık, pırlı pırlı parlıyordu ve John Dee'ye gülümsedim.

"Yeteneğin hâlâ yerinde mi?" diye sordu. "Bundan eminim," dedim alçak sesle. "Muma bak ve gördüklerini ya da duyduklarını bize aktar."

Mumun alevi kısa iniş çıkışlarıyla titredi, parlaklığı zihnimi doldurdu. İspanya'nın yaz güneşi gibiydi, annemin bana seslendiğini duyar gibi oldum, sesi mutlu ve güven doluydu, kötü hiçbir şey olamazmış gibi. Ardından feci bir güm-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 599

bürtü geldi, nefesimi tutup ayağa fırladım, rüyam yarım kalmıştı, kalbim tutuklanacağım korkusuyla güm güm çarpıyordu.

John Dee'nin yüzü bembeyazdı. Yakalanmıştık ve hayatımız kayacaktı. Lord Robert belindeki kılıcını, çizmesinde-ki palayı çekmişti.

"Açın!" diye bağırdı biri sürgülü kapının gerisinden, tahtaya koca bir darbe indi, kapı içeri doğru salındı. Gelenlerin Engizisyon olduğundan emindim. Lord Robert'ın yanına gittim. "Lütfen Lordum," dedim hemen. "Beni yakmalarına izin vermeyin. Beni almalarına fırsat vermeden bırakın koşup gideyim ve oğlumu kurtarayım."

Hemen o an pencere kenarındaki koltuğa zıpladı, beni yanına çekti, pencerenin çerçevesinden dışarı itti. "Atla," dedi. "Ve kaçabilirsen kaç. Onları bir dakika daha oyalarım." Kapıya feci bir darbe daha indi. Başıyla John Dee'ye işaret etti. "Aç şunu," dedi.

John Dee kapıyı ardında kadar açtı, Amy Dudley odaya düştü. "Sen!" diye haykırdı beni görür görmez, yarı pencereden sarkar halde. "Tam düşündüğüm gibi! Seni fahişe!"

Arkasındaki hizmetkâr özür dileyen bakışlarla yüzünü buruşturdu. Phillipsler'in sık keten kaplı kapıları onarılama-yacak kadar parçalanmıştı. Robert kılıcını kılıfına soktu ve John Dee'ye işaret etti. "Lütfen John, kapıdan geriye ne kaldıysa kapatabilir misin?" dedi bitkin bitkin. "Şafak sökmeden ülkenin yarısı olanları duyacak."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Amy odaya dalarak, gözleri masayı, mumu, penceredeki kâğıt parçasına yansıyan alevi, kutsal sembolleri taradı. "Ne tür bir sapıklık * bu?"

"Hiçbir tür," dedi Robert bezgince.

600 | Philippa Gregory

"O kız seninle burada ne yapıyordu? Ve bu adam?"

Öne çıkıp karısının ellerini ellerine aldı. "Leydim, bu benim dostum, bu da sadık hizmetkârım. Birlikte benim geleceğim için dua ediyorduk."

Kadın ellerini kurtardı ve hışımla kocasının göğsünü dövmeye başladı. "O bir fahişe, bu adam da bir büyücü!" diye bağırdı. "Sen de hilekarsın, kalbimi sayamayacağım kadar çok kıran bir hilekar!"

Robert karısının ellerini tuttu. "Kız benim iyi hizmetkârlarımdan biri ve evli, saygın bir kadın," dedi alçak sesle. "Bay Dee ülkenin en önemli kilise adamlarından birinin papazı. Kadın, sana yalvarıyorum, kendini topla."

"Bu yaptıkları yüzünden o herifi astıracağım!" diye bağırdı Amy kocasının suratına. "Şeytanın işbirlikçisi diye adı çıkacak. O kız da cadı ve fahişeden başka bir şey değil."

"Kendini madara etmekten öte bir şey yapmış olmazsın," dedi Robert sakinliğini bozmadan.

"Amy, kendini tanıyorsun. Sakin ol."

"Sen beni arkadaşlarının önünde rezil ederken nasıl sakın olabilirim?"

"Rezil olmadın..." diye başladı.

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı Amy aniden.

John Dee'yle ben duvarın önünde büzüşüp bu kargaşadan uzaklaşmayı dileyerek özlemle kapıya baktık.

Amy inleyerek kendini kocasından kurtardı ve yüzüstü yatağa fırlatıverdi. Yan kendinden geçmiş halde acıyla çığlıklar atıyordu. John Dee ve Lordum afallamış bakışlarla birbirlerine baktılar. Bir şey yırtılıyormuş gibi bir ses geldi ve anladım ki Amy yatak örtüsünü ısırmış dişleriyle yırtıyordu.

"Tanrı aşkına!" Robert onu omuzlarından tutup yataktan çekti. Anında karısı kedi patisi gibi kıvrıdığı parmaklarıyla

KRALİÇENİN SOYTARISI | 601

tırnaklarını onun yüzüne geçirmeye kalkıştı. Robert onu el-, lerinden tutup yere yığana kadar ayaklarının dibine, bileklerini bırakmadan aşağı bastırdı.

"Ben seni tanırım!" diye yapıştırdı kocasına. "Bu kız değilse başka biridir. Hayatında gurur ve şehvetten öte bir şey yok."

Robert'ın öfkeyle buruşan yüzü yavaşça sakinleşti ama karısının ellerini sımsıkı tutmaya devam etti. "Ben günahkârım, doğru," dedi. "Ama Tanrı'ya şükür, aklımı kaçırmış değilim."

Amy'nin dudakları titredi, ardından bir inilti duyuldu, kocasının acımasız yüzüne bakarken gözlerinden yaşlar boşaldı, dudakları hicrî kırıklarla ıslandı. "Ben aklımı kaçırmadım, Robert, ben hasta oldum," dedi acıklı bir sesle. "Üzüntüden hasta oldum."

Robert onun başının üzerinden bana döndü. "Git Bayan Oddingsell'i çağır," dedi uzatmadan. "O ne yapacağını bilir."

Amy'nin kocasının ayakları dibinde dişlerini gıcırdatıp debelenişini izlerken bir an söyleneni anlamadım. "Efendim?"

"Bayan Oddingsell'i çağır."

Başımınla onaylayıp odadan çıktım. Ev ahalisinin yarısı basamakların tepesinde olanları dinlemekle meşguldü. "İşinize bakın!" dedim aniden, ardından koridorun ucuna koşturup Bayan Oddingsell'i odanın soğuk ucunda acımasız bir ateşin önünde otururken buldum.

"Leydi hazretleri ağlıyor, Lord hazretleri sizi çağırıyor," dedim açık açık.

Hiç şaşırmadan hemen ayağa fırladı ve telaşla odanın diğer ucuna gitti. Yanında koşturdum.

"Daha önce de olmuş muydu?"

602 | Philippa Gregory

Başıyla onayladı.

"Hasta mı?"

"Kocasını kolayca sinirlerini bozabiliyor."

Sadık bir hizmetkârın yalan söylemesine sesimi çıkart-mayıp itiraz etmedim. "Hep böyle miydi?"

"Genç ve birbirlerine âşık olduğu günler tutkuyla geçti. Ama Leydim ancak Lord Kule'deyken rahat edebildi, Prenses'in de Kule'de olduğu günler hariç."

"Ne?"

"O zamanlar kıskançlıktan yataklara düşmüştü."

"İkisi de birer mahkûmdu!" diye haykırdım. "Maskeli balolarda birbirleriyle dans etmiyorlardı."

Bayan Oddingsell başını salladı. "Ona -göre sevgililerdi. Ve şimdi artık Lord gidip gelmekte özgür: Prensesle birlikte olduğunu biliyor. Lord onun kalbini kıracak. Mecaz anlamda söylemiyorum. Leydim kelimenin tam anlamıyla bu yüzden ölecek."

Dee'nin kapısına gelmiştik. Elimi koluna koydum. "Sen hemşiresi misin?" diye sordum.

"Daha çok bakıcısıyım," dedi ve sessizce içeri girdi.

Geleceğe bakma işi o gecelik suya düşmüştü ama ertesi gün, Leydi Dudley odasından çıkmayıp ortalarda görünme-yince Dr. Dee, Kraliçe'nin geleceği olabileceğini düşündüğü bir kehaneti yorumlamak için benden ona tercümede yardımcı olmamı istedi. Ona dikkatle kâğıda geçirdiği Yunanca birbirinden bağımsız bir dizi kelime okumam gerekiyordu ve her birinin sayısal bir değeri vardı. Kütüphanede buluştuk, hiç kullanılmadığı için buz gibi olan bir odaday-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 603

di. Robert taş ocakta bir ateş yakılmasını emretti, uşak içeri gelip kepenkleri açtı.

"Şifre gibi," dedim bitirdiklerinde. Sonunda yine baş başa kalmıştık.

"Eskilerin şifresi," dedi. "Belki de yaşamın şifresini bile biliyorlardı.

"Yaşamın şifresini mi?"

"Ya her şey aynı şeyden türemişse?" diye sordu bana aniden. "Kum ve peynir, süt ve toprak? Ya göz yanılmasının ötesinde, yani giysileri gibi düşün, dünyada sadece tek bir biçim mevcutsa ve biri bunu görebiliyor, çizebiliyor, hatta yeniden yaratabiliyorsa?"

Başımı iki yana salladım. "Ne olur?"

"O biçim her şeyin şifresi haline gelir," dedi. "Bu dünyanın kalbinde bir şiir olur."

Ben yazarken yanımdaki geniş sedirde uyuyan Danny kımıldandı, ardından gülümseyerek doğruldu. "Merhaba oğlum," dedim şefkatle.

Sedirten indi, elini ihtiyatla sedirden çekmeden, ardından benim tabureme tutunarak paytak paytak bana yürüdü. Elbisemin katlarından birine yapıştı ve ilgi bekler gibi bana baktı.

"Hiç sesi çıkmıyor," dedi John Dee yumuşak bir sesle.

"Konuşmuyor," dedim, oğlanın bana bakan yüzüne gülümseyerek. "Ama kesinlikle aptal değil. Her şeyi anladığını biliyorum. İstediklerimi getiriyor, isimlerini biliyor. Benim ismimi de biliyor, değil mi Danny? Ama konuşmuyor."

"Hep böyle miydi?"

Korku bir anda kalbimi sardı; bu oğlanın daha önce nasıl olduğunu bilmiyordum, bilmediğimi itiraf etsem biri onu elimden alabilirdi. Benim oğlum değildi, benden çıkmamış-

604 | Philippa Gregory

ti ama annesi onu benim kollanma bırakmıştı, babası da ko-camdı ve kocam Daniel'a sevgi ve görev adına borçlu olduğum her şeyi oğluma bakarak ödeyebilirdim. '

"Bilmiyorum, Calais'deyken süt annesinin yanındaydı," diye yalan attım. "Şehir kuşatıldığında kadın onu bana getirdi.."

"Çok korkmuş olabilir," diye fikrini belirtti John Dee. "Dövüşleri gördü mü?"

Kalbim sıkıştı, hatta acıdı. İnanamayarak Dee'ye baktım. "Korkmuş mu olabilir? O daha bebeklik. Tehlikede olduğunu anlayabilir mi?"

"Ne düşünüp ne anlayabildiğini kim bilebilir?" dedi John Dee. "Çocukların doldurulmayı bekleyen çömlerler gibi onlara öğretilenler haricinde hiçbir şey bilmediğine inanmıyorum. Bir evi olduğunu ve bir kadının ona baktığını biliyormuş, ardından sokaklarda seni bulmak için koştururlarken çok korkmuş olabilir. Çocuklar bizim açık ettiğimizden daha fazlasını anlıyor. Şimdi konuşmaya korkuyor olabilir."

Oğluma uzandım, boncuk siyah gözleri bana döndü, minik bir geyiğin parlayan gözleri gibi. "Daniel?" dedim.

İlk kez onun gerçek bir insan olduğunu fark ettim, düşünebilen ve hissedebilen biri, annesinin kollarındayken zorla koparılıp bir yabancıнын kollarına verilen biri. Annesinin bir atın altında ezildiğini, bir palayla bıçaklandığını gören biri, annesinin bir olukta öldüğünü gören, ardından kendisinin istenmeyen bir paket gibi tekneye taşındığını, hiçbir açıklama yapılmadan İngiltere'de karaya çıkartıldığını, at sırtında hoplatıp zıplatılacak Tanrı'nın unuttuğu bir yerde kimseyi tanımadığı bir eve getirildiğini hisseden biri.

Bu, annesinin öldüğünü görmüş bir bebektir. Bu, annesiz bir bebektir. Ona eğildim, gözlerime üşüşen sıcakık yaşlar

KRALİÇENİN SOYTARISI | 605

hissedebiliyordum. Bu, üzüntülerini ve korkularını herkesten çok benim anlayabileceğim bir bebektir. Ben kendi çocukluk korkularımı Hristiyan aleminin bütün dillerinin gerisine gizlemiş, bütün dilleri su gibi öğrenmiştim. O ise, benden çok daha küçük, çok daha korkmuş olarak dilini yitirmişti.

"Danny," dedim şefkatle. "Ben senin annen olacağım. Benimle güvende olacaksın."

"Senin oğlun değil mi?" diye sordu John Dee. "Sana çok benziyor."

Başımı kaldırıp ona baktım, içimden ona güvenmek istiyordum ama korkum konuşmama izin vermedi.

"Seçilmiş İnsanlardan biri mi?" diye sordu John Dee alçak sesle.

Sessizce evet anlamında başımı salladım.

"Sünnet oldu mu?"

"Hayır," dedim. "Calais'de olmadı, burada da olması imkânsız."

"Ona İnsanlardan biri olduğunu gösteren bir işarete ihtiyaç duyabilir," diye fikrini söyledi Dee.

"Konuşmak için insanların arasına geri dönmek zorunda olabilir."

Şaşkınlıkla oğlana baktım. "O nereden bilebilir ki bunu?" Gülümsedi. "Bu ufaklık meleklerin arasından daha yeni geldi," dedi. "Hepimizi bir araya koy, bizim bildiğimizden çok daha fazlasını biliyordur."

Leydi Amy takip eden üç gün boyunca odasından çıkmazken Lord Robert ve John Dee atlarıyla ava çıktı, kütüphanede kitap okudu, ufak paralar karşılığı bahislere girdi,

606 | Philippa Gregory

gece gündüz, yürüyüş yapıp at binerken yemekte ve oyunda durmadan konuştu, ülkenin geleceği hakkında, soyluların ve meclisin nasıl olması gerektiği, ülke sınırlarının nereye kadar uzanacağı, İngiltere'nin küçük adasının kıtanın büyük güçleri karşısında ne gibi fırsatları olduğu hakkında ve John Dee'nin büyük tutkusu, İngiltere'nin dünyanın dört bir yanına gemiler gönderebileceği, yeni bir tür krallık, deniz aşırı topraklara uzanan bir imparatorluk yaratabileceği eşsiz bir yerde konuşlandığı üzerine konuştular. Dünyanın bilinmeyen yerlerini hâkimiyetine alacak bir imparatorluk. Dee dünyanın büyüklüğünü hesaplamıştı ve henüz daha hiç el değmemiş kara parçaları olduğuna kanaat getirmişti. "Kris-tof Kolomb," dedi Lorduma. "Cesur bir a'dam ama matematikçi değil. Birkaç günde geçip Çin'e varılabilecek bir geçit yok, bu çok açık. Düzgün hesaplar yaparsan dünyanın gerçekten yuvarlak olduğunu bulursun ama Kolomb'un düşündüğünden çok, çok daha büyük. Ve bu ekstra çeyrek büyüklükte karalar olmalı. Şimdi o karalar İngilizlerin olsa nasıl olurdu?"

Zamanımın çoğunda onlarla yiyip, onlarla at binip onlarla yürüyüş yaptım ve sık sık bana İspanya'da işlerin nasıl yapıldığını, Portekiz'de neler gördüğümü ya da düzenlerinin başarısıyla ilgili düşüncelerimi sordular. Böyle bir güven ortamı ve hırslı planlar üretebilmek için tahtta ne tür bir hükümdar olması gerektiği konusuna girmemeye özen gösterdik. Kraliçe bir oğlan ve veliaht beklerken hiçbir şeye kesin gözüyle bakılamazdı.

Ziyaretlerinin üçüncü gününün akşamı Lorduma Do-ver'dan bir mesaj geldi, Robert, John Dee ve beni kütüphanede bırakarak gitti. John Dee dostu Gerard Mercator'un ardından dünyanın haritasını çıkarmıştı ve bana dünyayı yu-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 607

varlak olarak düşünmem gerektiğini, haritayı da dünyanın kabuğunun soyulmuş hali gibi görmem gerektiğini izah etti, portakalın soyulmuş ve dümdüz serilmiş kabuğu gibi.

Görmem için uğraştı, uğraştı, ardından gülüp melekleri görmekle yetinmem gerektiğini söyledi, boylamı göremediğim çok açıktı. Haritalarını topladı, o haritalarıyla birlikte odasına giderken Lord Robert elinde bir kâğıtla kütüphaneye girdi. "Sonunda kocandan haber geldi, yaşıyor," dedi.

Ayağa zıpladığımda titrediğimi fark ettim.

"Fransızlar casus olduğundan şüphelenip esir almışlar ama yanında İngiliz askerleri de var," dedi bana. "Sanırım onun için diğer savaş esirleriyle birlikte bir değiş tokuş ayarlayabilirim ya da fidyeyle geri aldırırım, bir şeyler buluruz işte."

"Yaşıyor mu?" diye sordum.

Başını salladı.

"Yaşıyor?" diye sordun ıanamayarak.

Tekrar başını salladı.

"Hasta ya da yaralı da u. I, değil mi?"

"Kendin gör," dedi, bir p<j v-a kapıda karalanmış üç satır yazıyı bana uzatarak. "Şatoya kapatılmış. Yazmak istersen mektubunu iletirim."

"Teşekkür ederim," dedim. Mektubu okudum, tekrar okudum. Bana daha önce söylediklerinden daha fazlası yazılı değildi ama nedense onca yolu teperken lekelenmiş kâğıtta ve siyah mürekkeple şimdi sözler bana daha gerekmiş gibi görünüyordu. "Tanrı'ya şükür."

"Tanrı'ya şükür gerçekten," dedi Lordum gülümseyerek. O anlık dürtüyle elini tuttum. "Size de teşekkürler, Lordum," dedim çılgın gibi. "Benim için bunca derde katlandınız. Biliyorum. Size minnettarım."

608 • Philippa Gregory

Yavaşça beni kendine çekti, kolunu belime doladı. "Tatlım, seni mutlu etmek için gücümün yettiği her şeyi yaparım."

Durakladım. Eli hafifti, avucunun sıcaklığını elbisemin üzerinden hissedebiliyordum. Kendimi ona yaslanırken buldum. Çabucak koridorun ucuna ve geriye baktı, ardından dudakları dudaklarıma eğildi. Durakladı, öyle deneyimli bir çapkındı ki arzulan arttırmanın yolunun yavaşlamak olduğunu çok iyi biliyordu. Ardından eğilip beni öptü, yavaşça, sonra artan bir tutkuyla, ben ellerimi boynuna dolayana dek, beni yavaşça duvara dayadı, başım geride, gözlerim kapalı, kendimi onun dokunuşlarının muhteşem titreşimlerine bırakmış haldeydim.

"Lord Robert," diye fısıldadım.

"Yatağa gidiyorum. Benimle gel, benim tatlı sevgilim." Tereddüt bile etmedim. "Özür dilerim, Lordum ama olmaz."

"Özür dilerim, Lordum ama olmaz?" diye tekrarladı alayla. "Ne demek bu, Bayan Oğlan?"

"Sizinle yatmayacağım," diye itiraf ettim. "Neden? Sakın bana istemediğini söyleme çünkü sana inanmam. Dudaklarında tadını aldım. Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. İyi bir alışveriş, bu gece."

"İstediğim doğru," diye itiraf ettim. "Evli olmasaydım seve seve âşığınız olabilirdim."

"Ah, Hannah, onca uzakta bir koca, sağ salım hapis, seni endişelendirmemen. Bir lafınla onu genel af çıkana ka-! dar serbest bıraktırmam. Bence sonsuza dek orada kalabilir, hiç sakıncası yok. Şimdi benimle yatağa gel bakalım."

İstifimi bozmadan başımı salladım. "Hayır, Lordum. Üzgünüm "

KRALİÇENİN SOYTARISI | 609

"Yeterince değilsin," dedi bozuk bozuk. "Derdin ne çocuk?"

"Beni yakalayacağından değil," dedim. "Sorun ona ihanet emek istememem."

"Ona kalbinde ihanet ettin bile," dedi Robert neşeyle. "Kollarımda geriye yaslanıp başını geriye attın ve öpücüklerime dudaklarını araladın. Çoktan ihanet ettin, Bayan Oğlan. Gerisi sadece arzularını sahneye koymak ve az önce yaptıklarından daha beter şeyler değil."

Onun bu teşvik edici, kendi isteklerine hizmet eden mantığına gülümsedim. "Belki de, ama yine de yanlış şeyler. Lordum, size gerçeği söyleyeyim, size ilk gördüğüm günden beri hayranım. Ama Daniel'ı gerçek ve saygın bir sevgiyle seviyorum ve ona iyi bir eş olmak istiyorum, sadık bir eş."

"Bizim aramızda geçenlerin gerçek aşkla uzaktan yakından alakası yok, tatlım," dedi bana basit bir hovarda tavrıyla.

"Biliyorum," dedim. "Ben şimdi aşk istiyorum. Şehvet bana göre değil. Sevgi istiyorum. Kocamın sevgisini."

Kahkahalar atan siyah gözleriyle bana baktı. "Ah, Hannah, bu senin gibi bir kadın için büyük hata, bütün kozlar elinde ve kaybedecek hiçbir şeyin yok. Sen bu güne kadar gördüğüm özgür bir kadına en yakın şeysin. Kendi hemcinslerinden çok daha öte bir eğitim almış bir kız, kocası millerce uzakta bir kadın, yetenekleri olan bir kadın, hırsları, bunları kullanabilecek akli, fahişelerinki gibi muazzam bir vücudu olan bir kadınsın. Tanrı aşkına, kız, metresim ol. Eş olmak için değerini düşürmen gerekmiyor."

Elimde olmadan güldüm. "Teşekkür ederim," dedim. "Ama ben alçalmadan bir eş olmak istiyorum. Onu yeniden

610 | Philippa Gregory

bulduğumda Daniel'ı seçmek istiyorum, onu kalpten sevmek ve ona sadık olmak istiyorum."

"Benimle bir gece geçirirsen çok eğleneceksin, biliyorsun," dedi yarı kibirle, yarı son bir hamleyle.

"Bundan fazlasıyla eminim," dedim, onun kadar arsız. "Ve tek derdim zevk olsaydı size bu gece ve bütün geceler için yalvarıyor olurdum. Ama ben âşık oldum, Lordum, bana aşkımdan başka kimse yaramaz."

Geriledi ve bana Kraliçe'nin önünde selam verir gibi yerlere dek eğilerek bir saray selamı verdi.

"Bayan Oğlan, beklentilerimizi daima aşmayı başardınız. Muhteşem bir kadın olacağını biliyordum ama şaşırtıcı ve saygın bir kadın olacağın aklıma gelmemişti. Umarım kocan sana layıktır, bunu gerçekten umut ediyorum. Ama eğer değilse..."

Güldüm. "Eğer kalbimi bir kez daha kırarsa o zaman size sizin kadar kalpsiz bir Hannah olarak geri döneceğim, Lordum," dedim.

"Tamam, anlaştık," dedi gülerek ve tek başına yatağına gitti.

Birkaç gün içinde Lord hazretleri ve John Dee saraya dönmeye hazırды. John Dee piskopos Bonner'ın yanına gidecek ve suçların detaylarını, kafirlikle suçlanan yüzlerce erkek ve kadının soruşturmasında geçen kelimeleri yazacaktı. Onların işkenceye gönderildiğini görecekti, itiraf ettiklerinde onları ateşe gönderecekti.

Birlikte atlarının yolculuğa hazır olup olmadığını görmek üzere ahırlara gittik ama tuhaf bir sessizlik içindeydik. Taşradaki masum günlerinden ayrılıp bir cellat olarak nasıl v«»-. niden işinin başına dönebileceğini ona asla soramazdın.

KRALİÇENİN SOYTARISI » 611

İlk konuşan a oldu. "Hannah, biliyorsun, oraya dönüp öğütler vermem diğer her şeyden daha iyi."

Bir an ne demek istediğini anlamadım, ardından bunun bir entrika olduğunu, yeni bir entrika, entrika içinde entrika, entrikaların en büyüğü olduğunu anladım. Prenses Elizabethan yandaşlarının ve dostlarının Kraliçe'ye körü körüne sadık, tek arzusu bunların hepsini yakmak olan bir adam. yerine John Dee tarafından sorgulanmaları kadar iyi bir şey olamazdı.

"Buna nasıl dayanabildiğinizi bilmiyorum," dedim uzatmadan. "Gördüğüm o kadın, tırnakları sökülmüş olan..."

Başıyla onayladı. "Tanrı bizi affetsin," dedi alçak sesle. "Seni de içeri aldıkları için üzgünüm, Hannah."

"Beni kurtardığınız için size teşekkür ederim, tabii yaptığınız buysa," dedim istemeye istemeye.

"Senin için araya girdiğimi bilmiyor muydun?"

"O zaman neler olduğunu anlamamıştım," dedim temkinle.

John Dee elimi alıp okşadı. "Haklısın. Senin yaşamından daha büyük hedeflerim vardı. Ama bunun seni sadece şöyle bir yalayıp geçtiğini, kırmadığını görmek güzel."

Ahırların içine yürüdük, Lord Robert oradaydı, Rich-mond'daki odası için istediği eşyaların arabaya yüklenişini izliyordu; güzel bir duvar halısı ve birkaç güzel kilim. Yanına gidip onunla baş başa konuştum.

"Bana mektup yazıp Kraliçe'nin nasıl olduğunu söyleyecek misiniz?" diye sordum.

"Sırada kim olduğunu merak mı ediyorsun?"

"Kraliçeyi merak ediyorum," dedim. "Onun hizmetine girdiğimde daha güvenilir bir dostum yoktu."

"Sonra kaçıp onu terk ettin," dedi.

612 | Philippa Gregory

"Lordum, bildiğiniz gibi, çok tehlikeli bir dönemdi. O zamanlar saraydan uzakta daha güvendedim." "Peki şimdi?"

"Emniyette olmayı beklemiyorum. Hayatımı kazanıp oğluma bakmanın bir yolunu bulmalıyım."

Başıyla onayladı. "Hannah, şimdilik seni burada tutacağım ama yaz geldiğinde seni saraya yanıma çağıracağım. Kraliçe'yle tekrar görüşmeni ve onun hizmetine girmeni istiyorum."

"Lordum, ben artık soytarı değilim. Bakmam gereken bir çocuğum var ve kocamı bekliyorum."

"Çocuğum, benimle tartışabileceğini sanıyorsan gerçekten soytarısın."

Bu beni durdurdu. "Amacım tartışmak değildi," dedim çekinerek. "Ama oğlumdan ayrılmak istemiyorum ve yeniden pantolon giymeye başlayamam."

"Oğluna bir bakıcı bulabilirsin. Ayrıca iç etekliklerle de pantolonla olduğun kadar soytarı olabilirsin. İstisna olmazsın."

Tehlike çanlarının çalmaya başladığını hissetmeme rağmen sakinliğimi korumak için dudağımın içini ısırđım. "Lordum, o daha bebek ve konuşmuyor. Yabancı bir ülkede ve ikimiz de hiç kimseyi tanımıyoruz. Ne olur benimle kalmasına izin verin. Lütfen yanımda kalmasına izin verin."

"Oğlunla kalmakta ısrar ediyorsan o zaman burada taşrada Amy'yle kalmak zorunda kalacaksın," diye uyardı beni.

Danny'nin annesi "olmanın bana neye mal olacağını şöyle bir düşündüm ve kendim de şaşmama rağmen buna değeceğine karar verdim. Ondan ayrılmayacaktım, bedeli ne olursa olsun."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 613

"Tamam," dedim. Duvara doğru gerileyip iki koca sandalyeyle bir masayı arabaya taşıyan hamalların yolundan çekildim.

Lord Robert bana kaşlarını çattı, çocuğun kendi hırslarımdan daha-öncelikli olacağını düşünmemişti. "Ah, Hannah, sen olmanı umut ettiğim kadın olmamışsın. Sadık bir eş ve adanmış bir annenin bana pek faydası olmaz! Tamam o zaman! İhtiyacım olduğunda seni çağırıyorum, muhtemelen mayısta. Oğlanı da getirebilirsin," diyerek beni durdurdu. "Yalnız ben seni çağırır çağırtmaz geleceksin. Sarayda kulaklarına ve gözlerine ihtiyacım olacak."

Lord Robert öğlende yola çıktı, soğuk bir mart günüydü ve karısı onun gidişini görmek üzere hasta yatağından çıktı. Lordum evin salonunda şapkasını başına geçirip pelerinini omuzlarına savururken yine öylece sessiz sedasız, kardan kadın gibi durdu.

"Ziyaretim boyunca hasta olduğun için üzgünüm," dedi sevinçle, hiç tanımadığı bir ev sahibiyle konuşur gibi. "Seni ilk geceki akşam yemeğinden beri görmedim."

Karısı sanki onu duymuyormuş gibiydi. Boş boş gülümsemeyi becerdi ama gülümsemekten çok yüzünü buruşturur gibiydi.

"Tekrar geldiğimde sağlığının ve ruh halinin daha iyi olacağını umut ediyorum."

"Ne zaman yani?" diye sordu alçak sesle.

"Bilemem. Sana mesaj gönderirim."

Sanki Lord'un söz vermeyi reddetmesi karısının içinde bir kıvılcım ateşleyip yeniden hayata dönmesini sağladı. "Yakında gelmezsen Kraliçe'ye yazıp seni şikâyet edece-

614 | Philippa Gregory

ğim," diye tehdit etti, alçak ve öfkeli bir sesle. "Bulduğu her güzel yüzün peşinden koşturan sadakatsiz bir koca tarafından terk edilmenin nasıl olduğunu o iyi bilir. Kardeşinin ne tür bir kadın olduğunu biliyor. Benim gibi, ö da Elizabeth'in yaptıklarından çok çekti. Görüyorsun ya, biliyorum işte. Senle Prenses'in birbirinize ne ifade ettiğinizi biliyorum."

"Böyle şeyler söylemek vatan hainliğine girer," diye belirtti kocası alçak sesle ama sakın bir tonla. "Ve böyle bir mektup senin vatan haini olduğunun kanıtı olur. Bu aileyi Kule'den daha yeni kurtardık, Amy, bizi yeniden tehlikeye atma."

Kadın dudaklarını ısırdı, kan yüzüne hücum etti. "Ne olursa olsun fahişen burada benimle kalmayacak!"

Robert iç çekti, salonun karşısına, bana baktı. "Burada fahişem yok benim," dedi özenli bir sabırla. "Burada karım var da denilemez, senin de pek iyi bildiğin gibi. Saygın Bayan Carpenter ben onu bana çalışması için saraya çağırana kadar burada kalacak."

Amy Dudley öfkeli bir çığlık patlatıp elleriyle ağzını örttü. "Sen onun yaptığı şeye 'iş' mi diyorsun?"

"Evet," dedi Robert alçak sesle. "Dediğim gibi. Onu çağırtacağım. Ve seni görmeye tekrar geleceğim." Sesini alçaktı ve yumuşak bir tonla devam etti. "Dua edeceğim, senin ve benim için, bir dahaki sefere seni kendine gelmiş vaziyette görmek için. Böyle devam edemeyiz, Amy. Çılgın bir kadın gibi davranmamalısın."

"Çılgın değilim," diye tısladı Amy. "Öfkeliyim. Sana öfkeliyim."

Peki der gibi başını salladı, onunla tartışmayacaktı, karısının bunu nasıl adlandırdığı belli ki Robert için pek bir şey ifade etmiyordu. "O zaman zekân yerine öfkenin dü-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 615

zelmesi için dua edeyim," dedi. Atının beklediği ön kapıya yöneldi.

Leydi Dudley yanından geçerken, Dee her zamanki sakinliğiyle duraklayıp ona selam vermesine rağmen John Dee'yi tamamıyla görmezden geldi. Her ikisi de kapıdan çıktığında Amy bir an geciktiğini anlamış gibi fırladı, telaşla basamaklardan yukarı çıktı. Kocaman çiftli kapıları savurarak açtı, kış güneşi karanlık salona doluverdi. Gözlerim kamaştı, gözlerim yarı kapalı onu basamakların tepesinde bir gölge gibi gördüm. Bir an geniş bir taşın üzerinde değil de yaşamla ölümün bıçak sırtında gibi gördüm, öne atıldım ve dengesini kaybetmemesi için elimi uzattım. Dokunuşumla birlikte hışımla döndü, John Dee kolunu yakalayıp onu tutmasa basamak'- ; n aşağı düşecekti.

"Bana dokunnu iye yapıştırdı bana. "Sakin bana dokunayım deme!"

"Şey gördüm san m..."

. John Dee onu bırakıp dikkatle bana baktı. "Ne gördün, . Hannah?"

Başımı iki yana salladım. Beni çabucak kenara, neredeyse kimsenin bizi duymayacağı bir yere çektiğinde bile konuşmadım. "Çok bulanıktı," dedim. "Üzgünüm. Sanki bir şeyin tam kenarında duruyor gibiydi, düşecek gibi, ardından neredeyse düşüyordu. Bir şey değildi işte." Başıyla onayladı. "Saraya geldiğinde yeniden deneriz," dedi. "Bence yeteneğin hâlâ yerinde, Hannah. Bence melekler hâlâ seninle konuşuyor. Sadece bizim sıradan, ölümlü duyularımız onları duymuyor."

"Lordum gecikiyor," dedi Leydi Dudley sertçe Dee'ye.

John Dee basamaklardan aşağı, Lord Robert'ın semerine bindiği yere baktı. "Beni bağışlar," dedi. Kadının elini aldı, tam selam verecekti ki Amy elini çekiverdi.

616 | Philippa Gregory

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," dedi.

"Lordumun bütün dostlarını ağırlamaya daima hazırım," dedi Amy, neredeyse hiç kımıldamayan dudaklarının arasından. "Kendine ne tür bir dost seçerse seçsin."

John Dee basamaklardan aşağı indi, atına atladı, şapkasını Leydi hazretlerine kaldırdı, bana gülümsedi ve ardından iki adam yola çıktı.

Onların gidişini izlerken kocasına karşı duyduğu öfke ve hıncın ta ki geride sadece acı ve yaranın izi kalana dek açık bir yaradan dışarı taşar gibi aktığını hissedebiliyordum. Onlar parkın köşesinden dönene kadar dimdik durdu, ardından dizlerinin üzerine yığıldı, Bayan Oddingsell koluyla onu destekleyip içeri çekti ve basamaklardan yukarı odasına götürdü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum Bayan Oddingsell geri dönüp özenle kapıyı arkasından kapatırken.

"Şimdi ağlayacak, birkaç gün uyuyacak, ardından içi buz gibi ve bomboş, öfkesiz, verecek sevgisi olmayarak yarı ölü bir kadın gibi kalkacak. Sonra o geri dönene kadar tasma kısa köpekler gibi dolaşacak, sonra öfke yine patlayacak." "Ve bu tekrar tekrar devam edecek?" diye sordum, içimden bu acı ve öfke döngüsüne dehşete düşerek.

"Tekrar tekrar devam edecek," dedi. "İçi tek huzura erdiği vakit onun kellesini uçuracaklarını sandığı vakitti. O zaman onun ve gençken paylaştıkları aşkın yasını tutabilirdi." "Kocasının ölmesini mi istedi?" diye sordum inanamayarak.

"Amy ölümden korkmaz," dedi Bayan Oddingsell hüzünle. "Sanırım kendi ölümünü iple çekiyor, her ikisi için de. Onlar için başka nasıl bir özgürlük olabilir?"

^afiar 1558

Saraydan haber bekledim ama dedikodular dışında hiçbir haber alamadım. Martta doğması beklenen bebek gecikmişti ve nisan ortasında insanlar Kraliçe'nin yine yanıldığını, bebek olmadığını söylemeye başladı. Her sabah ve her akşam kendimi Phillipslerin minik kilisesinde Meryem Anamızın heykeli önünde diz çökmüş, Kraliçemizin bir bebeği olması ve belki şimdi doğuruyor olması için dua ederken buldum. Aynı hayal kırıklığını bir kez daha yaşarsa buna nasıl dayanabilirdi, bilmiyordum. Onun cesur bir kadın olduğunu biliyordum, dünyadaki bütün kadınlardan daha cesurdu ama doğum odasından ikinci kez çıkıp dünyaya bir kez daha on aylık bir hata yaptığını ve bebek olmadığını söylemek... Hangi kadın böyle bir rezilliğe ne kadar dayanırdı, bilmiyordum, kaldı ki bu Avrupa'daki bütün gözlerin üzerinde olduğu İngiltere Kraliçesi'ydi.

Hakkındaki dedikodular iyi değildi. İnsanlar onun kocasını eve geri getirmek için hamile rolü yaptığını söylüyor, insanlar onun gizlice bir bebek getirtip İngiltere'nin Katolik Prensi diyti yutturacağını anlatıyordu. Her gün duyduğum kinci dedikodulara karşı onu korumuyordum bile. Onu,

618 | Philippa Gregory

hiçbirinin tanımadığı kadar tanıyordum ve kocasına da, diğerlerine de yalan söylemekten aciz olduğunu biliyordum. Kendi Tanrısı adına kesinlikle doğru olanı yapmaya kararlıydı ve bu onun için daima ilk planda gelecekti. Kraliçe, Phillip'e-tapıyordu ve onu yanında görmek için neredeyse her şeyi yapardı. Ama ne o, ne de başka bir adam için günaha girerdi. Tanrısını asla reddetmezdi.

Ama havalar ısındıkça ve bebek gelmedikçe dualarını almasına rağmen böyle bir Kraliçe'ye acı çektiriyor ve seveceği bir bebek vermiyorsa, Tanrısı gerçekten katı bir Tanrı olmalı, diye düşündüm.

Bayan Oğlan,

Kraliçe yakında doğum odasından çıkacak ve bana akıl vermen için burada sana ihtiyacım var. Bana kilisede kendi sıramda bıraktığım mavi dua kitabımı getirebilir ve sen de hemen gelebilirsin.

Robert.

Danny önümde benimle yürürken kiliseye gittim. Her iki eliyle parmaklarımı tutup benim desteğimle yürüyebilmesi için iyice eğilmem gerekiyordu. Kiliseye vardığımızda belim ağrıyordu, Robert'ın sandalyesine oturdum ve Danny'yi bıraktım, sıraların arasında tahtalara tutunarak dengesini sağlayıp yürüdü. Küçük bir oğlan eğlensin diye belim ağrısına kadar eğileceğim hiç aklıma gelmezdi ama dua kitabını alıp odamıza dönerken yeniden eğilip Danny'nin parmaklarına tutunmasına izin verdim. Kraliçe'nin belki şimdi bir oğlan doğuruyor olması, böyle bir zevki, bütün yaşamı benim ellerimde olan bir çocuğa bakmanın getirdiği zevki, hiç beklemeyeceği kadar güzel bir zevki tadabilmesi için sessizce dua ettim.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 619

Danny sıradan bir çocuk değildi. Ben bile, ki çocuklar hakkında çok az şey biliyordum, bunu anlamıştım. Çocuk kepenklerini kapatmış bir ev gibiydi > kendini kapatmıştı, kapalı kapılar ve pencerelerin ardında kendini dış dünyaya kapatmıştı. Ben bu dünyanın dışında durup asla gelmeyecek bir cevabı bekliyordum. Ama ona seslenmeye devam etmeye kararlıyım.

Saray Richmond'daydı ve oraya varır varmaz bir şeyler olduğunu anladım. Ahırlarda bastırmaya çalıştıkları bir heyecan havası vardı, herkes köşe başlarında dedikodu yapıyordu ve atları alacak kimse yoktu, Dudleyler'in seyisleri bile.

Yuları ilk bulduğum genç adama fırlatıp kalçamda Danny'yle patikadan sarayın bahçe kapısına fırladım. Gruplar halinde fısıldanan başka insanlar vardı ve kalbime bir korku saplanıverdi. Ya Elizabeth'in bir dolu entrikasından biri burada, kraliyet sarayının tam ortasında bir isyan başlatmışsa ve Kraliçe tutuklanmışsa? Ya da Kraliçe geç gelen bebeğini doğurmaya başlamış ama bir dolu insanın onu uyarıp söylediği gibi bu onun ölümü olmuşsa?

Alacağım cevaptan korkarak tanımadığım birine sormaya cesaret edemedim, bu yüzden, hızlı, daha hızlı yürüyerek, girişten iç salona geçerken tanıdık bir yüz araya araya yoluma devam ettim. Sorabileceğim birini, güvенеbileceğim birini arıyordum. Salonun en gerisinde Will Somers duruyordu, tek başına oturmuş, fısıldanan diğer gruplardan tamamen uzak. Yanına gittim ve yavaşça omzuna dokundum.

Dalgın bakışları önce Danny'ye kaydı, ardından bana. Beni tanımadı. "Bayan, sizin için yapabileceğim bir şey

620 | Philippa Gregory

yok," dedi uzatmadan ve başını çevirdi. "Bugün espri yapacak halde değilim, sadece çok aşağılık şakalar yapabilirim çünkü ben kendim aşağılık biriyim."

"Will, benim."

Sesimi duyunca durakladı ve bana daha dikkatle baktı. "Hannah? Soyta Hannah? Hannah, görünmez soyta?"

İmalı laflarını başımla onayladım. "Will, neler oluyor?"

Giysilerimle, bebeğimle, ya da başka herhangi bir şeyle ilgili bir yoaim yapmadı. "Kraliçe," dedi.

"Will, yoksa öldü mü?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Ama her an olabilir."

"Ya bebek?" diye sordum anında acıklı haberi içimde hissederken.

"Yine aynı şey oldu," dedi. "Bebek falan yok. Yine. Ve yine bütün Avrupa'nın madarası, kendi rezilliğinin kurbanı oldu."

Düşünmeden onu teselli etmek için elimi ona uzattım, hemen ellerime yapıştı.

"Hasta mı peki?" diye fısıldadım bir dakika sonra.

"Hanımlarının dediğine göre yerden kalkmıyormuş," dedi. "Yerde tahtaların üzerinde kamburunu çıkarıp Kraliçe'den çok dilenci gibi oturuyormuş. Bu nasıl olabilir, bilmiyorum, Hannah. Nasıl böyle bir şey olabilir. Çocukluğu aklıma geldikçe, o sıksa hali, annesinin ona verdiği emeği, babasının ona nasıl hayran olduğunu, Henry'nin en gözde Galler Prenses'i, şimdiyse bu berbat son... Bakalım ardından ne olacak?"

"Neden? Ne olacak?"

Omzunu kaldırıp bana alaylı bir gülümsemeyle baktı. "Burada fazla bir şey olmavacak." dedi umursamaz gibi.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 621

"Olan Hatfield'da olacak. Veliht orada, bizim buradan bir veliaht çıkartamayacağımız anlaşıldı. Burada iki veliaht girişimimiz oldu ve peşinden çıka çıka gaz çıktı. Hiç de olması gereken türden bir hava değil. Ama Hatfield'da, Tanrım, sarayının yarısını oraya toplamış bile, diğerleri de onlara katılmak için bir telaş, bir telaş. O konuşmasını çok önceden hazırlıyordur, buna eminim. Büyük günde her şeyiyle hazır olacak, ona Kraliçe öldü dediklerinde, tahtın ona geçtiğini söylediklerinde. Her şeyi planlamış olacak, nerede oturacağını, ne diyeceğini."

"Haklısın," derken acısını paylaşıyordum. "Konuşması gerçekten hazır. Şöyle diyecek: 'Bu Tann'nın işi ve bizim gözümüze muhteşem görünüyor.' "

Will acı bir kahkaha patlattı. "Yüce Tanrım! Bu harika bir prenses. Sen nereden biliyorsun? Bunu söyleyeceğini nereden biliyorsun?"

Gırtlığımda patlamaya hazır bir kahkaha hissettim. "Oh WiH! Bana Kraliçe tahta çıkacağında neler söyleyecekti diye sordu, ben de söyleyince çok beğendi ve kendi kullanmaya karar verdi."

"Tabii, neden olmasın?" dedi aniden yine bozuk bozuk. "Nasıl da kalan her şeyi de alacak. Kraliçe Mary'nin kocasını, insanların sevgisini, tahtı, şimdi de ablasının ağzından çıkan lafları."

Onayladım. "Sence Kraliçe'yi görebilir miyim?" Gülümsedi. "Seni tanımayacaktır. Çok güzel bir kadın olmuşsun, Hannah. Sadece elbiseden mi? Terzine iyi para veriyor olmalısın. Seni bu kadar değiştiren şey bu mu?" Başımı iki yana salladım. "Aşk, bence." "Kocana mı? Onu buldun, değil mi?"

622 | Philippa Gregory

"Buldum, sonra hemen yine kaybettim, Will, çünkü bir budalaydım, gurur ve kıskançlık dolu bir budala. Ama oğlu yanımda ve o bana kendimi düşünmeden sevebilmeyi öğretti. Onu daha önce mümkün olmadığını düşündüğüm kadar çok seviyorum. Hiç kimseyi böyle seveceğimi düşünmediğim kadar çok. Oğlum, Danny. Ve babasını bir daha görebilsem ona sonunda olgun ve sevmeye hazır bir kadın olduğumu söyleyeceğim."

Will, Danny'ye gülümsedi, oğlum utangaç utangaç yüzünü gömdü, ardından Will'in incecik kırıksıklıklarla dolu yüzüne bakıp gülümseyerek karşıla verdi.

"Ben kapısına gidip Kraliçe'yi görüp görmeyeceğimi sorana kadar ona bakar mısın?"

Will kollarını uzattı ve Danny, Will'in herkeste uyandırdığı güven duygusunu sezip itiraz etmeden kucağına gitti. Eteklerim yerleri süpürerek basamaklardan yukarı, Kraliçe'nin kabul odasına çıktım, ardından özel odalarının kapalı kapısının önüne. İsmim özel odasına kadar gitmeme yardımcı oldu, ardından kapalı kapıda Jane Dormer'ı gördüm. "Jane, benim," dedim. "Hannah."

Bu Kraliçe'nin acısının, Jane'in umutsuzluğunun derinliğine işaret etti çünkü ne beklenmedik geri dönüşüm, ne de üzerimdeki elbise hakkında bir yorum yaptı.

"Belki seninle konuşur," dedi çok alçak sesle, kulak misafirlerine karşı tetikte. "Söylediklerine dikkat et. Ne Kral'dan, ne de bebekten bahset."

Cesaretimin uçup gittiğini hissettim. "Jane, beni görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum, sen sorar mısın?"

Ellerini sırtıma koymuş beni içeri itiyordu. "Ve Calais'den de bahsetme," dedi. "Ateşlerden de. Kardinalden de."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 623

"Kardinalden niye bahsetmeyeyim?" diye sordum, çark etmeye çabalayarak. "Kardinal Pole'u mu kastediyorsun?" "Adam hasta," dedi. "Ve rezil oldu. Roma'ya geri çağırıldı. Ölse de, ceza olarak Roma'ya da dönse, sonuçta Kraliçe yalnız kalacak."

"Jane' içeri girip onu teselli edemem. Onu teselli edecek hiçbir lafım yok. Her şeyini kaybetmiş."

"Kimsenin söyleyecek bir şeyi yok," dedi zalim zalim. "Bir kadın ne kadar rezil olabilirse o kadar rezil edildi ama yine de ayağa kalkmak zorunda. O hâlâ kraliçe. Ayağa kalkmalı ve bu ülkeyi yönetmeli yoksa Elizabeth bir haftaya kalmaz onu tahtından alaşağı ediverir. O kendi tahtında oturmayı başaramazsa Elizabeth onu mezara gönderir."

Jane bir eliyle bana kapıyı açarken diğeriyle de beni içeri itti. Sendeleyerek içeri girdim ve reverans yaparken kapının arkamdan yavaşça kapandığını duydum.

Oda kapkaranlık, hâlâ doğum için sıkı sıkı kapalıydı. Etrafıma bakındım. Kraliçe ne ürkütücü görünen sandalyelerden birinde oturuyordu, ne de yatakta büzüşmüştü. Sunağının önünde dizlerinin üzerinde de değildi. Hiçbir yerde onu göremedim.

Ardından hafif bir ses duydum, minicik bir ses, artarda gelen hıçkırıklardan sonra soluğunu çeken bir çocuk sesi gibi. Ses öyle minik, öyle ince, öyle acı doluydu ki çok uzun süre ağlamaktan ağlamayı unutmuş, acısının bir gün biteceğine dair inancını kaybetmiş bir çocuğun sesi gibi.

"Mary," diye fısıldadım. "Neredesin?"

Gözlerim karanlığa alıştıkça sonunda onu buldum. Yerde, samanların arasında yatıyordu, yüzü süpürgeliğe dönük, aklıktan ölmek üzere olan bir kadın gibi boş karnını tutarak büzüşmüş. Yerde emekleyip bir yandan önüme çıkan etra-

624 | Philippa Gregory

fa saçılmış otları kenara sıyıran sıyıra ona doğru gittim, otların kokusu etrufımı sararken Kraliçe'ye ulaştım ve yavaşça omzuna dokundum.

Karşılık vermedi. Sanırım benim orada olduğumun bile farkında değildi. Öyle derin, öyle geçit vermez bir acıya boğulmuştu ki kendi iç karanlığında sonsuza dek mahpus kalacak diye düşündüm.

Ölmek üzere olan bir hayvanı okşar gibi omzunu okşadım. Kelimeler şu anda kifayetsiz olduğuna göre belki dokunuşlar işe yarayabilirdi; bunu bile hissedebildiğinden emin değildim. Ardından yavaşça omuzlarını yerden kaldırdım, başını kucağıma koydum, zavallı yorgun başından şapkasını çıkartıp kapalı gözlerinden bitkin, kırışmış yüzüne inen gözyaşlarını sildim. Onunla öyle sessizce oturdum, ta ki nefesi derinleşip uyuduğunu anlayana kadar. Uykusunda bile gözyaşları kapalı gözkapaklarından süzülüp nemli yanaklarından aşağı akmaya devam etti. Kraliçenin odalarından dışarı çıktığımda Robert oradaydı.

"Siz," dedim, pek sevinmeyerek.

"Evet, ben," dedi. "Öyle suratını asmana gerek yok. Suçlusu ben değilim."

"Siz de bir erkeksiniz," dedim. "Ve kadınlar acı çektiğinde çoğunlukla sorumlusu erkeklerdir."

Hafif bir kahkaha attı. "Erkek olduğum için suçluyum, bunu inkâr etmiyorum. Gelip odalarımnda yemek yiyebilirsin. Sana et suyuna çorba yaptırdım, ekmek ve meyve de var. Oğlun da orada. Will'le birlikte."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 625

Onunla yürüdüm, eli belimde.

"Hasta mı?" diye sordu, dudaklarını kulağıma dayayıp. "Kimseyi daha beter bir durumda görmedim," dedim. "Kanaması mı var? Midesi mi bulanıyor?" "Kalbi kırık," dedim uzatmadan. Başıyla onaylayıp beni odalarına sürükledi. Bu odalar eskiden saraya hükmeden büyük Dudley odalarından değildi, rta büyüklükte üç odaydı ama bunları güzelce organize etmiş, hizmetkârları için birkaç yatak koydurmuş, kendine bir özel oda almıştı, ateşin yanında bir tencere çorba duruyordu ve masa üçümüz için hazırlanmıştı. Ben içeri girer girmez Danny, Will'in kucağında gözlerini üzerime çevirdi, hafif bir sevinç çığlığı attı, ki bu şimdiye dek çıkardığı en büyük sestiy ve bana uzandı. Onu kollarıma aldım. "Teşekkürler," dedim Will'e. "Beni teselli ediyordu," dedi dürüstçe. "Kalabilirsin, Will," dedi Robert. "Hannah benimle yemek- yiyecek."

"İştahım yok," dedi Will. "Bu ülkede öyle çok üzüntü gördüm ki karnım onlarla doldu. Üzüntüden midem bulanıyor. Keşke baharat olarak biraz sevinç katabilsem."

"Zaman değişecek," dedi Robert şevk verir gibi. "Hatta değişmeye başladı bile."

"Siz yeni zamanlara hazırsınızdır, kendi adınıza," dedi, keyfi biraz yerine gelirken. "Bir önceki hükümdarda ülkenin en büyük lordlarından biriydiniz, bu hükümdarlıktaysa baltayı bekleyen vatan hainlerinden biri. Tahmin ederim ki değişikliğe hiç hayır demeyeceksinizdir. Bir sonraki hükümdarlık için umutlarınız nedir, Lordum? Bir sonraki Kraliçe size ne vaat etti?"

9

626 | Philippa Gregory

İçimde hafif bir ürperti hissettim. Bu Robert Dudley'nin hizmetkârının sorduğu soruydu, bu aslında herkesin sorduğu soruydu. Elizabeth onu beğeniyorsa Robert'ı neler beklemiyordu ki?

"Ülkenin iyiliğinden öte hiçbir şey," dedi Robert zorlanmayarak, hoş bir gülümsemeye. "Gel bizimle yemek ye, Will. Dostlar arasındasın."

"Pekâlâ," dedi Will, masaya oturup kâselerden birini kendine çekerek. Danny'yi benim kâsemden yiyebilmesi için yanımdaki sandalyeye bağladım, Lord Robert'ın benim için doldurduğu bir kupa şarabı önüme aldım.

"Bize içelim," dedi Robert, bardağını alaylı bir tavırla yukarı kaldırarak. "Kalbi kırık Kraliçe'ye, olmayan Kral'a, kayıp bebeğe, sırasını bekleyen Kraliçe'ye, iki soytarı ve affedilmiş vatan hainine. Sağlığımıza."

"İki soytarı ve bir vatan hainine," dedi Will, bardağını kaldırırken. "Toplam üç soytarıya."

Yaz 1558

Bir yükümlülüğü yerine getirir gibi, kendimi yeniden Kraliçe'nin hizmetinde buldum. Öyle endişeli, herkese karşı öyle şüpheliydi ki kendisine sadece ilk günlerinden beri yanında olan insanların hizmet etmesine izin veriyordu. İki seneden fazla bir süredir yanında çalışmadığımı, artık olgun bir kadın olduğumun, kadın gibi giyindiğimin neredeyse farkında bile değildi. Ona İspanyolca okumam ve uyurken yatağının yanında oturmam hoşuna gidiyordu. İkinci hamileliğinin de başarısız olmasıyla birlikte içini saran derin hüznün benimle ilgili herhangi bir şeyi merak etmesini engelliyordu. Ona babamın öldüğünü, sözlümle evlendiğimi ve bir çocuğumuz olduğunu söyledim. Sadece kocamdan ayrı düştüğümü, onun Fransa'da ve umarım emniyette olduğunu, benimse İngiltere'de olduğumu söylediğimde hikâyemle ilgilendi. Calais'nin adını bile anmadım, İngiltere'nin medarı iftihar olan bu şehir elinden gittiği için Kraliçe zaten ölesiye mahcuptu, tıpkı bebeğini düşürdüğü için çok utandığı gibi.

"Kocandan ayrı olmaya nasıl dayanıyorsun?" diye sordu aniden, bir gri akşamüzeri üç saatlik bir sessizliğin ardından.

628 | Philippa Gregory

"Onu özliyoam," dedim, aniden benimle konuşmasına irkilerek. "Ama onu yeniden bulmayı umut ediyorum. En kısa zamanda Fransa'ya gideceğim, onu arayacağım. Ya da onun bana gelmesini umut edeceğim. Mesaj göndermeme yardımcı olabilirsiniz bu içimi biraz rahatlatılabilir."

Pencereye dönüp dışarıya, nehre baktı. "Ben Kral bir gün bana dönebilir diye bir filo gemiyi hazır bekletiyorum," dedi. "Ve Dover'dan Londra'ya gelen yolda atlarla hanları. Hepsini onu bekliyor. Hayatlarını onu bekleyerek geçirip paralarını onu beklemekle kazanıyorlar. Küçük bir ordu edecek bir dizi adam hiçbir şey yapmadan onu bekliyor, ben, İngiltere Kraliçesi, onun karısı, onu bekliyorum. Neden gelmiyor?"

Bu soruya verebilecek hiçbir cevabım yoktu. Hiç kimsenin ona verebilecek bir cevabı yoktu. İspanyol elçisine sorduğunda adam başını iyice eğip Kral'ın ordusuyla birlikte olması gerektiğini, Kraliçe'nin bunu anlamak mecburiyetinde olduğunu, Fransızlar'ın hâlâ onun topraklarını tehdit ettiğini mırıldandı. Bu cevap Kraliçe'yi bir gün kadar tatmin etti ama ertesi günü İspanyol elçisini tekrar aradığında adam gitmişti.

"Nerede bu adam?" diye sordu Kraliçe. O sırada hizmetkârının saçını yapmayı bitirmesini bekleyerek şapkasını tutuyordum. O güzelim kestane rengi saçları seyreliymiş, be-yazlamıştı, fırçalandığında kupkuru ve incecik görünüyordu. Yüzündeki çizgiler ve gözlerindeki yorgunluk onu kırk iki yaşından çok daha yaşlı gösteriyordu.

"Hangi adam, Majesteleri?" diye sordum.

"İspanyol elçisi, Kont Feria?"

Öne yürüyüp bir yandan aklını başka bir şeye yönlendirecek akıllıca bir şeyler bulmayı umut ederek şapkasını hizmetçisine icattım Ctö7 ıucvla İspanyol saravıvla ivi ilişkile-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 629

ri olan Jane Dormer'a baktım, yüzünden hızlıca dehşet dolu bir ifade geçtiğini gördüm. Ondan yardım alamayacağım açıktı. Dişlerimi gıcırdatıp Kraliçe'ye doğayı söyledim. "Zannımca Prenses'i görmeye gitti."

Kraliçe şok olmuş gözlerle bana bakmak üzere döndü. "Neden Hannah? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Başımı salladım. "Ben nereden bilebilirim, Majesteleri? Arada bir Prenses'e saygılarını iletmeye gitmez miydi hep?" "Hayır, gitmezdi. Çünkü elçinin İngiltere'de geçirdiği vaktin çoğunda Elizabeth ev hapsindeydi, maznun bir vatan hainiydi. Onu astırmam için bizzat kendisi beni teşvik etmeye çalıştı. Şimdi neden gidip saygılarını iletecekmiş ki?"

Hiçbirimiz cevap veremedik. Şapkasını onu bekleyen kadının ellerinden aldı, kendi dürüst gözleriyle aynada göz göze gelerek şapkasını başına geçirdi. "Gitmesini ona Kral emretmiştir. Feria'yı tanırım, entrikalara hevesli bir adam değildir. Gitmesini Kral emretmiş olmalı."

Bir an ne yapacağını düşünerek sustu. Ben bakışlarımı yerden ayırmadım, ona bakmaya, kendi kocasının veliahdına, karısının rakibesine, metresine mesajlar gönderdiğini bilen yüzüne bakmaya dayanamıyordum.

Başını tekrar bize döndürdüğünde yüzünde sakın bir ifade vardı. "Hannah, seninle konuşabilir miyim, lütfen?" dedi elini bana uzatarak.

Yanına gittim, koluma girdi ve hafifçe bana yaslanarak odadan kabul odasına doğru yürüdük. "Senden Elizabeth'e gitmeni istiyorum," dedi alçak sesle, bize kapıları açarlarken. Dışarıda onu görmeyi bekleyen neredeyse kimse yoktu. Hepsi artık Hatfield'daydı. "Ziyaret ediyormuş gibi git. Ona Calais'den yeni geldiğini ve ne yaptığını merak ettiğini sövle. Bunu yapabilir misin?"

630 | Philippa Gregory

"Oğlumu yanıma almam lazım," diye mazeret uydurdum.

"Al," diye başını salladı. "Ve bak bakalım Elizabeth'in kendisinden ya da nedimelerinden Kont Ferie'nin onunla ne işi varmış, öğrenebilecek misin."

"Bana hiçbir şey söylemeyebilirler," dedim rahatsız rahatsız. "Tabii ki sizin hizmetinizde olduğumu biliyorlardır." "Sorabilirsin," dedi. "Sen Elizabeth'in ağzından laf alabilecek güvendiğim tek dostumsun. Her zaman ikimizin arasında dolaştın. Seni sever."

"Belki de elçinin nezaket ziyaretinden öte bir amacı yoktur."

"Belki de," dedi. "Ama belki Kral ona Savoy Prensi'yle evlenmesi için baskı yapıyordur. Bana gelip adamlarla evlenmeyeceğine yemin etti ama Elizabeth'in prensipleri yoktur, tezahürleri vardır. Kral ona benim veliahdım olarak onu destekleme sözü veriyse, kuzeniyle evlenmesinin buna değeceğini düşünüyor olabilir. Bunu bilmem gerek." "Ne zaman gitmemi istiyorsunuz?" "Yarın sabahın ilk ışıklarıyla birlikte," dedi. "Ve sakın bana yazma, etrafım muhbirlerle dolu. Elizabeth'in neler planladığını bana burada anlatman için seni bekliyor olacağım." Kraliçe Mary kolumu bıraktı ve tek başına yemeğe gitti. Büyük salondaki tahtına yürürken soylular ve asilzadeler ayağa kalktığında ne kadar minicik görüldüğünü fark ettim; husumet dolu bir dünyada görevleriyle çökmüş, ufal-mış bir kadındı. Tahtına çıkışını, oturuşunu, gergin, kararlı gülümsemesiyle azalan saray ahalisine bakışını izledim ve bilmem kaçınıcı kez içimden onun hayatımda tanıdığım en yürekli kadın olduğunu geçirdim. Ve de dünyanın en şanssız kadını.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 631

Danny'yle birlikte Hatfield'a at üstünde mutlu bir yolculuk yaptık. Çok yorulana dek önümde, atın üzerinde bacıklarını açarak at bindi, sonra onu sırtıma bağladım, atın iniş çıkışıyla sallanarak uyudu. Güvenliğimi sağlamak için yanımda bana eşlik eden iki adam vardı; kışın başlayan salgınlar ve birbiri ardına gelen kötü hasatla birlikte yollar haydutlarla, eşkiyalarla ya da para isteyip geleni geçeni tehdit eden serseriler ve dilencilerle dolmuştu. Ama arkamızdan gelen iki adamla Daniel ve benim içimiz rahatı. Hava güzeldi, öğle vaktinde güneş tepemizde öyle sıcaktı ki bir tarlada, ağaçların altında ya da nehir veya dere kenarında durup yemek yemek çok hoşumuza gitti. Danny'nin paytak paytak dolanmasına ya da çıplak poposuyla suyun içine oturup suları şaplatmasına izin verdim. Artık ayaklarının üzerinde rahatça durabiliyordu, ileri ve ardından tekrar bana doğru telaşla gidip geliyor, daha çok şey görebilmek, bir şeye dokunabilmek ya da sadece yüzümü okşayıp başımı oraya buraya çevirmek için devamlı kucağa alınmak istiyordu.

At binerken ona şarkılar, çocukluğumdan hatırladığım İspanyolca şarkıları söyledim ve beni duyduğundan kesinlikle emindim. Minik eli müzikle birlikte oynuyordu, şarkı söylemeye başladığımda sevinç dolu bir çığlık patlatıyor ama asla melodiye katılmıyordu. Saklanan yavru bir tavşan, otların arasındaki bir minik geyik kadar sessizdi.

Hatfield'daki eski saray nesillerdir kraliyet çocuklarının bakımevi olarak kullanılıyordu, temiz havası ve Londra'ya yakınlığı nedeniyle seçilmişti. Yıllanmış bir binaydı, küçük pencere, koyu renk tahtalıydı, Danny ve ben içeri girerken

632 | Philippa Gregory

adamlar da atları evden biraz uzaktaki harap ahırlara sokabilmek için bizi hemen ön kapıya götürdü.

Büyük salonda yazın bile yanmaya devam eden ateşe kütükler taşıyan bir oğlan dışında bizi karşılayacak kimse yoktu. "Hepsi bahçedeler," dedi. "Tiyatro oynuyorlar."

El işareti beni salonun arka tarafındaki kapıya yönlendirdi, kollarımda Danny'yle birlikte kapıyı açtım, taş koridoru izleyip başka bir kapıya ulaştım, ardından dışarı, gün ışığına çıktım.

Ne tür bir tiyatro oyunuysa belli ki artık bitmiş, geride sadece gürültülü bir oyun kalmıştı. Parça parça altın ve gümüş rengi kumaşlar meyve bahçesine saçılmıştı ve Elizabethan

hanımları ortada gözlerine siyah bir kumaş geçirilmiş bir adamdan kaçmak için dört bir yana koşuşturuyordu. Ben seyrederken adam uçuşan eteklerden birini yakalayıp kendine çekti ama kadın kendini kurtarıp kıkırdarak öteye koştu. Hepsi birden adamın etrafına toplandı, gülüşüp oynasarak, adamın başı dönene kadar onu döndürdü, döndürdü, sonra da etrafa kaçıştılar. Adam yine atılıp uzandı, kadınlar birer genç kız gibi oyuncu, birer kadın gibi azgın, sarhoş gibi oraya buraya kaçıştı. Aralarındaki kızıl saçları savrulan kadın, başlığını çıkartmış, yüzü al al gülen, Prenses'ti. Ancak daha önce gördüğüm, korkudan yüzü bembeyaz dolaşan Elizabeth değildi. Yatağında şiş şiş yatarken gördüğüm, korkudan kemiklerine kadar hasta prenses de değildi. Bu yaşamının baharına varmak, kadınlığa ermek, tahtına çıkmak üzere olan bir prensesti. Peri masallarının prensesleri gibi güzel, güçlü, iradeli ve yenilmezdi.

"Şanın yürüsün," diye fısıldadım kendi kendime, bütün soytarılar gibi kuşkucu.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 633

Ben seyrederken o gözleri bağlı adamın omzuna dokunup yeniden koştu. Bu kez adamdan kaçamadı. Adam uzandı, Elizabeth yeterince hızlı koşamadı, adam onu bileğinden yakaladı ve Elizabeth debelenmesine rağmen onu iyice kendine çekti. Prenses'in nefes nefese bedenini kendi bedeninde hissetmiş olmalıydı. Saçlarındaki parfümün kokusunu hemen almış olmalıydı*. Onu hemen tanımış olmalıydı.

"Yakaladım!" diye bağırdı adam. "Kimsin sen?"

"Tahmin et! Tahmin et!" diye bağırdı hanımlar.

Adam elini onun alnında, saçlarında, burnunda, dudaklarında gezdirdi. "Bir dilber," dedi emin bir tonla. Karşılığında şaşkın bir kahkaha fırtınası aldı.

Münasebetsizce elini çenesinden aşağı kaydırıp, ensesine, boynunu ellerinin arasına aldı. Elizabeth'in yanaklarının kızardığını gördüm ve adamın dokunuşları için arzuyla buram buram yandığını anladım. Prenses gerilemedi, adamı durdurmaya da kalkışmadı. Bütün sarayın önünde adamın karşısında durup her yerini parmaklamasına izin vermeye hazırdı.

Adam kimmiş görebilmek için biraz öne yürüdüm ama kumaş bütün yüzünü kaplıyordu, sadece gür siyah saçlarını ve güçlü, kare omuzlarını görebiliyordum. Onun da kim olduğunu hemen anladım.

Elizabeth'i sıkıca tuttu, bir eliyle onu belinden yakalarken hanımlarının arasında neredeyse hayal kırıklığıyla denebilecek hafif bir fısıldanma oldu, adamın diğer eli elbisesinin yakasını takip etti, parmak uçları Elizabeth'in göğüslerinin tepesine dokunuyordu. Yavaşça, iştah kabartarak eli elbisesinin önündeki işlemeli korseden aşağı kaydı, belindeki kuşağı geçti, iç eteklerin arasında gizlenen hazinesini

634 | Philippa Gregory

okşamak üzere, bir fahişeye dokunur gibi dokunacaktıysa-sına elbisenin kalın eteklerinde dolaştı. Elizabeth onu durdurmadı ve yine gerilemedi. Şok vaziyette kımıldamadan bir elini beline dolamış, onu öpüp okşanmaya can atan hafifmeşrep bir sütçü kızı gibi kendine çeken bu erkeğe yapışık halde öylece kaldı. Eli elbisesinin önünde aşağıya inip iç eteklerinin altındaki üçgene değdiğinde, ardından adam kalçasını yoklamak için elini poposuna attığında, ardından diğer elini belinden kalçasına kaydırıp ona sarıldığında, sanki kendi kadınıyla oynayıyormuş gibi iki elle birden kıkırda yapıştığında bile Prenses itiraz etmedi.

Elizabeth hafifçe inleyip elinden kendini kurtarmaya çalıştı, neredeyse hanımlarının üzerine düşüyordu. "Kimdi? Kimdi?" diye bağırdı hepsi bir ağızdan, hanımlarının onun kollarından kurtulduğuna rahatlayarak.

"Pes ediyorum," dedi. "Artık aptalca oyunlar falan oynayamam. Az önce cennetin kıvrımlarının ta kendisine dokundum."

Başından kumaşı çekip çıkardı ve yüzünü gördüm. Gözleri Elizabeth'inkilerle buluştu. Kollarında kimin olduğunu kesinlikle çok iyi biliyordu, niyet ettiği üzere, Elizabeth niyet ettiği üzere onu yakaladığı andan itibaren biliyordu. Onu onaylanmış sevgilisi gibi bütün saray halkının önünde okşamıştı ve Elizabeth bir fahişe gibi onun okşayışlarına izin vermişti. Elizabeth o bilmiş, arzu dolu gülümseme-siyle ona gülümsedi ve adam da gülümseyerek ona karşılık verdi.

Bu adam elbette ki Lordum Robert Dudley'di.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 635

"Burada ne işin var çocuk?" diye sordu bana yemekten evvel, biz terasta yürür, Elizabeth'in minik sarayının nedimleri bakmıyormuş gibi yaparak bizi seyrederken.

"Kraliçe Mary beni Elizabeth'e iltifatlarını iletmeğe üzere gönderdi."

"Ah, benim küçük muhbirim, yine iş başında mısın?"

"Evet ve hiç istemeyerek."

"Kraliçe ne bilmek istiyor peki?" Bir an durakladı. "William Pickering'le ilgili bir şey mi? Ya da benimle?"

Başımı iki yana salladım. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Beni taş bir banka çekti. Arkamdaki duvarda hanımeli çiçeği vardı ve çok güzel kokuyordu. Uzanıp çiçeklerden birini kopardı. Taç yaprakları al al ve tatlı tatlı, yılan dili gibi dışarı fırlamıştı. Çiçeği enseme dolaştırdı. "Peki Kraliçe ne istiyor o zaman?"

"Kont Feria'nın burada ne işi olduğunu bilmek istiyor," dedim uzatmadan. "Kendisi burada mı?"

"Dün gitti."

"Ne istiyordu?"

"Kraldan mesaj getirdi. Kraliçe Mary'nin sevgili kocasından. Sadakatsiz köpek, değil mi-, azgın kart İspanyol?"

"Niye böyle söylediniz?"

"Bayan Oğlan, bir karım var, bana hiç hizmet etmeyen, hiç kibar davranmayan bir karım var ama ben bile onun burnunun dibinde kız kardeşiyle fingerdeyip hâlâ hayattayken adına leke süremem."

Bankta kımıldanıp hâlâ çiçekle oynayan elini yakaladım. "Elizabeth'le mi flörtleşiyor?"

"Evliliklerine izin vermesi için Papa'ya başvurdu," dedi çekinmeden. "Bu İspanyol sinsiliğine ne diyorsun? Kraliçe yaşarsa tahmin ederim ki Phillip evliliğinin geçersb kılın-

636 | Philippa Gregory

ması için başvuruda bulunacak ve Elizabeth'le evlenecek. Kraliçe ölürse Elizabeth zaten tahtın veliahdı olacak ki, bu da dalda koparılmayı bekleyen daha zengin bir erik duruma gelmesi demek. Onu bir sene içinde kapacaktır."

Suratım dehşetle bomboş yüzüne baktım. "Olamaz," dedim aval aval. "Bu ihanet olur. Bu ona yapabileceği en kötü şey. Akla hayale gelebilecek en berbat şey."

"Beklenmedik bir hareket," dedi. "Seven bir kadının kabullenmeyeceği bir şey."

"Kraliçe açısından, utancından ölür. Bir kenara atılmak ha, annesine yapıldığı gibi? Ve Anne Boleyn'in kızı yüzünden?"

Başıyla onayladı. "Dedim ya, sadakatsiz İspanyol köpeği."

"Ya Elizabeth?"

Omzumun üzerinden geriye baktı ve ayağa kalktı. "Kendisine sorabilirsin."

Reveransa geçip ardından dimdik durdum. Elizabeth'in siyah gözleri üzerime yapıştı. Robert Dudley'nin elinde hanımeliyle ensemi okşayarak yanımda oturmasından hoşlanmamıştı. "Prenses."

"Geri dönüşünü duydum. Lordum bana artık bir kadın olduğunu söyledi. Seni bu kadar şey görmeyi umut etmiyordum..." Bekledim. "Bu kadar şişman."

Kendimi aşağılanmış hissetmek yerine onun bu çocuksu kıskançlığı karşısında yüksek sesle kıkırdadım.

Anında onun da gözleri dans etmeye başladı. Elizabeth asla surat aşmazdı.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 637

"Oysa siz Prenses'im, her zamanki kadar güzelsiniz," dedim hiç uzatmadan.

"Umarım. Öyle kafalarınızı iç içe gömmüş ne konuşuyordunuz?"

"Sizden bahsediyorduk," dedim kısaca. "Kraliçe nasıl olduğunuzu öğrenmek için beni gönderdi. Gelip sizi görmek beni çok memnun etti."

"Çok geç kalmaman için seni uyarmıştım," dedi, eliyle nedimelerini, keyif çatan erkekleri, onları tanıdığını fark eden ve biraz utanmış görünen Londralı saraylıları göstererek. Kraliçe'nin meclisinden birkaç kişi bakışlarımdan kaçıştı, yanlarında Fransız delegeler ve bir iki önemsiz prens de vardı.

"Leydi hazretlerinin sarayını epey keyifli gördüm," dedim tarafsızca. "Size yaraşır biçimde. Ancak size katılamam, beni yanınıza alma lütfünü gösterseniz bile. Ablanıza hizmet etmeliyim. Onun sarayı böyle keyifli değil, çok az dostu var. Onu şimdi bırakamam."

"İngiltere'de onu yalnız bırakmayan tek kişi sen olmalısın," dedi neşeyle. "Geçen hafta aşçısını yanıma aldım. Bir şeyler yiyor mu bari?"

"İdare ediyor," dedim kuru kuru. "Ben yola çıktığımda İspanyol elçisi Kont Feria, en yakın dostu, güvendiği danışmanı bile sarayda değildi."

Hızla Robert Dudley'e bir bakış fırlattı, Lordun, konuşmasına izin verir gibi Prenses'e başını salladığını gördüm.

"Ricasını reddettim," dedi kibarca. "Kimseyle evlenmek gibi bir planım yok. Kraliçe'yi bu konuda temin edebilirsin çünkü doğru."

Hafif bir reverans yaptım. "Onu daha da mutsuz edecek bir haber iletmeyeceğime çok sevindim."

638 | Philippa Gregory

"Keşke ülkesinin insanları için de biraz üzülebilseydi," dedi Elizabeth sertçe. "Kafirlerin yakılmasına devam ediliyor, Hannah, masum insanlara acı çektirilmeye devam ediliyor. Kraliçe'ye hiç var olmayan bir bebeğe üzülmenin oğlunun kazığa bağlandığını gören bir annenin acısıyla asla karşılaştıramayacağını söylemelisin. Ve bunu seyretmeye zorlanmış yüzlerce kadın var."

Robert Dudley imdadıma yetişti. "Yemek yiyelim mi?" diye sordu neşeye. "Ardından müzik çalınacak. Sizden bir dans talep ediyorum."

"Sadece bir mi?" diye sordu Elizabeth, anında neşesi yerine gelerek.

"Sadece bir," dedi Robert.

Elizabeth flört havasıyla hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Yemekten sonra müzik başladığında başlayan ve güneş çıktığında ikimizin de bir adım daha atacak hali kalmadığında sona eren bir dans," dedi Lordum. "Tek bir dans."

"Peki ardından ne yapacağız, yürüyemeyecek hale gelene dek dans ettikten sonra?" diye sordu Elizabeth kıskırtan

bir tavırla.

Bir Lorduma, bir Elizabeth'e baktım, aralarındaki bu mahrem ses tonuna neredeyse inanamıyordum. Onları duyan herkes arzularının ilk günlerindeki âşıklar olduklarını düşünürdü.

"Siz ne derseniz onu yapacağız elbette," dedi Robert ipek gibi bir sesle. "Ama ben kendi adıma ne isteyeceğimi biliyorum."

"Ne?" diye nefesini bıraktı Elizabeth. "Yatmak, üzerimde..." | "Üzerinde?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 639

"Üzerimde sabah güneşiyle birlikte," diye tamamladı Robert.

Elizabeth ona biraz daha yaklaşıp Latince bir söz fısıldadı. Ben bilerek ifademi hiç bozmadım. Latince'yi Lord Robert kadar hazır anladım, Elizabeth kulağına sabah öpücükler istediğini fısıldamıştı... Güneşten tabii ki.

Saray halkına döndü. "Yemek yiyoruz," diye yüksek sesle duyurdu. Tek başına başı dimdik, büyük salonun kapısına doğru yürüdü. Karanlık odaya girmek üzereyken duraklayıp omzunun üzerinden Robert Dudley'ye bir bakış fırlattı. Bakışlarındaki daveti gördüm, bir anlık baş dönmesi gibi, bakışı hemen hatırladım. Aynı bakışları daha önce de görmüştüm, Kraliçe'nin kocası Kral Phillip'e bakarken. Aynı bakışları ondan önce de görmüştüm, daha ben küçük bir çocuk, o gencecik bir kızken, Lord Thomas Seymour'a, üvey annesinin kocasına bakarken. Aynı bakışlardı, aynı arzuların davetiydi. Elizabeth âşıklarını başka kadınların kocalarından seçmeyi seviyordu, elleri bağlı bir adamın arzularını kabartmayı, kocasını elinde tutamayan bir kadına karşı zafer kazanmayı ve dünyadaki her şeyden çok, omzundan geriye bir bakış fırlatıp arkasındaki adamın ona doğru koştuğunu görmeyi seviyordu, yani tıpkı Lord Robert'ın şu an yaptığı gibi.

Elizabeth'in sarayı genç ve iyimser bir saraydı. Burası geleceğini bekleyen, tahtını bekleyen ve bundan, tahtın onun olacağından artık emin genç bir kadının sarayıydı. Kraliçe'nin onu veliahdı olarak adlandırmamasının artık neredeyse hiç önemi yoktu, bunca zamandır hizmet vermişti, Kraliçe'nin sarayının ve meclisin kendi kendine hizmet

640 | Philippa Gregory

eden, fırsatçı erkekleri bu yükselen yıldıza çoktan sadakat yemini etmişti. Bunların yarısının kızları, oğulları şimdiden Prenses'in hizmetine girmişti. Kont Feria'nın ziyareti ısrarla ve tatlı tatlı Hatfield'a doğru esen rüzgârda savrulan bir saptan öte bir şey değildi. Herkese Kraliçe'nin gücünün, mutluluğu gibi, sağlığı gibi yok olup gittiğini açıklıyordu. Kraliçe'nin kocası bile onun rakibinin tarafındaydı.

Burası mutlu, neşeli bir yaz sarayıydı ve ben akşamüze-rini, geceyi bu mutlu insanlar eşliğinde geçirdim. Beni iliklerime kadar dondurdu, hasta etti. Gece küçük bir yatakta kollarımı oğluma dolayıp uyudum ve ertesi gün Kraliçe'ye geri döndük.

Hatfield'a giden yolda benim tam tersi istikametime doğru yol alan kaç büyük adam ve kadına rastladığımı saymamaya özen gösterdim. Ağzımdaki ekşi tada daha fazlasını eklemeye ihtiyacım yoktu. Bu günden çok uzun bir süre önce sarayın hasta bir kraldan bekleyen bir veliahda çark edişini görmüştüm ve saraylıların sadakatinin ne kadar zayıf olduğunu biliyordum. Ama buna rağmen, bunu bilmeme rağmen, bu dalgaya dönüşte daha çok bir kâfirin rezilce dine dönüşünü andıran bir hava vardı.

Kraliçeyi, peşinde bir avuç saraylıyla nehrin kenarında yürürken buldum. Bunların kim olduğuna baktım; en az yarısı tahta kim geçerse geçsin dinlerinden asla vazgeçmeyecek olan koyu Katolikler'di; Kral tarafından karısına katlanmaları için tutulmuş birkaç İspanyol soylusu ve Will So-mers, sadık Will Somers, kendini soytarı diye tanıtan ama ağzından soytarıca tek bir kelime duymadığım adam.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 641

"Majesteleri," diyerek reverans yaptım. . Kraliçe beni şöyle bir süzdü, elbisemdeki çamuru, kucağımdaki bebeği inceledi

"Hatfield'dan doğruca bana mı geldin?"

"Emrettiğiniz üzere."

"Biri bebeği alabilir mi?"

Will öne çıktı ve Danny'nin yüzü aydınlandı. Onu yere bıraktım, hafifçe sesiz bir sevinç belirtisi gösterdi ve Will'e doğru yürümeye başladı.

"Oğlanı yanınıza getirdiğim için özür dilerim, Majesteleri, görmek hoşunuza gider diye düşünmüştüm," dedim beceriksizce.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Hannah, asla istemiyorum." Yanında yürümemi işaret etti.

"Elizabeth'i gördün mü?"

"Evet."

"Elçiyle ilgili ne dedi?"

"Hanımlarından biriyle görüştüm." Lord Robert'ın ismini bu alternatif, tehlikeli sarayın gözdesi olarak anmaktan korkmuştum. "Elçinin Prenses'i iyi dileklerini iletmek için ziyaret ettiğini söyledi."

"Başka?"

Durakladım. Görevim Kraliçe'ye dürüst olmak, içimden gelense onu kırmamaktı, birbirine zıt bir ikilem içindeydim kısacası: Bu ikilemle saraya dönene dek yol boyu kafam karışmıştı ve sonunda diğerleri kadar sadakatsiz olmam gerektiğine karar vermiştim. Ona kendi kocasının kız kardeşine evlenme teklif ettiğini söylemem mümkün değildi.

"Kral, Savoy Dükü'yle evlenmesi için ısrar ediyor," dedim. "Elizabeth kendi ağzıyla bana onunla evlenmeyeceğini söyledi."

642 | Philippa Gregory

"Savoy Dükü mü?"

Başımınla onayladım.

Kraliçe elini uzattı, elini tuttum ve bana ne söyleyeceğini bilmeden bekledim. "Hannah, yıllardır dostumsun ve sanırım gerçek dostumsun."

"Evet, Majesteleri."

Sesini fısıldar gibi alçaktı. "Hannah, bazen delirdiğimi düşünüyorum, kıskançlık ve mutsuzluktan iyice çıldırdığımı sanıyorum."

Siyah gözlerine yaşlar dolmuştu. Elini sıkı sıkı tuttum. "Ne oldu?"

"Kocamdan şüpheleniyorum. Kendi kocamdan. Evlilik yeminlerimizden. Bundan bile şüphe edersem dünyam alt üst olur ama yine de şüpheleniyorum."

Ne diyeceğimi bulamadım. Elimi acıtacak kadar sıkıyordu ama kasılmadım. "Kraliçe Mary?"

"Hannah, bir soruma cevap ver, bir daha asla böyle düşünmeyeyim. Ama bana doğruyu söyle ve bundan hiç kimseye bahsetme."

Ayaklarımın dibinde nasıl bir dehşet geliştiğini merak ederek yutkundum. "Söyleyeceğim, Majesteleri." İçimden soru beni, Danny'yi ya da Lordumu tehlikeye atacak bir so-ruysa kendime yalan söylemek için izin vereceğim diye söz verdim. Saray yaşamının o tanıdık korku ve ürpertisi kalbimin küt küt çarpmasına neden oluyordu, atışlarını kulaklarımda duyuyordum. Kraliçe kefen gibi bembeyaz, gözleri çılgın gibi odaklanmıştı.

"Kralın kendi teklifi için bastırıldığına dair herhangi bir söylenti var mıydı?" diye fısıldadı, sesi öyle alçaktı ki onu güçlükle duyabildim. "Kocam olmasına rağmen ve Tanrı önünde, Papa'nın önünde, krallıklarımızın önünde bana ye-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 643

min etmiş olmasına rağmen? Lütfen söyle bana, Hannah. Bu deli bir kadının soracağı bir soru, biliyorum. Biliyorum, ben onun karışımı ve bunu yapıyor olamaz. Ama içim onunla flörtleştiğini söyleyen düşüncelerle dolu, vakit geçirmek için değil, flörtleşmiş olmak için değil, karısı olması için. Bunu bilmem gerek. Bu korkuyla işkence çekiyorum."

Dudağımı ısırđım, anlamak için başka bir şeye ihtiyacı yoktu. En büyük korkusunun gerçek olduğunu gören bir kadının çevik kavrayışıyla anında durumu anladı.

"Yüce Tanrım, gerçekten böyle," dedi yavaşça. "Ona karşı şüphelerimin bir kısmı kendi hastalığımдан sanıyordum ama değilmiş. Bunu yüzünde görebiliyorum. Kız kardeşimle evlenmek için flörtleşiyor. Kız kardeşimle? Benim kendi . kocam?"

Soğuk elini ellerimin arasına sıkıştırdım. "Majesteleri, bu Kral için bir siyaset meselesi," dedim. "Gelecek için vasiyet yazmak gibi bir şey. Sizin başınıza gelecek- bir kaza ya da ölüm için kendini garantiye almak gibi. İngiltere'yi İspanya için saklamaya çalışıyor. İngiltere'nin güvenliği ve inançlarının doğru yolda olması onun görevi. Ve siz ölecek olursanız, gelecekte bir gün, sizin ölümünüzden sonra Elizabeth'le evlenirse, o zaman İngiltere Katolik kalacaktır, siz de bunu ve onun emin ellerde olmasını isterdiniz."

Hızla sarf ettiğim sözleri takip etmeye çalışır gibi başını iki yana salladı ama söylediklerimin hiçbirini ona bir anlam ifade etmiyordu. "Yüce Tanrım, bu başıma gelebilecek en kötü şey," dedi alçak sesle. "Annemin tahttan devrildiğini, kendinden daha genç bir kadının Kral'ı onun elinden aldığını ve bunu yaparken kahkahalar attığını gördüm. Ve şimdi bu kadının kızı, o piç kurusu aynısını bana vnnnr "

644 | Philippa Gregory

Durdu ve bana baktı. "İnanamamana şaşmamalı. Bunun kendi çılgın şüphelerim olduğunu sanıyordum," dedi. "Bu bütün yaşamım boyunca korktuğum şey. Sonumun kendi anneminki gibi olması, tahta zaferle oturmuş bir Boleyn fahişesi tarafından göz ardı edilmiş, terk edilmiş annem gibi. Bu kötülük ne zaman sona erecek? Boleynler'in büyülerini ne zaman alt edilecek? Kadının kafasını kestiler ama işte kızı ağzında aynı zehirle bir yılan gibi yükseliyor!"

Elini hafifçe sıktım. "Majesteleri kendinizi bırakmayın. Burada yapmayın. Bütün herkesin önünde."

Onu düşünüyordum, Kraliçe'nin bütün Avrupa'nın aylardır bildiği şeyi, kocasının onu aldattığını öğrendiği için paramparça olduğunu duyduğunda Elizabeth'in sarayının nasıl çatlayana kadar güleceğini.

Kendini tutmaya çabalarken baştan ayağa titredi, ama kendini toparladı, gözyaşlarını gözlerini kırıştırarak durdurdu. "Haklısın," dedi. "Rezil olmayacağım. Artık hiçbir şey söylemeyeceğim. Artık hiçbir düşünmeyeceğim. Benimle yürü, Hannah."

Göz ucuyla arkama Danny'ye baktım. Will yerde oğlumu dizlerinin üzerine bacaklarını açtırarak oturmuş ona kulaklarını nasıl oynatabildiğini gösteriyordu. Danny neşeyle kıkırdadı. Kraliçe'nin koluna girdim ve hızlı adımlarımı onun yavaş yürüyüşüne uydurdum. Saray arkamızdan esneye es-neye takip etti.

Kraliçe hızla akan nehrin tepesinden suya baktı. Gelip giden çok az gemi vardı, İngiltere'nin ticareti kötü gidiyordu, Fransa'yla savaştaydı ve mahsulleri her sene daha da azalıyordu.

"Biliyorsun," diye fısıldadı Kraliçe bana, "biliyorsun, Hannah, ona portresini gördüğüm an âşık oldum. Hatırlıyor musun?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 645

"Evet," dedim, aynı anda onu Prens'in kalbini kıracağı konusunda uyardığımı da hatırlayarak.

"Onunla tanıştığımdaysa ona bağlandım, düşün günümüzü hatırlıyor musun, o ne kadar yakışıklıydı ve birlikte ne kadar mutluyduk?" Yine başımı salladım.

"Beni yatağa götürüp benimle yattığında ona taptım. Bana hayatımda hiç tatmadığım bir zevk tattırdı. Kimse onun benim için ne ifade ettiğini bilmiyor, Hannah. Kimse asla onu ne kadar sevdiğimi anlamayacak. Ve şimdi sen bana öldüğümde onun, en büyük düşmanımla evlenmeyi planladığını söylüyorsun. Benim ölümümü ve benden sonraki yaşamını dört gözle bekliyor."

Birkaç dakika sessizce yerinde sayarken saray eşrafı peşinde gayesizce durup bir bana bir ona bakarak onu bekledi, ilettiğim yeni kötü haberin ne olduğunu merak ederek. Ardından Kraliçe'nin kasıldığını, elinin sanki aniden bir sancı saplanmış gibi gözlerine yükseldiğini gördüm. "Tabii gerçekten ölümümü bekliyorsa," dedi alçak sesle.

Bembeyaz yüzüme göz ucuyla baktığında hikâyenin geri kalanını da anlayıverdi. Başını iki yana salladı. "Hayır, olamaz," diye fısıldadı. "Bu olamaz. Beni boşayamaz, değil mi? Babamın anneme yaptığını yapamaz? Başka bir kadına duyduğu şehvet dışında hiçbir nedeni olmaksızın? Üstelik bir fahişeye, bir fahişenin kızına duyduğu şehvet yüzünden?" Ağzımı açmadım.

Ağlamadı. O Kraliçe Mary'ydi, Prenses Mary, daha küçücükken başını dimdik tutmayı, gözyaşlarını geri göndermeyi öğrenmişti, dudakları ısırılmaktan paramparça ağzının içi tıka basa kan dolu olsa ne yazardı, herkesin onu görebileceği bir yerde ağlamayacaktı.

646 | Philippa Gregory

Sadece başını salladı, sanki kafasına ağır bir darbe yemiş gibiydi. Ardından eliyle Will Somers'ı çağırdı, Will yanında Danny'yle onun yanına geldi, uzattığı eli yavaşça tuttu.

"Biliyorsun, Will," dedi yumuşak bir sesle, "çok komik, esprilerine layık bir durum bu; bana öyle geliyor ki hayatımda en korktuğum şey, başıma gelmemesi için her şeyi yaparım, sanırım tıpkı annemin hayatını söndürdüğü gibi benim de hayatımı söndürecek, kocam beni terk etti, çocuksuz ve yerime bir fahişe koyuyor." Will'e baktı, gözleri yaşlarla çökmüş olmasına rağmen gülümsedi. "Şimdi Will, bu sence de rezillik değil mi? Buradayım ve işte başıma bunlar geliyor. Bu konuda bir espri yapabilir misin?"

Will başını salladı. "Hayır," dedi uzatmadan. "Bu meselenin komik hiçbir tarafı yok. Bazı şeyler komik değildir."

Kraliçe onu onayladı.

"Ayrıca zaten kadınların mizah anlayışı da yoktur," dedi kararlı bir tonla.

Kraliçe onu duyamadı. Hâlâ en büyük kâbusunun gerçekleştiğini sindirmeye çabalıyordu. Annesi gibi olacaktı, Kral tarafından terk edilmiş, yaşamını kalp kırıklığıyla eriten bir kadın olacaktı.

"Ve sanırım bunun nedenini görebiliyoruz," dedi Will. "Kadınlarda mizah duygusunun eksikliğinin nedenini. İçinde bulunduğumuz koşullara bakacak olursak."

Kraliçe onu bıraktı, bana döndü. "Oğluna karşı kaba davrandım, özür dilerim," dedi. "Çok tatlı bir oğlandır, eminim. Adı ne?"

Will Somers Daniel'ın elinden tutup onu Kraliçe'ye götürdü.

"Daniel Carpenter, Majesteleri." Kendini bırakmamak için büyük bir azimle çabaladığını görebiliyomum

KRALİÇENİN SOYTARISI | 647

"Daniel." Oğluma gülümsedi. "Büyüdüğünde iyi bir evlat ve sadık bir erkek olacaksın." Sesi bir an titredi. Yüzük-lü elini oğlumun başına koydu. "Tanrı seni korusun," dedi şefkatle.

O gece Danny'nin uyumasını beklerken bir sayfa düz kâğıt alıp oğlumun babasına yazdım.

Sevgili kocacığım,

Burada, Hristiyan aleminin en hüznü sarayında sadece doğru olduğuna inandığı şeyleri yapan ve yine de şu dünyada sevdiği herkes, Tanrı önünde onu sevmeye yemin etmiş olanlar tarafından bile aldatılan bir Kraliçe'yle yaşarken seni ve bana sadık kaldığın o uzun yılları düşünüyorum. Ve bir gün yeniden birlikte olabilmemiz için dua ediyorum, göreceksin, sevginin ve sadakatin ve karşılığında sevip sadık kalmanın kıymetini öğrendim.

Karın

Hannah Carpenter

Ardından sayfayı aldım, tepedeki ismini öptüm ve ateşe bıraktım.

Saray ağustosta Whitehall'a doğru yola çıkacaktı. Olağan seyahatler Kraliçe'nin hamileliği nedeniyle iptal edilmişti ama şimdi bebek yoktu ve Kraliçe yazın tümünü iptal etmişe benziyordu. Tabii ki sarayı taşraya davet edecek hoş bir hava da yoktu. Her gün soğuk ve yağışlıydı, hasat yine kötü geçecek, ülkenin dört bir yanında açlık hüküm sürecek-

648 | Philippa Gregory

ti. Mary'nin hükümdarlığı açısından yine kötü bir yıl olacaktı, Tanrının İngiltere'ye gülümsemediği yeni bir yıl.

Yola çıkmak üzere hazırlanılırken sarayda her zamankinden daha hafif kargaşa vardı; bu sene Kraliçe'yle seyahat edenlerin sayısı azalmıştı, her zamankinden daha azdı, onların da daha az eşyaları, daha az asalakları vardı. Saray kü-çülüyordu.

"Millet nerede?" diye sordu Will, saray maiyetinin en önünde, Kraliçe'nin tahtirevanın hemen arkasında şehre doğru yol alırken atını benimkinin yanına sürerek.

"Hatfield'da," dedim bozuk bozuk.

Hava değişimi Kraliçe üzerinde en ufak bir etki yaratmadı, her gece ateşi olduğundan yakındı. Yemeklerini Whitehall Sarayı'nın salonunda değil odasında yiyor ve önüne sadece iki üç tabak yemek gidiyordu. Neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Odasına giderken büyük salonun önünden geçiyordum ve durup içeriye şöyle bir göz attım. Bir an zihnimde çok güçlü bir resim belirdi, neredeyse görme yeteneğimle gördüğüm sahneler kadar berraktı; boş taht, ağgöz-lülüğüyle her şeyi silip süpüren bir saray, başlarında kimse olmayan nedimeler, boş tahtın önünde diz çöken ve el bile sürülmeyecek tabaklarda olmayan Kraliçe'ye kraliyet yemeği sunan hizmetkârlar. Beş sene önce, saraya ilk geldiğimde de vaziyet aynı böyleydi. Ama o zaman Kral Edward tahttaydı, sarayı eğlenirken o odalarında hasta yatıyordu, kimse onu umursamıyordu. Şimdiyse tahtta benim Mary'm vardı.

Geriledim ve arkamda yürüyen adama çarptım. Özür dileyerek döndüm. Adam John Dee'ydı.

"Bay Dee!" Kalbim bir an korkuyla yerinden fırladı. Hemen reveransa geçtim

KRALİÇENİN SOYTARISI | 649

"Hannah Green," dedi başımın üzerinde bir baş selamı verirken. "Nasılın? Kraliçe nasıllar?"

Kimsenin bizi duymayacağından emin olmak için etrafıma bakındım, "Hasta," dedim. "Çok ateşi var, bütün kemikleri ağrıyor, devamlı gözyaşı döküyor ve burnu akıyor. Çok üzgün."

Başıyla onayladı. "Şehrin yarısı hasta," dedi. "Bütün yaz bir kez berrak güneş ışığı gördüğümüzü sanmıyorum. Oğlun nasıl?"

"İyi ve bunun için Tann'ya şükrediyorum," dedim.

"Konuşmaya başladı mı?"

"Hayır."

"Onu ve onun hakkındaki konuşmamızı düşünüyorum. Tanıdığım bir âlim var, sana tavsiyelerde bulunabilir. Kendisi doktor."

"Londra'da mı?" diye sordum.

Bir kâğıt parçası çıkardı. "Adresini buraya tarif ettim, bugün seni görebilirim düşüncesiyle. Ona istediğin her şeyi anlatabilecek kadar güvenebilirsiniz."

Kâğıdı kaygıyla elinden aldım. Kimse John Dee'nin tam olarak ne yaptığını ya da dostlarının kim olduğunu asla bilemezdi.

"Buraya Lordumu görmeye mi geldiniz?" diye sordum. "Bu gece Hatfield'dan buraya gelmesini bekliyoruz."

"O zaman odalarında bekleyebilirim," dedi. "Başta Kraliçe olmadan salonda yemek yemekten hoşlanmıyorum. İngiltere tahtının boş olduğunu görmek istemiyorum."

"Haklısınız," dedim, her zaman olduğu gibi korkularına rağmen ona ısınarak. "Aynı şeyi ben de düşünüyordum."

Elini elime koydu. "Bu doktora güvenebilirsiniz," dedi. "Ona kim olduğunu söyle, çocuğunun neye ihtiyacı olduğunu da, sana yardım edeceğinden eminim."

650 | Philippa Gregory

Ertesi gün Danny'yi kalçama dayadım ve doktorun evini bulmak üzere şehre yürüdüm. Adalet Binaları sırasındaki dar uzun evlerden birindeydi, kapıyı hoş bir kız açtı. Ön odada beklersem doktorun beni hemen göreceğini söyledi, Danny'yle birlikte üstleri tuhaf kayalar ve taşlarla dolu rafların arasına bir yere oturduk.

Adam içeri sessizce girdi, beni bal renginde bir mermer parçasını incelerken buldu, çok hoş bir taş parçasıydı bu. "Taşlarla ilgilenir misiniz, Bayan Carpenter?" diye sordu. Yavaşça mermeri yerine koydum. "Hayır. Ama bir yerde dünyanın her bir köşesinde farklı taşlar olduğunu okumuştum, bazılarının yan yana, bazılarının üst üste durduğunu ve kimsenin nedenini henüz açıklayamadığını."

Başıyla onayladı. "Neden bazılarının altın bazılarının kömür içerdiğini de. Bugün dostunuz Bay Dee ve ben bunun üzerinde konuşuyorduk."

Ona daha dikkatli baktım ve içimden Seçilmiş İnsan-lar'dan birini gördüğümü düşündüm. Teni benim tenimle aynı renkteydi, gözleri benimkiler, Daniel'inkiler kadar koyuydu. Yapılı, upuzun burnu, kavisli kaşları ve çıkık elmacık kemikleri tanıdığım ve beğendiğim türdendi.

Bir nefes alıp cesaretimi topladım ve duraklamadan lafa girdim. "İsmim Hannah Verde. İngiltere'ye babamla birlikte küçükken İspanya'dan göçtüm. Tenimin rengine, gözlerime bir

bakın. Ben İnsanlar'dan biriyim." Başımı yan çevirip parmağımı burnumdan aşağı indirdim. "Gördünüz mü? Bu da benim çocuğum, benim oğlum, iki yaşında ve yardımınıza ihtiyacı var."

KRALİÇENİN SOYTARISI | 651

Adam bana sanki her şeyi reddedecekmiş gibi baktı. "Ailenizi tanımıyorum," dedi temkinli. "İnsanlar derken ne demek istediğinizi anlamadım."

"Babamın Aragon'dayken ismi Verde'ydi," dedim. "Köklü bir Yahudi ailesi. İsmimizi öyle uzun zaman önce değiştirdik ki artık ne olması gerektiğini bilmiyorum. Kuzenlerim Gaston ismiyle Paris'te yaşıyor. Kocam artık Carpenter soyadını aldı ama d'İsraeli ailesinden geliyor. Şimdi kendisi Calais'de." Kocamın ismini anarken sesimin titrediğini fark edince durakladım. "Şehir alındığında Calais'deydi. Sanırım şimdi esir alındı, yakın zamanda ondan haber alamadım. Bu onun oğlu. Calais'den ayrıldığımızdan beri hiç konuşmadı, çok korktu, zannederim. Ama o Daniel d'İsraeli'nin oğlu ve doğuştan gelen hakkını geri kazanmaya ihtiyacı var."

"Sizi anlıyorum," dedi adam kibarca. "Bana soyunuz ve ciddiyetinizi kanıtlayacak herhangi bir kanıt gösterebilir misiniz?"

Çok alçak sesle fısıldadım. "Babam öldüğünde yüzünü duvara döndürdük ve şöyle dedik; 'Tânrı'nın adıyla Onun kendi arzusuna göre yarattığı tüm dünyada göklere çıkartılıp günahlarından arındırıldı. Krallığını senin yaşadığın günlerde, tüm İsrail evlerinin yaşadığı günlerde kursun, çabucak, evet yakında, evet de, Amin.'"

Adam gözlerini kapadı. "Amin." Ve tekrar açtı. "Benden ne istiyorsun Hannah d'İsraeli?"

"Oğlum konuşmuyor," dedim.

"Dilsiz mi?"

"Calais'de sütannesinin ölümünü gördü. O günden beri hiç konuşmadı."

Adam başıyla onaylayıp Daniel'ı dizlerinin üzerine aldı. Büyük bir dikkatle yüzüne dokundu, kulaklarına, gözlerine.

652 | Philippa Gregory

Kocamın başkalarının çocuklarını tedavi etmek üzere aldığı eğitimi düşündüm ve acaba bir daha oğlunu hiç görebilecek mi ve ben bu oğlana babasının ismini söylemeyi öğretebilecek miyim, diye merak ettim.

"Konuşamaması için hiçbir fiziksel neden göremiyorum," dedi.

Başımla onayladım. "Gülebiliyor, ses çıkartabiliyor. Ama kelimeleri tekrarlamıyor."

"Sünnet edilmesini ister misin?" diye sordu çok alçak sesle. "Bu onda sonsuza dek bir işaret bırakır. O zaman kendisini Yahudi olarak bilir. Yahudi olarak bilinir."

"Artık inancımı kalbimde taşıyorum," dedim, çok alçak sesle mırıldanarak. "Genç bir kadinken hiçbir şey umurumda değildi. Hiçbir şey bilmiyordum. Sadece annemi özlüyordum. Artık büyüdüm, kendi çocuğum var ve bir annenin çocuğuyla kurduğu bağdan daha öte şeyler de var. İnsanlarımız ve inancımız. Küçük ailemizi soyumuz devam ettiriyor. Varlığımızı böyle sürdürüyoruz. Babamı, annemi ve şimdi de kocamı kaybetmiş olsam bile İnsanlarımızın varlığını kabul ediyorum, Tann'nın varlığını biliyorum, isminin Elohim olduğunu. Hâlâ inançlarımız olduğunu biliyorum. Daniel bunun bir parçası. Bunu oğlum için inkâr edemem. Etmemeliyim."

Başıyla onayladı. "Onu bana ver bir dakika." Daniel'ı içerideki odalardan birine aldı. Oğlumun siyah gözlerinin bu yabancı adamın omzundan endişeyle bana baktığını gördüm, doktor onu götürürken güven veren bir gülümsemeyle gülümsemeye çalıştım. Pencereye gittim ve pencerenin çerçevesine yapıştım. Öyle sıktım ki avuçlarımda izi çıktı, parmaklarıma kramp girene dek ne kadar sıkıldığımı fark etmedim. İçeride Daniel'ın ağladığını duydum ve

KRALİÇENİN SOYTARISI | 653

bittiğini anladım, Daniel her şeyiyle artık babasının oğluydu.

Haham oğlumu geri getirip bana uzattı. "Sanırım konuşacak," dedi sadece.

"Teşekkürler," diye karşılık verdim.

Benimle birlikte ön kapıya yürüdü. Beni uyarmasına hiç gerek yoktu, benim de sırrımı kendime saklayacağıma söz vermeme. İkimiz de kapıların arka tarafında soyumuz, inançlarımız yüzünden aşağılanıp nefret edildiğimizi biliyorduk, soyumuz neredeyse tükenmek üzere, inançlarımız çoktan unutulup gitmiş, geriye sadece birkaç yarım yamalak hatırlanan dua ve birkaç dirayetli ayin kalmış olduğunu biliyorduk.

"Şalom," dedi kibarca. "Selametle git."

"Şalom," diye karşılık verdim.

^^

Whitehall'daki sarayın hiç neşesi yoktu ve bir zamanlar Mary için yürüyen şehir şimdi ondan nefret ediyordu. Smithfield'daki ateşlerden yükselen küme küme dumanlar dört bir yana doğru havayı yarım mil zehirliyordu; aslında bütün İngiltere'nin havasına zehir bulaşmıştı.

Kraliçe geri adım atmadı. Kilisenin kutsal ayinlerini kabul etmeyen bu kadın ve erkeklerin zaten cehennemde yanacağından kesinlikle emindi. Bu dünyada işkence çekmek diğer tarafta çekilecek acıya kıyasla hiçbir şeydi. Bu yüzden bunların ailelerini, dostlarını, Smithfield'da toplanıp cellatla dalga geçen, papazlara küfür eden isyankar kalabalıkları ikna edebilecek her şey mubahtı. Kendilerine rağmen kurtarılması gereken canlar vardı ve Mary insanlarına iyi bir anne olmalıydı. Onları kendilerine rağmen kurtaracaktı. Ceza-

654 | Philippa Gregory

landırmak yerine bağışlaması için ona yalvaranları dinlemeyecekti. Şehrin güvenliği için endişelenen ve kafirleri sabah erkenden, daha insanların çoğu sokaklara dökülmeden yakmak isteyen Piskopos Bonner'ı bile dinlemeyecekti. Durum kendisi için, tahtı için ne kadar riskli olursa olsun Tan-rı'nın isteğinin yerine getirilmesi, yerine getirildiğinin gösterilmesi gerektiğini söyledi. Yakılmalıydılar ve yakıldıkları gösterilmeliydi. Asıl acı erkekler ve kadınlardı, karşısına çıkıp ondan insanların günahlarının acısını göz ardı etmesini istemeye cesaret edecek bir babayığit var mıydı?

Sonbahar 155\$

Eylülde temiz hava Kraliçe'nin boğuk ve sancılı nefesine iyi gelir umuduyla Hampton Court'a geçtik. Doktorlar ona yağlar ve içeceklerden oluşan bir karışım önerdi ama hiçbir şey kâr etmiyor gibiydi. Kraliçe bunları görmeye bile dayanamıyor, ilaçlarını reddediyordu. Aklında doktorların önce bir şey, ardından başka bir şey, ardından başka bir şey deneyerek zehirlediği erkek kardeşi var sanıyordum ama sonra anladım ki tıp umurunda bile değildi, hiçbir şey umurunda değildi, kendi sağlığı bile.

Hampton Court'a Danny'yi ilk kez arka semere oturtarak gittim. Bacaklarını açarak binecek ve kısa bir yolculuğu belime sıkıca sarılarak tamamlayabilecek kadar büyümüşü ve güçlüydü. Hâlâ dilsizdi ama yarası iyileşmişti, her zamanki kadar huzurlu ve güler yüzlüydü. Eliyle belimi güzelce kavrayışından yolculuk edeceği ve ilk kez düzgün bir biçimde ata bineceği için çok heyecanlı olduğunu anlaya-biliyordum. At yavaş ve emin adımlarla ilerliyordu, Kraliçe'nin tahtırevanının yanında nemli çavdar tanelerini toplamaya çabaladıkları tarlaların arasındaki nemli, kirli patikalarda eşkin gittik.

656 | Philippa Gregory

Danny etrafına bakındı, bunun, ilk düzgün at binişinin tek bir saniyesini kaçırmıyordu. Tarlalardaki insanlara el salladı, biz geçerken seyretmek için kapılarının dışına fırlayan köylülere el salladı. Bir kadının küçük bir oğlan çocuğuna sadece Kraliçe'nin maiyetiyle at biniyor diye el salla-mamasının ülkenin durumunu apaçık dile getirdiğini düşündüm. Ülke, tıpkı şehir gibi Mary'ye sırtını dönmüşü ve onu asla affetmeyecekti.

Kraliçe tahtırevanının perdeleri kapalı, karanlıkta sallana sallana yol aldı ve Hampton Court'a vardığımızda doğruca odalarına girip kendini karanlığa atmak için kepenklerini kapattı.

Danny ve ben ahırlara gittik, seyislerden biri beni semerimden indirdi. Dönüp Danny'ye uzandım. Bir an semeri bırakmayacağını ve atın sırtından inmemekte direneceğini sandım.

"Atı sevmek ister misin?" diye onu şevke getirdim. Anında yüzü aydınlandı, minik kollarını bana uzattı ve kendini aşağı sarkıttı. Onu atın ensesine yaklaştırıp hayvanın sıcak, hoş kokulu tenini okşamasına izin verdim. At, yakışıklı, iri kemikli beyefendi ona bakmak için başını Danny'ye çevirdi. Danny minicik, at kocaman gözleri kilitlenmiş halde birbirine baktı, ardından Danny tatminle derin bir iç çekti ve, "Güzel," dedi.

Öyle doğal, pyle kolay çıkmıştı ki bir an konuştuğunu anlamadım ama anladığımda konuşmasını engelleyeceğim korkusuyla neredeyse nefes almaya bile cesaret edemedim. "Gerçekten güzel bir at, değil mi?" dedim, soğukkanlılıkla. "Yarın yine binelim mi?"

Danny gözlerini attan çevirip bana baktı. "Evet," dedi kararlı bir tonla.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 657

Onu kendime çekip ipek gibi başını öptüm. "Tamam o zaman," dedim. "Ama şimdi artık yatıp uyun."

Danny yanımda, minik eli benimkini tutmak için uzanarak ahırlara doğru giderken bacaklarım neredeyse tutmuyordu. Gülümsediğimi hissedebiliyordum ama yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Danny konuşacaktı, Danny normal bir çocuk olarak büyüyecekti. Onu Calais'de ölümden kurtarmış, İngiltere'de yaşama geri döndürmüştüm. Annesinin bana olan güvenini boşa çıkarmamıştım ve belki bir gün babasına onun aşkına, çocuğunun aşkına oğluna iyi baktığımı söyleyebilirdim. İlk kelimesinin 'güzel' olması bana muhteşem gördündü. Belki bu bir işaretti. Belki oğlum Danny'nin hayatı güzel olacaktı.

Şehirden 'uzaktayken kısa bir süreliğine Kraliçe daha iyiymiş gibi göründü. Sabahları ya da akşamları benimle nehir kenarında yürüyüş yapıyordu; gündüz vakti gün ışığına tahammül edemiyordu. Ama Hampton Court hayaletlerle doluydu. Phillip'le yeni evlendiğinde, Kardinal Pole Roma'dan yeni geldiğinde bütün Hristiyan alemi önlerinde uzanırken kocasıyla bu patikalarda yürümüştü. Ona hamile olduğu burada fısıldanmış, mutluluğundan emin, oğlan doğuracağına kararlı vaziyette ilk doğum odasına burada girmişti. Ve yine burada doğum odasından çocuksuz ve hasta çıkmış, Elizabeth'in artan güzelliğini, zaferiyle övündüğünü, tahta bir adım daha yaklaştığını görmüştü.

"Burada kendimi hiç de daha iyi hissetmiyorum," dedi bana bir gün Jane Dormer ve ben ona iyi geceler demeye

658 | Philippa Gregory

odasına girdiğimizde. Karnındaki ağrıdan yine neredeyse iki büküm ve ateşler içinde yanarak yine erkenden yatıyordu. "Gelecek hafta St. James Sarayı'na gidiyoruz. Noel'i orada geçireceğiz. Kral St. James'i seviyor."

Jane Dormer'la sessiz sessiz birbirimize baktık. Kraliçe çocuğunu kaybettiğinde bile gelmeyen, karısı ona çok hasta olduğunu ve yaşamaya nasıl katlanacağını bilmediğini yazdığında bile kalkıp gelmeyen Kral Philip'in Noel'de eve geleceğini hiç sanmıyorduk.

Tam korktuğumuz gibi St. James Sarayı da bomboştu. Lordum Robert'a hem daha büyük, hem de daha iyi odalar ayrılmıştı, yıldızı yükseldiğinden değil, sadece sarayda eskisinden çok daha az erkek olduğundan. Bazı günler onu akşam yemeğinde görüyordum ama çoğu zaman Hatfield'daydı, Prenses'in etrafında mutlu mesut bir halka oluşturduğu ve kapısına bir dolu ziyaretçinin yığıldığı yerdeydi.

Eski sarayda sadece oyun oynamıyorlardı. Prenses tahta geçtiğinde ülkeyi nasıl yöneteceğini planlıyorlardı. Ve eğer Elizabeth'i ve Lordumu yeterince tanıyorsam bunun ne kadar yakında olacağını merak ediyorlardı.

Lord Robert beni çok nadir görüyorsa da beni unutmamıştı. Eylülde bir gün saraya gelmiş beni arıyordu. "Sana büyük bir kıyak yaptım, sanırım," dedi o cazibeli gülümse-mesiyle. "Kocana hâlâ âşık mısın, Bayan Carpenter? Yoksa onu Calais'de mi bırakıyoruz?"

"Kendisinden haber mi aldınız?" diye sordum. Elimi aşağı sarkıttım ve Danny'nin elini elimin arasına soktuğunu hissettim.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 659

"Belki," dedi kışkırtırcasına. "Ama soruma cevap vermedin. İngiltere'ye eve gelmesini mi istiyorsun yoksa kendisini unutacak mıyız?"

"Bu konuda şaka yapamam, hele hele oğlunun önünde," dedim. "Onu evde istiyorum, Lordum. Lütfen söyleyin, haber mi aldınız?"

"İsmi listede." Kâğıdı bana uzattı. "Fidyeyle geri alınacak askerler, İngiltere'ye geri dönecek şehir sakinleri. Calais'nin dışında kalan İngiliz vatandaşlarının tümü eve dönüyor. Kraliçe hazineye biraz para bulabilirse hepsini ait oldukları yere getirebiliriz."

Kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum. "Hazineye hiç para yok," dedim. "Ülke tek kelimeyle mahvolmuş durumda."

Omuz silkti. "Krala eve dönerken eşlik edecek bir filo bekletecek para var ama. Kral'ın yurtdışındaki maceralarını finanse edecek para var. Bu gece akşam yemeği için giyinirken ona bundan bahset, ben de yemekten sonra onunla konuşacağım."

Kraliçenin kendisini yatakta dışarı atmayı başarmasını, aynasının önünde hizmetçisini saçlarını taramasını bekledim. Kraliçe'nin odalarının yılmaz bekçisi Jane Dormer da ateşlenmişti ve yatıyordu. Sadece ben, Kraliçe ve Norfolk ailesinden önemsiz bir kız baş haşaydık.

"Majesteleri," dedim kısaca. "Kocamdan haber geldi."

Donuk bakışlarını üzerime çevirdi. "Evliliğini unutmuştum. Hayatta mıymış?"

"Evet," dedim. "Calais'den fidyeyle çıkarılmayı umut eden İngiliz kadın ve erkeklerinden biriyim."

660 | Philippa Gregory

Haber azıcık ilgisini çekmişti. "Bunu kim organize ediyor?"

"Lord Robert. Onun adamları da esir alınmış."

Kraliçe iç çekti ve başını öteye çevirdi. "Çok mu istiyorlar?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Lord Robert'la konuşurum," dedi, bıkkın bıkkın. "Sen ve kocan için elimden geleni yapacağım, Hannah."

Önünde diz çöktüm. "Teşekkürler, Majesteleri."

Başımı kaldırdığımda ne kadar bezgin olduğunu gördüm. "Keşke ben de kocamı böyle kolayca eve getirebil-sem," dedi. "Artık bundan sonra bana eve döneceğine hiç inanmıyorum."

Kraliçe değiş tokuşu kendi yapamayacak kadar hastaydı, ateşi akşam yemeklerinden sonra hep iyice yükseliyor, öksürmekten nefes alamıyordu; yine de hazinenin parasından çekilmesi için bir kâğıt imzalamıştı ve Lord Robert emin bir tavırla işlerin tıkırında yürüyeceğini söyledi. Ahırların önünde buluştuk, Hatfield'a gidiyordu ve acelesi vardı.

"Buraya senin yanına saraya mı gelecek?" diye sordu umursamaz bir tavırla.

Durakladım, görüşmemizin detaylarını hiç düşünmemiştim. "Sanırım," dedim. "Eski evine ve Fleet Sokak'taki eski dükkânıma bir mesaj bırakacağım."

Daha fazla bir şey söylemedim ama derin bir kaygı üzerime çökmeye başlamıştı. Ya Daniel'in bana olan aşkı yokluğumda benim ona olan aşkım gibi artmadıysa? Ya öldüğüme kanaat getirmiş ve sıkça söylediği gibi Fransa ya da İtalya'da yaşamaya karar vermişse? Daha kötüsü, ya Lord

KRALİÇENİN SOYTARISI | 661

Robert'la kaçtığımı ve onun yokluğunda utanç dolu bir yaşam seçtiğimi düşünüyorsa? Ya beni gözden çıkartmışsa?

"Serbest bırakıldığında eline geçebilecek şekilde ona bir mesaj gönderebilir miyim?"

Lord Robert hayır der gibi başını salladı. "Gelip seni bulacağı ihtimaline güvenmelisin," dedi neşeyle. "Sadık bir adam mıdır?"

Senelerce caymadan beni bekleyişini, onu zamanla nasıl sevdiğimi izleyişini, gitmeme izin verişini ve sonra dönmeme kabul edişini düşündüm. "Evet," dedim kısaca.

Lord Robert semerine atladı. "John Dee'ye görürsen Prenses Elizabeth'in onun haritasını istediğini söyler misin?" dedi.

"Haritayı neden istiyor ki?" diye sordu hemen şüphelenerek.

Lord Robert bana göz kırptı. Atından aşağı eğildi ve çok alçak sesle konuştu. "Eğer Kraliçe, Elizabeth'i veliahdı olarak anmadan ölürse savaşmamız gerekebilir."

Atı yana döndü ve ben hemen geriledim. "Ah, hayır," dedim. "Yine mi?"

"İngiliz halkıyla değil," diye güven verdi bana. "Onlar Protestan Prenses'i istiyor. İspanyol kralıyla. Gelip üzerine konmak varken böyle bir ödülün ellerinden kayıp gitmesine izin verir mi sence?"

"Yine mi savaşa hazırlanıp silahlanıyorsunuz?" diye sordum, söylediklerini dehşetle idrak ederken.

"Başka ne için askerlerimi geri isteyeyim ki?" dedi. "Ve bu konudaki yardımın için de teşekkürler, Hannah."

Şokla yutkundum. "Lordum!"

Atının ensesine vurdu ve yuları iyice çekti. "Bu işler hep birbirine bağlıdır," dedi uzatmadan. "Ve sen hep bunların

662 | Philippa Gregory

içinde olacaksın, Hannah. Bin bir entrikaya karışmadan Kraliçe'yle yaşayamazsın. Yılan tuzağında yaşıyorsun ve sana dürüst olayım buna uygun yeteneğin yok.. Şimdi onun yanına git. Daha da kötüleştiğini duydum."

"Hiç de değil," dedim yerimden kımıldamayarak. "Pren-ses'e Kraliçe'nin hayata döndüğünü ve bugün daha iyi olduğunu söyleyebilirsiniz."

Bana inanmadığını göstererek başını salladı. "Tamam, her şeye rağmen Tanrı onu kutsasın," dedi kibarca. "Çünkü yaşasa da, yaşamasa da Calais'yi elinden kaçırdı, bebeklerini kaybetti, kocasını kaybetti, tahtını kaybetti, her şeyini kaybetti."

Lord Robert bir haftadan fazla bir süre geri dönmedi, bu yüzden İngiliz tutsakların serbest bırakılışıyla ilgili hiçbir haber alamadım. Eski baskı atölyemize gidip kapıya bir not iliştim. Vakit öyle kötü, Londra'da kiralılar öyle fahişti ki dükkânı hâlâ kimse tutmamıştı ve babamın

kitaplarının, kâğıtlarının çoğu kilerde yığılı, el değmemiş halde duruyordu. Daniel bana dönmezse ve Kraliçe iyileşmezse burası yine benim sığınağım olabilir, diye düşündüm. Yeniden kitapçılığa girişebilirdim, bu kez önümüzdeki günlerin daha iyi olacağını umut ederdim.

Daniel'in Newgate'deki eski evine, St. Paul'un hemen ötesine gittim. Oradaki komşular Carpenter ailesini hiç duymamıştı, şehre yeni yerleşmişlerdi. Sussex'teki çiftlikleri işlemeyince iş bulmak umuduyla buraya taşınmışlardı. Buz gibi ve çatlak suratlarına bakıp onlara iyi günler diledim. Gelirse Daniel'a karısının onu aradığını ve onu sarayda beklediğini söyleyeceklerdi.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 663:

"Ne yakışıklı bir oğlan," dedi kadın elimi tutarak yanımda duran Danny'ye bakarak. "Adın ne?"

"Daniel," dedi oğlum zaferle yumruğunu göğsüne bastırarak.

Kadın bana gülümsedi. "Gelişmiş bir çocuk," dedi. "Babası onu tanımayacak."

"Umarım tanıyacak," dedim nefes nefese. Mektubumu almadıysa Daniel oğlunun benimle ve güvende olduğunu bile bilmiyor demekti. Serbest bırakıldığında bana gelirse bir aile olarak yeniden koca bir yaşama başlayabilirdik. "Kesinlikle tanımasını umut ediyorum," diye tekrarladım."

Saraya geri döndüğümde Kraliçe'nin odalarının etrafında bir kargaşa vardı. Kraliçe yemek için giyinirken yere yığılmış, ardından yatağa sokulmuştu. Doktorlar çağırılmıştı ve Kraliçe'den kan emdiriyorlardı. Sessizce Danny'yi özel odadaki Will Somers'a teslim ettim ve muhafızların beklediği kapılardan Kraliçe'nin yatak odasına geçtim.

Kâğıt gibi yüzüyle kendisi de hasta olan Jane Dormer doktorlar Kraliçe'nin bacaklarındaki sülükleri toplayıp kavanozlara geri koyarken yatağın baş ucunda hanımının eli-ni tutuyordu. Kraliçe'nin incecik bacakları asalakların vahşi dişlerinin yapıştığı noktalar morarmıştı, hizmetçi çarşafı aşağı çekti. Kraliçe böyle vücudu herkese açık vaziyette yatarken utançtan gözlerini kapatmış, başını doktorlarının endişeli gözlerinden öteye çevirmişti. Doktorlar baş selamı verip odadan dışarı çıktı.

"Git, yat, Jane," dedi Kraliçe zayıf bir sesle. "Sen de benim kadar hastasın."

664 | Philippa Gregory

"Siz, Majesteleri, azıcık çorba içmeden olmaz." Kraliçe başını iki yana sallayıp eliyle ona çıkmasını işaret etti. Jane reverans yapıp Kraliçe'yle beni yalnız bırakarak odadan çıktı.

"Hannah, sen misin?" diye sordu gözlerini açmadan.

"Evet, Majesteleri."

"Benim adıma bir mektup yazar mısın, İspanyolca? Ve kimseye göstermeden Kral'a gönderir misin?"

"Evet, Majesteleri."

Masadan kâğıt ve kalem alıp minik bir tabure çektim, yanına oturdum. Bana İngilizce söyledi, ben İspanyolca'ya çevirerek yazdım. Cümleler uzun ve akıcıydı, epey bir zamandır ona bu mektubu göndermeyi beklediğini anladım. Onun için ağladığı bütün o geceler boyunca, ölüm döşeğinden göndereceği bu mektubu tasarlamıştı, kocasının uzakta, Hollanda'da yaşamın tadını çıkartmakla meşgul olduğunu, kadınlarla flörtleştğini, erkeklerin ona yaltaklandığını ve karısının kız kardeşiyle evlenmeyi planladığını bilerek. Ona tıpkı annesinin ölüm döşeğinden babasına yazdığı gibi bir mektup yazdı; kendisine kalp acısı dışında hiçbir şey vermeyen bir erkeğe yazılmış bir aşk ve sadakat mektubu.

Sevgili kocacığım,

Hastalığım ve üzüntülü günlerim boyunca benden uzakta kalmak seni daha hoşnut ettiğinden aslında o güzel yüzüne söylemek istediğim bu sözleri mecburen kâğıda döküyorum.

Seni benden daha çok seven, sana daha sadık bir eş bulamazdın, bulamayacaksın. Birlikte olduğumuz günlerde varlığın içimi aydınlattı, tek üzüldüğüm birbirimizden çok uzun zaman ayrı kalmış olmamız.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 665

Ölümümle de tıpkı yaşamımla olduğu gibi yüzleşmek zorunda kalmak çok zor bir durum; tek başıma ve sevdiğimden ayrım. Yaşamımın her gününde adım adım beni izleyen yalnızlık duygusunu senin asla ve asla tatmaman için dua ediyorum. Yanında hep sana öğüt verecek, seni seven bir ebeveyn, seni seven ve yanında olmak dışında hiçbir şey istemeyen bir karın olacak. Kimse seni asla karından daha fazla sevmeyecek.

Bana söylemiyorlar ama ölümümün yakın olduğunu biliyorum. Bu sana elveda demek ve sevgimi iletmek için son şansım olabilir. Yeryüzünde buluşamadık ama Tanrı bizi cennette buluştursun. Dualarım seninle,

Karın,
Mary R.

O bu satırları bana yazdırırken gözlerim yaşlarla dolmuştu. Fakat o oldukça sakindi.

"İyileşeceksiniz, Majesteleri," diye güven verdim. "Jane bana daha önce de sonbaharda sık sık hasta olduğunuzu söyledi. İlk don geldiğinde kendinizi daha iyi hissedeceksiniz, Noel'i yine birlikte karşılayacağız."

"Hayır," dedi kısaca. Sesinde hafif bir kendine acıma hali vardı. Sanki dünyadan bıkmış gibi.

"Hayır. Bu sefer değil. Hiç sanmıyorum."

Jûş I55S

Lord Robert, Kraliçe'ye bir vasiyet imzalatmak ve veliahdını tanımlatmak üzere Kraliçe'nin meclisiyle birlikte saraya geldi. Meclisin bütün erkekleri geçen ayı Hatfield'da geçirmişti, Kraliçe Mary'ye verdikleri bütün akıllar tahtı bekleyen diğer Kraliçe'den geliyordu.

"Kraliçe kimseyle görüşemeyecek kadar hasta," dedi Jane Dormer azarlarcasına.

O ve ben omuz omuza Kraliçe'nin odalarına açılan kapının önünde duruyorduk. Lord Robert bana göz kırptı ama ben gülümseyerek karşılık vermedim.

"Bu onun görevi," dedi Meclis Başkanı yavaşça. "Bir vasiyet imzalamak zorunda."

"İmzaladı," dedi Jane aniden. "Geçen sefer doğum odasına girmeden evvel."

Adam başını iki yana sallayıp utanır gibi baktı. "Çocuğunu veliahdı, Kral'ı da vekili tayin etti," dedi. "Ama çocuk yok. Artık Prenses Elizabeth'i veliaht tayin etmeli, hem de vekilsiz."

Jane durakladı ama kararından dönmedi. "Çok hasta," diye üsteledim. Ki bu doğrudu, Kraliçe kara kan kusuyor,

KRALİÇENİN SOYTARISI | 667

ağzına kan geldiği için sırt üstü yatamıyordu. Ayrıca onların Kraliçe'yi hasta yatağında hâlâ kocasına ve Elizabeth'in umutlarını yıkıp geçmesine ağlarken görmelerini istemiyordum.

Lord Robert bana gülümsedi, sanki bütün bu düşüncelerimi biliyormuş gibi. "Bayan Carpenter," dedi. "Biliyorsunuz. O kraliçe. Sıradan bir kadın gibi huzurla inzivaya çekilemez. Kendisi de bunu biliyor, biz de biliyoruz. Ülkesine karşı yerine getirmesi gereken görevleri var ve siz bunların önünde dikilemezsiniz."

Kararsızlık içinde kalakaldım ve bunu fark ettiler. "Kenara çekilin," dedi Dük, Jane ve ben istemeye istemeye gerileyip Kraliçe'nin üzerine yürümelerine izin verdik.

İşleri fazla uzun sürmedi, gittiklerinde Kraliçe'yi görmek için içeri girdim. Hafifçe yukarı kaldırılmış yastıklarına yaslanarak yatıyordu, yanında da öksürdüğü zaman ağzından gelen kara balgamı tükürebilmesi için bir kâse, dudakların-daki tadı temizlesin diye bir sürahi limonata ve ona yardım eden bir hizmetçiden başka bir şey yoktu. Yaşamını bir yabancıнын kapısına tüküren bir dilenci kadar yapayalnızdı.

"Majesteleri, mektubunuzu kocanıza gönderdim," dedim alçak sesle. "Tann'dan dileğim okuması, hemen size gelmesi ve her şeye rağmen onunla mutlu bir Noel geçirebilmeniz."

Kraliçe Mary çizdiğim tabloya gülümsemedi bile. "Gelmeyecek," dedi boş boş. "Zaten burayı es geçip Hatfield'da gittiğini görmeyeyim daha iyi." Öksürdü ve elindeki mendili ağzına tuttu. Hizmetçi öne atılıp mendili elinden aldı, ona kâseyi uzattı, ardından kâseyi de geri çekti.

668 • Philippa Gregory

"Sana yeni bir görev veriyorum," dedi Kraliçe tekrar konuşabildiğinde. "Jane Dormer'la birlikte Hatfield'a gitmeni istiyorum." Bekledim.

"Elizabeth'ten yemin etmesini iste, kraliyeti devralırsa ülkeyi gerçek dinde devam ettireceğine dair yemin etsin," dedi, sesi incecik ama kelimelerin ardındaki kararlılığı her zamanki kadar güçlü.

Tereddütle durakladım. "Etmeyecektir," dedim. Elizabeths tanıyordum.

"O zaman onu veliaht tayin etmiyorum," dedi kestirip atarak. "Fransa'dan Mary Stuart Fransız inancıyla tahtı talep edebilir. Seçim Elizabeth'in. Peşinden gelecek yeterli sayıda aptal bulabilirse taht için savaşır ya da tahtı benim iyi dileklerle avucunda bulur. Ama inancı devam ettireceğine yemin etmek şartıyla. Ve bunu samimiyetle yapmalı."

"Samimi olduğunu ben nereden bileceğim?" diye sordum.

Başını bana çeviremeyecek denli bitkindi. "Ona yeteneğinle bak, Hannah," dedi. "Senden benim için son kez geleceğe bakmanı isteyişim. Ona yeteneğinle bak ve bana benim İngiltere'm için en iyi olan ne onu söyle."

İtiraz edecektim ama ona öyle acıyordum ki dilimi tuttum. Bu yaşama, bağların en incesiyle tutunan bir kadındı. Onu hâlâ ayakta tutan tek şey Tanrı'sına, annesinin Tanrı'sı-na ve babasının ülkesine olan görevini yerine getirme arzuluydu. Elizabeth'in yeminini garantilerse İngiltere'yi Papalık nezrinde emniyete almak için elinden geleni yaptığını bilerek ölecekti.

Bir baş selamı verdim ve odayı terk ettim.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 669

Jane Dormer hâlâ kendi ateşli hastalığını atlatmaya uğraşarak ve Kraliçe'yi pırpıslamaktan bitkin halde tahtırevanında, ben önümde oturan Danny'yle birlikte atımın üzerinde kuzeye Hatfield'a yol alırken tıpkı bizim gibi aynı yöne, batan Kraliçe'den yıldızı parlayan veliahda doğru giden atlıların sayısını içimiz acıyarak fark ettik.

Eski saray ışıklarla pırlı pırlıydı. Biz vardığımızda ziyafet gibi bir şey veriliyordu. "Onunla oturup ekmek yiyemem," dedi Jane uzatmadan. "Onunla görüşmek isteyelim, sonra da oturmadan kalkıp gidelim."

"Tabii ki onunla birlikte yemek yiyeceğiz," dedim koşulları değerlendirerek. "Açlıktan ölüyor olmalısın, benim midem kazınıyor, Danny'nin de yemek yemesi lazım."

Suratı bembeyazdı, siniri bozulmuş, tir tir titriyordu. "O kadınla yemek yemeyeceğim," diye tısladı. "Sence kimler orada? İngiliz soylularının yarısı kendine yer edinmeye çabılıyor, şimdi onun dostu oluverdiler, zamanında onu horlayıp aşağılayan, Kraliçemiz'in gücü yerindeyken ona piç diye hitap edenler."

"Evet," dedim çekinmeden. "Senin sevdiğin adam, Elizabeth'in ölmesi gerektiğini talep eden Kont Feria da onların arasında. Şu günlerde Elizabeth'e Kraliçe'nin kocasından aşk mektupları iletmekle meşgul. İhanet İngiltere için yeni bir şey değil. Eğer kalpleri sahte insanlarla ekmek yemeyi beceremezsen açlıktan ölürsün, Jane."

Başını iki yana salladı. "Sen doğruyla yanlış ayırt edemiyorsun, Hannah. Sadakatsizsin."

"Sadakatin insanın yedikleriyle ölçüldüğünü sanmıyorum," dedim, aklımdan domuz eti ve deniz ürünleri geçer-

670 | Philippa Gregory

ken. Kendi İnsanlarını kurallarına aykırı düzinelerce yemek yemiştin. "Bence sadakat insanın kalbinde. Kraliçe'yi seviyorum, Prenses'iye takdir ediyorum, geri kalanlar, bu yapmacık erkek ve kadınlar da kendi doğrularına göre kendi yollarını çizmek durumunda kalacak. Seni memnun edecekse git mutfakta ye. Ben içeri gidiyorum, ziyafete."

O şaşkın suratına bir kahkaha patlatabilirdim. Danny'yi kalçama yerleştirdim, iyice kucaklayıp Hatfield'in yemek salonundan içeri girdim.

Elizabeth kraliçeliğin bütün şaşaasına çoktan bürünmüştü, tam kostüm rolünü prova eden bir oyuncu edasındaydı. Oymalı koltuğunu altın rengi bir kumaşla kaplatmıştı, öyle kalın ve ağır görünüyordu ki koltuk değil, taht da denebilirdi buna. Sağ yanında orayla bağlantısını insanların gözüne sokmak istemişçesine İspanyol elçisi oturuyordu, solundaysa sarayının en sevgili lordu, Lordum Lord Robert. Onun yanında Londra'nın Yüce Engizisyonu'nun sağ kolu, Protestanlık'ın korkulu rüyası Dr. John Dee, İspanyol elçisinin diğer yanında da Prenses'in bir zamanlar onu tutuklatan, şimdi akrabasını canı gönülden seven kuzeni. Onun ötesinde sessiz hırsları olan bir adam, sağlam Protestanlardan William Cecil. Elizabeth'in masasına bakıp gülümsedim. Kimse yanında oturan o saygın insanlara bakıp bu kedinin ne yöne zıplayacağını kestiremezdi. Kadın İspanyol'la İngiliz'i, Katolik'le Protestan danışmanı yan yana oturtmuştu, zihninden neler geçtiğini kim tahmin edebilirdi?

Salonun ucuna doğru bakan John Dee gülümsememi yakaladı ve beni selamlamak üzere elini kaldırdı. Lord Robert onun bakışlarını takip etti, beni gördü ve eliyle yanma çağırdı. Saray eşrafinın arasından onlara yöneldim, Prenses'e

KRALİÇENİN SOYTARISI "671

bir reverans yaptım, şimşek gibi bir ok misali gözlerinden fırlayan bir gülümsemeyle bana karşılık verdi.

"Ah, kadın olmaktan korktuğu için önce 'soytarı, ardından dul olan kız gelmiş," dedi ters ters.

"Prenses Elizabeth," dedim kelimeleri odaya yayılırken tekrar reverans yaparak.

"Beni görmeye mi geldin?"

"Evet, Prenses."

Masa boyunca oturan insanların dikkati üzerimde toplandı.

"Majesteleri'nin sağlığı iyi mi?" İspanyol elçisi Kont Feria kargaşadan faydalanarak öne uzandı.

"Siz tabii ki benden iyi biliyorsunuzdur," dedim onu Elizabeth'in masasında görünce kolayca sesime yansıyan bir hırçınlıkla. "Çünkü gizli gizli sadece tek bir kişiye mektuplar gönderiyor, tüm dünyada tek bir erkeği seviyor, efendinizi."

Elizabeth ve Lordum bu kabalığımıza karşılık birbirlerine bakıp gizli gizli gülümsedi. Kont başını öteye çevirdi.

"Nedimelerimin yanına oturabilir, benimle yemekten sonra görüşebilirsin," diye emretti Prens. "Oğlunla birlikte yalnız mı geldin?"

Başımı iki yana salladım. "Jane Dormer benimle birlikte, Kraliçe'nin ev halkından iki bey de bize eşlik ediyor."

Kont hemen başını tekrar bana çevirdi. "Bayan Dormer burada mı?"

"Yalnız yemek yiyor," dedim, yüzümde küstah bir ifade-sizlikle. "Buradaki davetlilere eşlik etmek istemedi."

Elizabeth bir kez daha gülümsememek için dudaklarını ısırdı ve beni eliyle masaya geri gönderdi. "Görünüşe bakılırsa sen o kadar seçici değilsin," diye sataştı.

672 | Philippa Gregory

Kapkara bakışlarına büzülmeden karşılık verdim. "Yemek yemektir, Prens. Ayrıca geçmişte ikimiz de aç kaldık."

Bu lafıma bir kahkaha patlatıp başıyla masada bana yer açmalarını işaret etti. "Bu nükteli soytarı oluvermiş başımıza," dedi Lord Robert'a. "Buna sevindim. Kehanetlerle fallara hiçbir zaman pek inanmamışım."

"Bir zamanlar bana çok hoş bir kehanette bulunmuştu," dedi Lordum, çok alçak sesle, bana bakarak ama Elizabeth'e gülümseyerek.

"Öyle mi?"

"Bana bir kraliçe tarafından çok sevilleceğimi söylemişti."

İkisi de âşıkların o alçak sesli kıkırdışıyla güldü ve

Lord Robert salonun ucuna, bana gülümsedi. Bakışlarına taş gibi bir ifadeyle karşılık verdim.

"Senin neyin var?" diye sordu Elizabeth bana yemekten sonra. Hatfield'in koridorunda bir köşede dikiliyorduk. Eli-zabeth'in sarayı uzaktaydı, laflarımızı yanı başımızda çalan lavta örtüyordu.

"Kont Fera'dan hoşlanmıyorum," dedim açıksözlülükle. "Bunu yeterince gösterdin. Yemeğime gelip davetlilerimi aşağılamana göz yumacağımı mı sanıyorsun? Soytarı giysilerini çıkardın, artık bir hanımefendi gibi davranmalısın."

Gülümsedim. "Size bir mesajım var ve beni kapılardan dışarı attırmadan evvel soytarı gibi de davransam, hanımefendi gibi de, beni dinlemek zorundasınız." Münasebetsizliğime güldü.

"Aynca bence onu siz de sevmiyorsunuz," dedim cesa-

KRALİÇENİN SOYTARISI | 673

retle. "Önce düşmanınızdı, şimdi dostunuz. Onun gibi etrafınızda bir dolu insan vardır artık, tahmin ederim." "Sarayın çoğu. Ve sen de onlardan binsin." Başımı iki yana salladım. "Ben her zaman ikinizi de sevdim."

"Onu benden daha çok sevdin," diye üsteledi kıskançlıkla.

Bu çocukluğuna kahkahayla güldüm, yakınımızda duran Lord Robert bana bakıp gülümsedi. "Ama Prens'im, o beni seviyor, sizse beni onun muhbiri olarak suçlayıp sövüp saymaktan öte bir şey yapmadınız."

Elizabeth de gülmeye başladı. "Evet. Ama bana hizmet etmek için Kule'ye geldiğini unutmadım. Ve bana gerçek bir kehanette bulunduğunu da. Yananlardan gelen dumanın kokusunu aldığında kraliçe olmam ve bu ülkeye huzur getirmem gerektiğini anladım." "Buna amin derim," dedim.

"Peki mesajın ne?" diye sordu bana ciddi bir ifadeyle. "Özel odanızda konuşabilir miyiz? Jane Dormer'ı da yanımıza çağırabilir miyim?"

"Lord Robert da olacak," diye şart koştu. "Ve John Dee." Başımı eğdim ve odasına giderken koridorun sonuna doğru peşinden gittim. O önlerinden geçerken sa/iki çoktan kraliçe olmuş gibi saray halkı dalga dalga önünde eğildi. Aklıma bir elinde ayakkabısı topallayarak koridorda gidişi, kimsenin ona kolunu bile uzatmayışı geldi, elimde olmadan gülümsedim. Şimdi aynı insanlar Elizabeth'in ayaklan ıslanmasın diye pelerinlerini çamura serecek duruma gelmişti.

Odasına girdik, Elizabeth ateşin yanındaki tahta sandalyeye geçti. Başıyla bir tabure alabileceğimi işaret etti, tabu-revi ateşin diğer ucuna çektim, Danny'yi dizlerime oturttum

674 | Philippa Gregory

ve sırtımı arkamdaki tahta duvara yasladım. İçimden bir ses bana sessiz olup dinlememi söylüyordu. Kraliçe benden ona Elizabeth'in gerçek dine sadık kalıp kalmayacağını söylememi istemişti. Kelimeleri ima ettikleri anlamları çözecek şekilde dinlemeliydim. Gülümseyen yüzüne bakarken kalbinin içini görmeliydim.

Kapı açıldı ve Jane odaya girdi. Elizabeth'e mümkün olan en hafif reveransı yapıp karşısında durdu. Elizabeth ona oturmasını işaret etti.

"Ayakta duracağım, sizce bir sakıncası yoksa," dedi Jane gergin gergin.

"Benimle işi olan sensin," diyerek onu konuşmaya davet etti Elizabeth.

. "Kraliçe, Hannah ve benden size gelip bir soru sormamızı istedi. Kraliçe sizden çok dürüst bir cevap bekliyor. Sizden doğruyu, sadece doğruyu söyleyeceğinize dair yemin etmenizi istiyor."

"Peki soru ne?"

Danny kucağımda kımıldandı, onu iyice kendime çekip tepesinden Prenses'in beyaz yüzünü görebileceğim biçimde minik başını yanağıma yapıştırdım.

"Kraliçe benden size sizi veliaht tayin edeceğini, tek bir itiraz bile duymadan İngiltere tahtının kraliçesi olacağınızı iletmemi istedi, eğer gerçek dine sadık kalacağınıza söz verirsiniz," dedi Jane alçak sesle.

John Dee kısık bir iç çekti ama Prenses kılını bile kıpırdatmadı.

"Peki ya söz vermezsem?"

"O zaman başka birini veliaht tayin edecek."

"Mary Stuart'ı?"

KRALİÇENİN SOYTARISI | 675

"Bilmiyorum ve bu konuda yorum yapmayacağım," diye karşılık verdi Jane.

Prenses başıyla onayladı. "İncil üzerine mi yemin etmeliyim?" diye sordu.

"Canınız üzerine," dedi Jane. "Tanrı önünde ölümlü canınız üzerine."

Hayatî bir andı. Elizabeth göz ucuyla Lord Robert'a baktı, Lordum onu korumak istemiş gibi bir adım öne çıktı.

"Peki karşılığında beni veliaht tayin edeceğine o da yemin ediyor mu?"

Jane Dormer başını salladı. "Gerçek dine inanıyorsanız." Elizabeth derin bir nefes aldı. "Yemin edeceğim," dedi.

Ayağa kalkth Robert Dudley onu durdurmak istemiş gibi atıldı ama Elizabeth ona bakmadı bile. Bense yapmam gerektiği gibi ayağa kalkmadım, olduğum yerde kımıldamadan oturdum, onu temiz bir sayfayı okur gibi, yeni basılmış, mürekkebi daha yeni kuruyan bir sayfayı okumak istemiş gibi gözlerimi üzerine diktim.

Elizabeth elini kaldırdı. "Ölümlü canım üzerine yemin ederim ki bu ülke gerçek dine bağlı kalacak," dedi. Eli hafifçe titredi. Elini indirdi, ellerini önünde kavuşturdu ve Jane Dormer'a baktı.

"Başka bir şey istedi mi?"

"Hayır," dedi Jane incecik bir sesle.

"O zaman gidip ona istediğini yaptığımı söyleyebilirsin?"

Jane'in gözleri bana kaydı ve Prenses anında saldırıya geçti.

"Ah, demek buraya bu yüzden geldin." Bana döndü. "Benim küçük kâhin muhbirim. Görevin ruhumda bir pencere açıp kalbime bakmak ve Kraliçe'ye bildiğini sandığın şeyi, gördüğünü hayal ettiğin şeyi söylemek."

676 | Philippa Gregory

Cevap vermedim.

"Ona elimi kaldırıp isteğini yerine getireceğime dair yemin ettiğimi söyleyeceksin," diye buyurdu. "Ona onun gerçek veliahdı olduğumu söyleyeceksin."

Ayağa kalktım, Danny'nin minik başı uykulu uykulu omzumda yalpalandı. "Mümkünse eğer bu geceyi burada geçirip Kraliçe'ye yarın döneceğiz," dedim, cevap vermekten kaçınarak.

"Bir şey daha vardı," dedi Jane Dormer. "Majesteleri sizden borçlarını ödemenizi ve güvendiği hizmetkârlarını yanınıza almanızı istiyor."

Elizabeth başını salladı. "Tabii ki. Ablama dileklerini gerçek bir veliaht gibi onurlandıracağım konusunda guv--, ce

verebilirsiniz."

Elizabeth'in acılı sesinin gerisindeki coşkuyu sanırım sadece ben duydum. Onu bu yüzden ayıplamadım. Tıpkı Mary gibi ö da hayatı boyunca kraliçe olduğunu duyacağı anı beklemişti ve şimdi bunun ona geleceğini düşünüyor-. du, itirazsız, yarın ya da öbür gün.

"Şafak vakti yola çıkacağız," dedim, Kraliçe'nin sağlık durumunun nazikliğini göz önünde bulundurarak. İngiltere'nin emin ellerde, gerçek dine bağlı kalacağını, elden giden şeyler ne olursa olsun İngiltere'yi tekrar inayete döndürdüğünü duymak için direneceğini biliyordum.

"O zarfian size iyi geceler diliyorum, Tanrı yanınızda olsun," dedi Elizabeth en tatlı sesiyle.

Bizi kapıya kadar geçirdi, Jane Dormer'in önümden çıkmasını bekledi, ardından çok, çok alçak sesle, "Hannah," dedi, öyle ki çağrısını beklediğim için onu sadece ben duyabildim. Döndüm.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 677

"Senin benim kadar onun da sadık dostu olduğunu biliyorum," dedi yavaşça. "Hanımına son bir kez daha hizmet et ve sözlerimin gerçek olduğunu söyle. Bırak Tanrı'sına içi rahat gitsin. Ona huzur ver, ülkemize huzur ver."

Ona hafifçe başımı eğdim ve dışarı çıktım.

Hatfield'dan uğurlanmadan gideceğimizi sanıyordum ama beyaz ufukta güneşin kehribar gibi kıpkızıl parladığı buzlu sabahta atıma yürürken yakışıklı ve gülümseyen gözleriyle, koyu kırmızı bir pelerine sarınmış, yanında John Dee'yle birlikte Lord Robert'ı gördüm.

"Oğlan yolculuk boyunca yetecek kadar kalın giydirdin mi?" diye sordu bana. "Gece dona çekti, hava iğne gibi batıyor."

Arkamı işaret ettim. Danny üzerindeki kalın yünden hırkayla zorla yanına aldırđığım şalı taşımaya çalışıyordu. Kalın yünlü başlığının altından göz ucuyla bana baktı. "Zavallı oğlan giysilerinin içinde neredeyse boğulacak," dedim. "Donmayı bırak, terleyecek."

Robert başını salladı. "Adamlar bir hafta içinde Cala-is'den serbest bırakılıyor," dedi. "Bir gemi onları alıp Grave-send'e getirecek."

Kalbimin hızlandığını fark ettim.

"Kız, kıpkırmızı oldun," diye dalga geçti Lord Robert sevimli sevimli.

"Sizce mektubumu almış mıdır, eve ilk geldiğimde gönderdiğim mektubu?" diye sordum.

Lord Robert yüzünü buruşturdu. "Almış olabilir. Ama söylemek istediklerini yüzüne söyleyebilirsin, çok yakında."

678 | Philippa Gregory

Ona biraz daha yaklaştım. "İşte mektubumu almamışsa Calais'den kaçtığını bilmeyecek. Öldüğümü zannebilir. İngiltere'ye gelmeyip İtalya'ya ya da başka bir yere göçebilir."

"Ölmen çok zayıf bir ihtimal olmasına rağmen mi?" diye sordu Lord Robert ciddi bir ifadeyle.

"Kimse bunu ona söylememesine rağmen? Hiçbir kanıt olmamasına rağmen? Ya oğlu?"

"Savaş kargaşasının verdiği şaşkınlıkla," dedim zayıf bir sesle.

"Birileri seni arardı," dedi. "Ölmüş olsan cesedini bulurlardı."

Rahatsız rahatsız kımıldandım. Daniel yanıma gelip kollarını uzattı. "Daniel kucağa!" diye emretti.

"Bekle biraz," dedim dalgın dalgın. Lord Robert'a geri döndüm. "İşte, birileri sizinle gittiğimi ona söylediyse..."

"Senin hayatta olduğunu ve seni nerede bulacağını bilecektir," dedi mantık yürüterek. Ardından durup elini alnına vurdu. "Bayan Oğlan, baştan beri beni salak yerine koydun. Onunla ayrılmıştınız, değil mi? Ve senin benimle kaçtığını düşünmesinden korkuyorsun? Seni bulmaya gelmeyecek çünkü seni gözden çıkardı? Ve şimdi artık beni istemiyorsun ama onu kaybettin, elinde tek kalan onun oğlu..." Aniden şüpheyile durdu. "Bu kocanın oğlu, değil mi?" "Evet," dedim kararlı bir sesle.

"Senin mi peki?" dedi, ucunda bir yerlerde bir yalan dolandığını fark ederek.

"Evet," dedim tereddütsüz.

Lord Robert bir kahkaha attı. "Yüce Tanrım, kızım sen gerçekten soytarısın. Elinden kaçırana kadar onu sevmiyordun."

"Evet," dedim dişlerimi sıkarak.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 679

"Aslında budaladan çok, kadınsı bir tavır," dedi hakkımı vererek. "Bence kadınlar erkekleri en çok kaybettiklerinde ya da ulaşamadıklarında seviyor. Eyvah eyvah, benim küçük soytarım.

Bence bir gemiye atla ve olabildiğince çabuk Daniel'ine koş. Yoksa hapisten çıkıp bir kuş gibi özgür uzaklara uçacak ve onu bir daha asla bulamayacaksın."

"Calais'ye gemi bulabilir miyim?" diye sordum alık alık.

Bir an düşündü. "Hemen anında, hayır ama askerlerimi eve getirecek olan gemiyle gidebilirsin. Sana kâğıt yazayım."

Seyise parmaklarını şaklatıp kâğıt kalem ve bir kâtip bulmaya gönderdi. Katip geldiğinde benim ve oğlumun gemiye bedava binmesini sağlayacak üç satırlık bir not yazdırdı.

Gerçek bir minneüe yerlere kadar eğilerek reverans yaptım. "Teşekkürler, Lordum," dedim. "Kalpten teşekkürler."

O kalp titreten gülümsemesiyle gülümsedi. "Rica ederim, sevgili küçük soytarıyım. Ama gemi bir hafta içinde yola çıkıyor. Kraliçe'den ayrılabilir misin?"

"Hızla göçüyor," dedim alçak sesle. "Bu yüzden hemen yola çıkmak için acele ediyordum. Elizabeth'in cevabını duymak için direniyor."

"Bu bilgiyi naklettiğin için teşekkürler, geçen gün inkâr etmiştin de," dedi.

Dudaklarımı ısırdım, bunu ona söylemek Elizabeth'e ve tahtı ele geçirmek için ordusunu çağırmaya hazır olduğunda harekâtını planlayacak olanlara söylemek demekti.

"Pot kırmadın, merak etme," dedi. "Doktorlarının yarısı Kraliçe'nin nasıl olduğunu bize aktarmak için buradan para alıyor."

680 | Philippa Gregory

John Dee yanıma yaklaştı. "Peki Prenses'in kalbini görebildin mi?" diye sordu kibarca. "Gerçek dini devam ettireceğine yemin ederken sence ciddi miydi? Gerçekten Katolik bir kraliçe olacağına inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim kısaca. "Eve dönerken Tanrı'nın bana yol göstermesi için dua edeceğim."

Robert bir şey söyleyecekti ama John Dee elini onun koluna koydu. "Hannah Kraliçe'ye doğru olanı söyleyecek," dedi. "Önemli olanın şu ya da bu kraliçe, Tanrı'nın şu ya da bu ismi olmadığını biliyor, önemli olan bu ülkede huzur olması, böylece işkence ya da ölüm tehdidi altındaki kadınlar ve erkeklerin buraya gelebilmesi ve adil bir biçimde yargılanması."

Durakladığı sırada, babamla benim İngiltere'ye güvenli bir liman bulma umuduyla göç edişimizi düşünüyordum.

"Önemli olan kadın ve erkeklerin istediği şeylere inanması, istediği biçimde adlandırdıkları Tanrıları'na istediği biçimde ibadet edebilmesi. Önemli olan burada dünyada iyi bir güç odağı olacak güçlü bir ülke, kadın ve erkeklerin serbestçe sorup serbestçe öğrenebileceği bir ülke kurmamız. Bu ülkenin kaderi erkek ve kadınların özgür olduğu bir yer olmak."

Durdu. Lord Robert bana gülümsüyordu.

"Ben onun ne yapacağını biliyorum," dedi tatlı tatlı. "Çünkü o hâlâ benim yumuşak kalpli Bayan Oğlanım. Kra-liçe'yi, Tanrı onu kutsasın, zavallı kadın, son saatlerinde rahatlatmak için ne söylemesi gerekiyorsa onu söyleyecek. Hiçbir kraliçe tahta onunki kadar büyük umutlarla gelip bu kadar üzüntü içinde ölmedi."

Eğilip Daniel'ı kollarıma aldım. Seyisler ahırdan atımı getirdi, Jane Dormer evden çıktı ve her iki adama da tek kelime etmeden tahtirevanına bindi.

KRALİÇENİN SOYTARISI "681

"Calais'de iyi şanslar," dedi Robert Dudley gülümseyerek. "Ancak birkaç kadın hayatının aşkını bulmayı başarabiliyor. Umarım onlardan birisindir, minik Bayan Oğlan."

Ardından el salladı, geriledi ve geçmemi bekledi.

St. James Sarayı'na doğru soğukta uzun bir yolculuk yaptık ama Danny'nin minik bedeni önümde atın üstündeyken sıcaktı ve arada bir neşeyle şarkılar mırıldanıyordu.

Bense düşünceler içinde sessiz sessiz atımı sürdürdüm. Yolculuğumun sonunda Kraliçe'yi göreceğim dakikalar çok uzakta gibiydi. Ona henüz ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Elizabeth sağ elini kaldırıp ondan istenen yemini etmiş, kendi görevini tamamlamıştı. Şimdi bunu yaparken ne kadar samimi olduğuna karar vermek benim görevimdi.

Saraya vardığımızda salon sessiz sedasızdı, birkaç muhafız iskambil oynuyordu, ateşin ışığı titriyor, meşaleler kısık kısık yanıyordu. Will Somers yarım düzine daha insanla birlikte Kraliçe'nin kabul odasındaydı, bunların çoğu paralı memur ya da doktordu. Kraliçe'yi görmeyi bekleyen, hastalığında ona dua eden tek bir dostu ya da akrabası yoktu. İngiltere'nin sevgilisi değildi o artık ve oda sessizliğe gömülüydü. Danny, Will'i fark edip ona doğru atıldı. "İçeri gir," dedi Will. "Kraliçe seni sorup duruyordu."

"Biraz daha iyi mi?" diye sordum umutla. Başını salladı. "Değil."

Dikkatle özel odasının kapısını açıp içeri girdim. Hanımlarından ikisi ateşin yanına oturmuş, onu gözlemek yerine dedikoduya dalmıştı. İçeri girdiğimizde suçlu suçlu yerlerinden zıpladılar. "Yanında kimseyi istemedi," dedi biri savunmaya geçerek Jane Dormer'a. "Ve durmadan ağladı."

682 | Philippa Gregory

"Umarım bir gün siz de tek başınıza yatar ve ağlarsınız," diye yapıştırdı Jane Dormer kıza, Jane'le ben önlerinden geçip Kraliçe'nin yatak odasına girdik.

Minik bir kız gibi yatakta büzüşmüş, saçları yüzünün etrafına dağılmıştı. Kapı açıldığında sese dönüp bakmadı, derin bir acı içindeydi.

"Majesteleri?" dedi Jane Dormer, sesi çatlak. Kraliçe kımıldamadı ama arada bir gelen hıçkırık sesini duyduk, kalp atışı gibi düzenliydi; sanki ağlamak kalp atışı misali bir yaşam işaret olmuştu.

"Benim," dedi Jane. "Ve soytarı Hannah. Prenses Eliza-beth'in yanından geliyoruz."

Kraliçe derin bir iç çekti ve başını bitkin bitkin bize doğru çevirdi.

"Yemin etti," dedi Jane. "Ülkeyi gerçek dinde devam ettireceğine yemin etti."

Yatağın yanına yanaşıp Kraliçe Mary'nin elini tuttum. Bir çocuğunki kadar minicik ve hafifti, ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hüzün onu rüzgârın savurup atabileceği bir toza çevirmişti. Eski püskü kırmızı giysileriyle yüzü umutla gülbüz atının üstünde Londra'ya gelişini ve ülkenin büyük adamlarını alıp onları kendi oyunları ile dize getirdiğindeki cesaretini hatırladım. Kocasıyla birlikteyken mutluluğunu ve seveceği bir bebeğe, İngiltere için bir oğlana duyduğu özlemi düşündüm. Annesinin anılanna ve Tanrısı'na duyduğu sevgiye candan bağlılığını düşündüm.

Minik eli elimde ölen bir kuş gibi kıpırdandı. "Elizabeth'i yemin ederken gördüm," diye başladım. Toparlayabildiğim en kibar yalanı söylemek üzereydim. Ama yavaşça, dayanamayarak ona gerçeği söyledim, sanki görme yeteneğim beni konuşturuyormuş gibi.

"Mary yeminini

KRALİÇENİN SOYTARISI | 683

tutmayacak. Ama yeminini tutmaktan daha iyisini yapacak, umarım bunu şu anda anlayabiliyorsunuzdur. Kraliçeliği kadınlığından çok daha iyi olacak. Bu ülkenin insanlarına, bütün kadın ve erkekler kendi vicdanlarıyla hareket etmeyi, kendi Tanrıları'na giden yolu kendilerinin bulması gerektiğini öğretecek. Bu ülkeye huzur, refah getirecek. Siz bu ülkenin insanları için en iyiyi yaptınız ve arkanızda iyi bir veliaht var. Elizabeth asla sizin gibi bir kadın olmayacak ama İngiltere'ye iyi bir kraliçe olacak, bunu biliyorum."

Kraliçe başını hafifçe kaldırdı, göz kapakları hafifçe aralandı. Bir kez daha bana o dimdik, dürüst gözleriyle baktı, ardından gözlerini kapadı ve kımıldamadan yattı.

Hizmetkârların telaşla Hatfield'a koşturmalarını seyredecek kadar kalmadım. Çantamı topladım, Danny'nin elinden tuttum, ve Gravesand'e giden bir tekneye atladım. Lordumun mektubunu geminin kaptanına gösterdim ve bana yola çıkacakları zaman haber göndereceğine söz verdi. Bir iki gün bekledik, ardından Danny'yle birlikte ufak gemiye binip Calais'ye doğru yola koyulduk.

- Danny ayaklarının altında sallanan güverteyle, dalgaların çarpıp çıkardığı sesle, yelkenlerin gıcirtısı ve martıların çığ-ıklarıyla gemide çok eğlendi. "Deniz!" diye haykırdı, tekrar tekrar. Yüzümü ufakık ellerinin arasına alıp kocaman siyah gözleriyle bana bakarak neşesini bana ifade etmeye çabaladı. "Deniz. Anne! Deniz!"

"Ne dedin sen?" dedim, afallayarak. Daha önce hiç adımı söylememişti ama bana Hannah demesini bekliyordum. Hiç aklıma gelmemişti, sanırım düşünmem gerekirdi ama bana anne diyeceği hiç aklıma gelmemişti.

684 | Philippa Gregory

"Deniz," diye tekrarladı itaatle ve onu yere bırakmam

için debelendi.

Gedikli duvarları, kuşatma yüzünden yanları siyah yağ lekeleriyle kaplı kalesi, yangın nedeniyle kararan taşlarıyla Calais artık farklı bir yerdi. Limana girdiğimizde tıpkı kazıklarda yanan pek çok kafir gibi, iskele duvarında .bağlıyken ateşe verilen İngiliz gemlerini gördüğünde kaptanın suratı asıldı. Askeri bir çeviklikle gemiyi yanaştırıp meydan okur gibi tahta iskeleyi aşağı savurdu. Danny'yi kollarıma alıp iskeleden aşağı yürüyerek şehre girdim.

Eski şehrimin yıkıntıları arasına girmek rüya görmek gibiydi. Bildiğim sokakları, evleri gördüm; bazılarının duvarları ya da çatıları eksikti, sazdan damlı evler feci bir bedel ödemiş, hepsi yıkılıp gitmişti.

Sokağın aşağısına, bir zamanlar kocamla yaşadığım yere gitmek istemedim, görebileceklerim beni ürkütüyordu. Evimiz hâlâ yerinde duruyorsa ve annesiyle kız kardeşleri hâlâ oradaysa, onlarla nasıl barışacağımı bilmiyordum. Annesine rastlarsam, bana kızgınsa ve Danny'yi benden almaya kalkışır ne yapar, ne söyledim, bilmiyordum. Ama annesi ölmüşse ve evi yıkılmışsa, bu hepsinden beter bir durumdu.

Bunun yerine kaptan ve silahlı muhafızla birlikte tepesinde beyaz ateşkes bayrağımızın asılı bulunduğu kaleye çıktım. Bizi bekliyorlardı; kumandan sivil giysilerle dışarı çıkıp kaptanla hızlı hızlı Fransızca konuştu. Kaptan sadece bir ya da iki kelime anlayabildiği için sinirlendi, öne eğilip ağır ağır ve yüksek sesle, "İngilizler'i almaya geldim, anlaşıldığı üzere, anlaşma yapıldığı gibi ve onları hemen bekliyorum," dedi.

Hiçbir cevap alamayınca aynı sözleri tekrarladı, bu kez daha da yüksek sesle.

KRALİÇENİN SOYTARISI | 685

"Kaptan, sizin adınıza konuşmamı ister misiniz? Fransızca biliyorum," diye teklif ettim.

Rahatlayarak bana döndü. "Konuşabilir misin? Bu işe yarayabilir. Bu aptal niye bana cevap vermiyor?"

Biraz öne çıktım ve kumandana Fransızca, "Kaptan Gat-ting onu başışlamanızı diliyor, kendisi Fransızca bilmiyor. Ben sizin için ona tercüme edebilirim. İsmim Madam Carpenter. Ben kocam için geldim, fidyeyle kurtarılanlardan, kaptan da diğer erkekleri almaya geldi. Gemimiz iskelede bekliyor."

Adam hafif bir baş selamı verdi. "Madam, size minnettarım. Adamlar toplu halde ve hazır durumda. Önce sivilleri bırakacağız, ardından askerler uygun adım limana yürüyecek. Silahları iade edilmeyecek. Anlaştık mı?"

Söylediklerini kaptana tercüme ettim, kaşlarını çatarak bana baktı. "Silahlan geri almamız gerek," dedi.

Omuz silktim. Tek düşünebildiğim Daniel'in içeride, kalede bir yerde serbest bırakılmayı beklediği idi. "Alamıyoanız ama."

"Ona tamam de, ama söyle, bu durumdan hiç hoşnut değilim," dedi kaptan huysuz huysuz.

"Kaptan Gating kabul ediyor," dedim zorlanmadan Fransızca.

"Lütfen içeri gelin." Kumandan bizi tahta köprüden geçirip içerideki bahçeye aldı. Başka bir kalın duvarın arasından geçen dar bir yol iki yüz kadar adamın toplandığı ana bahçeye açılıyordu, askerler bir grup, siviller ayrı bir grup oluşturmıştı. Daniel 'ı görmek için gözlerimle sıraları tek tek taradım ama onu göremedim.

"Kumandan, kocamı arıyorum, Daniel Carpenter, sivil," dedim. "Onu göremiyorum, sanırım kalabalıkta gözümden kaçıyor."

686 | Philippa Gregory

"Daniel Carpenter mı?" diye sordu. Dönüp sivillerin başında bekleyen bir emir patlattı.

"Daniel Carpenter!"* diye gürledi nöbetçi. Sıraların ortasından bir adam öne çıktı. "Kim soruyor-muş?" diye sordu Daniel, benim kocam.

Dünya etrafımda dönmeye başladı ve ben bir an gözlerimi kapattım.

"Daniel Carpenter benim," dedi Daniel tekrar, sesi azıcık bile titremeden, özgürlüğe bir kala bir adım öne çıkıp onu bekleyen yeni tehlikeyi bir an bile tereddüt etmeden karşılayarak.

Kumandan eliyle ona gelmesini işaret etti, ardından benim görebilmem için yana çekildi. Daniel o an ilk kez beni gördü ve bembeyaz kesildiğini fark ettim. Daha yaşlı görünüyordu, biraz bitkindi, zayıflamıştı ama kış solgunluğu kış bitkinliğinden öte bir şeyi yoktu. Aynıydı. Siyah kıvrıkcık saçları, koyu renk gözleri, öpülesi dudakları ve o benim gülümsememle aynı kendine has gülümsemesi üzerime aydınlandı; anında arzu dolu, sadık ve neşeli. "Daniel!" diye fısıldadım. "Daniel'im!" "Ah, Hannah," dedi alçak sesle. "Sensin." Arkamızda siviller isimlerini imzalayıp özgürlüğe adım atıyordu. Haykırılan emirleri ya da ayak seslerini duymuyordum. Tek görebildiğim, tek bildiğim, Daniel'di.

"Kaçum," dedim. "Özür dilerim. Çok korkmuştum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Lord Robert beni sağ salım İngiltere'ye geçirdi ve Kraliçe Mary'ye geri döndüm. Sana hemen mektup yazdım. Düşünecek vakit olsa sensiz gitmezdim."

Yavaşça öne bir adım atıp elimi tuttu. "Sürekli, durmadan seni hayal ettim," dedi alçak sesle. "Fırsat bulmuşken Lord Robert'la gidip beni terk ettiğini sandım."

"Hayır! Asla. Daha o an seni istediğimi biliyordum. Sana mektup göndermeye çalıştım. Sana ulaşmaya çabaladım. Yemin ederim, Daniel. Senden başka kimseyi düşünmedim, buradan gittiğim ilk günden beri."

"Karım olmaya mı geldin?" diye sordu uzatmadan. Başımla onayladım. Bu önemli anda dilimin bütün akıcılığını yitirdiğini fark ettim. Derdimi anlatamıyor, bildiğim hiçbir dilde onu ikna edecek kelimeleri bulamıyordum. Fı-sddayamadım bile. Sadece duyguyla başımı salladım ve Danny kalçamda, kolları boynumda, şen bir kahkaha atıp beni taklit ederek başını sallamaya başladı.

Daniel'in sevinmesini, beni kapıp kollarına almasını bekliyordum ama o ciddiyetini bozmadı. "Seni geri alıyorum," dedi sakın sakın. "Ve seni sorgulamayacağım, ayn geçen bu süreyle ilgili başka hiçbir şey konuşmayacağız. Benden asla bu konuya ilişkin bir sitem duymayacaksın, yemin ederim; bu oğlanı da kendi oğlum gibi büyüteceğim." ' Bir an ne demek istediğini idrak edemedim, sonra nefesimi tuttum. "Daniel, bu senin oğlun! Senin kadınından olan senin öz oğlun. Bu onun oğlu. Fransız atlılarından kaçıyorduk, düştü, göçüp giderken oğlunu bana verdi. Üzgünüm, Daniel. Aa çekmeden hemen o an öldü. Ve bu senin oğlun, onu üzerime geçirdim. Artık benim oğlum. Benim de oğlum."

"Benim oğlum mu?" diye sordu şaşkın şaşkın. Çocuğa ilk kez baktı ve herkesin görebileceği gibi o da kendi gözlerinin kopyası siyah gözleri ve o minik cesur gülümsemeyi gördü.

"Benim de oğlum," dedim kıskançlıkla. "Kendini benim oğlum biliyor."

688 | Philippa Gregory

Daniel yarı güler yarı hıçkırır gibi hafif bir kahkaha attı ve kollarını açtı. Danny babasına uzanıp güvenle kucağına gitti, minik tombul kollarını onun boynuna doladı, yüzüne baktı, dikkatle bakabilmek için geri çekildi. Sonra minik yumruğunu göğsüne dayayıp kendini tanıtır gibi, "Daniel," dedi.

Daniel onu başıyla onaylayıp kendi yumruğunu göğsüne bastırdı. "Baba," dedi. Danny'nin minik ay biçimindeki kaşları ilgiyle havalandı.

"Senin baban," dedi Daniel.

Bir eliyle oğlunu tutarken diğer eliyle elimi aldı, kararlı bir tavırla kolunun arasına soktu. Sevk memuruna yürüyüp ismini söyledi, listede adını işaretlettirdi. Ardından hep birlikte açık duran demir kapılara yürüdük.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, umurumda bile olmamasına rağmen. Danny ve kocamla birlikte olduğum sürece düz olsun, yuvarlak olsun, gökyüzünün göbeği olsun ya da güneş etrafında çılgınca dönüyor olsun, dünyanın her yerine gidebilirdim.

"Kendimize bir ev kuracağız," dedi kararlı. "Sana, bana ve Daniel'a. İnsanlarımız gibi yaşayacağız, sen karım olacaksın, Daniel'ın annesi ve İsrail'in Çocukları'ndan biri olacaksın."

"Kabul," dedim, onu şaşırtarak.

Olduğu yerde durdu. "Kabul mü?" diye tekrarladı alayla. Başımı salladım.

"Ve Daniel, İnsanlarımızdan biri gibi yetişecek?" diye onay almak istedi.

Yine başımla onayladım. "Onlardan biri oldu bile," dedim. "Onu sünnet ettirdim. Ona anlatman gerekecek, büyüdüğünde de babamın İbranice İncilini okuyacak."

Bir iç çekti. "Hannah, bütün hayallerime rağmen bunu asla hayal etmemiştim."

Kendimi ona yasladım. "Daniel, genç bir kızken ne istediğimi bilmiyordum. Ardından kelimenin tam anlamıyla bir budalaydım. Ama artık yetişkin bir kadınsın, seni sevdiğimi biliyorum, bu çocuğu, hatta başka çocuklar da istediğimi biliyorum. Aşk için kendi kalbini kıran bir kadın gördüm: Benim Kraliçe Mary'mi. Aşktan kaçmak için yine kendi ruhunu inciten başka bir kadın gördüm: Benim Pren-ses'im Elizabeth'i. Ben ne Mary, ne Elizabeth olmak istiyorum, kendim olmak istiyorum: Hannah Carpenter."

"Ve inançlarımızı tehlikede olmadan sürdürebileceğimiz bir yerde yaşayacağız," diye üsteledi.

"Evet," dedim, "Elizabeth'in yaratacağı İngiltere'de."

Yazarın notu

Hannah ve ailesindeki karakterler kurmacadır ancak bu dönemde Avrupa'nın her yerinde olduğu gibi Londra'da da inançlarını saklayan Yahudi aileleri mevcuttu. Cecil Roth'un duygulu hikâyesine ve film yapımcısı ve yayımcı Naomi Gryn'e bu cesur yaşamlarla ilgili ufak bir bakış açısı sağladığı için minnettarım. Romanda geçen karakterlerin çoğu gerçektir ve bu kurmacada tarih kayıtlarına benim anladığım şekliyle oturabilmeleri için tarafımdan yaratılmışlardır. Calais'nin tarihi konusunda benimle vaktini ve bilgisini cömertçe paylaşan Fransız tarihçi Georges Fauquet'e teşekkürlerimi sunuyorum.

Masum bir kadının dinsel sapkınlık suçuyla yakılabileceği ya da cadılık suçuyla boğazlanarak öldürülebileceği bir dönemde, bir hainin aşkı uğruna kraliçenin casusluğunu yapmak en tehlikeli seçimdi.

Kral Edward'ın ölümünden sonra tahta geçme sırası Mary'de, 'Kanlı' Mary'de olacak. Boleyn kızı, 'Bakire' Elizabeth ise bu gidişatı bozmak ve kaderini yeniden yazmak için planlar peşinde. 8. Henry'nin iki kızını tutuşturan gergin bir kıvılcım var. Mary sakince sırasını bekliyor. Ama sular durgun değil ki. İki kadının arasında kocaman, kara bir nehir akıyor: Rekabet. Aralarındaki huzursuzluğun sebep olduğu entrikalar dudak uçuklatıyor. Engizisyon'dan kaçan bir Yahudi kızı olan ve Mary'nin sarayına yerleştirilen Hannah ise olan bitenin en mühim tanığı. O bir saray soytarısı. Bir bilge ve bir komik. Ve hatta, casus.

"Gregory, baş karakterlerini çok iyi tanıdığımız bir hikayeyi alıp sıradışı bir merak, dram ve sürpriz etkisiyle birleştirmiş."

Sunday Express

"Boleyn Kızı'nı sevmiştim ve Kraliçe'nin Soytarısı ondan da güzel. Bu tür bir tarihi romandan aldığım tat, soğuk - bir - kış - gecesinde - şöminenin - önünde - oturmaktan - aldığım - tat'la aynı. Yalnızca doğuştan bir hikaye anlatıcısının sunabileceği türde bir tat bu."

Independent

"Kendini Tudor entrikalarına kaptırmak isteyenler için atmosferik bir hikaye."

Daily Telegraph

"Güçlü bir tarihi roman... heyecanlı bir olay örgüsü."

Mail pazar eki

"Tutkuyla yanıyor."

Independent

"İnsanı içine çeken, sayfaları hızla çevirten bir kitap: Boleyn Kızı'nın devamı olan bu roman Gregory'nin yaşayan en iyi tarihi kurgu yazarı olduğunu bir kez daha doğruluyor."

Choice

"Ustaca yazılmış bir tarihi roman. Titizlikle araştırılmış ve iyi anlaşılmış, insanın kafasını meşgul eden, inandırıcı başkarakterleriyle Kraliçenin Soytarısı okuyucuları 'Kanlı' Mary ve 'Bakire' Kraliçe hakkındaki fikirlerini yeniden gözden geçirmeye davet ediyor. Güçlü olay örgüsü, özenli üslubuyla bu roman Boleyn Kızı'nın da önüne geçecek."

Historical Novels Review